

FremSAT den 15. marts 2023 af erhvervsministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om forbrugslånsvirksomheder, kreditaftaleloven, lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber og forskellige andre love¹⁾

(Indgreb over for kreditter, der ydes rentefrit og uden andre omkostninger, udvidelse af dækningsområde for Garantifonden for skadesforsikringselskaber til at omfatte livsforsikringselskaber, der udøver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark og til at omfatte motoransvarsforsikringer m.v.)

§ 1

I lov nr. 450 af 24. april 2019 om forbrugslånsvirksomheder, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 801 af 9. juni 2020 og senest ved § 11 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 3, nr. 1, affattes således:
»1) Aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit.«
2. I § 1, stk. 3, indsættes efter nr. 1 som nye numre:
»2) Aftaler om betalingskort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en bestemt dato, senest 50 dage efter transaktionen, uden at der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med den udskudte betaling.
- 3) Kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger, og hvor virksomheden, der yder kreditten, er omfattet af § 389, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed og modtager midler til anvendelse i almenvelgørende eller på anden måde almennyttigt øjemed efter § 8 a, stk. 1, i ligningsloven.«

Nr. 2-5 bliver herefter nr. 4-7.

§ 2

I lov om kreditaftaler, jf. lovbekendtgørelse nr. 817 af 8. juni 2019, som ændret ved § 6 i lov nr. 2221 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. § 3, stk. 1, nr. 1, affattes således:
»1) Aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit.«
2. § 3, stk. 1, nr. 2, affattes således:
»2) Aftaler om betalingskort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en bestemt dato, senest 50 dage efter transaktionen, uden at der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med den udskudte betaling. § 8 b, stk. 2, finder dog anvendelse på aftaler nævnt i 1. pkt.«

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse, EU-Tidende 2021, nr. L 430/1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/2034/EU af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD), EU-Tidende 2019, nr. L 314, side 64 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2021/338/EU af 16. februar 2021 om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsvirksomheder med henblik på at bidrage til genopretningen efter covid-19-krisen, EU-Tidende 2021, nr. L 68, side 14, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) 2021/C 423/12.

§ 3

I lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 2067 af 12. november 2021, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Fonden skal yde dækning til forsikringstagere og de sikrede i henhold til § 5 for forsikringer i forsikringsselskaber omfattet af § 3, stk. 1 og 2, når

- 1) erstatningskrav udspringer af en forsikringsaftale med et skadesforsikringsselskab, som bliver erklæret konkurs, eller
- 2) et livs- eller skadesforsikringsselskab får tilbagekaldt sin tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.«

2. I § 1 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Fonden skal yde dækning til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade og personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, fra det tidspunkt, hvor

- 1) forsikringsselskabet bliver taget under konkursbehandling, eller
- 2) forsikringsselskabet træder i likvidation.«

Stk. 3-5 bliver herefter stk. 4-6.

3. I § 2 indsættes efter »stk. 1«: »og 2«.

4. I § 3, stk. 1, ændres »forsikringsselskaber« til: »skadesforsikringsselskaber«.

5. I § 3 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Følgende livsforsikringsselskaber skal være medlem af og yde bidrag til Fonden:

- 1) Direkte tegnende livsforsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.
- 2) Filialer beliggende i Danmark af direkte tegnende livsforsikringsselskaber, der har tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.
- 3) Direkte tegnende livsforsikringsselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er anmeldt til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark via grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.«

Stk. 2-11 bliver herefter stk. 3-12.

6. I § 3, stk. 4, ændres »stk. 3« til »stk. 4« og »stk. 9« ændres til »stk. 10«.

7. I § 3, stk. 7, ændres »stk. 6« til »stk. 7«.

8. I § 3, stk. 10, ændres »stk. 2« til »stk. 3«.

8. I § 3, stk. 11, ændres »stk. 2« til »stk. 3« og »stk. 5« ændres til »stk. 6«.

10. I § 4, stk. 3, 1. pkt., og § 14, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »nr. 2 eller 3,«: »og stk. 2, nr. 2 eller 3,«.

11. I § 10, stk. 3, ændres »skadesforsikringsselskab« til: »forsikringsselskab«.

12. Efter § 14 indsættes i *kapitel 7*:

»§ 14 a. Fonden kan indgå aftale om forpligtelser, funktioner og procedurer for refusion med

- 1) erstatningsorganer med hjemland i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab, eller
- 2) andre enheder med hjemland i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er bemyndiget til at forhandle og indgå en aftale om forpligtelser, funktioner og procedurer for refusion, som det pågældende lands erstatningsorgan bliver part i, når organet er oprettet eller godkendt.

Stk. 2. Fonden skal skriftligt orientere Finanstilsynet om aftaler indgået i henhold til stk. 1.«

§ 4

I hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 316 af 11. marts 2022, som ændret ved § 9 i lov nr. 409 af 31. marts 2022 og § 4 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 1, nr. 26, affattes således:

»26) Udbydere af finansielle tjenester relateret til en udsteders udbud eller salg af virtuelle valutaer.«

2. I § 2, nr. 8, *litra a*, ændres »og viceminister eller assisterende minister« til: », viceminister eller assisterende minister og særlig rådgiver for en minister«.

3. I § 10, stk. 1, nr. 2, *litra d*, ændres »udstedelse af virtuel valuta« til: »tjenester relateret til udstedelse af virtuel valuta«.

4. I § 38, stk. 6, ændres »forudsat at« til: »forudsat«.

5. I § 41, nr. 2, indsættes efter »ledelsesansvarlige«: »og valutavirksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed,«.

6. I § 42, nr. 5, indsættes efter »ledelsesansvarlige for virksomheden«: »og virksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed«.

7. § 42, nr. 6, affattes således:

»6) Oplysninger om ejere af kvalificerede andele i virksomheden, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren og størrelsen af disses andele.«

8. I § 45, stk. 1, indsættes efter »ledelsesansvarlige«: »og valutavekslingsvirksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed,«.

9. I § 45, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »ledelsesansvarlige«: »og valutavekslingsvirksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed,« og efter »virksomhedens ledelse«: », indtræden som ejer af kvalificerede andele«.

10. I § 55, stk. 1, 1. pkt., ændres »givet« til: »tildelt«.

11. I § 78 a, stk. 1, indsættes efter »§ 48, stk. 1«: »og 2«.

12. I § 85 indsættes som stk. 2 og 3:

»Stk. 2. De dele af § 57, stk. 1, 1. pkt., som i medfør af stk. 1 er sat i kraft for Grønland, kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft på ny for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. De dele af § 27, stk. 1, som i medfør af stk. 1 er sat i kraft for Færøerne, kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft på ny for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.«

§ 5

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 406 af 29. marts 2022, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 2383 af 14. december 2021, § 5 i lov nr. 568 af 10. maj 2022, § 1 i lov nr. 570 af 10. maj 2022 og senest ved § 37 i lov nr. 871 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 4, 1. pkt., ændres »§ 354 a« til: »§§ 354 a og 354 b«.

2. I § 1, stk. 4, 4. pkt., ændres »§ 347, stk. 1-3, 5 og 7, samt §§ 348 og 354 a« til: »§ 347, stk. 1-3, 5 og 7, §§ 348 og 354 a og 354 b samt § 363 b, stk. 1 og 2«.

3. I § 1, stk. 6, indsættes efter »§ 348«: », § 363 b, stk. 4,«.

4. I § 5, stk. 1, nr. 22, litra a, ændres »5 mio. euro« til: »5,4 mio. euro«.

5. I § 5, stk. 1, nr. 22, litra b og c, ændres »25 mio. euro« til: »26,6 mio. euro«.

6. I § 5, stk. 1, nr. 22, litra d, ændres »0,5 mio. euro« til: »0,6 mio. euro« og »2,5 mio. euro« ændres til: »2,7 mio. euro«.

7. I § 12, stk. 1, indsættes som 6. pkt.:

»Finansielle holdingvirksomheder skal være aktieselskaber eller anpartsselskaber.«

8. I § 13, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »virksomheder«: »og aktie- eller anpartskapitalen i finansielle holdingvirksomheder«.

9. I § 13, stk. 2, indsættes efter »realkreditinstitutter«: », finansielle holdingvirksomheder«, og »i aktieklasser« ændres til: »eller anpartskapitalen i klasser«.

10. I § 13 a ændres »og realkreditinstitutter« til: », realkreditinstitutter og finansielle holdingvirksomheder«.

11. I § 33 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse, jf. stk. 1, såfremt kreditinstituttet ikke længere opfylder kravene til at få en tilladelse, eller hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbetalingen efter § 363 b, stk. 4, på almindelig vis.«
Stk. 5 bliver herefter stk. 6.

12. I § 33 a, stk. 5, indsættes som 2. pkt.:

»Ud over de tilfælde, der er nævnt i §§ 223 og 224, kan Finanstilsynet inddrage en tilladelse meddelt efter stk. 1, hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbetalingen efter § 363 a og § 363 b, stk. 3, på almindelig vis.«

13. I § 61, stk. 2, ændres »efter stk. 4« til: », jf. stk. 4«.

14. I § 64 b indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Finanstilsynet kan undtage et medlem af bestyrelsen fra kravet i stk. 1, hvis medlemmets dansksproglige færdigheder ikke er tilstrækkelige til at gennemføre et grundkursus efter stk. 1, og et godkendt kursus ikke udbydes på engelsk. Undtagelsen er betinget af, at medlemmet hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen gennemfører anden undervisning, hvis indholdsmæssige rammer er godkendt af Finanstilsynet, herunder en introduktion til den danske selskabsretlige struktur og relevante områder, der er særlige for danske finansielle virksomheder.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

15. I § 64 b, stk. 3, der bliver stk. 4, indsættes efter »stk. 1«: »og stk. 3«.

16. I § 75 a, stk. 1, 1. pkt., og § 75 b, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »En finansiel virksomhed«: »og en crowdfundingtjenesteudbyder«.

17. I § 75 c, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »og en finansiel virksomhed«: »eller en crowdfundingtjenesteudbyder«.

18. I § 75 c, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »og den finansielle virksomhed«: »eller crowdfundingtjenesteudbyderen«.

19. I § 126, stk. 2, nr. 1, og § 126 d, stk. 5, nr. 1, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.

20. I § 126, stk. 2, nr. 2, og § 126 d, stk. 5, nr. 2, ændres »2,5 mio. euro« til: »2,7 mio. euro«.

21. I § 126, stk. 2, nr. 3, og § 126 d, stk. 5, nr. 4, ændres »3,6 mio. euro« til: »3,9 mio. euro«.

22. I § 126, stk. 2, nr. 4, og § 126 d, stk. 5, nr. 5, ændres »1,2 mio. euro« til: »1,3 mio. euro«.

23. I § 126 d, stk. 5, nr. 3, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.

24. I § 128 a indsættes efter »finansielle virksomheders«: »og finansielle holdingvirksomheders« og efter »aktie-,« indsættes: »anparts-,«.

25. I § 361, stk. 6, nr. 1, ændres »stk. 1, nr. 8, 23 og 24« til: »stk. 1, nr. 8 og 22-26«.

26. § 361, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:

- 1) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 88 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. i Danmark markedsfører andele i en alternativ investeringsfond fra et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 5.000 kr.
- 2) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 109 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. i Danmark har tilladelse til at markedsføre andele i en alternativ investeringsfond fra et tredjeland, betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 8.000 kr.
- 3) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et tredjeland, som i henhold til § 130 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. har tilladelse til markedsføring i Danmark af andele i en alternativ investeringsfond fra et tredjeland, betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 8.000 kr.
- 4) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 95 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. forvalter alternative investeringsfonde, der er etableret i Danmark, betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 4.100 kr.

- 5) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et andet land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 95 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. har etableret en filial i Danmark, betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 4.100 kr.«

27. § 361, stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v. betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 5.000 kr., hvis de markedsfører færre end 10 afdelinger og 11.000 kr. hvis de markedsfører 10 afdelinger eller flere.«

28. Efter § 363 a indsættes:

»§ 363 b. Filialer her i landet af udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, som er nævnt i § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, betaler årligt en afgift til Finanstilsynet på 8.000 kr.

Stk. 2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, når virksomheden udøves her i landet gennem tilknyttede agenter, der er etableret her i landet.

Stk. 3. Filialer her i landet af udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, som er nævnt i § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, betaler årligt en afgift til Finanstilsynet på 15.000 kr.

Stk. 4. Udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, som er nævnt i § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og for hvilket land Europa-Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, og som yder grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringsservice og -aktiviteter her i landet, betaler årligt en afgift til Finanstilsynet på 8.000 kr.«

29. I § 417 b, stk. 4, nr. 6, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.

30. I § 417 b, stk. 4, nr. 7, ændres »2,5 mio. euro« til: »2,7 mio. euro«.

31. I § 417 b, stk. 4, nr. 8, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.

32. I § 417 b, stk. 4, nr. 9, ændres »3,6 mio. euro« til: »3,9 mio. euro«.

33. I § 417 b, stk. 4, nr. 10, ændres »1,2 mio. euro« til: »1,3 mio. euro«.

§ 6

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 337 af 11. marts 2022, som ændret ved § 10 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, nr. 8, litra c, nr. i, ændres »46,3 mio. kr.« til: »49,3 mio. kr.«

2. I § 2, nr. 8, litra c, nr. ii, ændres »95,5 mio. kr.« til: »101,6 mio. kr.«

3. I § 22, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt)«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«.

§ 7

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 41 af 13. januar 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 1, nr. 1 og 2, ændres »bilag 4, afsnit A, i lov om finansiell virksomhed« til: »bilag 1, afsnit A, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice- og aktiviteter«.

2. I § 3 indsættes som nr. 38:

»38) Overvejende kommerciel koncern: Enhver koncern, hvis hovederhverv ikke er at yde investeringsservice, som defineret i § 10, nr. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at udføre en aktivitet, der er opført i bilag 2 til lov om finansiell virksomhed, eller at fungere som prisstiller for råvarederivater.«

3. I § 6, stk. 1, nr. 1, og § 7, nr. 2, ændres »bilag 4, afsnit A, nr. 9, i lov om finansiell virksomhed, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed« til: »bilag 1, afsnit A, nr. 9, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed«.

§ 8

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 2015 af 1. november 2021, som ændret bl.a. ved § 15 i lov nr. 2601 af 28. december 2021 og senest ved § 35 i lov nr. 871 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 136 a, stk. 6 og 7, ændres »Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet« til: »Hvidvasksekretariatet«.

§ 9

I lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, som ændret ved § 13 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, § 10 i lov nr. 568 af 10. maj 2022 og § 6 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 1 indsættes før overskriften før § 2:

»§ 1 a. For fondsmæglerselskaber, der ikke har opfyldt alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, men som efterfølgende opfylder betingelserne, vil kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, efter en periode på seks måneder fra den dato, hvor betingelserne er opfyldt, ikke længere finde anvendelse. Kravene ophører kun med at finde anvendelse efter perioden nævnt i 1. pkt., hvis et fondsmæglerselskab i denne periode fortsat har opfyldt alle betingelserne for klassificering som et mindre og ikke indbyrdes forbundet fondsmæglerselskab uden afbrydelse, og fondsmæglerselskabet har underrettet Finanstilsynet herom.

Stk. 2. Fondsmæglerselskaber, der fastslår, at de ikke længere opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, skal underrette Finanstilsynet herom, og overholde kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber. Kravene skal opfyldes senest 12 måneder efter den dato, hvor klassificeringsvurderingen fandt sted.

Stk. 3. Kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, finder anvendelse for fondsmæglerselskaber på individuelt og konsolideret niveau, jf. dog stk.

4. Uanset 1. pkt. finder kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, ikke anvendelse for datterselskaber, der er medtaget i en konsolideret situation, og som er etableret i tredjelande, hvis moderselskabet i Den Europæiske Union over for Finanstilsynet og øvrige kompetente myndigheder i Unionen for fondsmæglerselskaber i fondsmæglerselskabskoncernen kan godtgøre, at anvendelse af kravene fastsat i denne lov er i strid med lovgivningen i det tredjeland, hvor disse datterselskaber er etableret.

Stk. 4. Har Finanstilsynet givet tilladelse til anvendelse af koncernkapitaltesten i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber, finder kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglersels-

skaber, anvendelse for fondsmæglerselskaber på individuelt niveau.«

2. I § 8, stk. 1 og 2, indsættes efter »262-264«: », § 265, stk. 2 og 3«.

3. I § 26, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Fondsmæglerholdingvirksomheder skal være aktieselskaber eller anpartsselskaber.«

4. I § 26, stk. 2, indsættes efter »Aktiekapitalen«: »eller anpartskapitalen« og efter »aktiekapital« indsættes: »eller anpartskapital«.

5. § 26, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. I fondsmæglerselskaber kan deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellig stemmевærdi ikke finde sted.«

6. I § 26 indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte regler om fondsmæglerselskabers og fondsmæglerholdingvirksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering til aktie- eller anpartskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse.«

7. I § 27 indsættes efter »fondsmæglerselskaber«: »og fondsmæglerholdingvirksomheder«.

8. I § 41 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse meddelt efter stk. 1, hvis betingelserne for tilladelsen ikke længere er opfyldt, eller hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbetalingen efter § 363 b, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, på almindelig vis.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

9. I § 43, stk. 3, nr. 7, ændres »§§ 45-48« til: »§§ 44-48«.

10. I § 43, stk. 5, indsættes som 2. pkt.:

»Ud over de tilfælde, der er nævnt i §§ 163-164, kan Finanstilsynet inddrage en tilladelse meddelt efter stk. 1, hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbetalingen efter § 363 b, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, på almindelig vis.«

11. I § 94 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»Stk. 2. Procedurerne som nævnt i stk. 1, nr. 4, skal omhandle væsentlige kilder til og virkninger af risici og eventuel indvirkning på kapitalgrundlaget.

Stk. 3. Et fondsmæglerselskab og en fondsmæglerholdingvirksomhed skal registrere alle sine transaktioner og dokumentere de foranstaltninger, der er truffet for effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1 og 2.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

12. Efter § 224 indsættes før overskriften før § 225:

»§ 224 a. Finanstilsynet kan i tilfælde, hvor Finanstilsynet ville have været den koncerntilsynsførende, hvis modervirk-

somheden var etableret i Den Europæiske Union, stille krav om etablering af en fondsmæglerholdingvirksomhed eller blandet finansiel holdingvirksomhed i Unionen og anvende reglerne i artikel 7 eller 8 i forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav på denne fondsmæglerholdingvirksomhed eller blandede finansielle holdingvirksomhed.«

13. I § 232, stk. 1, 1. pkt., ændres »holdingselskaber med blandede aktiviteter, « til: »blandede holdingvirksomheder og personer, som tilhører disse virksomheder, samt«.

14. I § 233, stk. 1, 1. pkt., ændres »et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed, herunder ved inspektioner, forudsat underretning af andre berørte tilsynsmyndigheder« til: »fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder, blandede finansielle holdingvirksomheder samt blandede holdingvirksomheder og disses datterselskaber, herunder ved inspektion«, og i 2. pkt. udgår »blandede finansielle holdingvirksomheder, holdingselskaber med blandede aktiviteter og«.

15. Efter § 252 indsættes før overskriften før § 253:

»Verifikation af margenmodel

§ 252 a. Finanstilsynet kan med henblik på at vurdere, om betingelsen i artikel 23, stk. 1, 1. afsnit, litra c, i forordning (EU) 2019 /2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber er opfyldt, anmode den kompetente myndighed i et clearingmedlems hjemland om oplysninger vedrørende den margenmodel og de parametre, der er anvendt ved beregning af et fondsmæglerselskabs margenkrav.«

16. § 265, stk. 1, affattes således:

»Fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder samt udenlandske investeringsselskaber, der yder eller udfører investeringsservice og -aktiviteter her i landet gennem en filial eller tilknyttede agenter, der er etableret her i landet, skal betale afgift til Finanstilsynet.«

17. I § 265 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Udenlandske investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og for hvilket land Europa-Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, og som yder grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringsservice og -aktiviteter her i landet, skal betale afgift til Finanstilsynet.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

18. Bilag 3, nr. 2, affattes således:

»2) Det beløb, Y, der henvises til i § 203, stk. 1, beregnes ved anvendelse af følgende formel:

$$Z = 2 \times \eta + 2 \times \theta$$

η = Beløbet i medfør af kravet i artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber.

θ = Beløbet i medfør af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 121 eller det individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 120.«

§ 10

I lov nr. 1374 af 13. december 2019 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love (Direkte debitering, håndtering af erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i Qudos Insurance A/S, whistleblowerordning for virksomheder med begrænset tilladelse, revisors meddelelsespligt til Finanstilsynet og ændring af procedure ved indløsning af minoritetsaktionærer m.v.), som ændret ved § 12 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændring:

1. § 19, stk. 7, ophæves.

§ 11

Kongelig anordning nr. 79 af 26. januar 2010 om ikrafttræden for Færøerne af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme ophæves.

§ 12

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. § 3, nr. 8, træder i kraft den 23. juni 2023.

Stk. 3. §§ 1 og 2, § 3, nr. 1, 3 og 5-8, § 4, § 5, nr. 1-3, 7-18 og 24-28, § 6, nr. 3, § 7, nr. 2, § 8, § 9, nr. 2-8, 10, 16 og 17, §§ 10 og 11 træder i kraft den 1. juli 2023.

Stk. 4. § 3, nr. 2 træder i kraft den 23. december 2023.

Stk. 5. For crowdfundingtjenesteudbydere med færre end 50 ansatte omfattet af § 75 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 5 nr. 16, finder § 75 a, stk. 1, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed anvendelse fra den 17. december 2023.

Stk. 6. §§ 1 og 2 finder ikke anvendelse for kreditaftaler, der er indgået før lovens ikrafttræden. For sådanne kreditaftaler finder hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 7. Virksomheder, som forud for lovens ikrafttræden, ydede rente- og omkostningsfrie kreditter uden en tilladelse efter lov om forbrugslånsvirksomheder, og som efter lovens ikrafttræden ikke må fortsætte med den påbegyndte virksomhed uden en tilladelse, kan fortsætte med den påbegyndte virksomhed, hvis virksomheden inden den 1. januar 2024 indgiver en ansøgning om tilladelse til Finanstilsynet. Virksomheder omfattet af 1. pkt. kan fortsætte den påbegyndte virksomhed, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse i sagen.

§ 13

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 1, 4, 5, 7-9 og 11 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1-9 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

- 1 Indledning
- 2 Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1 Udvidelse af anvendelsesområdet for lov om forbrugslånsvirksomheder
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2 Udvidelse af anvendelsesområdet for kreditaftaleloven
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.3 Udvidelse af dækningsområde og medlemskreds for Garantifonden for skadesforsikringsselskaber til at omfatte livsforsikringsselskaber, der udøver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.4 Garantifondens dækning af motoransvarsforsikringer
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.5 Udvidelse af hvidvasklovens definition af politisk eksponerede personer
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.6 Ændring af hvidvasklovens anvendelsesområde angående udstedere af virtuelle valutaer
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.7 Udvidelse af hvidvasklovens krav om egnethed og hæderlighed i valutavekslingsvirksomheder
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.8 Offentliggørelse af administrative bødeforelæg

- 2.8.1. Gældende ret
- 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.9. Undtagelse til krav for bestyrelsesmedlemmer om gennemførelse af grundkursus
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.10. Whistleblowerregler for crowdfundingtjenesteudbydere
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.11. Anpartskapital som egentligt kernekapitalinstrument for finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.12. Kapitalinstrumenter i finansielle holdingvirksomheder
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.13. Kapitalinstrumenter i fondsmæglerholdingvirksomheder
 - 2.13.1. Gældende ret
 - 2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.14. Regulering af beløbsgrænser for forsikringsselskaber i henhold til artikel 300 i Solvens II-direktivet
 - 2.14.1. Gældende ret
 - 2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.15. Afgifter for virksomheder, der er registreringspligtige efter hvidvaskloven
 - 2.15.1. Gældende ret
 - 2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.16. Afgifter for udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde
 - 2.16.1. Gældende ret
 - 2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.17. Afgifter for udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der har tilladelse til at yde og udføre investeringsservice og -aktiviteter
 - 2.17.1. Gældende ret

- 2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.18. Implementering af IFD-direktivet
 - 2.18.1. Gældende ret
 - 2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.19. Ophævelse af erhvervsministerens forpligtelse til at fremsætte forslag om revision af § 122, stk. 2, i lov om betalinger
 - 2.19.1. Gældende ret
 - 2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.20. Udvidelse af tilsynskompetencen i anordning om ikrafttræden for Grønland af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme § 57
 - 2.20.1. Gældende ret
 - 2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.21. Tilpasning af myndighedsnavn i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme § 27
 - 2.21.1. Gældende ret
 - 2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.22. Finanstilsynets vurderingsperiode ved ansøgninger om erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret andel
 - 2.22.1. Gældende ret
 - 2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.23. Definition af overvejende kommerciel koncern
 - 2.23.1. Gældende ret
 - 2.23.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne
- 6. Klimamæssige konsekvenser
- 7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
- 8. Forholdet til EU-retten
- 9. Hørte myndigheder og organisationer mv.
- 10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget indeholder forskellige ændringer på det finansielle område, som blandt andet har til formål at sikre, at den finansielle regulering fortsat er tidsvarende. Det understøtter en robust finansiell sektor samt forbrugernes og investorerens tillid til de finansielle markeder.

Der er gennem de senere år sket en stigning i antallet af virksomheder, der udbyder rente- og omkostningsfrie kreditter – også kaldet ”Køb-nu - betal senere-lån”. Der er tale om lån, hvor forbrugeren kan udstrække betalingen af køb, herunder små dagligdagsindkøb, over flere måneder. Der har ligeledes været en udvikling i, hvad forbrugeren kan få finansieret. I dag er det således muligt både at få slik og pizza finansieret ved et sådant lån. Derfor har kreditterne også været omtalt som pizzalån.

Det kan være risikabelt for forbrugerne, fordi de kan ende med en gæld, de ikke kan betale tilbage. Lånene er rente- og omkostningsfrie, men i tilfælde af at forbrugeren misser en betaling, vil der være tale om misligholdelse af en kreditaftale, og udbydere kan opkræve morarenter og rykkergebyrer. Derfor kan lån på meget små beløb vokse sig uforholdsmæssigt store. Endda i nogle tilfælde længe efter den købte vare, som f.eks. en pizza, er forbrugt.

Med lovforslaget gennemføres derfor et initiativ, der har til formål at øge forbrugerbeskyttelsen ved at lade denne type lån være omfattet af anvendelsesområdet for lov om forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaleloven. Initiativet skal til gavn for forbrugerne opstille regulatoriske rammer for denne type kreditgivning, der ikke hidtil har været underlagt regulering. Initiativet skal sikre, at forbrugerne kun kan få sådanne kreditter, hvis deres økonomi kan bære det. Kreditterne vil også blive omfattet af blandt andet reglerne om et loft over de samlede omkostninger, som skal sikre, at forbrugere ikke ender i en gældsspiral, hvis de ikke kan tilbagebetale kreditten. Endelig skal udbydere fremover også have en tilladelse fra Finanstilsynet, hvormed der sikres et styrket tilsyn med virksomhederne.

Lovforslaget har endvidere til formål at sikre, at Garantifonden for skadesforsikringselskaber (Fonden) kan dække arbejdsulykkesforsikringer, også når en arbejdsulykkesforsikring er tegnet i et livsforsikringselskab. På den baggrund foreslås det, at medlemskreds og dækningsområde for Fonden fremadrettet skal omfatte livsforsikringselskaber og filialer af livsforsikringselskaber, der udøver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark. Som en konsekvens heraf foreslås det, at livsforsikringselskaber, der udøver arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, skal melde sig ind i og betale bidrag til Fonden for så vidt angår arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

Lovforslaget har videre til formål at gennemføre visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om

ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv), som forpligter medlemsstaterne til at udpege eller oprette erstatningsorganer til dækning af forsikringstagere og de sikrede under motoransvarsforsikringer i tilfælde af et skadesforsikringsselskabs konkurs eller likvidation. Med lovforslaget foretages derfor de ændringer i national lovgivning, der er nødvendige for at udpege Fonden som erstatningsorgan i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektivet og bemyndige Fonden til at indgå den krævede aftale med de øvrige erstatningsorganer eller andre udpegede enheder i medlemslandene.

Med lovforslaget foreslås også en række ændringer af hvidvaskloven, der har til formål at styrke den løbende forebyggelse af hvidvask og terrorfinansiering i Danmark. Ændringerne skal blandt andet sikre, at udbydere af tjenester med virtuel valuta omfattes af hvidvaskloven i overensstemmelse med den seneste vejledning fra The Financial Action Taskforce (FATF). Derudover foreslås anvendelsesområdet for politisk eksponerede personer udvidet til at omfatte ministres særlige rådgivere, da denne persongruppe varetager et erhverv meget tæt på de respektive ministre. For at forhindre omgåelsestilfælde foreslås det desuden at indføre egnetheds- og hæderlighedskrav til ejere af kvalificerede andele af valutavekslingsvirksomheder. Endelig foreslås det at foretage en mindre justering af bestemmelsen vedrørende videregivelse af oplysninger om underretninger. Ændringen skal bringe bestemmelsen i overensstemmelse med Europa-Kommissionens fortolkning af bestemmelsens anvendelsesområde.

Med lovforslaget foretages derudover en række ændringer af lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter med henblik på en direktivnær implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om tilsyn med investeringsselskaber (IFD). Direktivet har til formål at sikre, at fondsmæglerselskaber ledes og styres på en velordnet måde og i kundernes bedste interesse. Lovforslaget skal dermed bidrage til en regulering af og et tilsyn med fondsmæglerselskaber, der er målrettet og afstemt med fondsmæglerselskabernes forskellige forretningsmodeller og risikoprofiler samt størrelse.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Udvidelse af anvendelsesområdet for lov om forbrugslånsvirksomheder

2.1.1. Gældende ret

Kreditter, der ydes rentefrit og uden andre omkostninger, er i dag undtaget fra anvendelsesområdet for lov om forbrugslånsvirksomheder. Det følger af lovens § 1, stk. 3, nr. 1. Kreditaftaleloven indeholder en tilsvarende bestemmelse.

Det fremgår af bemærkningerne til lov om forbrugslånsvirksomheder § 1, stk. 3, nr. 1, jf. Folketingstidende 2018-19, A, L 158 som fremsat, side 27, at undtagelsen kun finder anvendelse, hvis der ikke skal betales nogen form for oprettelsesomkostninger, løbende omkostninger eller rente. Det har ikke betydning, om omkostningerne skal betales til kreditgiveren eller til tredjemand. Undtagelsen finder anvendelse, selvom der ved misligholdelse tilskrives renter og gebyrer efter renteloven.

Undtagelsen medfører blandt andet, at rente- og omkostningsfrie kreditter ikke er underlagt Finanstilsynets tilladelseskrav og tilsyn.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der har den seneste tid været en fremgang i virksomheder, der udbyder kreditter, som er rentefrie og uden yderligere omkostninger blandt andet ved brug af metoden ”Køb-nu – betal-senere”. Metoden tilbyder forbrugeren at udskyde og opdele betalingen af køb ved hjælp af en afbetalingsordning. Det foregår f.eks. ved, at forbrugeren ved køb af en vare på en hjemmeside kan vælge at dele betalingen op ved hjælp af en finansieringsløsning, der tilbydes af tredjepart.

Efter gældende ret er virksomheder, der tilbyder rente- og omkostningsfrie kreditter, undtaget fra lov om forbrugslånsvirksomheder. Disse kreditter kan derfor ydes, uden at der foretages en kreditværdighedsvurdering af forbrugeren, og kreditterne er ikke omfattet af de øvrige forbrugerbeskyttende regler i lov om forbrugslånsvirksomheder, herunder omkostningsloft. Forbrugeren risikerer derfor at optage kreditter, som forbrugeren ikke har råd til, ligesom der uden et omkostningsloft ikke er sat en grænse for misligholdelsesomkostningerne for forbrugeren. Selvom kreditten i sig selv er rente- og omkostningsfri, kan forbrugeren dermed blive pålagt rykkergebyrer og renter, hvis forbrugeren ikke overholder afdragsordningen, og på den måde ende med en gæld, som den pågældende ikke har mulighed for at betale tilbage.

Det vurderes derfor, at der er behov for at styrke forbrugerbeskyttelsen, så en forbruger kun får den kredit, som vedkommendes økonomi kan bære, samt at forbrugeren eventuelle misligholdelsesomkostninger begrænses med et omkostningsloft.

Det foreslås derfor med lovforslagets § 1, nr. 1, at affatte undtagelsen om rente- og omkostningsfrie kreditter således, at aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en

tredjepart, der yder kredit, undtages fra lovens anvendelsesområde.

Den foreslåede ændring af lov om forbrugslånsvirksomheder § 1, stk. 3, nr. 1, vil medføre, at den situation, hvor en forbruger i forbindelse med køb af f.eks. varer eller tjenesteydelser indgår en rente- og omkostningsfri kreditaftale, der udbydes af en tredjepart, bliver omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder. Det vil sige, at udbyderen af kreditten (tredjepart) bliver forpligtet til at overholde reglerne i lov om forbrugslånsvirksomheder. Virksomheden skal derfor have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed hos Finanstilsynet. Desuden vil erhvervsdrivende, der indgår aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, og som rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, blive omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder.

Tilsvarende vil lovændringen få betydning for virksomheder, der allerede i dag har tilladelse som forbrugslånsvirksomhed, og som yder denne type lån. Virksomhederne skal med lovændringen foretage en kreditværdighedsvurdering af de forbrugere, der ønsker at optage en sådan kredit, og drive deres virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Desuden bliver virksomhederne pålagt at efterleve reglerne om identifikation af målgrupper, loftet for årlige omkostninger i procent (ÅOP) og omkostningsloftet i loven.

Nogle situationer vurderes dog fortsat at skulle undtages fra lovens anvendelsesområde. Det er blandt andet situationer, hvor en udbyder selv giver forbrugeren mulighed for at betale for en vare eller en tjenesteydelse på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit. Det sigter på den situation, hvor en erhvervsdrivende, uden indblanding fra en tredjepart, accepterer, at forbrugeren at betale for en vare eller tjenesteydelse på et senere tidspunkt. Det kan f.eks. være relevant i situationer, hvor en forbruger får leveret en håndværksydelse og i den forbindelse får en faktura af den erhvervsdrivende, som kan betales på et tidspunkt efter leveringstidspunktet. Sådanne ordninger med udskudt betaling, som er udbredt og sædvanlig praksis, vurderes at være til gavn for både erhvervsdrivende og forbrugere, da det giver mulighed for fleksibilitet i forhold til betalingen.

Desuden vurderes det, at situationer, hvor der er indgået aftaler om betalingskort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en bestemt dato, uden der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med kreditten, ikke skal være omfattet af loven. Visse betalingskort er indrettet på den måde, at transaktionsbeløbet først trækkes på et senere tidspunkt, hvilket gør det muligt for forbrugerne at indrette

deres privatøkonomi på den for dem mest hensigtsmæssige måde. Det foreslås med lovforslagets § 1, nr. 2, at undtage aftaler om betalingskort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en bestemt dato, senest 50 dage efter transaktionen, uden at der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med den udskudte betaling. Ændringen vil medføre, at denne type kort fortsat vil være undtaget fra lovens anvendelsesområde.

Det foreslås desuden med lovforslagets § 1, nr. 2, at kreditaftaler om rente- og omkostningsfrie kreditter, der ydes af velgørende virksomheder, der kan modtage midler omfattet af ligningslovens § 8 a, stk. 1, og som er omfattet af overgangsordningen for sparevirksomheder i § 389, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, undtages fra lov om forbrugslånsvirksomhed. Dette skyldes, at disse virksomheder foruden at have et velgørende formål yder spare- og lånevirksomhed under ældre regler, der gør det muligt for sparevirksomheder at yde lån. Sparevirksomheder, der får tilladelse, har i dag ikke mulighed for at yde lån, da en sådan forretningsmodel som udgangspunkt kræver tilladelse som pengeinstitut efter § 7 i lov om finansiel virksomhed. Grundet disse virksomheders særlige forretningsmodel har de dog været på en særlig overgangsordning siden 1985, som tillader bredere adgang til aktiviteter end nye sparevirksomheder. Forslaget fra 1985 skulle sikre, at lokale låneforeninger blev underlagt regulering. Det findes forsvarligt at lade virksomhederne fortsætte uden pengeinstitutstilladelse og uden at være omfattet af lov om forbrugslånsvirksomhed, da forretningsomfanget er begrænset, og virksomhederne ikke er i konkurrence med traditionelle pengeinstitutter eller forbrugslånsvirksomheder. Virksomhederne omfattet af § 389, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed er underlagt Finanstilsynets tilsynsregler som sparevirksomhed.

Det foreslås med lovforslagets § 12, stk. 7, at indsætte en overgangsbestemmelse, så virksomheder, der i dag er undtaget fra lov om forbrugslånsvirksomheder men som med lovændringen skal have en tilladelse hos Finanstilsynet, kan fortsætte deres virksomhed, under forudsætning af at virksomheden inden den 1. januar 2024 indsender sin ansøgning om tilladelse som forbrugslånsvirksomhed til Finanstilsynet.

2.2. Udvidelse af anvendelsesområdet for kreditaftaleloven

2.2.1. Gældende ret

Det fremgår af § 3, stk. 1, nr. 1, i kreditaftaleloven, at loven ikke finder anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger. Det fremgår endvidere, at lovens § 8 c dog finder anvendelse på aftaler om kortfristede forbrugslån. § 8 c indeholder regler om en obligatorisk betækningsperiode ved indgåelse af aftaler om kortfristede forbrugslån.

Det fremgår af bemærkningerne til kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 1, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 91 som fremsat, side 47, at undtagelsen kun finder anvendelse, hvis der ikke skal betales nogen form for oprettelsesomkostninger, løbende omkostninger eller rente. Det har ikke betydning, om omkostningerne skal betales til kreditgiveren eller til tredjemand. Undtagelsen finder anvendelse, selvom der ved misligholdelse tilskrives renter og gebyrer efter renteloven.

Det fremgår af kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 2, at loven ikke finder anvendelse på kreditaftaler, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden 3 måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger. Lovens § 8 c finder dog anvendelse på aftaler om kortfristede forbrugslån.

Det fremgår af bemærkningerne til kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 2, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 91 som fremsat, side 47, at det vil bero på en konkret vurdering, hvorvidt der vil være tale om ubetydelige omkostninger. Både den absolutte størrelse af omkostningerne og omkostningerne set i forhold til kredittens størrelse skal indgå.

2.2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der er gennem de senere år sket en stigning i antallet af virksomheder, der udbyder rente- og omkostningsfrie kreditter – også kaldet ”Køb-nu-betal-senere”. Denne metode gør det muligt for forbrugeren at udskyde eller opdele betalingen ved hjælp af en afbetalingsordning. Det foregår ofte ved, at forbrugeren ved køb af en vare på f.eks. en hjemmeside kan vælge at dele betalingen op ved hjælp af en finansieringsløsning, der ydes af tredjepart.

Rente- og omkostningsfrie kreditter er i dag undtaget fra kreditaftalelovens anvendelsesområde. Det vil sige, at udbydere af denne type kreditter ikke er forpligtede til at overholde eksempelvis lovens oplysningspligter eller kravet om, at der skal foretages en kreditværdighedsvurdering af forbrugeren, inden aftalen indgås. Herudover har forbrugeren ikke de rettigheder, der følger af kreditaftaleloven som f.eks. fortrydelsesret og ret til førtidig indfrielse.

Rente- og omkostningsfrie kreditter kan imidlertid også være risikable for forbrugerne. Selvom kreditten i sig selv er rente- og omkostningsfri, kan forbrugeren blive pålagt rykkergebyrer og renter, hvis vedkommende ikke kan betale tilbage. På den måde kan forbrugeren ende med en gæld, som den pågældende ikke har mulighed for at betale tilbage.

Det vurderes derfor, at der er behov for at styrke forbrugerbeskyttelsen, så det bl.a. sikres, at der foretages en grundig kreditværdighedsvurdering i situationer, hvor en forbruger

optager kredit via tredjepart i forbindelse med køb af varer eller tjenesteydelser.

I den forbindelse finder Justitsministeriet det vigtigt at sikre, at kreditaftaleloven ikke giver mulighed for, at udbydere af ”Køb-nu-betal-senere-lån” får mulighed for at omgå reglerne, og derved alligevel undgår at skulle overholde reglerne i kreditaftaleloven.

Justitsministeriet finder dog, at den situation, hvor en udbyder selv giver forbrugeren mulighed for rente- og omkostningsfrit at betale for en vare eller en tjenesteydelse på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit, fortsat bør være undtaget fra lovens anvendelsesområde. Det sigter på den situation, hvor en erhvervsdrivende, uden indblanding fra en tredjepart, accepterer, at forbrugeren betaler for en vare eller tjenesteydelse på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet. Det kan f.eks. være relevant i situationer, hvor en forbruger får leveret en håndværksydelse, og i den forbindelse får en faktura af den erhvervsdrivende, som kan betales på et tidspunkt efter leveringen. Det er Justitsministeriets opfattelse, at sådanne ordninger, som er udbredt og sædvanlig praksis, er til gavn for både erhvervsdrivende og forbrugere, da det giver mulighed for fleksibilitet i forhold til betalingen.

Justitsministeriet finder endvidere, at aftaler om betalingskort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en bestemt dato, uden at der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med den udskudte betaling, fortsat bør være undtaget fra lovens anvendelsesområde. Visse betalingskort er indrettet på den måde, at transaktionsbeløbet først trækkes på et senere tidspunkt, hvilket gør det muligt for forbrugeren at indrette deres privatøkonomi på den for dem mest hensigtsmæssige måde. Justitsministeriet finder dog, at lovens § 8 b, stk. 2, som omhandler oplysninger til forbrugeren i tilfælde af et væsentligt overtræk i en periode på over 1 måned, bør finde anvendelse.

Det foreslås derfor med lovforslagets § 2, nr. 1, at affatte undtagelsen om rente- og omkostningsfri kreditter således, at aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit, undtages fra kreditaftalelovens anvendelsesområde.

Den foreslåede ændring af kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 1, vil medføre, at den situation, hvor en forbruger i forbindelse med køb af f.eks. varer eller tjenesteydelser indgår en

rente- og omkostningsfri kreditaftale, der ydes af tredjepart, bliver omfattet af kreditaftaleloven. Det vil sige, at udbyderen (i det konkrete tilfælde tredjepart) bliver forpligtet til at overholde reglerne i kreditaftaleloven. Herudover kan forbrugere, der indgår sådanne aftaler, udøve de rettigheder, der følger af kreditaftaleloven.

Den foreslåede ændring vil endvidere betyde, at den situation, hvor en erhvervsdrivende rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varer eller tjenesteydelser på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit, ikke omfattes af lovens anvendelsesområde.

Det foreslås med lovforslagets § 2, nr. 2, at affatte undtagelsen således, at aftaler om betalingskort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en bestemt dato, senest 50 dage efter transaktionen, uden at der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med den udskudte betaling, undtages fra lovens anvendelsesområdet.

Den foreslåede ændring af kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 2, indebærer, at den situation, hvor en forbruger indgår en kreditaftale, hvor kreditten skal tilbagebetales inden 3 måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger, bliver omfattet af lovens anvendelsesområde. Ændringen af § 3, stk. 1, nr. 2, indebærer, at den hidtidige undtagelse udgår, således at denne type kreditaftaler fremover omfattes af reglerne i kreditaftaleloven. Det vil sige, at udbyderen af sådanne kreditaftaler (hvor kreditten skal tilbagebetales inden 3 måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger) bliver forpligtet til at overholde reglerne i kreditaftaleloven, og forbrugere, der indgår sådanne aftaler, kan udøve de rettigheder, der følger af kreditaftaleloven. Ændringen har til formål at sikre, at udbydere af såkaldte ”køb-nu-betal-senere-lån” ikke blot benytter sig af denne undtagelse i stedet for og dermed undgår at overholde reglerne i kreditaftaleloven.

Den foreslåede ændring vil endvidere medføre, at aftaler om betalingskort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en bestemt dato, senest 50 dage efter transaktionen, uden der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med den udskudte betaling, fortsat vil være undtaget fra lovens anvendelsesområde. Dog foreslås det, at lovens § 8 b, stk. 2, om oplysninger i tilfælde af væsentlige overtræk skal finde anvendelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 1 og 2, og bemærkningerne hertil.

2.3. Udvidelse af dækningsområde og medlemskreds for

Garantifonden for skadesforsikringselskaber til at omfatte livsforsikringselskaber, der udøver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark

2.3.1. Gældende ret

Efter gældende ret kan livsforsikringselskaber, der har opnået tilladelse hertil, jf. lov om finansiel virksomhed § 19, stk. 2, udbyde arbejdsulykkesforsikringer, som er en skadesforsikring efter forsikringsklasse 1 i bilag 7 til lov om finansiel virksomhed.

Det følger af § 1, stk. 2, nr. 1-2, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, at Garantifonden for skadesforsikringselskaber (Fonden) skal yde dækning i henhold til lovens § 5, når et direkte tegnende skadesforsikringselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed udøver forsikringsvirksomhed i Danmark, bliver erklæret konkurs eller får tilbagekaldt tilladelsen til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Fonden dækker i dag ikke forsikringstagerne og de sikrede under arbejdsulykkesforsikringer tegnet i livsforsikringselskaber.

Det følger af § 3, stk. 1, nr. 1-3, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, at kravet om at være medlem af og yde bidrag til Fonden omfatter 1) direkte tegnende skadesforsikringselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, 2) filialer beliggende i Danmark af direkte tegnende skadesforsikringselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område og 3) direkte tegnende skadesforsikringselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er anmeldt til at udøve forsikringsvirksomhed i Danmark via grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.

Efter gældende ret hverken kan eller skal danske eller udenlandske livsforsikringselskaber være medlemmer af og yde bidrag til Fonden. Det samme gælder for filialer af danske og udenlandske livsforsikringselskaber. Dette medfører blandt andet, at livsforsikringselskaber og filialer af livsforsikringselskaber kan tegne arbejdsulykkesforsikringer i Danmark uden at yde bidrag til Fonden.

Det følger af den gældende bestemmelse i § 226, stk. 3, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at når Finanstilsynet tilbagekalder et forsikringselskabs tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, træffer Finanstilsynet samtidig beslutning om, hvorvidt forsikringselskabet skal søge forsikringsbestanden overdraget til et eller flere forsikringselskaber, der driver forsikringsvirksomhed her i landet, eller

om selskabet på anden måde skal søge forsikringsbestanden afviklet.

Særligt for livsforsikringselskaber følger det videre af § 226, stk. 3, 2. pkt., at Finanstilsynet kan beslutte, at livsforsikringsbestanden skal overdrages til et såkaldt administrationsbo.

For forsikringselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, gælder det endvidere, at Finanstilsynet kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, 3. pkt. Forud for beslutning om overdragelse af en bestand til Fonden skal Finanstilsynet afsøge, om bestanden kan overdrages til et andet forsikringselskab her i landet, jf. § 226, stk. 3, 1. pkt.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I dag er der alene taget stilling til, hvad der gælder for håndteringen af arbejdsulykkesforsikringer, når disse er tegnet i et skadesforsikringselskab, og Finanstilsynet tilbagekalder tilladelsen til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Dette indebærer en risiko for, at de sikrede under arbejdsulykkesforsikringer tegnet i livsforsikringselskaber opnår en dårligere retsstilling, hvis Finanstilsynet særskilt tilbagekalder livsforsikringselskabets tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, da reglerne ikke fastsætter, at disse forsikringer kan overføres til Fonden, som det ellers gør sig gældende for skadesforsikringselskaber.

Det gælder for arbejdsulykkesforsikringer, at der typisk ikke vil være sammenfald mellem den sikrede og forsikringstageren. Under en arbejdsulykkesforsikring vil forsikringstageren typisk være en arbejdsgiver, hvorimod de sikrede vil være virksomhedens ansatte. Den sikrede under en arbejdsulykkesforsikring har derfor ikke selv nogen indflydelse på, om arbejdsulykkesforsikringen er tegnet i et livs- eller skadesforsikringselskab.

Arbejdsulykkesforsikringer giver anledning til et særligt beskyttelseshensyn af de sikrede. For det første er det udgangspunktet, at den sikrede under en arbejdsulykkesforsikring, som ovenfor anført, ikke selv vælger forsikringselskab, herunder om det pågældende forsikringselskab er medlem af Fonden. For det andet vil de løbende erstatningsudbetalinger under arbejdsulykkesforsikringer ofte udgøre hovedparten af de erstatningsberettigede sikredes indkomstgrundlag.

Der kan være forskellige årsager til, at Finanstilsynet træffer beslutning om at tilbagekalde et forsikringselskabs tilladelse. Som udgangspunkt vil begrundelsen være, at forsikringselskabets fortsatte udøvelse af forsikringsvirksomhed inde-

bærer betydelig risiko for forsikringstagernes og de sikredes interesser.

Hvis Finanstilsynet særskilt tilbagekalder et forsikrings-selskabs tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan Finanstilsynet samtidig beslutte, at bestanden skal overdrages til et andet forsikrings-selskab, fordi administration af arbejdsulykkesforsikringsbestanden hos det forsikrings-selskab, som får tilbagekaldt tilladelsen, indebærer en betydelig risiko for de sikredes interesser.

Såfremt arbejdsulykkesforsikringsbestanden ikke viser sig at være salgbar og derfor ikke kan overdrages til et andet forsikrings-selskab, fordi der eksempelvis ikke knytter sig tilstrækkelige aktiver til bestanden, vil det være hensigtsmæssigt, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden i sidste ende kan overdrages til Fonden for at beskytte de sikredes interesser under arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

Det vil være en naturlig konsekvens, såfremt dækningsområdet udvides til også at omfatte livsforsikrings-selskabers arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, at de pågældende livsforsikrings-selskaber skal melde sig ind i og betale bidrag til Fonden.

Det foreslås derfor, at lov om en garantifond for skadesforsikrings-selskaber ændres, så pligten til at være medlem af og yde bidrag til Fonden også omfatter livsforsikrings-selskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer.

Den foreslåede ordning skal ses i lyset af, at livsforsikrings-selskaber efter gældende ret kan få tilladelse til at tegne arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af dækningsområdet og bidragspligten hos Fonden.

Den foreslåede ordning indebærer, at hvis Finanstilsynet træffer beslutning om at tilbagekalde et livsforsikrings-selskabs tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, vil Finanstilsynet i sidste ende kunne beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal overdrages til Fonden. Det vil være en forudsætning, at Finanstilsynet først har vurderet, at livsforsikrings-selskabet ikke selv kan afvikle bestanden på betryggende vis. Det vil endvidere være en forudsætning, at det er undersøgt, om arbejdsulykkesforsikringsbestanden kan overdrages til et andet forsikrings-selskab, eller om selskabet på anden måde kan afvikle arbejdsulykkesforsikringsbestanden på betryggende vis.

Den foreslåede ordning styrker de sikredes retsstilling i de tilfælde, hvor et livsforsikrings-selskab får tilbagekaldt sin tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Med den foreslåede ordning vil Fonden fremadrettet dække de sikrede under arbejdsulykkesforsikringer i de særlige tilfælde, hvor bestanden overføres til Fonden, uanset

om forsikringen er tegnet i et livs- eller skadesforsikrings-selskab.

2.4. Garantifondens dækning af motoransvarsforsikringer

2.4.1. Gældende ret

Garantifonden for skadesforsikrings-selskaber (Fonden) blev oprettet ved lov om en garantifond for skadesforsikrings-selskaber, som blev vedtaget den 10. juni 2003 og trådte i kraft den 1. oktober 2003.

Fonden dækker forsikringstagerne og de sikrede under visse forbrugerforsikringer og forsikringer, der kan sidestilles hermed, i tilfælde af et forsikrings-selskabs konkurs. Fonden dækker risici i Danmark, uanset om en forsikringsaftale er tegnet i et dansk eller udenlandsk forsikrings-selskab med tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i Danmark.

Fondens dækningsområde omfatter erstatningskrav til tredjemænd, der er sikret mod person- eller tingsskade ifølge motoransvarsforsikringer.

Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) er en privat garantiordning, der er oprettet af forsikringsbranchen. DFIM er tidligere udpeget af justitsministeren som erstatningsorgan i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2000/26/EF. Ved direktivet blev medlemsstaterne forpligtet til at oprette et erstatningsorgan til udbetaling af erstatning i tilfælde af færdselsuheld, hvis skaden er sket i en anden medlemsstat end Danmark. Erstatningsorganer, der er oprettet ved direktiv 2000/26/EF, skal træde ind i særligt udpegede situationer, hvor skaden er sket i en anden medlemsstat end Danmark.

DFIM er endvidere udpeget som informationskontor efter motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2000/26/EF. Det betyder, at DFIM under nærmere angivne betingelser skal bistå med at skaffe de grundlæggende oplysninger, som er nødvendige for behandlingen af skadesager.

Derudover agerer DFIM som national garantifond ved skader, der sker i Danmark, og som forvoldes af et ukendt eller uforsikret motordrevet køretøj. DFIM agerer ydermere som grøntkortsbureau i Danmark, hvilket betyder, at DFIM hæfter overfor skadelidte i tilfælde af uheld i Danmark, der forårsages af et udenlandsk køretøj med gyldigt grønt kort.

Der har ikke i de tidligere motorkøretøjsforsikringsdirektiver været krav om etablering af en garantiordning på motoransvarsforsikringsområdet i tilfælde af et forsikrings-selskabs konkurs eller likvidation. Der er i dag endvidere ikke en EU-retlig forpligtelse til at etablere garantiordninger i tilfælde af et forsikrings-selskabs konkurs på forsikringsområdet generelt. Forsikringstagerne og de sikrede er derfor i

dag dækket forskelligt ind i tilfælde af et forsikringssselskabs konkurs på tværs af EU.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv) indebærer blandt andet, at medlemsstaterne skal udpege eller oprette et erstatningsorgan til dækning af skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringssselskab fra det tidspunkt, hvor forsikringssselskabet bliver taget under konkursbehandling eller træder i likvidation.

Det følger af direktivets artikel 10 a, stk. 1, og artikel 25, a, stk. 1, at erstatningsorganerne skal udbetale erstatning til skadelidte, der er bosat i det land, hvor erstatningsorganet er beliggende.

Det følger videre af direktivets artikel 10 a, stk. 10, og artikel 25 a, stk. 10, at erstatningsorganerne derefter har ret til at kræve denne erstatning godtgjort af det erstatningsorgan, der er oprettet eller godkendt til samme formål i forsikringssselskabets hjemland, hvis det insolvente forsikringssselskab har hjemland i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvilket er udtryk for hjemlandsprincippet.

Hjemlandsprincippet indebærer, at det er et forsikringssselskabs hjemsted, som er afgørende for, hvilken forsikringsgarantiordning der i sidste ende dækker forsikringstagerne og de sikrede i tilfælde af et forsikringssselskabs konkurs eller likvidation.

Direktivets bestemmelser om udbetaling af erstatning skal ifølge direktivet finde anvendelse fra den 23. december 2023.

For at sikre, at kravene i 6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv vedrørende erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringssselskabs insolvens gennemføres effektivt, skal de udpegede eller oprettede erstatningsorganer i medlemsstaterne tilstræbe at indgå en aftale om deres funktioner og forpligtelser og om procedurerne for refusion. Medlemsstaterne kan alternativt udpege en enhed og bemyndige denne til at forhandle om og indgå den pågældende aftale, som det udpegede eller oprettede erstatningsorgan vil blive part i, når de senere er oprettet eller godkendt.

Aftalen om erstatningsorganernes funktioner og forpligtelser og om procedurerne for refusion skal i henhold til 6. motor-

køretøjsforsikringsdirektiv indgås senest den 23. december 2023.

I det tilfælde at der ikke er indgået en aftale om erstatningsorganernes funktioner og forpligtelser og om procedurerne for refusion senest den 23. december 2023, følger det af 6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv, at Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter med henblik på at definere de proceduremæssige opgaver og proceduremæssige forpligtelser for de udpegede eller oprettede erstatningsorganer vedrørende refusion.

Danmark har i dag en forsikringsgarantiordning på skadesforsikringsområdet, Fonden, som er oprettet i medfør af lov om en garantifond for skadesforsikringssselskaber. Fonden er en forsikringsgarantiordning for visse forbrugerforsikringer og forsikringer, der kan sidestilles hermed. Fonden yder således dækning til forbrugere m.fl. i tilfælde af et skadesforsikringssselskabs konkurs.

Det findes hensigtsmæssigt, at Fonden, som allerede er en eksisterende forsikringsgarantiordning i tilfælde af et skadesforsikringssselskabs konkurs, udpeges som erstatningsorgan i tilfælde af et skadesforsikringssselskabs konkurs eller likvidation i henhold til 6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv. Det findes i den forbindelse også hensigtsmæssigt, at Fonden bemyndiges til at kunne forhandle og indgå en aftale med de øvrige erstatningsorganer eller udpegede enheder, da det er Fonden, der efterfølgende vil skulle agere inden for aftalen mellem erstatningsorganerne.

Med lovforslagets § 3, nr. 2, foreslås det at udpege Fonden som erstatningsorgan i tilfælde af et forsikringssselskabs insolvens i henhold til 6. motoransvarsforsikringsdirektiv. Lovforslaget ændrer ikke Fondens dækningsområde for de øvrige forsikringer, som er omfattet af Fondens dækning.

Det fremgår af direktivet, at medlemsstaterne senest den 23. juni 2023 skal udpege erstatningsorganet, men bestemmelsen herom skal først finde anvendelse fra den 23. december 2023. Lovforslagets § 3, nr. 2, foreslås derfor at træde i kraft den 23. december 2023.

Det foreslås endvidere med lovforslagets § 3, nr. 8, at Fonden bemyndiges til at indgå en aftale med de øvrige erstatningsorganer, eller andre udpegede enheder, i medlemslandene inden den 23. december 2023.

Det fremgår af direktivet, at medlemsstaterne senest den 23. juni 2023 bemyndiger det udpegede organ til at forhandle og indgå en aftale med de øvrige erstatningsorganer, eller andre enheder. Lovforslagets § 3, nr. 8, foreslås derfor at træde i kraft den 23. juni 2023.

6. motorkøretøjsforsikringsdirektivs bestemmelser om oprettelse eller udpegning af et erstatningsorgan samt bemyndigelse til at indgå en aftale med andre erstatningsorganer eller udpegede enheder foreslås gennemført i lov om en garantifond for skadeforsikringsselskaber.

6. motorkøretøjsforsikringsdirektivs øvrige bestemmelser forventes implementeret med et lovforslag i efteråret 2023, herunder direktivets bestemmelser om erstatningsorganernes refusion for den ydede erstatning hos et tilsvarende oprettet organ i forsikringsselskabets hjemland, således at bestemmelserne i 6. motorkøretøjsforsikringsdirektivs finder anvendelse fra den 23. december 2023.

2.5. Udvidelse af hvidvasklovens definition af politisk eksponerede personer

2.5.1. Gældende ret

Hvidvasklovens definitioner findes i hvidvasklovens §§ 2-4. Hvidvasklovens § 2, nr. 8, fastsætter definitionen af politisk eksponerede personer. Det fremgår af hvidvasklovens § 2, nr. 8, litra a, at definitionen på en politisk eksponeret person omfatter en fysisk person, der har eller har haft et af følgende offentlige erhverv: statschef, regeringschef, minister og viceminister eller assisterende minister. I praksis omfatter bestemmelsen ministre og departementschefer. Bestemmelsen implementerer artikel 3, nr. 9, i 4. hvidvaskdirektiv.

En person identificeres som en politisk eksponeret person, hvis vedkommende bestrider et særligt offentligt tillidshverv og gennem dette hverv kan være modtagelig for bestikkelse og anden korrupsion. Det er i samfundets interesse at forebygge bestikkelse og korrupsion, og hvis det skulle ske, at det opdages i tide og retsforfølges.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Ministres særlige rådgivere er i dag ikke omfattet af bestemmelsen i hvidvasklovens § 2, nr. 8, litra a, og behandles derfor ikke som politisk eksponerede personer.

De særlige rådgivere bestrider ikke en stilling, hvor de formelt kan træffe beslutninger med virkning for den konkrete myndighed, organisation mv., som det er tilfældet for de personer, som i dag er omfattet af reglerne om politisk eksponerede personer. De særlige rådgivere varetager imidlertid et erhverv meget tæt på de respektive ministre. De særlige rådgivere har i kraft af deres position og rådgivning væsentlig mulighed for at påvirke beslutninger og interesser i det politiske system. Dermed kan særlige rådgivere også være i en udsat position for forsøg på bestikkelse og anden korrupsion. Det er på den baggrund vurderet, at der er et behov for,

at ministres særlige rådgivere omfattes af hvidvasklovens regler om politisk eksponerede personer.

Med lovforslagets § 4, nr. 2, foreslås det derfor, at ministres særlige rådgivere bliver omfattet af hvidvasklovens definition af politisk eksponerede personer, således at bestemmelsen omfatter en fysisk person, der har eller har haft et offentligt erhverv som statschef, regeringschef, minister, og viceminister eller assisterende minister, samt særlig rådgiver for en minister.

2.6. Ændring af hvidvasklovens anvendelsesområde angående udstedere af virtuelle valutaer

2.6.1. Gældende ret

Udstedere af virtuelle valutaer er reguleret i hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1062 af 19. maj 2021 om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme.

Udstedere af virtuelle valutaer blev sammen med udbydere af veksling mellem én eller flere typer af virtuelle valutaer og udbydere af overførsel af virtuelle valutaer omfattet af hvidvaskloven den 1. juli 2021, jf. lov nr. 1163 af 8. juni 2021.

Reguleringen af udstedere af virtuelle valutaer i hvidvaskloven er et resultat af den internationale organisation The Financial Action Task Force's (FATF) anbefaling nr. 15, hvorefter medlemsstaterne for at styre og afbøde de risici, der opstår ved virtuelle valutaer, bør sikre, at udbydere af tjenester med virtuelle valutaer er reguleret for at forebygge hvidvask og finansiering af terrorisme. Videre foreskriver anbefalingen, at medlemsstaterne bør sikre, at udbydere af tjenester med virtuelle valutaer er licenseret eller registreret og underlagt effektive systemer til overvågning og sikring af overholdelse af de relevante foranstaltninger, der kræves i FATF's anbefalinger.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Ved udarbejdelse af den gældende regulering af udstedere af virtuelle valutaer blev der foretaget en konkret afgrænsning af, hvordan begrebet udsteder af virtuel valuta skulle forstås. I vurderingen blev der taget udgangspunkt i FATF's dagældende vejledning om en risikobaseret tilgang til virtuelle valutaer og udbydere af tjenester med virtuelle valutaer, ligesom en nabohøring blev foretaget hos sammenlignelige lande i forhold til disses afgrænsning af begrebet udstedere af virtuelle valutaer.

På baggrund heraf blev det besluttet at afgrænse udstedere

af virtuelle valutaer til virksomheder eller personer, som udsteder virtuel valuta, der kan overdrages til tredjemand.

FATF har imidlertid i oktober 2021 opdateret vejledningen om en risikobaseret tilgang til virtuelle valutaer og udbydere af tjenester med virtuelle valutaer. I vejledningen præciserer FATF, at udbydere af selve udstedelsen af en virtuel valuta ikke bør reguleres for at forebygge hvidvask og finansiering af terrorisme. FATF præciserer derimod, at udbydere af tjenester, som relaterer sig til udstedelsen af virtuelle valutaer, bør reguleres.

Det foreslås derfor at ændre hvidvasklovens anvendelsesområde, så hvidvaskloven i overensstemmelse med FATF's opdaterede vejledning vil omfatte udbydere af finansielle tjenester relateret til en udsteders udbud og/eller virtuelle valutaer, som dermed vil være omfattet af de forpligtelser, der gælder i hvidvaskloven.

Den foreslåede ændring vil medføre, at udbydere af finansielle tjenester relateret til en udsteders udbud eller salg af virtuelle valutaer bliver omfattet af hvidvaskloven, og at de dermed blandt andet skal overholde hvidvasklovens regler om kundekendskabsprocedurer, overvågning af kunde-forhold, undersøgelse af transaktioner m.v. og underretning af Hvidvasksekretariatet. Den foreslåede ændring indebærer, at udbydere af selve udstedelsen af en virtuel valuta isoleret set ikke er omfattet af hvidvaskloven.

2.7. Udvidelse af hvidvasklovens krav om egnethed og hæderlighed i valutavekslingsvirksomheder

2.7.1. Gældende ret

Det følger af hvidvaskloven, at medlemmer af bestyrelsen eller direktionen i en valutavekslingsvirksomhed skal være egnede og hæderlige for at bestride stillingen. Det samme gælder for indehaveren af en enkeltmandsvirksomhed, som udbyder valutaveksling, og den ledelsesansvarlige i en valutavekslingsvirksomhed, der drives som en juridisk person uden bestyrelse eller direktion.

Ved egnethed forstås, at den pågældende skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen. Ved hæderlighed forstås, at den pågældende skal have et tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen. Den pågældende må ikke være pålagt strafansvar for f.eks. overtrædelse af den finansielle lovgivning, være under konkurs, rekonstruktion eller gældssanering og må ikke have udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

For at kunne drive valutavekslingsvirksomhed i Danmark

kræver det en tilladelse fra Finanstilsynet. Finanstilsynet påser, at en virksomhed, som ansøger om tilladelse til at drive valutavekslingsvirksomhed, opfylder hvidvasklovens krav til at drive valutavekslingsvirksomhed, herunder blandt andet om bestyrelsesmedlemmer, direktionsmedlemmer, indehavere af enkeltmandsvirksomheder eller relevante ledelsesansvarlige opfylder kravene om egnethed og hæderlighed.

Finanstilsynet påser videre, at virksomhedens ejere af kvalificerede ejerandele er egnede til at sikre en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Europarådet gennemførte i 2021 en undersøgelse og vurdering af Danmarks konkrete implementering og effektive anvendelse af 4. hvidvaskdirektiv. På baggrund af undersøgelsen anbefalede Europarådet, at Danmark implementerer krav om egnethed og hæderlighed for reelle ejere af valutavekslingsvirksomheder.

Det følger af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv) artikel 47, stk. 2, at medlemsstater skal pålægge de kompetente myndigheder at sikre, at de personer, som varetager en ledelsesfunktion i valutavekslingsvirksomheder, eller som er de reelle ejere af sådanne virksomheder, besidder den fornødne egnethed og hæderlighed.

Det er vurderet, at Danmark bør følge Europarådets anbefaling. Derfor foreslås det at indføre et krav i hvidvaskloven om en egnetheds- og hæderlighedsvurdering af en valutavekslingsvirksomheds reelle ejere, således at både ledelsen i virksomheden og de reelle ejere omfattes.

Hensynet bag forslaget om at følge Europarådets anbefaling er at undgå en omgåelse af reglerne om egnethed og hæderlighed. En sådan omgåelse kan foregå ved, at en ejer af kvalificerede andele af en valutavekslingsvirksomhed ikke selv opfylder kravene til egnethed og hæderlighed, og derfor ikke indsætter sig selv som direktør, men i stedet udpeger en tredjemand som direktør. Såfremt denne tredjemand vurderes egnethed og hæderlig, vil tredjemand formelt være direktør i valutavekslingsvirksomheden, mens ejeren af kvalificerede andele reelt træffer de afgørende beslutninger for virksomheden.

En implementering af kravene om egnethed og hæderlighed for ejere af kvalificerede andele af valutavekslingsvirksom-

heder vil medføre, at en virksomhed, som ansøger Finanstilsynet om tilladelse til at udbyde valutavekslingsvirksomhed, skal kunne dokumentere, at også virksomhedens ejere af kvalificerede andele opfylder hvidvasklovens krav om egnethed og hæderlighed.

Det følger allerede af § 42, nr. 5, i hvidvaskloven, at ejere af kvalificerede andele i en valutavekslingsvirksomhed skal være egnede til at sikre fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden.

Begrebet ”ejere af kvalificerede andele” anvendes i øvrigt i anden lovgivning på det finansielle område, blandt andet i lov om finansiel virksomhed.

Ved ejere af kvalificerede andele forstås en person, som direkte eller indirekte besidder mindst 10 pct. af virksomhedens andele. Ved reel ejer forstås en person, som direkte eller indirekte besidder mindst 25 pct. af virksomhedens andele.

Under hensyn til at sikre ensartetheden på tværs af den finansielle lovgivning og for at sikre, at der ikke lempes på det gældende egnethedskrav for ejere af kvalificerede andele efter hvidvaskloven, er det fundet hensigtsmæssigt, at kravet om egnethed og hæderlighed i valutavekslingsvirksomheder skal omfatte ejere af kvalificerede andele i stedet for reelle ejere.

2.8. Offentliggørelse af administrative bødeforelæg

2.8.1. Gældende ret

Det fremgår af § 55, stk. 1, i hvidvaskloven, at reaktioner givet efter § 47, stk. 1 og 2, § 51 eller § 51 b eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse, skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside, jf. dog stk. 6. Beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. § 47, stk. 2, offentliggøres som resumé, jf. dog stk. 6. Offentliggørelsen skal omfatte den juridiske eller fysiske persons navn, jf. dog § 55, stk. 3.

Det fremgår af § 55, stk. 6, 1. pkt., at offentliggørelse efter stk. 1 ikke kan ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse.

Det fremgår af § 47, stk. 1, at Finanstilsynet påser overholdelsen af hvidvaskloven, regler udstedt i medfør heraf og af forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015.

Det fremgår af § 47, stk. 2, at Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet efter stk. 1 med den kompetence, som

bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed.

Det fremgår af § 51, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheder at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i denne lov, regler udstedt i medfør heraf og af forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015.

Det fremgår af § 51 b, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheder eller personer, dog ikke disses filialer, distributører og agenter her i landet, at virksomheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Ved lov nr. 1563 af 27. december 2019 blev § 78 a indsat i hvidvaskloven. § 78 a fastsætter, at Finanstilsynet i et administrativt bødeforelæg kan tilkendegive, at sager om overtrædelse af en række oplistede bestemmelser kan afgøres uden retssag, hvis den fysiske eller juridiske person, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen, og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i det administrative bødeforelæg, jf. dog stk. 2. Bestemmelsen i hvidvasklovens § 78 a udvider kompetencen til at afgøre nærmere afgrænsede overtrædelser af hvidvaskloven til også at omfatte Finanstilsynet.

Bestemmelsen i § 55, stk. 1, blev indført ved lov nr. 658 af 8. juni af 2017. Det fremgår af bestemmelsens bemærkninger, at begrebet reaktioner omfatter alle de reaktioner, Finanstilsynets bestyrelse eller Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse vedtager, og som retter sig mod en part, herunder afgørelser, påbud, påtaler og beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 41 som fremsat, s. 156. Administrative bødeforelæg, der er accepteret af parten, er en forvaltningsretlig afgørelse.

Bestemmelsen i § 55 implementerer artikel 60, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (4. hvidvaskdirektiv). Det følger af artikel 60, stk. 1, 1. pkt., at medlemsstaterne sikrer, at en afgørelse, der ikke kan påklages, om pålæggelse af en administrativ sanktion eller foranstaltning for overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører direktivet, offentliggøres af de kompetente myndigheder på deres officielle websted, umiddelbart efter at den person, der pålægges sanktionen, er underrettet om afgørelsen.

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Finanstilsynets adgang til at udstede administrative bødeforelæg efter § 78 a blev indført ved lov nr. 1563 af 27. december 2019 på baggrund af den politiske aftale mellem Socialdemokratiet, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Venstre, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti af 27. marts 2019 om styrkelse af indsatsen mod finansiel kriminalitet. Offentliggørelsesbestemmelsen i hvidvasklovens § 55 blev fastsat forud for reglerne om administrativt bødeforelæg, hvorfor det ikke af bemærkningerne fremgår, at reaktioner i medfør af § 55 også dækker vedtagne administrative bødeforelæg.

Pligt til offentliggørelse af vedtagne administrative bødeforelæg vurderes at have en forebyggende effekt i forhold til overtrædelser af hvidvaskloven. Offentliggørelse er imidlertid også indgribende over for virksomhederne, og der må ikke kunne opstå tvivl om, hvorvidt administrative bødeforelæg er omfattet af offentliggørelsespligten. Det er derfor vurderet hensigtsmæssigt at tydeliggøre i bemærkningerne til bestemmelsen, at vedtagne administrative bødeforelæg er en reaktion omfattet af offentliggørelsesbestemmelsen.

Det vurderes videre, at artikel 60, stk. 1, i 4. hvidvaskdirektiv pålægger medlemsstaterne at offentliggøre også denne type af reaktioner, såfremt det administrative bødeforelæg er meddelt på baggrund af et forhold omfattet af hvidvaskdirektivet. De forhold, der kan tildeles bødeforelæg for på baggrund af § 78 a, er alle indeholdt i hvidvaskdirektiverne.

Det foreslås derfor at tydeliggøre i hvidvaskloven, at Finanstilsynet efter gældende ret har pligt til at offentliggøre administrative bødeforelæg.

2.9. Undtagelse til krav for bestyrelsesmedlemmer om gennemførelse af grundkursus

2.9.1. Gældende ret

Det følger af § 64 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et medlem af bestyrelsen i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringselskab hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen skal gennemføre et grundkursus i de kompetencer, der er nødvendige for at varetage de forpligtelser og funktioner, som kræves af bestyrelsesmedlemmer i den virksomhedstype, som den pågældende er indtrådt i.

Det følger af Finanstilsynets praksis, at Finanstilsynet kan undtage bestyrelsesmedlemmer fra kravet om at gennemføre det lovpligtige grundkursus, hvis medlemmets sproglige færdigheder ikke er tilstrækkelige til at gennemføre og få udbytte af et dansksproget grundkursus. Finanstilsynets praksis er i overensstemmelse med fagudvalgets anbefalinger i rapport om grundkursus for bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringselskaber (april 2016), som anfører, at der ikke bør være krav om, at

grundkurset udbydes på engelsk, og som konsekvens heraf skal bestyrelsesmedlemmer meddeles dispensation fra gennemførelse af grundkurset.

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes hensigtsmæssigt at lovfæste Finanstilsynets praksis om dispensation for gennemførelse af grundkurset for ikke-dansktalende bestyrelsesmedlemmer, der på grund af manglende sprogfærdigheder ikke kan gennemføre kurset, så det fremgår eksplicit af bestemmelsen, at Finanstilsynet kan undtage et udenlandsk bestyrelsesmedlem fra at gennemføre grundkurset, hvis det pågældende medlem ikke har tilstrækkelige sproglige færdigheder til at gennemføre kurset, og hvis medlemmet i stedet gennemfører anden undervisning. En klar hjemmel kan synliggøre denne mulighed for potentielle kandidater til bestyrelsesposter i danske finansielle virksomheder.

Den foreslåede ændring medfører, at Finanstilsynet fortsat kan undtage udenlandske bestyrelsesmedlemmer, som ikke har tilstrækkelige sproglige færdigheder til at gennemføre et grundkursus, og et godkendt kursus ikke udbydes på engelsk, hvis medlemmet i stedet gennemfører anden undervisning. Undervisningen skal bl.a. introducere den danske selskabsretlige struktur samt relevante områder, der er særlige for danske finansielle virksomheder. De indholdsmæssige rammer for undervisningen skal godkendes af Finanstilsynet.

2.10. Whistleblowerregler for crowdfundingtjenesteudbydere

2.10.1. Gældende ret

Europa-Parlamentet og Rådet vedtog den 23. oktober 2019 direktiv om beskyttelse af personer, der indberetter overtrædelser af EU-retten (whistleblowerdirektivet). Whistleblowerdirektivet forpligter blandt andet medlemsstaterne til at sikre, at alle juridiske enheder i den offentlige og private sektor med 50 eller flere arbejdstagere etablerer whistleblowerordninger og fastsætter procedurer for modtagelse af og opfølgning på indberetninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet (crowdfundingforordningen) har til formål at fastsætte ensartede krav for udbud af crowdfundingtjenester og krav til crowdfundingtjenesteudbydere. Forordningens artikel 47 ændrer i whistleblowerdirektivets bilag del I. B, således at indberetninger om aktuelle eller potentielle overtrædelser af crowdfundingforordningens bestemmelser omfattes af whistleblowerdirektivets anvendelsesområde. Herved sikres det, at ansatte i crowdfundingtjenesteudbydere, der er forpligtet til at etablere en whistleblowerordning efter direktivet, kan ind-

berette overtrædelser af crowdfundingforordningen til sin arbejdsgiver og omfattes af beskyttelsesreglerne, herunder forbuddet med repressalier.

Whistleblowerdirektivet er implementeret i dansk ret med lov om beskyttelse af whistleblowerne, der blev vedtaget den 24. juni 2021. Loven forpligter alle arbejdsgivere i den private sektor med 50 eller flere ansatte til at etablere en intern whistleblowerordning. På det finansielle område gælder det særligt, at virksomheder med færre end 50 ansatte skal efterleve kravene i lov om beskyttelse af whistleblowerne, såfremt de omfattes af de sektorspecifikke retsakter i whistleblowerdirektivets bilag del II eller de nationale særregler, som blev indført med lov nr. 2382 af 14. december 2021.

Crowdfundingtjenesteudbydere, hvis virksomhed reguleres af crowdfundingforordningen, og som ikke samtidig omfattes af de nationale særregler på området, omfattes derfor kun af lov om beskyttelse af whistleblowerne, hvis de har 50 eller flere ansatte.

Lov om beskyttelse af whistleblowerne trådte i kraft den 17. december 2021. Kapitel 3, der blandt andet indeholder regler om etablering af en intern whistleblowerordning, får først virkning den 17. december 2023 for arbejdsgivere i den private sektor med mellem 50 og 249 ansatte, herunder crowdfundingtjenesteudbydere, der ikke omfattes af de sektorspecifikke retsakter i whistleblowerdirektivets bilag del II.

Lov om finansiell virksomhed §§ 75 a-75 c indeholder regler på whistleblowerområdet, som supplerer reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowerne. Finansielle virksomheder er efter lov om finansiell virksomhed forpligtet til at etablere en intern whistleblowerordning, hvor virksomhedens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering og anden relevant regulering begået af virksomheden, herunder af blandt andet ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til whistleblowerordningen skal kunne foretages anonymt, og virksomheden skal følge op på indberetninger til whistleblowerordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan opfølgningen er foretaget. Lov om finansiell virksomhed beskytter herudover ansatte imod repressalier fra arbejdsgiveren og sikrer adgangen til at foretage indberetninger for ansatte, som måtte være underlagt tavsheds klausuler.

Crowdfundingtjenesteudbydere er ikke omfattet af definitionen af en finansiell virksomhed i § 5 i lov om finansiell virksomhed. Bestemmelserne i §§ 75 a-75 c i lov om finansiell virksomhed finder derfor ikke anvendelse for crowdfundingtjenesteudbydere. En crowdfundingtjenesteudbyder er således ikke forpligtet til at etablere en whistleblowerordning i henhold til den finansielle regulering.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Whistleblowerreglerne i den finansielle regulering er i overensstemmelse med hensynet bag de politiske aftaler på området gennemført på tværs af sektoren for at sikre en ensartet og stærk beskyttelse af alle ansatte i sektoren uafhængigt af ansættelsessted. Der henvises i den forbindelse til den politiske aftale af 10. oktober 2013 mellem regeringen (Socialdemokraterne, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti) og Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6). Det blev med Bankpakke 6 bl.a. besluttet at stille krav om etablering af whistleblowerordninger for alle finansielle virksomheders overtrædelser af den finansielle regulering.

Crowdfundingtjenesteudbydere er i dag ikke omfattet af whistleblowerreglerne i den finansielle regulering, men er med crowdfundingforordningen underlagt krav om tilladelse, tilsyn m.v. i tråd med principperne i den øvrige finansielle regulering.

Det fremgår ydermere af præamblen til crowdfundingforordningen, at crowdfundingtjenester kan være udsat for risici vedrørende hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, hvilket understreger behovet for at sikre, at ansatte og tidligere ansatte ved crowdfundingtjenesteudbydere skal have mulighed for at indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering via en uafhængig og selvstændig kanal.

Der er derfor behov for at sikre samme beskyttelse af ansatte i crowdfundingtjenesteudbydere, som gælder generelt i den finansielle regulering.

Det foreslås på den baggrund at tilføje crowdfundingtjenesteudbydere i §§ 75 a-c i lov om finansiell virksomhed, så crowdfundingtjenesteudbydere underlægges de samme krav om whistleblowerordning m.v., som gælder for de finansielle virksomheder, der i øvrigt er omfattet af loven. Den foreslåede ændring medfører, at crowdfundingtjenesteudbydere vil være omfattet af §§ 75 a-c på samme måde som andre finansielle virksomheder, der er omfattet af lov om finansiell virksomhed, som blandt andet sikrer beskyttelse af ansatte eller tidligere ansatte, der anvender virksomhedens whistleblowerordning.

Lovforslaget medfører desuden, at crowdfundingtjenesteudbydere med færre end 50 ansatte omfattes af lov om beskyttelse af whistleblowerne som følge af henvisningen hertil i § 75 a, stk. 1, 4. pkt. Herved sikres samme høje beskyttelsesniveau af whistleblowerne, som gælder i den øvrige finansielle regulering.

Det foreslås videre, at for crowdfundingtjenesteudbydere med færre end 50 ansatte omfattet af § 75 a, stk. 1, 1. pkt., finder § 75 a, stk. 1, 4. pkt., først anvendelse fra den 17. december 2023. Det skal sikre, at crowdfundingtjenesteudbydere, som lov om beskyttelse af whistleblowere ikke finder umiddelbar anvendelse på, får passende tid til at tilpasse deres ordninger til kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere.

2.11. Anpartskapital som egentligt kernekapitalinstrument for finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder

2.11.1. Gældende ret

Der stilles i dag ikke krav til selskabsformen i finansielle holdingvirksomheder eller i fondsmæglerholdingvirksomheder i dansk lovgivning. Begge typer af holdingvirksomheder skal imidlertid opføre kapitalgrundlag, herunder sin egentlige kernekapital, efter reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR). Finansielle holdingvirksomheder er umiddelbart omfattet af reglerne i CRR, mens fondsmæglerholdingvirksomheder skal opføre kapitalgrundlag efter reglerne i CRR, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber (IFR).

CRR stiller en række krav til kvaliteten af egentlige kernekapitalinstrumenter, for at disse kan medregnes i kapitalgrundlaget. Blandt andet skal egentlige kernekapitalinstrumenter godkendes af Finanstilsynet, og Finanstilsynet skal i den forbindelse konsultere European Banking Authority (EBA). EBA fører og offentliggør en liste over godkendte egentlige kernekapitalinstrumenter i medlemslandene i EU.

I Danmark er alene aktiekapital, garantkapital og andelskapital godkendte egentlige kernekapitalinstrumenter. De tre typer kapital blev indmeldt til EBA ved ikrafttrædelse af CRR i 2013.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der eksisterer i dag enkelte finansielle holdingvirksomheder, der er etableret som anpartsselskaber. Der er ligeledes etableret flere fondsmæglerholdingvirksomheder som anpartsselskaber.

Da anpartskapital i dag ikke er et godkendt kernekapitalinstrument, er det efter den gældende retsstilling nødvendigt, at finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder er etableret som aktieselskaber for at kunne medregne kapitalen i kapitalgrundlaget. Finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder, der er

etableret som anpartsselskaber på nuværende tidspunkt, vil med de gældende regler være tvunget til at omdanne sig til aktieselskaber.

Lov om finansiell virksomhed blev ved lov nr. 268 af 23. maj 2014 tilpasset CRR. Der ønskes nu yderligere tilpasning for at sikre den nødvendige overensstemmelse mellem nationale krav og CRR's krav til kapitalinstrumenter for finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder. Det vurderes hensigtsmæssigt at tilpasse bestemmelser i lov om finansiell virksomhed, så både anparts- og aktiekapital i finansielle holdingvirksomheder opfylder kravene til kapitalinstrumenter i CRR. Tilsvarende vurderes det hensigtsmæssigt at tilpasse bestemmelser i lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter, så både anparts- og aktiekapital i fondsmæglerholdingvirksomheder ligeledes opfylder kravene til kapitalinstrumenter.

Den væsentligste grund til at tillade, at finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder kan være etableret som anpartsselskaber er, at de finansielle aktiviteter i koncernen ligger i datterselskaber, der alene kan etableres som aktieselskaber og derfor er underlagt krav til bestyrelse m.m. i henhold til selskabsloven.

Selskabsloven stiller krav om, at et aktieselskab har en bestyrelse. Samme krav stilles ikke til anpartsselskaber. Kravene i selskabsloven, der finder anvendelse for finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder, som følge af, at de er organiseret som et kapital-selskab, adskiller sig herudover ikke væsentligt for aktieselskaber og anpartsselskaber.

I finansielle virksomheder, hvor aktiviteterne er placeret i virksomheden, har bestyrelsen og direktionen en afgørende betydning for blandt andet styring af risici og kapitalforhold. Samme behov findes ikke i holdingvirksomheder, der ikke har egne finansielle aktiviteter. Finansielle holdingvirksomheder er desuden omfattet af et godkendelseskrav, jf. lov om finansiell virksomhed § 175 g. Det betyder, at Finanstilsynet skal godkende, at den finansielle holdingvirksomhed har tilstrækkelige koncernstrukturer og -processer. Den finansielle holdingvirksomhed kan dog undtages fra godkendelseskravet, hvis en række forhold er opfyldt, herunder at styring af koncernens risici og kapitalforhold er uddelegeret til og i praksis styres af ledelsen i dattervirksomheden, der er den finansielle virksomhed i koncernen. Undtagelse til godkendelseskravet gives typisk, hvor holdingvirksomheden ejer 100 pct. af aktierne i datterselskaber, hvor koncernstrukturen er simpel med ét eller få datterselskaber, og hvor holdingvirksomheden ikke har andre aktiviteter end at eje aktier i dattervirksomhederne.

Det vurderes, at finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder ikke bør kunne etableres i an-

dre virksomhedsformer end aktie- og anpartsselskaber. Det skyldes, at andre virksomhedsformer end aktie- og anpartsselskaber ikke er reguleret i samme grad som aktie- og anpartsselskaber. Samtidig er aktiekapital og anpartskapital kapitalformer, der er bredt kendt i kapitalmarkedet både nationalt og internationalt.

Mulighederne for at tiltrække ny kapital forbedres, når der ikke er tvivl om det juridiske grundlag. Det vil derfor være uhensigtsmæssigt at tillade andre virksomhedsformer end de foreslåede.

Det foreslås derfor at ændre § 12, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, så finansielle holdingvirksomheder skal etableres som aktieselskaber eller som anpartsselskaber.

Det foreslås videre at ændre § 26, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, så fondsmæglerholdingvirksomheder skal etableres som aktieselskaber eller som anpartsselskaber.

Den foreslåede ordning er nødvendig for, at anpartskapital kan blive et godkendt kernekapitalinstrument i henhold til CRR for finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder. Derfor kan finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder, der er etableret som anpartsselskaber på nuværende tidspunkt, forblive anpartsselskaber.

2.12. Kapitalinstrumenter i finansielle holdingvirksomheder

2.12.1. Gældende ret

Det fremgår af den gældende § 13, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at aktiekapitalen i finansielle virksomheder skal være fuldt indbetalt. Bestemmelsen er en skærpelse af kravene i selskabsloven, der ikke stiller krav om fuld indbetaling.

Det fremgår af den gældende § 13, stk. 2, at i pengeinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber, realkreditinstitutter og i forsikringsselskaber må deling af aktiekapital i klasser med forskellige stemmeverdier ikke finde sted, med en enkelt undtagelse i § 13, stk. 3.

I den gældende § 13 a er pengeinstitutter og realkreditinstitutter undtaget fra bestemmelser i selskabsloven om minoritetskapitalejeres ret til at kræve kapitalindskud indløst af selskabet i visse tilfælde. Undtagelsesbestemmelsen er nødvendig for, at institutternes egentlige kapitalinstrumenter lever op til betingelserne i CRR om, at kapitalindskyder aldrig må kunne kræve kapitalindskud indløst af selskabet.

Efter den gældende § 128 a kan Finanstilsynet fastsætte reg-

ler om finansielle virksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering til aktie-, garanti- eller andelskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse. Bekendtgørelse nr. 2155 af 3. december 2020 om opgørelse af risikoeksponeringer, kapitalgrundlag og solvensbehov er udstedt i medfør af § 128 a. Bekendtgørelsen fastlægger visse undtagelser fra selskabsloven om udstedelse af kapitalinstrumenter. Undtagelserne er nødvendige for, at de finansielle virksomheders udstedelse af kapitalinstrumenter lever op til kravene i CRR. Bestemmelsen i § 128 a giver alene hjemmel til at fastsætte regler for finansielle virksomheder.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås det, at finansielle holdingvirksomheder omfattes af kravet, der forhindrer, at aktionærer, der kun ejer en beskedent kapitalandel, kan dominere virksomheden. Forslaget vil således medføre, at alle aktionærer vil have lige stemmerettigheder.

CRR stiller visse begrænsninger for udlodning, herunder at aftaler om differentieret udlodning skal være begrundet i forskellige stemmerettigheder. Der gælder altså ikke et forbud i CRR mod forskellige aktieklasser, men i dansk ret har man tidligere, med lov om finansiel virksomheds § 13, stk. 2, besluttet, at denne mulighed skulle afskæres for pengeinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber. Ved ikke at tillade opdeling i klasser med forskellige stemmerettigheder, afskæres virksomheder således også fra at indgå aftaler om differentieret udlodning. Jo mere simpel kapitalstrukturen er, des lettere er det for eventuelle nye investorer at overskue kapitalstrukturen og deres rettigheder. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at finansielle holdingvirksomheder også omfattes af forbuddet mod opdeling i aktieklasser med forskellige stemmerettigheder. Det foreslås, at bestemmelsen tilpasses, så den også kommer til at omfatte anpartskapital, grundet den foreslåede ændring i lovforslagets § 5, nr. 8.

Lov om finansiel virksomhed stiller krav om, at aktiekapitalen i finansielle virksomheder er fuldt indbetalt, jf. § 13. Kravet er en skærpelse af selskabsloven, der ikke stiller krav om fuld indbetaling. Kravet er stillet for at sikre, at kapitalen i finansielle virksomheder er tabsabsorberende og reelt er til stede i virksomheden. Der stilles samme krav i CRR, for at kapitalen kan medregnes i kapitalgrundlaget. Da finansielle holdingvirksomheder også er omfattet af krav i CRR og under hensynet til, at kapitalen skal være til stede, vurderes det hensigtsmæssigt, at kravet om fuld indbetaling også bør gælde for finansielle holdingvirksomheder. Det foreslås, at bestemmelsen bliver tilpasset, så den også kommer til at omfatte anpartskapital, grundet den foreslåede ændring i lovforslagets § 5, nr. 8.

Den foreslåede ændring af § 13, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed vil medføre, at kravet om fuld indbetaling af egentlig kernekapital vil gælde for finansielle holdingvirksomheder, som det gælder for finansielle virksomheder. Tilsvarende vil ændringen af §13, stk. 2, medføre, at aktiekapital eller anpartskapital i finansielle holdingvirksomheder ikke kan deles i klasser med forskellig stemmевærdi, som det er gældende i den nuværende regulering for aktiekapital i pengeinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber.

Undtagelsen fra bestemmelserne om indløsningsret i selskabsloven vil med lovforslaget også gælde for finansielle holdingvirksomheder. Det er en forudsætning for, at egentlige kernekapitalinstrumenter i finansielle holdingvirksomheder kan medregnes i kapitalgrundlaget, at de opfylder betingelserne i CRR om, at ejere af egentlige kernekapitalinstrumenter ikke under nogen omstændigheder må kunne stille krav til selskabet om indløsning af kapitalen. Med forslaget ændres § 13 a til også at omfatte finansielle holdingvirksomheder.

For at sikre at også finansielle holdingvirksomheder efterlever kravene i CRR skal lovforslaget sikre Finanstilsynet den nødvendige hjemmel til også at udstede regler for finansielle holdingvirksomheder efter § 128 a om udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering til aktie-, garanti- eller andelskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse. Der foreslås derfor en ændring af bemyndigelsesbestemmelsen i §128 a således, at også finansielle holdingvirksomheder omfattes af bestemmelsen.

2.13. Kapitalinstrumenter i fondsmæglerholdingvirksomheder

2.13.1. Gældende ret

Det fremgår af den gældende § 26, stk. 2, i lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at aktiekapitalen i fondsmægler-selskaber skal være fuldt indbetalt. Bestemmelsen er en skærpelse af kravene i selskabsloven, der ikke stiller krav om fuld indbetaling.

Det følger af § 26, stk. 3, i lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellig stemmевærdi ikke kan finde sted i fondsmægler-selskaber.

I den gældende § 27 i lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter er fondsmægler-selskaber undtaget fra bestemmelser i selskabsloven om minoritetskapitalejeres ret til at kræve kapitalindskud indløst af selskabet i visse tilfælde. Undtagelsesbestemmelsen er nødvendig for, at fondsmægler-selskabers egentlige kapitalinstrumenter lever op til betingelserne i CRR om, at kapitalindskyder aldrig må kunne kræve kapitalindskud indløst af selskabet.

Efter artikel 54 i CRR har fondsmægler-selskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder mulighed for at udstede hybrid kernekapital, som enten nedskrives eller konverteres til egentlig kernekapital, såfremt selskabets niveau af egentlig kernekapital falder til et bestemt niveau, som er angivet i vilkårene for den hybride kernekapital.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktivitet stiller krav om, at aktiekapitalen i fondsmægler-selskaber er fuldt indbetalt, jf. § 26, stk. 2. Kravet er en skærpelse af selskabsloven, der ikke stiller krav om fuld indbetaling. Kravet er en logisk konsekvens af, at kapitalen i fondsmægler-selskaber skal være tabsabsorberende, og at det skal sikres, at kapitalen reelt er til stede i virksomheden. Der stilles desuden samme krav i CRR, om at kapitalen kan medregnes i kapitalgrundlaget.

Fondsmæglerholdingvirksomheder skal opgøre kapitalgrundlag efter reglerne i CRR, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilsynsmæssige krav til investerings-selskaber (IFR).

Det foreslås derfor i § 26, stk. 2, at kravet om fuld indbetaling af egentlig kernekapital skal gælde for fondsmæglerholdingvirksomheder ligesom for fondsmægler-selskaber.

For at fondsmæglerholdingvirksomheder fortsat har mulighed for at dele deres aktie- eller anpartskapital i klasser med forskellig stemmевærdi, vil det være nødvendigt ændre § 26, stk. 3, så det gøres klart, at forbuddet kun gælder fondsmægler-selskaber.

Det foreslås derfor i § 26, stk. 3, at anparts- og aktiekapital i fondsmægler-selskaber ikke kan deles i klasser med forskellig stemmевærdi, mens det samme ikke er tilfældet for fondsmæglerholdingvirksomheder.

Undtagelsen fra bestemmelserne om indløsningsret i selskabsloven vil med lovforslaget også gælde for fondsmæglerholdingvirksomheder. Det er en forudsætning for, at egentlige kernekapitalinstrumenter i fondsmæglerholdingvirksomheder kan medregnes i kapitalgrundlaget, at de opfylder betingelserne i CRR om, at ejere af egentlige kernekapitalinstrumenter ikke under nogen omstændigheder må kunne stille krav til selskabet om indløsning af kapitalen.

Med lovforslaget foreslås det derfor i § 27, at fondsmæglerholdingvirksomheder i lighed med fondsmægler-selskaber vil blive omfattet af en række undtagelser til selskabsloven. Selskabsloven indeholder bestemmelser om, hvornår en

kapitalejer kan kræve sig indløst, og disse bestemmelser er bl.a. fondsmæglerselskaber undtaget fra.

Fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder har mulighed for at udstede hybrid kernekapital, som enten nedskrives eller konverteres til aktie- eller anpartskapital, hvis virksomhedens kapitalniveau falder til et forudbestemt niveau. For at selskaberne kan udstede hybrid kernekapital, som konverteres til aktie- eller anpartskapital i en krisesituation, er der behov for at fastsætte regler om, at bestyrelserne kan have en stående tilladelse uden udløb til at udstede aktie- eller anpartskapital. Behovet følger af kravet i CRR om, at de nødvendige bemyndigelser til at udstede aktiekapital er tilstede til enhver tid fra tidspunktet for udstedelsen af hybride kernekapitalinstrumenter, der konverteres til aktivkapital ved en udløsende hændelse.

Det foreslås derfor at indsætte en bemyndigelsesbestemmelse i § 26, stk. 5, så Finanstilsynet får bemyndigelse til at fastsætte regler, som giver bestyrelsen i fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder mulighed for at opnå en bemyndigelse uden udløb til udstedelse af aktie- eller anpartskapital til brug for en eventuel konvertering af hybrid kernekapital.

2.14. Regulering af beløbsgrænser for forsikringsselskaber i henhold til artikel 300 i Solvens II-direktivet

2.14.1. Gældende ret

I henhold til artikel 300 i Solvens II-direktivet skal de beløb, der er udtrykt i euro i direktivet, revideres hvert femte år ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentuelle ændring i samtlige medlemsstaters almindelige harmoniserede forbrugerprisindeks. Der anvendes i Solvens II-direktivet bl.a. beløbsgrænser til afgrænsning af direktivets anvendelsesområde og som absolutte og beløbsmæssigt fastlagte minimumsgrænser for forsikringsselskabers kapitalkrav. For at tage højde for inflation bør disse beløb således kunne justeres, hvilket sker ved, at Kommissionen meddeler de reviderede beløb med hjemmel i Solvens II-direktivets artikel 300. Solvens II-direktivet har fundet anvendelse siden 1. januar 2016, og den første femårige periode gik fra 31. december 2015 til 31. december 2020. Beløbene blev derfor revideret af Kommissionen i 2021, og de reviderede beløb skal gennemføres i medlemsstaterne.

De oprindelige beløbsgrænser fra Solvens II-direktivet er afspejlet i en række bestemmelser i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende § 5, stk. 1, nr. 22, i lov om finansiel virksomhed indeholder definitionen af et gruppe 1-forsikringsselskab. I denne definition indgår en række betingelser indeholdende beløbsgrænser, som skal opfyldes for at opnå status som et gruppe 1-forsikringsselskab.

Bestemmelsen implementerer artikel 4, stk. 1, i Solvens II-direktivet, som omhandler anvendelsesområdet for direktivets regler, hvor afgrænsningen af Solvens II-reglerne foretages ved at udelukke selskaber under en vis størrelse. Størrelsen opgøres i beløbsgrænser for bl.a. årlige bruttopræmieindtægter. Bestemmelsen sikrer, at alle forsikringsselskaber i EU over disse størrelser er omfattet af Solvens II-reglernes anvendelsesområde. I henhold til § 5, stk. 1, nr. 23, defineres forsikringsselskaber, der ikke opfylder beløbsgrænserne i Solvens II-direktivet, som gruppe 2-forsikringsselskaber.

Det følger af § 126, stk. 2, nr. 1-4, i lov om finansiel virksomhed, at kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber skal udgøre et beløb fastsat i euro, afhængig af om forsikringsselskabet er et livsforsikringsselskab eller et skadesforsikringsselskab, samt afhængig af hvilke klasser forsikringsselskabet udøver virksomhed indenfor.

Den gældende § 126 d, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, indeholder bestemmelser om den nedre grænse for minimumskapitalkravet for gruppe 1-forsikringsselskaber. Den nedre grænse for minimumskapitalkravet er fastsat som en beløbsmæssig størrelse i euro, der varierer alt efter den virksomhed, som forsikringsselskabet udøver. Bestemmelsen implementerer artikel 129, stk. 1, litra d, i Solvens II-direktivet.

Det følger af § 417 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et gruppe 1-forsikringsselskab indtil den 1. januar 2032 kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter bestemmelsens stk. 2. Det følger af § 417 b, stk. 4, at Finanstilsynet kan begrænse fradraget opgjort efter bestemmelsens stk. 2, hvis anvendelsen heraf medfører, at solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, er mindre end det største af summen af beløbene nævnt i § 417 b, stk. 4, nr. 1-5, og det største af det for selskabet relevante beløb i § 417 b, stk. 4, nr. 6-10. § 417 b, stk. 4, nr. 6-10, indeholder de samme beløbsgrænser, som også fremgår af § 126, stk. 2, nr. 1-4, og § 126 d, stk. 5.

Den gældende § 2, nr. 8, i lov om forsikringsformidling indeholder en definition af store risici. Det følger af bestemmelsens litra c, at risici under forsikringsklasserne 3, 8-10, 13 og 16 i bilag 7 til lov om finansiel virksomhed, er defineret som en stor risicko, hvis forsikringstageren opfylder mindst to af tre betingelser, som er oplyst i § 2, nr. 8, litra c, nr. i-iii. I nr. i og ii er der angivet beløbsgrænser i DKK. Bestemmelsen om store risici i lov om forsikringsformidling gennemfører IDD-direktivets bestemmelse herom. IDD-direktivets definition af store risici henviser til Solvens II-direktivet. Store risici er defineret i Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 27.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Kommissionen har den 19. oktober 2021 i Den Europæiske Unions Tidende 2021/C 423/25 meddelt, at beløbene i Solvens II-direktivet udtrykt i euro i artikel 4, stk. 1, litra a-c og e, artikel 13, nr. 27, litra c, nr. i og ii, og artikel 129, stk. 1, litra d, nr. i-iii, skal ændres.

Det vurderes derfor nødvendigt, at ændre en række bestemmelser i lov om finansiel virksomhed og lov om forsikringsformidling, der implementerer Solvens II-direktivet og IDD-direktivet, hvori der indgår beløbsgrænser udtrykt i euro. Bestemmelserne skal afspejle Solvens II-direktivets krav, så dansk lovgivning lever op til EU-reguleringen. Det kræver en justering af de gældende regler for så vidt angår beløbsgrænserne.

Gruppe 2-forsikringsselskaber er, på grund af deres begrænsede størrelse og aktivitetsområde, ikke omfattet af Solvens II-direktivet, hvorfor de heller ikke er omfattet af solvensreglerne i Solvens II-direktivet. Det følger dog af lov om finansiel virksomhed, at for at sikre en ensartet beskyttelse af forsikringstagerne, skal beløbsgrænserne for gruppe 2-forsikringsselskaberne reguleres sideløbende med beløbsgrænserne i § 126 d, stk. 5.

Det vurderes endvidere nødvendigt for at sikre fremadrettet konsistens at ændre beløbsgrænserne i § 417 b, stk. 4, nr. 6-10, i lov om finansiel virksomhed, da de indeholder de samme beløbsgrænser, som også fremgår af § 126, stk. 2, nr. 1-4, og § 126 d, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed.

De foreslåede ændringer vil medføre, at beløbsgrænserne i lov om finansiel virksomhed og lov om forsikringsformidling reguleres i opadgående retning, hvilket kan have betydning for, hvilke selskaber der omfattes af de pågældende bestemmelser. Beløbsreguleringen er en følge af Solvens II-direktivet, der skal indeksreguleres hvert femte år med start fra direktivets ikrafttræden den 1. januar 2016 og implementeres i national ret.

2.15. Afgifter for virksomheder, der er registreringspligtige efter hvidvaskloven

2.15.1. Gældende ret

Den gældende § 361, stk. 6, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 8, 23 og 24, i hvidvaskloven betaler en årlig afgift på 4.400 kr. til Finanstilsynet.

Den gældende § 1, stk. 1, nr. 8, i hvidvaskloven fastsætter, at loven finder anvendelse på øvrige virksomheder og personer, der erhvervsmæssigt udøver en eller flere af aktiviteterne som nævnt i bilag 1, jf. dog stk. 6.

Den gældende § 1, stk. 1, nr. 23 og 24, i hvidvaskloven fastsætter, at loven finder anvendelse på udbydere af virtuelle tegneböge og udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta.

Afgiften for virksomheder omfattet af § 1, stk. 1, nr. 23 og 24, blev fastsat ved lov nr. 553 af 7. maj 2019. Det fremgår af bemærkninger til loven, at afgiften blev fastsat som konsekvens af, at virksomhederne blev omfattet af pligten til at lade sig registrere ved samme lovforslag.

Den gældende § 48, stk. 2, i hvidvaskloven fastsætter, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 22-26, skal registreres hos Finanstilsynet.

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Pligten til at lade sig registrere hos Finanstilsynet i medfør af hvidvaskloven omfatter de virksomheder, som ikke er underlagt Finanstilsynets tilsyn efter andre love. Virksomheder under Finanstilsynets tilsyn bliver pålagt en årlig afgift til dækning af Finanstilsynets udgifter ved tilsyn med virksomhedens overholdelse af hvidvaskloven.

Der er midlertidigt en række virksomheder, der blev omfattet af pligten til at lade sig registrere i hvidvaskloven ved lov nr. 1163 af 8. juni 2021, der ikke samtidig blev omfattet af afgiftspligten i § 361, stk. 6, nr. 1.

Det foreslås derfor, at disse virksomheder omfattes af afgiftspligten og dermed bliver pålagt en årlig afgift på 4.400 kr. Afgiften justeres efter § 361, stk. 11.

2.16. Afgifter for udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde

2.16.1. Gældende ret

Det følger af lov om finansiel virksomhed, at en række fysiske og juridiske personer skal betale et årligt grundbeløb til Finanstilsynet.

Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde omfattet af kapitel 17 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. (FAIF-loven), som er meddelt tilladelse til at markedsføre en udenlandsk alternativ investeringsfond i Danmark, betaler årligt 4.400 kr. pr. alternativ investeringsfond og 4.400 kr. pr. afdeling i fonden. Det følger af § 361, stk. 7, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,

og udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som Danmark er referenceland for, der er meddelt tilladelse til at forvalte danske alternative investeringsfonde, betaler årligt 44.500 kr. Det følger af § 361, stk. 7, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Afgiftsbestemmelserne i § 361, stk. 7, indeholder imidlertid en fejlhenvielse, herunder til FAIF-lovens kapitel 17 om regler for tredjelands forvaltere af alternative investeringsfonde og om fastlæggelse af referenceland, som ikke er trådt i kraft, da de omhandlede regler i FAIF-direktivet ikke er trådt i kraft.

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde, som i henhold til FAIF-loven markedsfører andele i en alternativ investeringsfond i Danmark, eller som i henhold til FAIF-loven forvalter alternative investeringsfonde, der er etableret i Danmark, indebærer forpligtelser for Finanstilsynet i forbindelse med tilsyn eller registreringer.

Det vurderes, at afgiftsbestemmelsen i lov om finansiel virksomhed for udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde bør ændres, så det sikres, at udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde betaler en afgift til Finanstilsynet. Dette sker blandt andet ved at fjerne henvisningen til kapitel 17 i FAIF-loven og i stedet skrive direkte ind i den nye bestemmelse, hvem der skal betale afgift.

Den foreslåede ordning vil medføre, at de udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde vil betale en afgift til Finanstilsynet og dermed bidrage til finansieringen af Finanstilsynets tilsynsaktivitet. Det vil understøtte Finanstilsynets effektive tilsyn og dermed bidrage til investorbeskyttelse og den finansielle stabilitet her i landet.

2.17. Afgifter for udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der har tilladelse til at yde og udføre investeringsservice og -aktiviteter

2.17.1. Gældende ret

Lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter fastsætter, at udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område (EU-/EØS-lande), og som udøver sådan virksomhed her i landet gennem filial eller tilknyttet agent, der er etableret her i landet, skal betale afgift til Finanstilsynet. Det følger af § 265, jf. § 5. Afgiften fastsættes i henhold til kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

Videre fastsætter lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område (tredjelands), og som udøver sådan virksomhed her i landet gennem filial, skal betale afgift til Finanstilsynet. Det følger af § 265, jf. § 7, stk. 3. Afgiften fastsættes i henhold til kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

Udenlandske investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter i et tredjeland, kan ansøge om tilladelse til at udøve sådan virksomhed her i landet gennem en filial i henhold til §§ 42-43 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Har Europa-Kommissionen ikke vedtaget en ækvivalensafgørelse vedrørende tredjelandets retlige og tilsynsmæssige ramme som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om markeder for finansielle instrumenter, eller er en sådan afgørelse ikke længere gyldig, kan tredjelandsinvesteringsselskabet ansøge om tilladelse til at udøve sådan virksomhed grænseoverskridende uden filialetablering til godkendte modparter eller professionelle kunder, jf. § 41 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Regler svarende til §§ 41-43 om tredjelandsinvesteringsselskaber i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter er for udenlandske tredjelandskreditinstitutter fastsat i lov om finansiel virksomhed §§ 33 og 33 a om særlige regler for udenlandske kreditinstitutter.

2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der yder eller udfører investeringsservice og -aktiviteter her i landet, er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Det vurderes derfor, at udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der yder eller udfører investeringsservice og -aktiviteter her i landet, bør betale afgift til Finanstilsynet.

Agiften fastsættes i henhold til de afgiftsbestemmelser, der er fastsat i kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed. Kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed fastsætter imidlertid ikke en afgift for udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der yder eller udfører investeringsservice og -aktiviteter her i landet gennem filialer eller tilknyttede agenter.

Hverken lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter eller lov om finansiel virksomhed fastsætter krav om, at udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der har tilladelse i et tredjeland, og som har

fået Finanstilsynets tilladelse til grænseoverskridende at yde eller udføre investeringservice her i landet til godkendte modparter eller professionelle kunder, skal betale afgift til Finanstilsynet.

Det foreslås, at udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der yder eller udfører investeringservice og -aktiviteter her i landet, skal betale en afgift til Finanstilsynet og dermed bidrage til finansieringen af Finanstilsynets tilsynsaktiviteter. Det vil understøtte et effektivt tilsyn og dermed bidrage til investorbeskyttelse og den finansielle stabilitet her i landet.

Det er videre vurderingen, at Finanstilsynet bør have mulighed for at inddrage en tilladelse til at yde eller udføre investeringservice og -aktiviteter her i landet grænseoverskridende eller gennem filial, som Finanstilsynet har meddelt til et udenlandsk investeringsselskab eller kreditinstitut, der er meddelt tilladelse i et tredjeland, hvis investeringsselskabet eller kreditinstituttet ikke har betalt sin afgift til Finanstilsynet rettidigt. Forslaget skal dels understøtte virksomhedernes incitament til at bidrage til finansieringen af Finanstilsynets tilsynsaktiviteter dels understøtte investorbeskyttelse og den finansielle stabilitet her i landet.

Det foreslås derfor, at Finanstilsynet får mulighed for at inddrage en sådan tilladelse, hvis afgiftsbetalingen til Finanstilsynet ikke sker rettidigt.

Finanstilsynet er kompetent myndighed for at give tilladelse til og føre tilsyn med udenlandske tredjelandsinvesteringsselskabers og -kreditinstitutters grænseoverskridende ydelse, og udførelse af investeringservice og -aktiviteter her i landet til godkendte modparter og professionelle kunder. Som kompetent myndighed er Finanstilsynet også tillagt kompetence til at inddrage en tilladelse, hvis kravene for at opnå tilladelse ikke længere er opfyldt. Denne kompetence fremgår imidlertid ikke eksplicit af henholdsvis lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter og lov om finansiell virksomhed om tilladelse til grænseoverskridende at yde eller udføre investeringservice og -aktiviteter her i landet til godkendte modparter og professionelle kunder. Det vurderes hensigtsmæssigt at fastslå denne beføjelse, så Finanstilsynet får beføjelse til at inddrage en sådan tilladelse, hvis afgiftsbetalingen til Finanstilsynet ikke er sket rettidigt.

2.18. Implementering af IFD-direktivet

2.18.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om tilsyn med investeringsselskaber (IFD) er implementeret i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf.

IFD fastsætter en række tilsynsmæssige krav og rammer for fondsmæglerselskaber. Reguleringen fastsætter blandt andet krav til fondsmæglerselskaberne i relation til kapital, solvens og likviditet samt ledelse og styring af risici, herunder skærpede krav til fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber. Videre er der fastsat rammer for udpegning af kompetente tilsynsmyndigheder og disses tilsynsbeføjelser samt -redskaber over for fondsmæglerselskaber og fondsmæglerselskabskoncerner, herunder også i tilfælde hvor en modervirksomhed til fondsmæglerselskaber i Unionen er etableret i et tredjeland.

Lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, som bl.a. implementerer IFD, indeholder derfor regler for fondsmæglerselskaber og holdingvirksomheder og for tilsynet med disse. Loven fastsætter blandt andet skærpede krav for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, og krav om virksomhedsstyring, herunder om effektive procedurer til risikostyring. Videre fastsætter loven regler for udenlandske investeringsselskabers ydelse og udførelse af investeringservice og -aktiviteter her i landet, herunder for tredjelandsinvesteringsselskabers filialetablering. Endvidere fastsætter loven Finanstilsynets tilsynskompetencer, herunder beføjelse til at indhente oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed, og til at få adgang til bl.a. fondsmæglerselskabers forretningslokaler.

2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes hensigtsmæssigt at gennemføre en række ændringer i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter med henblik på at sikre en direktivnær implementering af bestemmelserne i IFD. Det gælder bl.a. i relation til at fastsætte, hvornår et fondsmæglerselskab skal opfylde eller kan ophøre med at opfylde skærpede krav for de mest risikobetonede fondsmæglerselskaber. Med lovforslaget foreslås det at indføre regler, der skal understøtte Finanstilsynets effektive tilsyn, herunder i tilfælde hvor en modervirksomhed er etableret i et tredjeland, og hvor Finanstilsynet ville være den koncerntilsynsførende, hvis modervirksomheden var etableret i Den Europæiske Union.

Lovændringerne vil bidrage til en regulering af og et tilsyn med fondsmæglerselskaber og fondsmæglerselskabskoncerner, der er målrettet og afstemt med fondsmæglerselskabernes forskellige forretningsmodeller og risikoprofiler samt størrelse. Det sker uden at pålægge det enkelte fondsmæglerselskab uforholdsmæssige byrder i forhold til de risici, det udgør for kunder, markeder og sig selv.

Den foreslåede ordning fastsætter regler for, hvornår et fondsmæglerselskab skal opfylde eller kan ophøre med at

opfylde de skærpede krav i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter til de mest risikobetonede fondsmæglerselskaber, jf. forslaget til ny § 1 a. Samtidig skaber den foreslåede ordning klarhed over reguleringen angående de krav, der stilles til fondsmæglerselskabers risikostyringsprocedurer og fastsætter krav til fondsmæglerselskabers registrering af transaktioner og dokumentation af risikostyringsprocedurer, jf. de foreslåede ændringer til § 94.

Videre fastsætter den foreslåede ordning Finanstilsynets be-
føjelser i det tilfælde, hvor to eller flere fondsmæglerselskaber i Den Europæiske Union, der er datterselskab af samme modervirksomhed, som har hovedkontor i et tredjeland, ikke er underlagt effektivt tilsyn på koncernniveau, og hvor Finanstilsynet ville være den koncerntilsynsførende, hvis modervirksomheden var etableret i Unionen, jf. forslaget til ny § 224 a.

2.19. Ophævelse af erhvervsministerens forpligtelse til at fremsætte forslag om revision af § 122, stk. 2, i lov om betalinger

2.18.1. Gældende ret

Det følger af § 19, stk. 7, i lov nr. 1374 af 13. december 2019 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love (Direkte debitering, håndtering af erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i Qudos Insurance A/S, whistleblowerordning for virksomheder med begrænset tilladelse, revisors meddelelsespligt til Finanstilsynet og ændring af procedure ved indløsning af minoritetsaktionærer m.v.), som ændret ved § 12, nr. 1, i lov nr. 570 af 10. maj 2022 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og flere andre love (Udpegelse af afviklingsmyndigheder for nødlidende centrale modparter og regler for livsforsikringsvirksomheder, der udbyder syge- og ulykkesforsikringer m.v.), at erhvervsministeren senest i folketingsåret 2022-23 fremsætter forslag om revision af § 122, stk. 2, i lov om betalinger, jf. denne lovs § 7, nr. 5.

2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

På baggrund af en politisk aftale af 19. september 2019 mellem den forhenværende regering (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Konservative og Alternativet om styrkede indgrebsmuligheder over for gebyrer m.v. på betalings serviceløsninger, blev betalingslovens § 122 ved § 7, nr. 5, i lov nr. 1374 af 13. december 2019 udvidet. Herefter finder forbuddet i betalingslovens § 122, stk. 1, om, at der ved fastsættelse af gebyr m.v. i forbindelse med gennemførelse af betalingstransaktioner med et betalingsinstrument ikke må anvendes urimelige priser og avancer, tilsvarende

anvendelse ved fastsættelse af gebyr m.v. i forbindelse med gennemførelse af direkte debitering, jf. betalingslovens § 122, stk. 2.

Den politiske aftaletekst om styrkede indgrebsmuligheder over for gebyrer m.v. på betalings serviceløsninger omfatter følgende afsnit om en evaluering af lovændringen:

”Aftaleparterne er derudover enige om, at udvidelsen af § 122 vil blive evalueret to år efter lovændringens ikrafttræden. Evalueringen skal afdække, om lovændringen bidrager til, at danske forbrugere og virksomheder ikke betaler urimelige priser for Betalingservice eller andre direkte debiteringsløsninger.”

Det fremgår således af aftaleteksten, at aftaleparterne er enige om, at udvidelsen af § 122 vil blive evalueret to år efter lovændringens ikrafttræden. Udvidelsen af § 122 trådte i kraft per 1. januar 2020, og evalueringen kan derfor først foretages primo 2022.

Evalueringen af bestemmelsen i § 122, stk. 2, er påbegyndt primo 2022 og forventes forelagt Folketinget senest den 1. juli 2023.

I forbindelse med udvidelsen af betalingslovens § 122, som fastsat ved § 7, nr. 5 i lov nr. 1374 af 13. december 2019, blev der imidlertid samtidig indsat en bestemmelse om revision af udvidelsen i lovens § 19, stk. 7. Denne bestemmelse fastsætter, at erhvervsministeren senest i folketingsåret 2022-23 fremsætter forslag om revision af betalingslovens § 122, stk. 2, jf. § 19, stk. 7, i lov nr. 1374 af 13. december 2019, som ændret ved § 12, nr. 1 i lov nr. 570 af 10. maj 2022.

Erhvervsministeren er således i henhold til gældende ret forpligtet til at fremsætte forslag om revision af betalingslovens § 122, stk. 2, senest i folketingsåret 2022-2023, uanset om resultatet af den ved den ovenfor beskrevne politisk aftale evaluering måtte give anledning til at revidere betalingslovens § 122, stk. 2, eller ej. De foreløbige erfaringer med udvidelsen af betalingslovens § 122, stk. 2, peger indtil videre på, at der ikke er grundlag for at revidere bestemmelsen.

Den påbegyndte evaluering foretages med henblik på, at erhvervsministeren kan fremsætte forslag om revision af § 122, stk. 2, såfremt resultatet af evalueringen måtte give anledning hertil. Revisionsbestemmelsen i § 19, stk. 7, i lov nr. 1374 af 13. december 2019, som ændret ved § 12, nr. 1, i lov nr. 570 af 10. maj 2022, bør som konsekvens heraf ophæves, således at ministeren ikke forpligtes til at fremsætte forslag om revision, såfremt resultatet af evalueringen ikke giver anledning hertil.

Det foreslås herefter, at erhvervsministerens forpligtelse til senest i folketingsåret 2022-2023 at fremsætte forslag om revision af § 122, stk. 2, i lov om betalinger ophæves.

Denne ændring gør det muligt at foretage en evaluering af udvidelsen af § 122 i lov om betalinger, uden at erhvervsministeren forpligtes til at fremsætte forslag om revision af bestemmelsen. Dette er hensigtsmæssigt, idet erfaringerne med udvidelsen af § 122 i lov om betalinger peger på, at der ikke er grundlag for at fjerne udvidelsen af bestemmelsen. Den foreslåede ordning vil være i overensstemmelse med den politiske aftale af den 19. september 2019 mellem regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Konservative og Alternativet om styrkede indgrebsmuligheder over for gebyrer m.v. på betalings serviceløsninger.

Mastercard Payment Services Denmark A/S og pengeinstitutterne forhandler i øjeblikket med henblik på at indgå en aftale for det fremtidige samarbejde omkring Betalingservice – herunder Mastercards afregning til pengeinstitutterne. Resultatet af disse forhandlinger forventes først at være kendt i løbet af 2023 og senest ved udgangen af året.

2.20. Udvidelse af tilsynskompetencen i anordning om ikrafttræden for Grønland af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme § 57

2.20.1. Gældende ret

Ved anordning nr. 956 af 17. maj 2021 om ikrafttræden for Grønland af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven) blev lov nr. 651 af 8. juni 2017 (den danske hvidvasklov) sat i kraft for Grønland.

Det følger af den danske hvidvasklov, at Erhvervsstyrelsen påser, at visse virksomheder og personer overholder loven, regler udstedt i medfør heraf og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer. Det indebærer, at Erhvervsstyrelsen blandt andet påser overholdelse af hvidvaskloven for visse revisorer og revisionsvirksomheder, visse kunsthandlere samt virksomheder og personer, der erhvervs-mæssigt leverer samme ydelser som visse advokater samt visse revisorer og revisionsvirksomheder.

Det følger af hvidvaskloven, som sat i kraft for Grønland, at Erhvervsstyrelsen påser, at visse virksomheder og personer overholder loven, regler udstedt i medfør heraf og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper og juridiske enheder. Det indebærer, at Erhvervsstyrelsen påser overholdelse af hvidvaskloven i Grønland for visse revisorer og revisionsvirksomheder samt visse kunsthandlere.

Det fremgår af hvidvaskloven, som sat i kraft for Grønland, at loven blandt andet finder anvendelse på virksomheder og personer, der erhvervs-mæssigt leverer samme ydelser som visse advokater samt visse revisorer og revisionsvirksomheder, herunder revisorer, der ikke er godkendt i henhold til revisorloven, skatterådgivere og eksterne bogholdere.

2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er konstateret, at ingen myndigheder har hjemmel til i Grønland at påse overholdelse af hvidvaskloven for så vidt angår virksomheder og personer, der erhvervs-mæssigt leverer samme ydelser som visse advokater samt visse revisorer og revisionsvirksomheder, herunder revisorer, der ikke er godkendt i henhold til revisorloven, skatterådgivere og eksterne bogholdere.

I Danmark har Erhvervsstyrelsen kompetence til at påse overholdelse af hvidvaskloven for så vidt angår disse virksomheder og personer.

Det foreslås derfor at indsætte et nyt stk. 2 i anordningshjemlen i den danske hvidvasklov. Den foreslåede ændring vil medføre, at anordningshjemlen kan anvendes på ny med henblik på at indsætte en henvisning til § 1, stk. 1, nr. 17, i hvidvasklovens § 57, stk. 1, 1. pkt., som sat kraft for Grønland. Derved sikres det, at der er tilsyn med overholdelse af hvidvaskloven for de angivne virksomheder og personer.

2.21. Tilpasning af myndighedsnavn i anordning om ikrafttræden for Færøerne af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme § 27

2.21.1. Gældende ret

Det følger af § 27 i anordning nr. 813 af 12. august 2019 om ikrafttræden for Færøerne af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme, at advokater i visse tilfælde er undtaget fra pligten i § 26 om underretning ved viden, mistanke eller formodning om, at en transaktion, midler eller en aktivitet har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme. Advokater er således undtaget fra underretningspligten i forbindelse med sager, der føres i Skatta- og avgjaldskærunevndini.

Ved lagtingslov nr. 147 af 25. november 2021 om Føroya Kærustovni, er Føroya Kærustovni blevet etableret som en ny klageinstans, der pr. 1. januar 2022 erstatter Skatta- og avgjaldskærunevndini.

2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

De færøske ankenævn er blevet samlet i én klagemyndig-

hed, der behandler og træffer afgørelser i offentlige klagesager. Klageinstansen har navnet Føroya Kærustovni.

Det foreslås derfor at indsætte et nyt stk. 3 i anordningshjemlen i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme, så anordningshjemlen kan anvendes på ny med henblik på at ændre § 27, stk. 1, i anordning nr. 813 af 12. august 2019 i overensstemmelse med lagtingslov nr. 147 af 25. november 2021 om Føroya Kærustovni. Bestemmelsens ordlyd vil herefter henvise til den korrekte klageinstans.

2.22. Finanstilsynets vurderingsperiode ved ansøgninger om erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret andel

2.22.1. Gældende ret

En fysisk eller juridisk person, der påtænker at erhverve en kvalificeret andel i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, skal på forhånd ansøge Finanstilsynet om godkendelse af den påtænkte erhvervelse. Det samme gælder ved en påtænkt forøgelse af den kvalificerede andel, hvis denne efter erhvervelsen vil udgøre eller overstige en grænse på henholdsvis 20 pct., 33 pct. eller 50 pct. af selskabskapitalen eller stemmerettighederne eller vil medføre, at den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden bliver en dattervirksomhed, jf. § 61, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet skal i henhold til § 61, stk. 2, bekræfte modtagelsen af en sådan ansøgning senest to arbejdsdage efter modtagelsen.

Finanstilsynet har fra tidspunktet for den skriftlige bekræftelse af modtagelsen af ansøgningen og modtagelsen af alle de dokumenter, som kræves vedlagt ansøgningen, en periode på 60 arbejdsdage til at vurdere ansøgningen. Det følger af § 61 a, hvilke hensyn Finanstilsynet skal inddrage ved vurderingen af en ansøgning. Samtidig med bekræftelsen af modtagelsen af ansøgningen skal Finanstilsynet underrette den påtænkte erhverver om den dato, hvor vurderingsperioden udløber. Det følger af § 61, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet kan indtil den 50. arbejdsdag i vurderingsperioden skriftligt anmode om yderligere oplysninger, der er nødvendige for at vurdere ansøgningen. Første gang Finanstilsynet fremsætter anmodning om yderligere oplysninger, afbrydes vurderingsperioden i perioden mellem tidspunktet for anmodningen og modtagelse af svar på anmodningen. Afbrydelsen af vurderingsperioden kan som udgangspunkt ikke overstige 20 arbejdsdage. Det følger af § 61, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Det fremgår af bemærkningerne til § 61, stk. 2, at Finanstilsynets bekræftelse af en ansøgning alene er en bekræftelse af, at Finanstilsynet har modtaget de nødvendige dokumenter henholdsvis supplerende oplysninger, jf. stk. 4. Det er ikke en bekræftelse af det modtagne materiales fuldstændighed. Finanstilsynet vil således anføre i bekræftelsen, hvis der mangler dokumenter, som burde være medsendt. Selvom det bekræftes, at alle dokumenter er indsendt, kan disse godt være ufuldstændige. Hvor ansøgningen er ufuldstændig på grund af manglende dokumenter, og den påtænkte erhverver derfor anmodes om at fremsende de nævnte dokumenter, begynder fristen i stk. 4 først at løbe fra modtagelsen af dokumenterne. Det følger af bemærkningerne til lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 2779.

Bestemmelserne om Finanstilsynets vurdering af en ansøgning om erhvervelse af en kvalificeret andel i lov om finansiel virksomhed implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (CRD IV). Bestemmelsen om, at Finanstilsynet skal bekræfte modtagelsen af en ansøgning om erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret andel eller yderligere oplysninger, blev indsat i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 133 af 24. februar 2009.

2.22.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) har efter implementeringen af bestemmelsen om, at Finanstilsynet skal bekræfte modtagelsen af en ansøgning om erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret andel eller yderligere oplysninger, udstedt fælles retningslinjer for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelser af kvalificerede kapitalandele i den finansielle sektor (de fælles retningslinjer). De fælles retningslinjer har fundet anvendelse fra den 1. oktober 2017.

De fælles retningslinjer er udstedt i henhold til artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (ESA-forordningen). I henhold til ESA-forordningens artikel 16, stk. 3, skal de kompetente myndigheder bestræbe sig på bedst muligt at efterleve disse retningslinjer. De fælles retningslinjer fastsætter, hvad der ifølge ESA'erne er hensigtsmæssig tilsynspraksis, eller hvordan EU-lovgivningen bør anvendes inden for et bestemt område. De kompetente myndigheder, som er omfattet af de fælles retningslinjer, bør efterleve disse ved at indarbejde dem i deres tilsynspraksis efter behov, f.eks. ved at ændre deres retlige rammer eller deres tilsynsprocesser.

De fælles retningslinjer præciserer bl.a., hvornår den vurde-

ringsperiode, som de relevante tilsynsmyndigheder har til at vurdere ansøgninger om erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret andel, indledes.

Det fremgår af de fælles retningslinjer, at den kompetente myndigheds anerkendelse af modtagelsen af ansøgningen, som skal ske straks og under alle omstændigheder efter to arbejdsdage, udelukkende bør udgøre et proceduremæssigt skridt vedrørende ansøgningens formelle fuldstændighed. Anerkendelsen bevirker, at vurderingsperioden på 60 arbejdsdage indledes.

I henhold til de fælles retningslinjer bør ansøgningen anses for at være fuldstændig, når den indeholder alle de nødvendige oplysninger i den liste, som er blevet offentliggjort med henblik på den kompetente tilsynsmyndigheds vurdering. Listen over nødvendige oplysninger er offentligt tilgængelig på Finanstilsynets hjemmeside sammen med de relevante ansøgningsskemaer.

Yderligere fremgår det af de fælles retningslinjer, at hvis ansøgningen er ufuldstændig, bør tilsynsmyndigheden ligeledes anerkende modtagelsen. Dette vil imidlertid ikke medføre, at vurderingsperioden på 60 arbejdsdage indledes. I en sådan anerkendelse er tilsynsmyndigheden ikke forpligtet til at specificere, hvilke oplysninger der mangler, men kan specificere dette i et særskilt brev, som skal udarbejdes inden for en rimelig frist. Tilsynsmyndigheden bør efter modtagelsen af alle de nødvendige dokumenter anerkende modtagelsen skriftligt. Herved indledes vurderingsperioden på 60 arbejdsdage.

Det er videre vurderet hensigtsmæssigt at tilpasse bemærkningerne til § 61, stk. 2, så bemærkningerne bringes i overensstemmelse med de fælles retningslinjer, som er udstedt efter bestemmelsens ikrafttrædelse. Det bør tydeligt fremgå af bemærkningerne, at vurderingsperioden på 60 arbejdsdage først indledes, når Finanstilsynet har modtaget en fuldstændig ansøgning. Finanstilsynets bekræftelse af modtagelsen af en ufuldstændig ansøgning medfører således ikke, at vurderingsperioden på 60 arbejdsdage bliver indledt. På denne måde bringes bemærkningerne i overensstemmelse med de fælles retningslinjer.

Det foreslås derfor at foretage en lovteknisk ændring i § 61, stk. 2, med henblik på at tilpasse bemærkningerne til bestemmelsen. Bemærkningerne til § 61, stk. 2, tilpasses, så det tydeligt fremgår, at Finanstilsynets vurderingsperiode på 60 arbejdsdage først indledes, når Finanstilsynet har modtaget en fuldstændig ansøgning om erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret andel. Finanstilsynets bekræftelse af en ufuldstændig ansøgning medfører således ikke, at vurderingsperioden på 60 arbejdsdage bliver indledt.

2.23. Definition af overvejende kommerciel koncern

2.23.1. Gældende ret

Reglerne om handel med råvarederivater findes i kapitel 23 i lov om kapitalmarkeder samt bekendtgørelse om fastsættelse af grænser for besiddelse af råvarederivater.

Formålet med reglerne er at undgå, at enkelte aktører har så store positioner, at de potentielt har mulighed for at manipulere prisen på et råvarederivat. Ved opgørelsen af en nettoposition medregnes alle de positioner, som en fysisk eller juridisk person selv besidder, og de positioner, der besiddes på koncernniveau, jf. § 129, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Som undtagelse hertil fremgår af § 129, stk. 2, nr. 1-4, fire tilfælde, hvor positioner ikke skal medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition. Bestemmelsen blev i december 2021 nyaffattet med den følge, at opgørelsen af positioner, der ikke skal medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition, blev udvidet.

2.23.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

En af de fire ovenfor nævnte undtagelser i § 129, stk. 2, anvender begrebet ”overvejende kommerciel koncern”. Begrebet er defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 65, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II) og blev indsat ved § 1, stk. 2, litra e, i CMRP MiFID II.

CMRP MiFID II er Europa-Parlamentets og Rådets samlede ændringsdirektiv, der blev ændret i direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsvirksomheder. Ændringsdirektivet blev gennemført i dansk lov ved § 2 i lov nr. 2383 af 14. december 2021 om ændring af lov om finansiell virksomhed.

CMRP MiFID II kom som følge af de økonomiske konsekvenser forbundet med COVID-19-pandemien, og med henblik på at bidrage til genopretningen på kapitalmarkedsområdet efter pandemien.

Definitionen af ”overvejende kommerciel koncern” blev imidlertid ikke gennemført i dansk ret sammen med den øvrige del af CMRP MiFID II.

Det foreslås derfor at indføre en ny definition i lov om kapitalmarkeder, så der indsættes en definition af en overvejende kommerciel koncern, som herefter defineres ved enhver koncern, hvis hovederhverv ikke er at yde investeringsservice, som defineret i § 10, nr. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at udføre en

aktivitet, der er opført i bilag 2 til lov om finansiel virksomhed, eller at fungere som prisstiller for råvarederivater. Hermed sikres fuld implementering af artikel 4, stk. 1, nr. 65, i MiFID II.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

De foreslåede ændringer vedrørende kreditter, der ydes rente- og omkostningsfrit og som med forslaget bliver underlagt krav i lov om forbrugslånsvirksomheder, forventes at være forbundet med mindre negative økonomiske konsekvenser for det offentlige, da ændringerne forventes at medføre mindre ressourcemæssige konsekvenser for Finanstilsynet, som vil blive holdt inden for Finanstilsynets egen ramme.

De ressourcemæssige konsekvenser for Finanstilsynet skyldes, at flere virksomheder med lovforslaget skal have en tilladelse hos Finanstilsynet til at drive forbrugslånsvirksomhed.

Lovændringerne vil samtidig betyde, at Finanstilsynets tilsyn med forbrugslånsvirksomheder vil blive udvidet til at omfatte de virksomheder, der i dag kan udbyde kreditter uden en tilladelse, fordi kreditterne udbydes rente- og omkostningsfrit. Da disse virksomheder ikke tidligere har været underlagt et krav om tilladelse, er en vurdering af antallet af virksomheder, som vil blive omfattet af loven, forbundet med usikkerhed. Det forventes dog, at udvidelsen af anvendelsesområdet vil omfatte minimum en håndfuld virksomheder.

På samme måde som Finanstilsynet allerede i dag fører tilsyn med de virksomheder, der er omfattet af loven, skal Finanstilsynet sikre, at virksomhederne lever op til kravene til virksomhedens ledelse om at identificere målgrupper og sikre, at de kun udvikler og markedsfører produkter, der stemmer overens med målgruppens interesser, formål og karakteristika. Derudover skal Finanstilsynet føre tilsyn med, at virksomhederne foretager en tilstrækkelig kreditværdighedsvurdering.

De foreslåede ændringer af kreditaftaleloven forventes at være forbundet med begrænsede negative økonomiske konsekvenser for det offentlige, da ændringerne forventes at medføre begrænsede merudgifter på Justitsministeriets område, som kan henføres til behandling af et yderligere antal sager i straffesagskæden. Det forventes, at merudgifterne kan håndteres inden for Justitsministeriets eksisterende økonomiske ramme.

Lovforslaget forventes i øvrigt ikke at have væsentlige økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner.

Lovforslaget vurderes at efterleve principperne om digitaliseringsklar lovgivning. Lovændringerne vedrørende kreditter, der ydes rente- og omkostningsfrit, og som med forslaget bliver underlagt krav i lov om forbrugslånsvirksomheder, vil medføre, at de virksomheder, der foreslås omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder, vil blive omfattet af lovens indberetningsforpligtelse for forbrugslånsvirksomhederne. Disse oplysninger bliver indberettet elektronisk gennem Finanstilsynets eksisterende systemer for dataindberetning, der sikrer en tryk datahåndtering.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Erhvervsstyrelsens område for Bedre Regulering vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet. Disse konsekvenser vurderes at være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

Forslaget om at finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder skal etableres som aktie- eller anpartsselskaber, vil medføre, at finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder, der allerede er etableret som anpartsselskaber, ikke vil skulle omdannes til aktieselskaber. Forslaget vurderes at have en positiv økonomisk virkning for erhvervslivet, da processen med at omdanne holdingvirksomheden, typisk er forbundet med visse udgifter og administrative konsekvenser, som undgås med den foreslåede ændring.

Lovændringen vedrørende kreditter, der ydes rente- og omkostningsfrit, og som bliver underlagt krav i lov om forbrugslånsvirksomheder, vurderes at have negative økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. Lovændringen vil medføre, at flere virksomheder bliver anset som forbrugslånsvirksomheder og dermed underlagt Finanstilsynets tilsyn. Det er ikke muligt at oplyse et nøjagtigt antal virksomheder, idet virksomhederne ikke tidligere har været underlagt en tilladelse hos Finanstilsynet, men der forventes at være tale om minimum en håndfuld virksomheder.

Lovændringen vedrørende kreditter, der ydes rente- og omkostningsfrit, og som bliver underlagt krav i lov om forbrugslånsvirksomheder, vurderes at have mindre negative efterlevelseseffekter for erhvervslivet, idet virksomhederne løbende skal være opmærksomme på de omkostninger, der er forbundet med kreditaftalerne for at overholde omkostningsloftet, og skal foretage kreditværdighedsvurderinger forud for kreditaftaleindgåelsen.

De omfattede virksomheder skal betale afgift i henhold til bestemmelser i lov om finansiel virksomhed. Betalingen udgør årligt 28.000 kr. Grundbeløbet er anført på 2016-niveau og reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven. De administrative omkostninger følger overvejende af omstillingsomkostninger, som er for-

bundet med udarbejdelse af interne forretningsgange og opsamling af oplysninger til brug for indberetningerne til Finanstilsynet. Virksomhederne skal indsende en ansøgning om tilladelse for at udøve virksomhed som forbrugslånsvirksomhed til Finanstilsynet. I den forbindelse skal den enkelte virksomhed redegøre for, at den opfylder betingelserne for at få tilladelse. Når en virksomhed har fået tilladelse, skal den løbende give meddelelse, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som er lagt til grund ved meddelelse af tilladelse. Virksomheder, der har tilladelse til udøve forbrugslånsvirksomhed, skal endvidere en gang årligt indberette en række nøgletal til Finanstilsynet. Omfanget af disse nøgletal er fastlagt i bekendtgørelse nr. 1037 af 11. oktober 2019 om indberetning af oplysninger til Finanstilsynet om forbrugslånsvirksomheders kreditaftaler.

Den generelle god skik-bestemmelse i lov om forbrugslånsvirksomheder og den tilhørende bemyndigelse til, at erhvervsministeren kan udstede regler herom, vil kunne medføre, at de omfattede virksomheder skal ændre deres forretningsmodeller og interne forretningsgange m.v. på en række områder.

Der forventes herudover negative administrative konsekvenser for de virksomheder, der med den foreslåede ændring bliver omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder, idet forbrugslånsvirksomhederne som følge af lovændringen vil skulle tilpasse deres forretningsmodeller samt interne forretningsgange. De berørte virksomheder vil blive omfattet af en række bekendtgørelser, herunder bekendtgørelse nr. 1035 af 10. oktober 2019 om god skik for forbrugslånsvirksomheder, bekendtgørelse nr. 1417 af 25. juni 2021 om indberetning af oplysninger til brug for Finanstilsynets risikovurdering af virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven samt bekendtgørelse nr. 1219 af 20. november 2019 om den klageansvarlige og finansielle virksomheders håndtering af klager.

For virksomheder, der som følge af ændringen af § 1, stk. 3, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder bliver omfattet af lovens anvendelsesområde, vil lovforslaget medføre, at virksomhederne også vil blive omfattet af den forhøjede indkomstskat, som finansielle virksomheder skal betale fra 2023, jf. selskabsskattelovens § 17 A, jf. lov nr. 905 af 21. juni 2022.

For nærmere om den forhøjede indkomstskat for finansielle virksomheder henvises til § 17 A i selskabsskatteloven og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2021-22, A, L 161, som fremsat.

Forslaget om ændring af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber vurderes at have mindre negative økonomiske og administrative konsekvenser for livsforsikrings-

selskaber, der udøver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark.

Det vurderes, at livsforsikringsselskabers mulighed for at tegne arbejdsulykkesforsikringer i Danmark indtil videre har været udnyttet i yderst begrænset omfang.

De administrative konsekvenser forbundet med ændringerne i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber vil bestå i, at de livsforsikringsselskaber, som bliver omfattet af lovforslaget, årligt skal indsende en opgørelse over antallet af sikrede under arbejdsulykkesforsikringer til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber (Fonden).

De økonomiske konsekvenser for erhvervslivet vil bestå i indbetalingerne til Fonden, hvor der årligt indbetales et beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikring. Det har hidtil været praksis hos de bidragspligtige skadesforsikringsselskaber, at de løbende bidrag til Fonden opkræves direkte hos forsikringstagerne. I det omfang forsikringsselskaberne vælger at opkræve bidragene direkte hos forsikringstagerne, vil forslaget ikke indebære økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Der vil ligeledes være økonomiske konsekvenser for livsforsikringsselskaber, idet de omfattede livsforsikringsselskaber skal indbetale et engangsbidrag til Fonden, som efter gældende ret er 100.000 kr. for hvert nyt medlem.

Lovforslagets § 3, nr. 8, om at Fonden kan indgå en aftale med erstatningsorganer eller andre udpegede enheder med hjemland i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har begrænsede økonomiske og administrative konsekvenser for Fonden.

For så vidt angår den foreslåede udvidelse af kravene om egnethed og hæderlighed i valutavekslingsvirksomheder, vil der i dag for en lang række valutavekslingsvirksomheder i Danmark være personsammenfald mellem indehaveren, direktøren, en reel ejer og en ejer af kvalificerede andele. Den foreslåede udvidelse af kravene om egnethed og hæderlighed forventes derfor ikke at få praktisk betydning for størstedelen af danske valutavekslingsvirksomheder.

Forslaget om at kapitalejere i finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder undtages fraværetten til at kræve, at kapitalsselskabet under visse forhold indløser kapitalejernes kapitalandele, vil have negative økonomiske konsekvenser for kapitalejerne. Det skyldes, at kapitalejere i finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder, som det også er gældende for kapitalejere i pengeinstitutter, realkreditinstitutter samt fondsmægler-selskaber, ikke vil have den samme indløsningsret som kapital-

ejere i andre kapitalselskaber. De foreslåede ændringer vil imidlertid sikre, at aktiekapitalen i finansielle holdingselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder lever op til CRR's krav om, at aktionærer ikke må have krav på, at instituttet indløser aktionærernes aktier. Den foreslåede ændring sikrer således værdien af aktionærernes aktier, idet aktiekapitalen i finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder fortsat vil kunne tælle med i kapitalgrundlaget i henhold til artikel 28 i CRR. Ændringen vil med forslaget også gælde for anpartskapital.

Lovforslagets § 5, nr. 25, om en årlig afgift på 4.400 kr. for visse virksomheder vil medføre mindre negative økonomiske konsekvenser for de omfattede virksomheder. Ændringen vil dog ligeledes medføre, at andre virksomheder under Finanstilsynet vil skulle betale tilsvarende mindre i afgift efter §§ 362-367 i lov om finansiell virksomhed. Ændringen medfører derfor ikke økonomiske konsekvenser på samfundsniveau.

Ændringen af afgiftsbeløbet i lovforslagets § 5, nr. 26, vil medføre at udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde, som i henhold til lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., markedsfører andele i en alternativ investeringsfond i Danmark, eller som i henhold til lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. forvalter alternative investeringsfonde, der er etableret i Danmark, betaler en afgift til Finanstilsynet.

Lovforslagets § 5, nr. 27 og 28, vil medføre, at udenlandske investeringselskaber og kreditinstitutter, der yder eller udfører investeringservice og -aktiviteter her i landet, betaler afgift til Finanstilsynet.

Ændringen af beløbsgrænserne i lov om finansiell virksomhed og lov forsikringsformidling indebærer, at beløbsgrænserne reguleres i opadgående retning. Det vurderes potentielt at medføre negative økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Beløbsreguleringen er dog en følge af Solvens II-direktivet, der skal indeksreguleres hvert femte år med start fra direktivets ikrafttræden den 1. januar 2016 og implementeres i national ret.

Opdelingen i gruppe 1-forsikringselskaber og gruppe 2-forsikringselskaber sker, da ikke alle forsikringselskaber skal være omfattet af samtlige krav, der følger af implementering af Solvens II-direktivet. Definitionen fremgår af § 5, stk. 1, nr. 22, i lov om forsikringsvirksomhed. De små og mindre komplekse forsikringselskaber er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, og de selskaber, der falder i denne kategori, betegnes som gruppe 2-forsikringselskaber. Selskaber, der i tre på hinanden følgende år overstiger nærmere fastsatte beløbsgrænser, eller som i et af de kommende 5 år forven-

ter at overstige beløbsgrænserne, vil være gruppe 1-forsikringselskaber. Beløbsreguleringen i opadgående retning kan derfor påvirke den nuværende inddeling i gruppe 1-forsikringsvirksomhed og gruppe 2-forsikringsvirksomhed, så forsikringselskaber, der i dag er gruppe 1-forsikringselskaber, ikke længere opfylder de nedre beløbsgrænser og dermed fremadrettet skal betegnes som gruppe 2-forsikringselskaber.

Det vurderes, at et gruppe 1-forsikringselskabs ændring af status til et gruppe 2-forsikringselskab vil betyde en mindre administrativ lettelse, da solvensreglerne for disse selskaber forenkles.

Gruppe 1-forsikringselskabet skal, jf. § 126 d, stk. 5, i lov om finansiell virksomhed, godtgøre, at det råder over et basiskapitalgrundlag til dækning af den nedre grænse for minimumskapitalkravet. Gruppe 2-forsikringselskaber, jf. § 126, stk. 2, skal være i besiddelse af en tilstrækkelig basiskapital til at dække kravet til minimumsbasiskapitalen, der er et fastsat beløb, der varierer alt efter den virksomhed, som forsikringselskabet udøver. Opgørelsen af minimumskapitalkravet er væsentlig mindre omfattende end opgørelsen af solvenskapitalkravet. Såfremt selskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet, er der, afhængig af om selskabet er et gruppe 1-forsikringselskabs eller et gruppe 2-forsikringselskab, krav om, at selskabet udarbejder henholdsvis en plan for genoprettelse og en finansieringsplan.

Opjustering af grundbeløbene i forbindelse med kravene til minimumskapital og minimumsbasiskapital kan medføre, at der kan blive behov for at skaffe mere kapital for at opfylde kravene.

I forhold til principperne for agil erhvervsrettet regulering, vurderes lovændringen vedrørende kreditter, der ydes rente- og omkostningsfrit, og som bliver underlagt krav i lov om forbrugslånsvirksomheder, at fravige princippet om mulighed for at anvende nye forretningsmodeller, som er en del af regeringens principper for agil erhvervsrettet regulering. Dette skyldes, at lovændringen stiller forøgede krav til forbrugslånsvirksomheder i forbindelse med brugen af forretningsmodellen for de såkaldte ”køb-nu – betal senere-kreditter”. Denne fravigelse er begrundet i et ønske om at fremme forbrugerpåvirkende hensyn. Fravigelsen vurderes på den baggrund berettiget.

Lovforslaget i øvrigt vurderes ikke at påvirke virksomhedernes muligheder for at teste, udvikle og anvende digitale teknologier og forretningsmodeller og er således i overensstemmelse med principperne for agil erhvervsrettet regulering.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at få administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes ikke at få klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget forventes ikke at få miljø- og naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Kreditaftaleloven implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF om forbrugerkreditaftaler (forbrugerkreditdirektivet). Rente- og omkostningsfrie kreditter er undtaget fra direktivets anvendelsesområde.

Lovændringen vedrørende rente- og omkostningsfrie kreditter, som bliver omfattet af kreditaftaleloven og lov om forbrugslånsvirksomheder, vurderes at være supplerende national lovgivning, idet kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger, og kreditaftaler, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden 90 dage, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger, er undtaget fra direktivets anvendelsesområde i medfør af artikel 2, stk. 2, litra f.

Det foreslås at udvide anvendelsesområdet for kreditaftaleloven og lov om forbrugslånsvirksomheder med det formål at øge forbrugerbeskyttelsen ved denne type kreditter. Den foreslåede bestemmelse vil således medføre, at udbydere af rente- og omkostningsfrie kreditter fremover vil blive forpligtede til at overholde reglerne i lovene, når de indgår kreditaftaler med forbrugere.

Derudover går den foreslåede udvidelse af hvidvasklovens krav om egnethed og hæderlighed til også at omfatte ejere af kvalificerede andele af valutavekslingsvirksomheder videre end kravet i 4. hvidvaskdirektivs artikel 47, stk. 2, da direktivet alene vedrører reelle ejere og ikke ejere af kvalificerede ejerandele, og da direktivets bestemmelse er formuleret således, at det er personer, som varetager en ledelsesfunktion i en valutavekslingsvirksomhed eller dennes reelle ejere, som skal besidde den fornødne egnethed og hæderlighed. Det vurderes således, at den foreslåede udvidelse udgør en overimplementering af 4. hvidvaskdirektiv.

Med lovforslaget foretages de fornødne tilpasninger af bestemmelser i lov om finansiel virksomhed og lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, så de nationale regler for kapitalinstrumenter i finansielle holdingvirksomheder og fondsmæglerholdingvirksomheder

bringes i overensstemmelse med kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR). Dermed kan kapitalen i finansielle holdingvirksomheder også tælles med i kapitalgrundlaget. Med forslaget bliver det desuden muligt for finansielle holdingvirksomheder og for fondsmæglerholdingvirksomheder at etablere sig som anpartsselskaber. Hvis anpartskapital skal kvalificere som egentlig kernekapital i henhold til CRR, er det desuden nødvendigt, at der indføres undtagelser fra selskabsloven om indløsningsret i visse situationer.

Lovforslagets § 3, nr. 2 og 8 implementerer dele af 6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv ved at udpege Fonden som erstatningsorgan i medfør af 6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv samt bemyndige Fonden til at indgå aftale om funktioner og forpligtelser og om procedurerne for refusion med de øvrige udpegede erstatningsorganer i andre medlemslande. 6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv er vedtaget efter den almindelig lovgivningsprocedure efter traktaten om den Europæiske Unions funktionsmåde, herunder særligt artikel 114 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende det indre markeds funktion.

Med lovforslagets § 5, nr. 4-6, 19-23 og 29-33 samt § 6, nr. 1 og 2 foretages de fornødne ændringer som følge af de reviderede beløb i henhold til artikel 300 i Solvens II, offentliggjort den 19. oktober 2021 i Den Europæiske Unions Tidende C 423/25. Der er tale om en inflationsregulering, hvor grundbeløbet i euro forhøjes med den procentuelle ændring i de harmoniserede forbrugerprisindekser i samtlige medlemsstaters almindelige harmoniserede forbrugerprisindeks, som offentliggøres af Kommissionen (Eurostat).

Den foreslåede ændring af lov om kapitalmarkeder, vedrørende definition af overvejende kommerciel koncern, implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021 om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringssvirksomheder, med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19-pandemien.

Den foreslåede ændring af § 22, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsformidlere sikrer Finanstilsynets tilsynskompetencer over for forsikringsformidlere i henhold til artikel 14, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen), og regler udstedt i medfør heraf.

Endelig foretages med lovforslaget en række ændringer af lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter med henblik på en direktivnær implementering af

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD).

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslagets § 3, nr. 1, 3 og 4-7, § 4, § 5, nr. 1-3, 7-18, 24 og 26-28, § 6, nr. 3, og §§ 7-13 har i perioden fra den 27. juni 2022 til den 18. august 2022 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Brancheforeningen for Aktive Ejere i Danmark, Capital Law CPH, CBS, CEPOS, Computershare, DA-FINA, Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendoms-kredit, Dansk Ejendoms-mæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætter Forening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Den Sociale Retshjælp, Det Økonomiske Råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, e-nettet, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og Forsikrings-Agenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Jesper Siddique Olsen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende Banker, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyr-tidsfond (LD), Mastercard Payment Services Denmark A/S, Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam

IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Penneo A/S, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Rigsrevisionen, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VISA, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ældresagen, Ørsted, Færøernes Landsstyre via Rigsombudsmanden på Færøerne og Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

Et udkast til lovforslagets §§ 1 og 2, § 5, nr. 4-6, 19-23 og 29-32, § 6, nr. 1 og 2, samt §§ 12-13 har i perioden fra den 30. juni 2022 til den 18. august 2022 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Brancheforeningen for Aktive Ejere i Danmark, Capital Law CPH, CBS, CEPOS, Computershare, DA-FINA, Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendoms-kredit, Dansk Ejendoms-mæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætter forening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Den Sociale Retshjælp, Det Økonomiske Råds sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, e-nettet, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og Forsikrings-Agenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Jesper Siddique Olsen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende Banker, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Libe-

rale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtdsfond (LD), Mastercard Payment Services Denmark A/S, Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Penneo A/S, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Rigsrevisionen, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VISA, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark, Ældresagen, Ørsted, Færøernes Landsstyre via Rigsombudsmanden på Færøerne og Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

Et udkast til lovforslagets § 3, nr. 2 og 8, har i perioden fra den 18. januar 2023 til den 1. februar 2023 været i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Aalborg Universitet, Aarhus BSS, Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), CBS, CEPOS, Computershare, DAFINA, Danish Venture Capital and Private Equity Association (DVCA), Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Iværksætter Forening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Management Råd, Dansk Metal, Dansk Standard, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Rederier, Danske Regioner, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Det Økonomiske Råds

sekretariat (DØRS), Drivkraft Danmark, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og Forsikrings-Agenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internet-handel, FinansDanmark, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugsgiverforeningen, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer v/ Kim Stormly Hansen, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Garban-Intercapital Scandinavia, HK, Horesta Arbejdsgiverorganisation, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landsdækkende Banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtdsfond (LD), Mybanker, NASDAQ Copenhagen A/S, Nets A/S, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Roskilde Universitetscenter, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Thomson Reuters Nordic, Transparency International Danmark og Ørsted.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Den foreslåede ændring vedrørende kreditter, som er rentefrie og uden yderligere omkostninger, og som bliver underlagt krav i lov om forbrugslånsvirksomheder, forventes at medføre ressourcemæssige konsekvenser for Finanstilsynet, der vurderes at have et begrænset omfang. Omkostningerne vil blive holdt inden for Finanstilsynets egen ramme. Den foreslåede ændring af kreditaf-taleloven forventes at medføre be-

		grænsede merudgifter på Justitsministeriets område, som kan henføres til behandling af et yderligere antal sager i straffesagskæden. Det forventes, at merudgifterne kan håndteres inden for Justitsministeriets eksisterende økonomiske ramme.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget om, at finansielle holdingvirksomheder kan etableres som anpartsselskaber, vurderes at have en positiv økonomisk virkning for erhvervslivet, idet forslaget vil medføre, at finansielle holdingvirksomheder, der allerede er etableret som anpartsselskaber, ikke vil skulle omdannes til aktieselskaber.	<p>Lovforslaget vil medføre, at virksomheder, der udbyder kreditter, som er rentefrie og uden yderligere omkostninger, bliver underlagt kravene i lov om forbrugslånsvirksomheder. De af loven omfattede virksomheder skal betale afgift i henhold til bestemmelser i lov om finansiel virksomhed. Betalingen udgør årligt 28.000 kr. Grundbeløbet er anført på 2016-niveau. Desuden forventes mindre efterlevelseseomkostninger for erhvervslivet, idet virksomhederne løbende skal være opmærksomme på de omkostninger, der er forbundet med kreditaftalerne, og skal foretage kreditværdighedsvurderinger forud for kreditaftaleindgåelsen. De administrative omkostninger følger overvejende af omstillingsomkostninger, som er forbundet med udarbejdelse af interne forretningsgange og opsamling af oplysninger til brug for indberetningerne til Finanstilsynet.</p> <p>For virksomheder, der som følge af ændringen af § 1, stk. 3, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, bliver omfattet af lovens anvendelsesområde, vil lovforslaget medføre, at virksomhederne også vil blive omfattet af den forhøjede indkomstskat, som finansielle virksomheder skal betale fra 2023, jf. selskabsskattelovens § 17 A, jf., lov nr. 905 af 21. juni 2022.</p> <p>Forslaget om ændring af lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber vurderes alene at have ubety-</p>

		<p>delige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.</p> <p>Forslaget om, at Fonden skal indgå en aftale med erstatningsorganer eller andre udpegede enheder med hjemland i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har begrænsede økonomiske konsekvenser for Fonden.</p> <p>Forslaget om, at indløsningsretten for kapitalejere i finansielle holdingvirksomheder bortfalder, vil have negative konsekvenser for kapitalejere i finansielle holdingvirksomheder, idet kapitalejerne, som det også er gældende for aktionærer i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, stilles dårligere sammenlignet med kapitalejere i andre kapitalselskaber.</p> <p>Ændringen af afgiftsbeløbet i lovforslagets § 5, nr. 26, vil medføre at udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde, som i henhold til lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. markedsfører andele i en alternativ investeringsfond i Danmark, eller som i henhold til lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. forvalter alternative investeringsfonde, der er etableret i Danmark, betaler en afgift til Finanstilsynet.</p> <p>Lovforslagets § 5, nr. 27 og 28, vil medføre, at udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der yder eller udfører investeringsservice og -aktiviteter her i landet, betaler afgift til Finanstilsynet.</p> <p>Opjustering af grundbeløbene i forbindelse med kravene til minimumskapital og minimumsbasis kapital kan medføre økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Beløbsreguleringen som følge af Solvens II vurderes at kunne medfø-	Lovændringen om kreditter, der ydes rente- og omkostningsfrit, og

	<p>re en mindre administrativ lettelse, når et gruppe 1-forsikringselskab ændrer status til et gruppe 2-forsikringselskab, da solvensreglerne for disse selskaber forenkles.</p>	<p>medfører, at virksomhederne omfattes af lov om forbrugslånsvirksomheder, medfører administrative konsekvenser for de virksomheder, der med den forslåede ændring bliver omfattet af loven, idet virksomhederne skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed fra Finanstilsynet. Desuden skal virksomhedernes forretningsmodeller samt interne forretningsgange ændres, så de efterlever en række bekendtgørelser, som forbrugslånsvirksomheder skal efterleve. Forbrugslånsvirksomhederne vil desuden årligt skulle indberette en række oplysninger til Finanstilsynet.</p> <p>Forslaget om ændring af lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber vurderes alene at have ubetydelige administrative konsekvenser for erhvervslivet.</p> <p>Forslaget om, at Fonden skal indgå en aftale med erstatningsorganer eller andre udpegede enheder med hjemland i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har begrænsede administrative konsekvenser for Fonden.</p>
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Det vurderes, at lovforslaget vedrørende kreditter, som er rentefrie og uden yderligere omkostninger, og som bliver underlagt de samme krav i lov om forbrugslånsvirksomheder, er supplerende national lovgivning til de EU-retlige forpligtelser på området, fordi artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkredit-aftaler (forbrugerkreditdirektivet) med forslaget får et bredere anvendelsesområde end forbrugerkreditdirektivet.</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF om forbrugerkredit-aftaler er implementeret i kreditaftaleloven.</p> <p>Med lovforslaget foretages ændringer af lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber med henblik på implementering af visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24.</p>	

	<p>november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringsforpligtelsens overholdelse (6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv).</p> <p>Med lovforslaget foretages en række ændringer af lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter med henblik på en direktivnær implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringselskaber (IFD).</p> <p>Den foreslåede ændring af lov om kapitalmarkeder vedrørende definition af overvejende kommerciel koncern gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/338 af 16. februar 2021 om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsvirksomheder, med henblik på at bidrage til genopretningen efter COVID-19-pandemien.</p> <p>Den foreslåede ændring af § 22, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsformidlere sikrer Finanstilsynets tilsynskompetencer over for forsikringsformidlere i henhold til artikel 14, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf.</p> <p>Med lovforslagets § 5, nr. 4-6, 19-23 og 29-33, samt § 6, nr. 1 og 2, foretages de fornødne ændringer som følge af de reviderede beløb i henhold til artikel 300 i Solvens II, offentliggjort den 19. oktober 2021 i Den Europæiske Unions Tidende C 423/25. Der er tale om en inflationsregulering, hvor grundbeløbet i euro forhøjes med den procentuelle ændring i de harmoniserede forbrugerprisindekser i samtlige medlemsstaters almindelige harmoniserede forbrugerprisindeks, som offentliggøres af Kommissionen (Eurostat).</p>	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/	Ja	Nej
Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	X	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 1, stk. 3, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det fremgår af den gældende § 1, stk. 3, nr. 1, i lov om

forbrugslånsvirksomhed, at virksomheder, der udbyder kreditter, der ydes rentefrit og uden andre omkostninger, er undtaget fra lovens anvendelsesområde. Undtagelsen medfører, at rente- og omkostningsfrie kreditaftaler, der alene ved misligholdelse tilskrives renter og gebyrer efter renteloven, ikke er omfattet af lovens anvendelsesområde.

Den gældende undtagelse medfører, at virksomheder, der yder rente- og omkostningsfrie kreditter, ikke skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed fra Finanstilsynet, og ikke er underlagt krav om redelig forretningsskik og god praksis, kreditværdighedsvurdering, identifikation af

målgrupper, loftet for årlige omkostninger i procent (ÅOP) og omkostningsloftet i lov om forbrugslånsvirksomheder.

Det foreslås at affatte lov om forbrugslånsvirksomheders § 1, stk. 3, nr. 1, således, at aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit, undtages fra lovens anvendelsesområde.

Den foreslåede ændring vil medføre, at reglerne i lov om forbrugslånsvirksomheder fremover vil finde anvendelse på situationer, hvor en forbruger i forbindelse med køb af f.eks. varer eller tjenesteydelser indgår en rente- og omkostningsfri kreditaftale, der udbydes af tredjepart, bliver omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder.

Den foreslåede ændring vil medføre, at udbydere af rente- og omkostningsfrie kreditter, der agerer tredjepart, og som allerede har en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed eller er et pengeinstitut, også vil skulle leve op til reglerne om kreditværdighedsvurdering og omkostningsloft på de rente- og omkostningsfrie kreditter.

Desuden vil erhvervsdrivende, der indgår aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, og som rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, blive omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder.

Den foreslåede ændring vil endvidere medføre, at udbydere af rente- og omkostningsfrie kreditter, som ikke på anden vis er undtaget fra loven, skal have en tilladelse som forbrugslånsvirksomhed hos Finanstilsynet. For at få en tilladelse skal en virksomhed opfylde betingelserne i lovens § 3, stk. 1, nr. 1-3. Det betyder, at virksomheden skal være hjemmørende i Danmark eller et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået en aftale med på det finansielle område. Desuden skal virksomhedens bestyrelse og direktion eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, eller, hvis virksomheden drives som en juridisk person uden en bestyrelse eller direktion, den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige opfylde betingelserne om egnetheds- og hæderlighedskrav i lovens § 4. Endvidere skal virksomheden have forretningsgange for efterlevelse af regler om redelig forretningsskik og god praksis efter lovens § 7, for kreditværdighedsvurdering efter § 9 og for identifikation af målgrupper efter § 10.

Den foreslåede ændring vil endvidere medføre, at udbydere af rente- og omkostningsfrie kreditter, som ikke på anden vis er undtaget fra loven, i medfør af lovens § 30 kan straffes

med bøde eller fængsel i op til fire måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, hvis de driver forbrugslånsvirksomhed uden at have tilladelse efter loven. Tilsvarende gælder eksempelvis, hvis et medlem af bestyrelsen, et medlem af direktionen i en forbrugslånsvirksomhed eller indehaveren af en forbrugslånsvirksomhed, der er en enkeltmandsvirksomhed, undlader at give meddelelse til Finanstilsynet om forhold, der har betydning for vurderingen af den pågældendes egnethed og hæderlighed enten i forbindelse med den pågældendes indtræden i forbrugslånsvirksomhedens ledelse, eller hvis forholdene ændrer sig. Det samme gælder tilfælde, hvor forbrugslånsvirksomheden eller dens ansatte videregiver fortrolige oplysninger i strid med lovens § 12, stk. 1.

En tilsvarende straf kan desuden gives i tilfælde af grove eller gentagne overtrædelser af reglerne om loft for årlige omkostninger i procent (ÅOP) eller omkostningsloftet.

Virksomheder, der omfattes af lov om forbrugslånsvirksomheder kan desuden straffes med bøde i tilfælde af overtrædelse af lovens krav om en whistleblowerordning og beskyttelse af ansatte og tidligere ansatte, der har indberettet virksomheden til Finanstilsynet.

Virksomheder og personer, der ikke efterkommer et påbud fra Finanstilsynet, kan desuden straffes med bøde.

Ved manglende overholdelse af en del af de pligter, som gælder i henhold til loven, herunder overholdelse af påbud meddelt af Finanstilsynet, kan virksomheden i medfør af § 31 som tvangsmiddel blive pålagt daglige eller ugentlige bøder.

Finanstilsynet fører tilsyn med, om virksomheder omfattet af loven efterlever kravene om redelig forretningsskik og god praksis, kreditværdighedsvurdering, identifikation af målgrupper, loftet for årlige omkostninger i procent (ÅOP) og omkostningsloftet.

Den foreslåede ændring medfører, at en række rente- og omkostningsfrie kreditter, der ikke i dag er omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheds anvendelsesområde, fremover bliver omfattet af lovens anvendelsesområde. Det drejer sig bl.a. om den situation, hvor en sælger rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end 90 dage fra leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit. Dette indebærer bl.a., at udbyderne af sådanne kreditter som noget nyt skal foretage en kreditværdighedsvurdering af forbrugeren inden aftaleindgåelse, jf. lov om forbrugslånsvirksomhed § 9.

Det følger af lov om forbrugslånsvirksomhed § 9 stk. 1,

at kreditgiveren inden kreditaftalens indgåelse skal vurdere forbrugers kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der, hvor det er relevant, indhentes hos forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i relevante databaser. Hvis kreditgiveren og forbrugeren efter kreditaftalens indgåelse bliver enige om at ændre det samlede kreditbeløb, skal kreditgiveren efter stk. 2 ajourføre de finansielle oplysninger, som kreditgiveren har om forbrugeren. Dette betyder imidlertid ikke, at kreditgiveren skal foretage en ny vurdering af forbrugers kreditværdighed. Dette skal kun ske, hvis der er tale om en væsentlig forhøjelse af det samlede kreditbeløb.

Den foreslåede ændring vil endvidere medføre, at den situation, hvor en erhvervsdrivende rente- og omkostningsfrit tillader forbrugeren at betale for en vare eller tjenesteydelse på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit, ikke omfattes af lovens anvendelsesområde. Det omfatter f.eks. den situation, hvor den erhvervsdrivende udsteder en regning med henblik på betaling inden for en bestemt frist. Det kunne eksempelvis være tilfælde, hvor en forbruger får leveret en håndværksydelse og får en faktura direkte af den pågældende erhvervsdrivende, som skal betales på et senere tidspunkt. Et andet eksempel kan være den situation, hvor en forbruger ved et tandlægebesøg får en regning med i stedet for at betale beløbet med det samme. Tilsvarende vil den erhvervsdrivende endvidere fortsat kunne reservere det fulde beløb på forbrugers konto, men først trække beløbet på et senere tidspunkt, uden at situationen bliver omfattet af lovens anvendelsesområde. Det afgørende er således, at der i disse situationer ikke gøres brug af en finansieringsløsning, der tilbydes af en tredjepart, men blot indgås en aftale direkte mellem den erhvervsdrivende og forbrugeren om, hvornår betaling skal ske. Undtagelsen finder anvendelse, selvom der ved misligholdelse tilskrives renter og gebyrer efter renteloven.

Fristen for tilbagebetaling af beløbet foreslås fastsat til højst 90 dage efter leveringstidspunktet. Baggrunden for fristen er at undgå, at betalingen udstrækkes over en længere periode, da dette kan øge risikoen for, at forbrugeren kan ende med en gæld, som forbrugeren ikke kan betale tilbage. Fristen skal dermed sikre, at den udskudte betaling ikke bliver en kredit, der lige så vel kunne have været ydet af en tredjepart. Formålet med fristen er således at begrænse undtagelsens anvendelsesområde og derved begrænse mulighederne for omgåelse.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 3, nr. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder)

Det fremgår af § 1, stk. 3, nr. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, at loven ikke finder anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger.

Det foreslås at indsætte en undtagelse i lov om forbrugslånsvirksomheders § 1, stk. 3, nr. 2, hvorefter aftaler om betalingskort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en bestemt dato, senest 50 dage efter transaktionen, uden der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med den udskudte betaling, undtages fra lovens anvendelsesområde.

Det vil medføre, at kreditter på baggrund af denne type kort fortsat vil være undtaget fra lovens anvendelsesområde. Et betalingskort med udskudt betaling er en betalingsinstrumentkategori, der gør det muligt for betaleren at initiere en debet- eller kreditkorttransaktion fra kortholderens betalingskonto på en forud aftalt specifik dato, typisk en gang om måneden, og uden renter og gebyrer.

Der fastsættes en frist på 50 dage for at begrænse undtagelsens anvendelsesområde til korte kreditter.

Det foreslås at indsætte en undtagelse i lov om forbrugslånsvirksomheders § 1, stk. 3, nr. 3, hvorefter rente- og omkostningsfrie kreditter, der ydes af velgørende sparevirksomheder, der modtager midler, som er omfattet af § 8 a, stk. 1, i ligningsloven, og som er omfattet af overgangsbestemmelsen i § 389, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, undtages fra lovens anvendelsesområde.

Ligningslovens § 8 a giver adgang til fradrag ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst for gaver ydet til foreninger, stiftelser, institutioner mv., hvis midler anvendes i almenvelgørende eller på anden måde almennyttigt øjemed til fordel for en større kreds af personer.

§ 389 i lov om finansiel virksomhed er en overgangsordning, der tillader, at virksomheder, der før den 1. maj 1985 var omfattet af § 13, nr. 2, i lov nr. 156 af 2. maj 1934, og som har drevet virksomhed inden den 1. januar 1983, kan fortsætte deres virksomhed uden tilladelse, såfremt de var anmeldt til Finanstilsynet inden den 1. oktober 1985 som andelskasser eller spare- og udlånsvirksomheder.

Den foreslåede undtagelse vil medføre, at spare- og udlånsvirksomheder, der er omfattet af § 389, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, og som modtager midler omfattet af ligningslovens § 8 a, kan yde rente og omkostningsfrie lån til forbrugere uden at blive omfattet af lov om forbrugslånsvirksomheder. Spare- og udlånsvirksomhederne er dog fortsat underlagt Finanstilsynets tilsyn som spare- og udlånsvirksomhed omfattet af § 389 i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet har én sparevirksomhed registreret, der er omfattet af § 389, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed.

hed, som yder rente- og omkostningsfrie lån til sine medlemmer.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 3, stk. 1, nr. 1, i kreditaftaleloven)

Det fremgår af § 3, stk. 1, nr. 1, i kreditaftaleloven, at loven ikke finder anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger. Det fremgår endvidere, at lovens § 8 c dog finder anvendelse på aftaler om kortfristede forbrugslån. § 8 c indeholder regler om en obligatorisk betækningsperiode ved indgåelse af aftaler om kortfristede forbrugslån.

Det foreslås at affatte kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 1, således, at aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit, undtages fra lovens anvendelsesområde.

Det vil medføre, at reglerne i kreditaftaleloven fremover vil finde anvendelse på situationer, hvor en forbruger i forbindelse med køb af f.eks. varer eller tjenesteydelser indgår en rente- og omkostningsfri kreditaftale, der ydes af tredjepart. Det vil sige, at udbyderen (tredjepart) bliver forpligtet til at overholde reglerne i kreditaftaleloven, herunder bl.a. lovens oplysningspligter og krav om, at der skal foretages en kreditværdighedsvurdering af forbrugeren inden aftaleindgåelse. Herudover vil forbrugere, som indgår denne type aftaler kunne udøve de rettigheder, der følger af kreditaftaleloven, herunder f.eks. fortrydelsesretten og retten til førtidig indfrielse.

Den foreslåede ændring vil endvidere medføre, at den situation, hvor en erhvervsdrivende rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for en vare eller tjenesteydelse på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit, ikke omfattes af lovens anvendelsesområde. Det omfatter f.eks. den situation, hvor den erhvervsdrivende udsteder en regning med henblik på betaling inden for en bestemt frist. Det kunne eksempelvis være tilfælde, hvor en forbruger får leveret en håndværksydelse og får en faktura direkte af den pågældende erhvervsdrivende, som skal betales på et tidspunkt, der ligger senere end leveringen. Et andet eksempel kan være den situation, hvor en forbruger ved et tandlægebesøg får en regning med i stedet for at betale beløbet med det samme. Tilsvarende vil den erhvervsdrivende endvidere fortsat kunne reservere salgets fulde beløb på forbrugers konto, men først trække beløbet på et senere tidspunkt, uden at situationen bliver omfattet af lovens an-

vendelsesområde. Det afgørende er således, at der i disse situationer ikke gøres brug af en finansieringsløsning, der ydes af en tredjepart, men at der blot indgås en aftale direkte mellem den erhvervsdrivende og forbrugeren om, hvornår betaling skal ske. Undtagelsen finder anvendelse, selvom der ved misligholdelse tilskrives renter og gebyrer efter renteloven.

Den foreslåede ændring medfører, at en række rente- og omkostningsfrie kreditter, der ikke i dag er omfattet af kreditaftalelovens anvendelsesområde, fremover bliver omfattet af kreditaftalelovens anvendelsesområde. Det drejer sig bl.a. om den situation, hvor en sælger rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end 90 dage fra leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit. Dette indebærer bl.a., at udbydere af sådanne kreditter som noget nyt skal foretage en kreditværdighedsvurdering af forbrugeren inden aftaleindgåelse, jf. kreditaftalelovens § 7 c.

Det følger af kreditaftalelovens § 7 c, stk. 1, at kreditgiveren inden kreditaftalens indgåelse skal vurdere forbrugers kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der, hvor det er relevant, indhentes hos forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i relevante databaser. Hvis kreditgiveren og forbrugeren efter kreditaftalens indgåelse bliver enige om at ændre det samlede kreditbeløb, skal kreditgiveren efter stk. 2 ajourføre de finansielle oplysninger, som kreditgiveren har om forbrugeren. Dette betyder imidlertid ikke, at kreditgiveren skal foretage en ny vurdering af forbrugers kreditværdighed. Dette skal kun ske, hvis der er tale om en væsentlig forhøjelse af det samlede kreditbeløb.

Fristen for tilbagebetaling af beløbet foreslås fastsat til højst 90 dage efter leveringstidspunktet. Baggrunden for fristen er at undgå, at betalingen udstrækkes over en længere periode, da dette kan øge risikoen for, at forbrugeren kan ende med en gæld, som forbrugeren ikke kan betale tilbage. Fristen skal dermed sikre, at den udskudte betaling ikke bliver en kredit, der lige så vel kunne have været ydet af en tredjepart. Formålet med fristen er således at begrænse undtagelsens anvendelsesområde og derved begrænse mulighederne for omgåelse.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere medføre, at udbydere af rente- og omkostningsfrie kreditter kan straffes efter reglerne i kreditaftalelovens § 56. Efter kreditaftalelovens § 56, stk. 2, kan den, der gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen overtrædelse af kreditaftalelovens §§ 7a, 7b, 8-10 eller 17, som bl.a. indeholder regler om kreditgivers oplysningspligt forud for aftaleindgåelsen og krav til kreditaftalens form og indhold, straffes med bøde. Det vil ligeledes betyde, at reglerne i kreditaftalelovens § 57 om frakendelse af retten til at drive virksomhed med kreditgivning vil finde

anvendelse på udbydere af rente- og omkostningsfrie kreditter.

Herudover vil udbydere af rente- og omkostningsfri kreditter, som ikke foretager kreditværdighedsvurdering i henhold til kreditaftalelovens § 7 c, kunne meddeles et påbud af Forbrugerombudsmanden eller Finanstilsynet efter reglerne i henholdsvis markedsføringslovens § 32, stk. 2, og § 348 i lov om finansiel virksomhed. Virksomheder, der ikke efterkommer et påbud, kan straffes med bøde eller – for så vidt angår markedsføringsloven – med fængsel i op til fire måneder.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 1, nr. 2, i kreditaftaleloven)

Det fremgår af § 3, stk. 1, nr. 1, i kreditaftaleloven, at loven ikke finder anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger. Det fremgår endvidere, at lovens § 8 c dog finder anvendelse på aftaler om kortfristede forbrugslån. § 8 c indeholder regler om en obligatorisk betækningsperiode ved indgåelse af aftaler om kortfristede forbrugslån.

Det fremgår af kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 2, at loven ikke finder anvendelse på kreditaftaler, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden 3 måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger. Lovens § 8 c finder dog anvendelse på aftaler om kortfristede forbrugslån.

Det foreslås at affatte kreditaftalelovens § 3, stk. 1, nr. 2, således, at aftaler om betalingskort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en bestemt dato, senest 50 dage efter transaktionen, uden at der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med den udskudte betaling, undtages fra lovens anvendelsesområde. Lovens § 8 b, stk. 2, finder dog anvendelse.

Det vil medføre, at aftaler om denne type kort fortsat vil være undtaget fra lovens anvendelsesområde. Et betalingskort med udskudt betaling er en betalingsinstrumentkategori, der gør det muligt for betaleren at initiere en debet- eller kreditkorttransaktion fra kortholderens betalingskonto på en forud aftalt specifik dato, typisk en gang om måneden, og uden renter og gebyrer.

Det vil endvidere medføre, at kreditaftalelovens § 8 b, stk. 2, dog vil finde anvendelse på denne type aftaler. Det vil indebære, at forbrugeren i tilfælde af et væsentligt overtræk i en periode på over 1 måned, skal have de oplysninger, der fremgår af § 8 b, stk. 2. Det er bl.a. oplysninger om en eventuel bod eller morarenter.

Fristen for, hvornår transaktionsbeløbet skal debiteres fra

kortindehavers konto, fastsættes til 50 dage efter transaktionen. Fristen har til formål at begrænse undtagelsens anvendelsesområde til korte kreditter og derved begrænse mulighederne for omgåelse.

Den foreslåede ændring vil endvidere medføre, at den hidtidige undtagelse udgår, således at kreditaftaler, hvor kreditten skal betales tilbage inden 90 dage, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger, fremover omfattes af reglerne i kreditaftaleloven. Det vil sige, at udbydere af denne type kreditaftaler bliver forpligtede til at overholde reglerne i kreditaftaleloven, herunder bl.a. lovens oplysningspligter og krav om, at der skal foretages en kreditværdighedsvurdering af forbrugeren inden aftaleindgåelse. Herudover vil forbrugere, som indgår denne type aftaler kunne udøve de rettigheder, der følger af kreditaftaleloven, herunder f.eks. fortrydelsesretten og retten til førtidig indfrielse.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere medføre, at udbydere af denne type kreditaftaler kan straffes efter reglerne i kreditaftalelovens § 56. Det vil ligeledes betyde, at reglerne i kreditaftalelovens § 57 om frakendelse af retten til at drive virksomhed med kreditgivning vil finde anvendelse på udbydere af denne type kreditaftaler.

Herudover vil udbydere af denne type kreditter, som ikke foretager kreditværdighedsvurdering i henhold til kreditaftalelovens § 7 c, kunne meddeles et påbud af Forbrugerombudsmanden eller Finanstilsynet efter reglerne i henholdsvis markedsføringslovens § 32, stk. 2, og § 348 i lov om finansiel virksomhed. Virksomheder, der ikke efterkommer et påbud, kan straffes med bøde eller – for så vidt angår markedsføringsloven – med fængsel i op til fire måneder.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber (Fonden) skal yde dækning til et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark i henhold til § 5 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, når skadesforsikringsselskabet bliver erklæret konkurs, og når skadesforsikringsselskabet får tilbagekaldt sin tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

I praksis indebærer den gældende § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at der ydes dækning til forsikringstagerne og de sikrede og ikke, som det ellers fremgår af ordlyden, til forsikringsselskaber.

Finanstilsynet kan efter gældende ret ligeledes tilbagekalde et livsforsikringsselskabs tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed særskilt. Finanstilsynet kan for eksempel særskilt tilbagekalde en tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, hvis Finanstilsynet vurderer, at livsforsikringsselskabet ikke på betryggende vis kan færdig administrere en arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Finanstilsynet skal ved særskilt tilbagekaldelse af en tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed følge fremgangsmåden i § 226, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. Dette indebærer, at Finanstilsynet først skal vurdere, om livsforsikringsselskabet selv kan afvikle arbejdsulykkesforsikringsbestanden på betryggende vis. Hvis dette ikke er tilfældet, kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at livsforsikringsselskabet skal søge bestanden overdraget til et andet forsikringsselskab med tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Hvis det ikke er muligt at overdrage arbejdsulykkesforsikringsbestanden til et andet forsikringsselskab, kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at bestanden skal overdrages til Fonden sammen med samtlige rettigheder og forpligtelser, der knytter sig til bestanden efter fremgangsmåden i § 230 a i lov om finansiel virksomhed. Fonden har imidlertid i dag ikke mulighed for at modtage en bestand af arbejdsulykkesforsikringer fra et livsforsikringsselskab og yde erstatning til de sikrede.

Det foreslås at nyaffatte § 1, stk. 2, så Fonden fremover skal yde dækning til forsikringstager og de sikrede i henhold til § 5 for forsikringer i forsikringsselskaber omfattet af § 3, stk. 1, nr. 2.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at Fonden skal dække erstatningskrav, der udspringer af en forsikringsaftale med et skadesforsikringsselskab, som bliver erklæret konkurs.

Det foreslås videre i *stk. 2, nr. 2*, at Fonden også skal dække, når et livs- eller skadesforsikringsselskab får tilbagekaldt sin tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Ordlyden i den gældende § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber kan give anledning til den misforståelse, at det er de omfattede forsikringsselskaber, som opnår dækning hos Fonden. Dette strider mod virkelig-

heden, hvor det er forsikringstagerne og de sikrede, som kan opnå dækning hos Fonden. Det foreslås derfor med bestemmelsen at præcisere, at Fonden dækker forsikringstager og de sikrede i de omfattede forsikringsselskaber.

Det foreslås, at det samtidig præciseres i § 3, stk. 1, nr. 1, at Fonden dækker erstatningskrav, som udspringer af en forsikringsaftale med et skadesforsikringsselskab, som bliver erklæret konkurs. Det er ikke hensigten med forslaget til den nye formulering, at Fondens dækningsområde udvides til at omfatte andre typer af retlige krav end efter gældende ret, når skadesforsikringsselskaber går konkurs. De omfattede erstatningskrav skal således svare til de forsikringskrav, som en forsikringstager eller sikret ville kunne rette mod det pågældende forsikringsselskab, såfremt der ikke var indtrådt en konkurs, og forsikringsaftalen stadig var i kraft.

Forslagets § 3, nr. 1, hvorefter den gældende § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber nyaffattes, indebærer, at dækningsområdet i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber fremadrettet udvides til at omfatte livsforsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, jf. forslaget § 3, nr. 5. Fonden vil efter forslaget fremadrettet dække sikrede under en arbejdsulykkesforsikring, jf. § 5, stk. 1, nr. 7, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber uanset om arbejdsulykkesforsikringen er tegnet i et livs- eller skadesforsikringsselskab.

Formålet med ændringen er at sikre, at forsikringstager og de sikrede i arbejdsulykkesbestande fra livsforsikringsselskaber, hvor Finanstilsynet træffer afgørelse om, at bestanden skal overdrages til Fonden, også kan opnå erstatning fra Fonden. Dermed sikres det, at forsikringstager og de sikrede under arbejdsulykkesforsikringer opnår samme beskyttelse og ultimativt kan overføres til Fonden, uanset om forsikringen er tegnet i et livs- eller skadesforsikringsselskab.

Forslaget ændrer ikke de af Fonden omfattede forsikringstyper.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Den gældende § 1 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber fastsætter Fondens status og formål.

Den gældende § 1, stk. 2, fastsætter, hvornår Fonden skal yde dækning i henhold til loven. Det følger således af den gældende § 1, stk. 2, at Fonden skal yde dækning til et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark i henhold til lovens § 5, når skadesforsikringsselskabet bliver er-

klæret konkurs, og skadesforsikringsselskabet får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 1 at indsætte et nyt *stk. 3*, hvorefter Fonden endvidere skal yde dækning til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade og personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, fra det tidspunkt hvor forsikringsselskabet bliver taget under konkursbehandling, eller forsikringsselskabet træder i likvidation.

Bestemmelsen gennemfører artikel 10 a, stk. 1 og artikel 25 a, stk. 1, i 6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv.

Det foreslåede *stk. 3* vil medføre, at der indføres en pligt for Fonden til at yde dækning til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade og personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, fra det tidspunkt, hvor forsikringsselskabet bliver taget under konkursbehandling, eller forsikringsselskabet træder i likvidation.

Udtrykket »bosat« stammer fra direktivet skal forstås i overensstemmelse med det sædvanlige EU-retlige bopælsbegreb, dvs. som det sted, hvor skadelidte har sin sædvanlige bopæl, og hvor han eller hun har oprettet det varige midtpunkt for sine interesser.

Til forskel for Fondens dækning i henhold til de gældende regler vil forslaget medføre, at Fondens dækning for så vidt angår motoransvarsforsikringer, også vil omfatte den situation, hvor et forsikringsselskab med hjemland i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, træder i likvidation. Forpligtelsen for Fonden vil indtræde uanset, om den indtrådte likvidation er baseret på insolvens, og uanset om den er frivillig eller tvungen.

Til nr. 3 (§ 2 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 2 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden dækker den virksom-

hed, som de forsikringsselskaber, der er nævnt i § 3, stk. 1, har i Danmark, for risici i Danmark.

Det foreslås at ændre § 2, så den også henviser til § 3, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 3, nr. 5, hvorefter også livsforsikringsselskaber, der udøver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark, skal være medlemmer af og yde bidrag til Fonden.

Den foreslåede ændring skal sikre overensstemmelse mellem lovens formål og anvendelsesområde og kredsen af bidragsydende medlemmer i Fonden.

Til nr. 4 (§ 3, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Den gældende § 3, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, regulerer, hvilke forsikringsselskaber, der skal være medlemmer af og yde bidrag til Fonden.

Det følger af den gældende § 3, stk. 1, nr. 1, at direkte tegnende skadesforsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, skal være medlemmer af og yde bidrag til Fonden.

Det følger af den gældende § 3, stk. 1, nr. 2, at filialer beliggende i Danmark af direkte tegnende skadesforsikringsselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område skal være medlemmer af og yde bidrag til Fonden.

Det følger af den gældende § 3, stk. 1, nr. 3, at direkte tegnende skadesforsikringsselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er anmeldt til at udøve forsikringsvirksomhed i Danmark via grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, skal være medlemmer af og yde bidrag til Fonden.

Det foreslås i § 3, *stk. 1*, at ændre ordet forsikringsselskaber til skadesforsikringsselskaber.

Den foreslåede ændring vil medføre, at bestemmelsen fremover alene skal omfatte skadesforsikringsselskaber. Forslaget ændrer ikke på kredsen af bidragsydende medlemmer for så vidt angår skadesforsikringsselskaber. Den foreslåede bestemmelse udgør derfor en præcisering af lovteksten og indebærer ikke materielle ændringer i gældende ret.

Den foreslåede ændring sker på baggrund af lovforslagets § 3, nr. 5, hvor det foreslås at indsætte et nyt stk. 2 i § 3 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, hvorefter også livsforsikringsselskaber, herunder også filialer af livsforsikringsselskaber, der udøver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark, skal være medlemmer af og yde bidrag til Fonden for så vidt angår deres arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Til nr. 5 (§ 3, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Den gældende § 3, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber oplister forsikringsselskaber, som skal være medlemmer af og yde bidrag til Fonden. Der er ikke efter gældende ret mulighed for, at livsforsikringsselskaber, der udøver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan melde sig ind i og betale bidrag til Fonden.

Det foreslås i § 3, stk. 2, at oplyste livsforsikringsselskaber, som skal være medlem af og yde bidrag til Fonden.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at direkte tegnende livsforsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, skal være medlemmer af og yde bidrag til Fonden.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 2*, at filialer beliggende i Danmark af direkte tegnende livsforsikringsselskaber, der har tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal være medlemmer af og yde bidrag til Fonden.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 3*, at direkte tegnende livsforsikringsselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er anmeldt til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark via grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, skal være medlemmer af og yde bidrag til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Med den foreslåede bestemmelse indføres bestemmelser for livsforsikringsselskaber, der udøver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark, der svarer til de for skadesforsikringsselskaber gældende bestemmelser i § 3, stk. 1, nr. 1-3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at der er overensstemmelse mellem bidragsydende medlemmer hos Fonden og de dækkede forsikringer.

Som en konsekvens af forslaget om at indsætte nyt § 3, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, bliver de gældende stk. 2-11 herefter til stk. 3-12.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i lyset af forslaget om, at Fonden fremadrettet også skal dække de sikrede under arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, når forsikringen er tegnet i et livsforsikringsselskab, jf. dette lovforslags § 3, nr. 1.

Til nr. 6-9 (§ 3, stk. 4, 7, 10 og 11, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

§ 3, stk. 4, 5, 10 og 11, i den gældende lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, indeholder forskellige steder henvisninger til stk. 2, 3, 5, 6 og 9.

Det foreslås i § 3, *stk. 4, 5, 10 og 11*, at ændre henvisningerne til stk. 2, 3, 5, 6 og 9 til henholdsvis stk. 3, 4, 6, 7 og 10.

De foreslåede ændringer sker som følge af forslaget om at indsætte en ny § 3, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, som medfører, at de gældende stk. 2-11 herefter bliver til stk. 3-12.

Til nr. 10 (§ 4, stk. 3, 1. pkt., og § 14, stk. 3, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 4, stk. 3, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at en forsikrings-tager med øjeblikkeligt varsel kan opsig en forsikringsaftale i et forsikringsselskab nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 eller 3, hvis Finanstilsynet forbyder forsikringsselskabet at udøve virksomhed i Danmark, jf. § 14, stk. 3. Forsikringsselskabet må ved en opsigelse efter den gældende § 4, stk. 3, 1. pkt., ikke opkræve et gebyr hos forsikringstageren.

Efter den gældende § 14, stk. 3, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber kan Finanstilsynet forbyde et forsikringsselskab nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 eller 3, at drive virksomhed i Danmark i medfør af § 243 i lov om finansiel virksomhed, hvis forsikringsselskabet ikke overholder lovens regler, regler udstedt i medfør af loven eller bestemmelser i Fondens vedtægter.

Det foreslås i § 4, *stk. 3, 1. pkt.*, og § 14, *stk. 3, 1. pkt.*, at indsætte en henvisning til § 3, stk. 2, nr. 2 eller 3.

De foreslåede henvisninger til § 3, stk. 2, nr. 2 og 3, vil medføre, at Finanstilsynet kan forbyde et livsforsikringsselskab at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark i medfør af § 243 i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede ændring i § 4, stk. 3, indebærer, at forsikringstagerne under en arbejdsulykkesforsikring tegnet i et livsforsikringselskab, som har modtaget forbud mod at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark, med øjeblikkeligt varsel kan opsig arbejdsulykkesforsikringen uden at blive opkrævet et opsigelsesgebyr.

Det er formålet med forslaget, at forsikringstageren skal have mulighed for at iagttage sine interesser ved at kunne opsig forsikringen i det forsikringselskab, som har modtaget forbud mod at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, så forsikringstager i stedet kan tegne forsikring i et andet forsikringselskab, hvis forsikringstageren vurderer, at det vil være hensigtsmæssigt at lade et andet selskab varetage administrationen af arbejdsulykkesforsikringen.

Finanstilsynet har efter gældende ret mulighed for at forbyde et udenlandsk forsikringselskab med hjemsted i EU/EØS at udøve virksomhed i Danmark gennem en filial eller ved at yde tjenesteydelser i Danmark i medfør af § 243 i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynet får således ikke med den foreslåede bestemmelse en ny reaktionsmulighed over for udenlandske forsikringselskaber, men kan anvende reaktioner som foreskrevet i § 243 i lov om finansiel virksomhed efter samme fremgangsmåde, som i øvrigt anvendes i forhold til § 243 i lov om finansiel virksomhed.

Forslaget er en konsekvens af de foreslåede ændringer til § 3, jf. lovforslagets § 3, nr. 10, hvorefter der foreslås fastsat et krav om, at også livsforsikringselskaber, der har tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, som har hjemsted i andre EU/EØS-lande, der via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed er anmeldt til at drive forsikringsvirksomhed i Danmark, skal være medlemmer af og yde bidrag til Fonden.

Overholder de pågældende livsforsikringselskaber ikke regler i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, regler udstedt i medfør af lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber eller bestemmelser i Fondens vedtægter, er det ikke tilstrækkeligt at udelukke livsforsikringselskaberne fra Fonden.

Den foreslåede ændring i § 14, stk. 3, har derfor til formål at sikre, at Finanstilsynet også kan forbyde et forsikringselskab efter § 3, stk. 2, nr. 2 eller 3, jf. dette lovforslags § 3, nr. 10, at drive virksomhed i Danmark i medfør af § 243 i lov om finansiel virksomhed, hvis forsikringselskabet ikke overholder lovens regler, regler udstedt i medfør af loven eller bestemmelser i Fondens vedtægter.

Med den foreslåede bestemmelse kommer Finanstilsynets bemyndigelse til at forbyde et forsikringselskab at udøve virksomhed i Danmark til at fremgå af bestemmelsen.

Finanstilsynet vil i medfør af den foreslåede bestemmelse kunne forbyde et forsikringselskab at drive virksomhed i Danmark, hvis selskabet f.eks. ikke betaler engangsbidraget til Fonden, eller hvis selskabet ikke betaler det løbende bidrag til Fonden. Det skal understøtte en effektiv håndhævelse af kravet om medlemskab af Fonden, når et udenlandsk livsforsikringselskab via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed udøver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark.

Finanstilsynet har samme reaktionsmulighed over for danske forsikringselskaber efter den gældende § 14, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber. Efter denne bestemmelse kan Finanstilsynet tilbagekalde selskabets tilladelse til at drive virksomhed, hvis det ikke overholder lovens regler, regler udstedt i medfør heraf eller bestemmelser i Fondens vedtægter.

Det følger endvidere af den gældende § 14, stk. 3, 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, at et forsikringselskab straks efter modtagelsen af en afgørelse efter 1. pkt. skal give hver enkelt forsikringstager i Danmark, der har tegnet en forsikring i det pågældende forsikringselskab, skriftlige oplysninger om, hvilke konsekvenser afgørelsen har for forsikringstageren og de sikrede. Bestemmelsen vil fremadrettet ligeledes omfatte livsforsikringselskaber, der udøver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark.

Til nr. 11 (§ 10, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber)

Det fremgår af den gældende § 10, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, at formanden eller næstformanden i Fonden ikke kan være en person, der deltager i ledelsen af eller i øvrigt har en sådan tilknytning til et skadesforsikringselskab, at der vil kunne opstå modsættede interesser mellem dette og Fonden.

Det foreslås i § 10, stk. 3, at erstatte »skadesforsikringselskab« med »forsikringselskab«.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at formanden eller næstformanden i Fonden ikke kan være en person, der deltager i ledelsen af eller i øvrigt har en sådan tilknytning til et forsikringselskab, hvis dette kan indebære interessekonflikter.

Den foreslåede ændring sker på baggrund af den foreslåede ændring af § 3, stk. 2, jf. lovforslagets § 3, nr. 10, hvorefter også livsforsikringselskaber, der udøver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, skal være medlemmer af og yde bidrag til Fonden.

Forslaget indebærer, at formanden eller næstformanden i Fonden fremadrettet heller ikke må have interesser i et livsforsikringselskab, hvis dette kan indebære interessekonflikter i forhold til varetagelsen af hvervet. Formålet med ændringen er således at sikre, at der ikke opstår interessekonflikter hos ledelsen i Fonden.

Til nr. 12 (§ 14 a i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber)

De gældende regler vedrørende Fondens ledelse og administration fremgår af kapitel 7 i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber.

Det foreslås at indsætte en ny § 14 a.

Det foreslåede *stk. 1*, fastslår Fondens bemyndigelse til at indgå aftale om forpligtelser, funktioner og procedurer for refusion.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at Fonden kan indgå aftale om forpligtelser, funktioner og procedurer for refusion med erstatningsorganer med hjemland i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringselskab.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at fonden kan indgå aftale om forpligtelser, funktioner og procedurer for refusion med andre enheder med hjemland i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er bemyndiget til at forhandle og indgå en aftale om forpligtelser, funktioner og procedurer for refusion, som det pågældende lands erstatningsorgan bliver part i, når organet er oprettet eller godkendt.

Bestemmelsen gennemfører artikel 10 a, stk. 13, 2. afsnit, litra a, og artikel 25 a, stk. 13, 2. afsnit, litra a, i 6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv, hvorefter hver medlemsstat skal oprette eller godkende et erstatningsorgan og bemyndige det til at forhandle om og indgå en aftale om deres funktioner og forpligtelser og procedurerne for refusion.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Fonden er bemyndiget til at indgå en aftale, som gennemfører de forpligtelser, som erstatningsorganerne pålægges i artikel 10 a og 25 a i 6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv. Disse forpligtelser indeholder blandt andet krav om underretning af erstatningsorganerne imellem om en indtrådt konkurs eller likvidation, underretning af erstatningsorganerne imellem om udbetalt erstatning, krav om samarbejde mellem erstatningsorganerne og krav om refusion af udbetalt erstatning mellem erstatningsorganerne samt tidsfrister herfor.

Aftalen, der tilstræbes indgået mellem de pågældende erstatningsorganer eller andre udpegede enheder på vegne af erstatningsorganerne, skal sikre, at der sker en effektiv og virkningsfuld beskyttelse af skadelidte i tilfælde af et forsikringselskabs insolvens. Dette vurderes at blive gennemført bedst, hvis de pågældende organer eller andre udpegede enheder har indgået aftale om deres funktioner og forpligtelser og om procedurerne for refusion, så organerne har faste procedurer, hvis organerne indbyrdes skal udveksle oplysninger eller betale refusion til hinanden.

Aftalen mellem Fonden og de tilsvarende organer skal være indgået senest den 23. december 2023. Såfremt aftalerne ikke er indgået inden den pågældende frist, tillægges Kommissionen ifølge 6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv artikel 10 a, stk. 13, 4. afsnit, og artikel 25 a, stk. 13, 4. afsnit, beføjelse til at vedtage delegerede retsakter med henblik på at definere de proceduremæssige opgaver og forpligtelser vedrørende refusion for de organer, der ikke har indgået fornødne aftaler.

Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) er i medfør af færdselslovens § 115 a udpeget som erstatningsorgan i Danmark i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2009/103/EF, hvorefter medlemsstaterne skulle oprette et erstatningsorgan til udbetaling af erstatning i tilfælde af færdselsuheld, hvis skaden er sket i en anden medlemsstat end Danmark. Erstatningsorganer, der er udpeget efter motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2009/103/EF, skal træde ind i særligt udpegede situationer, hvor skaden er sket i en anden medlemsstat end Danmark.

Derudover agerer DFIM som national garantifond ved skader, der sker i Danmark, og som forvoldes af et ukendt eller uforsikret motordrevet køretøj. DFIM agerer ydermere som grøntkortsbureau i Danmark, hvilket betyder, at DFIM hæfter overfor skadelidte i tilfælde af uheld i Danmark, der forårsages af et udenlandsk køretøj med gyldigt grønt kort.

DFIM har i praksis, også i tilfælde af forsikringselskabers konkurser, varetaget den praktiske håndtering af sager med de øvrige medlemslandes erstatningsorganer oprettet i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2009/103/EF.

Den aftale, som Fonden skal tilstræbe at indgå med andre erstatningsorganer, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringselskab beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller andre udpegede enheder, forventes derfor også at indeholde stillingtagen til den nærmere rollefordeling mellem erstatningsorganer oprettet i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2009/103/EF og erstatningsorganer oprettet i henhold til 6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv.

Det foreslås i *stk. 2*, at Fonden skriftligt skal orientere Finanstilsynet om aftaler indgået i henhold til *stk. 1*.

Finanstilsynet fører tilsyn med Fonden, og formålet med det foreslåede *stk. 2* er at sikre, at Finanstilsynet kan påse, at lovens regler, regler udstedt i medfør af loven og bestemmelser i Fondens vedtægter overholdes. Det forventes endvidere, at Fonden, som led i Finanstilsynets tilsyn med Fonden, holder Finanstilsynet orienteret om de forhandlinger, som Fonden er del af for at indgå aftaler i henhold til *stk. 1*.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 1, *stk. 1*, nr. 26 i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 1, *stk. 1*, nr. 26, at udstedere af virtuelle valutaer er omfattet hvidvaskloven.

Dette omfatter virksomheder og personer, som udsteder virtuel valuta med henblik på overdragelse til tredjemand.

Det foreslås, at § 1, *stk. 1*, nr. 26, affattes, så udbydere af finansielle tjenester relateret til udstedelse af virtuelle valutaer omfattes af hvidvaskloven.

Den foreslåede ændring, hvorefter udbydere af tjenester relateret til udstedelse af virtuelle valutaer omfattes af hvidvaskloven, omfatter virksomheder og personer, som ved at levere finansielle tjenester bistår med at udbyde og/eller sælge virtuel valuta typisk i forbindelse med initial coin offerings (ICOs). En ICO anvendes som udgangspunkt til at finansiere en virksomhed på et meget tidligt stadie og betyder i praksis, at der udstedes en ny virtuel valuta, der bl.a. sælges med henblik på at rejse kapital.

Udbydere af de finansielle tjenester kan have indgået en samarbejdsaftale med udstederen af de virtuelle valutaer om at yde bistand eller kan levere sin bistand, uden der er indgået en samarbejdsaftale. Bistanden kan omfatte selve udstedelsen, udbud, salg, distribution, markeds-cirkulation og veksling.

Et eksempel herpå kan være en udbyder, der tager imod købsordrer af virtuelle valutaer, der udstedes ved en ICO. Andre eksempler er en udbyder, der indkøber virtuelle valutaer direkte fra udstederen med henblik på videresalg eller distribuering. Til sidst kan nævnes eksempler som opbygning af en ordrebog, market making mv.

For klarheds skyld præciseres det, at udstedere af virtuelle valutaer kan være omfattet af § 1, *stk. 1*, nr. 26, såfremt ud-

stederen udbyder finansielle tjenester relateret til udstedelsen. Dette kan eksempelvis være gennem udbud af virtuelle valutaer til offentligheden.

Den foreslåede ændring vil indebære, at udbydere af finansielle tjenester, relateret til en udsteders udbud og/eller salg af virtuelle valutaer, bliver omfattet af hvidvaskloven, og at de dermed skal overholde hvidvasklovens regler om kundekendingsprocedurer, overvågning af kundeforhold, undersøgelse af transaktioner m.v. og underretning af Hvidvasksekretariatet.

Det betyder, at udbyderen skal gennemføre kundekendingsprocedurer, når der etableres en forretningsforbindelse og løbende igennem kundeforholdet.

Til nr. 2 (§ 2, nr. 8, litra a, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 2, nr. 8, litra a, at en politisk eksponeret person er en fysisk person, der har eller har haft et af følgende offentlige erhverv: Statschef, regeringschef, minister og viceminister eller assisterende minister.

Det foreslås, at § 2, nr. 8, litra a, ændres, hvorefter ministres særlige rådgivere også omfattes af hvidvasklovens definition af politisk eksponerede personer.

Med "særlig rådgiver" henvises til en rådgiver, hvis ansættelse og aflønning er omfattet af Statsministeriets rammer af 24. november 2021 for ansættelse af særlige rådgivere, og som således ikke er omfattet af de sædvanlige ansættelsesvilkår for ansatte i staten. Et særligt kendetegn ved stillingen er, at ansættelsen bringes til ophør samtidig med udskrivelse af valg til Folketinget eller ved udnævnelse af en ny minister.

En særlig rådgiver vil typisk varetage presserelaterede opgaver, sekretariatsbetjening af ministeren, rådgivning af ministeren i form af generel sparring, udarbejdelse af taleudkast, ledsagelse af ministeren til forskellige former for møder og varetagelse af eksterne kontakter til Folketinget, interesseorganisationer, andre ministerier mv. Denne rådgivning sker gennem inddragelse af rådgiveren i møder, hvor også departementschefen og måske andre embedsmænd deltager, gennem rådgivernes kommentarer til notater og indstillinger til forelæggelse for ministeren samt gennem møder med ministeren.

Bestemmelsen indebærer, at de særlige rådgivere bliver omfattet af reglerne for politisk eksponerede personer og skal optages på Finanstilsynets liste over politisk eksponerede personer.

Til nr. 3 (§ 10, stk. 1, nr. 2, litra d, i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 10, stk. 1, nr. 2, litra d, fastsætter, at virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven skal gennemføre kundekendingsprocedurer, jf. §§ 10-21, når de udfører enkeltstående transaktioner på 1.000 euro eller derover ved veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, overførsel af virtuel valuta og udstedelse af virtuel valuta, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.

Det foreslås at ændre § 10, stk. 1, nr. 2, litra d, så udstedelse af virtuel valuta ændres til tjenester relateret til udstedelse af virtuel valuta.

Ændringen foreslås gennemført som konsekvens af den foreslåede ændring i lovforslagets § 4, nr. 1, hvorefter udbydere af tjenester relateret til udstedelse af virtuelle valutaer foreslås omfattes af hvidvaskloven.

Til nr. 4 (§ 38, stk. 6, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 38, stk. 1, at virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, ledelse og ansatte i disse virksomheder og hos disse personer samt revisorer eller andre, der udfører eller har udført særlige hverv for virksomheden eller personen, har pligt til at hemmeligholde, at der er givet underretning til Hvidvasksekretariatet efter hvidvasklovens § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter hvidvasklovens § 25, stk. 1.

Det følger af hvidvasklovens § 38, stk. 6, at oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-14, 16, 18, 20 og 22-26, forudsat at 1) oplysningerne vedrører samme kunde og samme transaktion, 2) modtageren af oplysningerne er underlagt krav til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, der svarer til kravene i Europa-Parlamentets og Rådets hvidvaskdirektiv, og 3) modtageren er underlagt forpligtigelser med hensyn til tavshedspligt og beskyttelse af personoplysninger.

Tavshedspligten efter § 38, stk. 1, er således ikke til hinder for videregivelse af oplysninger efter § 38, stk. 6.

Hvidvasklovens § 38 gennemfører 4. hvidvaskdirektivs artikel 39.

Af de specielle bemærkninger til § 38, stk. 6, jf. Folketings-

tidende A, lovforslag L41, fremsat den 13. oktober 2016, fremgår det, at den første betingelse i henhold til stk. 6, nr. 1, er, at oplysningerne vedrører samme kunde og samme transaktion. Det er herefter et krav, at kunden er kunde hos både modtageren og afsenderen af oplysningerne, og at oplysningerne vedrører en transaktion, som både involverer modtageren og afsenderen. Bestemmelsen finder derfor ikke anvendelse i tilfælde, hvor kunden er kunde hos to virksomheder eller personer. Transaktionen skal også involvere begge parter, det vil sige f.eks. ved en overførsel af midler.

Det betyder eksempelvis, at to pengeinstitutter ikke må udveksle denne type oplysninger, hvis en transaktion foretages imellem de to pengeinstitutter, men vedrører henholdsvis én kunde i pengeinstitut A og én anden kunde i pengeinstitut B.

Europa-Kommissionen er den 2. februar 2022, efter forespørgsel fra Erhvervsministeriet, kommet med et fortolkningsbidrag til forståelsen af § 38, stk. 6, nr. 1. Det følger heraf, at "samme kunde og samme transaktion" skal forstås som værende situationer, hvor to eller flere virksomheder og personer er involveret i den samme transaktion, som vedrører den samme kunde. Den pågældende kunde behøver ikke at være kunde hos både modtageren og afsenderen. Fortolkningsbidraget giver anledning til at tilpasse forarbejderne til § 38, stk. 6, idet der er tale om implementering af EU-ret.

Det foreslås i § 38, stk. 6, at ændre »forudsat, at« til: »forudsat«.

Der er alene tale om sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at præcisere anvendelsesområdet for § 38, stk. 6, nr. 1, og tilpasse bemærkningerne til bestemmelsen i overensstemmelse med Europa-Kommissionens udtalelse. Med formuleringen "samme kunde og samme transaktion" forstås herefter situationer, hvor to eller flere virksomheder og personer er involveret i den samme transaktion, som vedrører den samme kunde. Den pågældende kunde behøver således ikke at være kunde hos både modtageren og afsenderen, men den pågældende transaktion skal finde sted mellem modtager- og afsendervirksomheden. Hertil må der alene udveksles oplysninger, som vedrører den pågældende transaktion. Denne præcisering af bestemmelsens anvendelsesområde er i overensstemmelse med Europa-Kommissionens fortolkningsbidrag af 2. februar 2022.

Kravet om samme kunde og samme transaktion kan således ikke læses adskilt og udstrækkes til at omfatte flere strømme eller netværk af transaktioner. Begrebet transaktion skal fortolkes som en specifik transaktion eller en specifik aktivitet og ikke en serie af transaktioner på tværs af institutter, som potentielt involverer personer, som ikke er part i den oprindelige transaktion eller aktivitet.

Til nr. 5 (§ 41, nr. 2, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 41, nr. 2, at Finanstilsynet kan give tilladelse til valutavekslingsvirksomhed, hvis medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor virksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse og direktion, den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige opfylder en række krav i hvidvasklovens § 45.

Det følger af hvidvasklovens § 41, nr. 3, at Finanstilsynet kan give tilladelse til valutavekslingsvirksomhed, hvis virksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, ikke skønnes at ville modvirke en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden.

Det følger videre af hvidvasklovens § 45, stk. 1, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en valutavekslingsvirksomhed eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor valutavekslingsvirksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse eller direktion, den eller de ledelsesansvarlige 1) skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen, 2) skal have et tilstrækkelig godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen, 3) ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde, 4) ikke må have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering og 5) ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Det foreslås, at § 41, nr. 2, ændres, så valutavekslingsvirksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, omfattes af bestemmelsen, og således skal opfylde kravene i hvidvasklovens § 45, for at Finanstilsynet kan give tilladelse til valutavekslingsvirksomhed.

Ejere af kvalificerede andele er defineret i § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, jf. også bemærkningerne til lovforslagets § 4, nr. 8.

Den foreslåede ændring medfører, at Finanstilsynet skal vurdere, om ejere af kvalificerede andele af virksomheden opfylder hvidvasklovens krav om egnethed og hæderlighed, når Finanstilsynet skal vurdere, om en virksomhed kan få tilladelse til at udbyde valutavekslingsvirksomhed.

For nærmere om betingelserne for, at Finanstilsynet kan give tilladelse til valutavekslingsvirksomhed og kravene til en ansøgning om tilladelse til valutavekslingsvirksomhed henvises i øvrigt til kapitel 10 i hvidvaskloven og til Folketingsstidende 2016-17, 1. samling, B, Betænkning til L41, som fremsat side 50.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 6-9, samt bemærkningerne hertil.

Til nr. 6 (§ 42, nr. 5, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 42, nr. 5, at en ansøgning om tilladelse til valutavekslingsvirksomhed skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i § 41 er opfyldt. Dette gælder bl.a. oplysninger om medlemmer af virksomhedens bestyrelse og direktion eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor virksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse og direktion, den eller de ledelsesansvarlige for virksomheden, der dokumenterer, at kravene i henhold til § 45 er opfyldt.

Det følger videre af hvidvasklovens § 45, stk. 1, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en valutavekslingsvirksomhed eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor valutavekslingsvirksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse eller direktion, den eller de ledelsesansvarlige 1) skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen, 2) skal have et tilstrækkelig godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen, 3) ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde, 4) ikke må have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering og 5) ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Det foreslås, at § 42, nr. 5, ændres, så en ansøgning om valutavekslingsvirksomhed skal indeholde oplysninger om valutavekslingsvirksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

For definition af ejere af kvalificerede andele henvises til § 5, stk. 3, i lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed samt bemærkningerne til dette lovforslags § 4, nr. 8.

Den foreslåede ændring medfører, at en virksomhed, som

ansøger Finanstilsynet om tilladelse til at drive valutavekslingsvirksomhed, skal medsende oplysninger, som er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om virksomhedens ejere af kvalificerede andele opfylder hvidvasklovens krav om egnethed og hæderlighed.

For yderligere om kravene til de oplysninger, som en ansøgning til Finanstilsynet om tilladelse til at drive valutavekslingsvirksomhed som minimum skal indeholde, henvises i øvrigt til Folketingstidende 2016-17, 1. samling, B, Betænkning til L41, som fremsat side 50.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 5 og 7-9, samt bemærkningerne hertil.

Til nr. 7 (§ 42, nr. 6, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 42, nr. 6, at en ansøgning om tilladelse til valutavekslingsvirksomhed skal indeholde oplysninger om ejere af en kvalificeret andel i virksomheden, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren, størrelsen af disses ejerandele og dokumentation for ejernes egnethed til at sikre en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden. Disse oplysninger udgør en del af de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i § 41 er opfyldt.

For definition af ejere af kvalificerede andele henvises til § 5, stk. 3, i lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed, jf. bemærkningerne til dette lovforslags § 4, nr. 8

Det foreslås at ændre § 42, nr. 6, så en ansøgning om tilladelse til valutavekslingsvirksomhed skal indeholde oplysninger om ejere af kvalificerede andele i virksomheden, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren og størrelsen af disses andele.

Den foreslåede ændring medfører, at de pågældende oplysninger indgår som en del af de oplysninger, en ansøgning om tilladelse til valutavekslingsvirksomhed som minimum skal indeholde, og som er nødvendige for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i § 41 er opfyldt.

Forslaget medfører desuden, at krav om dokumentation for ejernes egnethed til at sikre en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden udgår af bestemmelsen. Dette sker som følge af den foreslåede ændring af § 42, nr. 5, i hvidvaskloven, jf. lovforslagets § 4, nr. 6, da ejere af kvalificerede andele af valutavekslingsvirksomheder herefter skal gennem en vurdering af egnethed og hæderlighed, hvori ejere af kvalificerede andeles egnethed indgår. Dette er en skærpelse

i forhold til de gældende regler, hvor der alene er krav om at sikre, at de kvalificerede ejere er egnede til at sikre en fornuftig og forsvarlig drift af virksomheden. Ligeledes går ændringen videre end anbefalet af Europarådet, idet Europarådets anbefaling går på egnethed og hæderlighed i forhold til reelle ejere. Der henvises nærmere til afsnit 2.7.2. i de almindelige bemærkninger.

Det bemærkes dog, at den foreslåede udvidelse af kravene om egnethed og hæderlighed ikke forventes at få praktisk betydning for størstedelen af danske valutavekslingsvirksomheder, da der ofte vil være personsammenfald mellem de personer, der udfører funktioner, hvor der skal indhentes oplysninger om egnethed og hæderlighed. Der henvises nærmere til afsnit 2.7. i de almindelige bemærkninger.

For yderligere om kravene til oplysninger, som skal gives til Finanstilsynet ved ansøgning om tilladelse til at drive valutavekslingsvirksomhed, henvises i øvrigt til Folketingstidende 2016-17, 1. samling, B, Betænkning til L41, som fremsat side 50.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 5-6 og 8-9, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 8 (§ 45, stk. 1, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 45, stk. 1, at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en valutavekslingsvirksomhed eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor valutavekslingsvirksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse eller direktion, den eller de ledelsesansvarlige 1) skal have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne varetage hvervet eller stillingen, 2) skal have et tilstrækkeligt godt omdømme og kunne udvise hæderlighed, integritet og tilstrækkelig uafhængighed ved varetagelsen af hvervet eller stillingen, 3) ikke må være pålagt strafansvar for overtrædelse af straffeloven, den finansielle lovgivning eller anden relevant lovgivning, hvis overtrædelsen indebærer risiko for, at vedkommende ikke kan varetage sit hverv eller sin stilling på betryggende måde, 4) ikke må have indgivet begæring om eller være under rekonstruktionsbehandling, konkurs eller gældssanering og 5) ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at vedkommende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på forsvarlig måde.

Det følger af artikel 47, stk. 2, i 4. hvidvaskdirektiv, at medlemsstater skal pålægge de kompetente myndigheder at sikre, at de personer, som varetager en ledelsesfunktion i valutavekslingsvirksomheder, eller som er de reelle ejere af sådanne virksomheder, besidder den fornødne egnethed og hæderlighed.

Det følger af artikel 3, nr. 6, i 4. hvidvaskdirektiv, at direkte eller indirekte besiddelse af eller kontrol over mere end 25 pct. af en juridisk person anses som en indikation på direkte eller indirekte reelt ejerskab.

Det følger af § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, jf. lov nr. 453 af 10. juni 2003, at der ved kvalificeret andel forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden.

Det foreslås, at § 45, stk. 1, ændres, så valutavekslingsvirksomhedens ejere af kvalificerede andele også omfattes af bestemmelsen og således skal opfylde ovennævnte krav.

Den foreslåede ændring medfører, at en valutavekslingsvirksomheds ejere af kvalificerede andele skal opfylde de samme krav om egnethed og hæderlighed, som et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en valutavekslingsvirksomhed eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor valutavekslingsvirksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse eller direktion, den eller de ledelsesansvarlige skal opfylde.

Hvor der er tale om en enkeltmandsvirksomhed, vil der være personsammenfald mellem virksomhedens ejer af kvalificerede andele og virksomhedens direktør, hvorfor der allerede efter gældende ret foretages en vurdering af ejere af kvalificerede andeles egnethed og hæderlighed.

Den foreslåede ændring går videre end kravet til vurdering af egnethed og hæderlighed af en valutavekslingsvirksomheds reelle ejere i artikel 47, stk. 2, i 4. hvidvaskdirektiv.

For kravene til egnethed og hæderlighed henvises i øvrigt til Folketingstidende 2016-17, 1. samling, B, betænkning til L41, som fremsat side 50.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 5-7 og 9, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 9 (§ 45, stk. 2, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 45, stk. 2, 1. pkt., at et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en valutavekslingsvirksomhed eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor valutavekslingsvirksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse eller direktion, den eller de ledelsesansvarlige skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med indtræden i virksomhedens ledelse eller,

hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. § 41.

Det foreslås, at § 45, stk. 2, 1. pkt., ændres, så også valutavekslingsvirksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, omfattes af bestemmelsen.

Dette betyder, at en valutavekslingsvirksomheds ejere af kvalificerede andele skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med indtræden i virksomhedens ledelse og som ejer af kvalificerede andele i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. § 41. Oplysningerne vedrører således krav om egnethed og hæderlighed.

Til nr. 10 (§ 55, stk. 1, 1. pkt., i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 55, stk. 1, 1. pkt., indeholder regler om offentliggørelse af reaktioner givet af Finanstilsynet i henhold til hvidvaskloven. For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 2.8. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Det foreslås i § 55, stk. 1, 1. pkt., at ændre »givet« til »tildelt«.

Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at tydeliggøre det forhold, at vedtagne administrative bødeforelæggelser er en reaktion i henhold til § 55, stk. 1, 1. pkt.

Der er ikke tilsigtet ændringer af den gældende retstilstand.

Til nr. 11 (§ 78 a, stk. 1, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 78 a, stk. 1, at Finanstilsynet i et bødeforelæg til en fysisk eller juridisk person kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis hvidvasklovens § 7, stk. 1 eller 2, § 8, stk. 1-4 eller 6, § 9, stk. 1 eller 2, § 10, § 11, stk. 1 eller 2, stk. 3, 1., 3. eller 4. pkt., eller stk. 4, 2. pkt., § 12, § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., stk. 3, stk. 4, 2. pkt., eller stk. 5, § 17, stk. 1 eller 2, § 18, stk. 1-6, § 19, § 20, § 22, stk. 2 eller 3, § 24, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2 eller 3, § 25, stk. 1 eller 2, § 26, stk. 1, eller 3, eller stk. 4, 1. pkt., §§ 30, 31, 40 eller 43 eller § 48, stk. 1, er overtrådt, og overtrædelsen ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, og hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Efter hvidvasklovens § 48, stk. 2, skal virksomheder og

personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 22-26, registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve deres aktiviteter.

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 22-26, omfatter udbydere af veksling mellem virtuelle valutaer og fiatvalutaer, udbydere af virtuelle tegnebøger, udbydere af veksling mellem én eller flere typer af virtuelle valutaer, udbydere af overførsel af virtuelle valutaer og udstedere af virtuelle valutaer. Med lovforslagets § 4, nr. 1, foreslås det, at § 1, stk. 1, nr. 26, affattes, så udbydere af tjenester relateret til udstedelse af virtuelle valutaer omfattes af hvidvaskloven. Der henvises til dette lovforslags § 4, nr. 1, om ændring af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 26.

I henhold til § 78 a kan der ikke i dag udstedes administrative bødeforelæg for overtrædelse af bestemmelsen i hvidvasklovens § 48, stk. 2.

Det foreslås at ændre § 78 a, stk. 1, så Finanstilsynet vil kunne udstede administrative bødeforelæg for overtrædelse af hvidvasklovens § 48, stk. 2.

Et eksempel på en klar overtrædelse af bestemmelsen kan f.eks. være, at en udbyder af overførsel af virtuelle valutaer driver virksomhed uden at have ladet sig registrere hos Finanstilsynet. Ved overtrædelse af bestemmelsen er det klare udgangspunkt, at en bøde vil skulle udmåles efter princippet om graduerede minimumsbøder. Hvis der er tale om en virksomhed med f.eks. en årlig nettoomsætning på under 50 mio. kr., skal der udmåles en minimumsbøde på 50.000 kr., jf. Folketingstidende, 2018-19, 1. samling, A, L 47 som fremsat, side 44. Har virksomheden i en periode været drevet uden fornøden registrering og ikke overholdt reglerne i hvidvaskloven og derfor eksempelvis undladt at undersøge mistænkelige transaktioner til en værdi af 100 mio. kr., vil virksomheden efter transaktionsprincippet ifalde en bøde på 25 mio. kr. I dette tilfælde udmåles bøden efter transaktionsprincippet (25 pct. af transaktionsbeløbet). Hvis der ikke foreligger den fornødne sikkerhed til at udstede et administrativt bødeforelæg, kan Finanstilsynet efter omstændighederne overveje at udstede påbud eller indgive politianmeldelse. For nærmere om Finanstilsynets adgang til at udstede administrative bødeforelæg henvises til Folketingstidende, 2019-20, A, L 58, som fremsat side 106.

Til nr. 12 (§ 85, stk. 2 og 3, i hvidvaskloven)

Det fremgår af § 85 i hvidvaskloven, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, de færøske og grønlandske forhold tilligger.

Ved anordning nr. 956 af 17. maj 2021 om ikrafttræden for Grønland af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven) blev lov nr. 651 af 8. juni 2017 (hvidvaskloven) sat i kraft for Grønland. Hvidvaskloven, som sat i kraft for Grønland, blev senere ændret ved anordning nr. 2627 af 28. december 2021, der sætter lov nr. 553 af 7. maj 2019 i kraft for Grønland. De seneste ændringer til den danske hvidvasklov er derimod ikke sat i kraft for Grønland.

Det følger af § 57, stk. 1, i hvidvaskloven som sat i kraft for Grønland, at Erhvervsstyrelsen påser, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15 og 22, overholder denne lov, regler udstedt i medfør heraf og forordninger udstedt af Europa Parlamentet og Rådet indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

§ 1, stk. 1, nr. 15, omfatter revisorer og revisionsvirksomheder godkendt i henhold til revisorloven og eksterne bogholdere samt enhver anden person, der forpligter sig til at yde hjælp, bistand eller anden rådgivning om skatteanliggender som sin vigtigste erhvervmæssige virksomhed.

§ 1, stk. 1, nr. 22, omfatter virksomheder og personer, der erhvervmæssigt opbevarer, handler eller formidler handel med kunstværker, herunder gallerier og auktionshuse, hvor værdien af transaktionen, eller af en række indbyrdes forbundne transaktioner, udgør 50.000 kr. eller derover.

Det fremgår af § 57, stk. 1, i lov nr. 651 af 8. juni 2017 (den danske hvidvasklov), som ændret ved lov nr. 553 af 7. maj 2019, at Erhvervsstyrelsen påser, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 15-18, overholder loven, regler udstedt i medfør heraf og forordninger udstedt af Europa-Parlamentet og Rådet indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

§ 1, stk. 1, nr. 15-18, omfatter revisorer og revisionsvirksomheder godkendt i henhold til revisorloven, jf. nr. 15, ejendomsmæglere og ejendomsmæglervirksomheder, jf. nr. 16, virksomheder og personer, der i øvrigt erhvervmæssigt leverer samme ydelser som visse advokater, visse ejendomsmæglere og ejendomsmæglervirksomheder samt visse revisorer og revisionsvirksomheder, herunder revisorer, som ikke er godkendt i henhold til revisorloven, skatterådgivere, jf. nr. 17, samt eksterne bogholdere og udbydere af tjenesteydelser til virksomheder, jf. nr. 18.

§ 1, stk. 1, nr. 16 og nr. 18, er ikke sat i kraft for Grønland, men det er § 1, stk. 1, nr. 15 og 17.

Ved en fejl er § 1, stk. 1, nr. 17, imidlertid ikke nævnt i tilsynsbestemmelsen for Erhvervsstyrelsen i § 57, stk. 1.

Ved kongelig anordning nr. 813 af 12. august 2019 om ikrafttræden for Færøerne af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven) blev lov nr. 651 af 8. juni 2017 (hvidvaskloven) sat i kraft for Færøerne.

Det følger af § 27 i anordningen, at advokater i visse tilfælde er undtaget fra pligten i § 26 om underretning ved viden, mistanke eller formodning om, at en transaktion, midler eller en aktivitet har eller har haft tilknytning til hvidvask eller finansiering af terrorisme. Advokater er således undtaget fra underretningspligten i forbindelse med sager, der føres ved Skatta- og avgjaldskærunevndini.

Ved lagtingslov nr. 147 af 25. november 2021 om Føroya Kærustovni, er Føroya Kærustovni blevet etableret som en ny klageinstans, der pr. 1. januar 2022 erstatter Skatta- og avgjaldskærunevndini.

Det foreslås i § 85 at indsætte et nyt *stk. 2* og *3*.

Efter det foreslåede *stk. 2* vil de dele af § 57, stk. 1, 1. pkt., som i medfør af *stk. 1* er sat i kraft for Grønland, ved kongelig anordning kunne sættes helt eller delvist i kraft på ny for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslåede *stk. 2* vil medføre, at der indsættes en ny anordningshjemmel i § 85, som kan anvendes til at sætte § 57, stk. 1, 1. pkt., i kraft på ny for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Hvidvaskloven, som sat i kraft for Grønland, er senere ændret ved anordning nr. 2627 af 28. december 2021, som sætter lov nr. 553 af 7. maj 2019 i kraft. De seneste ændringer til den danske hvidvasklov, herunder til § 1, stk. 1, er derimod ikke sat i kraft for Grønland. Når § 57, stk. 1, 1. pkt., sættes helt eller delvist i kraft på ny for Grønland, er der således retlige forhold i Grønland, der tilsiger, at de seneste ændringer af § 57, stk. 1, 1. pkt., i den danske hvidvasklov ikke skal sættes i kraft for Grønland, da det vil medføre en forkert henvisning til § 1, stk. 1, i hvidvaskloven, som sat i kraft for Grønland.

Retlige forhold i Grønland tilsiger således, at § 57, stk. 1, 1. pkt., skal sættes i kraft på ny uden de ændringer til den danske hvidvasklov, der er indført efter ændringerne ved lov nr. 553 af 7. maj 2019.

Formålet med den foreslåede § 85, stk. 2, er således, at den

korrekte henvisning til § 1, stk. 1, nr. 17, i § 57, stk. 1, 1. pkt., som sat i kraft for Grønland, kan tilføjes. Indsættelse af den korrekte henvisning vil medføre, at Erhvervsstyrelsens kompetence i Grønland udvides til at omfatte virksomheder og personer, der i øvrigt erhvervmæssigt leverer samme ydelser som de i nr. 14-16 nævnte persongrupper, herunder revisorer, som ikke er godkendt i henhold til revisorloven, skatterådgivere og eksterne bogholdere, jf. hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 17.

Efter det foreslåede *stk. 3* vil de dele af § 27, som i medfør af *stk. 1* er sat i kraft for Færøerne, ved kongelig anordning kunne sættes helt eller delvist i kraft på ny for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslåede *stk. 3* vil medføre, at anordningshjemlen i § 85 kan anvendes på ny for Færøerne. Formålet er ved anordning at kunne ændre bestemmelsen i § 27, så bestemmelsen henviser til Føroya Kærustovni, som er den korrekte klageinstans på Færøerne.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 1, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende bestemmelse i § 1, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed fastsætter, hvilke bestemmelser i lov om finansiel virksomhed der finder anvendelse for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det fremgår af § 354 b i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af §§ 43-60 e i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. §§ 43-60 e regulerer god skik for finansielle virksomheder. Bestemmelsen finder anvendelse på alle finansielle virksomheder.

Det foreslås i § 1, stk. 4, 1. pkt., at indsætte en henvisning til § 354 b.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynets pligt i § 354 b også finder anvendelse for filialer her i landet af udenlandske finansielle virksomheder.

Med den foreslåede ændring skal Finanstilsynet orientere offentligheden om sager, der involverer filialer her i landet af udenlandske virksomheder fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået

aftale med på det finansielle område, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af reglerne om god skik.

Den foreslåede ændring skal være med til at sikre, at reglerne om offentlighed og åbenhed i forhold til regler på forbrugerområdet, som allerede i dag gælder for finansielle virksomheder, også finder anvendelse for filialer og agenter fra udenlandske virksomheder her i landet.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 4, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Anvendelsesområdet for lov om finansiel virksomhed er fastsat i lovens § 1. Den gældende bestemmelse i § 1, stk. 4, 4. pkt., fastsætter, hvilke bestemmelser i loven der finder anvendelse for udenlandske kreditinstitutter med tilladelse i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område (EU-/EØS-lande), der yder eller udfører investeringsservice og -aktiviteter her i landet gennem filial eller tilknyttet agent etableret her i landet.

Det foreslås i § 1, stk. 4, 4. pkt., at indsætte en henvisning til § 354 b og § 363 b, stk. 1 og 2.

Den foreslåede ændring af § 1, stk. 4, 4. pkt., vil medføre, at § 363 b, stk. 1 og 2, også vil finde anvendelse på udenlandske kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område (EU-/EØS-lande), som yder eller udfører investeringsservice og -aktiviteter her i landet gennem en filial eller en tilknyttet agent, der er etableret her i landet.

Den foreslåede ændring sker på baggrund af dette lovforslags § 5, nr. 28, hvor det bl.a. foreslås at indsætte § 363 b, stk. 1 og 2, som fastsætter regler for afgiftsbetaling til Finanstilsynet for udenlandske kreditinstitutter fra et andet EU-/EØS-land, der yder eller udfører investeringsservice og -aktiviteter her i landet gennem filial eller tilknyttet agent etableret her i landet.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 28, og bemærkningerne hertil for så vidt angår forslaget til § 363 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede ændring vil videre medføre, at Finanstilsynets pligt i § 354 b også finder anvendelse for filialer og tilknyttede agenter her i landet af udenlandske kreditinstitutter, der har tilladelse til at yde investeringsservice eller udføre investeringsserviceaktiviteter.

Den foreslåede henvisning til § 354 b vil medføre, at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, der involverer filialer og tilknyttede agenter her i landet af udenlandske kreditinstitutter inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af reglerne om god skik.

Til nr. 3 (§ 1, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Anvendelsesområdet for lov om finansiel virksomhed er fastsat i lovens § 1. Den gældende § 1, stk. 6, fastsætter, hvilke bestemmelser i loven der finder anvendelse for udenlandske kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område (tredjelande), og som har tilladelse fra Finanstilsynet til grænseoverskridende at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter her i landet til godkendte modparter og professionelle kunder.

Det foreslås i § 1, stk. 6, at indsætte en henvisning til § 363 b, stk. 4.

Den foreslåede ændring af § 1, stk. 6, vil medføre, at § 363 b, stk. 4, også vil finde anvendelse for udenlandske kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et tredjeland, og som har tilladelse fra Finanstilsynet til grænseoverskridende at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter her i landet til godkendte modparter og professionelle kunder.

Den foreslåede ændring sker på baggrund af lovforslagets § 5, nr. 28, hvor det foreslås at indsætte § 363 b, stk. 4, som fastsætter regler for afgiftsbetaling til Finanstilsynet for udenlandske kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et tredjeland, og som har tilladelse fra Finanstilsynet til grænseoverskridende at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter her i landet til godkendte modparter og professionelle kunder.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 28, og bemærkningerne hertil for så vidt angår forslaget til § 363 b, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 4-6 (§ 5, stk. 1, nr. 22, litra a-d, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af artikel 300 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) 2021/C 423/12, at de beløb, der er udtrykt i euro i direktivet, revideres hvert femte år ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentuelle ændring i samtlige medlemsstaters al-

mindelige harmoniserede forbrugerprisindeks. Der anvendes i Solvens II-direktivet bl.a. beløbsgrænser til afgrænsning af direktivets anvendelsesområde og som absolutte og beløbsmæssigt fastlagte minimumsgrænser for forsikringsselskabers kapitalkrav. For at tage højde for inflation bør disse beløb således kunne justeres, hvilket sker ved, at Kommissionen meddeler de reviderede beløb. Solvens II-direktivet har fundet anvendelse siden 1. januar 2016, og den første femårige periode gik fra 31. december 2015 til 31. december 2020. Beløbene blev derfor revideret af Kommissionen i 2021, og de reviderede beløb skal gennemføres i medlemsstaterne.

De oprindelige beløbsgrænser fra Solvens II-direktivet er afspejlet i en række bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, herunder § 5, stk. 1, nr. 22.

Den gældende § 5, stk. 1, nr. 22, i lov om finansiel virksomhed definerer et gruppe 1-forsikringsselskab som et forsikringsselskab, der udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 38 eller 39 eller forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed omfattet af en eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7, medmindre de udgør accessoriske risici, eller et selskab, som i 3 på hinanden følgende år har opfyldt mindst én af følgende betingelser: a) Selskabets årlige bruttopræmie overstiger 5 mio. euro. b) Selskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro. c) Selskabet er en del af en koncern, og koncernens samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro. d) Selskabet udøver genforsikringsvirksomhed, som overstiger 0,5 mio. euro af selskabets bruttopræmie, 2,5 mio. euro af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, 10 pct. af dets bruttopræmier eller 10 pct. af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er.

Bestemmelsen implementerer artikel 4, stk. 1, i Solvens II-direktivet, som omhandler anvendelsesområdet for direktivets regler, hvor afgrænsningen af Solvens II-reglerne foretages ved at udelukke selskaber under en vis størrelse.

I § 5, stk. 1, nr. 23, defineres et gruppe 2-forsikringsselskab som et forsikringsselskab, der ikke er et gruppe 1-forsikringsselskab.

Det foreslås at ændre beløbsgrænserne i § 5, stk. 1, nr. 22, *litra a-d*.

De foreslåede ændringer af § 5, stk. 1, nr. 22, *litra a-d*, er en konsekvens af artikel 300 i Solvens II-direktivet.

Det foreslåede vil medføre, at beløbene i § 5, stk. 1, nr. 22, *litra a-d*, kommer til at stemme overens med de beløbsgrænser, som Kommissionen har offentliggjort i Meddelelse om tilpasning i overensstemmelse med inflationen af de beløb, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) 2021/C 423/12.

Beløbsreguleringen kan påvirke den nuværende inddeling i gruppe 1-forsikringsvirksomhed og gruppe 2-forsikringsvirksomhed, så forsikringsselskaber, der i dag er gruppe 1-forsikringsselskaber, ikke længere opfylder de nedre beløbsgrænser og dermed fremadrettet skal betegnes som gruppe 2-forsikringsselskaber.

For at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med forsikringsselskaberne, er det nødvendigt, at selskaberne underretter Finanstilsynet om en sådan ændring, da dette har betydning for, hvilket regelsæt Finanstilsynet skal føre tilsyn efter. Selskaber, der ændrer status fra at være et gruppe 1-forsikringsselskab til et gruppe 2-forsikringsselskab eller et gruppe 2-forsikringsselskab til et gruppe 1-forsikringsselskab, skal derfor straks og senest efter 8 dage underrette Finanstilsynet herom, jf. § 11, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 7 (§ 12, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 12, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at banker, realkreditinstitutter og investeringsforvaltningsselskaber skal være aktieselskaber. Yderligere fremgår det, at andelskasser skal være andelsselskaber, sparekasser skal være selvejende institutioner, forsikringsselskaber skal være aktieselskaber, gensidige selskaber eller tværgående pensionskasser, og at captivegenforsikringsselskaber skal være aktieselskaber.

Reglen henviser til selskabslovens § 5, stk. 1, nr. 1, og medfører derved, at de regler, der gælder for aktieselskaber i selskabsloven med de undtagelser hertil, der findes i lov om finansiel virksomhed, skal gælde for de nævnte instituttyper. Dette er blandt andet kravene til stiftelse og registrering.

Den gældende § 12, stk. 1, omfatter ikke finansielle holdingvirksomheder. Da finansielle holdingvirksomheder ikke er omfattet af § 12, stk. 1, gælder der ikke krav om, med hvilken selskabsform finansielle holdingvirksomheder skal etableres.

Det foreslås, at ændre § 12, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, så der indføres et krav om, at finansielle holdingvirksomheder skal være aktieselskaber eller anpartsselskaber.

Formålet med ændringen er at åbne op for muligheden for, at finansielle holdingvirksomheder kan etableres som anpartsselskaber. Selvom der for nuværende ikke gælder et krav om selskabsform for disse, skal de opfylde kapitalkrav i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR). Egentlige kernekapitalinstrumenter efter denne forordning skal godkendes af Finanstilsynet. Finanstilsynet har pligt til at høre Den Europæiske Bankmyndigheds (EBA), der offentliggør en liste over godkendte instrumenter i medlemslandene.

Den foreslåede § 12, stk. 1, vil medføre, at finansielle holdingvirksomheder kan etableres som anpartsselskaber, mens banker, realkredit- eller -institutter og investeringsforvaltningsselskaber stadig skal være aktieselskaber. Ændringen vil desuden medføre, at holdingvirksomheder, der allerede er etableret som et anpartsselskab, ikke behøver at blive omdannet til et aktieselskab.

Til nr. 8 (§ 13, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 13, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at aktiekapitalen i finansielle virksomheder skal betales fuldt ud.

Bestemmelsen er en fravigelse fra de almindelige regler i selskabsloven om, at 25 pct. (dog mindst 40.000 kr.) af aktiekapitalen skal være indbetalt, jf. selskabsloven § 33. Hensynet til, at aktiekapitalen i finansielle virksomheder skal være fuldt indbetalt, er, at aktiekapitalen skal være tabsabsorberende i f.eks. en konkursituation. Derfor kan aktiekapitalen i finansielle virksomheder ikke være delvist indbetalt, som det er tilfældet i andre kapital-selskaber. Det er desuden et krav efter artikel 28, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR), at egentlige kernekapitalinstrumenter er fuldt indbetalt for at kunne kvalificeres som egentlige kernekapitalinstrumenter og derved tælle med i kapitalgrundlaget.

Der er i gældende dansk ret ikke et lignende krav for finansielle holdingvirksomheder, på trods af at reglerne i CRR artikel 28 finder anvendelse på finansielle holdingvirksomheder, og kapitalen derfor skal være fuldt indbetalt for at kunne tælle med i kapitalgrundlaget.

Det foreslås at ændre § 13, stk. 1, 1. pkt., så aktie- eller anpartskapitalen i finansielle holdingvirksomheder ligeledes skal være fuldt indbetalt.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af den foreslåede

ændring til § 12, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. dette lovforslags § 5, nr. 7.

Formålet med ændringen er at tilpasse reglerne i lov om finansiel virksomhed til kravet i CRR om fuld indbetaling af egentlige kernekapitalinstrumenter ved at lade kravet om fuld indbetaling af selskabskapital efter § 13, stk. 1, omfatte finansielle holdingvirksomheder.

Den foreslåede ændring af § 13, stk. 1, vil medføre, at det efter lov om finansiel virksomhed er et krav, at kapitalen i finansielle holdingvirksomheder er fuldt indbetalt.

Til nr. 9 (§ 13, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 13, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellig stemmeret ikke kan finde sted i pengeinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber.

Der kan således ikke i de nævnte virksomheder udstedes stemmeløse aktier. Bestemmelsen sikrer lige stemmeret for alle aktier i virksomheder omfattet af bestemmelsen og forhindrer derved, at en aktionær med en beskedent mængde aktier kan dominere en finansiel virksomhed.

Det foreslås at ændre § 13, stk. 2, så finansielle holdingvirksomheder omfattes af bestemmelsen og derfor ikke kan dele kapitalen i klasser med forskellig stemmeret. Ligeledes foreslås det at tilføje anpartskapital som følge af forslaget til § 12, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. dette lovforslags § 5, nr. 7.

Den foreslåede ændring af § 13, stk. 2, vil medføre, at der ikke kan ske deling af hverken aktie- eller anpartskapital i klasser med forskellig stemmeværdi.

Til nr. 10 (§ 13 a i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 13 a, i lov om finansiel virksomhed, at selskabslovens §§ 110, 286, 306 og 318 k ikke finder anvendelse på pengeinstitutter og realkreditinstitutter.

De fire bestemmelser i selskabsloven vedrører situationer, hvor en kapitalejer, der har modsat sig en beslutning, der dog bliver vedtaget, kan kræve, at kapital-selskabet indløser kapitalejerens kapitalandele. Dette kan ske ved beslutninger, hvor kapitalejers forpligtelser over for selskabet forøges, jf. selskabsloven § 110, ved grænseoverskridende fusion, jf. selskabsloven § 286, ved grænseoverskridende spaltning, jf. selskabsloven § 306, og ved flytning til et andet EU/EØS-land, jf. selskabsloven § 318 k.

Der gælder ikke samme undtagelser for kapitalejere i pengeinstitutter og realkreditinstitutter, da disse er specifikt undtaget fra de nævnte bestemmelser i selskabsloven. Dette skyldes, at det efter artikel 28, stk. 1, litra f, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR) er et krav, at ingen kapitalejere må have krav på selskabet på indløsning af kapitalindskud. Hvis de forskellige muligheder for indløsning efter selskabslovens regler kunne finde anvendelse for penge- og realkreditinstitutter, ville kapitalindskud ikke kunne kvalificeres som egentlige kernekapitalinstrumenter efter CRR.

Det foreslås at ændre § 13 a, så undtagelsen til selskabslovens §§ 110, 286, 306 og 318 k også finder anvendelse for realkreditinstitutter og finansielle holdingvirksomheder.

Dette skyldes, at det også er et krav for finansielle holdingvirksomheder, at selskabskapitalen kvalificeres som egentlig kernekapital efter CRR. For at kapitalindskud kan kvalificeres som egentlig kernekapital efter CRR, må instrumenterne ikke kunne kræves indløst i de tilfælde, der er omhandlet i de fire bestemmelser i selskabsloven, og finansielle holdingvirksomheder skal derfor undtages fra kravet.

Formålet med ændringen er at få selskabskapitalen i realkreditinstitutter og finansielle holdingvirksomheder til at opfylde kravene i CRR artikel 28, stk. 1, litra f, om, at egentlige kernekapitalinstrumenter ikke må kunne indløses, undtagen ved likvidation og tilbagekøb med tilladelse.

Den foreslåede ændring af § 13 a vil medføre, at undtagelserne til selskabslovens §§ 110, 286, 306 og 318 k også kommer til at gælde for finansielle holdingvirksomheder.

Til nr. 11 (§ 33, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 33, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed skal et udenlandsk kreditinstitut, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område (tredjelande), og for hvilket tredjeland Kommissionen ikke har vedtaget en ækvivalensafgørelse vedrørende tredjelandets retlige og tilsynsmæssige ramme som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, have tilladelse af Finanstilsynet til grænseoverskridende at yde investeringsservice eller udføre investeringsaktiviteter med eller uden accessoriske tjenesteydelser her i landet til godkendte modparter eller professionelle kunder.

Efter § 33, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet nægte tilladelse, jf. stk. 1, såfremt lovgivningen i det

land, hvor tredjelandskreditinstituttet er meddelt tilladelse og er under tilsyn, vil vanskeliggøre Finanstilsynets opgaver.

Finanstilsynet kan efter § 33, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed fastsætte nærmere regler om tilladelsesproceduren, jf. stk. 1, herunder hvilken dokumentation der skal sendes til Finanstilsynet i forbindelse med ansøgningen. Bemyndigelsen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 918 af 26. juni 2017 om tilladelsesproceduren for udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, og som ønsker at udføre investeringsservice og investeringsaktiviteter i Danmark.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 5*, hvorefter Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse, jf. stk. 1, såfremt tredjelandskreditinstituttet ikke længere opfylder kravene for at få en tilladelse, eller hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiften efter § 363 b, stk. 4, på almindelig vis.

Den foreslåede § 33, stk. 5, vil medføre, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse meddelt efter § 33, stk. 1, hvis et tredjelandskreditinstitut ikke længere har tilladelse til og er under tilsyn i kreditinstituttets hjemland for så vidt angår den investeringsservice og -aktiviteter med eller uden accessoriske tjenesteydelser, som er omfattet af tilladelsen meddelt efter § 33, stk. 1. Finanstilsynet vil også kunne inddrage tilladelsen, hvis der ikke længere er indgået en aftale mellem Finanstilsynet og tredjelandskreditinstituttets tilsynsmyndighed i kreditinstituttets hjemland om konsultation og samarbejde samt udveksling af information på området for investeringsservice og -aktiviteter, eller hvis Finanstilsynet kommer i besiddelse af information om tredjelandskreditinstituttet af betydning for opretholdelse af en tilladelse meddelt efter § 33, stk. 1. Informationer af betydning for opretholdelse af en tilladelse meddelt efter § 33, stk. 1, omfatter bl.a. informationer, hvorefter Finanstilsynet konstaterer, at tredjelandskreditinstituttet udgør en risiko for de danske investoreres interesser, markedernes ordentlige funktion eller den finansielle stabilitet i Danmark. Finanstilsynet vil desuden kunne inddrage en tilladelse meddelt efter § 33, stk. 1, hvis Europa-Kommissionen for tredjelandet, der er tredjelandskreditinstituttets hjemland, vedtager en ækvivalensafgørelse vedrørende tredjelandets retlige og tilsynsmæssige ramme som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Den foreslåede § 33, stk. 5, vil videre medføre, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse meddelt efter § 33, stk. 1, hvis tredjelandskreditinstituttet ikke rettidigt betaler afgift til Finanstilsynet efter § 363 b, stk. 4.

Finanstilsynet vil kunne inddrage en tilladelse meddelt efter § 33, stk. 1, hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbe-

talingen på almindelig vis. Inddragelsen vil således kunne ske i tilfælde, hvor Finanstilsynet trods opkrævning af afgiftsbetaling og rykkere for afgiftsbetaling ikke kan inddrive afgiftsbetalingen.

Den foreslåede bestemmelse skal understøtte, at tredjelandskreditinstitutter med tilladelse efter § 33, stk. 1, bidrager til finansieringen af de omkostninger, Finanstilsynet har i forbindelse med tilsynet og administrationen af tilladelser meddelt efter § 33, stk. 1.

Til nr. 12 (§ 33 a, stk. 5, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 33 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal et udenlandsk kreditinstitut, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område (tredjelands), have tilladelse fra Finanstilsynet til at yde investerings-service eller udføre investeringsaktiviteter med eller uden accessoriske tjenesteydelser her i landet gennem en filial.

Efter den gældende § 33 a, stk. 5, kan Finanstilsynet inddrage en tilladelse meddelt efter § 33 a, stk. 1, i henhold til §§ 223 og 224.

Bestemmelsen i § 223 fastslår, at Finanstilsynet kan inddrage tilladelsen til at drive virksomhed som pengeinstitut, realkreditinstitut, investeringsforvaltningsselskab og forsikringsselskab samt værdipapirhandler, hvis virksomheden anmoder herom. Bestemmelsen i § 224 fastslår, i hvilke andre tilfælde Finanstilsynet har beføjelse til at inddrage tilladelsen.

Det foreslås at indsætte et 2. pkt. i § 33 a, stk. 5, hvorefter Finanstilsynet, ud over de tilfælde, der er nævnt i §§ 223 og 224, kan inddrage en tilladelse meddelt efter § 33 a, stk. 1, hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiften efter § 363 a og § 363 b, stk. 3, på almindelig vis.

Den foreslåede ændring af § 33 a, stk. 5, vil medføre, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse meddelt efter § 33 a, stk. 1, hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbetalingen på almindelig vis. Inddragelsen vil således kunne ske i tilfælde, hvor Finanstilsynet trods opkrævning af afgiftsbetaling og rykkere for afgiftsbetaling ikke kan inddrive afgiftsbetalingen.

Den foreslåede ændring skal understøtte, at tredjelandskreditinstitutter med tilladelse efter § 33 a, stk. 1, bidrager til finansieringen af de omkostninger, Finanstilsynet har med tilsynet og administrationen af tilladelser meddelt efter § 33 a, stk. 1.

Til nr. 13 (§ 61, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 61, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at en fysisk eller juridisk person, der påtænker at erhverve en kvalificeret andel i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed på forhånd skal ansøge Finanstilsynet om godkendelse af den påtænkte erhvervelse. Det samme gælder ved en påtænkt forøgelse af den kvalificerede andel, hvis denne efter erhvervelsen vil udgøre eller overstige en grænse på henholdsvis 20 pct., 33 pct. eller 50 pct. af selskabskapitalen eller stemmerettighederne, eller vil medføre, at den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden bliver en dattervirksomhed.

Det fremgår af den gældende § 61, stk. 2, at Finanstilsynet skal bekræfte modtagelsen af en sådan ansøgning senest to arbejdsdage efter modtagelsen.

Det fremgår af § 61, stk. 3, at Finanstilsynet fra tidspunktet for den skriftlige bekræftelse af modtagelsen af ansøgningen og modtagelsen af alle de dokumenter, som kræves vedlagt ansøgningen, har en vurderingsperiode på 60 arbejdsdage til at vurdere ansøgningen. Det følger af § 61 a, hvilke hensyn Finanstilsynet skal inddrage ved vurderingen af en ansøgning.

Samtidig med bekræftelsen af modtagelsen af ansøgningen, skal Finanstilsynet underrette den påtænkte erhverver om den dato, hvor vurderingsperioden udløber, jf. § 61, stk. 3.

Det foreslås i § 61, stk. 2, at lave en lovteknisk ændring, hvor »efter stk. 4« ændres til: »jf. stk. 4«.

Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for at tilpasse bemærkningerne til § 61, stk. 2.

Formålet med ændringen af bestemmelsen er således at tilpasse bemærkningerne til bestemmelsen med henblik på at sikre, at bemærkningerne er i overensstemmelse med de fælles retningslinjer for tilsynsmæssig vurdering af erhvervelser og forøgelser af kvalificerede kapitalandele i den finansielle sektor angående det tidspunkt, hvor Finanstilsynets vurderingsperiode på 60 arbejdsdage indledes.

Finanstilsynets bekræftelse af modtagelsen af en ansøgning om erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret andel eller yderligere oplysninger, jf. stk. 4, skal ske senest to arbejdsdage efter modtagelsen. Finanstilsynets bekræftelse udgør udelukkende et proceduremæssigt skridt vedrørende ansøgningens formelle fuldstændighed. Hvis Finanstilsynet har modtaget en fuldstændig ansøgning, bevirker Finanstilsynets

bekræftelse af modtagelsen af ansøgningen, at vurderingsperioden på 60 arbejdsdage indledes.

Hvis ansøgningen er ufuldstændig, skal Finanstilsynet ligeledes bekræfte modtagelsen. Dette vil imidlertid ikke have den virkning, at fristen på 60 arbejdsdage indledes. I en sådan bekræftelse er Finanstilsynet ikke forpligtet til at specificere, hvilke oplysninger der mangler, men kan specificere dette i et særskilt brev, som skal udarbejdes inden for en rimelig frist. Finanstilsynet skal efter modtagelsen af alle de nødvendige oplysninger bekræfte modtagelsen. Dette bevirker, at vurderingsperioden indledes.

Til nr. 14 (§ 64 b, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 64 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed at et medlem af bestyrelsen i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen skal gennemføre et grundkursus i de kompetencer, der er nødvendige for at varetage de forpligtelser og funktioner, som kræves af bestyrelsesmedlemmer i den virksomhedstype, som den pågældende er indtrådt i.

Det følger af § 64 b, stk. 2, at Finanstilsynet kan undtage et medlem af bestyrelsen fra kravet i stk. 1, hvis medlemmets viden, faglige kompetencer eller erfaring må anses for tilstrækkelig.

Det foreslås i § 64 b, at indsætte et nyt *stk. 3*, hvorefter Finanstilsynet kan undtage et medlem af bestyrelsen fra kravet i stk. 1, hvis medlemmets dansksproglige færdigheder ikke er tiltrækkelige til at gennemføre et grundkursus efter stk. 1, og et godkendt kursus ikke udbydes på engelsk. Undtagelsen er betinget af, at medlemmet hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen gennemfører anden undervisning, hvis indholdsmæssige rammer er godkendt af Finanstilsynet, herunder en introduktion til den danske selskabsretlige struktur og relevante områder, der er særlige for danske finansielle virksomheder.

Den foreslåede bestemmelse er i overensstemmelse med fagudvalgets anbefalinger, som fremgår af rapporten om grundkursus for bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber (2016). I denne anbefaler fagudvalget, at der ikke stilles krav til, at godkendte kursusudbydere helt eller delvist skal udbyde undervisningen på engelsk. Der stilles i reglerne om udbud af det lovpligtige grundkursus ikke krav om, at dette også skal udbydes på engelsk. Fagudvalget anbefalede på den baggrund, at udenlandske bestyrelsesmedlemmer, der ikke har tilstrækkelige dansk kundskaber til at kunne gennemføre grundkurset på dansk, som konsekvens bør meddeles dispensation fra gennemførelse af grundkurset. Fagudvalget fandt, at udenlandske bestyrelsesmedlemmer ofte vil være

valgt ind i bestyrelsen på baggrund af særlig viden om eller erfaring med finansielle virksomheder, og de pågældendes behov for undervisning vil snarere være en introduktion til den danske selskabsretlige struktur og de danske aktører samt områder, som er særlige for danske virksomheder.

Der henvises til afsnit 5.2. og 6.2. i rapport om grundkursus for bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber (2016).

Den foreslåede bestemmelse vil indebære en lovfæstelse af Finanstilsynets allerede etablerede praksis på området, hvorefter Finanstilsynet kan undtage udenlandske bestyrelsesmedlemmer, som ikke har tilstrækkelige sproglige færdigheder til at gennemføre og få udbytte af et af de udbudte kurser efter stk. 1, hvis medlemmet i stedet gennemfører anden undervisning, hvis indholdsmæssige rammer er godkendt af Finanstilsynet. Bestyrelsesmedlemmet skal gennemføre undervisningen hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen, således at det pågældende medlem er i stand til at varetage de pligter og funktioner, som påkræves af medlemmer i bestyrelsen for et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab.

De indholdsmæssige rammer for undervisningen vil som udgangspunkt kunne godkendes, hvis undervisningen introducerer det pågældende bestyrelsesmedlem til den danske selskabsretlige struktur og de danske aktører samt områder, som er særlige for den danske finansielle lovgivning. Derudover kan undervisningen introducere bestyrelsesmedlemmet til kompetenceområder, der indgår i et grundkursus, hvor bestyrelsesmedlemmet vurderes ikke at leve op til læringsmålene. Undervisningen kan gennemføres internt hos den virksomhed, som det pågældende bestyrelsesmedlem indtræder i, eller hos eksterne parter. Finanstilsynet vurderer de indholdsmæssige rammer for undervisningen i forbindelse med virksomhedens ansøgning om dispensation fra kravet om gennemførelse af et grundkursus. Den foreslåede bestemmelse er ikke til hinder for, at et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab vælger at inkludere yderligere emner eller forhold i undervisningen, som specifikt er relevante for den pågældendes virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke berøre den gældende dispensationsadgang i stk. 2. Det gælder således som hidtil, at et bestyrelsesmedlem, som har tiltrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring, kan undtages fra kravet om gennemførelse af et grundkursus, hvis vedkommende opfylder læringsmålene for kompetenceområderne i bekendtgørelsen.

Virksomheden og bestyrelsesmedlemmet skal kunne dokumentere, at bestyrelsesmedlemmet har gennemført undervisningen.

Til nr. 15 (§ 64 b, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 64 b, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet i særlige tilfælde kan tillade, at et medlem af bestyrelsen gennemfører et grundkursus, jf. stk. 1, senere end 12 måneder efter medlemmets indtræden i bestyrelsen.

Det foreslås i § 64 b, stk. 3, der bliver stk. 4, at indsætte en henvisning til det foreslåede stk. 3.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af den foreslåede ændring af § 64 b, stk. 3, hvorefter Finanstilsynet kan undtage et medlem af bestyrelsen fra kravet i stk. 1, hvis medlemmets sproglige færdigheder ikke er tilstrækkelige til at gennemføre et grundkursus efter stk. 1, hvis medlemmet hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen gennemfører anden undervisning, hvis rammer er godkendt af Finanstilsynet.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet også i særlige tilfælde kan tillade, at et udenlandsk medlem af bestyrelsen i et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et forsikringsselskab, hvis sproglige færdigheder ikke er tilstrækkelige til at gennemføre et grundkursus, jf. stk. 1, gennemfører anden undervisning, hvis rammer er godkendt af Finanstilsynet, senere end 12 måneder efter medlemmets indtræden i bestyrelsen.

Der er ikke tilsigtet øvrige materielle ændringer med den foreslåede ændring.

Til nr. 16-18 (§ 75 a, stk. 1, 1. pkt., og § 75 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af § 75 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at en finansiel virksomhed skal have en ordning, hvor dens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden.

Det fremgår af stk. 1, 2. pkt., at indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt.

Af stk. 1, 3. pkt., fremgår det, at virksomheden skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne.

Endelig fremgår det af stk. 1, 4. pkt., at lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.

§ 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere implementerer whistleblowerdirektivets artikel 3, stk. 1. Artiklen regulerer whistleblowerdirektivets forhold til regler om whistleblowerordninger i sektorspecifikke EU-retsakter, herunder ordningerne på det finansielle område.

Reglerne i lov om finansiel virksomhed har herefter forrang, når de giver whistlebloweren en bedre beskyttelse, end whistlebloweren ellers ville få i medfør af lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det fremgår af § 75 b, stk. 1, at en finansiel virksomhed ikke må udsætte ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte har indberettet virksomhedens, herunder en ansats eller et bestyrelsesmedlems, overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en whistleblowerordning i virksomheden. Det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte.

Som udgangspunkt er alle former for ufordelagtig behandling omfattet. Ufordelagtig behandling kan foruden afskedigelse f.eks. være degradering, forflyttelse, chikane eller lignende.

Det er en forudsætning for bestemmelsens anvendelsesområde, at den ansatte har indberettet en overtrædelse eller en potentiel overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til den finansielle virksomheds whistleblowerordning, og det er ligeledes en forudsætning, at der er årsagssammenhæng mellem den ufordelagtige behandling eller ufordelagtige følger og det forhold, at den ansatte har indberettet en overtrædelse til en whistleblowerordning.

At der skal foreligge årsagssammenhæng medfører bl.a., at bestemmelsen alene finder anvendelse i forbindelse med ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som beslutes efter den ansatte har indberettet en virksomheds overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering.

Det fremgår af § 75 b, stk. 2, at den ansatte eller tidligere ansatte, hvis rettigheder er krænket ved overtrædelse af stk. 1, kan tilkendes en godtgørelse i overensstemmelse med principperne i lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse m.v. Godtgørelsen fastsættes under hensyn til den ansattes eller den tidligere ansattes ansættelsestid og sagens omstændigheder i øvrigt.

Der er ikke fastsat et maksimum for godtgørelsen, men denne fastsættes af domstolene og voldgiftsretterne med hensyntagen til den ansattes ansættelsestid og den enkelte sags omstændigheder, herunder med iagttagelse af det EU-

retlige effektivitetsprincip. En eventuel godtgørelse er dog ikke til hinder for, at den ansatte modtager erstatning for et økonomisk tab, forudsat at betingelserne i henhold til de almindelige erstatningsretlige regler er opfyldt. I forbindelse med fastsættelse af godtgørelsen skal domstolene tage udgangspunkt i praksis efter § 16, stk. 3, i ligebehandlingsloven.

Det fremgår af § 75 b, stk. 3, at stk. 1 og 2 ikke ved forudgående eller efterfølgende aftale kan fraviges til ugunst for den ansatte.

Efter bestemmelsen vil det ikke være muligt at indgå et udenretligt forlig til fuld og endelig afgørelse, såfremt dette stiller den ansatte ringere, end bestemmelsen tilsiger. Bestemmelsen er imidlertid ikke til hinder for aftaler, der stiller den ansatte bedre, end den ansatte er stillet efter lovens bestemmelser.

Det fremgår af § 75 c, stk. 1, at såfremt en ansat eller tidligere ansat og en finansiel virksomhed indgår en aftale om en tavshedsklausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering. Bestemmelsen vedrører alle aftaler om tavshedsklausuler.

Det følger af § 75 c, stk. 2, at den ansatte eller tidligere ansatte uanset aftalen om tavshedsklausulens indhold kan indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering. Det er således ikke muligt for en finansiel virksomhed at afskære en ansat eller tidligere ansat fra at indberette oplysninger, selvom der er indgået en aftale om tavshedsklausul med vedkommende. Denne del af aftalen vil således være ugyldig.

Det foreslås at udvide anvendelsesområdet for § 75 a, stk. 1, 1. pkt., § 75 b, stk. 1, 1. pkt., og § 75 c, stk. 1 og 2, ved at tilføje "crowdfundingtjenesteudbydere" til bestemmelserne.

De foreslåede ændringer vil medføre, at crowdfundingtjenesteudbydere omfattes af whistleblowerbestemmelserne i lov om finansiel virksomhed. Ændringen indebærer desuden, at crowdfundingtjenesteudbydere med færre end 50 ansatte omfattes af reglerne i lov om finansiel virksomhed, jf. § 75 a, stk. 1, 4. pkt.

Ændringerne vil medføre en styrket beskyttelse af den ansatte eller tidligere ansatte i en crowdfundingtjenesteudbyder, idet crowdfundingtjenesteudbyderen både vil være omfattet af de særlige sektorspecifikke beskyttelsesregler i lov om finansiel virksomheder, herunder garantien for anonymitet, samt reglerne i lov om beskyttelse af whistleblowerne. Æn-

dringerne sikrer desuden ensartede regler og beskyttelse af whistleblowerne på tværs af den finansielle sektor.

For crowdfundingtjenesteudbydere med færre end 50 ansatte foreslås det i § 12, stk. 5, i dette lovforslag, at § 75 a, stk. 1, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed først finder anvendelse fra den 17. december 2023. Der henvises i den forbindelse til lovforslagets § 12 og bemærkningerne hertil.

Til nr. 19-23 (§ 126, stk. 2, nr. 1-4, § 126 d, stk. 5, nr. 1-5, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af artikel 300 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) 2021/C 423/12, at de beløb, der er udtrykt i euro i direktivet, revideres hvert femte år ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentuelle ændring i samtlige medlemsstaters almindelige harmoniserede forbrugerprisindeks. Der anvendes i Solvens II-direktivet bl.a. beløbsgrænser til afgrænsning af direktivets anvendelsesområde og som absolute og beløbsmæssigt fastlagte minimumsgrænser for forsikringssekskabers kapitalkrav. For at tage højde for inflation bør disse beløb således kunne justeres, hvilket sker ved, at Kommissionen meddeler de reviderede beløb. Solvens II-direktivet har fundet anvendelse siden 1. januar 2016, og den første femårige periode gik fra 31. december 2015 til 31. december 2020. Beløbene blev derfor revideret af Kommissionen i 2021, og de reviderede beløb skal gennemføres i medlemsstaterne.

De oprindelige beløbsgrænser fra Solvens II-direktivet er afspejlet i en række bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, herunder § 126, stk. 2, nr. 1-4, og § 126 d, stk. 5, nr. 1-5.

Det følger af den gældende § 126, stk. 2, nr. 1-4, i lov om finansiel virksomhed, at kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringssekskaber skal udgøre et beløb fastsat i euro, afhængig af om forsikringssekskabet er et livsforsikringssekskab eller et skadesforsikringssekskab, samt afhængig af hvilke klasser forsikringssekskabet udøver virksomhed indenfor. Det gældende krav til minimumsbasiskapitalen udgør således: 1) 3,7 mio. euro for sekskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8. 2) 2,5 mio. euro for sekskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7. 3) 3,6 mio. euro for sekskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed. 4) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringssekskaber.

Den gældende § 126 d, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, fastsætter den nedre grænse for minimumskapitalkravet for gruppe 1-forsikringssekskaber. Den nedre grænse for minimumskapitalkravet er fastsat som en beløbsmæssig størrelse i euro, der varierer alt efter den virksomhed, som

forsikringsselskabet udøver. Den gældende nedre grænse er således: 1) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8. 2) 2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7. 3) 3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7. 4) 3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed. 5) 1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.

Bestemmelsen implementerer artikel 129, stk. 1, litra d, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås at ændre beløbsgrænserne i § 126, stk. 2, nr. 1-4, og § 126 d, stk. 5, nr. 1-5.

De foreslåede ændringer af § 126 d, stk. 5, nr. 1-5, er en konsekvens af artikel 300 i Solvens II-direktivet.

Det foreslåede vil medføre, at beløbene i § 126 d, stk. 5, kommer til at stemme overens med de beløbsgrænser, som Kommissionen har offentliggjort i Meddelelse om tilpasning i overensstemmelse med inflationen af de beløb, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) 2021/C 423/12.

Gruppe 2-forsikringsselskaber er på grund af deres begrænsede størrelse og aktivitetsområde ikke omfattet af Solvens II-direktivet, hvorfor de heller ikke er omfattet af solvensreglerne i Solvens II-direktivet. Det følger dog af forarbejderne til § 126, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2014-15, A, L 114 som fremsat, side 42, der omhandler kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber, at for at sikre en ensartet beskyttelse af forsikringstagerne skal beløbsgrænserne for gruppe 2-forsikringsselskaberne i § 126, stk. 2, nr. 1-4, reguleres sideløbende med beløbsgrænserne i § 126 d, stk. 5.

Det foreslåede vil derfor medføre, at beløbene i § 126, stk. 1-4, reguleres sideløbende med beløbsgrænserne i § 126 d, stk. 5.

Til nr. 24 (§ 128 a i lov om finansiel virksomhed)

Det fremgår af den gældende § 128 a i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet har hjemmel til at fastsætte regler om finansielle virksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering til aktie-, garanti- eller andelskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse.

Med hjemmel i § 128 a er udstedt bekendtgørelse nr. 1358 af

22. november 2016 om opgørelse af basiskapital for gruppe 2-forsikringsselskaber og om opgørelse af kapitalgrundlag for visse fondsmæglerselskaber og bekendtgørelse nr. 2155 af 3. december 2020 om opgørelse af risikoeksponeringer, kapitalgrundlag og solvensbehov.

Den gældende bestemmelse giver ikke mulighed for at fastsætte regler om finansielle holdingvirksomheders udstedelse af gældsbreve med konvertering. Bestemmelsen giver heller ikke mulighed for at fastsætte regler om konvertering til anpartskapital.

Det foreslås at ændre § 128 a, så finansielle holdingvirksomheder tilføjes til bestemmelsen. Det foreslås videre, at bestemmelsen udvides til også at omfatte konvertering til anpartskapital.

Ændringen foreslås indført som konsekvens af lovforslagets § 5, nr. 7, om ændring af § 12, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede ændring af § 128 a vil medføre, at Finanstilsynet kan fastsætte regler for finansielle holdingvirksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering, ligesom det på nuværende tidspunkt er muligt for finansielle virksomheder. Forslaget vil ligeledes medføre, at Finanstilsynet kan fastsætte regler for vilkår om konvertering til anpartskapital, i de tilfælde hvor finansielle holdingvirksomheder er organiseret som anpartsselskab.

Ændringerne er nødvendige for, at de finansielle virksomheders udstedelse af kapitalinstrumenter lever op til kravene i CRR, jf. artikel 52.

Til nr. 25 (§ 361, stk. 6, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Lov om finansiel virksomhed § 361, stk. 6, nr. 1, fastsætter, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 8, 23 og 24, i hvidvaskloven betaler Finanstilsynet et årligt grundbeløb på 4.400 kr.

Hvidvasklovens § 48, stk. 2, fastsætter, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 22-26, skal registreres hos Finanstilsynet for at udøve deres aktiviteter.

Det foreslås i § 361, stk. 6, nr. 1, at ændre »stk. 1, nr. 8, 23 og 24« til: »stk. 1, nr. 8 og 22-26«.

Det foreslåede har til formål at sikre, at virksomheder og personer, der skal lade sig registrere hos Finanstilsynet, i medfør af hvidvasklovens § 48, stk. 2, ligeledes betaler en årlig afgift til Finanstilsynet.

Det foreslåede medfører, at udbydere af veksling mellem virtuelle valutaer og fiatvalutaer, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udbydere af finansielle tjenester relateret til en udsteders udbud eller salg af virtuelle valutaer bliver pålagt at betale et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 4.400 kr. Disse virksomheder, der blev omfattet af pligten til at lade sig registrere i henhold til hvidvaskloven ved lov nr. 1163 af 8. juni 2021, blev ikke samtidig omfattet af afgiftspligten i § 361, stk. 6, nr. 1. Den foreslåede ændring retter op på det.

Det foreslåede ændrer ikke på den afgift, der bliver opkrævet af Finanstilsynet hos udbydere af virtuelle tegnebøger og udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 5, nr. 1, der nyaffatter § 1, stk. 1, nr. 26, hvorefter udbydere af finansielle tjenester relateret til en udsteders udbud og/eller salg af virtuelle valutaer omfattes af hvidvasklovens anvendelsesområde.

Grundbeløbet efter § 361, stk. 6, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed justeres i henhold til § 361, stk. 11.

Til nr. 26 (§ 361, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet kræver årligt afgifter fra den finansielle sektor i december. Afgiften dækker året, der er gået. Afgifterne bliver opkrævet hos virksomheder under tilsyn og dækker Finanstilsynets udgifter til tilsyn med virksomhederne.

Det følger af § 361 i lov om finansiel virksomhed, at en række fysiske og juridiske personer skal betale et årligt grundbeløb til Finanstilsynet. Beløbene i den gældende bestemmelse er angivet i 2016-niveau, men reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af den gældende § 361, stk. 7, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed, at udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde omfattet af kapitel 17 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som er meddelt tilladelse til at markedsføre en udenlandsk alternativ investeringsfond i Danmark, betaler 4.400 kr. pr. alternativ investeringsfond og 4.400 kr. pr. afdeling i fonden.

Henvisningen til kapitel 17 er en fejlhenvielse. Kapitel 17 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. vedrører regler for forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et tredjeland, herunder regler om referenceland. Erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af bestemmelserne i kapitel 17, jf. § 192, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Bestemmelserne i kapitel 17 er ikke trådt i kraft. Det skyldes,

at de bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (FAIF-direktivet), som bestemmelserne i kapitel 17 skal implementere, ikke er sat i kraft af Kommissionen. Den rette henvisning er en henvisning til de enkelte paragraffer i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som de udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde er omfattet af.

Det følger af den gældende § 361, stk. 7, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, at udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som Danmark er referenceland for, der er meddelt tilladelse til at forvalte danske alternative investeringsfonde, årligt betaler et grundbeløb til Finanstilsynet. Grundbeløbet udgør 44.500 kr. og skal dække Finanstilsynets udgifter i forbindelse med registrering og løbende overvågning af forvalternes aktiviteter i forbindelse med forvaltning af danske alternative investeringsfonde. Danske forvaltere af alternative investeringsfonde betaler årligt et grundbeløb i medfør af § 367 i lov om finansiel virksomhed.

Ordlyden i § 361, stk. 7, nr. 2, herunder henvisningen til udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som Danmark er referenceland for, blev affattet i forbindelse med implementeringen af FAIF-direktivet. Direktivreglerne vedrørende udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland og reglerne om referenceland er imidlertid ikke trådt i kraft. Det er således på nuværende tidspunkt ikke muligt for udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland at forvalte danske alternative investeringsfonde.

Det følger desuden af artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (CBDF-forordningen), at hvor gebyrer eller afgifter opkræves af de kompetente myndigheder for at udføre deres opgaver i forbindelse med FAIF'ers, EuVECA-forvalteres, EuSEF-forvalteres og investeringsinstitutters grænseoverskridende aktiviteter, skal disse gebyrer eller afgifter være i overensstemmelse med de samlede udgifter, der er forbundet med udøvelsen af den kompetente myndigheds funktioner.

Det foreslås at nyaffatte § 361, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed. Med nyaffattelsen vil der ikke henvises til kapitel 17 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., de årlige grundbeløb justeres, og bestemmelsen opdeles i de foreslåede nr. 1-5.

Opdelingen skal gøre det tydeligt, hvilke forvaltere af alternative investeringsfonde der skal betale grundbeløb til Finanstilsynet. Fastsættelsen af det årlige grundbeløb skal desuden sikre, at opkrævning af grundbeløb sker i overensstemmelse med artikel 9 i CBDF-forordningen.

Det foreslås i *nr. 1*, at forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 88 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. i Danmark markedsfører andele i en alternativ investeringsfond fra et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, betaler 5.000 kr. i årligt grundbeløb til Finanstilsynet.

Det fremgår af § 88 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som har fået tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde i henhold til regler, der gennemfører FAIF-direktivet, og som ønsker at markedsføre andele i alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, over for professionelle investorer i Danmark, kan påbegynde markedsføring fra det tidspunkt, hvor de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland har underrettet forvalteren om, at de har fremsendt anmeldelse og erklæring herom til Finanstilsynet i henhold til reglerne i FAIF-direktivet.

Forslaget vil medføre, at forvaltere af alternative investeringsfonde fra en anden EU-medlemsstat eller et EØS-land, der i Danmark markedsfører andele i en alternativ investeringsfond med registreret hjemsted i en anden EU-medlemsstat eller i et EØS-land, skal betale et årligt grundbeløb i henhold til nr. 1.

Det foreslås i *nr. 2*, at forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 109 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. i Danmark markedsfører andele i en alternativ investeringsfond fra et tredjeland, betaler 8.000 kr. i årligt grundbeløb til Finanstilsynet.

Det fremgår af § 109 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i Danmark, et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som ønsker at markedsføre udenlandske alternative investerings-

fonde i Danmark, af Finanstilsynet kan få tilladelse til dette, når en række nærmere angivne betingelser er opfyldt.

Forslaget vil medføre, at en forvalter af alternative investeringsfonde fra en anden EU-medlemsstat eller et EØS-land, der i Danmark markedsfører andele i en alternativ investeringsfond fra et tredjeland, skal betale et årligt grundbeløb i henhold til nr. 2.

Det foreslås i *nr. 3*, i lov om finansiel virksomhed, at forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et tredjeland, der i henhold til § 130 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. har tilladelse til markedsføring i Danmark af andele i en alternativ investeringsfond fra et tredjeland, betaler 8.000 kr. i årligt grundbeløb til Finanstilsynet.

Det fremgår af § 130 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et tredjeland, kan få tilladelse af Finanstilsynet til at markedsføre andele til professionelle investorer i Danmark i en alternativ investeringsfond, som forvalteren forvalter, når en række nærmere angivne betingelser er opfyldt.

Forslaget vil medføre, at forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland, der i Danmark markedsfører andele i en alternativ investeringsfond fra et tredjeland, skal betale et årligt grundbeløb i henhold til nr. 3.

Det foreslås i *nr. 4*, at forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 95 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. forvalter danske alternative investeringsfonde, betaler Finanstilsynet 4.100 kr. i årligt grundbeløb.

Det fremgår af § 95, stk. 1, at en forvalter af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som har fået tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde i henhold til FAIF-direktivet, kan påbegynde forvaltning af alternative investeringsfonde, der er etableret i Danmark, fra det tidspunkt, hvor de kompetente myndigheder i forvalterens hjemland har underrettet forvalteren om, at de til Finanstilsynet har fremsendt de oplysninger, der fremgår af § 90, samt en erklæring om, at forvalteren har tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde med den pågældende type investeringsstrategi.

Forslaget vil medføre, at forvaltere af alternative investeringsfonde fra en anden EU-medlemsstat eller et EØS-land,

som i henhold til § 95 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. forvalter danske alternative investeringsfonde, skal betale et årligt grundbeløb til Finanstilsynet.

Det foreslås i *nr. 5*, at forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et andet land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som har etableret en filial i Danmark, betaler Finanstilsynet 4.100 kr. i årligt grundbeløb.

Forslaget vil medføre, at en forvalter fra en anden EU-medlemsstat eller et EØS-land, der har etableret en filial i Danmark, skal betale et årligt grundbeløb til Finanstilsynet.

Til nr. 27 (§ 361, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet kræver årligt afgifter fra den finansielle sektor i december. Afgiften dækker året, der er gået. Afgifterne bliver opkrævet hos virksomheder under tilsyn og dækker Finanstilsynets udgifter til tilsyn med virksomhederne.

Det følger af § 361, at en række fysiske og juridiske personer skal betale et årligt grundbeløb til Finanstilsynet. Beløbene angivet i den gældende bestemmelse er angivet i 2016-niveau, men reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 11, i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af den gældende § 361, stk. 8, nr. 1, at for hver meddelelse, anmeldelse eller ansøgning om grænseoverskridende markedsføring af andele i investeringsinstitutter, jf. § 27 i lov om investeringsforeninger m.v., betaler udenlandske investeringsinstitutter 5.500 kr.

Det følger af den gældende § 361, stk. 8, nr. 2, at udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v. betaler 17.500 kr.

Det følger af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v., at udenlandske investeringsinstitutter, der har fået tilladelse i henhold til reglerne i direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet) til at udøve den i §§ 3 og 4 i lov om investeringsforeninger m.v. nævnte virksomhed af de kompetente myndigheder i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område i medfør af UCITS-direktivet, og som ønsker at markedsføre sine andele direkte eller indirekte her i landet, kan begynde at markedsføre sine andele, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom med den komplette dokumentation fra de kompetente myndigheder i instituttets hjemland.

Det følger desuden af artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (CBDF-forordningen), at hvor gebyrer eller afgifter opkræves af de kompetente myndigheder for at udføre deres opgaver i forbindelse med FAIF'ers, EuVECA-forvalteres, EuSEF-forvalteres og investeringsinstitutters grænseoverskridende aktiviteter, skal disse gebyrer eller afgifter være i overensstemmelse med de samlede udgifter, der er forbundet med udøvelsen af den kompetente myndigheds funktioner.

Det foreslås at nyaffatte § 361, stk. 8, så udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v. betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 5.000 kr., hvis de markedsfører færre end 10 afdelinger og 11.000 kr., hvis de markedsfører 10 afdelinger eller flere.

Nedsættelsen af det årlige grundbeløb skal sikre, at opkrævning af grundbeløb sker i overensstemmelse med artikel 9 i CBDF-forordningen.

Forslaget vil medføre, at udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v., skal betale et årligt grundbeløb til Finanstilsynet.

Til nr. 28 (§ 363 b i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet kræver årligt afgifter fra den finansielle sektor i december. Afgiften dækker året, der er gået. Afgifterne bliver opkrævet hos virksomheder under tilsyn og dækker Finanstilsynets udgifter til tilsyn med virksomhederne.

Lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter fastsætter i § 265, jf. § 5, at udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område (EU-/EØS-lande), og som udøver sådan virksomhed her i landet gennem filial eller tilknyttet agent, der er etableret her i landet, skal betale afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes i henhold til kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

Videre fastsætter lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter i § 265, jf. § 7, stk. 3, at udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område (tredjelande), og som udøver sådan virksomhed her i landet gennem filial, skal betale afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes i henhold til kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed.

Kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om afgift. De gældende bestemmelser i kapitel 22 fastsætter imidlertid ikke regler om afgift for investeringsselskaber og kreditinstitutter fra et andet EU-/EØS-land eller et tredjeland, der yder eller udfører investeringsservice og -aktiviteter her i landet gennem filial eller tilknyttet agent etableret her i landet efter henholdsvis §§ 38 og 43 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter og §§ 30 og 33 a i lov om finansiel virksomhed.

Hverken lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter eller lov om finansiel virksomhed fastsætter regler om afgift for investeringsselskaber og kreditinstitutter fra tredjelands, der yder eller udfører grænseoverskridende investeringsservice og -aktiviteter her i landet til godkendte modparter og professionelle kunder efter henholdsvis § 41 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter og § 33 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse, § 363 b.

Det foreslås i *stk. 1*, at filialer her i landet af udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, som er nævnt i § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område (EU-/EØS-lande), betaler en årlig afgift til Finanstilsynet på 8.000 kr.

Forslaget vil medføre, at kreditinstitutter og investeringsselskaber fra et andet EU/EØS-land, der har notificeret filialetablering her i landet, jf. henholdsvis § 30 i lov om finansiel virksomhed og § 38 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, skal betale en årlig afgift til Finanstilsynet, som skal bidrage til finansieringen af Finanstilsynets værtslandstilsyn, jf. § 250 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Efter forslaget vil det alene være kreditinstitutter fra et andet EU-/EØS-land, der har notificeret, at filialen her i landet yder eller udfører investeringsservice og -aktivitet, som udover at betale afgift efter den gældende § 363 a skal betale afgift efter den foreslåede § 363 b, stk. 1. Udover filialen alene kreditinstitutvirksomhed, skal kreditinstituttet kun betale afgift efter den gældende § 363 a.

En filial udgør ikke en selvstændig del af det udenlandske investeringsselskab, der har etableret filialen. Derfor foreslås det, at afgiften pålægges investeringsselskabet.

Det foreslås i *stk. 2*, at stk. 1 også finder anvendelse, hvis de pågældende virksomheder udøver deres virksomhed her

i landet gennem tilknyttede agenter, der er etableret her i landet.

Forslaget vil medføre, at udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter fra et andet EU-/EØS-land, der har notificeret virksomhed her i landet gennem tilknyttede agenter, der er etableret her i landet, jf. henholdsvis § 38 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter og § 30 i lov om finansiel virksomhed, skal betale en årlig afgift til Finanstilsynet på samme vis, som havde de notificeret filialetablering her i landet.

Tilknyttede agenter agerer på vegne af det investeringsselskab eller det kreditinstitut, der har tilknyttet agenten, herunder på investeringsselskabets eller kreditinstitutets betingelsesløse ansvar. Det foreslås derfor, at henholdsvis investeringsselskabet eller kreditinstituttet pålægges afgiften.

Det foreslås i *stk. 3*, at filialer her i landet af udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, som er nævnt i § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, i et tredjeland, betaler årligt en afgift til Finanstilsynet på 15.000 kr.

Forslaget vil medføre, at tredjelandsinvesteringsselskaber og -kreditinstitutter, der har opnået Finanstilsynets tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter, jf. § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, her i landet gennem filial efter henholdsvis § 43 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter og § 33 a i lov om finansiel virksomhed, skal betale en årlig afgift til Finanstilsynet, som skal bidrage til Finanstilsynets tilsyn med filialerne, jf. § 7 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

En filial udgør ikke en selvstændig del af det udenlandske investeringsselskab eller kreditinstitut, der har etableret filialen. Det foreslås derfor, at afgiften pålægges investeringsselskabet eller kreditinstituttet.

Det foreslås i *stk. 4*, at udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, som er nævnt i § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, i et tredjeland, og for hvilket land Europa-Kommissionen ikke har vedtaget en ækvivalensafgørelse vedrørende tredjelandets retlige og tilsynsmæssige ramme som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, og som yder grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringsservice og -aktiviteter her i landet, betaler en årlig afgift til Finanstilsynet på 8.000 kr.

Forslaget vil medføre, at udenlandske tredjelandsinvesteringsselskaber og kreditinstitutter, der har opnået Finanstilsynets tilladelse til grænseoverskridende investeringsservice og -aktiviteter her i landet til godkendte modparter og professionelle kunder efter henholdsvis § 41 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter og § 33 i lov om finansiel virksomhed, skal betale en årlig afgift til Finanstilsynet. Afgiften skal bidrage til Finanstilsynets tilsyn med de grænseoverskridende tjenesteydelser, jf. § 8 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Til nr. 29-33 (§ 417 b, stk. 4, nr. 6-10, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 417 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et gruppe 1-forsikringsselskab indtil den 1. januar 2032 kan få tilladelse fra Finanstilsynet til at anvende et fradrag i de forsikringsmæssige hensættelser opgjort efter bestemmelsens stk. 2.

§ 417 b, stk. 2, fastsætter, hvordan fradraget skal opgøres.

Det følger af den gældende § 417 b, stk. 4, at Finanstilsynet kan begrænse fradraget opgjort efter bestemmelsens stk. 2, hvis anvendelsen heraf medfører, at solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, er mindre end det største af summen af de i § 417 b, stk. 4, nr. 1-5, nævnte beløb og det største af de for selskabet relevante beløb i § 417 b, stk. 4 nr. 6-10.

Den gældende § 417 b, stk. 4, nr. 6-10, indeholder de samme beløbsgrænser, som også fremgår af § 126, stk. 2, nr. 1-4, og § 126 d, stk. 5, som foreslås ændret ved dette lovforslags § 5, nr. 19-23.

Det foreslås at ændre beløbsgrænserne i § 417 b, stk. 4, nr. 6-10.

Det foreslåede vil medføre, at beløbsgrænserne i § 417 b, stk. 4, nr. 6-10, ensartes med beløbsgrænserne i det foreslåede § 126 d, stk. 5, nr. 1-5. Det foreslåede har således til formål at sikre konsistens mellem bestemmelserne.

Den foreslåede § 126 d, stk. 5, nr. 1-5, er en konsekvens af artikel 300 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) 2021/C 423/12. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 126 d, stk. 5, nr. 1-5.

Til § 6

Til nr. 1 og 2 (§ 2, nr. 8, litra c, nr. i-ii, i lov om forsikringsformidling)

Det følger af artikel 300 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) 2021/C 423/12, at de beløb, der er udtrykt i euro i direktivet, revideres hvert femte år ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentuelle ændring i samtlige medlemsstaters almindelige harmoniserede forbrugerprisindeks. Der anvendes i Solvens II-direktivet bl.a. beløbsgrænser til afgrænsning af direktivets anvendelsesområde og som absolutte og beløbsmæssigt fastlagte minimumsgrænser for forsikringsselskabers kapitalkrav. For at tage højde for inflation bør disse beløb således kunne justeres, hvilket sker ved, at Kommissionen meddeler de reviderede beløb. Solvens II-direktivet har fundet anvendelse siden 1. januar 2016, og den første femårige periode gik fra 31. december 2015 til 31. december 2020. Beløbene blev derfor revideret af Kommissionen i 2021, og de reviderede beløb skal gennemføres i medlemsstaterne.

De oprindelige beløbsgrænser fra Solvens II-direktivet er afspejlet § 2, nr. 8, litra c, nr. i og ii, i lov om forsikringsformidling.

Den gældende § 2, nr. 8, i lov om forsikringsformidling, indeholder en definition af store risici. I bestemmelsens litra c følger det, at risici under forsikringsklasserne 3, 8-10, 13 og 16 i bilag 7 til lov om finansiel virksomhed er defineret som store risici, hvis forsikringstageren opfylder mindst to af tre betingelser, som er oplistet i § 2, nr. 8, litra c, nr. i-iii. I nr. i og ii er der angivet beløbsgrænser i DKK.

Det foreslås at ændre beløbsgrænserne i § 2, nr. 8, litra c, nr. i, og § 2, nr. 8, litra c, nr. ii.

Bestemmelsen om store risici i lov om forsikringsformidling implementerer bestemmelsen herom i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (IDD-direktivet). IDD-direktivets definition af store risici henviser til Solvens II-direktivet.

Store risici er defineret i Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 27. De foreslåede ændringer er en konsekvens af artikel 300 i Solvens II-direktivet, hvoraf det følger, at beløbsgrænserne i definitionen for store risici i Solvens II-direktivet skal inflationsreguleres hvert femte år.

Det foreslåede vil medføre, at beløbene i § 2, nr. 8, litra c, nr. i, og § 2, nr. 8, litra c, nr. ii, kommer til at stemme overens med de beløbsgrænser, som Kommissionen har offentliggjort i meddelelse om tilpasning i overensstemmelse med inflationen af de beløb, der er fastsat i Europa-Parla-

mentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) 2021/C 423/12.

Til nr. 3 (§ 22, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsformidling)

Den gældende § 22, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsformidling fastsætter, hvilken øvrig lovgivning, ud over reglerne i selve lov om forsikringsformidling, som Finanstilsynet påser forsikringsformidlernes overholdelse af. Dette er bl.a. en række EU-forordninger, der er direkte gældende i dansk ret, men hvor der i Danmark skal udpeges en kompetent myndighed til at påse overholdelsen af reglerne.

Det følger af artikel 14, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen), at hver medlemsstat skal sikre, at den kompetente myndighed, der er udpeget i overensstemmelse med sektorspecifik lovgivning, udpeges som kompetent myndighed til at varetage de opgaver, der følger af disclosureforordningen. Endvidere skal hver medlemsstat sikre, at den udpegede kompetente myndighed har de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at den kan opfylde de opgaver, der er omfattet af disclosureforordningen og regler udstedt i medfør heraf. Finanstilsynet er udpeget som kompetent myndighed i en række love på det finansielle område og har dermed hjemmel til at påse, at finansielle markedsdeltagere og finansielle rådgivere overholder disclosureforordningen, jf. bl.a. lov nr. 2110 af 22. december 2020 og lov nr. 1940 af 15. december 2020.

Disclosureforordningen fastsætter en række oplysningskrav for bl.a. finansielle rådgivere, og det skal derfor sikres, at der kan føres tilsyn med de finansielle rådgiveres overholdelse af reglerne.

Det foreslås, at der i § 22, stk. 1, 2. pkt., indsættes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser (disclosureforordningen).

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet skal påse forsikringsformidlernes overholdelse af disclosureforordningen og de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af disclosureforordningen.

Formålet med den foreslåede ændring er at sikre, at Finanstilsynet har hjemmel til at påse forsikringsformidlernes overholdelse af disclosureforordningen. Baggrunden er, at en fejl i lov nr. 1940 af 15. december 2020, § 6, nr. 5, har medført, at der ikke er blevet tilføjet en henvisning til disclosurefor-

ordningen i § 22, stk. 1, 2. pkt., hvorfor Finanstilsynet ikke på nuværende tidspunkt har hjemmel til at påse forsikringsformidlernes overholdelse af disclosureforordningen.

Det er nødvendigt at sikre, at Finanstilsynet har hjemmel til at påse forsikringsformidlernes overholdelse af disclosureforordningen, da forsikringsformidlere kan være finansielle rådgivere, når de yder forsikringsrådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter (IBIP'er), jf. artikel 2, nr. 11, litra a, i disclosureforordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med forsikringsformidlernes overholdelse af disclosureforordningen, herunder ved at Finanstilsynet bl.a. kan udstede påbud og påtaler for overtrædelse af disclosureforordningen eller regler udstedt i medfør heraf.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 2, stk. 1, nr. 1 og 2, i lov om kapitalmarkeder)

Med § 297 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, følger en række ændringer af lov om finansiel virksomhed. Det fremgår herunder af bestemmelsens nr. 2 og nr. 199, at det bilag 4 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, er ophævet og erstattet af bilag 1 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og aktiviteter de steder, hvor der fortsat skal henvises til investeringsservice, investeringsaktiviteter eller accessoriske tjenesteydelser.

Det foreslås med § 7, nr. 1, at henvisningen i § 2, stk. 1, nr. 1 og 2, til bilag 4, afsnit A, i lov om finansiel virksomhed, ændres til en henvisning til bilag 1, afsnit A, i lov om fondsmæglerselskaber.

De foreslåede ændringer er en konsekvens af vedtagelsen af lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice- og aktiviteter, jf. lov nr. 1155 af 8. juni 2021, og ændringerne har til formål at sikre, at bilagshenvisningerne i bestemmelserne er retvisende.

Til nr. 2 (§ 3, nr. 38, i lov om kapitalmarkeder)

Den 16. februar 2021 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet for den Europæiske Union en genopretningspakke på kapitalmarkedsområdet (CMRP MiFID II), som følge af de økonomiske konsekvenser forbundet med COVID-19 pandemien. Formålet med pakken var at understøtte investeringer i realøkonomien og ny kapital til virksomheder samt fjerne byrder for virksomhederne, der ikke er strengt nødvendige og samtidig bevare markedsintegriteten. En del af

pakken var et forslag til justering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU EØS-relevant tekst (MiFID II), herunder en tilpasning af reglerne om positionslofter i råvarederivater i artikel 57 og 58 i MiFID II.

Reglerne om handel med råvarederivater findes i kapitel 23 i lov om kapitalmarkeder samt bekendtgørelse om fastsættelse af grænser for besiddelse af råvarederivater. Ved nævnte bekendtgørelse har Finanstilsynet fastsat regler for, hvor stor en nettoandel eller -position en fysisk eller juridisk person må eje i et råvarederivat. Ved et råvarederivat forstås et afledt finansielt instrument, hvis pris afhænger af prisudviklingen på en råvare som eksempelvis olie, elektricitet, landbrugsvarer og metaller. Bekendtgørelsen er udstedt med hjemmel i § 128, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

CMRP MiFID II blev gennemført i dansk lov ved § 2 i lov nr. 2383 af 14. december 2021 om ændring af lov om finansiell virksomhed.

Formålet med reglerne er at undgå, at enkelte aktører har så store positioner, at de potentielt har mulighed for at manipulere prisen på et råvarederivat. Ved opgørelsen af en nettoposition medregnes alle de positioner, som en fysisk eller juridisk person selv besidder, og de positioner, der besiddes på concernniveau, jf. § 129, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

§ 129, stk. 2, nr. 1-4, i lov om kapitalmarkeder regulerer hvilke positioner, der ikke skal medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition og medfører, at visse finansielle virksomheder har mulighed for at blive undtaget fra reglerne om positionslofter, såfremt handlen med derivaterne er objektivt risikoreducerende for de kommercielle aktiviteter i den ikke-finansielle del af koncernen. § 129, stk. 2, blev nyaffattet ved § 2, nr. 2, i lov nr. 2383 af 14. december 2021 som led i gennemførelsen af CMRP MiFID II og trådte i kraft den 1. juli 2022. Den ene af de fire undtagelser er, at positioner, der besiddes af eller på vegne af en finansiell enhed, der indgår i en overvejende kommerciel koncern, såfremt den finansielle enhed handler på vegne af en ikkefinansiell enhed i koncernen, og positionerne reducerer de risici, der er knyttet til den pågældende ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet, ikke skal medregnes i opgørelsen af en persons nettoposition som nævnt i § 129, stk. 1, jf. § 129, stk. 2, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder.

§ 3 i lov om kapitalmarkeder fastsætter definitioner på en række centrale begreber, der anvendes i loven.

Det foreslås i § 3, nr. 38, at indsætte en ny definition, der definerer en overvejende kommerciel koncern, som enhver koncern, hvis hovederhverv ikke er at yde investeringsser-

vice, som defineret i § 10, nr. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at udføre en aktivitet, der er opført i bilag 2 til lov om finansiell virksomhed, eller at fungere som prisstiller for råvarederivater.

Definitionen er ny og foreslås indsat, fordi definitionen anvendes i lovens § 129, stk. 2, nr. 2. Definitionen af en overvejende kommerciel koncern blev imidlertid ikke gennemført i ovenfor omtalte lov.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, stk. 2, litra e, i CMRP MiFID II.

Til nr. 3 (§ 6, stk. 1, nr. 1 og § 7, nr. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Med § 297 i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, følger en række ændringer af lov om finansiell virksomhed. Det fremgår herunder af bestemmelsens nr. 2 og nr. 199, at det bilag 4 i lov om finansiell virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 1447 af 11. september 2020, er ophævet og erstattet af bilag 1 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og aktiviteter de steder, hvor der fortsat skal henvises til investeringsservice, investeringsaktiviteter eller accessoriske tjenesteydelser.

Det foreslås med § 7, nr. 3, at henvisningen i § 6, stk. 1, og § 7, nr. 2, til bilag 4, afsnit A, nr. 9, i lov om finansiell virksomhed, ændres til en henvisning til bilag 1, afsnit A, nr. 9, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed.

De foreslåede ændringer er en konsekvens af vedtagelsen af lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, jf. lov nr. 1155 af 8. juni 2021, og ændringerne har til formål at sikre, at bilagshenvisningerne i bestemmelserne er retvisende.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 136 a, stk. 6 og 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Med § 15 i lov nr. 2601 af 28. december 2021 var det hensigten at ændre i § 136 a, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. oktober 2019, hvorved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet skulle ændres til Hvidvasksekretariatet.

Ved lov nr. 554 af 7. maj 2019, der trådte i kraft den 10.

januar 2020, blev § 136 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. imidlertid nyaffattet. Ændringen af § 136 a, stk. 3, jf. § 15 i lov nr. 2601 af 28. december 2021, har således ikke været teknisk mulig at gennemføre, da Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet ikke længere fremgik af ordlyden i stk. 3.

Efter ikrafttrædelsen af lov nr. 554 af 7. maj 2019 fremgår det af § 136 a, stk. 6, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde mv., at kapitalforeningen eller AIF-SIKAV'en efter anmodning skal udlevere oplysninger om foreningens eller AIF-SIKAV'ens reelle ejere, herunder om foreningens eller AIF-SIKAV'ens forsøg på at identificere kapitalforeningens eller AIF-SIKAV'ens reelle ejere, til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet.

Det fremgår endvidere af § 136 a, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde mv., at Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet og andre kompetente myndigheder vederlagsfrit kan videregive oplysninger om reelle ejere, der er registreret, jf. stk. 3, eller er indhentet, jf. stk. 6, til andre EU-medlemsstaters kompetente myndigheder og finansielle efterretningstjenester.

Med aftalen for politiets og anklagemyndighedens økonomi 2021-2023 blev det besluttet at etablere en ny national enhed, hvori dele af Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, herunder Hvidvasksekretariatet, indgår. National Enhed for Særlig Kriminalitet er etableret ved lov nr. 2601 af 28. december 2021 (retsplejelovens § 110 a).

Med lovforslagets § 8, nr. 1, foreslås det derfor at ændre i § 136 a, stk. 6, således at kapitalforeningen eller AIF-SIKAV'en efter anmodning skal udlevere oplysninger om foreningens reelle ejere, herunder om foreningens forsøg på at identificere kapitalforeningens reelle ejere, til Hvidvasksekretariatet.

Med lovforslagets § 8, nr. 1, foreslås det endvidere at ændre i § 136 a, stk. 7, således at Hvidvasksekretariatet vederlagsfrit kan videregive oplysninger om reelle ejere, der er registreret, jf. stk. 3, eller er indhentet, jf. stk. 6, til andre EU-medlemsstaters kompetente myndigheder og finansielle efterretningstjenester.

Der er således tale om en konsekvensændring som følge af etableringen af National Enhed for Særlig Kriminalitet, jf. retsplejelovens § 110 a, og en præcisering, som følge af at de nævnte bestemmelser er rettet mod Hvidvasksekretariatet og ikke National Enhed for Særlig Kriminalitet, hvor Hvidvasksekretariatet organisatorisk hører under.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 1 a, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

Lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter fastsætter skærpede krav for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for at kunne anses som værende små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber.

Små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber er defineret i lovens § 10, nr. 1, og omfatter de fondsmæglerselskaber, der ikke yder eller udfører investeringservice og -aktiviteter, der indebærer en høj risiko for kunder, markeder eller sig selv, og hvis størrelse betyder, at det er mindre sandsynligt, at de medfører betydelige negative virkninger for kunder og markeder, hvis de risici, der er forbundet med deres virksomhed, opstår, eller hvis de går konkurs, jf. artikel 12, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber (IFR).

Eksempelvis er det i udgangspunktet alene fondsmæglerselskaber, der ikke kan anses for at være små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, der skal opgøre og vurdere fondsmæglerselskabets individuelle solvensbehov, jf. § 120.

Det foreslås at indsætte en ny § 1 a.

Med den foreslåede bestemmelse fastsættes regler for, hvornår et fondsmæglerselskab skal opfylde eller kan ophøre med at opfylde kravene i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for at kunne klassificeres som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at fastsætte, hvornår kravene for fondsmæglerselskaber, der ikke har opfyldt alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, ophører med at finde anvendelse.

Det foreslåede *stk. 1, 1. pkt.*, vil medføre, at for fondsmæglerselskaber, der ikke har opfyldt alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, men som efterfølgende opfylder betingelserne, vil kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som mindre og ikke indbyrdes forbundet fondsmæglerselskab, efter en periode på seks måneder fra den dato, hvor betingelserne er opfyldt, ikke længere finder anvendelse.

Bestemmelsen gennemfører artikel 25, stk. 2, 1. pkt., i Euro-

pa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringselskaber (IFD).

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at kravene kun ophører med at finde anvendelse for fondsmæglerselskabet efter perioden nævnt i 1. pkt., hvis fondsmæglerselskabet i denne periode fortsat har opfyldt alle betingelserne for klassificering som mindre og ikke indbyrdes forbundet fondsmæglerselskab uden afbrydelse og har underrettet Finanstilsynet herom.

Underretningen til Finanstilsynet skal indeholde oplysning om, at fondsmæglerselskabet har opfyldt alle betingelser for at være klassificeret som et mindre og ikke indbyrdes forbundet fondsmæglerselskab i en uafbrudt periode på mindst seks måneder og oplysning om den dato, fra hvilken betingelserne uafbrudt har været opfyldt. Derudover skal underretningen indeholde oplysning om aktivitetsniveauet, for så vidt angår betingelserne for klassificering som et mindre og ikke indbyrdes forbundet fondsmæglerselskab pr. datoen for udløbet af perioden på mindst seks måneder.

Bestemmelsen gennemfører artikel 25, stk. 2, 2. punktum, i IFD.

Det foreslås i *stk. 2*, at et fondsmæglerselskab, der fastslår, at det ikke længere opfylder alle betingelserne for klassificering som et mindre og ikke indbyrdes forbundet fondsmæglerselskab, skal underrette Finanstilsynet herom, og overholde lovens krav til fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber senest 12 måneder efter den dato, hvor vurderingen fandt sted.

Det foreslåede stk. 2 vil medføre, at fondsmæglerselskabet skal opfylde lovens skærpede krav til fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, 12 måneder efter at fondsmæglerselskabet har fastlagt, at det ikke længere opfyldte betingelserne. Bestemmelsen vil give fondsmæglerselskabet den fornødne tid til at træffe de foranstaltninger, der gør fondsmæglerselskabet i stand til at opfylde de skærpede krav.

Videre vil det foreslåede stk. 2 medføre en forpligtelse for fondsmæglerselskabet til at underrette Finanstilsynet, når fondsmæglerselskabet ikke længere opfylder betingelserne for at være klassificeret som et mindre og ikke indbyrdes forbundet fondsmæglerselskab. Underretningen til Finanstilsynet skal ske uden unødigt ophold og skal indeholde oplysning om den dato, fra hvilken betingelserne ikke længere har været opfyldt, samt oplysning om aktivitetsniveauet, for så vidt angår betingelserne for klassificering som et mindre og ikke indbyrdes forbundet fondsmæglerselskab pr. denne dato.

Bestemmelsen gennemfører artikel 25, stk. 3, i IFD.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at kravene til fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, skal finde anvendelse på individuelt og konsolideret niveau, jf. dog stk. 4.

Det foreslåede stk. 3, 1. pkt., vil medføre, at lovens skærpede krav til fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, finder anvendelse på individuelt og konsolideret niveau, medmindre Finanstilsynet har givet tilladelse til anvendelse af den koncernkapitaltest, der er nævnt i artikel 8 i IFR, jf. det foreslåede stk. 4.

Bestemmelsen gennemfører artikel 25, stk. 4, 3. afsnit, i IFD.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at uanset det foreslåede 1. pkt. skal lovens krav til fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, ikke finde anvendelse på datterselskaber, der er medtaget i en konsolideret situation, og som er etableret i tredjelande, hvis moderselskabet i Den Europæiske Union over for Finanstilsynet og øvrige kompetente myndigheder i Unionen for fondsmæglerselskaber i fondsmæglerselskabskoncernen kan godtgøre, at anvendelse af kravene er i strid med lovgivningen i det tredjeland, hvor disse datterselskaber er etableret.

Bestemmelsen vil medføre en undtagelse fra anvendelsen af lovens krav til fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, for datterselskaber, der er medtaget i en konsolideret situation, og som er etableret i tredjelande. Undtagelsen vil finde anvendelse, hvis moderselskabet i Den Europæiske Union over for Finanstilsynet og øvrige kompetente myndigheder i Unionen for fondsmæglerselskaber i fondsmæglerselskabskoncernen kan godtgøre, at anvendelse af kravene er i strid med lovgivningen i det tredjeland, hvor disse datterselskaber er etableret.

Med konsolideret situation forstås den situation, der følger af anvendelse af kravene i IFR i overensstemmelse med artikel 7 i IFR på et moderinvesteringsselskab i Den Europæiske Union, moderinvesteringsselskab i Den Europæiske Union eller blandet finansielt moderholdingselskab i Den Europæiske Union, som om dette selskab sammen med alle investeringsselskaber, finansieringsinstitutter, accessoriske servicevirksomheder og tilknyttede agenter i investeringsselskabskoncernen udgjorde et enkelt investeringsselskab, jf. lovens § 10, nr. 17. Betegnelserne investeringsselskab, finansieringsinstitut, accessorisk servicevirksomhed og tilknyttet agent finder også anvendelse på virksomheder etableret i tredjelande, som, hvis de havde været etableret i

Den Europæiske Union, ville opfylde definitionerne af disse betegnelser.

Artikel 7 i IFR fastsætter regler om tilsynsmæssig konsolidering, herunder at moderfondsmæglerselskaber, moderinvesteringsholdingvirksomheder og blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union som udgangspunkt skal opfylde de forpligtelser, der er fastsat i anden til syvende del i IFR på basis af deres konsoliderede situation.

Bestemmelsen gennemfører artikel 25, stk. 4, 4. afsnit, i IFD.

Det foreslås i *stk. 4*, at såfremt Finanstilsynet har givet tilladelse til anvendelse af koncernkapitaltesten i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringselskaber, finder kravene til fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, anvendelse på individuelt niveau.

Bestemmelsen vil medføre, at lovens skærpede krav til fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, ikke finder anvendelse på konsolideret niveau, men alene på individuelt niveau, hvis Finanstilsynet har givet tilladelse til anvendelse af koncernkapitaltesten i artikel 8 i IFR. Det vil sige i tilfælde af koncernstrukturer, der anses for at være tilstrækkeligt enkle, forudsat at der ikke er betydelige risici for kunder eller for markedet, der stammer fra fondsmæglerselskabskoncernen som helhed, som ellers ville kræve tilsyn på konsolideret niveau.

Bestemmelsen implementerer artikel 25, stk. 4, 2. afsnit, i IFD.

Til nr. 2 (§ 8, stk. 1 og 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Anvendelsesområdet for lov om fondsmæglerselskaber er fastsat i lovens kapitel 1. Den gældende § 8, stk. 1 og 2, fastsætter, hvilke bestemmelser i loven der finder anvendelse for udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område (tredjelande), og som har opnået Finanstilsynets tilladelse til grænseoverskridende at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter her i landet til godkendte modparter og professionelle kunder efter henholdsvis § 41 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter og § 33 i lov om finansiel virksomhed.

Efter den gældende § 265 skal fondsmæglerselskaber, fonds-

mæglerholdingvirksomheder og filialer af investeringsselskaber betale afgift til Finanstilsynet, som fastsættes i henhold til kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed. Den gældende § 8, stk. 1 og 2, fastsætter imidlertid ikke, at § 265 skal finde anvendelse på tredjelandsinvesteringsselskaber og -kreditinstitutter, som har tilladelse fra Finanstilsynet til grænseoverskridende at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter her i landet til godkendte modparter og professionelle kunder.

Det foreslås i § 8, *stk. 1 og 2*, at indsætte en henvisning til § 265, stk. 2.

Den foreslåede ændring af § 8, stk. 1 og 2, vil medføre, at § 265, stk. 2 og 3, finder anvendelse for tredjelandsinvesteringsselskaber og kreditinstitutter omfattet af § 8, stk. 1 og 2.

Den foreslåede ændring sker på baggrund af dette lovforslags § 9, nr. 17, hvor det foreslås at indsætte et nyt stk. 2 i § 265, så kravet om betaling af afgift vil omfatte tredjelandskreditinstitutter og -investeringsselskaber, som har tilladelse fra Finanstilsynet til grænseoverskridende at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter her i landet til godkendte modparter og professionelle kunder.

For nærmere om forslaget til § 265, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter henvises til lovforslagets § 6, nr. 17, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 3 (§ 26, stk. 1, 2. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Det fremgår af den gældende § 26, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at fondsmæglerselskaber skal være aktieselskaber.

Den gældende § 26, stk. 1, omfatter ikke fondsmæglerholdingvirksomheder.

§ 10, stk. 1, nr. 19, definerer en fondsmæglerholdingvirksomhed. Da fondsmæglerholdingvirksomheder ikke er omfattet af § 26, stk. 1, gælder der ikke krav om, med hvilken selskabsform fondsmæglerholdingvirksomheder skal etableres.

Det foreslås at ændre § 26, *stk. 1*, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, så det kommer til at fremgå direkte af bestemmelsen, at fondsmæglerholdingvirksomheder skal være aktieselskaber eller anpartsselskaber.

Formålet med ændringen er at sikre, at fondsmæglerholding-

virksomheder kan etableres som anpartsselskaber. Selvom der efter gældende ret ikke er krav om selskabsform for fondsmæglerholdingvirksomheder, skal de opfylde kapitalkrav efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber (IFR). Kapitalgrundlaget til at opfylde kapitalkravet skal opgøres efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber. Egentlige kernekapitalinstrumenter efter denne forordning skal godkendes af Finanstilsynet. Finanstilsynet har pligt til at høre Den Europæiske Bankmyndighed (EBA), der offentliggør en liste over godkendte instrumenter i medlemslandene.

Den foreslåede ændring af § 26, stk. 1, vil medføre, at fondsmæglerholdingvirksomheder kan etableres som anpartsselskaber eller aktieselskaber, mens fondsmægler-selskaber stadig skal være aktieselskaber. Ændringen vil desuden medføre, at fondsmæglerholdingvirksomheder, der allerede er etableret som anpartsselskab, ikke behøver at blive omdannet til et aktieselskab.

Til nr. 4 (§ 26, stk. 2, i lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Det fremgår af den gældende § 26, stk. 2, i lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at aktiekapitalen i fondsmægler-selskaber skal betales fuldt ud.

Bestemmelsen er en fravigelse fra de almindelige regler i selskabsloven om at 25 pct. (dog mindst 40.000 kr.) af aktiekapitalen skal være indbetalt, jf. selskabsloven § 33. Hensynet til, at aktiekapitalen i fondsmægler-selskaber skal være fuldt indbetalt, er, at aktiekapitalen skal være tabsabsorberende i f.eks. en konkurssituation. Derfor kan aktiekapitalen i fondsmægler-selskaber ikke være delvist indbetalt ligesom i andre kapital-selskaber. Det er desuden et krav efter artikel 28, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR), at egentlige kernekapitalinstrumenter er fuldt indbetalt for at kunne kvalificeres som egentlige kernekapitalinstrumenter og derved tælle med i kapitalgrundlaget.

Der er i gældende dansk ret ikke et lignende krav for fondsmæglerholdingvirksomheder, selvom reglerne i CRR artikel 28 stadig finder anvendelse på fondsmæglerholdingvirksomheder, og kapitalen derfor skal være fuldt indbetalt for at kunne tælle med i kapitalgrundlaget.

Det foreslås derfor at ændre § 26, stk. 2, så aktie- eller anpartskapitalen i fondsmæglerholdingvirksomheder ligeledes skal være fuldt indbetalt.

Den foreslåede ændring sker på baggrund af den foreslåede ændring af § 26, stk. 1, i lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter, jf. dette lovforslags § 9, nr. 3.

Formålet med ændringen er at tilpasse reglerne i lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter til kravet i CRR om fuld indbetaling af egentlige kernekapitalinstrumenter, ved også at lade kravet i § 26 stk. 2, omfatte fondsmæglerholdingvirksomheder.

Den foreslåede ændring af § 26, stk. 2, vil medføre, at det efter lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter er et krav, at kapitalen i fondsmæglerholdingvirksomheder er fuldt indbetalt.

Til nr. 5 (§ 26, stk. 3, i lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Det fremgår af den gældende § 26, stk. 3, i lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellig stemmeværdi ikke kan finde sted i fondsmægler-selskaber.

Der kan således ikke i fondsmægler-selskaber udstedes stemmeløse aktier. Bestemmelsen sikrer lige stemmeret for alle aktier i fondsmægler-selskaber og forhindrer derved, at en aktionær med en beskeden mængde aktier kan dominere i et fondsmægler-selskab.

Fondsmæglerholdingvirksomheder er ikke omfattet af § 26, i lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Der gælder således ikke samme begrænsninger for disse virksomheder.

Det foreslås at ændre § 26, stk. 3, så deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellig stemmeværdi ikke kan finde sted i fondsmægler-selskaber.

Den foreslåede ændring af § 26, stk. 3, vil medføre, at der fortsat ikke kan ske deling af aktiekapital i klasser med forskellig stemmeværdi for fondsmægler-selskaber, mens det fortsat vil være muligt for fondsmæglerholdingvirksomheder både hvad angår aktie- og anpartskapital.

Til nr. 6 (§ 26, stk. 5, i lov om fondsmægler-selskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Fondsmægler-selskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder har efter artikel 54 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR) mulighed for at udstede hybrid kernekapital, som enten nedskrives

eller konverteres til egentlig kernekapital, såfremt selskabets niveau af egentlig kernekapital falder til et bestemt niveau, som er angivet i vilkårene for den hybride kernekapital.

For at selskabet kan konvertere hybrid kernekapital til egentlig kernekapital skal selskabet på generalforsamlingen give bestyrelsen bemyndigelse til at kunne udstede ny aktie- eller anpartskapital. Som udgangspunkt kan en sådan bemyndigelse ifølge selskabsloven kun gives for 5 år ad gangen. Hybrid kernekapital skal have uendelig løbetid. Så for at selskabet kan have en bemyndigelse uden udløb, og dermed opfylde kravene i CRR, er der behov for en undtagelse for fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder.

Det foreslås at indsætte en bemyndigelsesbestemmelse til Finanstilsynet i § 26, stk. 5, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Efter den foreslåede § 26, stk. 5, kan Finanstilsynet fastsætte regler om fondsmæglerselskabers og fondsmæglerholdingvirksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering til aktie- eller anpartskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse.

Den foreslåede § 26, stk. 5, vil medføre, at Finanstilsynet får bemyndigelse til at fastsætte regler, som giver bestyrelsen i fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder mulighed for at opnå en bemyndigelse uden udløb til udstedelse af aktie- eller anpartskapital til brug for en eventuel konvertering af hybrid kernekapital.

Til nr. 7 (§ 27 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Det fremgår af den gældende § 27 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at selskabslovens §§ 110, 286, 306 og 318 k ikke finder anvendelse på fondsmæglerselskaber.

De fire bestemmelser vedrører situationer, hvor en kapitalejer, der har modsat sig en beslutning, der dog bliver vedtaget, kan kræve, at kapitalgesellschaft indløser kapitalejerens kapitalandele. Dette kan ske ved beslutninger, hvor kapitalejers forpligtelser over for selskabet forøges, jf. selskabsloven § 110, ved grænseoverskridende fusion, jf. selskabsloven § 286, ved grænseoverskridende spaltning, jf. selskabsloven § 306 og ved flytning til et andet EU/EØS-land, jf. selskabsloven § 318 k.

Årsagen til, at det ikke er muligt for kapitalejerne i fondsmæglerselskaber at kræve indløsning, er, at det efter artikel 28, stk. 1, litra f, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til

kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR) er et krav, at ingen kapitalejere må have krav på indløsning af kapitalindskud. Hvis de forskellige muligheder for indløsning efter selskabslovens regler kunne finde anvendelse for fondsmæglerselskaber, ville kapitalindskud ikke kunne kvalificeres som egentlige kernekapitalinstrumenter efter CRR.

Det foreslås at ændre § 27, så undtagelserne til selskabslovens §§ 110, 286, 306 og 318 k også skal finde anvendelse på fondsmæglerholdingvirksomheder.

Det skyldes, at det også er et krav for fondsmæglerholdingvirksomheder, at kapital kvalificeres som egentlig kernekapital efter CRR. For at kapitalindskud kan kvalificeres som egentlig kernekapital efter CRR, må instrumenterne ikke kunne kræves indløst i de tilfælde, der er omhandlet i de fire bestemmelser i selskabsloven, og fondsmæglerholdingvirksomheder skal derfor undtages herfra.

Formålet med ændringen er at få kapitalen i fondsmæglerholdingvirksomheder til at opfylde kravene i CRR artikel 28, stk. 1, litra f, om at egentlige kernekapitalinstrumenter ikke må kunne indløses, undtagen ved likvidation og tilbagekøb med tilladelse.

Den foreslåede ændring af § 27 vil medføre, at undtagelserne til selskabslovens §§ 110, 286, 306 og 318 k også kommer til at gælde for fondsmæglerholdingvirksomheder.

Til nr. 8 (§ 41, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Efter § 41, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter skal et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område (tredjelande), og for hvilket tredjeland Europa-Kommissionen ikke har vedtaget en ækvivalensafgørelse vedrørende tredjelandets retlige og tilsynsmæssige ramme som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, have tilladelse af Finanstilsynet til grænseoverskridende at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter med eller uden accessoriiske tjenesteydelser her i landet til godkendte modparter eller professionelle kunder.

Efter § 41, stk. 2, kan Finanstilsynet nægte at give tilladelse, jf. stk. 1, såfremt lovgivningen i det land, hvor tredjelandsinvesteringsselskabet er meddelt tilladelse og er under tilsyn, vil vanskeliggøre Finanstilsynets opgaver.

Finanstilsynet kan efter § 41, stk. 3, fastsætte nærmere reg-

ler om tilladelsesproceduren, jf. stk. 1, herunder hvilken dokumentation der skal sendes til Finanstilsynet i forbindelse med ansøgningen. Bemyndigelsen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 918 af 26. juni 2017 om tilladelsesproceduren for udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Det Europæiske Union, og som ønsker at udføre investeringsservice og -aktiviteter i Danmark.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 3*, hvorefter Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse, jf. stk. 1, såfremt tredjelandsinvesteringsselskabet ikke længere opfylder kravene for at få en tilladelse, eller hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiften efter § 363 b, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, på almindelig vis.

Den foreslåede ændring af § 41, stk. 3, vil medføre, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse meddelt efter § 41, stk. 1, hvis tredjelandsinvesteringsselskabet ikke længere opfylder kravene for at få en tilladelse, eller hvis afgiften til Finanstilsynet efter § 363 b, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed ikke er betalt rettidigt.

Den foreslåede § 41, stk. 3, vil medføre, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse meddelt efter § 41, stk. 1, hvis tredjelandsinvesteringsselskabet ikke længere har tilladelse til og er under tilsyn i investeringsselskabets hjemland for så vidt angår den investeringsservice og -aktiviteter med eller uden accessoriske tjenesteydelser, som er omfattet af tilladelsen meddelt efter § 41, stk. 1. Finanstilsynet vil også kunne inddrage tilladelsen, hvis der ikke længere er indgået en aftale mellem Finanstilsynet og tredjelandsinvesteringsselskabets tilsynsmyndighed i investeringsselskabets hjemland om konsultation og samarbejde samt udveksling af information på området for investeringsservice og -aktiviteter, eller hvis Finanstilsynet kommer i besiddelse af information om investeringsselskabet af betydning for opretholdelse en tilladelse meddelt efter § 41, stk. 1. Informationer af betydning for opretholdelse af en tilladelse meddelt efter § 41, stk. 1, omfatter bl.a. informationer, hvorefter Finanstilsynet konstaterer, at tredjelandsinvesteringsselskabet udgør en risiko for de danske investorers interesser, markedernes ordentlige funktion eller den finansielle stabilitet i Danmark. Finanstilsynet vil desuden kunne inddrage en tilladelse meddelt efter § 41, stk. 1, hvis Europa-Kommissionen for tredjelandsinvesteringsselskabets hjemland vedtager en ækvivalensafgørelse vedrørende hjemlandets retlige og tilsynsmæssige ramme som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Den foreslåede ændring af § 41, stk. 3, vil videre medføre, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse meddelt efter § 41, stk. 1, hvis tredjelandsinvesteringsselskabet ikke rettidigt betaler afgift til Finanstilsynet efter § 263 b, stk. 4.

Finanstilsynet vil kunne inddrage en tilladelse meddelt efter § 41, stk. 1, hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbetalingen på almindelig vis. Inddragelsen vil således kunne ske i tilfælde, hvor Finanstilsynet trods opkrævning af afgiftsbetaling og rykkere for afgiftsbetaling ikke kan inddrive afgiftsbetalingen.

Den foreslåede ændring skal understøtte, at tredjelandsinvesteringsselskaber med tilladelse efter § 41, stk. 1, bidrager til finansieringen af de omkostninger, Finanstilsynet har i forbindelse med tilsynet og administrationen af tilladelser meddelt efter § 41, stk. 1.

Til nr. 9 (§ 43, stk. 3, nr. 7, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Efter § 43, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter skal et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, have tilladelse fra Finanstilsynet til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter med eller uden accessoriske tjenesteydelser som fastsat i bilag 1 her i landet gennem en filial.

Det følger af den gældende § 43, stk. 3, at Finanstilsynet giver tilladelse efter stk. 1, når det er godtgjort, at alle betingelser i bestemmelsens nr. 1-7 er opfyldt.

Af den gældende § 43, stk. 3, nr. 7, følger det, at filialen skal være i stand til at opfylde kravene i §§ 45-48 og 94, § 95, stk. 1, 2 og 7, § 96 og § 108 og regler udstedt i medfør heraf, §§ 88-95, 98-109, 114 og 135-140, § 196, stk. 2, og §§ 214 og 218 i lov om kapitalmarkeder og artikel 3-26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og i foranstaltninger vedtaget i medfør heraf.

Det foreslås i *nr. 7*, at indsætte en henvisning til § 44 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, så bestemmelsen medtages i opstillingen af de krav, som filialen skal være i stand til at opfylde, før Finanstilsynet meddeler tilladelse efter stk. 1.

Indførelsen af bestemmelsen vil medføre, at et investeringsselskab, som ønsker tilladelse efter stk. 1, også skal kunne godtgøre, at filialen vil være i stand til at opfylde indberetningskravene for filialer af tredjelandsinvesteringsselskaber, som følger af lovens § 44.

Bestemmelsen gennemfører artikel 41, stk. 1, litra b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II),

der er vedtaget i forbindelse med vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD).

Til nr. 10 (§ 43, stk. 5, 2. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Efter § 43, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter skal et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område (tredjelande), have tilladelse fra Finanstilsynet til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter med eller uden accessoriske tjenesteydelser her i landet gennem en filial.

Efter den gældende § 43, stk. 5, kan Finanstilsynet inddrage en tilladelse meddelt efter § 43, stk. 1, i henhold til §§ 163 og 164.

Bestemmelsen i § 163 fastslår, at Finanstilsynet kan inddrage et fondsmæglerselskabs tilladelse som fondsmæglerselskab, hvis fondsmæglerselskabet anmoder herom. Bestemmelsen i § 164 fastslår, i hvilke andre tilfælde Finanstilsynet har bemyndigelse til at inddrage tilladelsen.

Det foreslås at indsætte et 2. *pkt.*, i § 43, stk. 5, hvorefter Finanstilsynet, ud over de tilfælde, der er nævnt i §§ 163-164, kan inddrage en tilladelse meddelt efter § 43, stk. 1, hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiften efter § 363 b, stk. 3, på almindelig vis.

Den foreslåede ændring af § 43, stk. 5, vil medføre, at Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse meddelt efter § 43, stk. 1, hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbetalingen på almindelig vis. Inddragelsen vil således kunne ske i tilfælde, hvor Finanstilsynet trods opkrævning af afgiftsbetaling og rykkere for afgiftsbetaling ikke kan inddrive afgiftsbetalingen.

Den foreslåede ændring skal understøtte, at udenlandske kreditinstitutter med tilladelse efter § 43, stk. 1, bidrager til finansieringen af de omkostninger, Finanstilsynet har i forbindelse med tilsynet og administrationen af tilladelser meddelt efter § 43, stk. 1.

Til nr. 11 (§ 94, stk. 2 og 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Det følger af § 94, stk. 1, nr. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at et fondsmæglerselskab og en fondsmæglerholdingvirksomhed skal have effektive former for virksomhedsstyring, herunder effektive

procedurer til at identificere, måle, styre, overvåge og rapportere om de risici, som virksomheden er eller kan blive udsat for, eller risici, som virksomheden udgør eller kan udgøre for andre.

Det foreslås i § 94 at indsætte et nyt *stk. 2* og nyt *stk. 3*.

Det foreslås i det nye *stk. 2*, at procedurerne, som nævnt i stk. 1, nr. 4, skal omhandle væsentlige kilder til og virkninger af risici og eventuel indvirkning på kapitalgrundlaget.

Den foreslåede § 94, stk. 2, vil medføre, at virksomhedens risikostyringsprocedurer skal gøre virksomheden i stand til at identificere, måle, styre, overvåge og rapportere om væsentlige kilder til og virkninger af risici og eventuel væsentlig indvirkning på kapitalgrundlaget. Risiciene skal omfatte kunderisici, markedsrisici og virksomhedens risici, herunder operationelle risici og omdømmemæssige risici, såvel som markeds-, modparts- og kreditrisici samt likviditetsrisici.

For så vidt angår kunderisici skal indgå overvejelser om at tegne en erhvervsansvarsforsikring som et effektivt redskab i forbindelse med risikostyringen.

For så vidt angår likviditetsrisiko skal risikostyringsprocedurerne omhandle likviditetsrisikoen inden for relevante tidshorisonter, herunder samme dag, for at sikre, at virksomheden opretholder tilstrækkelige likvide midler, bl.a. for så vidt angår håndtering af væsentlige risikokilder.

For så vidt angår virksomhedens risici skal risikostyringsprocedurerne navnlig omhandle de risici, der kan absorbere det til rådighed værende kapitalgrundlag. Det omfatter, hvis det er relevant, væsentlige ændringer i bogført værdi af aktiver, herunder krav mod tilknyttede agenter, sammenbrud hos kunder eller modparter, positioner i finansielle instrumenter, i fremmed valuta og i råvarer samt forpligtelser over for ydelsesbaserede pensionsordninger.

Når de i § 94, stk. 1, og § 107 omhandlede ordninger indføres, tages der hensyn til de kriterier, der er omhandlet i artikel 28-33 IFD, jf. artikel 26, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD).

Bestemmelsen gennemfører artikel 26, stk. 1, litra b, og stk. 2, samt artikel 29, stk. 1, i IFD.

Det foreslås i *stk. 3*, at et fondsmæglerselskab og en fondsmæglerholdingvirksomhed skal registrere alle sine transaktioner samt dokumentere de trufne foranstaltninger for effektive former for virksomhedsstyring.

Bestemmelsen indebærer, at et fondsmæglerselskab og en fondsmæglerholdingvirksomhed skal registrere alle sine transaktioner og dokumentere de foranstaltninger i form af systemer og processer m.v., som virksomheden har truffet for at sikre effektive former for virksomhedsstyring efter stk. 1 og 2.

Registreringen og dokumentationen skal foretages på en sådan måde, at Finanstilsynet til enhver tid kan vurdere, om selskabet overholder lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteters krav til kapital og likviditet, ledelse og styring samt aflønning, som implementerer direktiv (EU) 2019/2034 samt forordning (EU) 2019/2033.

Bestemmelsen gennemfører artikel 4, stk. 6, i IFD.

Til nr. 12 (§ 224 a i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter indeholder i kapitel 22 generelle regler om tilsyn, herunder Finanstilsynets tilsynsforpligtelse.

Det foreslås at indsætte en ny § 224 a.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at Finanstilsynet i tilfælde, hvor Finanstilsynet ville være den koncerntilsynsførende, hvis modervirksomheden var etableret i Den Europæiske Union, kan stille krav om etablering af en fondsmæglerholdingvirksomhed eller blandet finansiel holdingvirksomhed i Unionen, og anvende konsolideringsreglerne i artikel 7 eller 8 i forordning (EU) 2019/2033 (IFR) af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav på denne fondsmæglerholdingvirksomhed eller blandede finansielle holdingvirksomhed.

Efter artikel 8 i IFD kan de kompetente myndigheder i stedet for tilsynsmæssig konsolidering, dvs. opfyldelse af kapitalgrundlagskrav m.v. på basis af den konsoliderede situation, jf. artikel 7 i IFR, tillade opfyldelse af koncernkapitaltesten i tilfælde af koncernstrukturer, der anses for at være tilstrækkeligt enkle, forudsat at der ikke er betydelige risici for kunder eller for markedet, der stammer fra fondsmæglerselskabskoncernen som helhed, som ellers ville kræve tilsyn på konsolideret niveau.

Den koncerntilsynsførende er i § 10, nr. 36, defineret som en kompetent myndighed med ansvar for tilsynet med, om moderfondsmæglerselskaber i Den Europæiske Union, og fondsmæglerselskaber som kontrolleres af moderfondsmæglerholdingvirksomheder i Den Europæiske Union eller blandede finansielle moderholdingvirksomheder i Den Europæiske Union overholder koncernkapitaltesten.

Den foreslåede bestemmelse vedrører det tilfælde, hvor to eller flere fondsmæglerselskaber, der er datterselskab af samme modervirksomhed, som er etableret i et tredjeland, ikke er underlagt effektivt tilsyn på koncernniveau. I et sådan tilfælde skal de kompetente myndigheder for datterfondsmæglerselskaberne vurdere, om datterfondsmæglerselskaberne er underlagt tilsyn af tredjelandets tilsynsmyndighed svarende til det tilsyn, som er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD) og første del i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber (IFR).

Hvis konklusionen af denne vurdering er, at et sådant tilsvarende tilsyn ikke foreligger, åbner medlemsstaterne mulighed for passende tilsynsmetoder, som opfylder målene med tilsyn i overensstemmelse med artikel 7 eller 8 i IFR. Den kompetente myndighed, der ville være den koncerntilsynsførende, hvis moderselskabet var etableret i Den Europæiske Union, træffer beslutning om disse tilsynsmetoder efter høring af de øvrige berørte kompetente myndigheder. Eventuelle foranstaltninger truffet efter denne bestemmelse skal indberettes til de øvrige berørte kompetente myndigheder, EBA og Kommissionen.

Med forslaget vil Finanstilsynet få mulighed for at stille krav om etablering af en fondsmæglerholdingvirksomhed eller blandet finansiel holdingvirksomhed i EU og anvende konsolideringsreglerne i artikel 7 eller 8 i IFR på denne fondsmæglerholdingvirksomhed eller blandede finansielle holdingvirksomhed. Formålet hermed er at sikre et effektivt tilsyn på koncernniveau.

Bestemmelsen gennemfører artikel 55, stk. 3, i IFD.

Til nr. 13 (§ 232, stk. 1, 1. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter indeholder i den gældende § 232, stk. 1, 1. pkt., krav om, at fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder m.fl. skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er relevante for Finanstilsynets virksomhed.

Det foreslås i § 232, stk. 1, 1. pkt., at ændre »holdingselskaber med blandede aktiviteter, « til: »blandede holdingvirksomheder og personer, som tilhører disse virksomheder, samt«.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen vil medføre, at personer, som tilhører fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder, blandede finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder, også er underlagt

forpligtelsen til at udlevere materiale og oplysninger til Finanstilsynet.

Ændringen af bestemmelsen vil medføre, at Finanstilsynet kan kræve oplysninger fra fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder, blandede finansielle holdingvirksomheder og blandede holdingvirksomheder, deres ledelser og ansatte samt repræsentanter, ligesom Finanstilsynet kan udspørge enhver anden relevant person med det formål at indsamle oplysninger om undersøgelsens genstand. Oplysningspligten vil ikke være opfyldt, hvis de indsendte oplysninger er urigtige eller vildledende. For nærmere om, hvilke oplysninger Finanstilsynet kan indhente, henvises til forarbejderne til lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, jf. Folketingstidende 2020-21, A, L 207, som fremsat, side 527.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at Finanstilsynet kan udøve sin tilsynsvirksomhed også i de særlige tilfælde, hvor eksempelvis ledelsen, ansatte eller repræsentanter er i besiddelse af relevante oplysninger, hvor det er nødvendigt for Finanstilsynet at indhente oplysningerne hos den pågældende for at udføre tilsynshvervet.

Med den foreslåede ændring af bestemmelsen ændres benævnelsen ”holdingvirksomheder med blandede aktiviteter” til den korrekte benævnelse ”blandede holdingvirksomheder”, jf. § 10, nr. 20, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter.

Ændringen gennemfører artikel 19, stk. 1, litra a, nr. v), og litra b, nr. iii) og iv), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringselskaber (IFD).

Til nr. 14 (§ 233, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

Lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter indeholder i § 233, stk. 1, krav om, at Finanstilsynet til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse kan få adgang til forretningslokaler tilhørende fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder m.fl.

Det foreslås i § 233, stk. 1, at ændre »et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed, herunder ved inspektioner, forudsat underretning af andre berørte tilsynsmyndigheder« til: »fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder, blandede finansielle holdingvirksomheder samt blandede holdingvirksomheder og dissers datterselskaber, herunder ved inspektion« og det foreslås, at »blandede finansielle holdingvirksomheder, holdingvirksomheder med aktiviteter« udgår.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynets beføjelse til mod behørig legitimation uden retskendelse at få adgang til forretningslokaler tilhørende fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder også omfatter blandede finansielle holdingvirksomheder samt blandede holdingvirksomheder og dissers datterselskaber, og at denne beføjelse også finder anvendelse på enhver anden virksomhed, der indgår i tilsynet med overholdelsen af koncernkapitaltesten, jf. artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringselskaber, forudsat forudgående underretning af andre berørte tilsynsmyndigheder.

Med den foreslåede ændring af bestemmelsen ændres benævnelsen ”holdingvirksomheder med blandede aktiviteter” desuden til den korrekte benævnelse ”blandede holdingvirksomheder”, jf. § 10, nr. 20, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter.

For nærmere om Finanstilsynets beføjelse til mod behørig legitimation uden retskendelse at få adgang til forretningslokaler tilhørende fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder m.fl. henvises til bemærkningerne til § 233, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, jf. Folketingstidende 2020-21, A, L 207, som fremsat, side 526.

Bestemmelsen gennemfører artikel 19, stk. 1, litra c, og artikel 53, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringselskaber (IFD).

Til nr. 15 (§ 252 a, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

Lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter indeholder i kapitel 22 generelle regler om Finanstilsynets tilsyn.

Det foreslås at indsætte en ny § 252 a.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at Finanstilsynet med henblik på at vurdere, om beregningen af den samlede margen, der kræves af clearingmedlemmet, er baseret på en margenmodel for clearingmedlemmet, er opfyldt, kan anmode den kompetente myndighed i et clearingmedlems hjemland om oplysninger vedrørende den margenmodel og de parametre, der er anvendt ved beregning af et fondsmæglerselskabs margenkrav.

Den foreslåede bestemmelse vedrører én af de betingelser, der skal være opfyldt for, at et fondsmæglerselskab, der handler for egen regning, enten på egne eller en kundes vegne, kan anvende metoden i artikel 23 i IFR til at opgøre

kapitalgrundlagskravet (K-faktorkravet) for markedsrisiko (RtM) for positioner i handelsbeholdningen, jf. artikel 15 i IFR.

Metoden i artikel 23 er K-CMG beregning af K-faktorkravet for RtM, der med Finanstilsynets tilladelse kan anvendes af fondsmæglerselskaber, der handler for egen regning gennem clearingmedlemmer. Dvs. af fondsmæglerselskaber, der anvender central clearing, hvor en central modpart (CCP) stiller sig mellem køber og sælger i en handel og garanterer afviklingen af handler for begge parter. CCP'en påtager sig hermed modpartsrisikoen på begge parter. For at påtage sig denne kræver CCP'en sikkerhedsstillelse i form af margin. Fondsmæglerselskabet kan etablere adgang til clearing via en CCP enten som clearingmedlem hos CCP'en eller som kunde til et andet CCP-clearingmedlem.

Ved anvendelse af K-CMG beregning beregnes K-faktorkravet for RtM på grundlag af de samlede margener, clearingmedlemmet har afkrævet fondsmæglerselskabet.

Artikel 15 i IFR fastsætter et K-faktorkrav for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber. K-faktorkravet fastsættes i forhold til kunderisici (RtC), markedsrisiko (RtM) og selskabsrisiko (RtF)

og opgøres efter metoder, der er fastsat i henholdsvis kapitel 2, 3 og 4.

Efter artikel 21 i IFR skal K-faktorkravet for RtM for positioner i handelsbeholdningen for et investeringsselskab være enten K-NPR beregnet i overensstemmelse med artikel 22 eller K-CMG beregnet i overensstemmelse med artikel 23 i IFR. Dette gælder, når investeringsselskabet handler for egen regning, enten på egne eller en kundes vegne.

Af artikel 23 i IFR følger det, at de kompetente myndigheder tillader, at et investeringsselskab beregner K-CMG for positioner, der er omfattet af clearing, hvis en række betingelser, oplyst i artikel 23, stk. 1, litra a-e, er opfyldt. Det samme gælder, såfremt der er tale om positioner på porteføljebasis, hvis hele porteføljen er omfattet af clearing eller marginberegning.

Den foreslåede bestemmelse vedrører betingelsen i artikel 23, stk. 1, litra c, hvorefter beregningen af den samlede margin, der kræves af clearingmedlemmet, skal være baseret på en marginmodel for clearingmedlemmet. Bestemmelsen vil medføre, at Finanstilsynet får beføjelse til at anmode den kompetente myndighed i et clearingmedlems hjemland om oplysninger vedrørende den marginmodel og de parametre, der er anvendt ved beregning af et fondsmæglerselskabs marginkrav. På den baggrund kan Finanstilsynet vurdere, om betingelsen om, at beregningen af den samlede margin, der kræves af clearingmedlemmet, er baseret på en marginmodel for clearingmedlemmet, er opfyldt.

Bestemmelsen gennemfører artikel 13, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD).

Til nr. 16 (§ 265, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter fastsætter i § 265, jf. § 5, at udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter, jf. § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område (EØS/EU-lande), og som udøver sådan virksomhed her i landet gennem filial eller tilknyttet agent, der er etableret her i landet, skal betale afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes i henhold til kapitel 22 i lov om finansiell virksomhed.

Videre fastsætter lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter i § 265, jf. § 7, stk. 3, at udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter, jf. § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område (tredjelande), og som udøver sådan virksomhed her i landet gennem filial, skal betale afgift til Finanstilsynet. Afgiften fastsættes i henhold til kapitel 22 i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås at nyaffatte § 265, stk. 1, så udenlandske investeringsselskaber, der yder eller udfører investeringsservice og -aktiviteter her i landet gennem filial eller tilknyttede agenter, der er etableret her i landet, omfattes af afgiftsbestemmelsen.

Den foreslåede nyaffattelse af § 265, stk. 1, præciserer, at udenlandske investeringsselskaber, der yder eller udfører investeringsservice og -aktiviteter her i landet gennem tilknyttede agenter, der er etableret her i landet, også skal betale afgift til Finanstilsynet.

Til nr. 17 (§ 265, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Efter den gældende § 265, jf. § 5 og § 7, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, betaler udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der yder eller udfører investeringsservice og -aktiviteter her i landet gennem filialer eller tilknyttede agenter, der er etableret her i landet, afgift til Finanstilsynet, som fastsættes i henhold til kapitel 22 i lov om finansiell virksomhed. Lo-

ven regulerer ikke afgiftsbetaling for udenlandske investeringselskaber og kreditinstitutter, der har tilladelse i et land uden for Den Europæiske Unionen, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område (tredjelande), som har opnået tilladelse fra Finanstilsynet til grænseoverskridende at yde eller udføre investeringservice her i landet til godkendte modparter eller professionelle kunder.

Videre fastsætter kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed om afgifter trods henvisningen hertil i § 265, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter ikke regler om afgift for udenlandske investeringselskaber og kreditinstitutter, der yder eller udfører investeringservice og -aktiviteter her i landet.

Det foreslås i § 265 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter at indsætte et nyt *stk. 2*.

I det nye *stk. 2* foreslås det, at udenlandske kreditinstitutter og investeringselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringservice og -aktiviteter i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og for hvilket land Europa-Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, og som yder grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringservice og -aktiviteter her i landet, skal betale afgift til Finanstilsynet.

Forslaget vil medføre, at udenlandske investeringselskaber og kreditinstitutter, der har opnået Finanstilsynets tilladelse til grænseoverskridende at yde eller udføre investeringservice og -aktiviteter efter henholdsvis § 41 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter og § 33 i lov om finansiel virksomhed, skal betale en årlig afgift til Finanstilsynet. Afgiften skal bidrage til Finanstilsynets tilsyn med de grænseoverskridende tjenesteydelser, jf. § 8 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, jf. lovens § 8.

Til nr. 18 (bilag 3, nr. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

Bilag 3 til lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter fastsætter de formler, som anvendes til at beregne de beløb, der henvises til i § 201, nr. 1 og 2, og § 203, stk. 1, om nedskrivningseggede passiver og subordination.

Det foreslås at nyaffatte bilag 3, nr. 2, så der i formlen for opgørelse af krav om subordination af nedskrivningseggede passiver tages højde for, at fondsmæglerselskaber med

ikrafttrædelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringselskaber (IFD) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringselskaber (IFR) ikke længere er omfattet af det kombinerede kapitalbufferkrav, der følger af Europa-Parlamentets og Rådets forordning direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter (CRD IV).

IFD erstatter sammen med IFR de tidligere tilsynsordninger for fondsmæglerselskaber i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber (CRD IV) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringselskaber (CRR). De nye tilsynsmæssige krav og rammer for fondsmæglerselskaber i IFD og IFR vedrører bl.a. kravene til kapital og likviditet, ledelse og styring samt aflønning.

Derudover tages der i definitionen af variabelen η i formlen højde for de nye kapitalkrav for fondsmæglerselskaber i IFR derved, at der i definitionen henvises til forordningens artikel 11.

Bestemmelsen gennemfører artikel 45, stk. 3, litra a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber (BRRD), der er vedtaget i forbindelse med vedtagelsen af IFD.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 19, stk. 7, i lov nr. 1374 af 13. december 2019 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love)

Det fremgår af § 19, stk. 7, i lov nr. 1374 af 13. december 2019, som ændret ved § 12, nr. 1, i lov nr. 570 af 10. maj 2022, at erhvervsministeren senest i folketingsåret 2022-23 fremsætter forslag om revision af § 122, stk. 2, i lov om betalinger.

Det foreslås, at § 19, stk. 7, i lov nr. 1374 af 13. december 2019, ophæves.

Formålet med ændringen er at bringe forpligtelsen til evaluering af § 122, stk. 2, fuldt ud i overensstemmelse med ordlyden af og intentionen bag aftaleteksten bag den politiske

aftale af den 19. september 2019. Det fremgår således af aftaleteksten, at aftaleparterne er enige om, at udvidelsen af § 122 vil blive evalueret to år efter lovændringens ikrafttræden.

Evalueringen af bestemmelsen i § 122, stk. 2, er påbegyndt, og forventes fremlagt for Folketinget senest den 1. juli 2023.

Den foreslåede ændring medfører, at den påbegyndte evaluering af udvidelsen af § 122, stk. 2, i lov om betalinger, kan gennemføres, uden at erhvervsministeren forpligtes til at fremsætte forslag om revision af bestemmelsen. Dette er hensigtsmæssigt, idet erfaringerne med udvidelsen af § 122 i lov om betalinger peger på, at der ikke er grundlag for at fjerne udvidelsen af bestemmelsen. Den foreslåede ordning vil være i overensstemmelse med aftaleteksten bag den politiske aftale af den 19. september 2019 mellem den forhenværende regering (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Konservative og Alternativet om styrkede indgrebsmuligheder over for gebyrer m.v. på betalingsservice-løsninger.

For nærmere om formålet med evalueringen henvises til bemærkninger til § 19, stk. 7, i lov nr. 1374 af 13. december 2019, jf. Folketingstidende 2019-2020, A, L 46, som fremsat, side 88.

Til § 11

I dag er både anordning nr. 79 af 26. januar 2010 om ikrafttræden for Færøerne af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme og anordning nr. 813 af 12. august 2019 om ikrafttræden for Færøerne af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme gældende for Færøerne. Det skyldes, at anordning nr. 79 af 26. januar 2010 ved en fejl ikke er blevet ophævet.

Det foreslås, at kongelig anordning nr. 79 af 26. januar 2010 om ikrafttræden for Færøerne af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme ophæves.

Det foreslåede vil medføre, at der fremover alene vil være én gældende kongelig anordning for Færøerne af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven).

Til § 12

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. dog *stk. 2-4*.

Ikrafttrædelsestidspunktet fraviger regeringens målsætning om, at erhvervsrettet lovgivning skal træde i kraft enten den 1. januar eller den 1. juli. Det foreslåede ikrafttrædelsestidspunkt skyldes, at de ændringer, der er omfattet af *stk. 1*, bør gennemføres hurtigst muligt, da ændringerne udgør nødvendig implementering af EU-retsakter.

På grund af Kommissionens meddelelse af 19. oktober 2021 i Den Europæiske Unions Tidende 2021/C 423/25 om, at beløbene i Solvens II-direktivets artikel 4, stk. 1, litra a, b, c og e, artikel 13, nr. 27, litra c, nr. i og ii, og artikel 129, stk. 1, litra d, nr. i-iii, skal ændres, vil lovforslagets § 5, nr. 4-6, 19-23 og 29-33, og § 6, nr. 1-2, således blive sat i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Lovforslagets § 9, nr. 1, 9, 11-15 og 18, vil blive sat i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, da ændringerne foretages med henblik på en direktivnær implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/2034/EU af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD).

Det foreslås i *stk. 2*, at § 3, nr. 8, træder i kraft den 23. juni 2023.

Lovforslagets § 3, nr. 8, vil blive sat i kraft den 23. juni 2023 på grund af implementeringsfristen i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv) for så vidt angår artikel 10 a, stk. 13, 2. afsnit, litra a, og artikel 25 a, stk. 13, 2. afsnit, litra a.

Det foreslås i *stk. 3*, at §§ 1 og 2, § 3, nr. 1, 3 og 5-8, § 4, § 5, nr. 1-3, 7-18 og 24-28, § 6, nr. 3, §§ 7, nr. 2, § 8, § 9, nr. 2-8, 10, 16 og 17, §§ 10 og 11 træder i kraft den 1. juli 2023.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 3, nr. 2, træder i kraft den 23. december 2023.

Lovforslagets § 3, nr. 2, vil blive sat i kraft den 23. december 2023 på grund af implementeringsfristen i 6. motorkøretøjsforsikringsdirektiv for så vidt angår direktivets artikel 10 a, stk. 1, og artikel 25 a, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 5*, at for crowdfundingtjenesteudbydere med færre end 50 ansatte omfattet af § 75 a, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 5, nr. 16, finder § 75 a, stk. 1, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed anvendelse fra den 17. december 2023.

Det foreslåede vil medføre, at crowdfundingtjenesteudbyde-

re omfattet af § 75 a, stk. 1, 1. pkt., først skal leve op til kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere fra den 17. december 2023, jf. § 75 a, stk. 1, 4. pkt., hvis crowdfundingtjenesteudbyderen har færre end 50 ansatte. Det foreslåede har til formål at sikre, at crowdfundingtjenesteudbydere, som lov om beskyttelse af whistleblowere ikke finder umiddelbar anvendelse på, får passende tid til at tilpasse deres ordninger til kravene i lov om beskyttelse af whistleblowere.

Det foreslås i *stk. 6*, at loven har virkning for kreditaftaler indgået efter lovens ikrafttræden.

Det vil sige, at hvis en kreditgiver den 20. december 2022 indgår en aftale med en forbruger om en rente- og omkostningsfri kredit, eller en kreditaftale, hvor kreditten skal betales tilbage inden 3 måneder, og kun er forbundet med ubetydelige omkostninger, så vil kreditgiver ikke være forpligtet til at overholde reglerne i kreditaftaleloven. Lovens § 8 c vil dog finde anvendelse på aftaler om kortfristede forbrugslån.

Hvis aftalen omvendt indgås efter den 1. juli 2023, vil kreditgiver være forpligtet til at overholde reglerne i lov om forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaleloven.

Det foreslås i *stk. 7*, at virksomheder, som forud for lovens ikrafttræden ydede rente- og omkostningsfrie kreditter uden en tilladelse efter lov om forbrugslånsvirksomheder, og som efter lovens ikrafttræden ikke kan drive virksomhed uden en tilladelse, inden den 1. januar 2024 skal indgive ansøgning om tilladelse til Finanstilsynet. Disse virksomheder kan fortsætte den påbegyndte virksomhed uden tilladelse, indtil Finanstilsynet har truffet afgørelse i sagen.

Bestemmelsen skal sikre, at de virksomheder, der i dag er

undtaget fra tilladelseskravet i lov om forbrugslånsvirksomheder, i en overgangsperiode kan fortsætte deres virksomhed uden en tilladelse. Det forudsætter dog, at virksomhederne inden den 1. januar 2024 indsender en ansøgning om tilladelse til Finanstilsynet, jf. lov om forbrugslånsvirksomheder § 3.

Til § 13

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens §§ 1, 4, 5, 7-9 og 11 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Færøerne har pr. 1. januar 2010 overtaget lovgivningskompetencen på det formueretlige område. Lovens § 2 kan derfor ikke gælde eller ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne.

Lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber samt lov om forsikringsformidling indeholder ikke anordningshjemmel for Færøerne, da forsikringsområdet på Færøerne er overtaget og dermed reguleres af færøske love. Ændringerne i lovforslagets §§ 3 og 6 vil derfor ikke kunne sættes i kraft for Færøerne.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovens §§ 1-9 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslag sammenholdt med gældende ret

Oktober 2022

<i>Gældende formulering</i>		<i>Lovforslaget</i>
		§ 1
		I lov nr. 450 af 24. april 2019 om forbrugslånsvirksomheder, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 801 af 9. juni 2020 og senest ved § 11 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om forbrugerlånsvirksomheder</i>		
§ 1. ---		
Stk. 2. ---		
Stk. 3. Loven finder endvidere ikke anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, i det omfang de udbyder		
1)	kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger,	1. § 1, stk. 3, nr. 1, affattes således: »1) Aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit.«
		2. I § 1, stk. 3, indsættes efter nr. 1 som nye numre: »2) Aftaler om betalingskort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en bestemt dato, senest 50 dage efter transaktionen, uden at der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med den udskudte betaling.«

		3) Kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger, og hvor virksomheden, der yder kreditten, er omfattet af § 389, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed og modtager midler til anvendelse i almenvelgørende eller på anden måde almennyttigt øjemed efter § 8 a, stk. 1, i ligningsloven. Nr. 2-5 bliver herefter nr. 4-7.
2-5) ---		
Stk. 4-6. ---		
		§ 2
		I lov om kreditaftaler, jf. lovbekendtgørelse nr. 817 af 8. juni 2019, som ændret ved § 6 i lov nr. 2221 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:
	<i>Lov om kreditaftaler</i>	
		§ 3. Loven finder ikke anvendelse på:
1)	Kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger. Lovens § 8 c finder dog anvendelse på aftaler om kortfristede forbrugslån.	1. § 3, stk. 1, nr. 1, affattes således: »1) Aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit.«
2)	Kreditaftaler, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden 3 måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger. Lovens § 8 c finder dog anvendelse på aftaler om kortfristede forbrugslån.	2. § 3, stk. 1, nr. 2, affattes således: ¬»2) Aftaler om betalingskort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en bestemt dato, senest 50 dage efter transaktionen, uden at der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med den

		udskudte betaling. § 8 b, stk. 2, finder dog anvendelse på aftaler nævnt i 1. pkt.«
3-7) ---		
Stk. 2 og 3. ---		
		§ 3
		I lov om en garantifond for skadesforsikrings- selskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 2067 af 12. november 2021, foretages følgende æn- dringer:
	<i>Lov om en garantifond for skadesforsikrings- selskaber</i>	
§ 1. ---		
Stk. 2. Fonden skal yde dækning til et direkte tegnende skadesforsikringssselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikrings- virksomhed, eller som via filial eller grænseover- skridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsik- ringsvirksomhed i Danmark i henhold til § 5, når		1. § 1, stk. 2, affattes således: »Stk. 2. Fonden skal yde dækning til forsik- ringstagere og de sikrede i henhold til § 5 for forsikringer i forsikringssselskaber omfattet af § 3, stk. 1 og 2, når 1) erstatningskrav udspringer af en forsik- ringsaftale med et skadesforsikringssselskab, som bliver erklæret konkurs, eller 2) et livs- eller skadesforsikringssselskab får tilbagekaldt sin tilladelse til at udøve arbejds- ulykkesforsikringsvirksomhed og Finanstilsyn- et har truffet beslutning om, at arbejdsulyk- kesforsikringsbestanden skal tages under ad- ministration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.«
1)	skadesforsikringssselskabet bliver erklæ- ret konkurs og	
2)	skadesforsikringssselskabet får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkes- forsikringsvirksomhed og Finanstilsynet	

<p>har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.</p>	
	<p>2. I § 1 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 3. Fonden skal yde dækning til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade og personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et forsikringselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Euro-pæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, fra det tidspunkt, hvor</p> <p>1) forsikringselskabet bliver taget under konkursbehandling, eller</p> <p>2) forsikringselskabet træder i likvidation.«</p> <p>Stk. 3-5 bliver herefter stk. 4-6.</p>
<p>Stk. 3-5. ---</p>	
<p>§ 2. Fonden dækker den virksomhed, som de forsikringselskaber, der er nævnt i § 3, stk. 1, har i Danmark, for risici i Danmark.</p>	<p>3. I § 2 indsættes efter »stk. 1«: » og 2«.</p>
<p>§ 3. Følgende forsikringselskaber skal være medlem af og yde bidrag til Fonden:</p>	<p>4. I § 3, stk. 1, ændres »forsikringselskaber« til »skadesforsikringselskaber«.</p>
<p>1-3) ---</p>	
	<p>5. I § 3 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 2. Følgende livsforsikringselskaber skal være medlem af og yde bidrag til Fonden:</p> <p>1) Direkte tegnende livsforsikringselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.</p>

	<p>2) Filialer beliggende i Danmark af direkte tegnende livsforsikringsselskaber, der har tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.</p> <p>3) Direkte tegnende livsforsikringsselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er anmeldt til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark via grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.«</p> <p>Stk. 2-11 bliver herefter stk. 3-12.</p>
<i>Stk. 2-11. ---</i>	
§ 4. ---	
<i>Stk. 2. ---</i>	
<i>Stk. 3. En forsikringstager kan med øjeblikkeligt varsel opsige en forsikringsaftale i et forsikringsselskab nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 eller 3, hvis Finanstilsynet forbyder forsikringsselskabet at udøve virksomhed i Danmark, jf. § 14, stk. 3. Forsikringsselskabet må ved en opsigelse efter 1. pkt. ikke opkræve et gebyr hos forsikringstageren.</i>	6. I § 4, stk. 3, 1. pkt., og § 14, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »nr. 2 eller 3,«: »og stk. 2, nr. 2 eller 3,«.
§ 10. ---	
<i>Stk. 2. ---</i>	
<i>Stk. 3. Som formand eller næstformand kan ikke vælges personer, der deltager i ledelsen af eller i øvrigt har en sådan tilknytning til et skadesforsikringsselskab, at der vil kunne opstå modsatrettede interesser mellem dette og Fonden.</i>	7. I § 10, stk. 3, ændres »skadesforsikringsselskab« til: »forsikringsselskab«.
<i>Stk. 4. ---</i>	
§ 14. ---	

Stk. 2. ---	
<p>Stk. 3. Finanstilsynet kan forbyde et forsikringsselskab nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 eller 3, at drive virksomhed i Danmark i medfør af § 243 i lov om finansiel virksomhed, hvis forsikringsselskabet ikke overholder lovens regler, regler udstedt i medfør af loven eller bestemmelser i Fondens vedtægter. Forsikringsselskabet skal straks efter modtagelsen af en afgørelse efter 1. pkt. give hver enkelt forsikringstager i Danmark, der har tegnet en forsikring i det pågældende forsikringsselskab, skriftlige oplysninger om, hvilke konsekvenser afgørelsen har for forsikringstageren og de sikrede. Oplysningerne efter 2. pkt. skal være let forståelige og skal affattes på dansk.</p>	<p>6. I § 4, stk. 3, 1. pkt., og § 14, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »nr. 2 eller 3,«: »og stk. 2, nr. 2 eller 3,«.</p>
Stk. 4. ---	
<p>§ 14 a. (Ophævet).</p>	<p>8. »§ 14 a. Fonden kan indgå aftale om forpligtelser, funktioner og procedurer for refusion med</p> <p>1) erstatningsorganer med hjemland i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab, eller</p> <p>2) andre enheder med hjemland i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er bemyndiget til at forhandle og indgå en aftale om forpligtelser, funktioner og procedurer for refusion, som det pågældende lands erstatningsorgan bliver part i, når organet er oprettet eller godkendt.</p> <p>Stk. 2. Fonden skal skriftligt orientere Finanstilsynet om aftaler indgået i henhold til stk. 1.«</p>
	§ 4
	<p>I hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 316 af 11. marts 2022, som ændret ved § 9 i lov nr. 409 af 31. marts 2022 og § 4 i lov nr.</p>

		570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:
	<i>Hvidvaskloven</i>	
	§ 1. Denne lov finder anvendelse på følgende virksomheder og personer, herunder filialer, distributører og agenter af disse her i landet:	
	1-25) ---	
	26) Udstedere af virtuel valuta.	1. § 1, stk. 1, nr. 26, affattes således: »26) Udbydere af finansielle tjenester relateret til en udsteders udbud eller salg af virtuelle valutaer.«
	Stk. 2-7. ---	
	§ 2. I denne lov forstås ved:	
	1-7) ---	
	8) Politisk eksponeret person: En fysisk person, der har eller har haft et af følgende offentlige erhverv	
	a) Statschef, regeringschef, minister og viceminister eller assisterende minister.	2. I § 2, nr. 8, litra a, ændres »og viceminister eller assisterende minister« til: », viceminister eller assisterende minister og særlig rådgiver for en minister«.
	b-h) ---	
	9-20) ---	
	§ 10. Virksomheder og personer omfattet af denne lov skal gennemføre kundekendingsprocedurer, jf. §§ 11-21, når	
	1) ---	
	2) de udfører en enkeltstående transaktion på	

	a-c) ---		
	d) 1.000 euro eller derover ved veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, overførsel af virtuel valuta eller udstedelse af virtuel valuta, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet,	3.	I § 10, nr. 2, litra d, ændres »udstedelse af virtuel valuta« til: »tjenester relateret til udstedelse af virtuel valuta«.
3-5) ---			
	§ 38. ---		
	<i>Stk. 2-5. ---</i>		
	<i>Stk. 6.</i> Oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-14, 16, 18, 20 og 22-26, forudsat at	4.	I § 38, <i>stk. 6</i> , ændres »forudsat at« til: »forudsat, at«.
1-3) ---			
	<i>Stk. 7 og 8. ---</i>		
	§ 41. Finanstilsynet kan give tilladelse til valutavekslingsvirksomhed, jf. § 1, stk. 1, nr. 18, hvis		
1) ---			
2)	medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor virksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse og direktion, den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige opfylder kravene i § 45,	1.	I § 41, nr. 2, indsættes efter »ledelsesansvarlige«: »og virksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed,«.
3-5) ---			
	§ 42. En ansøgning om tilladelse til valutavekslingsvirksomhed skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vur-		

dering af, om betingelserne i § 41 er opfyldt. Ansøgningen skal som minimum indeholde følgende:		
1-4) ---		
5)	Oplysninger om medlemmer af virksomhedens bestyrelse og direktion eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor virksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse og direktion, den eller de ledelsesansvarlige for virksomheden, der dokumenterer, at kravene i henhold til § 45 er opfyldt.	2. I § 42, nr. 5, indsættes efter »ledelsesansvarlige for virksomheden«: »og virksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed«.
6)	Oplysninger om ejere af en kvalificeret ejerandel i virksomheden, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren, størrelsen af disses andele og dokumentation for ejernes egnethed til at sikre en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden.	5. § 42, nr. 6, affattes således: »6) Oplysninger om ejere af kvalificerede andele i virksomheden, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren og størrelsen af disses andele.«
7) ---		
§ 45. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en valutavekslingsvirksomhed eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor valutavekslingsvirksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse eller direktion, den eller de ledelsesansvarlige		6. I § 45, stk. 1, indsættes efter »ledelsesansvarlige«: »og valutavekslingsvirksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed,«.
1-5) ---		
Stk. 2. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en valutavekslingsvirksomhed eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor valutavekslingsvirksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse eller direktion, den eller de ledelsesansvarlige skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med indtræden i virksomhedens ledelse eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. § 41. Der skal		7. I § 45, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »ledelsesansvarlige«: »og valutavekslingsvirksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed,« og efter »virksomhedens ledelse«: », indtræden som ejer af kvalificerede andele«.

<p>endvidere meddeles Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændrer sig. Meddelelsen skal ske senest 2 uger efter ændringen.</p>	
<p>§ 55. Reaktionen givet efter § 47, stk. 1 og 2, § 51 eller § 51 b eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside, jf. dog stk. 6. Beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. § 47, stk. 2, offentliggøres som resumé, jf. dog stk. 6. Offentliggørelsen skal omfatte den juridiske eller fysiske persons navn, jf. dog stk. 3.</p>	<p>8. I § 55, stk. 1, 1. pkt., ændres »givet« til: »tildelt«.</p>
<p>Stk. 2-8. ---</p>	
<p>§ 78 a. Skønnes en overtrædelse af § 7, stk. 1 eller 2, § 8, stk. 1-4 eller 6, § 9, stk. 1 eller 2, § 10, § 11, stk. 1 eller 2 eller stk. 3, 1., 3. eller 4. pkt., § 12, § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., stk. 3, stk. 4, 2. pkt., eller stk. 5, § 15, § 17, stk. 1 eller 2, § 18, stk. 1-6, § 19, § 20, § 22, stk. 2 eller 3, § 24, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2 eller 3, § 25, stk. 1 eller 2, § 26, stk. 1 og 3, stk. 4, 1. pkt., og stk. 6, 1. pkt., §§ 30, 31, 40 eller 43 eller § 48, stk. 1, ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan Finanstilsynet i et bødeforelæg tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den fysiske eller juridiske person, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget, jf. dog stk. 2.</p>	<p>9. I § 78 a, stk. 1, indsættes efter »§ 48, stk. 1«: »og 2«.</p>
<p>Stk. 2-4. ---</p>	
<p>§ 85. ---</p>	
	<p>10. I § 85 indsættes som <i>stk. 2</i> og <i>3</i>:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> De dele af § 57, stk. 1, 1. pkt., som i medfør af stk. 1 er sat i kraft for Grønland, kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft på ny for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.</p> <p><i>Stk. 3.</i> De dele af § 27, stk. 1, som i medfør af stk. 1, er sat i kraft for Færøerne, kan ved</p>

	kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft på ny for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.«
	§ 5
	I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 406 af 29. marts 2022, som ændret bl.a. ved, § 1 i lov nr. 570 af 10. maj 2022 og senest ved § 37 i lov nr. 871 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om finansiel virksomhed</i>	
§ 1. ---	
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>	
<i>Stk. 4.</i> For filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 6, 6 a, 6 b, 30, 32, 34-36, 43, 43 b, 47-48 a, 50-60, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, §§ 347 c og 348 § 352, stk. 2, 354 a, 360, 363 a, 368-370 og §§ 373-374 anvendelse med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til internationale aftaler. For filialer her i landet af kreditinstitutter finder § 152 a, stk. 4, 2. pkt., og § 307 a, stk. 1, 1. pkt., anvendelse med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til internationale aftaler. For filialer her i landet af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder § 347 a endvidere anvendelse med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til internationale aftaler. For filialer og tilknyttede agenter her i landet af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at yde investeringsservice eller udføre investeringsaktiviteter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som udfører sådan aktivitet	<ol style="list-style-type: none"> 1. I § 1, stk. 4, 1. pkt., ændres »354 a« til: »§§ 354 a og 354 b«. 2. I § 1, stk. 4, 4. pkt., ændres »§ 347, stk. 1-3, 5 og 7, samt §§ 348 og 354 a« til: »§ 347, stk. 1-3, 5 og 7, § 348, §§ 354 a og 354 b samt § 363 b, stk. 1 og 2«.

<p>her i landet, finder §§ 30, 32, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, samt §§ 348 og 354 a anvendelse med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til internationale aftaler. § 43 og regler udstedt i medfør heraf gælder tilsvarende for situationer som nævnt i 4. pkt.</p>		
<p><i>Stk. 5. ---</i></p>		
<p><i>Stk. 6.</i> For tjenesteydelser med værdipapirhandel ydet her i landet af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og for hvilket land Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1,17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, finder §§ 6, 6 a, 6 b, 33, 43, § 347, stk. 1, § 348 og § 373, stk. 3 og 5, anvendelse.</p>		<p>3. I § 1, stk. 6, indsættes efter »§ 348«: », § 363 b, stk. 4,«.</p>
<p><i>Stk. 7-19. ---</i></p>		
<p>§ 5. I denne lov forstås ved:</p>		
<p>1-21) ---</p>		
<p>22)</p>	<p><i>Gruppe 1-forsikringsselskab:</i> Et forsikringsselskab, som udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 38 eller 39 eller forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed omfattet af en eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7, medmindre de udgør accessoriiske risici, eller et selskab, som i 3 på hinanden følgende år har opfyldt mindst én af følgende betingelser, jf. dog § 11, stk. 3 og 6:</p>	
	<p>a) Selskabets årlige bruttopræmie overstiger 5 mio. euro.</p>	<p>4. I § 5, stk. 1, nr. 22, <i>litra a</i>, ændres »5 mio. euro« til: »5,4 mio. euro«.</p>
	<p>b) Selskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive gen-</p>	<p>5. I § 5, stk. 1, nr. 22, <i>litra b</i> og <i>c</i>, ændres »25 mio. euro« til: »26,6 mio. euro«.</p>

	forsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro.	
	c) Selskabet er en del af en koncern, og koncernens samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro.	5. I § 5, stk. 1, nr. 22, litra b og c, ændres »25 mio. euro« til: »26,6 mio. euro«.
	d) Selskabet udøver genforsikringsvirksomhed, som overstiger 0,5 mio. euro af selskabets bruttopræmie, 2,5 mio. euro af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, 10 pct. af dets bruttopræmier eller 10 pct. af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er.	6. I § 5, stk. 1, nr. 22, litra d, ændres »0,5 mio. euro« til: »0,6 mio. euro« og »2,5 mio. euro« ændres til: »2,7 mio. euro«.
23-76) ---		
Stk. 2-9. ---		
§ 12. Banker, realkreditinstitutter og investeringsforvaltningsselskaber skal være aktieselskaber. Andelskasser skal være andelselskaber, jf. dog § 207. Sparekasser skal være selvejende institutioner, jf. dog § 207. Forsikringsselskaber skal være aktieselskaber, gensidige selskaber eller tværgående pensionskasser. Captivegenforsikringsselskaber skal være aktieselskaber.	7. I § 12, stk. 1, indsættes som 6. pkt.: »Finansielle holdingvirksomheder skal være aktieselskaber eller anpartsselskaber.«	
Stk. 2 og 3. ---		
§ 13. Aktiekapitalen i finansielle virksomheder skal indbetales fuldt ud. Immaterielle aktiver kan ikke anvendes til indbetaling af aktiekapital.	8. I § 13, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter » virksomheder«: »og aktie- eller anpartskapitalen i finansielle holdingvirksomheder«.	
Stk. 2. I pengeinstitutter, investeringsforvaltningsselskaber, realkreditinstitutter og forsikringsselskaber kan deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellig stemmевærdi ikke finde sted, jf. dog stk. 3.	9. I § 13, stk. 2, indsættes efter »realkreditinstitutter«: », finansielle holdingvirksomheder« og »i aktieklasser« ændres til: »eller anpartskapitalen i klasser«.	

Stk. 3-6. ---	
§ 13 a. Selskabslovens §§ 110, 286, 306 og 318 k finder ikke anvendelse på pengeinstitutter og realkreditinstitutter.	10. I § 13 a ændres »og realkreditinstitutter« til: », realkreditinstitutter og finansielle holdingvirksomheder«.
§ 33. ---	
Stk. 2-4. ---	
	11. I § 33 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke: »Stk. 5. Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse, jf. stk. 1, såfremt kreditinstituttet ikke længere opfylder kravene til at få en tilladelse, eller hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbetalingen efter § 363 b, stk. 4, på almindelig vis.« Stk. 5 bliver herefter stk. 6.
Stk. 5. ---	
§ 33 a. ---	
Stk. 2-4. ---	
Stk. 5. §§ 223 og 224 gælder tilsvarende for inddragelse af tilladelse meddelt efter stk. 1.	12. I § 33 a, stk. 5, indsættes som 2. pkt.: »Ud over de tilfælde, der er nævnt i §§ 223-224, kan Finanstilsynet inddrage en tilladelse meddelt efter stk. 1, hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbetalingen efter § 363 a og § 363 b, stk. 3, på almindelig vis.«
§ 61. ---	
Stk. 2. Finanstilsynet bekræfter skriftligt og senest efter to arbejdsdage modtagelsen af ansøgningen, jf. stk. 1. Tilsvarende gælder ved modtagelse af materiale efter stk. 4.	13. I § 61, stk. 2, ændres »efter stk. 4« til: », jf. stk. 4«.
Stk. 3-9. ---	

§ 64 b. ---	
Stk. 2. ---	
	14. I § 64 b indsættes efter stk. 2 som nyt stykke: »Stk. 3. Finanstilsynet kan undtage et medlem af bestyrelsen fra kravet i stk. 1, hvis medlemmets dansksproglige færdigheder ikke er tilstrækkelige til at gennemføre et grundkursus efter stk. 1 og et godkendt kursus ikke udbydes på engelsk. Undtagelsen er betinget af, at medlemmet hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen gennemfører anden undervisning, hvis indholdsmæssige rammer er godkendt af Finanstilsynet, herunder en introduktion til den danske selskabsretlige struktur og relevante områder, der er særlige for danske finansielle virksomheder.« Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.
Stk. 3. Finanstilsynet kan i særlige tilfælde tillade, at et medlem af bestyrelsen gennemfører et grundkursus, jf. stk. 1, senere end 12 måneder efter medlemmets indtræden i bestyrelsen.	15. I § 64 b, stk. 3, der bliver stk. 4, indsættes efter »stk. 1«: »og stk. 3«.
Stk. 4. ---	
§ 75 a. En finansiell virksomhed skal have en ordning, hvor dens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheden skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne. Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.	16. I § 75 a, stk. 1, 1. pkt., og § 75 b, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »En finansiell virksomhed«: »og en crowdfunding-tjenesteudbyder«.
Stk. 2-4. ---	

<p>§ 75 b. En finansiel virksomhed må ikke udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden. Det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte.</p>	<p>16. I § 75 a, stk. 1, 1. pkt., og § 75 b, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »En finansiel virksomhed«: »og en crowdfundingtjenesteudbyder«.</p>
<p><i>Stk. 2 og 3. ---</i></p>	
<p>§ 75 c. Indgår en ansat eller en tidligere ansat og en finansiel virksomhed en aftale om en tavsheds-klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder.</p>	<p>17. I § 75 c, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »og en finansiel virksomhed«: »eller en crowdfundingtjenesteudbyder«.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Uanset stk. 1 er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte eller tidligere ansatte og den finansielle virksomhed. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 75 a.</p>	<p>18. I § 75 c, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »og den finansielle virksomhed.«: »eller crowdfundingtjenesteudbyderen«.</p>
<p>§ 126. ---</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> Kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber udgør, jf. dog stk. 3:</p>	
<p>1) 3,7 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8.</p>	<p>19. I § 126, stk. 2, nr. 1, og § 126 d, stk. 5, nr. 1, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.</p>
<p>2) 2,5 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.</p>	<p>20. I § 126, stk. 2, nr. 2, og § 126 d, stk. 5, nr. 2, ændres »2,5 mio. euro« til: »2,7 mio. euro«.</p>

3)	3,6 mio. euro for selskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.	21. I § 126, stk. 2, nr. 3, og § 126 d, stk. 5, nr. 4, ændres »3,6 mio. euro« til: »3,9 mio. euro«.
4)	1,2 mio. euro for captivegenforsikrings-selskaber.	22. I § 126, stk. 2, nr. 4, og § 126 d, stk. 5, nr. 5, ændres »1,2 mio. euro« til: »1,3 mio. euro«.
<i>Stk. 3-5. ---</i>		
§ 126 d. ---		
<i>Stk. 2-4. ---</i>		
<i>Stk. 5. De nedre grænser for minimumskapitalkra- vet er:</i>		
1)	3,7 mio. euro for forsikrings-selskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8.	19. I § 126, stk. 2, nr. 1, og § 126 d, stk. 5, nr. 1, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.
2)	2,5 mio. euro for forsikrings-selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.	20. I § 126, stk. 2, nr. 2, og § 126 d, stk. 5, nr. 2, ændres »2,5 mio. euro« til: »2,7 mio. euro«.
3)	3,7 mio. euro for forsikrings-selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7.	23. I § 126 d, stk. 5, nr. 3, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.
4)	3,6 mio. euro for forsikrings-selskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed	21. I § 126, stk. 2, nr. 3, og § 126 d, stk. 5, nr. 4, ændres »3,6 mio. euro« til: »3,9 mio. euro«.
5)	1,2 mio. euro for captivegenforsikrings-selskaber.	22. I § 126, stk. 2, nr. 4, og § 126 d, stk. 5, nr. 5, ændres »1,2 mio. euro« til: »1,3 mio. euro«.
<i>Stk. 6 og 7. ---</i>		
§ 128 a. Finanstilsynet kan fastsætte regler om finansielle virksomheders udstedelse af gældsbre-		24. I § 128 a indsættes efter »finansielle virksomheders«: »og finansielle holding-

ve med vilkår om konvertering til aktie-, garanti- eller andelskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse.	virksomheders« og efter » aktie-,« ind- sættes: »anparts-,«.
§ 361. ---	
Stk. 2-5. ---	
Stk. 6. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af hvidvaskloven betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:	
1) Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 8, 23 og 24, i hvidvaskloven betaler 4.400 kr.	25. I § 361, stk. 6, nr. 1, ændres »stk. 1, nr. 8, 23 og 24« til: »stk. 1, nr. 8 og 22-26«.
2) ---	
Stk. 7. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:	<p>26. § 361, stk. 7, affattes således:</p> <p>»Stk. 7. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:</p> <p>1) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 88 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. i Danmark markedsfører andele i en alternativ investeringsfond fra et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 5.000 kr.</p> <p>2) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 109 i lov om forvaltere af</p>

	<p>alternative investeringsfonde m.v. i Danmark har tilladelse til at markedsføre andele i en alternativ investeringsfond fra et tredjeland, betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 8.000 kr.</p> <p>3) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et tredjeland, som i henhold til § 130 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. har tilladelse til markedsføring i Danmark af andele i en alternativ investeringsfond fra et tredjeland, betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 8.000 kr.</p> <p>4) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 95 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. forvalter alternative investeringsfonde, der er etableret i Danmark, betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 4.100 kr.</p> <p>5) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et andet land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 95 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. har etableret en filial i Danmark, betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 4.100 kr.«</p>
1)	<p>Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde omfattet af kapitel 17 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som er meddelt tilladelse til at markedsføre en udenlandsk alternativ investeringsfond i Danmark, betaler 4.400 kr. pr. alternativ investe-</p>

	ingsfond og 4.400 kr. pr. afdeling i fon- den.	
2)	Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som Danmark er referenceland for, der er meddelt tilladelse til at forvalte danske alternative investeringsfonde, betaler 44.500 kr.	
	<i>Stk. 8.</i> Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:	27. § 361, stk. 8, affattes således: »Stk. 8. Udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v. betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 5.000 kr., hvis de markedsfører færre end 10 afdelinger og 11.000 kr., hvis de markedsfører 10 afdelinger eller flere.«
1)	For hver meddelelse, anmeldelse eller ansøgning om grænseoverskridende markedsføring af andele i investeringsinstitutter, jf. § 27 i lov om investeringsforeninger m.v., betaler udenlandske investeringsinstitutter 5.500 kr.	
2)	Udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v. betaler 17.500 kr.	
	<i>Stk. 9-11. ---</i>	
		28. Efter § 363 a indsættes: »§ 363 b. Filialer her i landet af udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, som er nævnt i § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område,

	<p>betaler årligt en afgift til Finanstilsynet på 8.000 kr.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, når virksomheden udøves her i landet gennem tilknyttede agenter, der er etableret her i landet.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Filialer her i landet af udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, som er nævnt i § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service og -aktiviteter, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, betaler årligt en afgift til Finanstilsynet på 15.000 kr.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, som er nævnt i § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service og -aktiviteter, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og for hvilket land Europa-Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, og som yder grænseoverskridende tjenesteydelser med investerings-service og -aktiviteter her i landet, betaler årligt en afgift til Finanstilsynet på 8.000 kr.«</p>
§ 417 b. ---	
<i>Stk. 2 og 3.</i> ---	
<i>Stk. 4.</i> Finanstilsynet kan begrænse fradraget opgjort efter stk. 2, hvis anvendelsen heraf medfører, at solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, er mindre end det største af summen af de nedenfor i nr. 1-5 nævnte beløb og det største af det for selskabet relevante beløb i nr. 6-10:	

1-5) ---		
6)	3,7 mio. euro for forsikringselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed.	29. I § 417 b, stk. 4, nr. 6, ændres »3,7 mio. euro« til: » 4 mio. euro«.
7)	2,5 mio. euro for forsikringselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.	30. I § 417 b, stk. 4, nr. 7, ændres »2,5 mio. euro« til: »2,7 mio. euro«.
8)	3,7 mio. euro for forsikringselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7.	31. I § 417 b, stk. 4, nr. 8, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.
9)	3,6 mio. euro for forsikringselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.	32. I § 417 b, stk. 4, nr. 9, ændres »3,6 mio. euro« til: »3,9 mio. euro«.
10)	1,2 mio. euro for captivegenforsikringselskaber.	33. I § 417 b, stk. 4, nr. 10, ændres »1,2 mio. euro« til: »1,3 mio. euro«.
<i>Stk. 5 og 6. ---</i>		
§ 6		
I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 337 af 11. marts 2022, som ændret ved § 10 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:		
<i>Lov om forsikringsformidling</i>		
§ 2. I denne lov forstås ved:		
1-7) ---		
8)	Store risici:	
	a og b) ---	
	c) Risici under forsikringsklasserne 3, 8-10, 13 og 16 i bilag 7 til lov om finansiel virksomhed, når forsikringstageren opfylder mindst to af følgende betingelser:	

	i) Forsikringstageren har en balancesum på minimum 46,3 mio. kr.	1. I § 2, nr. 8, litra c, nr. i, ændres »46,3 mio. kr.« til: »49,3 mio. kr.«.
	ii) Forsikringstageren har en årlig nettoomsætning på mindst 95,5 mio. kr.	2. I § 2, nr. 8, litra c, nr. ii, ændres »95,5 mio. kr.« til: »101,6 mio. kr.«.
	iii) ---	
9-15) ---		
<p>§ 22. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov bortset fra § 18 og påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af loven. 136 Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.</p>		3. I § 22, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt)«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«.
Stk. 2 og 3. ---		
		§ 7
		I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 14 af 13. januar 2023, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om kapitalmarkeder</i>		
<p>§ 2. Reglerne for fondsmæglerselskaber, jf. § 13, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, gælder også for:</p>		
1)	Virksomheder, der efter § 7, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed har tilladelse som pengeinstitut, og som udøver akti-	1. I § 2, stk. 1, nr. 1 og 2, ændres »bilag 4, afsnit A, i lov om finansiell virksomhed« til: »bilag 1, afsnit A, i lov om fonds-

	viteter som nævnt i bilag 4, afsnit A, i lov om finansiel virksomhed.	mæglerselskaber og investeringservice- og aktiviteter«.
2)	Virksomheder, der efter § 8, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed har tilladelse som realkreditinstitut, og som udøver aktiviteter som nævnt i bilag 4, afsnit A, i lov om finansiel virksomhed.	1. I § 2, <i>stk. 1, nr. 1 og 2</i> , ændres »bilag 4, afsnit A, i lov om finansiel virksomhed« til: »bilag 1, afsnit A, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice- og aktiviteter«.
3-6) ---		
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>		
§ 3. ---		
1-37) ---		
		2. I § 3 indsættes som <i>nr. 38</i> : »38) Overvejende kommerciel koncern: Enhver koncern, hvis hovederhverv ikke er at yde investeringservice, som defineret i § 10, nr. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, at udføre en aktivitet, der er opført i bilag 2 til lov om finansiel virksomhed, eller at fungere som pristiller for råvarederivater.«
§ 6. Ved investeringsforvaltningsselskab forstås i denne lov, jf. dog stk. 2:		
1)	Investeringsforvaltningsselskaber, der har tilladelse til at udøve aktiviteter i henhold til bilag 4, afsnit A, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.	3. I § 6, <i>stk. 1, nr. 1</i> , og § 7, <i>nr. 2</i> , ændres »bilag 4, afsnit A, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed« til: »bilag 1, afsnit A, nr. 9, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice- og aktiviteter, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed«.
2 og 3) ---		
<i>Stk. 2. ---</i>		

§ 7. Ved forvaltere af alternative investeringsfonde forstås i denne lov:		
1) ---		
2)	Forvaltere af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at udøve aktiviteter i henhold til bilag 4, afsnit A, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.	3. I § 6, stk. 1, nr. 1, og § 7, nr. 2, ændres »bilag 4, afsnit A, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed« til: »bilag 1, afsnit A, nr. 9, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice- og aktiviteter, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed«.
3) ---		
		§ 8
		I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 2015 af 1. november 2021, som ændret bl.a. ved § 15 i lov nr. 2601 af 28. december 2021 og senest ved § 9 i lov nr. 568 af 10. maj 2022 og § 35 i lov nr. 871 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:
<i>Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.</i>		
§ 136 a. ---		
Stk. 2-5. ---		
Stk. 6. Kapitalforeningen eller AIF-SIKAV'en skal efter anmodning udlevere oplysninger om foreningens eller AIF-SIKAV'ens reelle ejere, herunder om foreningens eller AIF-SIKAV'ens forsøg på at identificere kapitalforeningens eller AIF-SIKAV'ens reelle ejere, til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet. Foreningen eller AIF-SIKAV'en skal endvidere efter anmodning udlevere de nævnte oplysninger til andre kompetente myndigheder, når disse myndigheder vurderer, at oplysningerne er nødvendige for deres varetagelse af tilsyns- eller kontrolopgaver.		1. I § 136 a, stk. 6 og 7, ændres »Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet« til: »Hvidvasksekretariatet«.

<p><i>Stk. 7.</i> Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet og andre kompetente myndigheder kan vederlagsfrit videregive oplysninger om reelle ejere, der er registreret, jf. stk. 3, eller er indhentet, jf. stk. 6, til andre EU-medlemsstaters kompetente myndigheder og finansielle efterretningstjenester.</p>	<p>1. I § 136 a, stk. 6 og 7, ændres »Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet« til: »Hvidvasksekretariatet«.</p>
<p><i>Stk. 8 og 9.</i> ---</p>	
	<p>§ 9</p>
	<p>I lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter, som ændret ved § 13 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, § 10 i lov nr. 568 af 10. maj 2022 og § 6 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:</p>
<p><i>Lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter</i></p>	
<p><i>Overskriften.</i> Øvrige værdipapirhandlere</p>	<p>1. Efter § 1 indsættes før overskriften før § 2:</p> <p>»§ 1 a. For fondsmæglerselskaber, der ikke har opfyldt alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, men som efterfølgende opfylder betingelserne, vil kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, efter en periode på seks måneder fra den dato, hvor betingelserne er opfyldt, ikke længere finde anvendelse. Kravene ophører kun med at finde anvendelse efter perioden nævnt i 1. pkt., hvis et fondsmæglerselskab i denne periode fortsat har opfyldt alle betingelserne for klassificering som et mindre og ikke indbyrdes forbundet fondsmæglerselskab uden afbrydelse, og fondsmæglerselskabet har underrettet Finanstilsynet herom.</p>

Stk. 2. Fondsmæglerselskaber, der fastslår, at de ikke længere opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, skal underrette Finanstilsynet herom og overholde kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber. Kravene skal opfyldes senest 12 måneder efter den dato, hvor klassificeringsvurderingen fandt sted.

Stk. 3. Kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, finder anvendelse for fondsmæglerselskaber på individuelt og konsolideret niveau, jf. dog stk. 4. Uanset 1. pkt. finder kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, ikke anvendelse for datterselskaber, der er medtaget i en konsolideret situation, og som er etableret i tredjelande, hvis moderselskabet i Den Europæiske Union over for Finanstilsynet og øvrige kompetente myndigheder i Unionen for fondsmæglerselskaber i fondsmæglerselskabskoncernen kan godtgøre, at anvendelse af kravene fastsat i denne lov er i strid med lovgivningen i det tredjeland, hvor disse datterselskaber er etableret.

Stk. 4. Har Finanstilsynet givet tilladelse til anvendelse af koncernkapitaltesten i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber, finder kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, anvendelse for fondsmæglerselskaber på individuelt niveau.«

<p>§ 8. For grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringservice og -aktiviteter med eller uden accessoriske tjenesteydelser udøvet her i landet af investeringselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og for hvilket land Europa-Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, finder §§ 41, 45-48, 232, 247, 259 og 262-264, § 267, stk. 1 og 2, og § 272, stk. 1, og regler udstedt i medfør heraf og i medfør af § 96, stk. 2, anvendelse.</p>	<p>2. I § 8, <i>stk. 1</i> og 2, indsættes efter »262-264«: », § 265, stk. 2 og 3«.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> For grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringservice og -aktiviteter med eller uden accessoriske tjenesteydelser ydet eller udført her i landet af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og for hvilket land Europa-Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, og som er meddelt tilladelse af Finanstilsynet i henhold til lov om finansiel virksomhed, finder §§ 45-48, 232, 247, 259 og 262-264, § 267, stk. 1 og 2, og § 272, stk. 1, og regler udstedt i medfør af heraf og i medfør af § 96, stk. 2, anvendelse.</p>	<p>2. I § 8, <i>stk. 1</i> og 2, indsættes efter »262-264«: », § 265, stk. 2 og 3«.</p>
<p>§ 26. Fondsmæglerselskaber skal være aktieselskaber med en bestyrelse og direktion.</p>	<p>3. I § 26, <i>stk. 1</i>, indsættes som 2. <i>pkt.</i>: »Fondsmæglerholdingvirksomheder skal være aktieselskaber eller anpartsselskaber.«</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Aktiekapitalen skal indbetales fuldt ud. Immaterielle aktiver kan ikke anvendes til indbetaling af aktiekapital.</p>	<p>4. I § 26, <i>stk. 2</i>, indsættes efter »Aktiekapitalen«: »eller anpartskapitalen« og efter »aktiekapital« indsættes: »eller anpartskapital«.</p>

Stk. 3. Deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellig stemmевærdi kan ikke finde sted.	5. § 26, stk. 3, affattes således: »Stk. 3. I fondsmæglerselskaber kan deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellige stemmевærdi ikke finde sted.«
Stk. 4. ---	
	6. I § 26 indsættes som stk. 5: »Stk. 5. Finanstilsynet kan fastsætte regler om fondsmæglerselskabers og fondsmæglerholdingvirksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering til aktie- eller anpartskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse.«
§ 27. Selskabslovens §§ 110, 286, 306 og 318 k finder ikke anvendelse på fondsmæglerselskaber.	7. I § 27 indsættes efter »fondsmægler-selskaber«: »og fondsmæglerholdingvirksomheder«.
§ 41. ---	
Stk. 2. ---	
	1. I § 41 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke: »Stk. 3. Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse meddelt efter stk. 1, hvis betingelserne for tilladelsen ikke længere er opfyldt, eller hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbetalingen efter § 363 b, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, på almindelig vis.« Stk. 3 bliver herefter stk. 4.
Stk. 3. ---	
§ 43. ---	
Stk. 2. ---	

Stk. 3. Finanstilsynet giver tilladelse efter stk. 1, når det er godtgjort, at alle følgende betingelser er opfyldt:		
1-6) ---		
7)	Filialen vil være i stand til at opfylde kravene i §§ 45-48 og 94, § 95, stk. 1, 2 og 7, § 96 og § 108 og regler udstedt i medfør heraf, §§ 88-95, 98-109, 114 og 135-140, § 196, stk. 2, og §§ 214 og 218 i lov om kapitalmarkeder og artikel 3-26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og i foranstaltninger vedtaget i medfør heraf.	8. I § 43, stk. 3, nr. 7, ændres »§§ 45-48« til: »§§ 44-48«.
Stk. 4. ---		
Stk. 5. §§ 163 og 164 gælder tilsvarende for inddragelse af tilladelse meddelt efter stk. 1.		9. I § 43, stk. 5, indsættes som 2. pkt.: »Ud over de tilfælde, der er nævnt i §§ 163-164, kan Finanstilsynet inddrage en tilladelse meddelt efter stk. 1, hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbetalingen efter § 363 b, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, på almindelig vis.«
§ 94. ---		
		10. I § 94 indsættes efter stk. 1 som nye stykker: »Stk. 2. Procedurene som nævnt i stk. 1, nr. 4, skal omhandle væsentlige kilder til og virkninger af risici og eventuel indvirkning på kapitalgrundlaget. Stk. 3. Et fondsmæglerselskab og en fondsmæglerholdingvirksomhed skal registrere alle sine transaktioner og dokumentere de foranstaltninger, der er truffet for effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1 og 2.« Stk. 2 bliver herefter stk. 4.

<i>Stk. 2. ---</i>	
<i>Overskriften.</i> Inspektioner m.v.	<p>11. Efter § 224 indsættes før overskriften før § 225:</p> <p>»§ 224 a. Finanstilsynet kan i tilfælde, hvor Finanstilsynet ville have været den koncerntilsynsførende, hvis modervirksomheden var etableret i Den Europæiske Union, stille krav om etablering af en fondsmæglerholdingvirksomhed eller blandet finansiel holdingvirksomhed i Unionen og anvende reglerne i artikel 7 eller 8 i forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav på denne fondsmæglerholdingvirksomhed eller blandede finansielle holdingvirksomhed.«</p>
<p>§ 232. Fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder, blandede finansielle holdingvirksomheder, holdingselskaber med blandede aktiviteter, leverandører og underleverandører skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Det samme gælder for filialer og tilknyttede agenter omfattet af §§ 3, 5 og 7.</p>	<p>12. I § 232, <i>stk. 1, 1. pkt.</i>, ændres »holding-selskaber med blandede aktiviteter, « til: »blandede holdingvirksomheder og personer, som tilhører disse virksomheder, samt«.</p>
<i>Stk. 2. ---</i>	
<p>§ 233. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til forretningslokaler tilhørende et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed, herunder ved inspektioner, forudsat forudgående underretning af andre berørte tilsynsmyndigheder. 1. pkt. gælder tillige blandede finansielle holdingvirksomheder, holdingselskaber med blandede aktiviteter og enhver anden virksomhed, der indgår i tilsynet med overholdelsen af koncernkapitaltesten, jf. artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber, forudsat forudgående underretning af andre berørte tilsynsmyndigheder.</p>	<p>13. I § 233, <i>stk. 1, 1. pkt.</i> ændres »et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed, herunder ved inspektioner, forudsat underretning af andre berørte tilsynsmyndigheder« til: »fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder, blandede finansielle holdingvirksomheder samt blandede holdingvirksomheder og disses datterselskaber, herunder ved inspektion«, og i 2. <i>pkt.</i> udgår »blandede finansielle holdingvirksomheder, holdingselskaber med blandede aktiviteter og«.</p>
<i>Stk. 2-4. ---</i>	

<p><i>Overskriften.</i> Verifikation af oplysninger</p>	<p>14. Efter § 252 indsættes før overskriften før § 253:</p> <p style="text-align: center;"><i>»Verifikation af margenmodel</i></p> <p>§ 252 a. Finanstilsynet kan med henblik på at vurdere om betingelsen i artikel 23, stk. 1, 1. afsnit, litra c, i forordning (EU) 2019 / 2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber er opfyldt anmode den kompetente myndighed i et clearingmedlems hjemland om oplysninger vedrørende den margenmodel og de parametre, der er anvendt ved beregning af et fondsmægler-selskabs margenkrav.«</p>
<p>§ 265. Fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder og filialer af investeringsselskaber skal betale afgift til Finanstilsynet.</p>	<p>15. § 265, stk. 1, affattes således:</p> <p>»Fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder samt udenlandske investeringsselskaber, der yder eller udfører investeringsservice og –aktiviteter her i landet gennem en filial eller tilknyttede agenter, der er etableret her i landet, skal betale afgift til Finanstilsynet.«</p>
	<p>16. I § 265 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 2. Udenlandske investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og –aktiviteter, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og for hvilket land Europa-Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, og som yder grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringsservice og –aktiviteter her i landet, skal betale afgift til Finanstilsynet.«</p>

		Stk. 2 bliver herefter stk. 3.
	Stk. 2. ---	
	Bilag 3. Beregninger vedrørende krav om nedskrivningsegne passiver og subordination.	
	1) ---	
2)	<p>Det beløb, Y, der henvises til i § 203, stk. 1, og beregnes ved anvendelse af følgende formel:</p> $Z = 2 \times \eta + 2 \times \theta + \iota$ <p>η = Beløbet i medfør af kravet i artikel 92, stk. 1, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter.</p> <p>θ = Beløbet i medfør af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 121, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 120.</p> <p>ι = Beløbet i medfør af det kombinerede kapitalbufferkrav.</p>	<p>2. <i>Bilag 3, nr. 2</i>, affattes således: →»2) Det beløb, Y, der henvises til i § 203, stk. 1, beregnes ved anvendelse af følgende formel:</p> $Z = 2 \times \eta + 2 \times \theta$ <p>η = Beløbet i medfør af kravet i artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringselskaber.</p> <p>θ = Beløbet i medfør af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 121, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 120.«</p>
		§ 10
		I lov nr. 1374 af 13. december 2019 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love (Direkte debitering, håndtering af erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i Qudos Insurance A/S, whistleblowerordning for virksomheder med begrænset tilladelse, revisors meddelelsespligt til Finanstilsynet og ændring af procedure ved indløsning af minoritetsaktionærer m.v.), som ændret ved § 12, i lov

	nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændring:
<i>Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love.</i>	
§ 19. ---	
<i>Stk. 2-6. ---</i>	
<i>Stk. 7. Erhvervsministeren fremsætter senest i folketingsåret 2022-23 forslag om revision af § 122, stk. 2, i lov om betalinger, jf. denne lovs § 7, nr. 5.</i>	1. § 19, stk. 7, ophæves.

Lovforslag sammenholdt med gældende ret

Oktober 2022

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 1
	I lov nr. 450 af 24. april 2019 om forbrugslånsvirksomheder, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 801 af 9. juni 2020 og senest ved § 11 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om forbrugerlånsvirksomheder</i>	
§ 1. ---	
<i>Stk. 2. ---</i>	
<i>Stk. 3. Loven finder endvidere ikke anvendelse på forbrugslånsvirksomheder, i det omfang de udbyder</i>	
1) kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger,	2. § 1, stk. 3, nr. 1, affattes således: »1) Aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varen eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger

		senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit.«
		<p>3. I § 1, stk. 3, indsættes efter nr. 1 som nye numre:</p> <p>»2) Aftaler om betalingskort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en bestemt dato, senest 50 dage efter transaktionen, uden at der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med den udskudte betaling.«</p> <p>3) Kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger, og hvor virksomheden, der yder kreditten, er omfattet af § 389, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed og modtager midler til anvendelse i almenvelgørende eller på anden måde almennyttigt øjemed efter § 8 a, stk. 1, i ligningsloven.</p> <p>Nr. 2-5 bliver herefter nr. 4-7.</p>
2-5) ---		
Stk. 4-6. ---		
		§ 2
		I lov om kreditaftaler, jf. lovbekendtgørelse nr. 817 af 8. juni 2019, som ændret ved § 6 i lov nr. 2221 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:
	<i>Lov om kreditaftaler</i>	
		§ 3. Loven finder ikke anvendelse på:
1)	Kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger. Lovens § 8 c finder dog anvendelse på aftaler om kortfristede forbrugslån.	<p>2. § 3, stk. 1, nr. 1, affattes således:</p> <p>»1) Aftaler om køb af varer eller tjenesteydelser, hvor udbyderen rente- og omkostningsfrit accepterer, at forbrugeren betaler for varen el-</p>

		<p>eller tjenesteydelsen på et tidspunkt, der ligger senere end leveringstidspunktet, men ikke senere end 90 dage efter leveringstidspunktet, og hvor der ikke er en tredjepart, der yder kredit.«</p>
2)	<p>Kreditaftaler, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden 3 måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger. Lovens § 8 c finder dog anvendelse på aftaler om kortfristede forbrugslån.</p>	<p>3. § 3, stk. 1, nr. 2, affattes således: -»2) Aftaler om betalingskort med udskudt betaling, hvor det samlede transaktionsbeløb debiteres på kortindehavers konto på en bestemt dato, senest 50 dage efter transaktionen, uden at der skal betales renter eller omkostninger i forbindelse med den udskudte betaling. § 8 b, stk. 2, finder dog anvendelse på aftaler nævnt i 1. pkt.«</p>
3-7) ---		
Stk. 2 og 3. ---		
		§ 3
		<p>I lov om en garantifond for skadesforsikrings-selskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 2067 af 12. november 2021, foretages følgende ændringer:</p>
	<p><i>Lov om en garantifond for skadesforsikrings-selskaber</i></p>	
§ 1. ---		
Stk. 2. Fonden skal yde dækning til et direkte tegnende skadesforsikrings-selskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark i henhold til § 5, når		<p>2. § 1, stk. 2, affattes således:</p> <p>»Stk. 2. Fonden skal yde dækning til forsikringstagere og de sikrede i henhold til § 5 for forsikringer i forsikrings-selskaber omfattet af § 3, stk. 1 og 2, når</p> <p>1) erstatningskrav udspringer af en forsikringsaftale med et skadesforsikrings-selskab, som bliver erklæret konkurs, eller</p> <p>2) et livs- eller skadesforsikrings-selskab får tilbagekaldt sin tilladelse til at udøve arbejds-</p>

		ulykkesforsikringsvirksomhed og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.«
1)	skadesforsikringsselskabet bliver erklæret konkurs og	
2)	skadesforsikringsselskabet får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.	
		3. I § 1 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke: »Stk. 3. Fonden skal yde dækning til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade og personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Euro-pæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, fra det tidspunkt, hvor 1) forsikringsselskabet bliver taget under konkursbehandling, eller 2) forsikringsselskabet træder i likvidation.« Stk. 3-5 bliver herefter stk. 4-6.
	Stk. 3-5. ---	
	§ 2. Fonden dækker den virksomhed, som de forsikringsselskaber, der er nævnt i § 3, stk. 1, har i Danmark, for risici i Danmark.	4. I § 2 indsættes efter »stk. 1«: » og 2«.
	§ 3. Følgende forsikringsselskaber skal være medlem af og yde bidrag til Fonden:	5. I § 3, stk. 1, ændres »forsikringsselskaber« til »skadesforsikringsselskaber«.

1-3) ---		
		<p>6. I § 3 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 2. Følgende livsforsikringselskaber skal være medlem af og yde bidrag til Fonden:</p> <p>1) Direkte tegnende livsforsikringselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.</p> <p>2) Filialer beliggende i Danmark af direkte tegnende livsforsikringselskaber, der har tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.</p> <p>3) Direkte tegnende livsforsikringselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er anmeldt til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed i Danmark via grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.«</p> <p>Stk. 2-11 bliver herefter stk. 3-12.</p>
Stk. 2-11. ---		
§ 4. ---		
Stk. 2. ---		
Stk. 3. En forsikringstager kan med øjeblikkeligt varsel opsige en forsikringsaftale i et forsikringselskab nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 eller 3, hvis Finanstilsynet forbyder forsikringselskabet at udøve virksomhed i Danmark, jf. § 14, stk. 3. Forsikringselskabet må ved en opsigelse efter 1. pkt. ikke opkræve et gebyr hos forsikringstageren.		<p>7. I § 4, stk. 3, 1. pkt., og § 14, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »nr. 2 eller 3,«: »og stk. 2, nr. 2 eller 3,«.</p>
§ 10. ---		

<i>Stk. 2. ---</i>	
<i>Stk. 3.</i> Som formand eller næstformand kan ikke vælges personer, der deltager i ledelsen af eller i øvrigt har en sådan tilknytning til et skadesforsikringsselskab, at der vil kunne opstå modsatrettede interesser mellem dette og Fonden.	8. I § 10, stk. 3, ændres »skadesforsikringsselskab« til: »forsikringsselskab«.
<i>Stk. 4. ---</i>	
§ 14. ---	
<i>Stk. 2. ---</i>	
<i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet kan forbyde et forsikringsselskab nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 eller 3, at drive virksomhed i Danmark i medfør af § 243 i lov om finansiel virksomhed, hvis forsikringsselskabet ikke overholder lovens regler, regler udstedt i medfør af loven eller bestemmelser i Fondens vedtægter. Forsikringsselskabet skal straks efter modtagelsen af en afgørelse efter 1. pkt. give hver enkelt forsikringstager i Danmark, der har tegnet en forsikring i det pågældende forsikringsselskab, skriftlige oplysninger om, hvilke konsekvenser afgørelsen har for forsikringstageren og de sikrede. Oplysningerne efter 2. pkt. skal være let forståelige og skal affattes på dansk.	7. I § 4, stk. 3, 1. pkt., og § 14, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »nr. 2 eller 3,«: »og stk. 2, nr. 2 eller 3,«.
<i>Stk. 4. ---</i>	
§ 14 a. (Ophævet).	<p>8. »§ 14 a. Fonden kan indgå aftale om forpligtelser, funktioner og procedurer for refusion med</p> <p>1) erstatningsorganer med hjemland i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab, eller</p> <p>2) andre enheder med hjemland i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er bemyndiget til at</p>

		forhandle og indgå en aftale om forpligtelser, funktioner og procedurer for refusion, som det pågældende lands erstatningsorgan bliver part i, når organet er oprettet eller godkendt. Stk. 2. Fonden skal skriftligt orientere Finanstilsynet om aftaler indgået i henhold til stk. 1.«
		§ 4
		I hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 316 af 11. marts 2022, som ændret ved § 9 i lov nr. 409 af 31. marts 2022 og § 4 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:
	<i>Hvidvaskloven</i>	
	§ 1. Denne lov finder anvendelse på følgende virksomheder og personer, herunder filialer, distributører og agenter af disse her i landet:	
1-25) ---		
26)	Udstedere af virtuel valuta.	2. § 1, stk. 1, nr. 26, affattes således: »26) Udbydere af finansielle tjenester relateret til en udsteders udbud eller salg af virtuelle valutaer.«
	Stk. 2-7. ---	
	§ 2. I denne lov forstås ved:	
1-7) ---		
8)	Politisk eksponeret person: En fysisk person, der har eller har haft et af følgende offentlige erhverv	
	a) Statschef, regeringschef, minister og viceminister eller assisterende minister.	3. I § 2, nr. 8, litra a, ændres »og viceminister eller assisterende minister« til: », viceminister eller assisterende minister og særlig rådgiver for en minister«.
	b-h) ---	

9-20) ---		
§ 10. Virksomheder og personer omfattet af denne lov skal gennemføre kundekendingsprocedurer, jf. §§ 11-21, når		
1) ---		
2)	de udfører en enkeltstående transaktion på	
	a-c) ---	
	d) 1.000 euro eller derover ved veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, overførsel af virtuel valuta eller udstedelse af virtuel valuta, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet,	4. I § 10, nr. 2, litra d, ændres »udstedelse af virtuel valuta« til: »tjenester relateret til udstedelse af virtuel valuta«.
3-5) ---		
§ 38. ---		
<i>Stk. 2-5.</i> ---		
	<i>Stk. 6.</i> Oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-14, 16, 18, 20 og 22-26, forudsat at	5. I § 38, <i>stk. 6</i> , ændres »forudsat at« til: »forudsat, at«.
1-3) ---		
<i>Stk. 7 og 8.</i> ---		
§ 41. Finanstilsynet kan give tilladelse til valutavekslingsvirksomhed, jf. § 1, stk. 1, nr. 18, hvis		
1) ---		
2)	medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion eller, hvor valuta-	2. I § 41, nr. 2, indsættes efter »ledelsesansvarlige«: »og virksomhedens ejere af

	veksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor virksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse og direktion, den eller de for virksomheden ledelsesansvarlige opfylder kravene i § 45,	kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed,«.
3-5) ---		
§ 42. En ansøgning om tilladelse til valutavekslingsvirksomhed skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i § 41 er opfyldt. Ansøgningen skal som minimum indeholde følgende:		
1-4) ---		
5)	Oplysninger om medlemmer af virksomhedens bestyrelse og direktion eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor virksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse og direktion, den eller de ledelsesansvarlige for virksomheden, der dokumenterer, at kravene i henhold til § 45 er opfyldt.	3. I § 42, nr. 5, indsættes efter »ledelsesansvarlige for virksomheden«: »og virksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed«.
6)	Oplysninger om ejere af en kvalificeret ejerandel i virksomheden, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren, størrelsen af disses andele og dokumentation for ejernes egnethed til at sikre en fornuftig og forsvarlig forvaltning af virksomheden.	6. § 42, nr. 6, affattes således: »6) Oplysninger om ejere af kvalificerede andele i virksomheden, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren og størrelsen af disses andele.«
7) ---		
	§ 45. Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en valutavekslingsvirksomhed eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor valutavekslingsvirksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse eller direktion, den eller de ledelsesansvarlige	7. I § 45, stk. 1, indsættes efter »ledelsesansvarlige«: »og valutavekslingsvirksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed,«.
1-5) ---		

<p><i>Stk. 2.</i> Et medlem af bestyrelsen eller direktionen i en valutavekslingsvirksomhed eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren eller, hvor valutavekslingsvirksomheden drives som juridisk person uden bestyrelse eller direktion, den eller de ledelsesansvarlige skal meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1 i forbindelse med indtræden i virksomhedens ledelse eller, hvor valutaveksling udøves af en enkeltmandsvirksomhed, i forbindelse med ansøgning om tilladelse, jf. § 41. Der skal endvidere meddeles Finanstilsynet oplysninger om forhold som nævnt i stk. 1, nr. 2-5, hvis forholdene efterfølgende ændrer sig. Meddelelsen skal ske senest 2 uger efter ændringen.</p>	<p>8. I § 45, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »ledelsesansvarlige«: »og valutavekslingsvirksomhedens ejere af kvalificerede andele, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed,« og efter »virksomhedens ledelse«: », indtræden som ejer af kvalificerede andele«.</p>
<p>§ 55. Reaktionen givet efter § 47, stk. 1 og 2, § 51 eller § 51 b eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside, jf. dog stk. 6. Beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. § 47, stk. 2, offentliggøres som resumé, jf. dog stk. 6. Offentliggørelsen skal omfatte den juridiske eller fysiske persons navn, jf. dog stk. 3.</p>	<p>9. I § 55, stk. 1, 1. pkt., ændres »givet« til: »tildelt«.</p>
<p><i>Stk. 2-8.</i> ---</p>	
<p>§ 78 a. Skønnes en overtrædelse af § 7, stk. 1 eller 2, § 8, stk. 1-4 eller 6, § 9, stk. 1 eller 2, § 10, § 11, stk. 1 eller 2 eller stk. 3, 1., 3. eller 4. pkt., § 12, § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., stk. 3, stk. 4, 2. pkt., eller stk. 5, § 15, § 17, stk. 1 eller 2, § 18, stk. 1-6, § 19, § 20, § 22, stk. 2 eller 3, § 24, stk. 1, 2. pkt., eller stk. 2 eller 3, § 25, stk. 1 eller 2, § 26, stk. 1 og 3, stk. 4, 1. pkt., og stk. 6, 1. pkt., §§ 30, 31, 40 eller 43 eller § 48, stk. 1, ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan Finanstilsynet i et bødeforelæg tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den fysiske eller juridiske person, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget, jf. dog stk. 2.</p>	<p>10. I § 78 a, stk. 1, indsættes efter »§ 48, stk. 1«: »og 2«.</p>
<p><i>Stk. 2-4.</i> ---</p>	

§ 85. ---	
	<p>11. I § 85 indsættes som <i>stk. 2</i> og <i>3</i>:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> De dele af § 57, <i>stk. 1, 1. pkt.</i>, som i medfør af <i>stk. 1</i> er sat i kraft for Grønland, kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft på ny for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.</p> <p><i>Stk. 3.</i> De dele af § 27, <i>stk. 1</i>, som i medfør af <i>stk. 1</i>, er sat i kraft for Færøerne, kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft på ny for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.«</p>
	§ 5
	I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 406 af 29. marts 2022, som ændret bl.a. ved, § 1 i lov nr. 570 af 10. maj 2022 og senest ved § 37 i lov nr. 871 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om finansiel virksomhed</i>	
§ 1. ---	
<i>Stk. 2 og 3.</i> ---	
<i>Stk. 4.</i> For filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 6, 6 a, 6 b, 30, 32, 34-36, 43, 43 b, 47-48 a, 50-60, 344 og 345, § 347, <i>stk. 1-3, 5 og 7</i> , §§ 347 c og 348 § 352, <i>stk. 2, 354 a, 360, 363 a, 368-370</i> og §§ 373-374 anvendelse med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til internationale aftaler. For filialer her i landet af kreditinstitutter finder § 152 a, <i>stk. 4, 2. pkt.</i> , og § 307 a, <i>stk. 1, 1. pkt.</i> , anvendelse med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til internationale aftaler. For filialer her i landet af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse	<p>2. I § 1, <i>stk. 4, 1. pkt.</i>, ændres »354 a« til: »§§ 354 a og 354 b«.</p> <p>3. I § 1, <i>stk. 4, 4. pkt.</i>, ændres »§ 347, <i>stk. 1-3, 5 og 7</i>, samt §§ 348 og 354 a« til: »§ 347, <i>stk. 1-3, 5 og 7</i>, § 348, §§ 354 a og 354 b samt § 363 b, <i>stk. 1 og 2</i>«.</p>

<p>til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder § 347 a endvidere anvendelse med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til internationale aftaler. For filialer og tilknyttede agenter her i landet af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at yde investeringservice eller udføre investeringsaktiviteter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som udfører sådan aktivitet her i landet, finder §§ 30, 32, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, samt §§ 348 og 354 a anvendelse med de afvigelser, som er fastsat i eller i henhold til internationale aftaler. § 43 og regler udstedt i medfør heraf gælder tilsvarende for situationer som nævnt i 4. pkt.</p>	
<p>Stk. 5. ---</p>	
<p>Stk. 6. For tjenesteydelser med værdipapirhandel ydet her i landet af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og for hvilket land Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, finder §§ 6, 6 a, 6 b, 33, 43, § 347, stk. 1, § 348 og § 373, stk. 3 og 5, anvendelse.</p>	<p>4. I § 1, stk. 6, indsættes efter »§ 348«: », § 363 b, stk. 4,«.</p>
<p>Stk. 7-19. ---</p>	
<p>§ 5. I denne lov forstås ved:</p>	
<p>1-21) ---</p>	
<p>22) <i>Gruppe 1-forsikringsselskab</i>: Et forsikringsselskab, som udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til §§ 38 eller 39 eller forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed omfattet af en eller flere af forsikringsklasserne 10-15 i bilag 7, medmindre de udgør accessori-</p>	

	<p>ske risici, eller et selskab, som i 3 på hinanden følgende år har opfyldt mindst én af følgende betingelser, jf. dog § 11, stk. 3 og 6:</p>	
	<p>a) Selskabets årlige bruttopræmie overstiger 5 mio. euro.</p>	<p>5. I § 5, stk. 1, nr. 22, litra a, ændres »5 mio. euro« til: »5,4 mio. euro«.</p>
	<p>b) Selskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro.</p>	<p>6. I § 5, stk. 1, nr. 22, litra b og c, ændres »25 mio. euro« til: »26,6 mio. euro«.</p>
	<p>c) Selskabet er en del af en koncern, og koncernens samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er overstiger 25 mio. euro.</p>	<p>6. I § 5, stk. 1, nr. 22, litra b og c, ændres »25 mio. euro« til: »26,6 mio. euro«.</p>
	<p>d) Selskabet udøver genforsikringsvirksomhed, som overstiger 0,5 mio. euro af selskabets bruttopræmie, 2,5 mio. euro af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er, 10 pct. af dets bruttopræmier eller 10 pct. af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser eksklusive genforsikringsaftaler og aftaler med ISPV'er.</p>	<p>7. I § 5, stk. 1, nr. 22, litra d, ændres »0,5 mio. euro« til: »0,6 mio. euro« og »2,5 mio. euro« ændres til: »2,7 mio. euro«.</p>
23-76) ---		
Stk. 2-9. ---		
<p>§ 12. Banker, realkreditinstitutter og investeringsforvaltningsselskaber skal være aktieselskaber. Andelskasser skal være andelsselskaber, jf. dog § 207. Sparekasser skal være selvejende institutioner, jf. dog § 207. Forsikringsselskaber skal være aktieselskaber, gensidige selskaber eller tværgående pensionskasser. Captivegenforsikringsselskaber skal være aktieselskaber.</p>	<p>8. I § 12, stk. 1, indsættes som 6. pkt.: »Finansielle holdingvirksomheder skal være aktieselskaber eller anpartsselskaber.«</p>	
Stk. 2 og 3. ---		

<p>§ 13. Aktiekapitalen i finansielle virksomheder skal indbetales fuldt ud. Immaterielle aktiver kan ikke anvendes til indbetaling af aktiekapital.</p>	<p>9. I § 13, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter » virksomheder«: »og aktie- eller anpartskapitalen i finansielle holdingvirksomheder«.</p>
<p>Stk. 2. I pengeinstitutter, investeringsforvaltningselskaber, realkreditinstitutter og forsikringselskaber kan deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellig stemmевærdi ikke finde sted, jf. dog stk. 3.</p>	<p>10. I § 13, stk. 2, indsættes efter »realkreditinstitutter«: », finansielle holdingvirksomheder« og »i aktieklasser« ændres til: »eller anpartskapitalen i klasser«.</p>
<p>Stk. 3-6. ---</p>	
<p>§ 13 a. Selskabslovens §§ 110, 286, 306 og 318 k finder ikke anvendelse på pengeinstitutter og realkreditinstitutter.</p>	<p>11. I § 13 a ændres »og realkreditinstitutter« til: », realkreditinstitutter og finansielle holdingvirksomheder«.</p>
<p>§ 33. ---</p>	
<p>Stk. 2-4. ---</p>	
	<p>12. I § 33 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 5. Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse, jf. stk. 1, såfremt kreditinstituttet ikke længere opfylder kravene til at få en tilladelse, eller hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbetalingen efter § 363 b, stk. 4, på almindelig vis.«</p> <p>Stk. 5 bliver herefter stk. 6.</p>
<p>Stk. 5. ---</p>	
<p>§ 33 a. ---</p>	
<p>Stk. 2-4. ---</p>	
<p>Stk. 5. §§ 223 og 224 gælder tilsvarende for inddragelse af tilladelse meddelt efter stk. 1.</p>	<p>13. I § 33 a, stk. 5, indsættes som 2. pkt.:</p> <p>»Ud over de tilfælde, der er nævnt i §§ 223-224, kan Finanstilsynet inddrage en tilladelse meddelt efter stk. 1, hvis Finanstilsynet</p>

	ikke kan inddrive afgiftsbetalingen efter § 363 a og § 363 b, stk. 3, på almindelig vis.«
§ 61. ---	
<i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet bekræfter skriftligt og senest efter to arbejdsdage modtagelsen af ansøgningen, jf. stk. 1. Tilsvarende gælder ved modtagelse af materiale efter stk. 4.	14. I § 61, stk. 2, ændres »efter stk. 4« til: », jf. stk. 4«.
<i>Stk. 3-9.</i> ---	
§ 64 b. ---	
<i>Stk. 2.</i> ---	
	15. I § 64 b indsættes efter stk. 2 som nyt stykke: » <i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet kan undtage et medlem af bestyrelsen fra kravet i stk. 1, hvis medlemmets dansksproglige færdigheder ikke er tilstrækkelige til at gennemføre et grundkursus efter stk. 1 og et godkendt kursus ikke udbydes på engelsk. Undtagelsen er betinget af, at medlemmet hurtigst muligt og senest 12 måneder efter indtræden i bestyrelsen gennemfører anden undervisning, hvis indholdsmæssige rammer er godkendt af Finanstilsynet, herunder en introduktion til den danske selskabsretlige struktur og relevante områder, der er særlige for danske finansielle virksomheder.« Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.
<i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet kan i særlige tilfælde tillade, at et medlem af bestyrelsen gennemfører et grundkursus, jf. stk. 1, senere end 12 måneder efter medlemmets indtræden i bestyrelsen.	16. I § 64 b, stk. 3, der bliver stk. 4, indsættes efter »stk. 1«: »og stk. 3«.
<i>Stk. 4.</i> ---	
§ 75 a. En finansiell virksomhed skal have en ordning, hvor dens ansatte via en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle	17. I § 75 a, stk. 1, 1. pkt., og § 75 b, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »En finansiell virksomhed«: »og en crowdfunding-tjenesteudbyder«.

<p>regulering begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheden skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne. Lov om beskyttelse af whistleblowere finder anvendelse på ordningen i 1. pkt., jf. dog § 2 i lov om beskyttelse af whistleblowere.</p>	
<p><i>Stk. 2-4. ---</i></p>	
<p>§ 75 b. En finansiel virksomhed må ikke udsætte ansatte eller tidligere ansatte for ufordelagtig behandling eller ufordelagtige følger, som følge af at den ansatte eller den tidligere ansatte har indberettet virksomhedens overtrædelse eller potentielle overtrædelse af den finansielle regulering til Finanstilsynet eller til en ordning i virksomheden. Det samme gælder ved fastsættelse, tildeling og udbetaling af variabel løn til ansatte eller tidligere ansatte.</p>	<p>17. I § 75 a, stk. 1, 1. pkt., og § 75 b, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »En finansiel virksomhed«: »og en crowdfundingtjenesteudbyder«.</p>
<p><i>Stk. 2 og 3. ---</i></p>	
<p>§ 75 c. Indgår en ansat eller en tidligere ansat og en finansiel virksomhed en aftale om en tavsheds-klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder.</p>	<p>18. I § 75 c, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »og en finansiel virksomhed«: »eller en crowdfundingtjenesteudbyder«.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Uanset stk. 1 er den ansatte eller den tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til offentlige myndigheder, selvom et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte eller tidligere ansatte og den finansielle virksomhed. Det samme gælder indberetninger til ordninger efter § 75 a.</p>	<p>19. I § 75 c, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »og den finansielle virksomhed«: »eller crowdfundingtjenesteudbyderen«.</p>
<p>§ 126. ---</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> Kravet til minimumsbasiskapitalen for gruppe 2-forsikringsselskaber udgør, jf. dog stk. 3:</p>	

1)	3,7 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8.	20. I § 126, stk. 2, nr. 1, og § 126 d, stk. 5, nr. 1, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.
2)	2,5 mio. euro for selskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.	21. I § 126, stk. 2, nr. 2, og § 126 d, stk. 5, nr. 2, ændres »2,5 mio. euro« til: »2,7 mio. euro«.
3)	3,6 mio. euro for selskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.	22. I § 126, stk. 2, nr. 3, og § 126 d, stk. 5, nr. 4, ændres »3,6 mio. euro« til: »3,9 mio. euro«.
4)	1,2 mio. euro for captivegenforsikrings-selskaber.	23. I § 126, stk. 2, nr. 4, og § 126 d, stk. 5, nr. 5, ændres »1,2 mio. euro« til: »1,3 mio. euro«.
	<i>Stk. 3-5. ---</i>	
	§ 126 d. ---	
	<i>Stk. 2-4. ---</i>	
	<i>Stk. 5. De nedre grænser for minimumskapitalkravet er:</i>	
1)	3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed omfattet af bilag 8.	20. I § 126, stk. 2, nr. 1, og § 126 d, stk. 5, nr. 1, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.
2)	2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.	21. I § 126, stk. 2, nr. 2, og § 126 d, stk. 5, nr. 2, ændres »2,5 mio. euro« til: »2,7 mio. euro«.
3)	3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7.	24. I § 126 d, stk. 5, nr. 3, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.
4)	3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed	22. I § 126, stk. 2, nr. 3, og § 126 d, stk. 5, nr. 4, ændres »3,6 mio. euro« til: »3,9 mio. euro«.

5)	1,2 mio. euro for captivegenforsikrings-selskaber.	23. I § 126, stk. 2, nr. 4, og § 126 d, stk. 5, nr. 5, ændres »1,2 mio. euro« til: »1,3 mio. euro«.
<i>Stk. 6 og 7. ---</i>		
§ 128 a. Finanstilsynet kan fastsætte regler om finansielle virksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering til aktie-, garanti- eller andelskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse.		25. I § 128 a indsættes efter »finansielle virksomheders«: »og finansielle holdingvirksomheders« og efter »aktie-,« indsættes: »anparts-,«.
§ 361. ---		
<i>Stk. 2-5. ---</i>		
<i>Stk. 6.</i> Følgende fysiske og juridiske personer omfattes af hvidvaskloven betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:		
1)	Virksomheder og personer omfattes af § 1, stk. 1, nr. 8, 23 og 24, i hvidvaskloven betaler 4.400 kr.	26. I § 361, stk. 6, nr. 1, ændres »stk. 1, nr. 8, 23 og 24« til: »stk. 1, nr. 8 og 22-26«.
2) ---		
<i>Stk. 7.</i> Følgende fysiske og juridiske personer omfattes af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:		27. § 361, stk. 7, affattes således: »Stk. 7. Følgende fysiske og juridiske personer omfattes af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet: 2) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 88 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. i Danmark markedsfører andele i en alternativ investeringsfond fra et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på

det finansielle område, betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 5.000 kr.

- 3) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 109 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. i Danmark har tilladelse til at markedsføre andele i en alternativ investeringsfond fra et tredjeland, betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 8.000 kr.
- 4) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et tredjeland, som i henhold til § 130 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. har tilladelse til markedsføring i Danmark af andele i en alternativ investeringsfond fra et tredjeland, betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 8.000 kr.
- 5) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 95 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. forvalter alternative investeringsfonde, der er etableret i Danmark, betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 4.100 kr.
- 6) Forvaltere af alternative investeringsfonde med registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et andet land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som i henhold til § 95 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. har etableret en filial i Danmark, betaler et år-

		ligt grundbeløb til Finanstilsynet på 4.100 kr.«
1)	Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde omfattet af kapitel 17 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., som er meddelt tilladelse til at markedsføre en udenlandsk alternativ investeringsfond i Danmark, betaler 4.400 kr. pr. alternativ investeringsfond og 4.400 kr. pr. afdeling i fonden.	
2)	Udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og udenlandske forvaltere af alternative investeringsfonde fra et tredjeland, som Danmark er referenceland for, der er meddelt tilladelse til at forvalte danske alternative investeringsfonde, betaler 44.500 kr.	
Stk. 8. Følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. betaler årligt et grundbeløb til Finanstilsynet:		28. § 361, stk. 8, affattes således: »Stk. 8. Udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v. betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet på 5.000 kr., hvis de markedsfører færre end 10 afdelinger og 11.000 kr., hvis de markedsfører 10 afdelinger eller flere.«
1)	For hver meddelelse, anmeldelse eller ansøgning om grænseoverskridende markedsføring af andele i investeringsinstitutter, jf. § 27 i lov om investeringsforeninger m.v., betaler udenlandske investeringsinstitutter 5.500 kr.	
2)	Udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 27 i lov om investeringsforeninger m.v. betaler 17.500 kr.	
Stk. 9-11. ---		

	<p>29. Efter § 363 a indsættes:</p> <p>»§ 363 b. Filialer her i landet af udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, som er nævnt i § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, betaler årligt en afgift til Finanstilsynet på 8.000 kr.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, når virksomheden udøves her i landet gennem tilknyttede agenter, der er etableret her i landet.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Filialer her i landet af udenlandske investeringsselskaber og kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, som er nævnt i § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investerings-service og -aktiviteter, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, betaler årligt en afgift til Finanstilsynet på 15.000 kr.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Udenlandske kreditinstitutter og investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at udøve den virksomhed, som er nævnt i § 13, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og for hvilket land Europa-Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, og som yder grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringsservice og -aktiviteter her i landet, betaler årligt en afgift til Finanstilsynet på 8.000 kr.«</p>
§ 417 b. ---	

<i>Stk. 2 og 3. ---</i>		
<i>Stk. 4.</i> Finanstilsynet kan begrænse fradraget opgjort efter stk. 2, hvis anvendelsen heraf medfører, at solvenskapitalkravet, jf. § 126 c, er mindre end det største af summen af de nedenfor i nr. 1-5 nævnte beløb og det største af det for selskabet relevante beløb i nr. 6-10:		
1-5) ---		
6)	3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver livsforsikringsvirksomhed.	30. I § 417 b, stk. 4, nr. 6, ændres »3,7 mio. euro« til: » 4 mio. euro«.
7)	2,5 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 1-9 og 16-18, jf. bilag 7.	31. I § 417 b, stk. 4, nr. 7, ændres »2,5 mio. euro« til: »2,7 mio. euro«.
8)	3,7 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne 10-15, jf. bilag 7.	32. I § 417 b, stk. 4, nr. 8, ændres »3,7 mio. euro« til: »4 mio. euro«.
9)	3,6 mio. euro for forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed.	33. I § 417 b, stk. 4, nr. 9, ændres »3,6 mio. euro« til: »3,9 mio. euro«.
10)	1,2 mio. euro for captivegenforsikringsselskaber.	34. I § 417 b, stk. 4, nr. 10, ændres »1,2 mio. euro« til: »1,3 mio. euro«.
<i>Stk. 5 og 6. ---</i>		
		§ 6
		I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 337 af 11. marts 2022, som ændret ved § 10 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om forsikringsformidling</i>		
§ 2. I denne lov forstås ved:		
1-7) ---		

8)	Store risici:		
	a og b) ---		
	c) Risici under forsikringsklasserne 3, 8-10, 13 og 16 i bilag 7 til lov om finansiel virksomhed, når forsikringstageren opfylder mindst to af følgende betingelser:		
	i) Forsikringstageren har en balancesum på minimum 46,3 mio. kr.	2.	I § 2, nr. 8, litra c, nr. i, ændres »46,3 mio. kr.« til: »49,3 mio. kr.«.
	ii) Forsikringstageren har en årlig nettoomsætning på mindst 95,5 mio. kr.	3.	I § 2, nr. 8, litra c, nr. ii, ændres »95,5 mio. kr.« til: »101,6 mio. kr.«.
	iii) ---		
9-15) ---			
	§ 22. Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov bortset fra § 18 og påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af loven. 136 Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.	4.	I § 22, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt)«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser«.
	Stk. 2 og 3. ---		
			§ 7
			I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 14 af 13. januar 2023, foretages følgende ændringer:

<i>Lov om kapitalmarkeder</i>		
§ 2. Reglerne for fondsmæglerselskaber, jf. § 13, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, gælder også for:		
1)	Virksomheder, der efter § 7, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed har tilladelse som pengeinstitut, og som udøver aktiviteter som nævnt i bilag 4, afsnit A, i lov om finansiel virksomhed.	2. I § 2, stk. 1, nr. 1 og 2, ændres »bilag 4, afsnit A, i lov om finansiel virksomhed« til: »bilag 1, afsnit A, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice- og aktiviteter«.
2)	Virksomheder, der efter § 8, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed har tilladelse som realkreditinstitut, og som udøver aktiviteter som nævnt i bilag 4, afsnit A, i lov om finansiel virksomhed.	2. I § 2, stk. 1, nr. 1 og 2, ændres »bilag 4, afsnit A, i lov om finansiel virksomhed« til: »bilag 1, afsnit A, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice- og aktiviteter«.
3-6) ---		
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>		
§ 3. ---		
1-37) ---		
		3. I § 3 indsættes som <i>nr. 38</i> : »38) Overvejende kommerciel koncern: Enhver koncern, hvis hovederhverv ikke er at yde investeringservice, som defineret i § 10, nr. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, at udføre en aktivitet, der er opført i bilag 2 til lov om finansiel virksomhed, eller at fungere som pristiller for råvarederivater.«
§ 6. Ved investeringsforvaltningsselskab forstås i denne lov, jf. dog stk. 2:		
1)	Investeringsforvaltningsselskaber, der har tilladelse til at udøve aktiviteter i henhold til bilag 4, afsnit A, nr. 9, i lov	4. I § 6, stk. 1, nr. 1, og § 7, nr. 2, ændres »bilag 4, afsnit A, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed« til: »bilag 1, afsnit

	om finansiel virksomhed, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.	A, nr. 9, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice- og aktiviteter, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed«.
2 og 3) ---		
Stk. 2. ---		
§ 7. Ved forvaltere af alternative investeringsfonde forstås i denne lov:		
1) ---		
2)	Forvaltere af alternative investeringsfonde, der har tilladelse til at udøve aktiviteter i henhold til bilag 4, afsnit A, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.	4. I § 6, stk. 1, nr. 1, og § 7, nr. 2, ændres »bilag 4, afsnit A, nr. 9, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed« til: »bilag 1, afsnit A, nr. 9, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice- og aktiviteter, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed«.
3) ---		
		§ 8
		I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 2015 af 1. november 2021, som ændret bl.a. ved § 15 i lov nr. 2601 af 28. december 2021 og senest ved § 9 i lov nr. 568 af 10. maj 2022 og § 35 i lov nr. 871 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:
<i>Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.</i>		
§ 136 a. ---		
Stk. 2-5. ---		
Stk. 6. Kapitalforeningen eller AIF-SIKAV'en skal efter anmodning udlevere oplysninger om foreningens eller AIF-SIKAV'ens reelle ejere, herunder om foreningens eller AIF-SIKAV'ens forsøg		2. I § 136 a, stk. 6 og 7, ændres »Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet« til: »Hvidvasksekretariatet«.

<p>på at identificere kapitalforeningens eller AIF-SIKAV'ens reelle ejere, til Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet. Foreningen eller AIF-SIKAV'en skal endvidere efter anmodning udlevere de nævnte oplysninger til andre kompetente myndigheder, når disse myndigheder vurderer, at oplysningerne er nødvendige for deres varetagelse af tilsyns- eller kontrolopgaver.</p>	
<p><i>Stk. 7.</i> Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet og andre kompetente myndigheder kan vederlagsfrit videregive oplysninger om reelle ejere, der er registreret, jf. stk. 3, eller er indhentet, jf. stk. 6, til andre EU-medlemsstaters kompetente myndigheder og finansielle efterretningstjenester.</p>	<p>2. I § 136 a, stk. 6 og 7, ændres »Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet« til: »Hvidvasksekretariatet«.</p>
<p><i>Stk. 8 og 9.</i> ---</p>	
	<p>§ 9</p>
	<p>I lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter, som ændret ved § 13 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, § 10 i lov nr. 568 af 10. maj 2022 og § 6 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændringer:</p>
<p><i>Lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter</i></p>	
<p><i>Overskriften.</i> Øvrige værdipapirhandlere</p>	<p>2. Efter § 1 indsættes før overskriften før § 2:</p> <p>»§ 1 a. For fondsmæglerselskaber, der ikke har opfyldt alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, men som efterfølgende opfylder betingelserne, vil kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, efter en periode på seks måneder fra den dato, hvor betingelserne er opfyldt, ikke længere finde anvendelse. Kravene ophører</p>

kun med at finde anvendelse efter perioden nævnt i 1. pkt., hvis et fondsmæglerselskab i denne periode fortsat har opfyldt alle betingelserne for klassificering som et mindre og ikke indbyrdes forbundet fondsmæglerselskab uden afbrydelse, og fondsmæglerselskabet har underrettet Finanstilsynet herom.

Stk. 2. Fondsmæglerselskaber, der fastslår, at de ikke længere opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, skal underrette Finanstilsynet herom og overholde kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber. Kravene skal opfyldes senest 12 måneder efter den dato, hvor klassificeringsvurderingen fandt sted.

Stk. 3. Kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder betingelserne for små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, finder anvendelse for fondsmæglerselskaber på individuelt og konsolideret niveau, jf. dog stk. 4. Uanset 1. pkt. finder kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmæglerselskaber, der ikke opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne fondsmæglerselskaber, ikke anvendelse for datterselskaber, der er medtaget i en konsolideret situation, og som er etableret i tredjelande, hvis moderselskabet i Den Europæiske Union over for Finanstilsynet og øvrige kompetente myndigheder i Unionen for fondsmæglerselskaber i fondsmæglerselskabskoncernen kan godtgøre, at anvendelse af kravene fastsat i denne lov er i strid med lovgivningen i det tredjeland, hvor disse datterselskaber er etableret.

Stk. 4. Har Finanstilsynet givet tilladelse til anvendelse af koncernkapitaltesten i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om

	tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber, finder kravene fastsat i denne lov og i regler udstedt i medfør af loven for fondsmægler-selskaber, der ikke opfylder betingelserne for små og ikke indbyrdes forbundne fondsmægler-selskaber, anvendelse for fondsmægler-selskaber på individuelt niveau.«
<p>§ 8. For grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringsservice og -aktiviteter med eller uden accessoriske tjenesteydelser udøvet her i landet af investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og for hvilket land Europa-Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, finder §§ 41, 45-48, 232, 247, 259 og 262-264, § 267, stk. 1 og 2, og § 272, stk. 1, og regler udstedt i medfør heraf og i medfør af § 96, stk. 2, anvendelse.</p>	<p>3. I § 8, stk. 1 og 2, indsættes efter »262-264«: », § 265, stk. 2 og 3«.</p>
<p>Stk. 2. For grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringsservice og -aktiviteter med eller uden accessoriske tjenesteydelser ydet eller udført her i landet af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og for hvilket land Europa-Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, og som er meddelt tilladelse af Finanstilsynet i henhold til lov om finansiel virksomhed, finder §§ 45-48, 232, 247, 259 og 262-264, § 267, stk. 1 og 2, og § 272, stk. 1, og regler udstedt i medfør af heraf og i medfør af § 96, stk. 2, anvendelse.</p>	<p>3. I § 8, stk. 1 og 2, indsættes efter »262-264«: », § 265, stk. 2 og 3«.</p>
<p>§ 26. Fondsmægler-selskaber skal være aktieselskaber med en bestyrelse og direktion.</p>	<p>4. I § 26, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:</p>

	»Fondsmæglerholdingvirksomheder skal være aktieselskaber eller anpartsselskaber.«
<i>Stk. 2.</i> Aktiekapitalen skal indbetales fuldt ud. Imaterielle aktiver kan ikke anvendes til indbetaling af aktiekapital.	5. I § 26, <i>stk. 2</i> , indsættes efter »Aktiekapitalen«: »eller anpartskapitalen« og efter »aktiekapital« indsættes: »eller anpartskapital«.
<i>Stk. 3.</i> Deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellig stemmевærdi kan ikke finde sted.	6. § 26, <i>stk. 3</i> , affattes således: » <i>Stk. 3.</i> I fondsmægler-selskaber kan deling af aktiekapitalen i aktieklasser med forskellige stemmевærdi ikke finde sted.«
<i>Stk. 4.</i> ---	
	7. I § 26 indsættes som <i>stk. 5</i> : » <i>Stk. 5.</i> Finanstilsynet kan fastsætte regler om fondsmægler-selskabers og fondsmæglerholdingvirksomheders udstedelse af gældsbreve med vilkår om konvertering til aktie- eller anpartskapital, herunder i hvilket omfang selskabslovens kapitel 10 finder anvendelse.«
§ 27. Selskabslovens §§ 110, 286, 306 og 318 k finder ikke anvendelse på fondsmægler-selskaber.	8. I § 27 indsættes efter »fondsmægler-selskaber«: »og fondsmæglerholdingvirksomheder«.
§ 41. ---	
<i>Stk. 2.</i> ---	
	2. I § 41 indsættes efter <i>stk. 2</i> som nyt stykke: » <i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet kan inddrage en tilladelse meddelt efter <i>stk. 1</i> , hvis betingelserne for tilladelsen ikke længere er opfyldt, eller hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbetalingen efter § 363 b, <i>stk. 4</i> , i lov om finansiel virksomhed, på almindelig vis.«

		Stk. 3 bliver herefter stk. 4.
Stk. 3. ---		
§ 43. ---		
Stk. 2. ---		
Stk. 3. Finanstilsynet giver tilladelse efter stk. 1, når det er godtgjort, at alle følgende betingelser er opfyldt:		
1-6) ---		
7)	Filialen vil være i stand til at opfylde kravene i §§ 45-48 og 94, § 95, stk. 1, 2 og 7, § 96 og § 108 og regler udstedt i medfør heraf, §§ 88-95, 98-109, 114 og 135-140, § 196, stk. 2, og §§ 214 og 218 i lov om kapitalmarkeder og artikel 3-26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og i foranstaltninger vedtaget i medfør heraf.	9. I § 43, stk. 3, nr. 7, ændres »§§ 45-48« til: »§§ 44-48«.
Stk. 4. ---		
Stk. 5. §§ 163 og 164 gælder tilsvarende for inddragelse af tilladelse meddelt efter stk. 1.		10. I § 43, stk. 5, indsættes som 2. pkt.: »Ud over de tilfælde, der er nævnt i §§ 163-164, kan Finanstilsynet inddrage en tilladelse meddelt efter stk. 1, hvis Finanstilsynet ikke kan inddrive afgiftsbetalingen efter § 363 b, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, på almindelig vis.«
§ 94. ---		
		11. I § 94 indsættes efter stk. 1 som nye stykker: »Stk. 2. Procedurene som nævnt i stk. 1, nr. 4, skal omhandle væsentlige kilder til og virkninger af risici og eventuel indvirkning på kapitalgrundlaget.

	<p>Stk. 3. Et fondsmæglerselskab og en fondsmæglerholdingvirksomhed skal registrere alle sine transaktioner og dokumentere de foranstaltninger, der er truffet for effektive former for virksomhedsstyring, jf. stk. 1 og 2.«</p> <p>Stk. 2 bliver herefter stk. 4.</p>
Stk. 2. ---	
Overskriften. Inspektioner m.v.	<p>12. Efter § 224 indsættes før overskriften før § 225:</p> <p>»§ 224 a. Finanstilsynet kan i tilfælde, hvor Finanstilsynet ville have været den koncerntilsynsførende, hvis modervirksomheden var etableret i Den Europæiske Union, stille krav om etablering af en fondsmæglerholdingvirksomhed eller blandet finansiell holdingvirksomhed i Unionen og anvende reglerne i artikel 7 eller 8 i forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav på denne fondsmæglerholdingvirksomhed eller blandede finansielle holdingvirksomhed.«</p>
§ 232. Fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder, blandede finansielle holdingvirksomheder, holdingselskaber med blandede aktiviteter, leverandører og underleverandører skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Det samme gælder for filialer og tilknyttede agenter omfattet af §§ 3, 5 og 7.	<p>13. I § 232, stk. 1, 1. pkt., ændres »holdingsselskaber med blandede aktiviteter, « til: »blandede holdingvirksomheder og personer, som tilhører disse virksomheder, samt«.</p>
Stk. 2. ---	
§ 233. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til forretningslokaler tilhørende et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed, herunder ved inspektioner, forudsat forudgående underretning af andre berørte tilsynsmyndigheder. 1. pkt. gælder tillige blandede finansielle holdingvirksomheder, holdingselskaber med blandede aktiviteter og enhver anden virksomhed, der indgår i tilsynet med overholdelsen af koncernkapitalte-	<p>14. I § 233, stk. 1, 1. pkt. ændres »et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed, herunder ved inspektioner, forudsat underretning af andre berørte tilsynsmyndigheder« til: »fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder, blandede finansielle holdingvirksomheder samt blandede holdingvirksomheder og disses datterselskaber, herunder ved inspektion«, og i</p>

<p>sten, jf. artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber, forudsat forudgående underretning af andre berørte tilsynsmyndigheder.</p>	<p>2. pkt. udgår »blandede finansielle holdingvirksomheder, holdingselskaber med blandede aktiviteter og«.</p>
<p>Stk. 2-4. ---</p>	
<p>Overskriften. Verifikation af oplysninger</p>	<p>15. Efter § 252 indsættes før overskriften før § 253:</p> <p style="text-align: center;"><i>»Verifikation af margenmodel</i></p> <p>§ 252 a. Finanstilsynet kan med henblik på at vurdere om betingelsen i artikel 23, stk. 1, 1. afsnit, litra c, i forordning (EU) 2019 / 2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber er opfyldt anmode den kompetente myndighed i et clearingmedlems hjemland om oplysninger vedrørende den margenmodel og de parametre, der er anvendt ved beregning af et fondsmægler-selskabs margenkrav.«</p>
<p>§ 265. Fondsmæglerselskaber, fondsmæglerholdingvirksomheder og filialer af investeringsselskaber skal betale afgift til Finanstilsynet.</p>	<p>16. § 265, stk. 1, affattes således:</p> <p>»Fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder samt udenlandske investeringsselskaber, der yder eller udfører investeringsservice og –aktiviteter her i landet gennem en filial eller tilknyttede agenter, der er etableret her i landet, skal betale afgift til Finanstilsynet.«</p>
	<p>17. I § 265 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 2. Udenlandske investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og –aktiviteter, i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og for hvilket land Europa-Kommissionen ikke har vedtaget en afgørelse som omhandlet i artikel 47, stk. 1, i Europa-</p>

		Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, eller hvor en sådan afgørelse ikke længere er gyldig, og som yder grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringservice og –aktiviteter her i landet, skal betale afgift til Finanstilsynet.« Stk. 2 bliver herefter stk. 3.
	Stk. 2. ---	
	Bilag 3. Beregninger vedrørende krav om nedskrivningsegne passiver og subordination.	
	1) ---	
2)	<p>Det beløb, Y, der henvises til i § 203, stk. 1, og beregnes ved anvendelse af følgende formel:</p> $Z = 2 \times \eta + 2 \times \theta + \iota$ <p>η = Beløbet i medfør af kravet i artikel 92, stk. 1, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter.</p> <p>θ = Beløbet i medfør af det individuelle solvenskrav fastsat i medfør af § 121, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 120.</p> <p>ι = Beløbet i medfør af det kombinerede kapitalbufferkrav.</p>	<p>3. <i>Bilag 3, nr. 2</i>, affattes således: «2) Det beløb, Y, der henvises til i § 203, stk. 1, beregnes ved anvendelse af følgende formel:</p> $Z = 2 \times \eta + 2 \times \theta$ <p>η = Beløbet i medfør af kravet i artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investerings-selskaber.</p> <p>θ = Beløbet i medfør af det individuelle solvenskrav fastsat i med-før af § 121, eller individuelle solvensbehov fastsat i medfør af § 120.«</p>
		§ 10
		I lov nr. 1374 af 13. december 2019 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love (Direkte debite-

	ring, håndtering af erstatningskrav i henhold til en byggeskadeforsikring tegnet i Qudos Insurance A/S, whistleblowerordning for virksomheder med begrænset tilladelse, revisors meddelelsespligt til Finanstilsynet og ændring af procedure ved indløsning af minoritetsaktionærer m.v.), som ændret ved § 12, i lov nr. 570 af 10. maj 2022, foretages følgende ændring:
<i>Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og selskabsloven og forskellige andre love.</i>	
§ 19. ---	
<i>Stk. 2-6. ---</i>	
<i>Stk. 7. Erhvervsministeren fremsætter senest i folketingsåret 2022-23 forslag om revision af § 122, stk. 2, i lov om betalinger, jf. denne lovs § 7, nr. 5.</i>	2. § 19, stk. 7, ophæves.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/2034**af 27. november 2019****om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Et solidt tilsyn er en integreret del af de reguleringsvilkår, hvorpå finansieringsinstitutter leverer tjenesteydelser i Unionen. Investeringsselskaber er sammen med kreditinstitutter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013⁴⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU⁵⁾ for så vidt angår deres tilsynsmæssige behandling og tilsyn, samtidig med at deres tilladelse og andre krav til organisation og god forretningsskik er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU⁶⁾.

(2) De eksisterende tilsynsordninger i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU er i vid udstrækning baseret på successive versioner af internationale reguleringsmæssige standarder, som Baselkomitéen for Banktilsyn har fastsat for store bankkoncerner, og tager kun delvist højde for de specifikke risici, der er forbundet med de forskellige aktiviteter i et stort antal investeringsselskaber. De specifikke sårbarheder og risici, der er forbundet med disse investeringsselskaber, bør derfor behandles yderligere ved hjælp af effektive, passende og forholdsmæssige tilsynsordninger på EU-plan, som bidrager til at skabe lige vilkår i hele Unionen, som sikrer et effektivt tilsyn, samtidig med at overholdelsesomkostningerne holdes nede, og som sikrer tilstrækkelig kapital til investeringsselskabers risici.

(3) Et forsvarligt tilsyn bør sikre, at investeringsselskaber forvaltes på en velordnet måde og i kundernes bedste interesse. Det bør tage hensyn til investeringsselskabers og deres kunders muligheder for at inkludere sig på overdreven risikotagning og de forskellige risikograder, som investeringsselskaber påtager sig og udgør. Et sådant tilsyn bør ligeledes sigte mod at undgå at pålægge investeringsselskaber uforholdsmæssige administrative byrder. Samtidig bør et sådant tilsyn gøre det muligt at finde en balance mellem at sikre

investeringselskabers sikkerhed og soliditet og at undgå for store omkostninger, der kan underminere levedygtigheden af deres forretningsaktiviteter.

(4) Mange af de krav, der udspringer af rammen bestående af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, er udformet med henblik på at adressere de fælles risici for kreditinstitutter. De eksisterende krav er således i vid udstrækning kalibreret til at bevare kreditinstitutters lånekapacitet under varierende økonomiske konjunkturer og til at beskytte indskydere og skatteydere mod potentielle sammenbrud og er ikke udformet med henblik på at tage højde for alle de forskellige risikoprofiler, som investeringselskaber kan have. Investeringselskaber har ikke store porteføljer af lån til privatkunder og erhvervs-kunder og modtager ikke indlån. Sandsynligheden for, at deres sammenbrud kan have skadelige virkninger for den overordnede finansielle stabilitet, er lavere end for kreditinstitutter, men investeringselskaber udgør ikke desto mindre en risiko, som det er nødvendigt at håndtere ved hjælp af en solid ramme. De risici, som de fleste investeringselskaber står over for og selv udgør, er således væsentligt anderledes end de risici, som kreditinstitutter står over for og selv udgør, og sådanne forskelle bør afspejles tydeligt i Unionens tilsynsmæssige ramme.

(5) Forskelle i anvendelsen af de eksisterende tilsynsmæssige rammer i de forskellige medlemsstater bringer de lige vilkår for investeringselskaber i Unionen i fare, hvilket hæmmer investorers adgang til nye muligheder og bedre metoder til styring af deres risici. Disse forskelle skyldes den generelle kompleksitet i anvendelsen af rammerne på forskellige investeringselskaber på grundlag af de tjenester, som de yder, hvor nogle nationale myndigheder tilpasser eller strømliner denne anvendelse i national ret eller praksis. I betragtning af at de eksisterende tilsynsmæssige rammer ikke tager hensyn til alle de risici, som visse typer investeringselskaber står over for og selv udgør, er der blevet anvendt store kapitallæg på visse investeringselskaber i nogle medlemsstater. Der bør fastsættes ensartede bestemmelser vedrørende disse risici for at sikre et harmoniseret tilsyn med investeringselskaber i hele Unionen.

(6) Der er derfor behov for en særlig tilsynsordning for investeringselskaber, som ikke er systemiske i kraft af deres størrelse og indbyrdes forbindelse med andre finansielle og økonomiske aktører. Systemiske investeringselskaber bør dog fortsat være omfattet af de eksisterende tilsynsmæssige rammer under forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU. Disse investeringselskaber er en undergruppe af investeringselskaber, som rammerne i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU på nuværende tidspunkt finder anvendelse på, og de nyder ikke godt af særlige undtagelser fra de principielle krav heri. De største og mest indbyrdes forbundne investeringselskaber har forretningsmodeller og risikoprofiler, der svarer til signifikante kreditinstitutters modeller og profiler. De leverer »banklignende« tjenesteydelser og påtager sig risici i betydeligt omfang. Desuden er systemiske investeringselskaber så store og har forretningsmodeller og risikoprofiler af en sådan art, at de udgør en trussel mod stabile og velfungerende finansielle markeder på linje med store kreditinstitutter. Det er derfor hensigtsmæssigt, at disse investeringselskaber fortsat er underlagt reglerne i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU.

(7) Det er muligt, at investeringselskaber, der handler for egen regning, der yder afsætningsgaranti for finansielle instrumenter eller placerer finansielle instrumenter på grundlag af en fast forpligtelse i betydeligt omfang, eller som er clearingmedlemmer i centrale modparter, har forretningsmodeller og risikoprofiler, der svarer til kreditinstitutters modeller og profiler. I betragtning af deres størrelse og aktiviteter er det muligt, at sådanne investeringselskaber udgør en risiko for den finansielle stabilitet, som kan sammenlignes med den risiko, som kreditinstitutter udgør. De kompetente myndigheder bør have

mulighed for at kræve, at de fortsat er underlagt samme tilsynsmæssige behandling som kreditinstitutter, der er omfattet af forordning (EU) nr. 575/2013, og tilsynet i henhold til direktiv 2013/36/EU.

(8) Der kan være medlemsstater, hvor de myndigheder, som har ansvaret for tilsyn med investeringsselskaber, er forskellige fra de myndigheder, som har ansvaret for tilsyn med markedsadfærd. Det er derfor nødvendigt at skabe en mekanisme for samarbejde og udveksling af oplysninger mellem disse myndigheder for i hele Unionen at sikre et harmoniseret tilsyn med investeringsselskaber, der fungerer hurtigt og effektivt.

(9) Et investeringsselskab kan handle via et clearingmedlem i en anden medlemsstat. I de tilfælde hvor det gør dette, bør der indføres en mekanisme til udveksling af oplysninger mellem de relevante kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater. En sådan mekanisme bør gøre det muligt at udveksle oplysninger mellem den kompetente myndighed for tilsyn med investeringsselskabet og enten den myndighed, der fører tilsyn med clearingmedlemmet, eller den myndighed, der fører tilsyn med den centrale modpart, om den model og de parametre, der anvendes til beregning af investeringsselskabets marginkrav, hvor en sådan beregningsmetode anvendes som grundlag for investeringsselskabets kapitalgrundlagskrav.

(10) For at fremme harmonisering af tilsynsstandarder og -praksis i Unionen bør Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010⁷), (EBA), bevare det primære ansvar for koordinering og konvergens af tilsynspraksis på området for tilsyn med investeringsselskaber inden for Det Europæiske Finanstilsynssystem (ESFS) i tæt samarbejde med Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010⁸), (ESMA).

(11) Kravet til startkapitalens størrelse i et investeringsselskab bør baseres på de services og aktiviteter, som investeringsselskaber har tilladelse til at henholdsvis yde og udøve i henhold til direktiv 2014/65/EU. Medlemsstaternes mulighed for at reducere kravet til startkapitalens størrelse i specifikke situationer, jf. direktiv 2013/36/EU, på den ene side og situationen med uens gennemførelse af direktivet på den anden side har ført til en situation, hvor kravet til startkapitalens størrelse er forskelligt i Unionen. For at bringe denne fragmentering til ophør bør kravet til startkapitalens størrelse harmoniseres for alle investeringsselskaber i Unionen. Med henblik på at reducere hindringerne for markedsadgang, som forekommer i dag for multilaterale handelsfaciliteter (MHF'er) og organiserede handelsfaciliteter (OHF'er), bør startkapitalen for investeringsselskaber, der driver en MHF eller en OHF, fastsættes til det i dette direktiv omhandlede beløb. Hvis et investeringsselskab, der har tilladelse til at drive en OHF, også har fået tilladelse til at udføre handel for egen regning på betingelserne i artikel 20 i direktiv 2014/65/EU, bør dets startkapital fastsættes til det i nærværende direktiv omhandlede beløb.

(12) Selv om investeringsselskaber ikke længere bør være omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EU) nr. 575/2013 eller direktiv 2013/36/EU, bør visse begreber, som bruges i forbindelse med disse lovgivningsmæssige retsakter, bevare deres veletablerede betydning. For at muliggøre og lette konsekvent udlægning af sådanne begreber, når de anvendes i EU-retsakter, bør henvisninger i sådanne retsakter til investeringsselskabers startkapital, de tilsynsbeføjelser, som er tillagt de kompetente myndigheder vedrørende investeringsselskaber, investeringsselskabers proces til vurdering af den interne kapital tilstrækkelighed, den tilsyns kontrol- og vurderingsproces, som de kompetente myndigheder for

investeringselskaber anvender, og de bestemmelser om ledelse og aflønning, der finder anvendelse på investeringselskaber, gælde som henvisninger til de tilsvarende bestemmelser i dette direktiv.

(13) Et velfungerende indre marked kræver, at ansvaret for tilsyn med et investeringselskab, navnlig for så vidt angår dets solvens og finansielle soliditet, ligger hos den kompetente myndighed i selskabets hjemland. For også at opnå et effektivt tilsyn med investeringselskaber i andre medlemsstater, hvor de yder service eller har en filial, bør der sikres et tæt samarbejde og udveksling af oplysninger med de kompetente myndigheder i disse medlemsstater.

(14) De kompetente myndigheder i værtslandene bør i enkelttilfælde kunne foretage kontrol på stedet og undersøge de aktiviteter, som filialer af investeringselskaber udøver på deres område, og kræve oplysninger fra nævnte filialer om deres aktiviteter med henblik på information og tilsyn og navnlig for at sikre stabilitet i det finansielle system. Tilsynsforanstaltninger for sådanne filialer bør dog fortsat være hjemlandets ansvar.

(15) For at beskytte forretningsmæssigt følsomme oplysninger bør de kompetente myndigheder være omfattet af regler om tavshedspligt, når de udfører deres tilsynsopgaver og udveksler fortrolige oplysninger.

(16) Med henblik på at styrke tilsynet med investeringselskaber og beskyttelsen af deres kunder bør revisorer foretage deres verifikation upartisk og straks underrette de kompetente myndigheder om forhold, som kan få alvorlige konsekvenser for et investeringselskabs finansielle situation eller for dets administrative og regnskabsmæssige organisation.

(17) I forbindelse med dette direktiv bør personoplysninger behandles i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679⁹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725¹⁰⁾. I de tilfælde, hvor dette direktiv giver mulighed for udveksling af personoplysninger med tredjelande, bør de relevante bestemmelser i kapitel V i forordning (EU) 2016/679 og kapitel V i forordning (EU) 2018/1725 navnlig finde anvendelse.

(18) For at sikre opfyldelse af de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033¹¹⁾, bør medlemsstaterne indføre administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning. For at sikre, at de administrative sanktioner har afskrækkende virkning, bør de offentliggøres, undtagen i visse velafgrænsede tilfælde. Kunder og investorer bør have adgang til oplysninger om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som pålægges investeringselskaber, for at give dem mulighed for at træffe kvalificerede beslutninger om deres investeringsmuligheder.

(19) For at afdække overtrædelser af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og overtrædelser af forordning (EU) 2019/2033 bør medlemsstaterne have de nødvendige undersøgelsesbeføjelser og fastlægge effektive og hurtige mekanismer til indberetning af potentielle og faktiske overtrædelser.

(20) Investeringselskaber, der ikke betragtes som små og ikke indbyrdes forbundne, bør have en tilgængelig intern kapital, som i forhold til de specifikke risici, som de er eller kan blive eksponeret mod, er af en passende størrelse og kvalitet og er hensigtsmæssigt fordelt. De kompetente myndigheder bør sikre, at investeringselskaber har strategier og processer, som er tilstrækkelige til, at de kan vurdere og

opretholde en tilstrækkelig intern kapital. De kompetente myndigheder bør også kunne kræve, at små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber anvender lignende krav, hvis det er relevant.

(21) Tilsynskontrol- og vurderingsbeføjelser bør fortsat være et vigtigt reguleringsredskab, som gør det muligt for de kompetente myndigheder at vurdere kvalitative elementer, herunder intern ledelse og kontrol og risikostyringsprocesser og -procedurer, og om nødvendigt fastsætte yderligere krav, herunder navnlig kapitalgrundlags- og likviditetskrav, navnlig for investeringsselskaber, der ikke betragtes som små og ikke indbyrdes forbundne, og hvor den kompetente myndighed også anser det for berettiget og hensigtsmæssigt for små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber.

(22) Princippet om lige løn til mænd og kvinder for samme arbejde eller arbejde af samme værdi er nedfældet i artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Dette princip bør anvendes på en konsekvent måde af investeringsselskaber. For at tilpasse aflønningen til investeringsselskabers risikoprofil og sikre lige vilkår bør investeringsselskaber være underlagt klare principper med hensyn til ordninger for virksomhedsledelse og regler om aflønning, som er kønsneutrale, og som tager højde for forskellene mellem kreditinstitutter og investeringsselskaber. Nævnte regler bør dog ikke finde anvendelse på små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber, da bestemmelserne om aflønning og virksomhedsledelse i direktiv 2014/65/EU er tilstrækkelig omfattende for disse typer af investeringsselskaber.

(23)

Ligeledes viste Kommissionens rapport af 28. juli 2016 om vurdering af aflønningsreglerne i henhold til direktiv 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 575/2013, at kravene om udskydelse og udbetaling i instrumenter som omhandlet i direktiv 2013/36/EU ikke er hensigtsmæssige for små og ikke komplekse investeringsselskaber eller for personale med variabel aflønning i et begrænset omfang. Klare, konsekvente og harmoniserede kriterier for udpegning af investeringsselskaber og enkeltpersoner, som er undtaget fra disse krav, er nødvendige for at sikre tilsynskonvergens og lige vilkår. I betragtning af højtlønnedes vigtige rolle med hensyn til at styre investeringsselskabers virksomhed og langsigtede resultater bør der sikres effektivt tilsyn med aflønningspraksis og -tendenser vedrørende højtlønnede. De kompetente myndigheder bør derfor kunne overvåge aflønningen af højtlønnede.

(24) Det er også hensigtsmæssigt at give investeringsselskaber en vis fleksibilitet med hensyn til den måde, hvorpå investeringsselskaber anvender ikkelikvide instrumenter til at udbetale variabel aflønning, forudsat at sådanne instrumenter er effektive med hensyn til at nå målet om at tilpasse personalets interesser til interesserne hos forskellige interessenter som f.eks. aktionærer og kreditorer og bidrager til at tilpasse den variable aflønning til investeringsselskabets risikoprofil.

(25) Investeringsselskabers indtægter i form af gebyrer, provisioner og andre indtægter i forbindelse med levering af forskellige investeringsservices er meget volatile. Begrænsning af aflønningens variable komponent til en andel af aflønningens faste komponent ville påvirke investeringsselskabets evne til at reducere aflønningen i perioder med reducerede indtægter og kan føre til en stigning i investeringsselskabers faste omkostningsgrundlag med deraf følgende risici for investeringsselskabets evne til at stå imod i perioder med økonomisk nedgang eller faldende indtægter. For at undgå disse risici bør ikkesystemiske investeringsselskaber ikke pålægges et enkelt maksimalt forhold mellem aflønningens variable og faste komponenter. Sådanne investeringsselskaber bør i stedet selv fastsætte passende forhold. Dette direktiv bør imidlertid ikke udelukke medlemsstater fra at indføre gennemførelsesforanstaltninger i national lovgivning, som er beregnet til at underlægge investeringsselskaber strengere krav med hensyn til det

maksimale forhold mellem aflønningens variable og faste komponenter. Dette direktiv bør desuden ikke forhindre medlemsstaterne i at pålægge alle eller specifikke typer af investeringsselskaber et sådant maksimalt forhold.

(26) Dette direktiv bør ikke forhindre medlemsstaterne i at anlægge en strengere tilgang med hensyn til aflønning, når investeringsselskaber modtager ekstraordinær offentlig finansiel støtte.

(27) Der anvendes forskellige ledelsesstrukturer i de forskellige medlemsstater. I de fleste tilfælde anvendes der en en- eller tostrengt ledelsesstruktur. Definitionerne fastsat i dette direktiv sigter mod at omfatte alle eksisterende strukturer uden at give udtryk for en præference for nogen af dem. Definitionerne er rent funktionelle og har til formål at fastsætte regler med henblik på et bestemt resultat, uanset hvilken national selskabsret der finder anvendelse på et institut i de enkelte medlemsstater. Definitionerne bør derfor ikke gribe ind i den almindelige kompetencefordeling i overensstemmelse med national selskabsret.

(28) Ledelsesorganer bør forstås som organer, der har en ledelsesfunktion og en tilsynsfunktion. Ledelsesorganers beføjelser og struktur afviger fra medlemsstat til medlemsstat. I medlemsstater, hvor ledelsesorganer har en enstrengt struktur, udfører et enkelt ledelsesorgan sædvanligvis ledelses- og tilsynsopgaver. I medlemsstater med et tostrengt system varetages tilsynsfunktionen af et separat tilsynsorgan, som ikke har nogen ledelsesfunktioner, og ledelsesfunktionen varetages af en separat ledelseenhed, som er ansvarlig for og står til regnskab for selskabets daglige ledelse. I overensstemmelse hermed tildeles forskellige enheder inden for ledelsesorganet separate opgaver.

(29) Som reaktion på de voksende krav fra borgerne om skattemæssig gennemsigtighed og for at fremme investeringsselskabers samfundsansvar er det passende at kræve, at investeringsselskaber, medmindre de betragtes som små og ikke indbyrdes forbundne, hvert år afgiver visse oplysninger, herunder oplysninger om fortjeneste, betalt skat og eventuelle offentlige tilskud, som de har modtaget.

(30) Den tilsynsmæssige konsolideringsmetode, som der stilles krav om i forordning (EU) 2019/2033, bør for koncerner udelukkende bestående af investeringsselskaber ledsages af en koncernkapitaltest for enklere koncernstrukturer for at tage højde for risici, som vedrører koncerner udelukkende bestående af investeringsselskaber. Den koncerntilsynsførendes afgørelse bør dog i begge tilfælde baseres på de samme principper, som finder anvendelse i tilfælde af tilsyn på konsolideret niveau i henhold til direktiv 2013/36/EU. For at sikre et ordentligt samarbejde bør koordineringsforanstaltningers centrale elementer og navnlig oplysningskrav i nødsituationer eller samarbejds- og koordineringsordninger svare til de centrale koordineringselementer, der anvendes i forbindelse med det fælles regelsæt for kreditinstitutter.

(31) Kommissionen bør kunne forelægge Rådet henstillinger vedrørende forhandlinger om aftaler mellem Unionen og tredjelande om praktisk udøvelse af tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten for investeringsselskaber, hvis moderselskaber er etableret i tredjelande, og for investeringsselskaber, der driver forretning i tredjelande, og hvis moderselskaber er etableret i Unionen. Desuden bør medlemsstaterne og EBA også kunne indgå samarbejdsaftaler med tredjelande om udførelse af deres tilsynsopgaver.

(32) For at garantere retssikkerheden og undgå overlappinger mellem den nuværende tilsynsramme, som finder anvendelse på både kreditinstitutter og investeringsselskaber, og dette direktiv bør forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU ændres for at lade investeringsselskaber udgå af deres anvendelsesområde. Investeringsselskaber, som er en del af en bankkoncern, bør dog fortsat være underlagt de

bestemmelser i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, som er relevante for bankkoncer-
nen, f.eks. bestemmelserne om konsolideringsregler, der er fastsat i artikel 11-24 i forordning (EU) nr.
575/2013, og bestemmelserne om mellemliggende moderselskab i Unionen som omhandlet i artikel 21b i
direktiv 2013/36/EU.

(33) Det er nødvendigt at præcisere, hvilke skridt virksomheder skal tage for at kontrollere, om de er
omfattet af definitionen af et kreditinstitut, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr.
575/2013, og derfor skal have tilladelse som et kreditinstitut. Da visse investeringsselskaber allerede
udfører de aktiviteter, der er anført i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, er det
også nødvendigt at sikre klarhed vedrørende fortsat tilladelse til disse aktiviteter. Det er især vigtigt, at de
kompetente myndigheder sikrer, at overgangen fra den nuværende ramme til den nye giver tilstrækkelig
reguleringsmæssig sikkerhed for investeringsselskaber.

(34) For at sikre effektivt tilsyn er det vigtigt, at virksomheder, som opfylder betingelserne i artikel
4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013, ansøger om tilladelse som kreditinstitut. De
kompetente myndigheder bør derfor have mulighed for at pålægge virksomheder, som ikke ansøger om
nævnte tilladelse, sanktioner.

(35) Ændringen af definitionen af »kreditinstitut« i forordning (EU) nr. 575/2013 ved forordning (EU)
2019/2033 fra sidstnævntes ikrafttræden kan omfatte investeringsselskaber, som allerede driver forretning
på grundlag af en tilladelse, der er udstedt i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU. Nævnte
virksomheder bør have lov til at fortsætte med at drive forretning på grundlag af deres tilladelse som
investeringsselskab, indtil der gives tilladelse som kreditinstitut. Disse investeringsselskaber bør indgive
en ansøgning om tilladelse som kreditinstitut, senest når gennemsnittet af deres samlede månedlige
aktiver svarer til eller overstiger en af de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr.
575/2013 omhandlede tærskler i en periode på 12 på hinanden følgende måneder. Hvis investeringssels-
skaber opfylder en af de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede
tærskler på datoen for dette direktivs ikrafttræden, bør gennemsnittet af deres samlede månedlige aktiver
beregnes under hensyntagen til de 12 på hinanden følgende måneder, der går forud for denne dato. Disse
investeringsselskaber bør søge om tilladelse som kreditinstitut inden for et år og en dag fra dette direktivs
ikrafttræden.

(36) Ændringen af definitionen af »kreditinstitut« i forordning (EU) nr. 575/2013 ved forordning (EU)
2019/2033 kan også få indvirkning på virksomheder, som allerede har ansøgt om tilladelse som invest-
ringsselskaber i henhold til direktiv 2014/65/EU, og hvis ansøgning stadig er under behandling. Sådanne
ansøgninger bør overføres til de i henhold til direktiv 2013/36/EU kompetente myndigheder og behandles
i overensstemmelse med tilladelsesbestemmelserne i nævnte direktiv, hvis virksomhedernes forventede
samlede aktiver svarer til eller overstiger en af tærsklerne i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning
(EU) nr. 575/2013.

(37) De i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede virksomheder bør
desuden være omfattet af alle kravene om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut i afsnit III
i direktiv 2013/36/EU, herunder bestemmelserne om inddragelse af tilladelse i overensstemmelse med
artikel 18 i nævnte direktiv. Nævnte direktivs artikel 18 bør dog ændres for at sikre, at de kompetente
myndigheder også har mulighed for at inddrage den tilladelse, som er givet til et kreditinstitut, når
kreditinstituttet udelukkende bruger sin tilladelse til at udøve de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i

forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede aktiviteter og i en periode på fem på hinanden følgende år har gennemsnitlige samlede aktiver, der ligger under de i nævnte litra fastsatte tærskler.

(38) I henhold til artikel 39 i direktiv 2014/65/EU er tredjelandsselskaber, som leverer finansielle tjenesteydelser i Unionen, omfattet af nationale ordninger, som kan kræve etablering af en filial i en medlemsstat. For at lette den regelmæssige overvågning og vurdering af de aktiviteter, som tredjelandsselskaber udfører gennem filialer i Unionen, bør de kompetente myndigheder underrettes om størrelsen og omfanget af de tjenester og aktiviteter, der ydes og udføres gennem filialer på deres område.

(39) Specifikke krydshenvisninger i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF¹²⁾, 2011/61/EU¹³⁾ og 2014/59/EU¹⁴⁾ til bestemmelser i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, som ikke længere finder anvendelse på investeringsselskaber fra datoen for anvendelse af nærværende direktiv og af forordning (EU) 2019/2033, bør læses som henvisninger til de tilsvarende bestemmelser i nærværende direktiv og i forordning (EU) 2019/2033.

(40) EBA har i samarbejde med ESMA udarbejdet en rapport, som er baseret på en grundig baggrundsanalyse, dataindsamling og høringer om en skræddersyet tilsynsordning for alle ikke-systemiske investeringsselskaber, og som fungerer som grundlag for de reviderede tilsynsmæssige rammer for investeringsselskaber.

(41) For at sikre en harmoniseret anvendelse af dette direktiv bør EBA udarbejde reguleringsmæssige tekniske standarder, der yderligere præciserer kriterierne for at lade visse investeringsselskaber være omfattet af forordning (EU) nr. 575/2013, præciserer hvilke oplysninger de kompetente myndigheder i hjemlande og i værtslande bør udveksle i forbindelse med tilsyn, fastsætter, hvordan investeringsselskaber bør vurdere omfanget af deres aktiviteter med henblik på interne ledelseskrav, og navnlig vurderer, hvorvidt de udgør små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber. Reguleringsmæssige tekniske standarder bør også præcisere, de kategorier af medarbejdere hvis arbejde har væsentlig indvirkning på selskabers risikoprofil med henblik på aflønningsbestemmelser, og hvilke hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter der betragtes som variabel aflønning. Endelig bør reguleringsmæssige tekniske standarder præcisere elementerne til vurdering af specifikke likviditetsrisici, de kompetente myndigheders anvendelse af yderligere kapitalgrundlagskrav og tilsynskollegiernes funktion. Kommissionen bør supplere dette direktiv ved at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, som EBA udarbejder, ved delegerede retsakter i henhold til artikel 290 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Kommissionen og EBA bør sikre, at disse standarder kan anvendes af alle de berørte investeringsselskaber på en måde, som står i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de pågældende investeringsselskaber og deres virksomhed.

(42) Kommissionen bør også tillægges beføjelse til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EBA for udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder og offentliggørelseskrav for kompetente myndigheder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EBA ved gennemførelsesretsakter i henhold til artikel 291 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010 og artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

(43) For at sikre ensartet anvendelse af dette direktiv og for at tage hensyn til udviklingen på de finansielle markeder bør beføjelsen til vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF, for at supplere dette direktiv ved at præcisere definitionerne i dette direktiv, investe-

ringsselskabers vurderinger af intern kapital og risiko samt de kompetente myndigheders tilsyns kontrol- og vurderingsbeføjelser. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning¹⁵⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelsen af delegerede retsakter.

(44) Målet for dette direktiv, nemlig at opstille en effektiv og forholdsmæssig tilsynsramme for at sikre, at investeringsselskaber, som har tilladelse til at drive virksomhed i Unionen, kan fungere på et robust finansielt grundlag og ledes på en velordnet måde, herunder i deres kunders bedste interesse, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(45) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁶⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter regler vedrørende:

- a) investeringsselskabers startkapital
- b) de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser og -redskaber til udøvelse af tilsyn med investeringsselskaber
- c) de kompetente myndigheders tilsyn med investeringsselskaber på en måde, som er forenelig med de regler, der er fastsat i forordning (EU) 2019/2033
- d) offentliggørelseskrav til de kompetente myndigheder på området regulering af og tilsyn med investeringsselskaber.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse og underlagt tilsyn i henhold til direktiv 2014/65/EU.

2. Uanset stk. 1 finder afsnit IV og V i dette direktiv ikke anvendelse på investeringsselskaber omhandlet i artikel 1, stk. 2 og 5, i forordning (EU) 2019/2033, som underlægges tilsyn med hensyn til opfyldelse af de tilsynsmæssige krav i afsnit VII og VIII i direktiv 2013/36/EU i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2, andet afsnit, i forordning (EU) 2019/2033.

Artikel 3

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

- 1) »accessorisk servicevirksomhed«: en virksomhed, hvis hovedaktivitet består i besiddelse og forvaltning af fast ejendom, forvaltning af databehandlingsydelser eller en lignende aktivitet, der har accessorisk karakter i forhold til et eller flere investeringsselskabers hovedaktivitet
- 2) »tilladelse«: meddelelse af tilladelse til et investeringsselskab i overensstemmelse med artikel 5 i direktiv 2014/65/EU
- 3) »filial«: en filial som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 30), i direktiv 2014/65/EU
- 4) »tætte forbindelser«: tætte forbindelser som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 35), i direktiv 2014/65/EU
- 5) »kompetent myndighed«: en offentlig myndighed eller et offentligt organ i en medlemsstat, som er officielt anerkendt og ved national ret tillagt beføjelse til at føre tilsyn med investeringsselskaber i overensstemmelse med dette direktiv som led i den gældende tilsynsordning i den pågældende medlemsstat
- 6) »råvare- og emissionskvotehandler«: en råvare- og emissionskvotehandler som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 150), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 7) »kontrol«: forholdet mellem en modervirksomhed og en dattervirksomhed som beskrevet i artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU¹⁷⁾ eller i de regnskabsstandarder, som investeringsselskaber er omfattet af i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002¹⁸⁾, eller et lignende forhold mellem en fysisk eller juridisk person og en virksomhed
- 8) »overholdelse af koncernkapitaltest«: et moderselskab i en investeringsselskabskoncerns opfyldelse af kravene i artikel 8 i forordning (EU) 2019/2033
- 9) »kreditinstitut«: et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 10) »derivater«: derivater som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 29), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014¹⁹⁾
- 11) »finansieringsinstitut«: et finansieringsinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 14), i forordning (EU) 2019/2033

-
- 12) »kønsneutral aflønningspolitik«: kønsneutral aflønningspolitik som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 65), i direktiv 2013/36/EU som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878²⁰⁾
- 13) »koncern«: en koncern som defineret i artikel 2, nr. 11), i direktiv 2013/34/EU
- 14) »konsolideret situation«: en konsolideret situation som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 11), i forordning (EU) 2019/2033
- 15) »koncerntilsynsførende«: en kompetent myndighed med ansvar for tilsyn med, om moderinvesteringsselskaber i Unionen og investeringsselskaber, som kontrolleres af moderinvesteringsselskaber i Unionen eller blandede finansielle moderholdingselskaber i Unionen, overholder koncernkapitaltesten
- 16) »hjemland«: et hjemland som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 55), litra a), i direktiv 2014/65/EU
- 17) »værtsland«: et værtsland som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 56), i direktiv 2014/65/EU
- 18) »startkapital«: den kapital, der kræves med henblik på tilladelse som et investeringsselskab, og hvis størrelse og type er angivet i artikel 9 og 11
- 19) »investeringsselskab«: et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2014/65/EU
- 20) »investeringsselskabskoncern«: en investeringsselskabskoncern som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 25), i forordning (EU) 2019/2033
- 21) »investeringsselskabskoncern«: et investeringsselskabskoncern som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 23), i forordning (EU) 2019/2033
- 22) »investeringsservice og -aktiviteter«: investeringsservice og -aktiviteter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU
- 23) »ledelsesorgan«: et ledelsesorgan som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 36), i direktiv 2014/65/EU
- 24) »ledelsesorgan i dets tilsynsfunktion«: ledelsesorgan, der handler i sin funktion med kontrol og overvågning af ledelsens beslutningstagning
- 25) »blandet finansielt holdingselskab«: et blandet finansielt holdingselskab som defineret i artikel 2, nr. 15), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF²¹⁾
- 26) »blandet holdingselskab«: et moderselskab, bortset fra et finansielt holdingselskab, et investeringsselskab, et kreditinstitut, et investeringsselskab eller et blandet finansielt holdingselskab som omhandlet i direktiv 2002/87/EF, hvis datterselskaber omfatter mindst ét investeringsselskab

- 27) »øverste ledelse«: øverste ledelse som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 37), i direktiv 2014/65/EU
- 28) »moderselskab«: et moderselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 32), i direktiv 2014/65/EU
- 29) »datterselskab«: et datterselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 33), i direktiv 2014/65/EU
- 30) »systemisk risiko«: systemisk risiko som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 10), i direktiv 2013/36/EU
- 31) »moderinvesteringsselskab i Unionen«: et moderinvesteringsselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 56), i forordning (EU) 2019/2033
- 32) »moderinvesteringsholdingselskab i Unionen«: et moderinvesteringsholdingselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 57), i forordning (EU) 2019/2033
- 33) »blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen«: et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 58), i forordning (EU) 2019/2033.
2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 for at supplere dette direktiv ved at præcisere definitionerne fastsat i stk. 1 med henblik på:
- a) at sikre ensartet anvendelse af dette direktiv
 - b) i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv at tage hensyn til udviklingen på finansmarkederne.

AFSNIT II

KOMPETENTE MYNDIGHEDER

Artikel 4

Udpegning af kompetente myndigheder og deres beføjelser

1. Medlemsstaterne udpeger en eller flere kompetente myndigheder til at varetage de i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 omhandlede funktioner og opgaver. Medlemsstaterne underretter Kommissionen, EBA og ESMA om nævnte udpegning, og hvis der er tale om mere end én kompetent myndighed, om de enkelte kompetente myndigheders funktioner og opgaver.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med investeringssselskabers og, hvis det er relevant, investeringsholdingselskabers og blandede finansielle holdingselskabers aktiviteter for at kunne vurdere, om de opfylder kravene i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har alle de nødvendige beføjelser, herunder beføjelse til at foretage kontrol på stedet i overensstemmelse med artikel 14, til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere, om investeringssselskaber og, hvis det er relevant, investeringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber opfylder kravene i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, og kunne undersøge eventuel manglende opfyldelse af disse krav.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har den ekspertise, de ressourcer, den operationelle kapacitet, de beføjelser og den uafhængighed, der kræves for at kunne varetage funktionerne vedrørende det tilsyn, de undersøgelser og de sanktioner, der er fastsat i dette direktiv.

5. Medlemsstaterne stiller krav om, at investeringsselskaber giver deres kompetente myndigheder alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere, om investeringsselskaberne overholder de nationale bestemmelser, som gennemfører dette direktiv, og forordning (EU) 2019/2033. Investeringsselskabers interne kontrolmekanismer og administrative og regnskabsmæssige procedurer skal gøre det muligt for de kompetente myndigheder til enhver tid at kunne kontrollere, om de overholder disse bestemmelser.

6. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber registrerer alle deres transaktioner og dokumenterer de systemer og processer, som er omfattet af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, på en sådan måde, at de kompetente myndigheder til enhver tid kan vurdere, om selskaberne overholder de nationale bestemmelser, som gennemfører dette direktiv, og forordning (EU) 2019/2033.

Artikel 5

De kompetente myndigheders skønsbeføjelser til at pålægge visse investeringsselskaber kravene i forordning (EU) nr. 575/2013

1. De kompetente myndigheder kan beslutte at anvende kravene i forordning (EU) nr. 575/2013 i medfør af artikel 1, stk. 2, første afsnit, litra c), i forordning (EU) 2019/2033 på et investeringsselskab, der udøver enhver af de aktiviteter, der er anført i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, hvis den samlede værdi af investeringsselskabets konsoliderede aktiver udgør eller overstiger 5 mia. EUR beregnet som et gennemsnit for de foregående 12 måneder, og hvor et eller flere af følgende kriterier er opfyldt:

- a) Investeringsselskabet udfører disse aktiviteter i et sådant omfang, at dets sammenbrud eller betalingsvanskeligheder kan føre til en systemisk risiko.
- b) Investeringsselskabet er et clearingmedlem som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 3), i forordning (EU) 2019/2033.
- c) Den kompetente myndighed anser det for berettiget i lyset af størrelsen, arten, omfanget og kompleksiteten af det pågældende investeringsselskabs aktiviteter under hensyntagen til proportionalitetsprincippet og en eller flere af følgende faktorer:
 - i) Investeringsselskabets betydning for Unionens eller en relevant medlemsstats økonomi
 - ii) betydningen af investeringsselskabets grænseoverskridende aktiviteter
 - iii) investeringsselskabets indbyrdes forbundethed med det finansielle system.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på råvare- eller emissionskvotehandlere, kollektive investeringsordninger eller forsikringsselskaber.

3. Hvis en kompetent myndighed træffer afgørelse om at anvende kravene i forordning (EU) nr. 575/2013 på et investeringsselskab i henhold til stk. 1, skal dette investeringsselskab underlægges tilsyn med hensyn til opfyldelse af de tilsynsmæssige krav i afsnit VII og VIII i direktiv 2013/36/EU.

4. Hvis en kompetent myndighed træffer afgørelse om at tilbagekalde en afgørelse truffet i henhold til stk. 1, underretter den omgående investeringsselskabet.

Enhver afgørelse truffet af en kompetent myndighed i overensstemmelse med stk. 1 ophører med at finde anvendelse, hvis et investeringsselskab ikke længere når den tærskel, der er omhandlet i det pågældende stykke, beregnet for en periode på 12 på hinanden følgende måneder.

5. De kompetente myndigheder orienterer omgående EBA om enhver afgørelse, der er træffet i henhold til stk. 1, 3 og 4.

6. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at præcisere kriterierne i stk. 1, litra a) og b), og sikrer konsekvent anvendelse heraf.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. december 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 6

Samarbejde i en medlemsstat

1. De kompetente myndigheder samarbejder tæt med de offentlige myndigheder eller organer, som i deres medlemsstat er ansvarlige for at føre tilsyn med kreditinstitutter og finansieringsinstitutter. Medlemsstaterne stiller krav om, at disse kompetente myndigheder og offentlige myndigheder eller organer straks udveksler alle oplysninger, der er afgørende eller relevante for varetagelsen af deres funktioner og opgaver.

2. Kompetente myndigheder, som er forskellige fra de myndigheder, der er udpeget i overensstemmelse med artikel 67 i direktiv 2014/65/EU, indfører en mekanisme til samarbejde med nævnte myndigheder og til udveksling af alle oplysninger, der er relevante for varetagelsen af deres respektive funktioner og opgaver.

Artikel 7

Samarbejde inden for Det Europæiske Finanstilsynssystem

1. De kompetente myndigheder tager under varetagelsen af deres opgaver hensyn til konvergens af tilsynsredskaber og tilsynspraksis i forbindelse med anvendelsen af de retlige bestemmelser, der er vedtaget i henhold til dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033.

2. Medlemsstaterne sikrer, at:

a) de kompetente myndigheder som parter i ESFS samarbejder i tillid og fuld gensidig respekt, navnlig når de sikrer en udveksling af relevante, pålidelige og udtømmende oplysninger mellem sig selv og de andre parter i ESFS

b) de kompetente myndigheder deltager i EBA's aktiviteter og, alt efter hvad der er relevant, i de tilsynskollegier, der er omhandlet i dette direktivs artikel 48 og i artikel 116 i direktiv 2013/36/EU

c) de kompetente myndigheder udfolder alle bestræbelser for at sikre overholdelse af de retningslinjer og henstillinger, som EBA har udstedt i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010,

og reagere på de advarsler og henstillinger, som Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB) har rettet i henhold til artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010²²⁾

d) de kompetente myndigheder samarbejder tæt med ESRB

e) de opgaver og beføjelser, der er tildelt de kompetente myndigheder, ikke forhindrer dem i at udføre deres opgaver som medlemmer af EBA eller af ESRB eller i medfør af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033.

Artikel 8

EU-dimensionen af tilsyn

De kompetente myndigheder i hver medlemsstat tager ved udførelsen af deres generelle opgaver behørigt hensyn til den potentielle indvirkning, som deres beslutninger kan have på stabiliteten i det finansielle system i andre berørte medlemsstater samt i Unionen som helhed, navnlig i nødsituationer, på grundlag af de oplysninger, der er til rådighed på det pågældende tidspunkt.

AFSNIT III

STARTKAPITAL

Artikel 9

Startkapital

1. Investeringselskaber skal i henhold til artikel 15 i direktiv 2014/65/EU for at få meddelt tilladelse til at yde enhver investeringservice eller udøve enhver investeringsaktivitet, der er anført i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, have en startkapital på 750 000 EUR.
2. Investeringselskaber skal i henhold til artikel 15 i direktiv 2014/65/EU for at få meddelt tilladelse til at yde enhver investeringservice eller udøve enhver investeringsaktivitet, der er anført i afsnit A, punkt 1), 2), 4), 5) og 7), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, uden at have tilladelse til at opbevare hverken kunders penge eller værdipapirer, have en startkapital på 75 000 EUR.
3. Andre investeringselskaber end de i nærværende artikels stk. 1, 2 og 4 omhandlede skal i henhold til artikel 15 i direktiv 2014/65/EU have en startkapital på 150 000 EUR.
4. Investeringselskaber med tilladelse til at yde den investeringservice eller udøve de investeringsaktiviteter, der er anført i afsnit A, punkt 9), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, skal have en startkapital på 750 000 EUR, hvis disse investeringselskaber handler eller har tilladelse til at handle for egen regning.

Artikel 10

Henvisninger til startkapital i direktiv 2013/36/EU

Henvisninger i andre EU-retsakter til startkapitalens størrelse som fastsat i direktiv 2013/36/EU læses fra den 26. juni 2021 som henvisninger til startkapitalens størrelse som fastsat i nærværende direktivs artikel 9 på følgende måde:

- a) Henvisninger til investeringsselskabers startkapital som fastsat i artikel 28 i direktiv 2013/36/EU læses som henvisninger til artikel 9, stk. 1, i nærværende direktiv.
- b) Henvisninger til investeringsselskabers startkapital i artikel 29 og 31 i direktiv 2013/36/EU læses som henvisninger til artikel 9, stk. 2, 3 eller 4, i nærværende direktiv, afhængigt af de typer investeringsservice og -aktiviteter, som investeringsselskaberne yder eller udøver.
- c) Henvisninger til startkapital som fastsat i artikel 30 i direktiv 2013/36/EU læses som henvisninger til artikel 9, stk. 1, i nærværende direktiv.

Artikel 11

Startkapitalens sammensætning

Investeringsselskabers startkapital sammensættes i overensstemmelse med artikel 9 i forordning (EU) 2019/2033.

AFSNIT IV

TILSYN

KAPITEL 1

Principper for tilsyn

Afdeling 1

Hjemlandets og værtslandets beføjelser og opgaver

Artikel 12

Hjemlandets og værtslandets kompetente myndigheders beføjelser

Ansvaret for tilsyn med investeringsselskaber påhviler hjemlandets kompetente myndigheder; dette berører ikke de bestemmelser i dette direktiv, der pålægger værtslandets kompetente myndigheder et ansvar.

Artikel 13

Samarbejde mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater

1. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder tæt med henblik på at varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, navnlig ved uden ophold at udveksle oplysninger om investeringsselskaber, herunder:
 - a) oplysninger om investeringsselskabers ledelse og ejerforhold
 - b) oplysninger om investeringsselskabers opfyldelse af kapitalgrundlagskrav
 - c) oplysninger om investeringsselskabers opfyldelse af koncentrationsrisikokravene og likviditetskravene
 - d) oplysninger om investeringsselskabers administrative og regnskabsmæssige procedurer samt interne kontrolmekanismer

- e) oplysninger om andre relevante faktorer, som kan påvirke den risiko, som investeringsselskaber udgør.
2. De kompetente myndigheder i hjemlandet meddeler straks de kompetente myndigheder i værtslandet oplysninger og resultater vedrørende eventuelle problemer og risici, som et investeringsselskab udgør med hensyn til kundebeskyttelse eller det finansielle systems stabilitet i værtslandet, og som de har konstateret i forbindelse med tilsyn med investeringsselskabets aktiviteter.
 3. De kompetente myndigheder i hjemlandet reagerer på oplysninger, som de kompetente myndigheder i værtslandet meddeler, ved at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at afværge eller afhjælpe eventuelle problemer og risici, jf. stk. 2. De kompetente myndigheder i hjemlandet redegør efter anmodning udførligt over for de kompetente myndigheder i værtslandet, hvordan de har taget hensyn til de oplysninger og resultater, som de kompetente myndigheder i værtslandet har meddelt.
 4. Hvis de kompetente myndigheder i værtslandet efter meddelelse af de oplysninger og resultater, der er omhandlet i stk. 2, er af den opfattelse, at de kompetente myndigheder i hjemlandet ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 3, kan de kompetente myndigheder i værtslandet efter at have underrettet de kompetente myndigheder i hjemlandet og EBA og ESMA træffe relevante foranstaltninger for at beskytte kunder, til hvilke der ydes services, eller det finansielle systems stabilitet.

De kompetente myndigheder kan indbringe sager for EBA, hvor en anmodning om samarbejde, navnlig en anmodning om at udveksle oplysninger, er blevet afvist eller ikke er blevet imødekommet inden for en rimelig frist. Uden at det berører artikel 258 i TEUF, kan EBA i sådanne sager handle inden for rammerne af de beføjelser, som den er tillagt i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA kan også på eget initiativ i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i nævnte forordning bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed om udveksling af oplysninger i henhold til nærværende artikel.

5. Hvis de kompetente myndigheder i hjemlandet er uenige i de foranstaltninger, som de kompetente myndigheder i værtslandet træffer, kan de indbringe sagen for EBA, som handler efter proceduren i artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Når EBA handler i overensstemmelse med nævnte artikel, træffer den afgørelse inden for en måned.
6. Med henblik på at vurdere betingelsen i artikel 23, stk. 1, første afsnit, litra c), i forordning (EU) 2019/2033 kan den kompetente myndighed i et investeringsselskabs hjemland anmode den kompetente myndighed i et clearingmedlems hjemland om oplysninger vedrørende den marginmodel og de parametre, der er anvendt ved beregning af det pågældende investeringsselskabs marginkrav.
7. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer kravene til den type og art oplysninger, som er omhandlet i stk. 1 og 2.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

8. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at fastlægge standardformularer, -modeller og -procedurer til brug for kravene vedrørende udveksling af oplysninger med henblik på at lette tilsynet med investeringsselskaber.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

9. EBA forelægger senest den 26. juni 2021 Kommissionen de i stk. 7 og 8 omhandlede udkast til tekniske standarder.

Artikel 14

Kontrol på stedet og undersøgelsesbesøg hos filialer etableret i en anden medlemsstat

1. Hvis et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat, udøver virksomhed gennem en filial, sikrer værtslandet, at hjemlandets kompetente myndigheder efter meddelelse herom til værtslandets kompetente myndigheder selv eller gennem mellemmand, som de bemyndiger hertil, foretager kontrol på stedet af de oplysninger, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, og undersøger sådanne filialer.

2. De kompetente myndigheder i værtslandet har med henblik på tilsyn, og hvis de finder det relevant af hensyn til stabiliteten i det finansielle system i værtslandet, beføjelse til i enkelttilfælde at foretage kontrol på stedet og undersøgelser af de aktiviteter, som filialer af investeringsselskaber udøver på deres område, og kræve oplysninger fra en filial om dens aktiviteter.

Forud for sådan kontrol og sådanne undersøgelser hører værtslandets kompetente myndigheder straks de kompetente myndigheder i hjemlandet.

Så hurtigt som muligt efter nævnte kontrol og undersøgelser meddeler de kompetente myndigheder i værtslandet de kompetente myndigheder i hjemlandet de indhentede oplysninger og undersøgelsesresultater, som er relevante for risikovurderingen af det pågældende investeringsselskab.

Afdeling 2

Tavshedspligt og indberetningspligt

Artikel 15

Tavshedspligt og udveksling af fortrolige oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og alle personer, der arbejder for eller har arbejdet for disse kompetente myndigheder, herunder de personer, der er omhandlet i artikel 76, stk. 1, i direktiv 2014/65/EU, er underlagt tavshedspligt med henblik på nærværende direktiv og forordning (EU) 2019/2033.

Fortrolige oplysninger, som sådanne kompetente myndigheder og personer modtager i forbindelse med deres hverv, må kun videregives i summarisk eller samlet form, forudsat at enkeltstående investeringsselskaber eller personer ikke kan identificeres, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af strafferet.

Hvis et investeringsselskab er erklæret konkurs eller er genstand for tvangslikvidation, kan fortrolige oplysninger, der ikke vedrører tredjemand, videregives under en civil retssag eller handelsretssag, hvis sådan videregivelse er nødvendig for at gennemføre denne retssag.

2. De kompetente myndigheder anvender kun de fortrolige oplysninger, der er indsamlet, udvekslet eller fremsendt i henhold til dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, med henblik på at varetage deres opgaver, navnlig med henblik på:

- a) overvågning af de tilsynsmæssige krav i dette direktiv og i forordning (EU) 2019/2033
 - b) pålæggelse af sanktioner
 - c) indbringelse af kompetente myndigheders afgørelser for en højere administrativ myndighed
 - d) indbringelse for domstolene efter artikel 23.
3. Andre fysiske og juridiske personer og andre organer end de kompetente myndigheder, som modtager fortrolige oplysninger i henhold til dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, må kun anvende nævnte oplysninger til de formål, som den kompetente myndighed udtrykkeligt har fastsat, eller i overensstemmelse med national ret.
4. De kompetente myndigheder kan udveksle fortrolige oplysninger med henblik på stk. 2, kan udtrykkeligt anføre, hvordan disse oplysninger skal behandles, og kan udtrykkeligt begrænse yderligere fremsendelse af oplysningerne.
5. Den i stk. 1 omhandlede forpligtelse må ikke forhindre de kompetente myndigheder i at fremsende fortrolige oplysninger til Kommissionen, når oplysningerne er nødvendige for, at Kommissionen kan udøve sine beføjelser.
6. De kompetente myndigheder kan give EBA, ESMA, ESRB, medlemsstaternes centralbanker, Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) og Den Europæiske Centralbank i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder og, hvis det er relevant, offentlige myndigheder, der er ansvarlige for at føre tilsyn med betalings- og afviklingssystemer, fortrolige oplysninger, hvis nævnte oplysninger er nødvendige, for at de kan udføre deres opgaver.

Artikel 16

Samarbejdsaftaler med tredjelande om udveksling af oplysninger

De kompetente myndigheder samt EBA og ESMA kan i overensstemmelse med artikel 33 i forordning (EU) nr. 1093/2010 eller artikel 33 i forordning (EU) nr. 1095/2010, alt efter hvad der er relevant, med henblik på at udføre deres tilsynsopgaver i henhold til dette direktiv eller til forordning (EU) 2019/2033 og for at udveksle oplysninger indgå samarbejdsaftaler med tilsynsmyndighederne i tredjelande samt med myndigheder eller organer i tredjelande med ansvar for følgende opgaver, forudsat at de videregivne oplysninger er omfattet af en tavshedspligt, der mindst svarer til den tavshedspligt, som er fastsat i artikel 15 i dette direktiv:

- a) tilsyn med finansieringsinstitutter og finansielle markeder, herunder tilsyn med finansielle enheder, der har tilladelse til at drive virksomhed som central modpart, hvis centrale modparter er anerkendt i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012²³⁾
- b) likvidation og konkursbehandling af investeringsselskaber og lignende procedurer
- c) tilsyn med organer, der beskæftiger sig med likvidation og konkursbehandling af investeringsselskaber og lignende procedurer
- d) lovpligtig revision af finansieringsinstitutter eller institutter, som forvalter garantiordninger
- e) tilsyn med personer, der er ansvarlige for at foretage lovpligtig revision af finansieringsinstitutters regnskaber

f) tilsyn med personer, der er aktive på markeder for emissionskvoter, for at sikre en konsolideret oversigt over finansielle markeder og spotmarkeder

g) tilsyn med personer, der er aktive på markeder for landbrugsråvarederivater, for at sikre en konsolideret oversigt over finansielle markeder og spotmarkeder.

Artikel 17

Pligter for personer, der er ansvarlige for kontrol af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber

Medlemsstaterne fastsætter, at en person, der er bemyndiget i henhold Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF²⁴), og som i et investeringsselskab udfører de hverv, der er beskrevet i artikel 73 i direktiv 2009/65/EF eller artikel 34 i direktiv 2013/34/EU, eller ethvert andet lovpligtigt hverv, har pligt til straks at foretage indberetning til de kompetente myndigheder om ethvert forhold eller enhver beslutning vedrørende nævnte investeringsselskab eller vedrørende en virksomhed, der har tætte forbindelser til dette investeringsselskab, og som

- a) udgør en væsentlig overtrædelse af de love eller administrative bestemmelser, der er vedtaget i henhold til dette direktiv
- b) kan påvirke investeringsselskabets fortsatte funktion eller
- c) kan føre til nægtelse af revisionspåtegning eller fremsættelse af forbehold.

Afdeling 3

Sanktioner, undersøgelsesbeføjelser og klageadgang

Artikel 18

Administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger

1. Uden at dette berører de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser som nævnt i dette direktivs afsnit IV, kapitel 2, afdeling 4, herunder undersøgelsesbeføjelser og beføjelser til at pålægge afhjælpende foranstaltninger, eller medlemsstaternes ret til at indføre og pålægge strafferetlige sanktioner, fastsætter medlemsstaterne regler om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger og sikrer, at deres kompetente myndigheder har beføjelse til at pålægge sådanne sanktioner og foranstaltninger ved overtrædelser af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og forordning (EU) 2019/2033, herunder hvis et investeringsselskab:

- a) ikke råder over interne ledelsesordninger som omhandlet i artikel 26
- b) i strid med artikel 54, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2019/2033 undlader at indberette oplysninger til de kompetente myndigheder om opfyldelse af forpligtelsen til at opfylde kapitalgrundlagskravene i nævnte forordnings artikel 11 eller giver ufuldstændige eller unøjagtige oplysninger
- c) i strid med artikel 54, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2019/2033 undlader at indberette oplysninger til de kompetente myndigheder om koncentrationsrisiko eller giver ufuldstændige eller unøjagtige oplysninger
- d) udsætter sig for en koncentrationsrisiko, som overstiger grænseværdierne i artikel 37 i forordning (EU) 2019/2033, jf. dog artikel 38 og 39 i nævnte forordning

- e) i strid med artikel 43 i forordning (EU) 2019/2033 gentagne gange eller konsekvent undlader at besidde likvide aktiver, jf. dog artikel 44 i nævnte forordning
- f) i strid med bestemmelserne i sjette del i forordning (EU) 2019/2033 undlader at afgive oplysninger eller afgiver ufuldstændige eller unøjagtige oplysninger
- g) foretager udbetalinger til indehavere af instrumenter, der indgår i investeringsselskabets kapitalgrundlag, i tilfælde, hvor artikel 28, 52 eller 63 i forordning (EU) nr. 575/2013 forbyder sådanne udbetalinger til indehavere af instrumenter, der indgår i kapitalgrundlaget
- h) er fundet ansvarligt for en alvorlig overtrædelse af nationale bestemmelser, der er vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849²⁵⁾
- i) tillader en eller flere personer, der ikke overholder artikel 91 i direktiv 2013/36/EU, at blive eller forblive medlem af ledelsesorganet.

Fastsætter medlemsstaterne ikke bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser, der er omfattet af national strafferet, meddeler de Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser.

De administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

2. De administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som er omhandlet i stk. 1, første afsnit, skal omfatte følgende:

- a) en offentlig erklæring, hvori nævnes den ansvarlige fysiske eller juridiske person eller det ansvarlige investeringsselskab, investeringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab og overtrædelsens art
- b) en afgørelse, hvori det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage denne handlemåde
- c) et midlertidigt forbud mod varetagelse af hverv i investeringsselskaber, som pålægges medlemmer af det pågældende investeringsselskabs ledelsesorgan eller en hvilken som helst anden fysisk person, der anses for at være ansvarlig
- d) for juridiske personer administrative økonomiske sanktioner på op til 10 % af det pågældende selskabs samlede årlige nettoomsætning i det foregående regnskabsår, herunder bruttoindkomsten bestående af renteindtægter og tilsvarende indtægter, indtægter fra aktier og andre værdipapirer med variabelt eller fast afkast samt gebyrer og provisionsindtægter
- e) for juridiske personer administrative økonomiske sanktioner på op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt denne fortjeneste eller dette tab kan beregnes
- f) for fysiske personer administrative økonomiske sanktioner på op til 5 000 000 EUR eller i medlemsstater, der ikke har euro som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 25. december 2019.

Hvis det i første afsnit, litra d), omhandlede selskab er et datterselskab, er den relevante bruttoindkomst den bruttoindkomst, som fremgår af det øverste moderselskabs konsoliderede regnskab for det foregående regnskabsår.

Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed i tilfælde af et investeringsselskabs overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, eller bestemmelserne i forordning (EU)

2019/2033 kan anvende administrative sanktioner over for medlemmerne af ledelsesorganet og over for andre fysiske personer, som i henhold til national ret er ansvarlige for overtrædelsen.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger som omhandlet i stk. 1 og fastsættelse af størrelsen af administrative økonomiske sanktioner tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder i givet fald:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) graden af ansvar hos de fysiske eller juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen
- c) den finansielle styrke hos de fysiske eller juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen, herunder juridiske personers samlede omsætning eller fysiske personers årsindkomst
- d) størrelsen af den fortjeneste, som de juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen, har opnået, eller det tab, som de juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen, har undgået
- e) eventuelle tab, som tredjeparter har lidt som følge af overtrædelsen
- f) omfanget af samarbejdet med de relevante kompetente myndigheder
- g) overtrædelser, som de fysiske eller juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen, tidligere har begået
- h) enhver potentiel systemisk følge af overtrædelsen.

Artikel 19

Undersøgelsesbeføjelser

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har alle de informationsindsamlings- og undersøgelsesbeføjelser, som er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver, herunder:

- a) beføjelse til at kræve, at følgende fysiske eller juridiske personer giver oplysninger om:
 - i) investeringsselskaber, der er etableret i den berørte medlemsstat
 - ii) investeringsholdingselskaber, der er etableret i den berørte medlemsstat
 - iii) blandede finansielle holdingselskaber, der er etableret i den berørte medlemsstat
 - iv) holdingselskaber med blandede aktiviteter, der er etableret i den berørte medlemsstat
 - v) personer, som tilhører de enheder, der er omhandlet i nr. i)-iv)
 - vi) tredjeparter, som de enheder, der er omhandlet i nr. i)-iv), har outsourcet driftsmæssige funktioner eller aktiviteter til
- b) beføjelse til at foretage alle nødvendige undersøgelser af alle de personer, der er omhandlet i litra a), som er etableret i eller befinder sig i den berørte medlemsstat, herunder:
 - i) til at kræve forelæggelse af dokumenter fra de i litra a) omhandlede personer
 - ii) til at undersøge regnskaber og registre tilhørende de i litra a) omhandlede personer og til at tage kopier eller uddrag af disse regnskaber og registre
 - iii) til at indhente skriftlige eller mundtlige redegørelser fra de i litra a) omhandlede personer eller fra deres repræsentanter eller personale
 - iv) til at udspørge enhver anden relevant person med det formål at indsamle oplysninger om undersøgelsens genstand
- c) beføjelse til at foretage alle nødvendige undersøgelser af forretningslokaler tilhørende de i litra a) omhandlede juridiske personer og enhver anden virksomhed, der indgår i tilsynet med overholdelsen af koncernkapitaltesten, når en kompetent myndighed er den koncerntilsynsførende, med forbehold af forudgående underretning af andre berørte kompetente myndigheder.

Artikel 20

Offentliggørelse af administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder på deres officielle websted uden ugrundet ophold offentliggør alle administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der er pålagt i henhold til artikel 18, og som ikke er blevet appelleret eller ikke længere kan appelleres. Denne offentliggørelse skal omfatte oplysninger om typen og arten af overtrædelsen og navnet på den fysiske eller juridiske person, som sanktionen pålægges, eller over for hvem foranstaltningen træffes. Oplysningerne offentliggøres først, efter at nævnte person er blevet underrettet om sanktionerne eller foranstaltningerne, og kun i det omfang, at offentliggørelsen er nødvendig og forholdsmæssig.
2. Når medlemsstater tillader offentliggørelse af administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, der er pålagt i henhold til artikel 18, og som er blevet appelleret, offentliggør de kompetente myndigheder også på deres officielle websted oplysninger om appelstatus og resultatet af appellen.
3. I følgende tilfælde offentliggør de kompetente myndigheder de administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, som er pålagt i henhold til artikel 18, i anonymiseret form:
 - a) Offentliggørelse af personoplysninger, såfremt sanktionen eller foranstaltningen er pålagt en fysisk person, anses for at være uforholdsmæssig.
 - b) Offentliggørelse ville skade en igangværende strafferetlig efterforskning eller stabiliteten på de finansielle markeder.
 - c) Offentliggørelse ville påføre de pågældende investeringsselskaber eller fysiske personer uforholdsmæssig stor skade.
4. De kompetente myndigheder sikrer, at oplysninger, der offentliggøres i henhold til denne artikel, forbliver på deres officielle websted i mindst fem år. Personoplysninger må kun beholdes på den kompetente myndigheds officielle websted, hvis det er tilladt i henhold til de gældende databeskyttelsesregler.

Artikel 21

Indberetning af sanktioner til EBA

De kompetente myndigheder underretter EBA om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der pålægges i henhold til artikel 18, om enhver appel vedrørende disse sanktioner og andre administrative foranstaltninger og om resultaterne heraf. EBA opretholder udelukkende en central database over administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der indberettes til den, med henblik på udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder. Kun de kompetente myndigheder og ESMA har adgang til databasen, og den skal ajourføres regelmæssigt og mindst hvert år.

EBA opretholder et websted med link til hver kompetent myndigheds offentliggørelse af administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger pålagt i overensstemmelse med artikel 18 og angiver, hvor længe hver medlemsstat offentliggør administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger.

Artikel 22

Indberetning af overtrædelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indfører effektive og pålidelige mekanismer for at muliggøre omgående indberetning af potentielle eller faktiske overtrædelser af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og forordning (EU) 2019/2033 til de kompetente myndigheder.

Disse mekanismer skal omfatte følgende:

- a) særlige procedurer for modtagelse, behandling og opfølgning af sådanne indberetninger, herunder oprettelse af sikre kommunikationskanaler
- b) passende beskyttelse af ansatte i investeringsselskaber, som indberetter overtrædelser begået i et investeringsselskab, mod gengældelse, forskelsbehandling og andre former for uretfærdig behandling fra investeringsselskabets side
- c) beskyttelse af personoplysninger, både hvad angår personer, som indberetter overtrædelser, og fysiske personer, som angiveligt er ansvarlig for overtrædelser, i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679
- d) klare regler, som sikrer, at en person, der indberetter overtrædelser begået i et investeringsselskab, i alle tilfælde garanteres fortrolighed, medmindre offentliggørelse af oplysninger kræves i henhold til national ret som led i videre efterforskning eller efterfølgende administrative sager eller retssager.

2. Medlemsstaterne stiller krav om, at investeringsselskaber har passende procedurer, så deres ansatte kan indberette overtrædelser internt gennem en særlig uafhængig kanal. Disse procedurer kan tilvejebringes af arbejdsmarkedets parter, forudsat at procedurerne sikrer samme beskyttelse som den i stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede.

Artikel 23

Klageadgang

Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser og foranstaltninger, der træffes i medfør af forordning (EU) 2019/2033 eller i medfør af love og administrative bestemmelser vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan påklages.

KAPITEL 2

Kontrolproces

Afdeling 1

Proces til vurdering af den interne kapitals tilstrækkelighed samt risiko

Artikel 24

Intern kapital og likvide aktiver

1. Investeringsselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, skal have forsvarelige, effektive og omfattende ordninger, strategier og processer for løbende vurdering og opretholdelse af en intern kapital og likvide aktiver af en størrelse, type og fordeling, som de anser for tilstrækkelige til at dække arten og omfanget af de risici, som de kan udgøre for andre, og som investeringsselskaberne selv er eller kan blive eksponeret mod.

2. De ordninger, strategier og processer, der er omhandlet i stk. 1, skal være passende og stå i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de pågældende investeringsselskabers virksomhed. De skal underkastes regelmæssig intern kontrol.

De kompetente myndigheder kan anmode investeringsselskaber, der opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, om at anvende kravene i nærværende artikel i det omfang, som de kompetente myndigheder finder hensigtsmæssigt.

Afdeling 2

Intern ledelse, gennemsigtighed, behandling af risici og aflønning

Artikel 25

Anvendelsesområde for denne afdeling

1. Denne afdeling finder ikke anvendelse, hvis et investeringsselskab på grundlag af artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033 fastslår, at det opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat heri.
2. Hvis et investeringsselskab, der ikke har opfyldt alle betingelserne i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, efterfølgende opfylder disse betingelser, ophører anvendelsen af denne afdeling efter en periode på seks måneder fra den dato, hvor disse betingelser er opfyldt. Denne afdeling ophører kun med at finde anvendelse på et investeringsselskab efter denne periode, hvis investeringsselskabet i denne periode fortsat har opfyldt de betingelser, der er fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, uden afbrydelse og har underrettet den kompetente myndighed herom.
3. Hvis et investeringsselskab fastslår, at det ikke længere opfylder alle de betingelser, der er fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, underretter det den kompetente myndighed og overholder bestemmelserne i denne afdeling senest 12 måneder efter den dato, hvor vurderingen fandt sted.
4. Medlemsstaterne kræver, at investeringsselskaber anvender bestemmelserne i artikel 32 på aflønning for ydede tjenester eller resultater i regnskabsåret efter det regnskabsår, hvor den i stk. 3 nævnte vurdering fandt sted.

Når denne afdeling finder anvendelse, og artikel 8 i forordning (EU) 2019/2033 anvendes, sikrer medlemsstaterne, at denne afdeling anvendes på investeringsselskaber på individuelt niveau.

Når denne afdeling finder anvendelse, og artikel 7 i forordning (EU) 2019/2033 anvendes, sikrer medlemsstaterne, at denne afdeling anvendes på investeringsselskaber på individuelt og konsolideret niveau.

Uanset tredje afsnit finder denne afdeling ikke anvendelse på datterselskaber, der er medtaget i en konsolideret situation, og som er etableret i tredjelande, hvis moderselskabet i Unionen over for de kompetente myndigheder kan godtgøre, at anvendelse af denne afdeling er i strid med lovgivningen i det tredjeland, hvor disse datterselskaber er etableret.

Artikel 26

Intern ledelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber har robuste ledelsesordninger, herunder følgende:
 - a) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemsigtig og konsekvent ansvarsfordeling
 - b) effektive procedurer til at identificere, styre, overvåge og indberette de risici, som investeringsselskaber er eller kan blive eksponeret mod, eller risici som de udgør eller kan udgøre for andre
 - c) fyldestgørende interne kontrolmekanismer, herunder forsvarlige administrative og regnskabsmæssige procedurer
 - d) en aflønningspolitik og -praksis, som er i overensstemmelse med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring.

Den i første afsnit, litra d), omhandlede aflønningspolitik og -praksis skal være kønsneutral.

2. Når de i stk. 1 omhandlede ordninger indføres, tages der hensyn til de kriterier, der er omhandlet i artikel 28-33.
3. De i stk. 1 omhandlede ordninger skal være passende og stå i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af risiciene i forbindelse med investeringsselskabers forretningsmodel og aktiviteter.
4. EBA udsteder i samråd med ESMA retningslinjer for anvendelse af de i stk. 1 omhandlede ledelsesordninger.

EBA udsteder i samråd med ESMA i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 retningslinjer for kønsneutrale aflønningspolitikker for investeringsselskaber.

Inden for to år efter datoen for offentliggørelse af disse retningslinjer udsender EBA på grundlag af de oplysninger, der indsamles af de kompetente myndigheder, en rapport om investeringsselskabers anvendelse af kønsneutrale aflønningspolitikker.

Artikel 27

Rapportering per land

1. Medlemsstaterne stiller krav til investeringsselskaber, som har en filial eller et datterselskab, der er et finansieringsinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i forordning (EU) nr. 575/2013, i en anden medlemsstat eller et andet tredjeland end den medlemsstat eller det tredjeland, hvor tilladelse til investeringsselskabet er meddelt, om på årsbasis at offentliggøre følgende oplysninger pr. medlemsstat og pr. tredjeland:
 - a) navn, aktiviteterne art og eventuelle datterselskabers og filialers beliggenhed
 - b) omsætning
 - c) antal ansatte i fuldtidsækvivalenter
 - d) resultat før skat
 - e) skat af resultatet
 - f) modtagne offentlige tilskud.
2. De oplysninger, der er nævnt i denne artikels stk. 1, revideres i overensstemmelse med direktiv 2006/43/EF og knyttes, når det er muligt, som bilag til årsregnskabet eller i givet fald det konsoliderede årsregnskab for det pågældende investeringsselskab.

Artikel 28

Ledelsesorganets rolle ved risikostyring

1. Medlemsstaterne sikrer, at ledelsesorganet i et investeringsselskab godkender og regelmæssigt gennemgår strategier og politikker for investeringsselskabets risikovillighed og for styring, overvågning og begrænsning af risici, som investeringsselskabet er eller kan blive eksponeret mod, under hensyntagen til det makroøkonomiske miljø og investeringsselskabets forretningscyklus.
2. Medlemsstaterne sikrer, at ledelsesorganet afsætter tilstrækkelig tid til at sikre korrekt behandling af de i stk. 1 omhandlede forhold, og at det afsætter tilstrækkelige ressourcer til styring af alle væsentlige risici, som investeringsselskabet er eksponeret mod.
3. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber indfører rapporteringsveje til ledelsesorganet for alle væsentlige risici og for alle risikostyringspolitikker og eventuelle ændringer heraf.
4. Medlemsstaterne stiller krav om, at alle investeringsselskaber, der ikke opfylder kriterierne i artikel 32, stk. 4, litra a), nedsætter et risikoudvalg sammensat af medlemmer af ledelsesorganet, som ikke varetager en ledelsesfunktion i det pågældende investeringsselskab.

Medlemmerne af det i første afsnit omhandlede risikoudvalg skal have passende kendskab, faglig kompetence og ekspertise til fuldt ud at forstå, håndtere og overvåge investeringsselskabets risikostrategi og risikovillighed. De sikrer, at risikoudvalget rådgiver ledelsesorganet om investeringsselskabets overordnede nuværende og fremtidige risikovillighed og -strategi og bistår ledelsesorganet med at overvåge den øverste ledelses gennemførelse af denne strategi. Ledelsesorganet bevarer det overordnede ansvar for investeringsselskabets risikostrategier og -politikker.

5. Medlemsstaterne sikrer, at ledelsesorganet i dets tilsynsfunktion og ledelsesorganets risikoudvalg, hvis et risikoudvalg er blevet nedsat, har adgang til oplysninger om de risici, som investeringsselskabet er eller kan blive eksponeret mod.

Artikel 29

Behandling risici

1. De kompetente myndigheder sikrer, at investeringsselskaber råder over solide strategier, politikker, processer og systemer for identifikation, måling, styring og overvågning af følgende:
 - a) væsentlige kilder til og virkninger af kunderisici og eventuel væsentlig indvirkning på kapitalgrundlaget
 - b) væsentlige kilder til og virkninger af markedsrisici og eventuel væsentlig indvirkning på kapitalgrundlaget
 - c) væsentlige kilder til og virkninger af investeringsselskabets risici, navnlig dem, der kan opsluge det til rådighed værende kapitalgrundlag
 - d) likviditetsrisikoen inden for relevante tidshorisonter, herunder samme dag, for at sikre, at investeringsselskaber opretholder tilstrækkelige likvide midler, herunder for så vidt angår håndtering af væsentlige risikokilder, jf. litra a), b) og c).

Strategierne, politikkerne, processerne og systemerne skal stå i rimeligt forhold til investeringsselskabers kompleksitet, risikoprofil og arbejdsområde samt den risikotolerance, som ledelsesorganet har fastsat, og afspejle investeringsselskabernes betydning i hver medlemsstat, hvor de udøver aktiviteter.

Med henblik på første afsnit, litra a), og andet afsnit skal de kompetente myndigheder tage hensyn til national ret vedrørende adskillelse af kunders penge.

Med henblik på første afsnit, litra a), skal investeringsselskaber overveje at tegne en erhvervsansvarsforsikring som et effektivt redskab i forbindelse med deres risikostyring.

Med henblik på første afsnit, litra c), omfatter væsentlige risikokilder for investeringsselskabet selv, hvis det er relevant, væsentlige ændringer i bogført værdi af aktiver, herunder krav mod tilknyttede agenter, sammenbrud hos kunder eller modparter, positioner i finansielle instrumenter, i fremmed valuta og i råvarer samt forpligtelser over for ydelsesbaserede pensionsordninger.

Investeringsselskaber skal tage behørigt hensyn til enhver væsentlig indvirkning på kapitalgrundlaget, når sådanne risici ikke er tilstrækkelig dækket af kapitalgrundlagskravene som beregnet i henhold til artikel 11 i forordning (EU) 2019/2033.

2. Er investeringsselskaber nødt til at afvikle eller indstille deres aktiviteter, stiller de kompetente myndigheder krav om, at investeringsselskaber, under hensyntagen til deres forretningsmodellers og -strategiers levedygtighed og bæredygtighed, tager behørigt hensyn til krav og nødvendige ressourcer, der er realistiske med hensyn til tidsramme og opretholdelse af kapitalgrundlag og likvide midler, under hele forløbet med udtræden af markedet.

3. Uanset artikel 25 finder nærværende artikels stk. 1, litra a), c) og d), anvendelse på investeringsselskaber, som opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 som supplement til dette direktiv for at sikre, at investeringsselskabers strategier, politikker, processer og systemer er solide. Kommissionen tager i denne forbindelse hensyn til udviklingen på de finansielle markeder, navnlig fremkomst af nye finansielle produkter, udviklingen inden for regnskabsstandarder og udvikling, som letter konvergens inden for tilsynspraksis.

Artikel 30

Aflønningsudvalg

1. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber efterlever følgende principper, når de udformer og anvender deres politik for aflønning af medarbejderkategorier, herunder den øverste ledelse, risikotagere, medarbejdere med kontrolfunktioner og enhver medarbejder med en samlet løn, der mindst svarer til den laveste løn til den øverste ledelse eller risikotagere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på investeringsselskabets risikoprofil eller på de aktiver, som det forvalter:

- a) Aflønningspolitikken er klart dokumenteret og står i rimeligt forhold til investeringsselskabets størrelse, interne organisation og art samt til omfanget og kompleksiteten af dets aktiviteter.
- b) Aflønningspolitikken er kønsneutral.
- c) Aflønningspolitikken er i overensstemmelse med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring.
- d) Aflønningspolitikken er i overensstemmelse med investeringsselskabets forretningsstrategi og målsætninger og tager også hensyn til de langsigtede virkninger af trufne investeringsbeslutninger.
- e) Aflønningspolitikken omfatter foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter, fremmer ansvarlig forretningsadfærd og tilskynder til risikobevidsthed og forsigtig risikotagning.
- f) Investeringsselskabets ledelsesorgan sørger i sin tilsynsfunktion for at fastlægge og med regelmæssige mellemrum revidere aflønningspolitikken og har overordnet ansvar for at føre tilsyn med dens gennemførelse.

- g) Gennemførelsen af aflønningspolitikken underkastes mindst en gang om året central og uafhængig intern kontrol fra kontrolfunktioners side.
- h) De medarbejdere, der varetager kontrolfunktioner, arbejder uafhængigt af de afdelinger, som de fører tilsyn med, har passende beføjelser og aflønnes i henhold til opnåelsen af de mål, der er knyttet til deres funktioner, uanset resultaterne på de forretningsområder, som de kontrollerer.
- i) Det i artikel 33 omhandlede aflønningsudvalg eller, hvis et sådant udvalg ikke er nedsat, ledelsesorganet i dets tilsynsfunktion fører direkte tilsyn med aflønningen af den øverste ledelse inden for risikostyrings- og compliancefunktionerne.
- j) Aflønningspolitikken skelner under hensyntagen til nationale bestemmelser om lønfastsættelse klart mellem de kriterier, der lægges til grund for fastsættelse af følgende:
 - i) fast grundløn, som primært afspejler relevant erhvervs erfaring og organisatorisk ansvar, jf. den ansattes stillingsbeskrivelse som en del af ansættelsesvilkårene
 - ii) variabel løn, som afspejler bæredygtige og risikojusterede resultater for den ansatte samt resultater ud over den ansattes stillingsbeskrivelse.
- k) Den faste aflønningskomponent udgør en tilstrækkelig høj andel af den samlede løn, således at der kan føres en helt fleksibel politik for variable aflønningskomponenter, herunder mulighed for ikke at betale variable aflønningskomponenter.

2. Medlemsstaterne sikrer med henblik på stk. 1, litra k), at investeringsselskaber fastsætter passende forhold mellem den faste og den variable komponent af den samlede løn i deres aflønningspolitikker under hensyntagen til investeringsselskabernes forretningsaktiviteter og dermed forbundne risici samt den indflydelse, som de i stk. 1 omhandlede forskellige medarbejderkategorier har på selskabets risikoprofil.

3. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber fastlægger og anvender de i stk. 1 omhandlede principper på en måde, der svarer til deres størrelse og interne organisation og til arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter.

4. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at angive passende kriterier for identifikation af medarbejderkategorier, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på investeringsselskabets risikoprofil, jf. denne artikels stk. 1. EBA og ESMA tager behørigt hensyn til Kommissionens henstilling 2009/384/EF²⁶⁾ samt eksisterende retningslinjer for aflønning i henhold til direktiv 2009/65/EF, 2011/61/EU og 2014/65/EU, og sigter mod at minimere afvigelser fra eksisterende bestemmelser.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 31

Investeringselskaber med ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige

Medlemsstaterne sikrer, at når et investeringsselskab modtager ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 28), i direktiv 2014/59/EU,

- a) betaler investeringsselskabet ikke variabel aflønning til medlemmerne af ledelsesorganet
- b) begrænses variabel aflønning til en del af nettoindtægterne, hvis variabel aflønning, der betales til andre medarbejdere end medlemmer af ledelsesorganet, er uforenelig med opretholdelse af et

robust kapitalgrundlag i et investeringsselskab og rettidigt ophør af ekstraordinær finansiel støtte til det fra det offentlige.

Artikel 32

Variabel aflønning

1. Medlemsstaterne sikrer, at eventuel variabel aflønning, som tildeles og betales af et investeringsselskab til de i artikel 30, stk. 1, omhandlede medarbejderkategorier, opfylder følgende krav på samme betingelser som dem, der er fastsat i artikel 30, stk. 3:
 - a) Hvis den variable aflønning er resultatafhængig, baseres den samlede variable aflønning på en kombination af en vurdering af den enkelte medarbejders og den pågældende forretningsenheds resultater og investeringsselskabets samlede resultater.
 - b) Ved vurderingen af den enkelte medarbejders resultater tages der hensyn til såvel finansielle som ikkefinansielle kriterier.
 - c) Den i litra a) omhandlede resultatvurdering baseres på en flerårig periode, hvor der tages hensyn til investeringsselskabets forretningscyklus og forretningsrisici.
 - d) Den variable aflønning har ikke indvirkning på investeringsselskabets evne til at sikre et robust kapitalgrundlag.
 - e) Garanteret variabel aflønning forekommer kun i forbindelse med nye medarbejdere og kun i det første ansættelsesår, og når investeringsselskabet har et solidt kapitalgrundlag.
 - f) Godtgørelser, der kommer til udbetaling, hvis en ansættelseskontrakt opsiges før tid, afspejler de resultater, som den pågældende medarbejder har opnået i en periode, og må ikke belønne manglende resultater eller forseelser.
 - g) Lønpakker knyttet til compensation eller buy-out fra kontrakter i forbindelse med tidligere beskæftigelse tilpasses investeringsselskabets langsigtede interesser.
 - h) Ved målingen af resultater, som lægges til grund for beregning af puljer af variabel aflønning, tages der højde for alle typer af aktuelle og fremtidige risici samt kapitalomkostningerne og likviditet, der kræves i henhold til forordning (EU) 2019/2033
 - i) Tildelingen af variable lønkomponenter i investeringsselskabet tager højde for alle typer af aktuelle og fremtidige risici.
 - j) Mindst 50 % af den variable aflønning består af følgende instrumenter:
 - i) aktier eller tilsvarende ejerskabsinteresser, afhængigt af det pågældende investeringsselskabs juridiske struktur,
 - ii) aktielignende instrumenter eller tilsvarende ikkelikvide instrumenter, afhængigt af det pågældende investeringsselskabs juridiske struktur,
 - iii) hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter eller andre instrumenter, som fuldt ud kan konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter eller nedskrives, og som i tilstrækkelig grad afspejler investeringsselskabets kreditkvalitet som going concern
 - iv) ikkelikvide instrumenter, som afspejler instrumenterne i de forvaltede porteføljer.
 - k) Uanset litra j) kan de kompetente myndigheder, hvis et investeringsselskab ikke udsteder de i nævnte litra anførte instrumenter, godkende anvendelse af alternative ordninger, der opfylder samme formål.
 - l) Mindst 40 % af den variable aflønning udskydes i tre til fem år, alt efter hvad der er relevant, afhængigt af investeringsselskabets forretningscyklus, arten af selskabets virksomhed, selskabets risici og den pågældende medarbejders arbejdsopgaver, undtagen hvis den variable aflønning udgør et meget stort beløb, i hvilket tilfælde mindst 60 % af den variable aflønning udskydes.

- m) Op til 100 % af den variable aflønning reduceres, hvis investeringsselskabets finansielle resultater har været beskedne eller negative, herunder gennem ordninger vedrørende fradrags- eller tilbagebetalingsprocedurer, der er omfattet af kriterier, som investeringsselskaber har fastsat, og som navnlig vedrører situationer, hvor den pågældende medarbejder:
- i) har deltaget i eller været ansvarlig for adfærd, der resulterede i betydelige tab for investeringsselskabet
 - ii) ikke længere anses for at være egnet og hæderlig.
- n) Skønmæssige pensionsydelse er i overensstemmelse med investeringsselskabets forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser.
2. Medlemsstaterne sikrer med henblik på stk. 1 følgende:
- a) De i artikel 30, stk. 1, omhandlede personer benytter ikke personlige afdækningsstrategier eller løn- og ansvarsrelaterede forsikringer til at underminere de principper, der er omhandlet i stk. 1.
 - b) Der betales ikke variabel løn gennem finansielle ordninger eller metoder, der gør det lettere at undlade at overholde dette direktiv eller forordning (EU) 2019/2033.
3. De i stk. 1, litra j), omhandlede instrumenter skal med henblik på nævnte bestemmelse være omfattet af en passende tilbageholdelsespolitik, der er udformet således, at den bringer personernes incitamenter i overensstemmelse med investeringsselskabets og dets kreditors og kunders langsigtede interesser. Medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder kan pålægge begrænsninger med hensyn til arten og udformningen af disse instrumenter eller forbyde anvendelse af visse instrumenter til variabel aflønning.
- Den i stk. 1, litra l), omhandlede udskydelse af variabel aflønning godtgøres ikke hurtigere end på pro rata-basis.
- For så vidt angår stk. 1, litra n), gælder det, at hvis en medarbejder forlader investeringsselskabet før pensionsalderen, skal investeringsselskabet tilbageholde de skønmæssigt fastsatte pensionsydelse i en periode på fem år i form af instrumenter som omhandlet i litra j). Hvis en medarbejder når pensionsalderen og går på pension, skal de skønmæssigt fastsatte pensionsydelse betales til den pågældende i form af instrumenter som omhandlet i litra j) efter en femårig tilbageholdelsesperiode.
4. Stk. 1, litra j) og l), og stk. 3, tredje afsnit, finder ikke anvendelse på:
- a) investeringsselskaber, hvis værdi af balanceførte og ikkebalanceførte aktiver i gennemsnit udgør 100 mio. EUR eller derunder i den fireårsperiode, der ligger umiddelbart forud for det pågældende regnskabsår
 - b) personer, hvis årlige variable aflønning ikke overstiger 50 000 EUR og ikke udgør mere end en fjerdedel af vedkommendes samlede årlige aflønning.
5. Uanset stk. 4, litra a), kan en medlemsstat forhøje den deri nævnte tærskel, forudsat at investeringsselskabet opfylder følgende kriterier:
- a) investeringsselskabet er ikke et af de tre største investeringsselskaber med hensyn til den samlede værdi af aktiver i den medlemsstat, hvor det er etableret
 - b) investeringsselskabet er ikke underlagt forpligtelser eller er underlagt forenkede forpligtelser med hensyn til genopretnings- og afviklingsplanlægning i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2014/59/EU
 - c) størrelsen af investeringsselskabets balanceførte og ikkebalanceførte handelsbeholdningsaktiviteter er 150 mio. EUR eller derunder
 - d) størrelsen af investeringsselskabets balanceførte og ikkebalanceførte derivataktiviteter er 100 mio. EUR eller derunder
 - e) tærsklen overstiger ikke 300 mio. EUR, og

- f) det er hensigtsmæssigt at forhøje tærsklen under hensyntagen til arten og omfanget af investeringselskabets aktiviteter, dets interne organisation og, hvis det er relevant, kendetegnene ved den koncern, som det tilhører.
6. Uanset stk. 4, litra a), kan en medlemsstat sænke den i nævnte litra omhandlede tærskel, forudsat at det er hensigtsmæssigt at gøre dette under hensyntagen til arten og omfanget af investeringselskabets aktiviteter, dets interne organisation og, hvis det er relevant, kendetegnene ved den koncern, som det tilhører.
7. Uanset stk. 4, litra b), kan en medlemsstat beslutte, at medarbejdere, som har ret til en årlig variabel aflønning under den tærskel og andel, der er omhandlet i nævnte litra, ikke er omfattet af undtagelsen heri på grund af særlige nationale markedsforhold med hensyn til aflønningspraksis eller som følge af karakteren af disse medarbejders ansvarsområder og jobprofil.
8. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at angive, hvilke kategorier af instrumenter der opfylder betingelserne i stk. 1, litra j), nr. iii), og angive mulige alternative ordninger, jf. stk. 1, litra k).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

9. EBA vedtager i samråd med ESMA retningslinjer, som letter gennemførelsen af stk. 4, 5 og 6 og sikrer konsekvent anvendelse heraf.

Artikel 33

Aflønningsudvalg

1. Medlemsstaterne sikrer, at investeringselskaber, der ikke opfylder kriterierne i artikel 32, stk. 4, litra a), nedsætter et aflønningsudvalg. Aflønningsudvalget skal have en ligelig kønsfordeling og foretage et kompetent og uafhængigt skøn vedrørende aflønningspolitikker og -praksis samt incitament, der er indført med henblik på risikostyring samt forvaltning af kapital og likviditet. Aflønningsudvalget kan nedsættes på koncernniveau.
2. Medlemsstaterne sikrer, at aflønningsudvalget er ansvarligt for udarbejdelse af afgørelser vedrørende aflønning, der skal træffes af ledelsesorganet, herunder afgørelser, som har konsekvenser for det pågældende investeringselskabs risici og risikostyring. Formanden for og medlemmerne af aflønningsudvalget skal være medlemmer af ledelsesorganet, som ikke varetager en ledelsesfunktion i det pågældende investeringselskab. Hvis arbejdstagerrepræsentation i ledelsesorganet er fastsat i national ret, skal aflønningsudvalget omfatte en eller flere arbejdstagerrepræsentanter.
3. Når de i stk. 2 omhandlede afgørelser udarbejdes, tager aflønningsudvalget højde for offentlighedens interesse samt aktionærernes, investorerne og andre interessenters langsigtede interesser i investeringselskabet.

Artikel 34

Tilsyn med aflønningspolitik

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indsamler oplysninger, der er offentliggjort i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, litra c) og d), i forordning (EU) 2019/2033, samt oplysninger fra investeringsselskaber om lønforskellen mellem mænd og kvinder og anvender disse oplysninger til at benchmarke aflønningstendenser og -praksis.

De kompetente myndigheder forelægger EBA disse oplysninger.

2. EBA anvender de oplysninger, som den modtager fra de kompetente myndigheder i overensstemmelse med stk. 1 og 4, til at benchmarke aflønningstendenser og -praksis på EU-plan.

3. EBA udsteder i samråd med ESMA retningslinjer for anvendelse af forsvarlige aflønningspolitikker. Disse retningslinjer skal mindst tage hensyn til de i artikel 30-33 omhandlede krav og de i henstilling 2009/384/EF omhandlede principper for forsvarlige aflønningspolitikker.

4. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber giver de kompetente myndigheder oplysninger om antallet af fysiske personer i hvert investeringsselskab, der aflønnes med 1 mio. EUR eller mere pr. regnskabsår, i lønrammer på 1 mio. EUR, herunder oplysninger om deres ansvarsområder, det pågældende forretningsområde og hovedelementerne løn, bonus, langsigtede gratialer og pensionsbidrag.

Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber på anmodning giver de kompetente myndigheder de samlede løntal for hvert medlem af ledelsesorganet eller den øverste ledelse.

De kompetente myndigheder sender de i første og andet afsnit omhandlede oplysninger til EBA, som offentliggør dem i et fælles rapporteringsformat opdelt efter hjemland. EBA kan i samråd med ESMA udstede retningslinjer for at lette gennemførelsen af dette stykke og sikre de indsamlede oplysningers ensartethed.

Artikel 35

EBA-rapport om miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige risici

EBA udarbejder en rapport om indførelse af tekniske kriterier for eksponeringer mod aktiviteter, der i væsentlig grad er forbundet med miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige (ESG) mål i forbindelse med tilsyns kontrol- og vurderingsprocessen med henblik på at vurdere de mulige risici kilder virkninger for investeringsselskaber, idet der tages hensyn til gældende EU-retsakter på området for ESG-klassificering.

Den i stk. 1 omhandlede EBA-rapport skal mindst omfatte:

- a) en definition af ESG-risici, herunder fysiske risici og overgangsrисici i forbindelse med overgangen til en mere bæredygtig økonomi, og herunder, hvad angår overgangsrисici, risici i forbindelse med afskrivning af aktiver som følge af reguleringsmæssige ændringer, kvalitative og kvantitative kriterier og målestokke, der er relevante for vurderingen af sådanne risici, samt en metode til vurdering af muligheden for, at sådanne risici opstår på kort, mellemlang eller lang sigt, og muligheden for, at sådanne risici får væsentlige finansielle konsekvenser for et investeringsselskab
- b) en vurdering af muligheden for, at betydelige koncentrationer af specifikke aktiver øger ESG-risici, herunder fysiske risici og overgangsrисici for et investeringsselskab
- c) en beskrivelse af de processer, ved hjælp af hvilke et investeringsselskab kan identificere, vurdere og håndtere ESG-risici, herunder fysiske risici og overgangsrисici

- d) de kriterier, parametre og målestokke, ved hjælp af hvilke tilsynsførende og investeringsselskaber kan vurdere virkningen af kort-, mellem- og langsigtede ESG-risici med henblik på tilsynskontrol- og vurderingsprocessen.

EBA forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen rapporten om sine resultater senest den 26. december 2021.

På grundlag af denne rapport kan EBA om nødvendigt vedtage retningslinjer for at indføre kriterier vedrørende ESG-risici til tilsynskontrol- og vurderingsprocessen, som tager hensyn til resultaterne af den i denne artikel nævnte EBA-rapport.

Afdeling 3

Tilsynskontrol- og vurderingsproces

Artikel 36

Tilsynskontrol og vurdering

1. De kompetente myndigheder fører, i det omfang det er relevant og nødvendigt under hensyntagen til investeringsselskabers størrelse, risikoprofil og forretningsmodel, kontrol med de ordninger, strategier, processer og mekanismer, som investeringsselskaber indfører for at efterkomme dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, og vurderer følgende, hvis det er hensigtsmæssigt og relevant, for at sikre en forsvarlig styring og dækning af deres risici:

- a) de i artikel 29 omhandlede risici
- b) den geografiske placering af investeringsselskabers eksponeringer
- c) investeringsselskabers forretningsmodel
- d) vurderingen af systemiske risici under hensyntagen til identifikationen og målingen af systemisk risiko i henhold til artikel 23 i forordning (EU) nr. 1093/2010 eller ESRB-henstillinger
- e) risiciene for investeringsselskabers net- og informationssystemers sikkerhed med henblik på at sikre fortrolighed, integritet og tilgængelighed i forbindelse med deres processer, data og aktiver
- f) investeringsselskabers eksponering mod renterisici som følge af aktiviteter uden for handelsbeholdningen
- g) investeringsselskabers ledelsessystemer og ledelsesorganets medlemmers evne til at udføre deres opgaver.

Med henblik på dette stykke tager de kompetente myndigheder behørigt hensyn til, hvorvidt investeringsselskaber har en erhvervsansvarsforsikring.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder fastlægger hyppigheden og omfanget af den kontrol og vurdering, der er omhandlet i stk. 1, under hensyntagen til størrelsen, arten, omfanget og kompleksiteten af de pågældende investeringsselskaber og, hvis det er relevant, deres systemiske betydning og under hensyntagen til proportionalitetsprincippet.

Kun hvis de kompetente myndigheder finder det nødvendigt på grund af de pågældende investeringsselskabers størrelse, art, omfang og kompleksitet beslutter de i hvert enkelt tilfælde, hvorvidt og hvordan denne kontrol og vurdering skal foretages med hensyn til investeringsselskaber, der opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033.

Med henblik på første afsnit skal der tages hensyn til national ret vedrørende adskillelse af kunders penge.

3. Ved førelsen af det tilsyn og foretagelsen af den vurdering, der er omhandlet i stk. 1, litra g), skal de kompetente myndigheder have adgang til dagsordener, mødereferater og dokumenter i forbindelse med møder i ledelsesorganet og dets udvalg samt resultaterne af den interne eller eksterne vurdering af ledelsesorganets resultater.
4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 for at supplere dette direktiv med henblik på at sikre, at investeringsselskabers ordninger, strategier, processer og mekanismer sikrer en forsvarlig styring og dækning af deres risici. Kommissionen tager i denne forbindelse hensyn til udviklingen på de finansielle markeder, navnlig fremkomsten af nye finansielle produkter, udviklingen inden for regnskabsstandarder og udvikling, som letter konvergens inden for tilsynspraksis.

Artikel 37

Løbende kontrol med tilladelse til at anvende interne modeller

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder regelmæssigt og mindst hvert tredje år kontrollerer investeringsselskabers opfyldelse af de krav til tilladelse til at anvende interne modeller, der er omhandlet i artikel 22 i forordning (EU) 2019/2033. De kompetente myndigheder tager især hensyn til ændringer i et investeringsselskabs virksomhed og anvendelse af nævnte interne modeller på nye produkter og kontrollerer og vurderer, om investeringsselskabet anvender veludviklede og tidssvarende teknikker og praksisser i forbindelse med nævnte interne modeller. De kompetente myndigheder sikrer, at væsentlige mangler i et investeringsselskabs interne modeller med hensyn til risikodækning udbedres, eller tager skridt til begrænsning af følgerne, herunder ved at stille krav om kapitaltillæg eller højere multiplikationsfaktorer.
2. Hvis der for interne markedsrisikomodeller forekommer mange overskridelser, jf. artikel 366 i forordning (EU) nr. 575/2013, der indikerer, at de interne modeller ikke er eller ikke længere er nøjagtige, inddrager de kompetente myndigheder tilladelsen til anvendelse af de interne modeller eller pålægger passende foranstaltninger for at sikre, at de interne modeller straks forbedres inden for en fastsat frist.
3. Hvis et investeringsselskab, som har fået tilladelse til at anvende interne modeller, ikke længere opfylder kravene til anvendelse af disse interne modeller, stiller de kompetente myndigheder krav om, at investeringsselskabet godtgør, at virkningen af den manglende opfyldelse er uvæsentlig, eller om, at det forelægger en plan og en frist for opfyldelse af nævnte krav. De kompetente myndigheder stiller krav om, at den forelagte plan forbedres, når det er usandsynligt, at planen fører til fuld opfyldelse af kravene, eller når fristen ikke er passende.

Hvis det er usandsynligt, at investeringsselskabet vil opfylde kravene inden for den fastsatte frist, eller det ikke på tilfredsstillende vis har godtgjort, at virkningen af den manglende opfyldelse er uvæsentlig, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder inddrager tilladelsen til at anvende interne modeller eller begrænser den til områder, hvor kravene opfyldes, eller områder, hvor kravene vil kunne opfyldes inden for en passende frist.

4. EBA analyserer interne modeller på tværs af investeringsselskaber og analyserer, hvordan investeringsselskaber, der anvender interne modeller, behandler lignende risici eller eksponeringer. EBA underretter ESMA herom.

EBA udarbejder med henblik på at fremme en konsekvent og effektiv tilsynspraksis på basis af nævnte analyse og i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 retningslinjer med

benchmarks for, hvordan investeringsselskaber skal anvende interne modeller, og hvordan disse interne modeller skal anvendes på lignende risici eller eksponeringer.

Medlemsstaterne tilskynder de kompetente myndigheder til at tage hensyn til nævnte analyse og retningslinjer i forbindelse med den i stk. 1 omhandlede kontrol.

Afdeling 4

Tilsynsforanstaltninger og -beføjelser

Artikel 38

Tilsynsforanstaltninger

De kompetente myndigheder stiller krav om, at et investeringsselskab på et tidligt stadium træffer de nødvendige foranstaltninger til at adressere følgende problemer:

- a) et investeringsselskabet ikke opfylder kravene i dette direktiv eller i forordning (EU) 2019/2033
- b) de kompetente myndigheder har dokumentation for, at et investeringsselskab sandsynligvis vil overtræde de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, eller bestemmelserne i forordning (EU) 2019/2033 inden for de næste 12 måneder.

Artikel 39

Tilsynsbeføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder under varetagelsen af deres opgaver har de nødvendige tilsynsbeføjelser til at kunne gribe ind i investeringsselskabers aktiviteter på en effektiv og forholdsmæssig måde.
2. De kompetente myndigheder har med henblik på artikel 36, artikel 37, stk. 3, og artikel 38 samt anvendelsen af forordning (EU) 2019/2033 følgende beføjelser:
 - a) at stille krav til investeringsselskaber om et kapitalgrundlag, der overstiger kravene i artikel 11 i forordning (EU) 2019/2033 i de situationer, der er omhandlet i artikel 40 i dette direktiv, eller til at tilpasse det kapitalgrundlag og de likvide aktiver, der stilles krav om i tilfælde af væsentlige ændringer af de pågældende investeringsselskabers virksomhed
 - b) at stille krav om, at de ordninger, processer, mekanismer og strategier, der iværksættes i overensstemmelse med artikel 24 og 26, styrkes
 - c) at stille krav om, at investeringsselskaber inden for et år forelægger en plan for fornyet opfyldelse af tilsynskravene i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, at fastsætte en frist for gennemførelse af denne plan og at stille krav om forbedringer af planen med hensyn til omfang og frist
 - d) at stille krav om, at investeringsselskaber anvender en bestemt hensættelsespolitik eller behandling af aktiver for så vidt angår kapitalgrundlagskrav
 - e) at indføre restriktioner for eller begrænse investeringsselskabers virksomhed, transaktioner eller netværk eller at stille krav om afhændelse af aktiviteter, der indebærer for stor risiko for et investeringsselskabs finansielle soliditet
 - f) at stille krav om, at risikoen i forbindelse med investeringsselskabers aktiviteter, produkter og systemer, herunder outsourcete aktiviteter, reduceres

- g) at stille krav om, at investeringsselskaber begrænser variabel aflønning som en procentdel af nettoindtægterne, når en sådan aflønning er uforenelig med opretholdelse af et robust kapitalgrundlag
- h) at stille krav om, at investeringsselskaber anvender nettooverskud til at styrke kapitalgrundlaget
- i) at stille krav om, at et investeringsselskab begrænser eller forbyder udlodninger eller rentebetalinger til aktionærer, selskabsdeltagere eller indehavere af hybride kernekapitalinstrumenter, hvis en sådan begrænsning eller et sådant forbud ikke betragtes som misligholdelse fra investeringsselskabets side
- j) at indføre supplerende eller hyppigere indberetningskrav end dem, der er fastsat i dette direktiv og i forordning (EU) 2019/2033, herunder indberetning af kapital- og likviditetspositioner
- k) at pålægge særlige likviditetskrav i overensstemmelse med artikel 42
- l) at stille yderligere oplysningskrav
- m) at stille krav om, at investeringsselskaber begrænser risiciene for deres net- og informationssystemers sikkerhed med henblik på at sikre fortrolighed, integritet og tilgængelighed i forbindelse med deres processer, data og aktiver.

3. For så vidt angår stk. 2, litra j), må de kompetente myndigheder kun stille krav til investeringsselskaber om yderligere eller hyppigere indberetning, såfremt de oplysninger, der skal indberettes, ikke er overlappende, og en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) En af tilfældene omhandlet i artikel 38, litra a) og b), foreligger.
- b) Den kompetente myndighed anser det for nødvendigt at indhente den dokumentation, der er omhandlet i artikel 38, litra b).
- c) De yderligere oplysninger er påkrævede med henblik på den i artikel 36 omhandlede tilsynskontrol- og vurderingsproces.

Oplysninger anses for at være overlappende, hvis den kompetente myndighed allerede har de samme eller i det væsentlige de samme oplysninger, hvis disse oplysninger kan frembringes af den kompetente myndighed eller kan indhentes af samme kompetente myndighed med andre midler end et krav til investeringsselskaber om at indberette dem. En kompetent myndighed må ikke stille krav om yderligere oplysninger, hvis oplysningerne er tilgængelige for den kompetente myndighed i et andet format eller en anden detaljeringsgrad end de yderligere oplysninger, som skal indberettes, og det andet format eller den anden detaljeringsgrad ikke forhindrer den i at udarbejde oplysninger, som i det væsentlige er de samme.

Artikel 40

Yderligere kapitalgrundlagskrav

1. De kompetente myndigheder kan kun pålægge yderligere kapitalgrundlagskrav, jf. artikel 39, stk. 2, litra a), hvis de på grundlag af kontrollen ifølge artikel 36 og 37 konstaterer en af følgende situationer for et investeringsselskab:
 - a) Investeringsselskabet er eksponeret mod risici eller elementer af risici eller udgør risici for andre, som er væsentlige, og som ikke er dækket eller ikke er tilstrækkeligt dækket af kapitalgrundlagskravet, navnlig K-faktorkravene, i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033
 - b) Investeringsselskabet opfylder ikke de i artikel 24 og 26 omhandlede krav, og andre tilsynsforanstaltninger vil sandsynligvis ikke forbedre ordningerne, processerne, mekanismerne og strategierne tilstrækkeligt inden for et passende tidsrum.
 - c) Justeringerne i forhold til den forsigtige værdiansættelse af handelsbeholdningen er ikke tilstrækkelige til at gøre det muligt for investeringsselskabet at sælge eller afdække sine positioner inden for kort tid uden at lide væsentlige tab under normale markedsforhold.

- d) Den kontrol, der foretages i overensstemmelse med artikel 37, viser, at den manglende opfyldelse af kravene til anvendelse af de tilladte interne modeller sandsynligvis vil medføre et utilstrækkeligt kapitalniveau.
- e) Investeringselskabet undlader gentagne gange at etablere eller opretholde et tilstrækkeligt niveau for yderligere kapitalgrundlag, jf. artikel 41.

2. Med henblik på denne artikels stk. 1, litra a), betragtes risici eller elementer af risici kun som ikke dækket eller ikke tilstrækkeligt dækket af kapitalgrundlagskravene i tredje og fjerde del i forordning (EU) 2019/2033, hvis den kapital, der af den kompetente myndighed anses for tilstrækkelig efter tilsynskontrollen af den vurdering, som investeringsselskaber har foretaget i overensstemmelse med dette direktivs artikel 24, stk. 1, med hensyn til størrelse, type og fordeling ligger over kapitalgrundlagskravet til investeringsselskaber i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033.

For så vidt angår første afsnit kan kapital, der anses for tilstrækkelig, omfatte risici eller elementer af risici, som udtrykkeligt er udelukket fra kapitalgrundlagskravet i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033.

3. De kompetente myndigheder fastsætter niveauet for krævet yderligere kapitalgrundlag, jf. artikel 39, stk. 2, litra a), som forskellen mellem den kapital, der anses for tilstrækkelig i henhold til stk. 2 i denne artikel, og kapitalgrundlagskravet i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033.

4. De kompetente myndigheder stiller krav om, at investeringsselskaber opfylder det yderligere kapitalgrundlagskrav, der er omhandlet i artikel 39, stk. 2, litra a), med kapitalgrundlag på følgende betingelser:

- a) Mindst tre fjerdedele af det yderligere kapitalkrav opfyldes med kernekapital.
- b) Mindst tre fjerdedele af kernekapitalen skal bestå af egentlig kernekapital.
- c) Dette kapitalgrundlag må ikke anvendes til at opfylde de kapitalgrundlagskrav, der er omhandlet i artikel 11, stk. 1, litra a), b) og c), i forordning (EU) 2019/2033.

5. De kompetente myndigheder begrundet skriftligt deres beslutning om at pålægge yderligere kapitalgrundlagskrav, jf. artikel 39, stk. 2, litra a), ved at give en klar redegørelse for den fulde vurdering af de elementer, der er omhandlet i stk. 1-4 i denne artikel. Dette omfatter i det tilfælde, der er anført i stk. 1, litra d), i denne artikel, en specifik erklæring om, hvorfor den kapital, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 41, stk. 1, ikke længere anses for tilstrækkelig.

6. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere, hvordan risici og elementer af risici som omhandlet i stk. 2 skal måles, herunder risici eller elementer af risici, som udtrykkeligt er udelukket fra kapitalgrundlagskravene i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033.

EBA sikrer, at udkastet til reguleringsmæssige tekniske standarder indeholder vejledende kvalitative målestokke for det yderligere kapitalgrundlag, der er omhandlet i artikel 39, stk. 2, litra a), under hensyntagen til de forskellige forretningsmodeller og retlige former, som investeringsselskaber kan have, og at det er forholdsmæssigt i lyset af:

- a) gennemførelsesbyrden for investeringsselskaber og kompetente myndigheder
- b) muligheden for, at de større kapitalgrundlagskrav, som gælder, såfremt investeringsselskaber ikke anvender interne modeller, begrundet pålæggelse af mindre kapitalgrundlagskrav, når risici og elementer af risici vurderes i henhold til stk. 2.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. De kompetente myndigheder kan pålægge et yderligere kapitalgrundlagskrav i henhold til stk. 1-6 for investeringsselskaber, der opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, på grundlag af en vurdering fra sag til sag, og når de kompetente myndigheder finder det berettiget.

Artikel 41

Vejledning om yderligere kapitalgrundlag

1. Under hensyntagen til proportionalitetsprincippet og i forhold til størrelsen, den systemiske betydning, arten, omfanget og kompleksiteten af de aktiviteter, som udføres af investeringsselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, kan de kompetente myndigheder stille krav om, at sådanne investeringsselskaber har kapitalgrundlagsniveauer, som baseret på artikel 24 er tilstrækkeligt meget større end kravene i tredje del i forordning (EU) 2019/2033 og i dette direktiv, herunder de yderligere kapitalgrundlagskrav, der er omhandlet i artikel 39, stk. 2, litra a), for at sikre, at konjunkturudsving ikke fører til manglende opfyldelse af disse krav eller bringer investeringsselskabernes mulighed for at afvikle eller indstille aktiviteter på en velordnet måde i fare.

2. De kompetente myndigheder kontrollerer om nødvendigt det kapitalgrundlagsniveau, som de enkelte investeringsselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, har fastsat i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1, og meddeler, hvis det er relevant, det berørte investeringsselskab konklusionerne af denne kontrol, herunder en eventuel forventning om tilpasning af det kapitalgrundlagsniveau, der er fastsat i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1. En sådan meddelelse skal indeholde en dato fastsat af den kompetente myndighed for, hvornår tilpasningen senest skal være fuldført.

Artikel 42

Særlige likviditetskrav

1. De kompetente myndigheder pålægger kun de i dette direktivs artikel 39, stk. 2, litra k), omhandlede særlige likviditetskrav, hvis de på grundlag af kontrollen ifølge dette direktivs artikel 36 og 37 konkluderer, at investeringsselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, eller som opfylder betingelserne i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, men som ikke er undtaget fra likviditetskravet i overensstemmelse med artikel 43, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, befinder sig i en af følgende situationer:

- a) Investeringsselskabet er eksponeret mod likviditetsrisiko eller elementer af likviditetsrisiko, som er væsentlig og ikke er dækket eller ikke er tilstrækkeligt dækket af likviditetskravet i femte del i forordning (EU) 2019/2033.

- b) Investeringselskabet opfylder ikke de i dette direktivs artikel 24 og 26 omhandlede krav, og andre administrative foranstaltninger vil sandsynligvis ikke forbedre ordningerne, processerne, mekanismerne og strategierne tilstrækkeligt inden for et passende tidsrum.
2. Med henblik på denne artikels stk. 1, litra a), betragtes likviditetsrisiko eller elementer af likviditetsrisiko kun som ikke dækket eller ikke tilstrækkeligt dækket af likviditetskravet i femte del i forordning (EU) 2019/2033, hvis den likviditet, der af den kompetente myndighed anses for tilstrækkelig efter tilsynskontrollen af den vurdering, som investeringselskaber har foretaget i overensstemmelse med dette direktivs artikel 24, stk. 1, med hensyn til størrelse og type ligger over likviditetskravet til investeringselskabet i femte del i forordning (EU) 2019/2033.
3. De kompetente myndigheder fastsætter niveauet for det særlige likviditetskrav, jf. dette direktivs artikel 39, stk. 2, litra k), som forskellen mellem den likviditet, der anses for tilstrækkelig i henhold til stk. 2 i denne artikel, og likviditetskravet i femte del i forordning (EU) 2019/2033.
4. De kompetente myndigheder stiller krav om, at investeringselskaber opfylder det særlige likviditetskrav, der er omhandlet i dette direktivs artikel 39, stk. 2, litra k), med likvide aktiver som fastsat i artikel 43 i forordning (EU) 2019/2033.
5. De kompetente myndigheder begrundet skriftligt deres beslutning om at pålægge et særligt likviditetskrav, jf. artikel 39, stk. 2, litra k), ved at give en klar redegørelse for den fulde vurdering af de elementer, der er omhandlet i stk. 1-3 i denne artikel.
6. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for på en måde, der er passende i forhold til investeringselskabers størrelse, struktur og interne organisation og til arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter, at præcisere, hvordan den likviditetsrisiko og de elementer af likviditetsrisiko, der er omhandlet i stk. 2, skal måles.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 43

Samarbejde med afviklingsmyndigheder

De kompetente myndigheder underretter de relevante afviklingsmyndigheder om ethvert krav om yderligere kapitalgrundlag i henhold til nærværende direktivs artikel 39, stk. 2, litra a), for et investeringselskab, der er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2014/59/EU, og om en eventuel forventning om tilpasning som omhandlet i nærværende direktivs artikel 41, stk. 2, for så vidt angår et sådant investeringselskab.

Artikel 44

Offentliggørelseskrav

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelser til:

- a) at kræve, at investeringsselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, og investeringsselskaber som omhandlet i artikel 46, stk. 2, i forordning (EU) 2019/2033 offentliggør de oplysninger, der er omhandlet i artikel 46 i nævnte forordning, mere end én gang om året, og at fastsætte frister for denne offentliggørelse
- b) at kræve, at investeringsselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, og investeringsselskaber som omhandlet i artikel 46, stk. 2, i forordning (EU) 2019/2033 benytter bestemte medier og steder, navnlig investeringsselskabernes websteder, til andre offentliggørelser end årsregnskaber
- c) at kræve, at moderselskaber en gang om året enten i komplet form eller i form af henvisninger til tilsvarende oplysninger offentliggør en beskrivelse af deres juridiske struktur og investeringsselskabskoncernens ledelsesstruktur og organisatoriske struktur i overensstemmelse med artikel 26, stk. 1, i dette direktiv og artikel 10 i direktiv 2014/65/EU.

Artikel 45

Forpligtelse til at underrette EBA

1. De kompetente myndigheder underretter EBA om:
 - a) deres tilsyns kontrol- og vurderingsproces, jf. artikel 36
 - b) den metode, som anvendes til de beslutninger, der er omhandlet i artikel 39, 40 og 41.
 - c) de niveauer for administrative sanktioner, som medlemsstaterne har fastsat, jf. artikel 18.

EBA videregiver oplysningerne omhandlet i dette stykke til ESMA.

2. EBA vurderer i samråd med ESMA oplysningerne fra de kompetente myndigheder med henblik på at udvikle konsekvens i tilsyns kontrol- og vurderingsprocessen. EBA kan for at fuldføre sin vurdering efter høring af ESMA anmode de kompetente myndigheder om yderligere oplysninger på en forholdsmæssig måde og i overensstemmelse med artikel 35 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

EBA offentliggør de i stk. 1, første afsnit, litra c), omhandlede samlede oplysninger på sit websted.

EBA aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om graden af konvergens mellem medlemsstaternes anvendelse af dette kapitel. EBA foretager peerevalueringer i overensstemmelse med artikel 30 i forordning (EU) nr. 1093/2010, hvis det er nødvendigt. EBA underretter ESMA om sådanne peerevalueringer.

EBA og ESMA udsteder i overensstemmelse med henholdsvis artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 og artikel 16 i forordning (EU) nr. 1095/2010, alt efter hvad der er relevant, retningslinjer til de kompetente myndigheder med henblik på yderligere præcisering på en måde, der svarer til investeringsselskabers størrelse, struktur og interne organisation og til arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter, af de fælles procedurer for og metoder til den tilsyns kontrol- og vurderingsproces, der er omhandlet i stk. 1, og af vurderingen af behandlingen af de risici, der er omhandlet i dette direktivs artikel 29.

KAPITEL 3

Tilsyn med investeringsselskabskoncerner

Afdeling 1

Tilsyn med investeringsselskabskoncerner på konsolideret niveau og tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten

Artikel 46

Fastlæggelse af koncerntilsynsførende

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis moderselskabet for en investeringsselskabskoncern er et moderinvesteringsselskab i Unionen, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for dette moderinvesteringsselskab i Unionen.
2. Medlemsstaterne sikrer, at hvis moderselskabet for et investeringsselskab er et moderinvesteringsselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for dette investeringsselskab.
3. Medlemsstaterne sikrer, at hvis to eller flere investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i to eller flere medlemsstater, har det samme moderinvesteringsselskab i Unionen eller det samme blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for det investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i den medlemsstat, hvor investeringsselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab er etableret.
4. Medlemsstaterne sikrer, at hvis moderselskaber til to eller flere investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i to eller flere medlemsstater, består af mere end ét investeringsselskab eller blandet finansielt holdingselskab med hovedkontorer i forskellige medlemsstater, og der er et investeringsselskab i hver af disse medlemsstater, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for investeringsselskabet med den største samlede balancesum.
5. Medlemsstaterne sikrer, at hvis to eller flere investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i Unionen, har det samme investeringsselskab i Unionen eller blandede finansielle holdingselskab i Unionen som moderselskab, og ingen af disse investeringsselskaber er meddelt tilladelse i den medlemsstat, hvor investeringsselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab er etableret, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for investeringsselskabet med den største samlede balancesum.
6. De kompetente myndigheder kan efter fælles aftale undlade at anvende kriterierne i stk. 3, 4 og 5, hvis det under hensyntagen til de pågældende investeringsselskaber og omfanget af deres aktiviteter i de relevante medlemsstater ikke ville være hensigtsmæssigt at anvende dem med henblik på et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten, og udpege en anden kompetent myndighed til at føre tilsyn på konsolideret niveau eller at føre tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten. I så fald giver de kompetente myndigheder, inden de træffer en sådan afgørelse, moderinvesteringsselskabet i Unionen eller det blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen eller investeringsselskabet med den største samlede balancesum, alt efter hvad der er relevant, lejlighed til at udtale sig om nævnte tilsigtede afgørelse. De kompetente myndigheder underretter Kommissionen og EBA om en sådan afgørelse.

*Artikel 47***Oplysningskrav i nødsituationer**

Opstår en nødsituation, herunder en situation som beskrevet i artikel 18 i forordning (EU) nr. 1093/2010 eller en situation med negativ udvikling på markederne, som potentielt kan bringe markedslivligheden og stabiliteten i det finansielle system i fare i en af de medlemsstater, hvor enheder i en investeringsselskabskoncern er meddelt tilladelse, skal den koncerntilsynsførende, der er fastlagt i henhold til dette direktivs artikel 46, så hurtigt som praktisk muligt med forbehold af dette afsnits kapitel 1, afdeling 2, underrette EBA, ESRB og eventuelle relevante kompetente myndigheder og meddele alle oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver.

*Artikel 48***Tilsynskollegier**

1. Medlemsstaterne sikrer, at den koncerntilsynsførende, der er fastlagt i henhold til dette direktivs artikel 46, om nødvendigt kan oprette tilsynskollegier for at lette udførelsen af de i denne artikel omhandlede opgaver og sikre koordinering og samarbejde med relevante tredjelands tilsynsmyndigheder, navnlig hvis det er nødvendigt med henblik på anvendelse af artikel 23, stk. 1, første afsnit, litra c), og artikel 23, stk. 2, i forordning (EU) 2019/2033 til at udveksle og ajourføre relevante oplysninger om marginmodellen med tilsynsmyndighederne for kvalificerende centrale modparter.
2. Tilsynskollegier fastlægger rammer for den koncerntilsynsførendes, EBA's og de andre kompetente myndigheds udførelse af følgende opgaver:
 - a) de opgaver, der er omhandlet i artikel 47
 - b) koordineringen af anmodninger om oplysninger, hvis det er nødvendigt for at lette tilsyn på konsolideret niveau, jf. artikel 7 i forordning (EU) 2019/2033
 - c) koordineringen af anmodninger om oplysninger i tilfælde, hvor flere kompetente myndigheder for investeringsselskaber, der er en del af samme koncern, har behov for enten at anmode den kompetente myndighed i et clearingmedlems hjemland eller den kompetente myndighed for den kvalificerende centrale modpart om oplysninger vedrørende den marginmodel og de parametre, der anvendes til beregning af de relevante investeringsselskabers margenkrav
 - d) udveksling af oplysninger mellem alle kompetente myndigheder og med EBA i overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1093/2010 og med ESMA i overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1095/2010
 - e) opnåelse af enighed om frivillig delegering af opgaver og ansvar mellem kompetente myndigheder, hvis det er relevant
 - f) forøgelse af effektiviteten af tilsyn ved at søge at undgå unødvendig gentagelse af tilsynskrav.
3. Der kan også, hvis det er relevant, oprettes tilsynskollegier, hvis datterselskaber i en investeringsselskabskoncern, hvis moderskab er et investeringsselskab i Unionen, et moderinvesteringsselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, er beliggende i et tredjeland.
4. EBA deltager i overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1093/2010 i tilsynskollegiers møder.
5. Følgende myndigheder er medlemmer af tilsynskollegier:

- a) de kompetente myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med datterselskaber i en investerings-selskabskoncern, hvis moderselskab er et investerings-selskab i Unionen, et moderinvesteringsselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdings-selskab i Unionen
 - b) tredjelandes tilsynsmyndigheder, hvis det er relevant, med forbehold af fortrolighedskrav, der efter alle de kompetente myndigheders opfattelse svarer til kravene i dette afsnits kapitel 1, afdeling 2.
6. Den koncerntilsynsførende, der er fastlagt i henhold til artikel 46, varetager formandsposten på møder i tilsynskollegiet og træffer beslutninger. Nævnte koncerntilsynsførende holder forud for afholdelsen af møder alle medlemmerne af tilsynskollegiet fuldt underrettet om de vigtigste emner, der skal drøftes, og de aktiviteter, der skal overvejes. Den koncerntilsynsførende holder også rettidigt alle medlemmer af tilsynskollegiet fuldt underrettet om de beslutninger, der vedtages på nævnte møder, eller de foranstaltninger, der gennemføres.

Den koncerntilsynsførende tager hensyn til relevansen af den tilsynsaktivitet, der skal planlægges eller koordineres af de myndigheder, som er omhandlet i stk. 5, når der vedtages beslutninger.

Oprettelse af tilsynskollegier og deres virkemåde formaliseres ved skriftlige bestemmelser.

7. I tilfælde af uenighed i en beslutning, som den koncerntilsynsførende har truffet om tilsynskollegiers virkemåde, kan enhver berørt kompetent myndighed indbringe sagen for EBA og anmode om EBA's bistand i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

EBA kan også på eget initiativ i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 1093/2010 bistå de kompetente myndigheder i tilfælde af uenighed om tilsynskollegiers virkemåde som omhandlet i nærværende artikel.

8. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for yderligere at præcisere, på hvilke betingelser tilsynskollegier skal udføre de opgaver, der er omhandlet i stk. 1.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 49

Samarbejdskrav

1. Medlemsstaterne sikrer, at den koncerntilsynsførende og de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 48, stk. 5, giver hinanden alle relevante oplysninger som krævet, herunder følgende:
- a) angivelse af investerings-selskabskoncerners juridiske struktur og ledelsesstruktur, herunder organisationsstruktur, omfattende alle regulerede og ikkeregulerede enheder, ikkeregulerede datterselskaber samt moderselskaberne og af de kompetente myndigheder for de regulerede enheder i investerings-selskabskoncerner
 - b) procedurer for indsamling af oplysninger fra investerings-selskaberne i en investerings-selskabskoncern og procedurer for kontrol af disse oplysninger
 - c) en eventuel negativ udvikling i investerings-selskaberne eller i andre enheder i en investerings-selskabskoncern, som kan påvirke disse investerings-selskaber i alvorlig grad

- d) eventuelle væsentlige sanktioner og ekstraordinære foranstaltninger, som de kompetente myndigheder har pålagt eller truffet i overensstemmelse med nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv
- e) pålæggelse af specifikke kapitalgrundlagskrav i henhold til dette direktivs artikel 39.
2. De kompetente myndigheder og den koncerntilsynsførende kan indbringe spørgsmål for EBA, jf. artikel 19, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1093/2010, hvis relevante oplysninger ikke er blevet meddelt i henhold til stk. 1 uden unødigt ophold, eller hvis en anmodning om samarbejde, navnlig om udveksling af relevante oplysninger, er blevet afvist eller ikke er besvaret inden for en rimelig frist.
- EBA kan i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 1093/2010 og på eget initiativ bistå de kompetente myndigheder med at udvikle konsekvente samarbejdsformer.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder hører hinanden om følgende, inden de vedtager en afgørelse, som kan få indflydelse på andre kompetente myndigheders tilsynsopgaver:
- ændringer i aktionær-, organisations- eller ledelsesstrukturen i investeringsselskaber i en investeringsselskabskoncern, som kræver de kompetente myndigheders godkendelse eller tilladelse
 - væsentlige sanktioner, som de kompetente myndigheder har pålagt investeringsselskaber, eller eventuelle andre ekstraordinære foranstaltninger, som disse myndigheder har truffet, og
 - særlige kapitalgrundlagskrav pålagt i henhold til artikel 39.
4. Den koncerntilsynsførende høres, hvis de kompetente myndigheder skal pålægge væsentlige sanktioner eller træffe eventuelle andre ekstraordinære foranstaltninger som omhandlet i stk. 3, litra b).
5. Uanset stk. 3 er en kompetent myndighed ikke forpligtet til at høre andre kompetente myndigheder i nødsituationer, eller hvis en sådan høring kan bringe effektiviteten af dens afgørelser i fare, og i så fald underretter den kompetente myndighed uden ophold de andre berørte kompetente myndigheder om denne beslutning om at undlade at foretage en høring.

Artikel 50

Verifikation af oplysninger vedrørende enheder beliggende i andre medlemsstater

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis en kompetent myndighed i en medlemsstat har behov for at verificere oplysninger om investeringsselskaber, investeringsholdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, finansieringsinstitutter, accessoriske servicevirksomheder, blandede holdingselskaber eller datterselskaber, der er beliggende i en anden medlemsstat, herunder datterselskaber, som er forsikringsselskaber, og fremsætter en anmodning herom, foretager de relevante kompetente myndigheder i denne anden medlemsstat denne verifikation i overensstemmelse med stk. 2.
2. De kompetente myndigheder, som har modtaget en anmodning i henhold til stk. 1, skal gøre et af følgende:
- selv foretage verifikationen inden for rammerne af deres beføjelser
 - lade de kompetente myndigheder, der har fremsat anmodningen, foretage verifikationen
 - anmode en revisor eller anden sagkyndig om at foretage verifikationen upartisk og straks rapportere resultaterne.

De kompetente myndigheder, der har fremsat anmodningen, kan med henblik på litra a) og c) deltage i verifikationen.

Afdeling 2

Investeringsholdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber og blandede holdingselskaber

Artikel 51

Inddragelse af holdingselskaber i tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten

Medlemsstaterne sikrer, at investeringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber inddrages i tilsynet med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Artikel 52

Ledelsens kvalifikationer

Medlemsstaterne stiller krav om, at medlemmerne af ledelsesorganet i et investeringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab har et tilstrækkeligt godt omdømme og besidder tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til effektivt at kunne udføre deres opgaver, idet der tages hensyn til et investeringsholdingselskabs eller et blandet finansielt holdingselskabs særlige rolle.

Artikel 53

Holdingselskaber med blandede aktiviteter

1. Medlemsstaterne fastsætter, at hvis moderselskabet til et investeringsselskab er et blandet holdingselskab, kan de kompetente myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med investeringsselskabet:
 - a) stille krav om, at det blandede holdingselskab giver dem alle oplysninger, som kan være relevante for tilsynet med nævnte investeringsselskab
 - b) føre tilsyn med transaktioner mellem investeringsselskabet og det blandede holdingselskab og sidstnævntes datterselskaber og stille krav om, at investeringsselskabet råder over passende risikostyringsprocedurer og interne kontrolmekanismer, herunder forsvarlige rapporterings- og regnskabsprocedurer, med henblik på at identificere, opgøre, overvåge og kontrollere sådanne transaktioner.
2. Medlemsstaterne fastsætter, at deres kompetente myndigheder kan foretage eller kan lade eksterne tilsynsførende foretage kontrol på stedet af de oplysninger, der er modtaget fra blandede holdingselskaber og deres datterselskaber.

Artikel 54

Sanktioner

I overensstemmelse med dette afsnits kapitel 2, afdeling 3, sikrer medlemsstaterne, at administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, der har til formål at bringe overtrædelser af de love og administrative bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, til ophør eller at afhjælpe eller at gøre noget ved årsagerne til sådanne overtrædelser, kan pålægges investeringsholdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber og blandede holdingselskaber eller deres reelle ledere.

Artikel 55

Vurdering af tredjelandes tilsyn og andre tilsynsmetoder

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis to eller flere investeringsselskaber, der er datterselskaber af samme moderselskab, som har hovedkontor i et tredjeland, ikke er underlagt effektivt tilsyn på koncernniveau, vurderer den kompetente myndighed, om investeringsselskaberne er underlagt tilsyn af tredjelandets tilsynsmyndighed svarende til det tilsyn, som er omhandlet i dette direktiv og første del i forordning (EU) 2019/2033.
2. Hvis konklusionen af den i denne artikels stk. 1 omhandlede vurdering er, at et sådant tilsvarende tilsyn ikke finder anvendelse, åbner medlemsstaterne mulighed for passende tilsynsmetoder, som opfylder målene med tilsyn i overensstemmelse med artikel 7 eller 8 i forordning (EU) 2019/2033. Den kompetente myndighed, der ville være den koncerntilsynsførende, hvis moderselskabet var etableret i Unionen, træffer beslutning om disse tilsynsmetoder efter høring af de øvrige berørte kompetente myndigheder. Eventuelle foranstaltninger truffet i henhold til dette stykke indberettes til de øvrige berørte kompetente myndigheder, EBA og Kommissionen.
3. Den kompetente myndighed, der ville være den koncerntilsynsførende, hvis moderselskabet var etableret i Unionen, kan navnlig stille krav om etablering af et investeringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab i Unionen og anvende artikel 7 eller 8 i forordning (EU) 2019/2033 på dette investeringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab.

Artikel 56

Samarbejde med tredjelandes tilsynsmyndigheder

Kommissionen kan enten efter anmodning fra en medlemsstat eller på eget initiativ forelægge henstillinger til Rådet om forhandling af aftaler med et eller flere tredjelande vedrørende måder at føre tilsyn med følgende investeringsselskabers overholdelse af koncernkapitaltesten på:

- a) investeringsselskaber, hvis moderselskab har hovedkontor i et tredjeland
- b) investeringsselskaber beliggende i tredjelande, hvis moderselskab har hovedkontor i Unionen.

AFSNIT V

DE KOMPETENTE MYNDIGHEDERS OFFENTLIGGØRELSER

Artikel 57

Offentliggørelseskrav

1. De kompetente myndigheder offentliggør samtlige følgende oplysninger:
 - a) ordlyden af de love, administrative bestemmelser og generelle retningslinjer, der er vedtaget i deres medlemsstat i henhold til dette direktiv
 - b) den måde, hvorpå de i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 disponible valgmuligheder og skøn udøves
 - c) de generelle kriterier og metoder, som de benytter i forbindelse med den tilsynskontrol og vurdering, der er omhandlet i dette direktivs artikel 36
 - d) samlede statistiske data om centrale aspekter af gennemførelsen af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 i deres medlemsstat, herunder antallet og arten af tilsynsforanstaltninger, der

er truffet i overensstemmelse med dette direktivs artikel 39, stk. 2, litra a), og af administrative sanktioner, der er pålagt i overensstemmelse med dette direktivs artikel 18.

2. De oplysninger, der offentliggøres i overensstemmelse med stk. 1, skal være tilstrækkeligt omfattende og præcise til at muliggøre en meningsfuld sammenligning af anvendelsen af stk. 1, litra b), c) og d), foretaget af de kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater.
3. Offentliggørelsen af oplysninger skal finde sted i et fælles format og regelmæssigt ajourføres. De skal være tilgængelige på et enkelt elektronisk sted.
4. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge format, struktur, indholdsfortegnelser og årlig offentliggørelsesdato for de oplysninger, der er nævnt i stk. 1.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA forelægger senest den 26. juni 2021 Kommissionen de i stk. 4 omhandlede udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder.

AFSNIT VI

DELEGEREDE RETSAKTER

Artikel 58

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 3, stk. 2, artikel 29, stk. 4, og artikel 36, stk. 4, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 25. december 2019.
3. Den i artikel 3, stk. 2, artikel 29, stk. 4, og artikel 36, stk. 4, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 3, stk. 2, artikel 29, stk. 4, og artikel 36, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at

de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

AFSNIT VII

ÆNDRINGER AF ANDRE DIREKTIVER

Artikel 59

Ændring af direktiv 2002/87/EF

Artikel 2, nr. 7), i direktiv 2002/87/EF affattes således:

»7) »sektorregler«: EU-retsakter vedrørende tilsyn med regulerede enheder, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (*1) og (EU) 2019/2033 (*2) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF, 2013/36/EU (*3), 2014/65/EU (*4) og (EU) 2019/2033 (*5).

(*1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber

(*2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber

(*3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber

(*4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber

(*5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber

Artikel 60

Ændring af direktiv 2009/65/EF

Artikel 7, stk. 1, litra a), nr. iii), i direktiv 2009/65/EF affattes således:

»iii) uanset det beløb, der følger af disse krav, må administrationsselskabets kapitalgrundlag på intet tidspunkt være mindre end det beløb, der er fastsat i artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 (6).

(6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber

Artikel 61

Ændring af direktiv 2011/61/EU

Artikel 9, stk. 5, i direktiv 2011/61/EU affattes således:

»5. Uanset stk. 3 må FAIF'ens kapitalgrundlag aldrig være mindre end det beløb, som er anført i artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning EU 2019/2033 (*7).

(*7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber

Artikel 62

Ændringer af direktiv 2013/36/EU

Direktiv 2013/36/EU ændres således:

1) Titlen affattes således:

»Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF«.

2) Artikel 1 affattes således:

»Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter regler vedrørende:

- a) adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut
 - b) de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser og -redskaber til udøvelse af tilsyn med kreditinstitutter
 - c) de kompetente myndigheders tilsyn med kreditinstitutter på en måde, som er forenelig med de regler, der er fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013
 - d) offentliggørelseskrav til de kompetente myndigheder på området for regulering af og tilsyn med kreditinstitutter.«
- 3) I artikel 2 foretages følgende ændringer:
- a) Stk. 2 og 3 udgår.
 - b) I stk. 5 udgår nr. 1).
 - c) Stk. 6 affattes således:

»6. De enheder, som er omhandlet i nærværende artikels stk. 5, nr. 3)-24), betragtes som finansieringsinstitutter i forbindelse med artikel 34 og afsnit VII, kapitel 3.«
- 4) I artikel 3, stk. 1, udgår nr. 4).
- 5) Artikel 5 affattes således:

»Artikel 5

Samordning inden for medlemsstaterne

Medlemsstater med mere end én myndighed, der er beføjet til at udøve tilsyn med kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, træffer de fornødne foranstaltninger for at sørge for samordning mellem sådanne myndigheder.«

6) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 8a

Specifikke krav til meddelelse af tilladelse til de kreditinstitutter, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at de virksomheder, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013, og som allerede er meddelt tilladelse i henhold til afsnit II i direktiv 2014/65/EU, indgiver en ansøgning om tilladelse i henhold til artikel 8 senest på den dato, hvor en af følgende situationer indtræffer:

- a) gennemsnittet af de samlede månedlige aktiver beregnet over en periode på 12 på hinanden følgende måneder udgør eller overstiger 30 mia. EUR, eller
- b) gennemsnittet af de samlede månedlige aktiver beregnet over en periode på 12 på hinanden følgende måneder er mindre end 30 mia. EUR, og virksomheden er en del af en koncern, hvor den samlede værdi af de konsoliderede aktiver i alle koncernens virksomheder, der enkeltvis har samlede aktiver på under 30 mia. EUR, og som udfører aktiviteter som omhandlet i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, udgør eller overstiger 30 mia. EUR, begge beregnet som et gennemsnit over en periode på 12 på hinanden følgende måneder.

2. De i nærværende artikels stk. 1 omhandlede virksomheder kan fortsat udføre de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede aktiviteter, indtil de meddeles den tilladelse, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1.

3. Uanset nærværende artikels stk. 1 skal de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede virksomheder, som den 24. december 2019 udøver virksomhed som investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2014/65/EU, ansøge om tilladelse i henhold til nærværende direktivs artikel 8 senest den 27. december 2020.

4. Hvis en kompetent myndighed efter at have modtaget oplysningerne i overensstemmelse med artikel 95a i direktiv 2014/65/EU beslutter, at en virksomhed skal meddeles tilladelse som kreditinstitut i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 8, underretter den virksomheden og den kompetente myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i direktiv 2014/65/EU og overtager proceduren for meddelelse af tilladelse fra datoen for denne underretning.

5. I tilfælde af fornyet meddelelse af tilladelse sikrer den kompetente myndighed, der meddeler tilladelse, at processen er så strømlinet som muligt, og at oplysninger fra eksisterende tilladelser tages i betragtning.

6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) hvilke oplysninger virksomheder skal give de kompetente myndigheder i en ansøgning om tilladelse, herunder driftsplanen omhandlet i artikel 10
- b) hvilken metode der skal anvendes til at beregne de i stk. 1 omhandlede tærskler.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit, litra a) og b), omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. december 2020.«

- 7) I artikel 18 indsættes følgende litra:
 »aa) udelukkende anvender sin tilladelse til at udøve de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede aktiviteter og i en periode på fem på hinanden følgende år har gennemsnitlige samlede aktiver, der ligger under de i nævnte artikel fastsatte tærskler«.
- 8) I artikel 20 foretages følgende ændringer:
 a) Stk. 2 affattes således:
 »2. EBA offentliggør på sit websted og ajourfører mindst en gang om året en liste over navne på alle kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse.«
 b) Følgende stykke indsættes:
 »3a. Den i denne artikels stk. 2 omhandlede liste skal indeholde navnene på de virksomheder, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013, og skal identificere disse kreditinstitutter som sådanne. Listen skal også angive eventuelle ændringer i forhold til den tidligere udgave af listen.«
- 9) Artikel 21b, stk. 5, affattes således:
 »5. I denne artikel gælder følgende:
 a) Den samlede værdi af en tredjelandskoncerns aktiver i Unionen er summen af følgende:
 i) den samlede værdi af aktiver tilhørende hvert af tredjelandskoncernens institutter i Unionen ifølge dens konsoliderede balance eller det beløb, der følger af deres enkelte balancer, hvis et instituts balance ikke er konsolideret, og
 ii) den samlede værdi af aktiver tilhørende hver af tredjelandskoncernens filialer, som er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til dette direktiv, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 (*8) eller direktiv 2014/65/EU.
 b) Betegnelsen »institut« omfatter også investeringsselskaber.
 (*8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).«
- 10) Afsnit IV udgår.
- 11) Artikel 51, stk. 1, første afsnit, affattes således:
 »1. De kompetente myndigheder i et værtsland kan fremsætte anmodning til den konsoliderende tilsynsmyndighed i de tilfælde, hvor artikel 112, stk. 1, finder anvendelse, eller til de kompetente myndigheder i hjemlandet om, at en filial af et kreditinstitut skal betragtes som væsentlig.«
- 12) Artikel 53, stk. 2, affattes således:
 »2. Stk. 1 må ikke forhindre de kompetente myndigheder i at udveksle oplysninger indbyrdes eller videregive oplysninger til ESRB, EBA eller Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (ESMA), som er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 (*9), i overensstemmelse med dette direktiv, forordning (EU) nr. 575/2013, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 (*10), artikel 15 i forordning (EU) nr. 1092/2010, artikel 31, 35 og 36 i forordning (EU) nr. 1093/2010 samt artikel 31 og 36 i forordning (EU) nr. 1095/2010, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

(EU) 2019/2033 (*11) og andre direktiver gældende for kreditinstitutter. Disse oplysninger er undergivet stk. 1.

(*9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84)."

(*10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 1)."

(*11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).«"

13) I artikel 66, stk. 1, indsættes følgende litra:

»aa) udøvelse af mindst én af de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede aktiviteter og opfyldelse af den i nævnte artikel angivne tærskel uden at være meddelt tilladelse som kreditinstitut«.

14) Artikel 76, stk. 5, sjette afsnit, udgår.

15) Artikel 86, stk. 11, affattes således:

»11. De kompetente myndigheder sikrer, at institutter råder over planer for genoprettelse af likviditeten med passende strategier og gennemførelsesforanstaltninger til håndtering af eventuelle likviditetsmangler, herunder i forbindelse med filialer etableret i en anden medlemsstat. De kompetente myndigheder sikrer, at disse planer afprøves af institutterne mindst en gang om året, ajourføres på grundlag af resultatet af de alternative scenarier, jf. stk. 8, samt indberettes til og godkendes af den øverste ledelse, så de interne politikker og processer kan tilpasses i overensstemmelse hermed. Institutterne tager på forhånd nødvendige operationelle skridt for at sikre, at planerne for genoprettelse af likviditeten straks kan gennemføres. Disse operationelle skridt skal omfatte besiddelse af sikkerhed, som straks er til rådighed med henblik på centralbankfinansiering. Dette omfatter besiddelse af sikkerhed i en anden medlemsstats valuta, hvis det er nødvendigt, eller et tredjelands valuta, som de pågældende institutter har eksponeringer over for, og hvis det er operationelt nødvendigt på et værtslands eller tredjelands område, hvis valuta institutterne er eksponeret over for.«

16) Artikel 110, stk. 2, udgår.

17) Artikel 111 affattes således:

»Artikel 111

Fastlæggelse af den konsoliderende tilsynsmyndighed

1. Hvis moderselskabet er et moderkreditinstitut i en medlemsstat eller et moderkreditinstitut i Unionen, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed, der fører tilsyn med dette moderkreditinstitut i en medlemsstat eller dette moderkreditinstitut i Unionen på individuelt niveau.

Hvis et moderselskab er et moderinvesteringsselskab i en medlemsstat eller et moderinvesteringsselskab i Unionen, og hvis ingen af dets datterselskaber er et kreditinstitut, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed, der fører tilsyn med dette moderinvesteringsselskab i medlemsstaten eller med moderinvesteringsselskabet i Unionen på individuelt niveau.

Hvis moderselskabet er et moderinvesteringsselskab i en medlemsstat eller et moderinvesteringsselskab i Unionen, og mindst ét af dets datterselskaber er et kreditinstitut, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed for kreditinstituttet eller, hvis der er flere kreditinstitutter, af den kompetente myndighed for kreditinstituttet med den største samlede balancesum.

2. Hvis et kreditinstituts eller et investeringsselskabs moderselskab er et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed, der fører tilsyn med kreditinstituttet eller investeringsselskabet på individuelt niveau.

3. Hvis to eller flere kreditinstitutter eller investeringsselskaber, som har tilladelse i Unionen, har samme finansielle moderholdingselskab i en medlemsstat, blandede finansielle moderholdingselskab i en medlemsstat, finansielle moderholdingselskab i Unionen eller blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen, udøves tilsyn på konsolideret niveau af:

a) den kompetente myndighed for kreditinstituttet, hvis der kun er ét kreditinstitut i koncernen

b) den kompetente myndighed for kreditinstituttet med den største samlede balancesum, hvis der er flere kreditinstitutter i koncernen

c) den kompetente myndighed for investeringsselskabet med den største samlede balancesum, hvis koncernen ikke omfatter nogen kreditinstitutter.

4. Hvis konsolidering er påkrævet i henhold til artikel 18, stk. 3 eller 6, i forordning (EU) nr. 575/2013, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed for kreditinstituttet med den største samlede balancesum eller, hvis koncernen ikke omfatter nogen kreditinstitutter, af den kompetente myndighed for investeringsselskabet med den største samlede balancesum.

5. Uanset stk. 1, tredje afsnit, stk. 3, litra b), og stk. 4 er den konsoliderende tilsynsmyndighed, såfremt en kompetent myndighed fører tilsyn på individuelt niveau med mere end ét kreditinstitut i en koncern, den kompetente myndighed, som fører tilsyn på individuelt niveau med et eller flere kreditinstitutter i koncernen, hvis den samlede balancesum for disse kreditinstitutter, som er underlagt tilsyn, er højere end den samlede balancesum for de kreditinstitutter, som enhver anden kompetent myndighed fører tilsyn med på individuelt niveau.

Uanset stk. 3, litra c), er den konsoliderende tilsynsmyndighed, såfremt en kompetent myndighed fører tilsyn på individuelt niveau med mere end ét investeringsselskab inden for samme koncern, den kompetente myndighed, som fører tilsyn på individuelt niveau med et eller flere investeringsselskaber inden for koncernen med den højeste balancesum i alt.

6. I særlige tilfælde kan de kompetente myndigheder efter fælles aftale undlade at anvende kriterierne i stk. 1, 3 og 4 og udpege en anden kompetent myndighed til at udøve tilsyn på

konsolideret niveau, hvis det vil være uhensigtsmæssigt at anvende kriterierne anført heri under hensyntagen til de berørte kreditinstitutter eller investeringselskaber og den relative betydning af deres aktiviteter i de pågældende medlemsstater eller behovet for at sikre kontinuitet i den samme kompetente myndigheds tilsyn på konsolideret niveau. I så fald har moderinstituttet i Unionen, det finansielle moderholdingselskab i Unionen, det blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen eller kreditinstituttet eller investeringselskabet med den største samlede balancesum, alt efter hvad der er relevant, ret til at blive hørt, inden de kompetente myndigheder træffer en beslutning.

7. De kompetente myndigheder underretter uden ophold Kommissionen og EBA om enhver aftale, der falder ind under stk. 6.«

18) Artikel 114, stk. 1, første afsnit, affattes således:

»1. Hvis en nødsituation opstår, herunder en situation som beskrevet i artikel 18 i forordning (EU) nr. 1093/2010 eller en situation med en negativ udvikling på markederne, som potentielt kan bringe markedslivligheden og stabiliteten i det finansielle system i fare i en af de medlemsstater, hvor enheder i en koncern er meddelt tilladelse, eller hvor væsentlige filialer som omhandlet i artikel 51 er etableret, underretter den konsoliderende tilsynsmyndighed så hurtigt som praktisk muligt, med forbehold af afsnit VII, kapitel 1, afdeling 2, i nærværende direktiv og i givet fald afsnit IV, kapitel 1, afdeling 2, i direktiv (EU) 2019/2033, EBA og de i artikel 58, stk. 4, og artikel 59 omhandlede myndigheder og meddeler dem alle oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver. Disse forpligtelser finder anvendelse på alle kompetente myndigheder.«

19) I artikel 116 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. De kompetente myndigheder, der deltager i tilsynskollegierne, og EBA arbejder tæt sammen. Fortrolighedskravene i afsnit VII, kapitel 1, afdeling II, i dette direktiv og i givet fald afsnit IV, kapitel 1, afdeling 2, i direktiv (EU) 2019/2033 må ikke forhindre de kompetente myndigheder i at udveksle fortrolige oplysninger inden for tilsynskollegier. Oprettelse af tilsynskollegier og deres virkemåde må ikke berøre de kompetente myndigheds rettigheder og ansvar i henhold til dette direktiv og forordning (EU) nr. 575/2013.«

b) Stk. 6, første afsnit, affattes således:

»6. De kompetente myndigheder med ansvar for tilsyn med datterselskaber af et moderinstitut i Unionen, et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen og de kompetente myndigheder i et værtsland, hvor væsentlige filialer som omhandlet i artikel 51 er etableret, samt om nødvendigt ESCB-centralbanker og tredjelands tilsynsmyndigheder, hvis det er relevant og med forbehold af fortrolighedskrav, der efter alle de kompetente myndigheders opfattelse svarer til kravene i afsnit VII, kapitel 1, afdeling II, i dette direktiv og i givet fald afsnit IV, kapitel 1, afdeling 2, i direktiv (EU) 2019/2033, kan deltage i tilsynskollegier.«

c) Stk. 9, første afsnit, affattes således:

»9. Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter med forbehold af fortrolighedskravene i afsnit VII, kapitel 1, afdeling II, i dette direktiv og i givet fald afsnit IV, kapitel 1, afdeling 2, i direktiv (EU) 2019/2033 EBA om tilsynskollegiets aktiviteter, herunder i

nødsituationer, og meddeler EBA alle oplysninger, der er af særlig relevans med henblik på tilsynskonvergens.«

20) Artikel 125, stk. 2, affattes således:

»2. Oplysninger, der modtages inden for rammerne af tilsyn på konsolideret niveau, herunder navnlig enhver udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder i henhold til dette direktiv, er underlagt krav om tavshedspligt, der mindst svarer til de krav, som er omhandlet i artikel 53, stk. 1, i dette direktiv for kreditinstitutter eller i henhold til artikel 15 i direktiv (EU) 2019/2033.«

21) Artikel 128, stk. 5, udgår.

22) Artikel 129, stk. 2, 3 og 4, udgår.

23) Artikel 130, stk. 2, 3 og 4, udgår.

24) Artikel 143, stk. 1, litra d), affattes således:

»d) uden at dette berører bestemmelserne i afsnit VII, kapitel 1, afdeling II, i nærværende direktiv eller i givet fald bestemmelserne i afsnit IV, kapitel 1, afdeling 2, i direktiv (EU) 2019/2033, de samlede statistiske data om centrale aspekter af gennemførelsen af rammebestemmelserne for forsigtighedstilsyn i de enkelte medlemsstater, herunder antallet og arten af tilsynsforanstaltninger, der træffes i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 102, stk. 1, litra a), og af administrative sanktioner, der pålægges i henhold til nærværende direktivs artikel 65.«

Artikel 63

Ændringer af direktiv 2014/59/EU

Direktiv 2014/59/EU ændres således:

1) Artikel 2, stk. 1, nr. 3), affattes således:

»3) »investeringselskab«: et investeringselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 (*12), som er underlagt startkapitalkravet fastsat i artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 (*13).

(*12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 1)."

(*13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).«"

2) I artikel 45 tilføjes følgende stykke:

»3. I overensstemmelse med artikel 65, stk. 4, i forordning (EU) 2019/2033 gælder henvisninger til artikel 92 i forordning (EU) nr. 575/2013 i dette direktiv for så vidt angår kapitalgrundlagskrav på individuelt niveau til investeringselskaber som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), i dette direktiv, som ikke er investeringselskaber som omhandlet i artikel 1, stk. 2-5, i forordning (EU) 2019/2033 på følgende måde:

- a) henvisninger til artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013 gælder for så vidt angår det samlede kapitalprocentkrav i dette direktiv som henvisning til artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033
- b) henvisninger til artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 gælder for så vidt angår samlet risikoeksponering i nærværende direktiv som henvisning til det gældende krav i artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033 ganget med 12,5.

I overensstemmelse med artikel 65 i direktiv (EU) 2019/2033 gælder henvisninger i nærværende direktiv til artikel 104a i direktiv 2013/36/EU for så vidt angår kravet om yderligere kapitalgrundlag til investeringsselskaber, som er omhandlet i nærværende direktivs artikel 2, stk. 1, nr. 3), og som ikke er investeringsselskaber omhandlet i artikel 1, stk. 2 eller 5, i forordning (EU) 2019/2033, som en henvisning til artikel 40 i direktiv (EU) 2019/2033.«

Artikel 64

Ændringer af direktiv 2014/65/EU

Direktiv 2014/65/EU ændres således:

1) Artikel 8, litra c), affattes således:

»c) ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt, som f.eks. opfyldelse af betingelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 (*14).

(*14) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).«"

2) Artikel 15 affattes således:

»Artikel 15

Startkapital

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder kun meddeler tilladelse, hvis investeringsselskabet under hensyntagen til den påtænkte type investeringsservice eller -aktivitet har tilstrækkelig startkapital i overensstemmelse med kravene i artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 (*15).

(*15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).«"

3) Artikel 41 affattes således:

«Artikel 41

Meddelelse af tilladelse

1. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor tredjelandsselskabet har oprettet eller agter at oprette en filial, meddeler kun tilladelse, hvis den kompetente myndighed finder det godtgjort, at:

- a) betingelserne i artikel 39 er opfyldt, og
- b) tredjelandsselskabets filial vil være i stand til at overholde bestemmelserne i stk. 2 og 3.

Den kompetente myndighed underretter inden for en frist på seks måneder efter indgivelse af en komplet ansøgning tredjelandsselskabet om, hvorvidt tilladelse er givet eller ej.

2. Den filial af tredjelandsselskabet, der meddeles tilladelse i medfør af stk. 1, skal opfylde de forpligtelser, der er fastsat i artikel 16-20, 23, 24, 25 og 27, artikel 28, stk. 1, og artikel 30, 31 og 32 i dette direktiv og artikel 3-26 i forordning (EU) nr. 600/2014 samt foranstaltninger vedtaget i medfør heraf, og er underlagt tilsyn fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor tilladelsen er meddelt.

Medlemsstaterne må ikke pålægge filialen yderligere organisatoriske eller driftsmæssige krav på områder, der er omfattet af dette direktiv, og må ikke behandle filialer af tredjelandsselskaber gunstigere end selskaber i Unionen.

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder hvert år meddeler ESMA en liste over filialer af tredjelandsselskaber, der er aktive på deres område.

ESMA offentliggør hvert år en liste over tredjelandfilialer, der er aktive i Unionen, herunder navnet på de tredjelandsselskaber, som filialerne tilhører.

3. En filial af et tredjelandsselskab, der er meddelt tilladelse i medfør af stk. 1, skal hvert år til den i stk. 2 omhandlede kompetente myndighed indberette følgende oplysninger:

- a) størrelsen og omfanget af den service og de aktiviteter, der ydes og udøves af filialen i den pågældende medlemsstat
- b) for tredjelandsselskaber, der udøver den aktivitet, der er anført i bilag I, afsnit A, punkt 3), deres månedlige minimums-, gennemsnits- og maksimumseksposering mod EU-modparter
- c) for tredjelandsselskaber, der yder en eller begge af de services, der er anført i bilag I, afsnit A, punkt 6), den samlede værdi af finansielle instrumenter hidrørende fra EU-modparter, som der er afgivet afsætningsgaranti for, eller som er placeret på grundlag af en fast forpligtelse inden for de foregående 12 måneder
- d) omsætningen og den samlede værdi af aktiverne svarende til den service og de aktiviteter, der er omhandlet i litra a)
- e) en detaljeret beskrivelse af de investorbeskyttelsesordninger, der er til rådighed for filialens kunder, herunder disse kunders rettigheder som følge af den i artikel 39, stk. 2, litra f), omhandlede investorgarantiordning
- f) den risikostyringspolitik og de risikostyringsordninger, som filialen anvender i forbindelse med den service og de aktiviteter, der er omhandlet i litra a).
- g) ledelsesordningerne, herunder personer med nøglefunktioner i forhold til filialens aktiviteter
- h) eventuelle andre oplysninger, som den kompetente myndighed finder nødvendige for at muliggøre en alsidig overvågning af filialens aktiviteter.

4. Efter anmodning meddeler de kompetente myndigheder ESMA følgende oplysninger:

- a) alle tilladelser til filialer, der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med stk. 1, og enhver senere ændring til sådanne tilladelser
- b) størrelsen og omfanget af den service og de aktiviteter, der ydes og udøves af filialer i den pågældende medlemsstat
- c) omsætningen og de samlede aktiver svarende til den service og de aktiviteter, der er omhandlet i litra b)
- d) navnet på de tredjelandskoncerner, som filialer, der er meddelt tilladelse, tilhører.

5. De i denne artikels stk. 2 omhandlede kompetente myndigheder, de kompetente myndigheder for enheder, der er en del af den samme koncern som den, som de filialer af tredjelandsselskaber, der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med stk. 1, tilhører, samt ESMA og EBA samarbejder tæt for at sikre, at alle aktiviteter i denne koncern i Unionen er underlagt et omfattende, konsekvent og effektivt tilsyn i overensstemmelse med dette direktiv, forordning (EU) nr. 575/2013, forordning (EU) nr. 600/2014, forordning (EU) 2019/2033, direktiv 2013/36/EU og direktiv (EU) 2019/2033.

6. ESMA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, hvilket format de i stk. 3 og 4 omhandlede oplysninger skal indberettes i.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. september 2020.

Kommissionen tillægges beføjelser til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.«

4) Artikel 42 affattes således:

»Artikel 42

Levering af services udelukkende på kundens eget initiativ

1. Medlemsstaterne sikrer, at når en detailkunde eller en professionel kunde som omhandlet i bilag II, afsnit II, der er etableret eller befinder sig i Unionen, udelukkende på eget initiativ iværksætter levering af en investeringsservice eller -aktivitet fra et tredjelandsselskab, finder kravet om tilladelse i artikel 39 ikke anvendelse på tredjelandsselskabets levering af denne service eller aktivitet til denne person, herunder et forhold med specifik tilknytning til leveringen af den pågældende service eller aktivitet.

Hvis et tredjelandsselskab, herunder gennem en enhed, der handler på dets vegne, eller som har tætte forbindelser til dette tredjelandsselskab eller enhver anden person, der handler på denne enheds vegne, retter henvendelse til kunder eller potentielle kunder i Unionen, betragtes det ikke som en service, der udelukkende ydes på kundens eget initiativ, med forbehold af koncerninterne forbindelser.

2. Et initiativ fra en kunde som omhandlet i stk. 1 giver ikke tredjelandsselskabet ret til at markedsføre nye kategorier af investeringsprodukter eller -services til den pågældende kunde på anden måde end gennem filialen, når dette er påkrævet i henhold til national ret.«

5) Artikel 49, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne stiller krav om, at regulerede markeder anvender tick size-ordninger for aktier, depotbeviser, exchange-traded funds (EFT'er), certifikater og andre lignende finansielle instrumenter samt for ethvert andet finansielt instrument, for hvilket der udarbejdes reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med stk. 4. Anvendelsen af tick sizes må ikke forhindre regulerede markeder i at matche ordrer, der er store, til middeltkursen for aktuelle købs- og salgspriser.«

6) Artikel 81, stk. 3, litra a), affattes således:

- »a) til at kontrollere, at betingelserne for adgang til at udøve virksomhed som investeringselskab er opfyldt, og til at lette tilsynet med investeringselskabernes virksomhed, administrativ og regnskabsmæssig praksis samt mekanismer til intern kontrol«.

7) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 95a

Overgangsbestemmelse om meddelelse af tilladelse til kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013

De kompetente myndigheder underretter den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 8 i direktiv 2013/36/EU, hvis de forventede samlede aktiver i en virksomhed, som har ansøgt om tilladelse i henhold til afsnit II i dette direktiv inden den 25. december 2019 med henblik på at udføre de aktiviteter, der er omhandlet i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I, udgør eller overstiger 30 mia. EUR, og underretter ansøgeren herom.«

AFSNIT VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 65

Henvisninger til direktiv 2013/36/EU i andre EU-retsakter

For så vidt angår tilsyn med og afvikling af investeringselskaber gælder henvisninger til direktiv 2013/36/EU i andre EU-retsakter som henvisninger til nærværende direktiv.

Artikel 66

Gennemgang

Kommissionen forelægger i tæt samarbejde med EBA og ESMA senest den 26. juni 2024 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, om nødvendigt sammen med et lovgivningsforslag, om følgende:

- a) bestemmelserne om aflønning i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 samt i direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU med henblik på at opnå lige vilkår for alle investeringselskaber, som er aktive i Unionen, herunder anvendelsen af disse bestemmelser
- b) hensigtsmæssigheden af indberetnings- og oplysningskravene i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 under hensyntagen til proportionalitetsprincippet
- c) en vurdering, der tager hensyn til EBA's rapport som omhandlet i artikel 35 og til klassifikationen om bæredygtig finansiering, om, hvorvidt:
 - i) ESG-risici skal tages i betragtning i forbindelse med et investeringselskabs interne ledelse
 - ii) ESG-risici skal tages i betragtning i forbindelse med et investeringselskabs aflønningspolitik
 - iii) ESG-risici skal tages i betragtning i forbindelse med behandling af risici
 - iv) ESG-risici skal indgå i tilsyns kontrol- og vurderingsprocessen
- d) effektiviteten af ordningerne om udveksling af oplysninger i henhold til dette direktiv

- e) samarbejdet mellem Unionen og medlemsstaterne og tredjelande om anvendelsen af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033
- f) gennemførelsen af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 for investeringsselskaber på grundlag af deres juridiske struktur eller ejerskabsmodel
- g) investeringsselskabers potentiale til at udgøre en risiko for forstyrrelse af det finansielle system med alvorlige negative konsekvenser for det finansielle system og realøkonomien og egnede makroprudentielle redskaber til at håndtere en sådan risiko og erstatte kravene i dette direktivs artikel 36, stk. 1, litra d)
- h) betingelserne for, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med dette direktivs artikel 5 kan anvende kravene i forordning (EU) nr. 575/2013 på investeringsselskaber.

Artikel 67

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 26. juni 2021 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse bestemmelser fra den 26. juni 2021. Medlemsstaterne anvender dog de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 64, nr. 5), fra den 26. marts 2020.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Fra dette direktivs ikrafttræden drager medlemsstaterne omsorg for, at Kommissionen underrettes om ethvert forslag til retsforskrifter, som de påtænker at udstede på det af dette direktiv omfattede område, i så god tid, at Kommissionen kan fremsætte sine bemærkninger dertil.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og EBA teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Hvis de dokumenter, der ledsager medlemsstaternes meddelelse om gennemførelsesforanstaltninger, ikke er tilstrækkelige til fuldt ud at kunne vurdere gennemførelsesbestemmelsernes overholdelse af visse bestemmelser i dette direktiv, kan Kommissionen efter anmodning fra EBA og med henblik på udførelsen af sine opgaver i henhold til forordning (EU) nr. 1093/2010 eller på eget initiativ pålægge medlemsstaterne at fremlægge mere detaljerede oplysninger om gennemførelsen af disse bestemmelser og dette direktiv.

Artikel 68

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 69

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg den 27. november 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

På Rådets vegne

D. M. SASSOLI

På Rådets vegne

Formand

T. TUPPURAINEN

- 1) EUT C 378 af 19.10.2018, s. 5.
- 2) EUT C 262 af 25.7.2018, s. 35.
- 3) Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 8.11.2019.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).
- 11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (se side 2019/2033 i denne EUT).
- 12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).
- 15) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.
- 16) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.
- 17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).
- 18) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder (EFT L 243 af 11.9.2002, s. 1).
- 19) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).
- 20) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 253).
- 21) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF, 79/267/EØF, 92/49/EØF, 92/96/EØF, 93/6/EØF og 93/22/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF og 2000/12/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1).
- 22) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1).
- 23) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).
- 24) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, om ændring af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 84/253/EØF (EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87).
- 25) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).
- 26) Kommissionens henstilling 2009/384/EF af 30. april 2009 om af lønningspolitik i finanssektoren (EUT L 120 af 15.5.2009, s. 22).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2021/338**af 16. februar 2021****om ændring af direktiv 2014/65/EU, for så vidt angår oplysningskrav, produktstyring og positionslofter, og af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878, for så vidt angår deres anvendelse på investeringsvirksomheder, med henblik på at bidrage til genopretningen efter covid-19-krisen****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Covid-19-pandemien berører i alvorlig grad mennesker, virksomheder, sundhedssystemer og medlemsstaternes økonomier og finansielle systemer. I sin meddelelse af 27. maj 2020 med titlen »Et vigtigt øjeblik for Europa: Genopretning og forberedelser til den næste generation«, understregede Kommissionen, at det fortsat vil være en udfordring at sikre likviditet og adgang til finansiering. Det er derfor afgørende at støtte genopretningen fra det alvorlige økonomiske chok forårsaget af covid-19-pandemien gennem indførelse af begrænsede målrettede ændringer af eksisterende EU-ret om finansielle tjenesteydelser. Det overordnede formål med disse ændringer bør derfor være at fjerne unødigt bureaukrati og indføre omhyggeligt kalibrerede foranstaltninger, der anses for effektive med henblik på at mindske den økonomiske uro. Disse ændringer bør undgå forandringer, der øger den administrative byrde for sektoren, og bør overlade løsningen af komplekse lovgivningsmæssige spørgsmål til den påtænkte revision af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU³⁾. Disse ændringer udgør en pakke af foranstaltninger og vedtages under betegnelsen »genopretningspakken vedrørende kapitalmarkederne«

(2) Direktiv 2014/65/EU blev vedtaget i 2014 som reaktion på den finansielle krise, som udviklede sig i 2007 og 2008. Dette direktiv har i væsentlig grad styrket Unionens finansielle system og sikret et højt niveau af investorbeskyttelse i hele Unionen. Det kan overvejes at gøre en yderligere indsats for at mindske den reguleringsmæssige kompleksitet og investeringssektorens efterlevelsesomkostninger samt eliminere konkurrenceforvridninger, forudsat at der samtidig tages tilstrækkeligt højde for investorbeskyttelse.

(3) Hvad angår de krav, der havde til formål at beskytte investorerne, har direktiv 2014/65/EU ikke fuldt ud opfyldt sit mål om at vedtage foranstaltninger, der tager tilstrækkeligt hensyn til de særlige forhold for hver kategori af investorer, dvs. detailkunder, professionelle kunder og godkendte modparter. Nogle af disse krav har ikke i alle tilfælde øget investorbeskyttelsen, men til tider snarere hindret en gnidningsløs gennemførelse af investeringsbeslutninger. Derfor bør visse krav fastlagt i direktiv 2014/65/EU ændres

for at lette ydelsen af investeringservice og udførelsen af investeringsaktiviteter, og disse ændringer bør foretages på en afbalanceret måde, der fuldt ud beskytter investorerne.

(4) Udstedelse af obligationer er afgørende for at rejse kapital og overvinde covid-19-krisen. Produktstyringskrav kan begrænse salget af obligationer. Obligationer uden andre indbyggede derivater end en make-whole klausul anses generelt for at være sikre og enkle produkter, der er egnede til detailkunder. I tilfælde af førtidig indløsning beskytter en obligation uden andre indbyggede derivater end en make-whole klausul investorer mod tab ved at sikre, at disse investorer får en betaling svarende til summen af nettonutidsværdien af de resterende kuponbetalinger og hovedstolen af den obligation, de ville have modtaget, hvis obligationen ikke var blevet indløst. Produktstyringskravene bør derfor ikke længere gælde for obligationer uden andre indbyggede derivater end en make-whole klausul. Desuden anses godkendte modparter for at have tilstrækkelig viden om finansielle instrumenter. Det er derfor berettiget at undtage godkendte modparter fra de produktstyringskrav, der gælder for finansielle instrumenter, der udelukkende markedsføres eller distribueres til dem.

(5) Opfordringen til indsendelse af dokumentation, der blev iværksat af Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (ESMA), oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010⁴), om virkningerne af tilskyndelser og krav til oplysninger om omkostninger og gebyrer i henhold til direktiv 2014/65/EU og Kommissionens offentlige høring bekræftede begge, at professionelle kunder og godkendte modparter ikke har behov for standardiserede og obligatoriske omkostningsoplysninger, da de allerede modtager de nødvendige oplysninger, når de forhandler med deres tjenesteyder. De oplysninger, der gives til professionelle kunder og godkendte modparter, er skræddersyet til deres behov og ofte mere detaljerede. Tjenesteydelser ydet til professionelle kunder og godkendte modparter bør derfor undtages fra kravene til oplysninger om omkostninger og gebyrer, undtagen for så vidt angår tjenesteydelser i form af investeringsrådgivning og porteføljepleje, fordi professionelle kunder, der indgår i investeringsrådgivnings- eller porteføljeplejeforhold, ikke nødvendigvis har tilstrækkelig ekspertise eller viden til, at sådanne tjenesteydelser kan undtages fra disse krav.

(6) Investeringselskaber er i øjeblikket forpligtet til at foretage en cost-benefit-analyse af visse porteføljeaktiviteter i tilfælde af løbende forhold med deres kunder, hvor der sker et skift af finansielle instrumenter. Investeringselskaber er således forpligtet til at indhente de nødvendige oplysninger fra deres kunder og kunne påvise, at fordelene ved et sådant skift overstiger omkostningerne. Da denne procedure er for besværlig for professionelle kunder, der ofte foretager hyppige skift, bør tjenesteydelser, der leveres til dem, undtages fra dette krav. Professionelle kunder vil dog bevare muligheden for at vælge proceduren til. Da detailkunder har behov for et højt beskyttelsesniveau, bør denne undtagelse begrænses til kun at omfatte tjenesteydelser til professionelle kunder.

(7) Kunder, der har et løbende forhold til et investeringselskab, modtager obligatoriske servicereportager, enten periodisk eller på grundlag af udløsningsmekanismer. Hverken investeringselskaber eller deres professionelle kunder eller godkendte modparter finder sådanne servicereportager nyttige. Rapporterne har vist sig at være særligt unyttige for professionelle kunder og godkendte modparter i markeder med ekstreme udsving, da rapporterne leveres hyppigt og i stort antal. Professionelle kunder og godkendte modparter reagerer ofte på disse servicereportager enten ved ikke at læse dem eller ved at træffe hurtige investeringsbeslutninger i stedet for at fortsætte med en langsigtet investeringsstrategi. Godkendte modparter bør derfor ikke længere modtage obligatoriske servicereportager. Professionelle kunder bør

heller ikke længere modtage sådanne servicereporter, men de bør have muligheden for at vælge disse servicereporter til.

(8) I det umiddelbare efterspil af covid-19-pandemien har udstedere, og navnlig små virksomheder og midcapselskaber, behov for at blive understøttet af stærke kapitalmarkeder. Analyser af udstedere i form af små virksomheder og midcapselskaber er afgørende for at hjælpe udstederne med at få kontakt til investorer. Disse analyser øger udstedernes synlighed og sikrer dermed et tilstrækkeligt niveau af investeringer og likviditet. Investeringselskaber bør have mulighed for at betale samlet for levering af analyser og for levering af ordredførelsestjenesteydelser, forudsat at visse betingelser er opfyldt. En af betingelserne bør være, at analyserne udføres på udstedere, hvis markedsværdi ikke oversteg 1 mia. EUR udtrykt ved kursværdien ved årets udgang i de 36 måneder, der er gået forud for leveringen af analyserne. Dette krav vedrørende markedsværdi bør fortolkes således, at det omfatter både børsnoterede selskaber og ikke-børsnoterede selskaber, forstået således for sidstnævnte at balanceposten for egenkapitalen ikke oversteg tærsklen på 1 mia. EUR. Endvidere bemærkes det, at nyligt børsnoterede selskaber og ikkebørsnoterede selskaber, der har eksisteret i mindre end 36 måneder, er omfattet af anvendelsesområdet, så længe de kan påvise, at deres markedsværdi ikke oversteg tærsklen på 1 mia. EUR, som udtrykt ved kursværdien ved årets udgang siden deres børsnotering, eller udtrykt ved egenkapitalen for de regnskabsår, hvor de ikke er eller var børsnoterede. For at sikre, at nyetablerede virksomheder, der har eksisteret i mindre end 12 måneder, ligeledes kan drage fordel af undtagelsen, er det tilstrækkeligt, at de ikke har overskredet tærsklen på 1 mia. EUR siden deres stiftelse.

(9) Ved direktiv 2014/65/EU indførtes der indberetningskrav for markedspladser, systematiske internalisatorer og andre handelssteder om, hvordan ordrer er blevet udført på de for kunden gunstigste betingelser. De deraf følgende tekniske rapporter indeholder store mængder detaljerede kvantitative oplysninger om handelsstedet, det finansielle instrument, prisen, omkostningerne og sandsynligheden for udførelse. De læses sjældent, hvilket fremgår af det meget lave antal visninger på markedspladser, systematiske internalisatorers og andre handelssteders websteder. Da de ikke giver investorer og andre brugere mulighed for at foretage meningsfulde sammenligninger på grundlag af de oplysninger, de indeholder, bør offentliggørelsen af disse rapporter suspenderes midlertidigt.

(10) Med henblik på at lette kommunikationen mellem investeringselskaber og deres kunder og dermed lette selve investeringsprocessen bør investeringsoplysninger ikke længere leveres på papir, men bør som en standardløsning foregå elektronisk. Detailkunder bør dog kunne anmode om levering af disse oplysninger på papir.

(11) I henhold til direktiv 2014/65/EU kan personer, der på et erhvervmæssigt grundlag handler med råvarederivater, emissionskvoter eller derivater heraf gøre brug af en undtagelse fra kravet om at opnå tilladelse som investeringselskab, når deres handelsaktiviteter er accessoriske i forhold til deres hovederhverv. I øjeblikket er personer, der ansøger om undtagelsen for accessorisk aktivitet, forpligtet til hvert år at give den relevante kompetente myndighed meddelelse om, at de gør brug af denne undtagelse, og fremlægge de elementer, der er nødvendige for, at de kan opfylde de to kvantitative test, der er afgørende for, om deres handelsaktiviteter er accessoriske i forhold til deres hovederhverv. Ved den første test sammenholdes omfanget af en virksomheds spekulative handelsaktiviteter med den samlede handelsaktivitet i Unionen i den enkelte aktivklasse. Ved den anden test sammenholdes omfanget af de spekulative handelsaktiviteter med alle aktivklasser inkluderet med enhedens samlede handelsaktivitet i finansielle instrumenter på koncernniveau. Der findes en alternativ form af den anden test, der består i at sammenholde den estimerede kapital, der anvendes til spekulative handelsaktiviteter, med det faktiske

kapitalbeløb, der anvendes på koncernniveau til hovederhvervet. Med henblik på at fastslå, hvornår en aktivitet anses for at være en accessorisk aktivitet, bør de kompetente myndigheder kunne basere sig på en kombination af kvantitative og kvalitative elementer på klart definerede betingelser. Kommissionen bør tillægges beføjelser til at give vejledning om, under hvilke omstændigheder de nationale myndigheder kan anvende en tilgang, der kombinerer kvantitative og kvalitative tærskelkriterier, samt til at udarbejde en delegeret retsakt om kriterierne. Personer, der er berettiget til undtagelsen for accessoriske aktiviteter, herunder prisstillere, er dem, der handler for egen regning eller yder anden investeringservice end handel for egen regning med råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater deraf til deres hovederhvervs kunder eller leverandører. Undtagelsen bør kunne anvendes for hvert af disse tilfælde individuelt og samlet set, hvor aktiviteten er accessorisk i forhold til deres hovederhverv, når det vurderes på koncernniveau. Undtagelsen for accessoriske aktiviteter bør ikke kunne anvendes af personer, der anvender en algoritmisk højfrekvenshandelsteknik eller indgår i en koncern, hvis hovederhverv er ydelse af investeringservice eller bankaktiviteter, eller som fungerer som prisstiller i forbindelse med råvarederivater.

(12) De kompetente myndigheder skal på nuværende tidspunkt fastsætte og anvende lofter for, hvor stor en nettoposition, en person på et hvilket som helst tidspunkt kan have i råvarederivater, der handles på markedspladser, og gennem økonomisk tilsvarende over-the-counter (OTC)-kontrakter. Da ordningen for positionslofter har vist sig at være ugunstig for udviklingen af nye råvaremarkeder, bør nye råvaremarkeder udelukkes fra ordningen for positionslofter. Positionslofter bør i stedet kun gælde for kritiske eller væsentlige råvarederivater, der handles på markedspladser, og for deres økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter. Kritiske eller væsentlige derivater er råvarederivater med åbne positioner på gennemsnitligt mindst 300 000 partier over en periode på et år. På grund af landbrugsråvarers kritiske betydning for borgerne vil landbrugsråvarederivater og deres økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter forblive under den nuværende ordning for positionslofter.

(13) Direktiv 2014/65/EU tillader ikke afdækningsundtagelser for nogen finansielle enheder. Adskillige overvejende kommercielle koncerner, som etablerede en finansiell enhed til deres handelsformål, har befundet sig i en situation, hvor deres finansielle enhed ikke kunne foretage al handel for koncernen, da den finansielle enhed ikke var berettiget til afdækningsundtagelsen. Derfor bør der indføres en snævert defineret afdækningsundtagelse for finansielle enheder. Afdækningsundtagelsen bør kunne anvendes, hvor en person inden for en overvejende kommerciel koncern er blevet registreret som et investeringsselskab og handler på vegne af denne koncern. For at begrænse afdækningsundtagelsen til at omfatte de finansielle enheder, der handler på vegne af de ikkefinansielle enheder i en overvejende kommerciel koncern, bør denne undtagelse kun finde anvendelse på de positioner, der besiddes af en sådan finansiell enhed, som objektivt kan måles til at reducere risici, der er direkte knyttet til koncernens ikkefinansielle enheders forretningsmæssige aktiviteter.

(14) Selv for likvide kontrakter agerer typisk kun et begrænset antal markedsdeltagere som prisstillere på råvaremarkederne. Når disse markedsdeltagere skal anvende positionslofter, er de som prisstillere ikke i stand til at være lige så effektive. Der bør derfor indføres en undtagelse fra ordningen for positionslofter for finansielle og ikkefinansielle modparter for positioner, der hidrører fra transaktioner, der er indgået for at opfylde forpligtelser til at tilføre likviditet.

(15) Ændringerne for så vidt angår ordningen for positionslofter er udformet for at støtte udviklingen af nye energikontrakter og har ikke til formål at slække på ordningen for landbrugsråvarederivater.

(16) Den nuværende ordning for positionslofter anerkender heller ikke securitiserede derivaters unikke karakteristika. Securitiserede derivater er værdipapirer som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 44), litra c), i direktiv 2014/65/EU. Markedet for securitiserede råvarederivater er kendetegnet ved en lang række forskellige udstedelser, der hver er registreret i værdipapircentralen med en specifik størrelse, og alle eventuelle forøgelse følger en specifik procedure, der er behørigt godkendt af den relevante kompetente myndighed. Dette står i modsætning til råvarederivatkontrakter, hvor antallet af åbne positioner og dermed størrelsen af en position potentielt er ubegrænset. På udstedelsestidspunktet er udstederen eller formidleren, der står for udstedelsens distribution, i besiddelse af 100 % af udstedelsen, hvilket vanskeliggør selve anvendelsen af en ordning for positionslofter. Desuden er det i sidste ende et stort antal detailinvestorer, som er i besiddelse af de fleste securitiserede derivater, hvilket ikke giver anledning til samme risiko for misbrug af en dominerende stilling eller korrekte prisdannelses- og afviklingsbetingelser som for råvarederivatkontrakter. Endvidere er begreberne spotmåned og andre måneder, for hvilke der skal fastsættes positionslofter i henhold til artikel 57, stk. 3, i direktiv 2014/65/EU, ikke gældende for securitiserede derivater. Securitiserede derivater bør derfor udelukkes fra anvendelse af ordningen for positionslofter og rapporteringskravene.

(17) Siden direktiv 2014/65/EU trådte i kraft, er ingen kontrakter for samme råvarederivat blevet identificeret. På grund af begrebet »samme råvarederivat« i nævnte direktiv er beregningsmetoden til bestemmelse af de andre måneders positionslofter til skade for den markedsplads, der har det mindre likvide marked, når markedspladser konkurrerer om råvarederivater, der er baseret på den samme underliggende råvare og har samme karakteristika. Derfor bør henvisningen til »samme kontrakt« i direktiv 2014/65/EU udgå. Kompetente myndigheder bør være i stand til at nå til enighed om, at de råvarederivater, der handles på deres respektive markedspladser, er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika, i hvilket tilfælde den centrale kompetente myndighed som defineret i artikel 57, stk. 6, første afsnit, i direktiv 2014/65/EU bør fastsætte positionsloftet.

(18) Der findes betydelige forskelle i den måde, hvorpå positioner forvaltes af markedspladser i Unionen. Derfor bør positionsforvaltningskontrollen styrkes, hvor det er nødvendigt.

(19) For at sikre en yderligere udvikling af eurodenominerede råvaremarkeder i Unionen bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår følgende: proceduren, ifølge hvilken personer kan anmode om en undtagelse for positioner, der hidrører fra transaktioner, der er indgået for at opfylde forpligtelser til at tilføre likviditet; proceduren, ifølge hvilken en finansiel enhed, der indgår i en overvejende kommerciel koncern, kan anmode om en afdækningsundtagelse for positioner, der besiddes af den pågældende finansielle enhed og objektivt kan måles til at reducere risici, der er direkte knyttet til den overvejende kommercielle koncerns ikkefinansielle enheders forretningsmæssige aktiviteter; præciseringen af indholdet af positionsforvaltningskontrol og udarbejdelsen af kriterier for fastlæggelse af, hvornår en aktivitet skal anses for at være accessorisk i forhold til hovederhvervet på koncernniveau. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning⁵). For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.

(20) EU's emissionshandelssystem (ETS) er Unionens flagskibspolitik for at opnå dekarbonisering af økonomien i overensstemmelse med Europas grønne pagt. Handel med emissionskvoter og derivater heraf er omfattet af direktiv 2014/65/EU og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014⁶⁾ og er et vigtigt element i Unionens CO₂-marked. Undtagelsen vedrørende accessoriske aktiviteter i henhold til direktiv 2014/65/EU giver visse markedsdeltagere mulighed for at drive virksomhed på markeder for emissionskvoter uden at skulle have tilladelse som investeringsselskaber, forudsat at visse betingelser er opfyldt. I betragtning af betydningen af ordentlige, velregulerede og tilsynsbelagte finansielle markeder, den væsentlige rolle, som ETS spiller for at nå Unionens bæredygtighedsmål, og den rolle, som et velfungerende sekundært marked for emissionskvoter har i forhold til at understøtte ETS's funktion, er det af afgørende betydning, at undtagelsen vedrørende accessoriske aktiviteter er udformet på en sådan måde, at den bidrager til disse mål. Dette er navnlig relevant, når handel med emissionskvoter finder sted på tredjelandes markedspladser. Med henblik på at sikre beskyttelsen af Unionens finansielle stabilitet, markedets integritet, investorbeskyttelsen og de lige konkurrencevilkår og sikre, at ETS fortsat fungerer på en gennemsigtig og robust måde for at sikre omkostningseffektive emissionsreduktioner, bør Kommissionen overvåge den videre udvikling af handelen med emissionskvoter og derivater deraf i Unionen og i tredjelande, vurdere virkningen af undtagelsen vedrørende accessoriske aktiviteter for ETS og om nødvendigt foreslå passende ændringer med hensyn til anvendelsesområdet for og anvendelsen af undtagelsen vedrørende accessoriske aktiviteter.

(21) For at skabe yderligere juridisk klarhed, undgå en unødigt administrativ byrde for medlemsstaterne og sikre en ensartet retlig ramme for investeringsselskaber, som vil falde ind under anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034⁷⁾ fra den 26. juni 2021, er det hensigtsmæssigt at udskyde datoen for gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878⁸⁾ for så vidt angår de foranstaltninger, der finder anvendelse på investeringsselskaber. For at sikre en konsekvent anvendelse af de retlige rammer, der gælder for investeringsselskaber, fastsat i artikel 67 i direktiv (EU) 2019/2034, bør fristen for gennemførelse af direktiv (EU) 2019/878 for så vidt angår investeringsselskaber derfor forlænges indtil den 26. juni 2021.

(22) For at sikre, at de mål, der forfølges med ændringerne af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU⁹⁾ og (EU) 2019/878, nås, og navnlig for at undgå forstyrrende virkninger for medlemsstaterne, er det hensigtsmæssigt at fastsætte, at disse ændringer træder i kraft den 28. december 2020. Selv om det fastsættes, at disse ændringer anvendes med tilbagevirkende kraft, tages der ikke desto mindre højde for de berørte personers berettigede forventninger, da ændringerne ikke griber ind i de erhvervsdrivendes eller enkeltpersoners rettigheder og forpligtelser.

(23) Direktiv 2013/36/EU, 2014/65/EU og (EU) 2019/878 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(24) Dette ændringsdirektiv har til formål at supplere allerede eksisterende EU-ret, og dets mål kan derfor bedre nås på EU-plan end gennem forskellige nationale initiativer. De finansielle markeder er i sagens natur grænseoverskridende og bliver det mere og mere. På grund af denne integration ville isolerede nationale tiltag være langt mindre effektive og føre til opsplitning af markederne, hvilket ville føre til regelarbitrage og konkurrenceforvridning.

(25) Målet for dette direktiv, nemlig at forbedre eksisterende EU-ret for at sikre ensartede og passende krav, som finder anvendelse på investeringsselskaber i hele Unionen, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen

kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(26) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹⁰⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(27) I lyset af behovet for at indføre målrettede foranstaltninger til at støtte økonomisk genopretning efter covid-19-krisen så hurtigt som muligt bør dette direktiv som følge af den hastende karakter træde i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2014/65/EU

I direktiv 2014/65/EU foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, litra j), affattes således:

»j) Personer:

i) der handler for egen regning, herunder prisstillere, med råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater heraf, bortset fra personer, der handler for egen regning ved udførelse af kundeordrer, eller

ii) der yder investeringservice, bortset fra handel for egen regning, inden for råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater heraf til kunderne eller leverandørerne i deres hovederhverv,

forudsat:

- at dette for hvert af ovennævnte tilfælde både individuelt og samlet set er en accessorisk aktivitet i forhold til deres hovederhverv på koncernniveau
- at disse personer er ikke en del af en koncern, hvis hovederhverv er ydelse af investeringservice i henhold til dette direktiv, udførelse af enhver aktivitet, der er opført i bilag I til direktiv 2013/36/EU, eller at fungere som prisstiller for råvarederivater
- at disse personer ikke anvender en algoritmisk højfrekvenshandelsteknik, og
- at disse personer på begæring aflægger beretning til den kompetente myndighed om de kriterier, de lægger til grund for at vurdere, at deres aktivitet som omhandlet i nr. i) og ii) er accessorisk i forhold til deres hovederhverv.«

b) Stk. 4, affattes således:

»4. Senest den 31. juli 2021 vedtager Kommissionen en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 89 med henblik på at supplere dette direktiv ved med henblik på nærværende artikels stk. 1, litra j), at præcisere kriterierne for fastlæggelse af, hvornår en aktivitet skal anses for at være accessorisk i forhold til hovederhvervet på koncernniveau.

Disse kriterier tager følgende elementer i betragtning:

- a) om den udestående nominelle nettoeksponering i råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater heraf med henblik på kontant afregning, der handles i Unionen, eksklusive råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater heraf, der handles på en markedsplads, ligger under en årlig tærskelværdi på 3 mia. EUR, eller
- b) om den kapital, der er investeret i den koncern, som personen tilhører, overvejende anvendes til koncernens hovederhverv, eller
- c) om omfanget af de aktiviteter, der er omhandlet i stk. 1, litra j), overstiger den samlede størrelse af de øvrige handelsaktiviteter på koncernniveau eller ej.

De i dette stykke omhandlede aktiviteter betragtes på koncernniveau.

De i dette stykkes andet afsnit omhandlede elementer omfatter ikke:

- a) koncerninterne transaktioner som omhandlet i artikel 3 i forordning (EU) nr. 648/2012, som tjener likviditets- eller risikostyringsformål på tværs af koncernen
- b) transaktioner i råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater deraf, som objektivt kan måles til at reducere risici direkte knyttet til den forretningsmæssige aktivitet eller likviditetsfinansieringen
- c) transaktioner i råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater deraf, som foretages for at opfylde forpligtelser til at tilføre en markedsplads likviditet, hvor disse forpligtelser kræves af tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med EU-retten eller nationale love og administrative bestemmelser eller af markedspladser.«

2) Artikel 4, stk. 1, ændres således:

a) Følgende nummer indsættes:

»8a) »skift af finansielle instrumenter«: salg af et finansielt instrument og køb af et andet finansielt instrument eller udøvelse af retten til at foretage ændringer med hensyn til et eksisterende finansielt instrument«.

b) Følgende nummer indsættes:

»44a) »make-whole klausul«: en klausul, der har til formål at beskytte investoren ved at sikre, at udstederen i tilfælde af førtidig indløsning af en obligation er forpligtet til at betale den investor, der besidder obligationen, et beløb svarende til summen af nettonutidsværdien af de forventede resterende kuponbetalinger indtil udløb og hovedstolen af den obligation, der skal indløses«.

c) Nr. 59) affattes således:

»59) »landbrugsråvarederivater«: derivatkontrakter vedrørende produkter anført i artikel 1 i og bilag I, del I til XX og XXIV/1, til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 (*1) og produkter anført i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 (*2)

(*1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 671)."

(*2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 af 11. december 2013 om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1184/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 104/2000 (EUT L 354 af 28.12.2013, s. 1).«"

d) Følgende nummer indsættes:

»62a) »elektronisk format«: ethvert varigt medium, bortset fra papir«.

e) Følgende nummer tilføjes:

»65) »overvejende kommerciel koncern«: enhver koncern, hvis hovederhverv ikke er ydelse af investeringsservice som defineret i dette direktiv eller udførelse af en aktivitet, der er opført i bilag I til direktiv 2013/36/EU, eller at fungere som prisstiller for råvarederivater«.

3) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 16a

Undtagelser fra produktstyringskrav

Et investeringsselskab er undtaget fra kravene fastsat i artikel 16, stk. 3, andet til femte afsnit, og artikel 24, stk. 2, når den investeringsservice, det yder, vedrører obligationer uden andre indbyggede derivater end en make-whole klausul, eller når de finansielle instrumenter udelukkende markedsføres eller distribueres til godkendte modparter.«

4) Artikel 24 ændres således:

a) I stk. 4 tilføjes følgende afsnit:

»Hvor aftalen om at købe eller sælge et finansielt instrument indgås ved hjælp af fjernkommunikation, som forhindrer den forudgående indgivelse af oplysninger om omkostninger og gebyrer, kan investeringsselskabet give oplysninger om omkostninger og gebyrer enten i elektronisk format eller på papir, hvis en detailkunde anmoder herom, uden unødigt forsinkelse efter transaktionens gennemførelse, forudsat at begge følgende betingelser er opfyldt:

- i) kunden har indvilliget i at modtage oplysningerne uden unødigt forsinkelse efter gennemførelsen af transaktionen
- ii) investeringsselskabet har givet kunden mulighed for at udskyde gennemførelsen af transaktionen, indtil kunden har modtaget oplysningerne.

Ud over kravene i tredje afsnit er investeringsselskabet forpligtet til at give kunden mulighed for at modtage oplysninger om omkostninger og gebyrer over telefonen, inden transaktionen gennemføres.«

b) Følgende stykke indsættes:

»5a. Investeringsselskaber giver alle de oplysninger, der kræves givet i henhold til dette direktiv, til kunder eller potentielle kunder i elektronisk format, medmindre kunden eller den potentielle kunde er en detailkunde eller en potentiel detailkunde, som har anmodet om at modtage oplysningerne på papir, i hvilket tilfælde disse oplysninger gives på papir, gratis.

Investeringsselskaber oplyser detailkunder eller potentielle detailkunder om, at de har mulighed for at modtage oplysningerne på papir.

Investeringsselskaber oplyser eksisterende detailkunder, som modtager de oplysninger, der kræves i henhold til dette direktiv, på papir om, at de vil modtage disse oplysninger i elektronisk format, mindst otte uger inden de sender disse oplysninger i elektronisk format. Investeringsselskaber oplyser disse eksisterende detailkunder om, at de kan vælge enten fortsat at modtage oplysninger på papir eller skifte til oplysninger i elektronisk format. Investeringsselskaber oplyser også eksisterende detailkunder om, at der vil ske et automatisk skift til det elektroniske

format, hvis de ikke anmoder om fortsat levering af oplysningerne på papir inden for denne periode på otte uger. Der er ikke pligt til at informere eksisterende detailkunder, som allerede modtager de oplysninger, der kræves i henhold til dette direktiv, i elektronisk format.«

c) Følgende stykke indsættes:

»9a. Medlemsstaterne sikrer, at tredjemands levering af analyser til investeringsselskaber, der yder porteføljepleje eller anden investeringsservice eller accessoriske tjenesteydelser til kunder, anses for at opfylde forpligtelserne i stk. 1, hvis:

- a) der, inden ordredførelses- eller analysetjenesteydelserne er blevet leveret, er indgået en aftale mellem investeringsselskabet og leverandøren af analyser om, hvilken del af kombinerede gebyrer eller samlede betalinger for ordredførelsestjenesteydelser og analyser, der kan henføres til analyser,
- b) investeringsselskabet underretter sine kunder om de samlede betalinger for ordredførelsestjenesteydelser og analyser til tredjepartsudbydere af analyser, og
- c) de analyser, for hvilke de kombinerede gebyrer eller den samlede betaling finder sted, vedrører udstedere, hvis markedsværdi i de 36 måneder, der er gået forud for leveringen af analyserne, ikke oversteg 1 mia. EUR som udtrykt ved kursværdien ved årets udgang for de år, hvor de er eller var børsnoterede, eller ved egenkapitalen for de regnskabsår, hvor de ikke er eller var børsnoterede.

Med henblik på denne artikel forstås ved analyser analysemateriale eller -tjenesteydelser i forbindelse med et eller flere finansielle instrumenter eller andre aktiver eller udstedere eller potentielle udstedere af finansielle instrumenter, eller analysemateriale eller -tjenesteydelser tæt knyttet til en specifik branche eller et specifikt marked, således at det informerer opfattelsen af finansielle instrumenter, aktiver eller udstedere inden for den pågældende branche eller det pågældende marked.

Analyser omfatter også materiale eller tjenesteydelser, som eksplicit eller implicit indeholder anbefalinger eller forslag til en investeringsstrategi og giver en begrundet udtalelse om finansielle instrumenters eller aktivers aktuelle eller fremtidige værdi eller pris eller på anden måde indeholder analyser og genuin viden og når konklusioner baseret på nye eller eksisterende oplysninger, der kan bruges til at informere en investeringsstrategi og være relevante og i stand til at tilføje merværdi til investeringsselskabets beslutninger på vegne af kunder, der betaler for analyserne.«

5) I artikel 25, stk. 2, tilføjes følgende afsnit:

»Når investeringsselskaber yder enten investeringsrådgivning eller porteføljepleje, der omfatter skift af finansielle instrumenter, indhenter de de nødvendige oplysninger om kundens investering og analyserer omkostningerne og fordelene ved skiftet af finansielle instrumenter. Når investeringsselskaber yder investeringsrådgivning, oplyser de kunden om, hvorvidt fordelene ved skiftet af finansielle instrumenter er større end omkostningerne forbundet med et sådant skift eller ej.«

6) I artikel 27, stk. 3, tilføjes følgende afsnit:

»De periodiske rapporteringskrav over for offentligheden, der er fastsat i dette stykke, finder først anvendelse fra den 28. februar 2023. Kommissionen foretager en omfattende gennemgang af hensigtsmæssigheden af rapporteringskravene fastsat i dette stykke og forelægger en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet senest den 28. februar 2022.«

7) I artikel 27, stk. 6, tilføjes følgende afsnit:

»Kommissionen foretager en omfattende gennemgang af hensigtsmæssigheden af de periodiske rapporteringskrav fastsat i dette stykke og forelægger en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet senest 28. februar 2022.«

8) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 29a

Tjenesteydelser, der leveres til professionelle kunder

1. Kravene fastsat i artikel 24, stk. 4, litra c), finder ikke anvendelse på andre tjenesteydelser, der leveres til professionelle kunder, end investeringsrådgivning og porteføljepleje.
2. Kravene fastsat i artikel 25, stk. 2, tredje afsnit, og artikel 25, stk. 6, finder ikke anvendelse på tjenesteydelser, der leveres til professionelle kunder, medmindre disse kunder enten i elektronisk format eller på papir meddeler investeringsselskabet, at de ønsker at benytte sig af de rettigheder, der er fastlagt i nævnte bestemmelser.
3. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber fører et register over de i stk. 2 omhandlede meddelelser fra kunder.«

9) I artikel 30, stk. 1, affattes første afsnit således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber, der har tilladelse til at udføre ordrer for kunders regning, og/eller til at handle for egen regning og/eller modtage og formidle ordrer, har muligheden for at tilvejebringe eller indgå i transaktioner med godkendte modparter uden at være forpligtet til at efterkomme artikel 24, bortset fra nævntes stk. 5a, artikel 25, artikel 27 og artikel 28, stk. 1, i forbindelse med sådanne transaktioner eller med en accessorisk tjenesteydelse direkte knyttet til disse transaktioner.«

10) I artikel 57 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med den beregningsmetode, der er fastsat af ESMA i de reguleringsmæssige tekniske standarder vedtaget i overensstemmelse med stk. 3, fastsætter og anvender lofter for, hvor stor en nettoposition en person på et hvilket som helst tidspunkt kan have i landbrugsråvarederivater og kritiske eller væsentlige råvarederivater, der handles på markedspladser og gennem økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter. Råvarederivater anses for at være kritiske eller væsentlige, hvor summen af alle slutpositionsindehaveres nettopositioner udgør størrelsen af deres åbne positioner og udgør mindst 300 000 partier i gennemsnit over en periode på et år. Lofterne fastsættes på basis af alle de positioner, en person besidder, og dem, der besiddes på vedkommendes vegne på samlet koncernniveau, med henblik på at:

- a) forhindre markedsmisbrug
- b) støtte korrekte prisdannelses- og afviklingsbetingelser, herunder at forhindre markedsforvridende positioner og navnlig sikre konvergens mellem derivaters priser i leveringsmåneden og spotpriserne på den underliggende råvare, uden at dette dog berører prisfastsættelsen på markedet for den underliggende råvare.

Positionslofterne omhandlet i stk. 1 finder ikke anvendelse på:

- a) positioner, der besiddes af eller på vegne af en ikkefinansiel enhed, og som objektivt kan måles til at reducere risici direkte knyttet til den pågældende ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet
- b) positioner, der besiddes af eller på vegne af en finansiel enhed, der indgår i en overvejende kommerciel koncern og handler på vegne af en ikkefinansiel enhed i den overvejende kommercielle koncern, hvor disse positioner objektivt kan måles til at reducere risici direkte knyttet til den pågældende ikkefinansielle enheds forretningsmæssige aktivitet
- c) positioner, der besiddes af finansielle og ikkefinansielle modparter med hensyn til positioner, som objektivt kan måles til at hidrøre fra transaktioner, der er indgået for at opfylde forpligtelser til at tilføre en markedsplads likviditet som omhandlet i artikel 2, stk. 4, fjerde afsnit, litra c),
- d) øvrige værdipapirer som omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 44), litra c), der vedrører en råvare eller et underliggende aktiv som omhandlet i bilag I, afsnit C, nr. 10).

ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til fastlæggelse af en procedure, ved hvilken en finansiel enhed, der indgår i en overvejende kommerciel koncern, kan anmode om en afdækningsundtagelse for positioner, der besiddes af den pågældende finansielle enhed og objektivt kan måles til at reducere risici, der er direkte knyttet til koncernens ikkefinansielle enheders forretningsmæssige aktiviteter.

ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til fastlæggelse af en procedure, der fastsætter, hvordan personer kan ansøge om en undtagelse for positioner, som hidrører fra transaktioner, der er indgået for at opfylde forpligtelser til at tilføre en markedsplads likviditet.

ESMA forelægger de i tredje og fjerde afsnit omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. november 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i tredje og fjerde afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.«

b) Stk. 3 og 4 affattes således:

»3. ESMA udarbejder en liste over de i stk. 1 omhandlede kritiske eller væsentlige råvarederivater og udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til fastlæggelse af den beregningsmetode, som kompetente myndigheder skal anvende, når de fastslår positionslofter for spotmåneden og for andre måneder for fysisk afviklede og kontant afviklede råvarederivater baseret på det pågældende derivats karakteristika.

Ved udarbejdelsen af listen over de i stk. 1 omhandlede kritiske eller væsentlige råvarederivater tager ESMA følgende faktorer i betragtning:

- a) markedsdeltagernes antal
- b) den underliggende råvare for det pågældende derivat.

Ved fastlæggelsen af den i første afsnit omhandlede beregningsmetode tager ESMA følgende faktorer i betragtning:

- a) det disponible udbud af den underliggende råvare
- b) det samlede antal åbne positioner i det pågældende derivat og i andre finansielle instrumenter med samme underliggende råvare
- c) markedsdeltagernes antal og størrelse

- d) det underliggende råvaremarkeds karakteristika, herunder produktionsmønstre, forbrug og transport til markedet
- e) udviklingen af nye råvarederivater
- f) erfaringer fra investeringsselskaber eller markedsoperatører, der driver en markedsplads, og fra andre jurisdiktioner med hensyn til positionslofterne.

ESMA forelægger de i første afsnit omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. november 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

4. En kompetent myndighed fastsætter positionslofter for kritiske eller væsentlige råvarederivater og landbrugsråvarederivater, der handles på markedspladser, baseret på den beregningsmetode, der er fastlagt i reguleringsmæssige tekniske standarder vedtaget af Kommissionen i henhold til stk. 3. Sådanne positionslofter skal omfatte økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter.

En kompetent myndighed reviderer positionslofterne, der er omhandlet i første afsnit, når der er en betydelig forandring på markedet, herunder en betydelig forandring i disponibelt udbud eller åbne positioner, baseret på dens bestemmelse af disponibelt udbud og åbne positioner, og ændrer positionslofterne i overensstemmelse med den beregningsmetode, der er fastlagt i reguleringsmæssige tekniske standarder vedtaget af Kommissionen i henhold til stk. 3.«

c) Stk. 6, 7 og 8 affattes således:

»6. Hvor landbrugsråvarederivater, der er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika, handles i betydeligt omfang på markedspladser i mere end én jurisdiktion, eller hvor kritiske eller væsentlige råvarederivater, der er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika, handles på markedspladser i mere end én jurisdiktion, fastsætter den kompetente myndighed for den markedsplads, hvor handelen har det største omfang (»den centrale kompetente myndighed«) det fælles positionsloft, der skal anvendes på al handel med de pågældende derivater. Den centrale kompetente myndighed rådfører sig med de kompetente myndigheder for andre markedspladser, hvor disse landbrugsråvarederivater handles i betydeligt omfang, eller hvor kritiske eller væsentlige råvarederivater handles, om det fælles positionsloft, der skal anvendes, og om eventuelle revisioner af dette fælles positionsloft.

Kompetente myndigheder, der ikke er enige i den centrale kompetente myndigheds fastsættelse af et fælles positionsloft, fremsætter skriftligt de fuldstændige og detaljerede årsager til, at de finder, at de i stk. 1 fastsatte krav ikke er overholdt. ESMA afgør eventuelle tvister som følge af uenighed mellem kompetente myndigheder i overensstemmelse med sine beføjelser i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

De kompetente myndigheder for de markedspladser, hvor landbrugsråvarederivater, der er baseret på den samme underliggende råvare og har samme karakteristika, handles i betydeligt omfang, eller kritiske eller væsentlige råvarederivater, der er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika, handles, og de kompetente myndigheder for indehaverne af positioner inden for de pågældende derivater opretter samarbejdsordninger, der skal omfatte udveksling af relevante oplysninger, med henblik på at muliggøre kontrol med og håndhævelse af det fælles positionsloft.

7. ESMA kontrollerer mindst én gang om året den måde, de kompetente myndigheder har gennemført de positionslofter, der er fastsat i overensstemmelse med den beregningsmetode, ESMA har fastsat i henhold til stk. 3. I den forbindelse sikrer ESMA, at et fælles positionsloft anvendes effektivt på landbrugsråvarederivaterne og de kritiske eller væsentlige kontrakter, der er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika, uanset hvor de handles, jf. stk. 6.

8. Medlemsstaterne sikrer, at et investeringsselskab eller en markedsoperatør, der driver en markedsplads, som handler med råvarederivater, foretager positionsforvaltningskontrol, herunder beføjelse for markedspladsen til at:

- a) overvåge personernes åbne positioner
- b) indhente oplysninger, herunder al relevant dokumentation, fra personer om størrelsen af og formålet med en indgået position eller eksponering og oplysninger om de egentlige eller underliggende ejere, eventuelle tilknyttede aftalte ordninger og eventuelle aktiver eller passiver i det underliggende marked, herunder, hvor det er relevant, positioner, der besiddes i råvarederivater, der er baseret på samme underliggende råvare og har samme karakteristika, på andre markedspladser og gennem økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter via medlemmer og deltagere
- c) anmode om, at en person midlertidigt eller permanent bringer en position til ophør eller reducerer den, og iværksætte ensidige tiltag til at sikre, at positionen bringes til ophør eller reduceres, hvor personen ikke følger et sådan pålæg, og
- d) kræve, at en person midlertidigt fører likviditet tilbage på markedet til en aftalt pris og i en aftalt mængde med det udtrykkelige formål at afbøde virkningen af en stor og dominerende position.

ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til at præcisere indholdet af positionsforvaltningskontrol, hvorved de pågældende markedspladsers karakteristika tages i betragtning.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. november 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i dette stykkes andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.«

d) Stk. 12, litra d), affattes således:

»d) definitionen af, hvad der udgør betydeligt omfang i henhold til denne artikels stk. 6«.

11) I artikel 58 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1 tilføjes følgende afsnit:

»Positionsrapportering finder ikke anvendelse på øvrige værdipapirer som omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 44), litra c), der vedrører en råvare eller et underliggende aktiv som omhandlet i bilag I, afsnit C, nr. 10).«

b) Stk. 2 affattes således:

»2. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber, der handler med råvarederivater eller emissionskvoter eller derivater deraf uden for en markedsplads, som minimum på daglig basis

forsyner den centrale kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 57, stk. 6, eller, hvor der ikke er en central kompetent myndighed, den kompetente myndighed for en markedsplads, hvor råvarederivaterne eller emissionskvoterne eller derivaterne heraf handles, med en fuldstændig oversigt over deres positioner inden for økonomisk tilsvarende OTC-kontrakter og, når det er relevant, inden for råvarederivater, emissionskvoter eller derivater heraf, der handles på en markedsplads, samt deres kunders positioner og disses kunders positioner, indtil slutkunden er nået, i overensstemmelse med artikel 26 i forordning (EU) nr. 600/2014 og i givet fald artikel 8 i forordning (EU) nr. 1227/2011.«

12) Artikel 73, stk. 2, affattes således:

»2. Medlemsstaterne stiller krav om, at investeringsselskaber, markedsoperatører, APA'er og ARM'er godkendes i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014, der har en undtagelse i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 2, stk. 3, kreditinstitutter, der beskæftiger sig med investeringsaktiviteter og accessoriske tjenesteydelser, og filialer af tredjelandsselskaber har passende procedurer for deres ansatte, således at de ansatte kan indberette potentielle og faktiske overtrædelser internt gennem en særlig uafhængig og selvstændig kanal.«

13) Artikel 89, stk. 2 til 5, affattes således:

»2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 2, stk. 3, artikel 2, stk. 4, artikel 4, stk. 1, nr. 2), andet afsnit, artikel 4, stk. 2, artikel 13, stk. 1, artikel 16, stk. 12, artikel 23, stk. 4, artikel 24, stk. 13, artikel 25, stk. 8, artikel 27, stk. 9, artikel 28, stk. 3, artikel 30, stk. 5, artikel 31, stk. 4, artikel 32, stk. 4, artikel 33, stk. 8, artikel 52, stk. 4, artikel 54, stk. 4, artikel 58, stk. 6, artikel 64, stk. 7, artikel 65, stk. 7, og artikel 79, stk. 8, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 2. juli 2014.

3. Den i artikel 2, stk. 3, artikel 2, stk. 4, artikel 4, stk. 1, nr. 2), andet afsnit, artikel 4, stk. 2, artikel 13, stk. 1, artikel 16, stk. 12, artikel 23, stk. 4, artikel 24, stk. 13, artikel 25, stk. 8, artikel 27, stk. 9, artikel 28, stk. 3, artikel 30, stk. 5, artikel 31, stk. 4, artikel 32, stk. 4, artikel 33, stk. 8, artikel 52, stk. 4, artikel 54, stk. 4, artikel 58, stk. 6, artikel 64, stk. 7, artikel 65, stk. 7, og artikel 79, stk. 8, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 2, stk. 3, artikel 2, stk. 4, artikel 4, stk. 1, nr. 2), andet afsnit, artikel 4, stk. 2, artikel 13, stk. 1, artikel 16, stk. 12, artikel 23, stk. 4, artikel 24, stk. 13, artikel 25, stk. 8, artikel 27, stk. 9, artikel 28, stk. 3, artikel 30, stk. 5, artikel 31, stk. 4, artikel 32, stk. 4, artikel 33, stk. 8, artikel 52, stk. 4, artikel 54, stk. 4, artikel 58, stk. 6, artikel 64, stk. 7, artikel 65, stk. 7, eller artikel 79, stk. 8, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.«

14) I artikel 90 indsættes følgende som stk. 1a:

»1a. Senest den 31. december 2021 gennemgår Kommissionen virkningen af den undtagelse, der er fastsat i artikel 2, stk. 1, litra j), for så vidt angår emissionskvoter eller derivater heraf, og

ledsager, hvor det er relevant, denne gennemgang med et lovgivningsmæssigt forslag om ændring af denne undtagelse. I den forbindelse vurderer Kommissionen handelen med emissionskvoter og derivater heraf i Unionen og i tredjelande, virkningen af undtagelsen fastsat i artikel 2, stk. 1, litra j), for investorbeskyttelse, integriteten og gennemsigtigheden af markederne for emissionskvoter og derivater heraf, og hvorvidt der bør vedtages foranstaltninger vedrørende handel, der foregår på tredjelands markedspladser.«

Artikel 2

Ændringer af direktiv (EU) 2019/878

Artikel 2, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 28. december 2020 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme:

- a) bestemmelserne i dette direktiv, for så vidt de vedrører kreditinstitutter
- b) dette direktivs artikel 1, stk. 1 og 9, for så vidt angår artikel 2, stk. 5 og 6, og artikel 21b i direktiv 2013/36/EU, for så vidt de vedrører kreditinstitutter og investeringsselskaber.

De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 29. december 2020. De bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme ændringerne i nærværende direktivs artikel 1, nr. 21), og artikel 1, nr. 29), litra a), b) og c), for så vidt angår artikel 84 og artikel 98, stk. 5 og 5a, i direktiv 2013/36/EU, finder dog anvendelse fra den 28. juni 2021 og de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme ændringerne i nærværende direktivs artikel 1, nr. 52) og 53), for så vidt angår artikel 141b og 141c og artikel 142, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU, finder anvendelse fra den 1. januar 2022.

Medlemsstaterne vedtager, offentliggør og anvender senest den 26. juni 2021 de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, for så vidt de vedrører investeringsselskaber, bortset fra de foranstaltninger, der er omhandlet i første afsnit, litra b).

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til nærværende direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.«

Artikel 3

Ændringer af direktiv 2013/36/EU

Artikel 94, stk. 2, tredje, fjerde og femte afsnit, affattes således:

»Med henblik på at identificere medarbejdere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på instituttets risikoprofil som omhandlet i artikel 92, stk. 3, undtagen medarbejdere i investeringsselskaber, udarbejder EBA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som fastlægger kriterierne for at definere følgende:

- a) ledelsesmæssigt ansvar og kontrolfunktioner
- b) væsentlig forretningsenhed og væsentlig indflydelse på den relevante forretningsenheds risikoprofil og
- c) andre kategorier af medarbejdere, som ikke udtrykkeligt er omhandlet af artikel 92, stk. 3, hvis arbejde har indflydelse på instituttets risikoprofil, der forholdsmæssigt er lige så væsentlig som de medarbejderkategoriers indflydelse, der er omhandlet deri.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. december 2019.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i dette stykke omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Hvad angår reguleringsmæssige tekniske standarder for investeringsselskaber, finder de beføjelser, som er fastlagt i nærværende direktivs artikel 94, stk. 2, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/843 (3), fortsat anvendelse indtil den 26. juni 2021.

Artikel 4

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 28. november 2021 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 28. februar 2022.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

3. Uanset stk. 1 finder ændringerne af direktiv 2013/36/EU og (EU) 2019/878 anvendelse fra den 28. december 2020.

Artikel 5

Revision

Senest den 31. juli 2021 og på grundlag af resultatet af en offentlig høring foretaget af Kommissionen undersøger Kommissionen bl.a., a) hvordan værdipapirmarkedernes struktur, der afspejler den nye økonomiske virkelighed efter 2020, fungerer, data- og datakvalitetsspørgsmål vedrørende markedsstrukturen og reglerne om gennemsigtighed, herunder spørgsmål vedrørende tredjelande, b) reglerne for analyser, c) reglerne om alle former for betalinger til rådgivere og deres faglige kvalifikationsniveau, d) produktstyring, e) rapportering af tab og f) kundekategorisering. Kommissionen forelægger, hvis det er relevant, et lovgivningsforslag for Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel 6

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 7

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. februar 2021.

På Europa-Parlamentets vegne

D. M. SASSOLI

Formand

På Rådets vegne

A. P. ZACARIAS

Formand

- 1) EUT C 10 af 11.1.2021, s. 30.
- 2) Europa-Parlamentets holdning af 11.2.2021 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 15.2.2021.
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).
- 5) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 253).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
- 10) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2009/138/EF**af 25. november 2009****om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)****(omarbejdning)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter proceduren i traktatens artikel 251²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der skal foretages en række væsentlige ændringer i Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed, bortset fra livsforsikring³⁾, Rådets direktiv 78/473/EØF af 30. maj 1978 om samordning af administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser vedrørende coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet⁴⁾, Rådets direktiv 87/344/EØF af 22. juni 1987 om samordning af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om retshjælpforsikring⁵⁾, Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den frie udveksling af tjenesteydelser⁶⁾, Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (tredje skadesforsikringsdirektiv)⁷⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikringsselskaber i en forsikringsgruppe⁸⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF af 19. marts 2001 om sanering og likvidation af forsikringsselskaber⁹⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikringsvirksomhed¹⁰⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF af 16. november 2005 om genforsikringsvirksomhed¹¹⁾. Af klarhedshensyn bør disse direktiver omarbejdes.

(2) For at lette adgangen til og udøvelsen af disse former for livsforsikrings- og genforsikringsvirksomhed er det nødvendigt at fjerne de alvorligste forskelle i medlemsstaternes lovgivning for så vidt angår de regler, som forsikrings- og genforsikringsselskaber er underlagt. Der bør derfor opstilles retlige rammer for forsikrings- og genforsikringsselskabers udøvelse af forsikringsvirksomhed i hele det indre marked for

dermed at gøre det lettere for forsikrings- og genforsikringsselskaber med hovedsæde i Fællesskabet at påtage sig risici og forpligtelser i hele Fællesskabet.

(3) Af hensyn til et velfungerende indre marked bør der fastlægges samordnede regler for tilsyn med forsikringskoncerner og for foranstaltninger til sanering og likvidation af forsikringsselskaber med henblik på kreditorbeskyttelse.

(4) Visse selskaber, som præsterer forsikringstjenesteydelser, bør ikke være omfattet af det system, der oprettes i kraft af dette direktiv, det være sig på grund af deres størrelse, retlige status eller art — f.eks. en tæt tilknytning til offentlige forsikringsordninger — eller de specifikke tjenesteydelser, de præsterer. Det vil endvidere være hensigtsmæssigt i flere medlemsstater at udelukke bestemte organer, hvis virksomhed kun omfatter en meget begrænset sektor, og som lovgivningsmæssigt er begrænset til et bestemt geografisk område eller til bestemte personer.

(5) Meget små forsikringsselskaber, som opfylder visse betingelser, herunder bruttopræmieindtægter på under 5 mio. EUR, er undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde. Alle forsikrings- og genforsikringsselskaber, som allerede er godkendt i henhold til de nuværende direktiver, bør dog fortsat være godkendt, når dette direktiv gennemføres. Selskaber, som er undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde, bør kunne gøre brug af de grundlæggende friheder i henhold til traktaten. Disse selskaber bør have mulighed for at ansøge om tilladelse i henhold til dette direktiv med henblik på at drage fordel af enhedstilladelsen i henhold til dette direktiv.

(6) Det bør være muligt for medlemsstater at kræve, at selskaber, som udøver forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, og som er undtaget fra dette direktivs anvendelsesområde, registrerer sig. Medlemsstaterne kan også lade disse selskaber blive omfattet af finansielt og lovpligtigt tilsyn.

(7) Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse¹²⁾, Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om konsoliderede regnskaber¹³⁾, Rådets andet direktiv 84/5/EØF af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer¹⁴⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter¹⁵⁾ samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut¹⁶⁾ indeholder generelle regler på områderne bogholderi, ansvarsforsikring for motorkøretøjer, finansielle instrumenter og kreditinstitutter og definitioner inden for disse områder. Visse af definitionerne i disse direktiver bør finde anvendelse i forbindelse med dette direktiv.

(8) Adgang til udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed bør være betinget af en forudgående tilladelse. Der bør derfor fastsættes betingelser og procedurer for meddelelse af denne tilladelse og for et eventuelt afslag.

(9) De direktiver, som ophæves ved dette direktiv, fastsætter ikke nogen bestemmelser for omfanget af de genforsikringsaktiviteter, som et forsikringsselskab har fået tilladelse til at udøve. Det er op til medlemsstaterne at beslutte, om der skal fastsættes bestemmelser for dette.

(10) Henvisninger i dette direktiv til forsikrings- eller genforsikringsselskaber bør omfatte captive-forsikringsselskaber og captive-genforsikringsselskaber, undtagen når der er fastsat særlige bestemmelser for disse selskaber.

(11) Da dette direktiv udgør et centralt element i virkeliggørelsen af det indre marked, bør forsikrings- og genforsikringsselskaber, der har opnået tilladelse i deres hjemlande, have ret til at udøve en del af eller alle deres aktiviteter i hele Fællesskabet ved at etablere filialer eller præstere tjenesteydelser. Der bør derfor tages skridt til at tilvejebringe den harmonisering, der er nødvendig og tilstrækkelig til at opnå gensidig anerkendelse af tilladelser og tilsynsordninger, og dermed en fælles tilladelse, som gælder i hele Fællesskabet, og som åbner mulighed for, at tilsynet med et selskab udføres af hjemlandet.

(12) I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer (fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv)¹⁷⁾ er der fastsat regler for udnævnelse af skadesbehandlingsrepræsentanter. Disse regler bør finde anvendelse i forbindelse med dette direktiv.

(13) Genforsikringsselskaber bør begrænse deres målsætninger til udøvelse af genforsikringsvirksomhed og hermed forbundne aktiviteter. Et sådant krav bør ikke hindre et genforsikringsselskab i at udøve aktiviteter som f.eks. statistisk eller aktuarmæssig rådgivning, risikoanalyse eller forskning på sine kunders vegne. Det kan også omfatte udøvelse af funktionen som holdingselskab og virksomhed i relation til de aktiviteter i den finansielle sektor, der er omhandlet i artikel 2, stk. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat¹⁸⁾. Under alle omstændigheder tillader dette krav ikke, at der udøves bankvirksomhed eller finansielle aktiviteter, der ikke er relaterede hertil.

(14) Beskyttelse af forsikringstagerne forudsætter, at forsikrings- og genforsikringsselskaber er underlagt effektive solvenskrav, som vil føre til en effektiv kapitalfordeling i hele Den Europæiske Union. Det nuværende system er ikke længere tilstrækkeligt i lyset af udviklingen på markedet. Det er derfor nødvendigt at indføre en ny lovramme.

(15) I tråd med den seneste udvikling inden for risikostyring i International Association of Insurance Supervisors, International Accounting Standards Board og International Actuarial Association og på baggrund af den seneste udvikling inden for andre finanssektorer bør der vedtages en metode, som bygger på den økonomiske risiko, og som tilskynder forsikrings- og genforsikringsselskaber til at måle og forvalte deres risici korrekt. Harmoniseringen bør øges med specifikke regler for værdiansættelse af aktiver og passiver, herunder forsikringsmæssige hensættelser.

(16) Hovedformålet med regulering af og tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber er at sikre en hensigtsmæssig beskyttelse af forsikringstagerne og begunstigede. Begrebet begunstigede har til formål at dække enhver fysisk eller juridisk person, som har en rettighed i henhold til en forsikringsaftale. Finansiell stabilitet samt redelige og stabile markeder er andre mål for regulering af og tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, og disse bør også tages i betragtning, dog uden at hovedformålet af den grund undermineres.

(17) Solvensregimet, der fastsættes i dette direktiv, forventes at føre til en endnu bedre beskyttelse for forsikringstagerne. Det vil kræve, at medlemsstaterne tildeler tilsynsmyndigheder ressourcer til at nå

deres forpligtelser, som er fastsat i dette direktiv. Dette omfatter alle nødvendige kapaciteter, herunder finansielle og menneskelige ressourcer.

(18) Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder bør derfor have alle nødvendige beføjelser til at sikre, at forsikrings- og genforsikringsselskaber udøver deres virksomhed på betryggende vis i hele Fællesskabet, hvad enten det sker i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. For at sikre et effektivt tilsyn skal alle tilsynsmyndighedernes tiltag være proportionale med arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med et forsikringsselskabs eller et genforsikringsselskabs virksomhed, uanset hvilken betydning det omhandlede selskab har for den overordnede finansielle stabilitet på markedet.

(19) Dette direktiv bør ikke være for belastende for små og mellemstore forsikringsselskaber. En af måderne hvorpå dette kan opnås er ved en passende anvendelse af proportionalitetsprincippet. Dette princip bør både anvendes på kravene, der stilles til forsikrings- og genforsikringsselskaber, og på udøvelsen af tilsynsbeføjelser.

(20) Dette direktiv bør navnlig ikke være for belastende for forsikringsselskaber, der specialiserer sig i at præstere særlige typer af forsikringer eller tjenesteydelser til særlige kundesegmenter, og der bør i den forbindelse erkendes, at specialisering på denne måde kan være en værdifuld måde til effektivt og reelt at styre risiko. For at nå dette mål såvel som en passende anvendelse af proportionalitetsprincippet bør det også være muligt i specielle tilfælde at tillade, at selskaber anvender deres egne oplysninger til at kalibrere i risikomodulerne i solvenskapitalkravets standardformel.

(21) Dette direktiv bør også tage hensyn til captive-forsikringsselskabers og captive-genforsikringsselskabers særlige forhold. Da disse selskaber kun dækker risiko i forbindelse med den industri- eller handelskoncern, som de tilhører, bør der indføres passende fremgangsmåder i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet for at afspejle arten, omfanget og kompleksiteten af deres virksomhed.

(22) Tilsynet med genforsikringsaktiviteter bør tage hensyn til genforsikringssektorens særlige forhold, navnlig dens globale karakter og det forhold, at forsikringstagerne selv er forsikrings- eller genforsikringsselskaber.

(23) Tilsynsmyndighederne bør kunne indhente de oplysninger fra forsikrings- og genforsikringsselskaber, der er nødvendige med henblik på tilsynet, herunder i givet fald de oplysninger, som et forsikrings- eller genforsikringsselskab offentliggør i forbindelse med regnskaber, børsnotering eller andre retlige eller reguleringsmæssige krav.

(24) Ansvar for overvågningen af forsikringsselskabers og genforsikringsselskabers økonomiske soliditet bør pålægges tilsynsmyndighederne i hjemlandet. De bør til dette formål regelmæssigt udføre undersøgelser og evalueringer.

(25) Tilsynsmyndighederne bør kunne tage hensyn til følgerne for risiko- og kapitalforvaltning af frivillige adfærdskodekser og gennemsigtighedskrav, som overholdes af de relevante institutioner, der handler med uregulerede og alternative instrumenter.

(26) Solvenskapitalkravet danner udgangspunkt for, hvorvidt de kvantitative krav i forsikringsbranchen er tilstrækkelige. Tilsynsmyndighederne bør derfor alene under exceptionelle omstændigheder, i de tilfælde, der er nævnt i dette direktiv, have beføjelse til at stille krav om et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet i forlængelse af tilsynsprocessen. Hensigten med standardformlen for solvenskapitalkravet er at afspejle de fleste forsikringsselskabers og genforsikringsselskabers risikoprofil. Denne standardmetode vil i nogle tilfælde ikke i tilstrækkelig grad afspejle et selskabs meget specifikke risikoprofil.

(27) Kravet om et kapitaltillæg er exceptionelt i den forstand, at det kun bør anvendes som en sidste mulighed, når andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige. Begrebet exceptionelt bør ses inden for rammerne af en særlig situation i det selskab i stedet for i forhold til antallet af kapitaltillæg, som indføres på et specifikt marked.

(28) Kapitaltillægget bør opretholdes, så længe der ikke er rettet op på de forhold, der var gældende, da kravet blev indført. Når den komplette eller partielle interne model rummer væsentlige mangler, eller der forekommer væsentlige ledelsesmæssige svigt, bør tilsynsmyndighederne sikre, at det pågældende selskab gør sit yderste for at rette op på de mangler, der førte til kravet om et kapitaltillæg. Når standardmetoden imidlertid ikke i tilstrækkelig grad afspejler et selskabs meget specifikke risikoprofil, kan kapitaltillægget opretholdes i de efterfølgende år.

(29) Nogle risici kan kun imødegås i tilstrækkelig grad med ledelseskrav snarere end med de kvantitative krav, der afspejles i solvenskapitalkravet. Et effektivt ledelsessystem er derfor afgørende for en hensigtsmæssig ledelse af forsikringsselskabet og for reguleringssystemet.

(30) Ledelsessystemet omfatter risikostyringsfunktionen, compliance-funktionen, den interne revisionsfunktion og aktuarfunktionen.

(31) En funktion er en administrativ kapacitet til at varetage særlige ledelsesopgaver. Identificeringen af en særlig funktion forhindrer ikke selskabet i frit at beslutte, hvordan denne funktion skal organiseres i praksis, medmindre andet er anført i dette direktiv. Dette bør ikke føre til unødigt byrdefulde krav, fordi der skal tages hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten af selskabets aktiviteter. Det bør derfor være muligt for disse funktioner at bemannes med eget personale, bero på rådgivning fra eksterne eksperter eller udliciteres til eksperter inden for de grænser, direktivet sætter.

(32) I mindre, og mindre komplekse, selskaber undtagen i forbindelse med den interne revisionsfunktion bør det være muligt, at én person eller organisatorisk enhed endvidere kan udføre mere end én funktion.

(33) De funktioner, der indgår i ledelsessystemet, anses for nøglefunktioner og er derfor også vigtige og afgørende funktioner.

(34) Alle personer, som udfører nøglefunktioner, bør være egnede og hæderlige. Kun personer, der besidder nøgleposter, bør være omfattet af oplysningskravene til tilsynsmyndigheden.

(35) For at vurdere det krævede niveau af sagkundskab, bør de faglige kvalifikationer og erfaringen hos dem, som reelt driver selskabet eller besidder andre nøgleposter, inddrages som yderligere faktorer.

(36) Alle forsikrings- og genforsikringsselskaber bør som en integrerende del af deres forretningsstrategi regelmæssigt vurdere deres samlede solvensbehov med deres specifikke risikoprofil for øje (vurdering af egen risiko og solvens). Denne vurdering kræver hverken, at der udarbejdes en intern model, eller har til formål at beregne et kapitalkrav, som er forskelligt fra solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet. Resultaterne af hver vurdering bør indberettes til tilsynsmyndighederne som en del af de oplysninger, der skal udleveres i tilsynsøjemed.

(37) For at sikre et effektivt tilsyn med outsourcete funktioner eller aktiviteter er det afgørende, at de myndigheder, der fører tilsyn med det outsourcende forsikrings- eller genforsikringsselskabet, har adgang til alle relevante data, der opbevares af den outsourcende tjenesteyder, uanset om sidstnævnte er en tilsynspligtig enhed eller ej, og at tilsynsmyndighederne har ret til at udføre kontrol på stedet. For at tage hensyn til udviklingen på markederne og sikre, at outsourcing-betingelserne til stadighed er opfyldt, bør tilsynsmyndigheden på forhånd informeres om outsourcing af afgørende eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Disse krav bør tage hensyn til arbejdet i Det Fælles Forum, og de stemmer overens med gældende regler og praksis i banksektoren og direktiv 2004/39/EF og dets anvendelse på kreditinstitutter.

(38) Af hensyn til gennemsigtigheden bør forsikrings- og genforsikringsselskaber mindst én gang årligt offentliggøre — dvs. stille gratis til rådighed for offentligheden enten i trykt eller elektronisk form — væsentlige oplysninger om deres solvens og finansielle situation. Selskaber bør have mulighed for at offentliggøre yderligere oplysninger på et frivilligt grundlag.

(39) Der bør tillades udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne og de myndigheder eller organer, der i kraft af deres funktion bidrager til at styrke stabiliteten i det finansielle system. Det er derfor nødvendigt at fastsætte, på hvilke betingelser denne udveksling af oplysninger bør være mulig. Når det derudover er fastsat, at oplysninger kun kan offentliggøres med tilsynsmyndighedernes udtrykkelige tilladelse, bør disse myndigheder i givet fald kunne betinge deres samtykke af, at visse strenge krav overholdes.

(40) Det er nødvendigt at fremme tilsynsmæssig konvergens, ikke blot hvad angår tilsynsværktøjer, men også hvad angår tilsynspraksis. Det Europæiske Tilsynsudvalg for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (CEIOPS), der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 2009/79/EF¹⁹⁾, bør spille en væsentlig rolle i den henseende og regelmæssigt aflægge rapport til Europa-Parlamentet og Kommissionen om fremskridt på området.

(41) Formålet med de oplysninger og rapporten, som skal forelægges i forbindelse med kapitaltillæggene til CEIOPS, er ikke at forbyde deres anvendelse i henhold til dette direktiv, men at bidrage til en stadig højere grad af tilsynsmæssig konvergens ved anvendelse af kapitaltillæg mellem tilsynsmyndighederne i de enkelte medlemsstater.

(42) For at lette den administrative byrde og undgå dobbeltarbejde bør tilsynsmyndighederne og de nationale statistiske kontorer samarbejde og udveksle oplysninger.

(43) Med henblik på at styrke tilsynet med forsikrings- og genforsikringsselskaber og beskytte forsikringstagerne bør revisorer, i den betydning der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber²⁰⁾, have

pligt til omgående at indberette oplysninger, som kan få alvorlig indflydelse på et forsikringsselskabs eller et genforsikringsselskabs finansielle situation eller administrative organisation.

(44) Forsikringsselskaber, der udøver både livs- og skadesforsikringsvirksomhed, bør adskille forvaltningen af disse aktiviteter for at beskytte de livsforsikredes interesser. Disse selskaber bør bl.a. pålægges samme kapitalkrav, som gælder for en tilsvarende forsikringskoncern bestående af et livsforsikringsselskab og et skadesforsikringsselskab, under hensyntagen til kapitalens øgede overførbare hos forsikringsselskaber, der tegner flere forsikringsklasser.

(45) Vurderingen af forsikringsselskabers og genforsikringsselskabers finansielle stilling bør bero på fornuftige økonomiske principper og gøre optimal brug af de oplysninger, som leveres af de finansielle markeder, og på de almindeligt tilgængelige data om forsikringstekniske risici. Specielt bør solvenskrav baseres på en økonomisk værdiansættelse af hele balancen.

(46) Værdiansættelsesnormer med henblik på tilsynet bør så vidt muligt være forenelige med udviklingen i internationale regnskabsstandarder for at lette den administrative byrde for forsikrings- eller genforsikringsselskaber.

(47) I overensstemmelse med denne fremgangsmåde bør kapitalkravene dækkes ved hjælp af egenkapital, uanset om det er balanceførte eller ikke-balanceførte poster. Eftersom ikke alle finansielle ressourcer yder fuld dækning i tilfælde af likvidation og på going concern-basis, bør egenkapitalelementer klassificeres i overensstemmelse med kvalitetskriterier i tre tiers, og den anerkendte egenkapital til dækning af kapitalkravene bør afgrænses tilsvarende. De gældende grænser for egenkapitalelementer bør alene anvendes med henblik på at fastslå forsikrings- og genforsikringsselskabers solvens, og de bør ikke yderligere begrænse disse selskabers frihed med hensyn til deres interne kapitalforvaltning.

(48) Generelt kan aktiver, der er fri for enhver påregnelig forpligtelse, benyttes til at absorbere tab som følge af negative udsving i deres aktiviteter på going-concern basis og i forbindelse med likvidation. Hovedparten af de overskydende aktiver i forhold til passiver, som værdiansættes i overensstemmelse med principperne i dette direktiv, bør derfor behandles som kapital af høj kvalitet (tier 1).

(49) Ikke alle aktiver i et selskab er uden begrænsninger. I nogle medlemsstater indebærer specifikke produkter afgrænsede fondsstrukturer, der giver en kategori af forsikringstagere større rettigheder til aktiver inden for deres egen fond. Selv om disse aktiver er medtaget i beregningen af de overskydende aktiver i forhold til passiver med henblik på egenkapital, kan de faktisk ikke benyttes til at imødegå risici uden for den afgrænsede fond. For at være i overensstemmelse med den økonomiske tilgang bør vurderingen af egenkapital tilpasses for at afspejle den anderledes karakter af de aktiver, der er en del af en afgrænset ordning. Beregningen af solvenskapitalkravet bør ligeledes afspejle reduktionen i pooling eller diversifikation i forbindelse med disse afgrænsede fonde.

(50) Det er for øjeblikket praksis i visse medlemsstater, at forsikringsselskaber sælger livsforsikringsprodukter, hvor forsikringstagerne og de begunstigede bidrager til selskabets risikovillige kapital til gengæld for hele eller en del af afkastet af bidragene. Denne akkumulerede fortjeneste er overskudskapital, som er den retlige enheds ejendom, hvori den er genereret.

(51) Overskudskapital bør værdiansættes i overensstemmelse med den økonomiske tilgang, der er fastlagt i dette direktiv. En simpel henvisning til værdiansættelsen af overskudskapitalen i det lovpligtige årsregnskab bør således ikke være tilstrækkelig. På linje med kravene til egenkapital, bør overskudskapital være underlagt de kriterier, der er fastsat i dette direktiv om klassificering i tiers. Det indebærer bl.a., at kun overskudskapital, der opfylder kravene til klassificering i tier 1, bør betragtes som tier 1-kapital.

(52) Gensidige og gensidiglignende sammenslutninger med variable bidrag kan opkræve yderligere bidrag fra deres medlemmer (supplerende medlemsbidrag) med henblik på at øge de finansielle midler, som de besidder for at absorbere tab. Supplerende medlemsbidrag kan udgøre en betydelig finansieringskilde for gensidige og gensidiglignende sammenslutninger, når disse sammenslutninger er stillet over for negative udsving i deres aktiviteter. Supplerende medlemsbidrag bør derfor anerkendes som supplerende kapitalposter og behandles i overensstemmelse hermed til solvensformål. Navnlig i forbindelse med gensidige eller gensidiglignende rederisammenslutninger med variable bidrag, der udelukkende forsikrer maritime risici, er anvendelse af supplerende medlemsbidrag en længerevarende praksis, der er genstand for særlige genopretningsordninger og beløb, som godkendes af deres medlemmer, bør behandles som kapital af god kvalitet (tier 2). Tilsvarende i forbindelse med andre gensidige og gensidiglignende sammenslutninger, hvor supplerende medlemsbidrag er af tilsvarende kvalitet, bør det godkendte beløb af disse medlemsbidrag også behandles som kapital af god kvalitet (tier 2).

(53) For at gøre det muligt for forsikrings- og genforsikringsselskaber at opfylde deres forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstigede bør medlemsstaterne pålægge disse selskaber at oprette tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser. Principperne og de aktuarmæssige og statistiske metoder, der ligger til grund for beregningen af disse forsikringsmæssige hensættelser, bør harmoniseres i hele Fællesskabet for at forbedre sammenligneligheden og gennemsigtigheden.

(54) Beregningen af disse forsikringsmæssige hensættelser bør stemme overens med værdiansættelsen af aktiver og andre forpligtelser samt være markedskonform og i tråd med den internationale udvikling på regnskabs- og tilsynsområdet.

(55) Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser bør derfor afspejle det beløb, et forsikrings- eller genforsikringsselskab skulle betale, hvis det omgående overførte sine kontraktlige rettigheder og forpligtelser til et andet selskab. Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser bør derfor afspejle det beløb, som et andet forsikrings- eller genforsikringsselskab (referenceselskabet) kan forventes at få behov for med henblik på at overtage og honorere de underliggende forsikrings- og genforsikringsforpligtelser. Størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser bør afspejle forsikringsporteføljens grundlæggende karakteristika. Der bør derfor kun anvendes selskabsspecifikke oplysninger, som f.eks. oplysninger om forvaltning af fordringer og udgifter, til beregningen af disse, for så vidt disse oplysninger sætter forsikrings- og genforsikringsselskaber i stand til bedre at afspejle den underliggende forsikringsporteføljes karakteristika.

(56) De antagelser, der gøres om det referenceselskab, der forventes at overtage og honorere de underliggende forsikrings- og genforsikringsforpligtelser bør harmoniseres i hele Fællesskabet. Navnlig de antagelser om det referenceselskab, som beslutter, hvorvidt det og i hvilket omfang diversifikationseffekter bør inddrages i beregningen af risikotillægget, bør undersøges som led i konsekvensanalysen af gennemførelsesforanstaltninger og bør derefter harmoniseres på fællesskabsplan.

(57) Rimelig interpolation og ekstrapolation fra direkte observerbare markedsværdier bør også kunne anvendes til at beregne forsikringsmæssige hensættelser.

(58) Det er nødvendigt at beregne den forventede nutidsværdi af forsikringsforpligtelser på grundlag af aktuelle og troværdige oplysninger og realistiske antagelser under hensyn til finansielle garantier og optioner indeholdt i forsikrings- og genforsikringsaftaler, for at afgive en økonomisk værdiansættelse af forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser. Der bør stilles krav om anvendelse af effektive og harmoniserede aktuarmæssige metoder.

(59) For at afspejle små og mellemstore virksomheders særlige situation bør der fastlægges forenklede fremgangsmåder for beregning af de forsikringsmæssige hensættelser.

(60) Der bør i tilsynsordningen fastlægges dels et risikofølsomhedskrav, der bygger på en prospektiv beregning for at sikre, at tilsynsmyndighederne kan foretage et præcist og rettidigt indgreb (solvenskapitalkravet), dels et sikkerhedsmæssigt minimumsniveau, som de finansielle ressourcer mindst bør overholde (minimumskapitalkravet). Begge kapitalkrav bør harmoniseres i Fællesskabet for at opnå et ensartet beskyttelsesniveau for forsikringstagere. For at dette direktiv kan blive velfungerende, bør der være en passende skala for tilsynsmæssig indgriben mellem solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet.

(61) For at afbøde for mulige u hensigtsmæssige procykliske virkninger i det finansielle system og undgå en situation hvor forsikrings- og genforsikringsselskaber unødigt tvinges til at tilvejebringe yderligere kapital eller sælge deres investeringer som følge af urimelige negative bevægelser på de finansielle markeder, bør standardmetodens markedsrisikomodel for solvenskapitalkravet indeholde en symmetrisk justeringsmekanisme for ændringerne i aktiekursernes niveau. Herudover bør der i tilfælde af usædvanligt store fald på de finansielle markeder, og hvor denne symmetriske justeringsmekanisme ikke er tilstrækkelig til, at forsikrings- og genforsikringsselskaberne kan overholde deres solvenskapitalkrav, fastsættes en bestemmelse, som gør det muligt for tilsynsmyndighederne at forlænge den periode, indenfor hvilken forsikrings- og genforsikringsselskaberne på ny skal afsætte den nødvendige anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet.

(62) Solvenskapitalkravet bør afspejle et niveau for anerkendt egenkapital, som sætter forsikrings- og genforsikringsselskaber i stand til at dække betydelige tab, og som giver forsikringstagerne og de begunstige en rimelig sikkerhed for, at forfaldne betalinger vil blive effektueret.

(63) For at sikre at forsikrings- og genforsikringsselskaber har anerkendt egenkapital, som til stadighed dækker solvenskapitalkravet, idet der tages hensyn til ændringerne i deres risikoprofil, bør disse selskaber mindst én gang årligt beregne solvenskapitalkravet, løbende kontrollere det og beregne det på ny, når risikoprofilen ændres væsentligt.

(64) For at fremme god risikostyring og bringe de lovregulerede kapitalkrav i overensstemmelse med erhvervslivets praksis bør solvenskapitalkravet fastlægges som den økonomiske kapital, som forsikrings- og genforsikringsselskaber skal råde over for at sikre, at der højst forekommer en konkurssituation hvert 200. tilfælde eller alternativt, når disse selskaber stadig har mulighed for med en sandsynlighed på mindst 99,5 % at overholde deres forpligtelser over for forsikringstagerne og de begunstige i de følgende 12 måneder. Denne økonomiske kapital bør beregnes på grundlag af disse selskabers sande risikoprofil under hensyntagen til virkningerne af eventuelle risikobegrænsende teknikker samt diversifikationseffekter.

(65) Der bør fastlægges en standardformel til beregning af solvenskapitalkravet, så alle forsikrings- og genforsikringsselskaber har mulighed for at vurdere deres økonomiske kapital. Ved struktureringen af standardformlen bør der benyttes en modulær metode, hvilket indebærer, at hvert enkelt engagement inden for hver risikokategori bør vurderes i et første trin og derefter aggregeres i et andet trin. Hvis selskabets sande risikoprofil afspejles bedre med anvendelsen af virksomhedsspecifikke parametre, bør dette tillades på den forudsætning, at sådanne parametre er beregnet ud fra en standardmetode.

(66) For at afspejle små og mellemstore virksomheders særlige situation bør der fastlægges forenklede fremgangsmåder for beregning af solvenskapitalkravet i henhold til standardformlen.

(67) Den nye risikobaserede indfaldsvinkel omfatter principielt ikke begrebet kvantitative begrænsninger for investeringer og kriterier for anerkendelse af aktiver. Det bør dog være muligt at indføre begrænsninger for investeringer og kriterier for anerkendelse af aktiver for at modvirke risici, som ikke er tilstrækkeligt dækket af et delmodul til standardformlen.

(68) I overensstemmelse med den risikoorienterede tilgang til solvenskapitalkravet bør det være muligt under specifikke omstændigheder at benytte partielle eller komplette interne modeller i stedet for standardformlen til at beregne dette krav. For at yde forsikringstagerne og de begunstigede et ækvivalent beskyttelsesniveau bør sådanne modeller være underlagt et krav om forudgående tilsynsmæssig godkendelse på grundlag af harmoniserede processer og standarder.

(69) Når den anerkendte kernekapital ikke lever op til minimumskapitalkravet, bør forsikrings- og genforsikringsselskabers tilladelse tilbagekaldes, hvis de ikke inden for et kort tidsrum er i stand til at genskabe den anerkendte kernekapital og dermed overholde minimumskapitalkravet.

(70) Minimumskapitalkravet bør sikre et minimumsniveau, som de finansielle ressourcer mindst bør overholde. Det er nødvendigt, at dette niveau beregnes efter en enkel formel, som indeholder et fastsat minimum og et loft for det risikobaserede solvenskapitalkrav for at gøre det muligt med en gradvist højere skala for tilsynsmæssige indgreb, og at den baseres på data, som kan revideres.

(71) Forsikrings- og genforsikringsselskaber bør råde over aktiver af en tilstrækkelig kvalitet til at dække deres samlede økonomiske behov. Forsikringsselskabers og genforsikringsselskabers samlede investeringsbeholdning bør administreres efter »prudent person«-princippet.

(72) Medlemsstaterne bør ikke kræve, at forsikrings- eller genforsikringsselskaber investerer deres aktiver i bestemte kategorier af aktiver, da et sådant krav kan være uforeneligt med den liberalisering af kapitalbevægelser, der er fastsat i traktatens artikel 56.

(73) Det er nødvendigt at forbyde bestemmelser, hvorved medlemsstaterne kan kræve, at forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber skal stille aktiver som sikkerhed for de forsikringsmæssige hensættelser, uanset hvilken form dette krav måtte antage, når forsikringsselskabet er genforsikret hos et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til dette direktiv, eller hos et tredjelandforsikringsselskab, når tilsynsordningen i dette tredjeland anses for at være ækvivalent.

(74) I de hidtidige retlige rammer har der ikke været fastsat hverken detaljerede kriterier for tilsynsmæssig vurdering af den påtænkte erhvervelse eller en procedure for anvendelsen af dem. Der er derfor behov

for en præcisering af kriterierne og processen i forbindelse med tilsynsmæssig vurdering for at tilvejebringe den nødvendige retssikkerhed, klarhed og forudsigelighed med hensyn til vurderingsprocessen samt med hensyn til resultaterne heraf. Disse kriterier og procedurer blev fastlagt ved bestemmelser i direktiv 2007/44/EF. For så vidt angår forsikring og genforsikring bør disse bestemmelser derfor kodificeres og integreres i dette direktiv.

(75) Det er derfor helt afgørende at sikre størst mulig harmonisering i hele Fællesskabet af disse procedurer og tilsynsmæssige vurderinger. Bestemmelserne vedrørende kvalificeret deltagelse bør imidlertid ikke forhindre medlemsstaterne i at foreskrive, at tilsynsmyndighederne skal underrettes om erhvervelse af kapitalandele under tærsklerne i disse bestemmelser, når højst én yderligere tærskel under 10 % i den forbindelse kræves af en medlemsstat. Disse bestemmelser bør heller ikke forhindre tilsynsmyndighederne i at fastsætte generelle retningslinjer for, hvornår sådanne kapitalandele anses for at resultere i betydelig indflydelse.

(76) Grundet unionsborgernes øgede mobilitet udbydes ansvarsforsikringer for motorkøretøjer i stigende omfang på tværs af landegrænser. For at sikre, at ordningen med grønne kort og aftalerne mellem de nationale foreninger af udbydere af motorkøretøjsforsikringer fortsat fungerer efter hensigten, bør medlemsstaterne kunne pålægge forsikringsselskaber, som på medlemsstaternes område udbyder ansvarsforsikringer for motorkøretøjer i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, at være medlemmer af og deltage i finansieringen af den nationale forening og garantifonden, der er etableret i denne medlemsstat. Medlemsstaten, hvor tjenesteydelserne præsteres, bør pålægge selskaber, der udbyder motorkøretøjsforsikringer, at udnævne en repræsentant på medlemsstatens område for at indsamle alle nødvendige oplysninger i relation til erstatningskrav og repræsentere det pågældende selskab.

(77) Inden for rammerne af det indre marked er det i forsikringstagerens interesse at have adgang til det bredest mulige udvalg af forsikringsprodukter, der tilbydes i Fællesskabet. Den medlemsstat, hvor risikoen består, eller den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, bør derfor sikre, at intet hindrer markedsføringen på dens område af forsikringsprodukter, der udbydes i Fællesskabet, forudsat at de ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i denne medlemsstat, og såfremt de almene hensyn ikke er beskyttet af hjemlandets retsregler.

(78) Der bør indføres en sanktionsordning, som kan bringes i anvendelse, når et forsikringsselskab i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består, ikke overholder eventuelle gældende bestemmelser begrundet i almene hensyn.

(79) I et indre marked for forsikring har forbrugerne et større og mere varieret udvalg af forsikringer end tidligere. Hvis forbrugerne skal kunne drage fuldt udbytte af denne diversitet og den øgede konkurrence, bør de forsynes med alle nødvendige oplysninger, inden aftalen indgås og i hele aftalens løbetid, således at de kan vælge den aftale, som bedst opfylder deres behov.

(80) Et forsikringsselskab, der tilbyder aftaler om assistance, bør råde over de nødvendige midler til inden for en passende frist at præstere de naturalydelse, som det tilbyder. Der bør fastlægges særlige bestemmelser for beregningen af solvenskapitalkravet og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet, som et sådant selskab skal være i besiddelse af.

(81) Den faktiske udøvelse af coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet, som på grund af dens art eller betydning sandsynligvis vil blive dækket gennem international coassurance, bør lettes ved et minimum af harmonisering for at undgå konkurrenceforvridning og forskelsbehandling. Det ledende forsikringselskab bør i den forbindelse opgøre skaderne og fastsætte mindstebeløbet for de forsikringsmæssige hensættelser. Det er desuden vigtigt, at der for coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet skabes et særligt samarbejde mellem medlemsstaternes tilsynsmyndigheder såvel som mellem disse myndigheder og Kommissionen.

(82) Af hensyn til beskyttelsen af de forsikrede bør den nationale lovgivning om retshjælpsforsikring harmoniseres. Eventuelle interessekonflikter, der bl.a. kan skyldes, at forsikringselskabet dækker en anden person eller dækker en person med hensyn til både retshjælp og en anden forsikringsklasse, bør så vidt muligt undgås eller afhjælpes. Der findes til dette formål forskellige muligheder for at opnå en passende beskyttelse af forsikringstagernes rettigheder. Uanset hvilken mulighed der vælges, bør alle, der har tegnet en retshjælpsforsikring, være omfattet af ækvivalente garantier.

(83) Konflikter mellem forsikrede og forsikringselskaber, der vedrører retshjælp, bør løses på den mest rimelige og hurtigst mulige måde. Medlemsstaterne bør derfor indføre en voldgiftsprocedure eller en anden procedure, som giver tilsvarende sikkerhed.

(84) I visse medlemsstater træder privat eller frivilligt indgået sygeforsikring delvis eller fuldstændig i stedet for den sygesikring, der er indbygget i de sociale sikringsordninger. Den særlige karakter af en sådan sygeforsikring adskiller den fra anden skadesforsikring og fra livsforsikring, eftersom det er nødvendigt at sikre, at forsikringstagerne reelt har adgang til en privat eller frivilligt indgået sygeforsikring uanset alder eller risikoprofil. På grund af karakteren og de sociale konsekvenser af sygeforsikringsaftalerne bør tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen består, kunne kræve systematisk anmeldelse af de almindelige og specielle aftalebetingelser for private eller frivilligt indgåede sygeforsikringer med henblik på kontrol af, at disse aftaler delvist eller fuldstændigt træder i stedet for den sygesikring, der er indbygget i den sociale sikringsordning. En sådan kontrol bør ikke være en betingelse for afsætning af forsikringsprodukterne.

(85) Nogle medlemsstater har indført specifikke retsfor skrifter til dette formål. Af almene hensyn bør det være muligt at vedtage eller bibeholde sådanne retsfor skrifter, såfremt de ikke uforholdsmæssigt begrænser den frie etableringsret eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser, idet for skrifterne dog bør anvendes på identisk vis. De pågældende retsfor skrifter kan variere alt efter forholdene i den enkelte medlemsstat. Målet om at beskytte almene hensyn kan også nås, hvis det kræves, at forsikringselskaber, som tegner private eller frivilligt indgåede sygeforsikringer, skal tilbyde standardpolicer, der svarer til dækningen under den lovpligtige sociale sikringsordning, til en præmie, som ikke overstiger et bestemt maksimum, og at de skal deltage i tabsudligningsordninger. Det kan også kræves, at privat eller frivilligt indgået sygeforsikring teknisk skal fungere på samme måde som livsforsikring.

(86) Værtslandene bør kunne kræve af alle forsikringselskaber, der på deres område for egen risiko tegner lovpligtige arbejdsskadeforsikringer, at de overholder de specifikke nationale bestemmelser vedrørende denne form for forsikring. Et sådant krav kan dog ikke omfatte bestemmelserne om finansielt tilsyn, som udelukkende bør henhøre under hjemlandets kompetence.

(87) Nogle medlemsstater pålægger ikke forsikringsvirksomhed nogen form for indirekte skatter, mens flertallet af dem anvender særlige skatter og andre bidragsformer, herunder ekstragebyr bestemt til kom-

pensionsorganer. I de medlemsstater, hvor sådanne skatter og bidrag opkræves, varierer deres struktur og procentsats meget. Det bør undgås, at de bestående forskelle resulterer i konkurrenceforvridning mellem medlemsstaterne med hensyn til forsikring. Med forbehold af yderligere harmonisering kan anvendelsen af de skatteordninger og andre former for bidrag, der gælder i den medlemsstat, hvor risikoen består, eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, afhjælpe en sådan ulempe, og det tilkommer medlemsstaterne at fastsætte de bestemmelser, som skal sikre opkrævningen af disse skatter og bidrag.

(88) De medlemsstater, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I)²¹, bør i overensstemmelse med dette direktiv anvende bestemmelserne i den forordning til at afgøre, hvilken lovgivning der finder anvendelse på forsikringsaftaler, der falder ind under artikel 7 i den forordning.

(89) For at tage hensyn til de internationale aspekter af genforsikring bør det være muligt at indgå internationale aftaler med et tredjeland, som tager sigte på at definere tilsynsmidlerne over for genforsikringsselskaber, som udøver virksomhed på hver kontraherende parts område. Der bør endvidere fastsættes en smidig procedure, der gør det muligt at vurdere den tilsynsmæssige ækvivalens med tredjelande på et fællesskabsgrundlag, således at liberaliseringen af genforsikringstjenesteydelser i tredjelande øges, hvad enten det sker i kraft af reglerne om etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

(90) I betragtning af de særlige forhold, der gør sig gældende for finite reinsurance-aktiviteter, bør medlemsstaterne sikre, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der indgår finite reinsurance-aftaler eller udøver finite reinsurance-aktiviteter, på korrekt vis kan identificere, måle og holde kontrol med de risici, der opstår som følge af disse aftaler eller aktiviteter.

(91) Der bør fastsættes regler for special purpose vehicles, som overtager risici fra forsikrings- og genforsikringsselskaber uden at være et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab. Inddrivelige beløb fra en special purpose vehicle bør betragtes som beløb, der kan fratrækkes i medfør af genforsikrings- eller retrocessionsaftaler.

(92) Special purpose vehicles, som er tilladt inden den 31. oktober 2012, bør være omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, som har tilladt den pågældende special purpose vehicle. For at undgå regelarbitrage bør enhver ny aktivitet, som er indledt af en sådan special purpose vehicle efter den 31. oktober 2012 være omfattet af bestemmelserne i dette direktiv.

(93) Som følge af at forsikringsvirksomhed i stigende grad er af grænseoverskridende karakter, bør forskelle mellem medlemsstaters ordninger for special purpose vehicles, som er omfattet af bestemmelserne i dette direktiv, i videst mulig omfang mindskes under hensyntagen til deres tilsynsstrukturer.

(94) Det fortsatte arbejde med special purpose vehicles bør udføres ved at tage hensyn til det arbejde, der udføres i andre finansielle sektorer.

(95) Foranstaltninger vedrørende tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern skal gøre det muligt for de myndigheder, der fører tilsyn med et forsikrings- eller genforsikringsselskab, at danne sig et mere pålideligt billede af selskabets finansielle situation.

(96) Et sådant tilsyn på koncernniveau bør i det fornødne omfang tage hensyn til forsikringsholdingselskaber og blandede forsikringsholdingselskaber. Dette direktiv bør dog på ingen måde indebære, at medlemsstaterne har pligt til at føre tilsyn med de enkelte selskaber.

(97) Selv om tilsynet med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber forbliver det grundlæggende princip for tilsynet med forsikringsselskaber, er det nødvendigt at fastslå, hvilke selskaber der er omfattet af tilsyn på koncernniveau.

(98) Navnlig gensidige og gensidiglignende sammenslutninger bør under hensyntagen til fællesskabsretten og national ret være i stand til at danne koncentrationer eller koncerner ikke via kapitaltilknytning, men via formaliserede, stærke og holdbare forbindelser, som er baseret på en aftalemæssig eller anden materiel anerkendelse, der sikrer en finansiel solidaritet mellem disse selskaber. Hvis der udøves betydelig eller bestemmende indflydelse gennem en central samordning, bør der føres tilsyn med disse selskaber i henhold til de samme regler som dem, der gælder for koncerner med kapitaltilknytning for at give forsikringstagere et passende beskyttelsesniveau og sikre ensartede regler for koncernerne.

(99) Tilsyn med koncerner bør i alle tilfælde gælde for det endelige moderselskab, som har sit hovedsæde i Fællesskabet. Medlemsstaterne bør dog kunne tillade, at deres tilsynsmyndigheder fører tilsyn på koncernniveau for et begrænset antal lavere niveauer, når de skønner dette nødvendigt.

(100) Det er nødvendigt at beregne solvensen på koncernniveau for forsikrings- og genforsikringsselskaber, der udgør en del af en koncern.

(101) En koncerns konsoliderede solvenskapitalkrav bør tage hensyn til den samlede diversifikation af de risici, som findes i alle forsikrings- og genforsikringsselskaberne i koncernen for behørigt at afspejle koncernens risikoeksponering.

(102) Forsikrings- og genforsikringsselskaber, der tilhører en koncern, bør kunne ansøge om godkendelse af en intern model, der anvendes til solvensberegningen på både koncernniveau og individuelle niveauer.

(103) Nogle af bestemmelserne i dette direktiv fastsætter udtrykkeligt en forligs- eller en konsultationsrolle for CEIOPS, men det bør ikke udelukke CEIOPS' muligheder for ligeledes at spille en forligs- eller konsultationsrolle i forbindelse med andre bestemmelser.

(104) Dette direktiv afspejler en innovativ tilsynsmodel, hvor den koncerntilsynsførende spiller en nøglerolle, samtidig med at solo-tilsynsmyndighedens vigtige rolle erkendes og bevares. Tilsynsmyndighedernes beføjelser og ansvar er forbundet med deres ansvar.

(105) Alle forsikringstagere og begunstigede bør behandles lige uanset deres nationalitet eller opholdssted. Enhver medlemsstat bør med henblik på dette sikre, at alle de foranstaltninger, som en tilsynsmyndighed træffer på grundlag af denne tilsynsmyndighedens nationale mandat, ikke betragtes som modstridende med denne medlemsstats eller forsikringstagernes og de begunstigedes interesser i denne medlemsstat. Aktiver bør i alle situationer i forbindelse med afvikling af fordringer og likvidation fordeles på et rimeligt grundlag til alle relevante forsikringstagere uanset deres nationalitet eller opholdssted.

(106) Det er nødvendigt at sikre, at egenkapitalen er hensigtsmæssigt fordelt inden for koncernen og er disponibel til om fornødent at beskytte forsikringstagerne og de begunstigede. Forsikrings- og genforsikringsselskaber inden for en koncern bør til dette formål have en tilstrækkelig egenkapital til at dække deres solvenskapitalkrav.

(107) Alle, der fører tilsyn med koncerner, må kunne forstå de trufne afgørelser, navnlig når disse afgørelser træffes af den koncerntilsynsførende. Så snart de bliver tilgængelige for en af tilsynsmyndighederne, bør de relevante oplysninger derfor udveksles med de øvrige tilsynsmyndigheder, så alle tilsynsmyndigheder kan danne sig en mening ud fra de samme relevante oplysninger. Såfremt de kompetente tilsynsmyndigheder ikke kan nå til enighed, anmodes CEIOPS om en kvalificeret udtalelse med henblik på at løse problemet.

(108) Solvenssituationen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er et datterselskab under et forsikringsholdingselskab, et tredjelandsforsikringsselskab eller et tredjelandsgenforsikringsselskab, kan påvirkes af de finansielle ressourcer i den forsikringskoncern, selskabet er en del af, og af fordelingen af disse ressourcer inden for koncernen. Tilsynsmyndighederne bør derfor have mulighed for på koncernniveau at føre tilsyn med og træffe passende foranstaltninger over for forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet, hvis dets solvenssituation er kritisk eller i fare for at blive det.

(109) Risikokoncentrationer og koncerninterne transaktioner kan påvirke forsikringsselskabers eller genforsikringsselskabers finansielle stilling. Tilsynsmyndighederne bør derfor kunne føre tilsyn med disse risikokoncentrationer og koncerninterne transaktioner ved at tage hensyn til karakteren af forbindelserne mellem regulerede enheder såvel som ikke-regulerede enheder, herunder forsikringsholdingselskaber og blandede forsikringsholdingselskaber og træffe passende foranstaltninger over for forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet, hvis dets solvenssituation er kritisk eller i fare for at blive det.

(110) Forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern bør have et egnet ledelsessystem, der kan underkastes tilsynsmæssig kontrol.

(111) Alle forsikrings- og genforsikringskoncerner, der underkastes tilsyn på koncernniveau, bør have en koncerntilsynsførende udnævnt blandt de involverede tilsynsmyndigheder. Den koncerntilsynsførendes rettigheder og pligter bør omfatte hensigtsmæssige koordinerings- og beslutningsbeføjelser. De myndigheder, der er involveret i tilsynet med forsikrings- og genforsikringsselskaber, som tilhører samme koncern, bør fastlægge koordineringsarrangementer.

(112) I lyset af de koncerntilsynsførendes øgede beføjelser bør det sikres, at kriterierne for valget af den koncerntilsynsførende ikke vilkårligt kan omgås. I særlige tilfælde, hvor den koncerntilsynsførende vil blive udpeget, idet der tages hensyn til koncernens struktur og de relative betydning af forsikrings- og genforsikringsselskabets aktiviteter på de forskellige markeder, koncerninterne transaktioner såvel som koncernens genforsikringsaktiviteter bør ikke medregnes dobbelt, når deres relative betydning i et marked vurderes.

(113) Tilsynsmyndighederne fra alle medlemsstater, hvori et selskab i koncernen er etableret, bør deltage i tilsynet på koncernniveau via et tilsynskollegium (kollegiet). De bør alle rutinemæssigt have adgang til dokumentation, som stilles til rådighed for andre tilsynsmyndigheder i kollegiet, og hele tiden inddrages i beslutningstagningen. Der bør etableres et samarbejde mellem de myndigheder, som er ansvarlige for

tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, samt mellem disse myndigheder og de myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med selskaber inden for de øvrige finansielle sektorer.

(114) Kollegiets aktiviteter bør svare til karakteren, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til virksomheden for alle de selskaber, som er en del af koncernen, og til den grænseoverskridende dimension. Kollegiet bør oprettes for at sikre, at samarbejdet, udvekslingen af oplysninger og høringsprocessen mellem kollegiets tilsynsmyndigheder i praksis finder sted i overensstemmelse med dette direktiv. Tilsynsmyndighederne bør benytte kollegiet til at skabe konvergens mellem deres respektive afgørelser og samarbejde tættere om at udføre deres tilsynsaktiviteter i hele koncernen efter harmoniserede kriterier.

(115) Dette direktiv bør tildele CEIOPS en rådgivende rolle. CEIOPS' udtalelse til den pågældende tilsynsmyndighed bør ikke være bindende for denne tilsynsmyndighed, når den træffer sin afgørelse. Når den pågældende tilsynsmyndighed træffer en afgørelse, bør den dog tage fuldt ud hensyn til denne udtalelse og redegøre for en væsentlig afvigelse fra denne.

(116) Forsikrings- og genforsikringsselskaber, der er en del af en koncern med hovedsæde uden for Fællesskabet, bør være underkastet ækvivalente og passende tilsynsordninger på koncernniveau. Det er derfor nødvendigt at indføre gennemsigtige regler og informationsudveksling med myndigheder i tredjelande om alle relevante omstændigheder. For at sikre en harmoniseret tilgang til fastsættelse og vurdering af ækvivalensen af tredjelandstilsyn med forsikrings- og genforsikringsvirksomhed, bør det være muligt for Kommissionen at træffe en bindende afgørelse om ækvivalensen af tredjelandenes solvensregimer. For de tredjelande, som Kommissionen ikke har truffet nogen afgørelse om, bør vurderingen af ækvivalens træffes af den koncerntilsynsførende efter høring af de andre relevante tilsynsmyndigheder.

(117) Da den nationale lovgivning om saneringsforanstaltninger og likvidation ikke er harmoniseret, er det hensigtsmæssigt inden for rammerne af det indre marked at sikre en gensidig anerkendelse af medlemsstaternes saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer for så vidt angår forsikringsselskaber og det nødvendige samarbejde under hensyntagen til behovet for ensartethed, universalitet, samordning og offentlighed i henseende til sådanne foranstaltninger samt ensartet behandling og beskyttelse af forsikringskreditorer.

(118) Det bør sikres, at de saneringsforanstaltninger, som den kompetente myndighed i en medlemsstat har truffet med henblik på at bevare eller genoprette et forsikringsselskabs finansielle soliditet og for i så høj grad som muligt at forebygge en likvidation, får fuld virkning inden for Fællesskabet. Virkningerne af sådanne saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer i forhold til tredjelande bør dog ikke berøres heraf.

(119) Der bør skelnes mellem kompetente myndigheder med hensyn til saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer og tilsynsmyndigheder for forsikringsselskaber.

(120) Definitionen af en filial i forhold til insolvens bør i overensstemmelse med de eksisterende principper for insolvens tage hensyn til forsikringsselskabets status som én juridisk person. Hjemlandets lovgivning bør imidlertid bestemme, hvorledes de aktiver og passiver, som indehaves af uafhængige personer, der har fast bemyndigelse til at handle som befuldmægtigede for forsikringsselskabet, skal behandles i forbindelse med det pågældende forsikringsselskabs likvidation.

(121) Der bør fastlægges betingelser således, at likvidation, som uden at være baseret på insolvens indebærer, at der opstilles en rangorden for fyldestgørelse af forsikringskrav, også er omfattet af dette direktiv. Når de ansatte i et forsikringsselskab fremsætter fordringer i relation til arbejdsaftaler eller arbejdsforhold, bør en national løngarantifond kunne indtræde i deres rettigheder. En sådan indtræden bør være omfattet af behandlingen i henhold til hjemlandets lovgivning (lex concursus).

(122) Saneringsforanstaltninger udelukker ikke, at der indledes en likvidation. Likvidation bør derfor kunne indledes, uden at der er truffet saneringsforanstaltninger, eller efter at sådanne foranstaltninger er vedtaget, og den kan afsluttes med en tvangsakkord eller andre tilsvarende foranstaltninger, herunder saneringsforanstaltninger.

(123) Afgørelser om likvidation af forsikringsselskaber bør alene kunne træffes af de kompetente myndigheder i hjemlandet. Afgørelserne bør have virkning i hele Fællesskabet og bør anerkendes af alle medlemsstaterne. Afgørelserne bør offentliggøres i overensstemmelse med procedurerne i hjemlandet og i Den Europæiske Unions Tidende. Oplysningerne bør også stilles til rådighed for kendte kreditorer med bopæl i Fællesskabet, som bør have ret til at anmelde fordringer eller indgive bemærkninger.

(124) Alle forsikringsselskabets aktiver og passiver bør inddrages i likvidationen.

(125) Alle betingelser for indledning, afvikling og afslutning af likvidationen bør være underlagt hjemlandets lovgivning.

(126) For at sikre en samordnet indsats blandt medlemsstaterne, bør tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i alle andre medlemsstater straks underrettes om indledningen af en likvidation.

(127) Det er yderst vigtigt, at forsikrede personer, forsikringstagere, begunstigede og enhver skadelidt, som har ret til at rejse krav direkte mod forsikringsselskabet som følge af forsikringstransaktioner, er beskyttet i forbindelse med likvidationen, men denne beskyttelse bør dog ikke omfatte fordringer, som ikke følger af forpligtelser i henhold til forsikringsaftaler eller forsikringstransaktioner, men af et civilretligt ansvar, som en befuldmægtiget har udløst under forhandlinger, og som denne i henhold til den lovgivning, som gælder for forsikringsaftalen eller forsikringstransaktionen, ikke hæfter for i forbindelse med den pågældende aftale eller transaktion. Med henblik herpå bør medlemsstaterne kunne vælge mellem ækvivalente metoder for at sikre forsikringskreditorer særbehandling, idet ingen af disse metoder dog må forhindre en medlemsstat i at indføre en rangorden mellem forskellige kategorier af forsikringskrav. Der bør derudover sikres en passende balance mellem beskyttelsen af forsikringskreditorer og andre privilegerede kreditorer, som er beskyttet i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning.

(128) Indledningen af en likvidation bør medføre, at forsikringsselskabets tilladelse til at drive virksomhed inddrages, medmindre dette allerede er sket.

(129) Kreditorerne bør i en likvidation have ret til at anmelde fordringer eller skriftligt indgive bemærkninger til fordringerne. Fordringer fra kreditorer, som har bopæl i en anden medlemsstat end hjemlandet, bør behandles på samme måde som tilsvarende fordringer i hjemlandet uden nogen forskel på grundlag af nationalitet eller opholdssted.

(130) For at beskytte berettigede forventninger og sikkerheden i forbindelse med bestemte transaktioner i andre medlemsstater end hjemlandet er det nødvendigt at afgøre, hvilken lovgivning der gælder for konsekvenserne af saneringsforanstaltninger og likvidationsprocedurer for verserende retssager og individuel tvangsfuldbyrdelse som følge af retssager.

(131) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen²²⁾.

(132) Kommissionen bør navnlig tillægges beføjelser til at vedtage de nødvendige foranstaltninger angående tilpasning af bilag og foranstaltninger, som bl.a. specificerer de tilsynsmæssige beføjelser og tiltag, der skal iværksættes, og som nærmere fastlægger krav til f.eks. ledelsessystem, oplysningspligt, kvalificeret deltagelse, beregning af forsikringsmæssige hensættelser og kapitalkrav, investeringsregler og tilsyn med koncerner. Kommissionen bør også tillægges beføjelser til at vedtage gennemførelsesforanstaltninger til at tildele tredjelande ækvivalensstatus i forhold til bestemmelserne i dette direktiv. Da der er tale om generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, herunder ved at supplere det med nye ikke-væsentlige bestemmelser, skal foranstaltninger vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.

(133) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(134) Rådets direktiv 64/225/EØF af 25. februar 1964 om ophævelse af begrænsningerne i etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for genforsikring og retrocession²³⁾, Rådets direktiv 73/240/EØF af 24. juli 1973 om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden inden for direkte forsikring bortset fra livsforsikring²⁴⁾, Rådets direktiv 76/580/EØF af 29. juni 1976 om ændring af direktiv 73/239/EØF om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring²⁵⁾ og Rådets direktiv 84/641/EØF af 10. december 1984 om ændring, navnlig for så vidt angår turistassistance, af første direktiv 73/239/EØF om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring²⁶⁾ bør ophæves, da de nu er forældede.

(135) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget væsentlige ændringer i forhold til de tidligere direktiver. Forpligtelsen til at gennemføre bestemmelser, der er uændrede, er fastsat i de tidligere direktiver.

(136) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de frister for gennemførelse af direktiverne i national ret, der er fastsat i bilag VI, del B.

(137) Kommissionen vurderer ækvivalensen af de eksisterende garantiordninger i forsikringssektoren og forelægge et passende lovgivningsforslag.

(138) I artikel 17, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed²⁷⁾ henvises til de gældende bestemmelser om solvensmargener. Disse henvisninger bør bevares for at opretholde status quo. Kommissionen bør snarest mulig gennemføre sin revision af direktiv 2003/41/EF i henhold til dets artikel 21, stk. 4. Kommissionen bør med bistand fra CEIOPS udarbejde en hensigtsmæssig ordning for solvensregler for arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser, samtidig med at der tages fuldt ud hensyn til forsikringssektorens væsentlige særlige karakteristika, og bør derfor ikke på forhånd træffe afgørelse om anvendelse af de regler i dette direktiv, som disse pensionskasser skal pålægges.

(139) Vedtagelsen af dette direktiv ændrer forsikringsselskabets risikoprofil over for forsikringstageren. Kommissionen bør snarest muligt og under alle omstændigheder ved udgangen af 2010 fremsætte et forslag til revision af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling²⁸⁾ under hensyntagen til dette direktivs følger for forsikringstagerne.

(140) Yderligere omfattende reformer af de regulerings- og tilsynsmodeller, der gælder for EU's finanssektor, er meget påkrævede og bør snarest forelægges af Kommissionen med behørig hensyntagen til konklusionerne af 25. februar 2009 fra ekspertgruppen under forsæde af Jacques de Larosière. Kommissionen bør forelægge forslag til lovgivning, der er nødvendig for at rette op på de mangler, der er konstateret i bestemmelserne om tilsynssamordning og samarbejdsordninger.

(141) Det er nødvendigt at anmode om en udtalelse fra CEIOPS om, hvor man bedst kan tage fat på spørgsmålet om et forbedret koncerntilsyn og kapitalforvaltning i en koncern med forsikrings- eller genforsikringsselskaber. CEIOPS bør opfordres til at afgive udtalelser, som vil hjælpe Kommissionen med at udarbejde dens forslag under forhold, som er forenelige med et højt beskyttelsesniveau for forsikringstagere (og begunstigede) og sikring af den finansielle stabilitet. CEIOPS bør således anmodes om at rådgive Kommissionen om, hvilken struktur og hvilke principper der bør danne grundlag for de ændringer af dette direktiv, der kan blive behov for i fremtiden for at sikre, at de ændringer, som kan blive foreslået, får virkning. Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport efterfulgt af passende forslag til alternative ordninger for tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i koncerner, som vil fremme den effektive kapitalforvaltning i koncerner, hvis det viser sig, at der findes en passende støttende lovramme for indførelse af denne ordning.

Det er navnlig hensigtsmæssigt, at en ordning for koncernstøtte fungerer på et sundt grundlag, som er baseret på tilstedeværelsen af harmoniserede og tilstrækkeligt finansierede forsikringsgarantiordninger, en harmoniseret og retligt bindende ramme for de kompetente myndigheder, centralbanker og finansministerier vedrørende krisestyring og -løsning samt finansiell byrdefordeling, som tilnærmer tilsynsbeføjelser og finansielt ansvar, en retligt bindende ramme for mægling i tilsynstvister, en harmoniseret ramme for tidlig indgriben og en harmoniseret ramme om aktivers overførbarehed, insolvens og likvidationsprocedurer, som fjerner de relevante nationale selskabsretlige hindringer for aktivers overførbarehed. Kommissionen bør også i sin rapport tage hensyn til diversifikationseffekternes adfærd over tid og den risiko, der er at være en del af en koncern, praksis inden for centraliseret risikostyring på koncernplan, funktionen af koncernens interne modeller såvel som tilsyn med koncerninterne transaktioner og risikokoncentrationer.

(142) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning²⁹⁾ tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og i Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

	INDHOLDSFORTEGNELSE
AFSNIT I	ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM ADGANG TIL OG UDØVELSE AF DIREKTE FORSIKRINGS- OG GENFORSIKRINGSVIRKSOMHED
KAPITEL I	Genstand, anvendelsesområde og definitioner
AFDELING 1	Genstand og anvendelsesområde
AFDELING 2	Udelukkelse fra anvendelsesområdet
Underafdeling 1	Generelt
Underafdeling 2	Skadesforsikring
Underafdeling 3	Livsforsikring
Underafdeling 4	Genforsikring
AFDELING 3	Definitioner
KAPITEL II	Adgang til udøvelse af virksomhed
KAPITEL III	Tilsynsmyndigheder og almindelige bestemmelser
KAPITEL IV	Betingelserne for udøvelse af virksomhed
AFDELING 1	Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvar
AFDELING 2	Ledelsessystem
AFDELING 3	Oplysningspligt
AFDELING 4	Kvalificeret deltagelse
AFDELING 5	Tavshedspligt, informationsudveksling og fremme af tilsynsmæssig konvergens
AFDELING 6	Revisorernes opgaver
KAPITEL V	Udøvelse af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed
KAPITEL VI	Regler vedrørende værdiansættelse af aktiver og passiver, forsikringsmæssige hensættelser, egenkapital, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet og investeringer
AFDELING 1	Værdiansættelse af aktiver og passiver
AFDELING 2	Regler vedrørende forsikringsmæssige hensættelser
AFDELING 3	Egenkapital
Underafdeling 1	Bestemmelse af egenkapital
Underafdeling 2	Bestemmelse af egenkapital
Underafdeling 3	Anerkendelse af egenkapital
AFDELING 4	Solvenskapitalkrav
Underafdeling 1	Underafdeling 1 almindelige bestemmelser vedrørende solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen eller en intern model
Underafdeling 2	Solvenskapitalkrav — standardformel
Underafdeling 3	Solvenskapitalkrav — komplette og partielle interne modeller
AFDELING 5	Minimumskapitalkrav
AFDELING 6	Investeringer

KAPITEL VII	Forsikrings- og genforsikringsselskaber i vanskeligheder eller med uregelmæssige forhold
KAPITEL VIII	Fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser
AFDELING 1	Forsikringsselskabers etableringsret
AFDELING 2	Fri udveksling af tjenesteydelser: forsikringsselskaber
Underafdeling 1	Generelle bestemmelser
Underafdeling 2	Ansvarsforsikring for motorkøretøjer
AFDELING 3	Beføjelser tillagt værtslandets tilsynsmyndigheder
Underafdeling 1	Forsikring
Underafdeling 2	Genforsikring
AFDELING 4	Statistiske oplysninger
AFDELING 5	Behandling af aftaler indgået af filialer i forbindelse med likvidation
KAPITEL IX	Filialer, der er etableret inden for fællesskabet, og som hører under forsikrings- eller genforsikringsselskaber med hovedsæde uden for fællesskabet
AFDELING 1	Adgang til udøvelse af virksomhed
AFDELING 2	Genforsikring
KAPITEL X	Datterselskaber af forsikrings- og genforsikringsselskaber, der henhører under et tredjelands lovgivning, og sådanne selskabers erhvervelse af kapitalinteresser
AFSNIT II	SÆRLIGE BESTEMMELSER VEDRØRENDE FORSIKRING OG GENFORSIKRING
KAPITEL I	Gældende lovgivning og betingelser i direkte forsikringsaftaler
AFDELING 1	Gældende lovgivning
AFDELING 2	Lovpligtig forsikring
AFDELING 3	Almene hensyn
AFDELING 4	Betingelser i forsikringsaftaler og beregning af tariffer
AFDELING 5	Oplysninger til forsikringstagere
Underafdeling 1	Skadesforsikring
Underafdeling 2	Livsforsikring
KAPITEL II	Særlige bestemmelser vedrørende skadesforsikring
AFDELING 1	Almindelige bestemmelser
AFDELING 2	Coassurance inden for fællesskabet
AFDELING 3	Assistance
AFDELING 4	Retshjælpsforsikring
AFDELING 5	Sygeforsikring
AFDELING 6	Arbejdsskadeforsikring
KAPITEL III	Særlige bestemmelser vedrørende livsforsikring
KAPITEL IV	Særlige bestemmelser vedrørende genforsikring
AFSNIT III	TILSYN MED FORSIKRINGS- OG GENFORSIKRINGSSKABER I EN KONCERN

KAPITEL I	Koncerntilsyn: definitioner, anvendelsestilfælde, -område og -niveauer
AFDELING 1	Definitioner
AFDELING 2	Anvendelsestilfælde og -område
AFDELING 3	Anvendelsesniveauer
KAPITEL II	Finansiell situation
AFDELING 1	Koncernsolvens
Underafdeling 1	Almindelige bestemmelser
Underafdeling 2	Valg af beregningsmetode og generelle principper
Underafdeling 3	Anvendelse af beregningsmetoder
Underafdeling 4	Beregningsmetoder
Underafdeling 5	Tilsyn med koncernsolvensen for forsikrings- og genforsikringsselskaber, der er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab
Underafdeling 6	Tilsyn med koncernsolvensen for koncerner med centraliseret risikostyring
AFDELING 2	Risikokonzentration og koncerninterne transaktioner
AFDELING 3	Risikostyring og intern kontrol
KAPITEL III	Foranstaltninger til fremme af koncerntilsyn
KAPITEL IV	Tredjelande
KAPITEL V	Blandede forsikringsholdingselskaber
AFSNIT IV	SANERING OG LIKVIDATION AF FORSIKRINGSSELSKABER
KAPITEL I	Anvendelsesområde og definitioner
KAPITEL II	Saneringsforanstaltninger
KAPITEL III	Likvidation
KAPITEL IV	Fælles bestemmelser
AFSNIT V	ANDRE BESTEMMELSER
AFSNIT VI	OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER
KAPITEL I	Overgangsbestemmelser
AFDELING 1	Forsikring
AFDELING 2	Genforsikring
KAPITEL II	Afsluttende bestemmelser
<i>BILAG I</i>	SKADESFORSIKRINGSKLASSER
A.	Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser
B.	Benævnelse af den tilladelse, der gives samtidig for flere klasser
<i>BILAG II</i>	LIVSFORSIKRINGSKLASSER
<i>BILAG III</i>	SELSKABSFORMER
A.	Skadesforsikringsselskabsformer
B.	Livsforsikringsselskabsformer
C.	Genforsikringsselskabsformer
<i>BILAG IV</i>	STANDARDFORMEL FOR SOLVENSKAPITALKRAVET (SCR)
1.	Beregning af det primære solvenskapitalkrav

2.	Beregning af risikomodulet for skadesforsikringer
3.	Beregning af tegningsrisikomodulet for livsforsikringer
4.	Beregning af markedsrisikomodulet
<i>BILAG V</i>	GRUPPER AF SKADESFORSIKRINGSKLAS- SER, JF. ARTIKEL 159
<i>BILAG VI</i>	
Part A	Ophævede direktiver med ændringer (jf. Arti- kel 310)
Part B	Frister for gennemførelse i national ret (jf. Arti- kel 310)
<i>BILAG VII</i>	SAMMENLIGNINGSTABEL

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM ADGANG TIL OG UDØVELSE AF DIREKTE FOR- SIKRINGS- OG GENFORSIKRINGSVIRKSOMHED

KAPITEL I

Genstand, anvendelsesområde og definitioner

Afdeling 1

Genstand og anvendelsesområde

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter bestemmelser om følgende:

- 1) adgang til og udøvelse af selvstændig direkte forsikringsvirksomhed og genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet
- 2) tilsynet med forsikrings- og genforsikringskoncerner
- 3) sanering og likvidation af selskaber, der udøver direkte forsikringsvirksomhed.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på direkte tegnende livsforsikrings- og skades- forsikringsselskaber, der er etableret på en medlemsstats område, eller som ønsker at etablere sig der.

Direktivet finder også anvendelse på genforsikringsselskaber, der kun udøver genforsikringsvirksomhed, og som er etableret på en medlemsstats område, eller som ønsker at etablere sig der, dog med undtagelse af afsnit IV.

2. For så vidt angår skadeforsikring gælder dette direktiv for skadeforsikringsaktiviteter i de klasser, der er fastsat i del A i bilag I. Med henblik på stk. 1, første afsnit, inkluderer skadeforsikringsvirksomhed virksomhed, der består i at yde assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted. Den består i mod forudgående præmiebetaling at forpligte en virksomhed til omgående at yde den sikrede i henhold til en aftale om assistance bistand i

de tilfælde og på de betingelser, der er fastsat i aftalen, når vedkommende kommer i vanskeligheder som følge af en hændelig begivenhed.

Bistanden kan bestå i kontantydelse eller naturalydelse. Naturalydelse kan også præsteres ved benyttelse af tjenesteyderens eget personale eller materiel.

Assistancevirksomhed omfatter ikke pasning, vedligeholdelse, eftersalgsservice eller blot henvisning til eller tilvejebringelse af bistand ved formidling.

3. For så vidt angår livsforsikring finder dette direktiv anvendelse:

a) på følgende former for livsforsikringsvirksomhed, såfremt de er baseret på en aftale:

i) livsforsikring, der omfatter livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live, livsforsikring med tilbagebetaling af præmier, forsikring, der kommer til udbetaling ved ægteskab, forsikring, der kommer til udbetaling ved fødsel

ii) renteforsikring

iii) accessoriske forsikringer, der tegnes i tilknytning til livsforsikringer, dvs. navnlig forsikring mod legemsbeskadigelse herunder erhvervsudygtighed, forsikring mod dødsfald som følge af ulykkestilfælde, forsikring mod invaliditet som følge af ulykkestilfælde eller sygdom

iv) forsikringstyper, der praktiseres i Irland og Det Forenede Kongerige under betegnelsen »permanent health insurance«, som er uopsigelig

b) på følgende former for virksomhed, såfremt de er baseret på en aftale og er undergivet tilsyn fra de myndigheder, der er kompetente til at udøve tilsyn med privatforsikring:

i) virksomhed, der indebærer oprettelse af medlemssammenslutninger med henblik på fælles kapitalisering af bidragene og udbetaling af den herved opståede formue enten til de overlevende eller til de afdødes arvinger eller begunstigede (tontiner)

ii) kapitaliseringsvirksomhed baseret på aktuarberegninger, og som omfatter forpligtelser af en nærmere fastsat varighed og beløbsstørrelse, mod erlæggelse af et engangsbeløb eller forud fastsatte regelmæssige indbetalinger

iii) virksomhed, der omfatter forvaltning af kollektive pensionsmidler, herunder forvaltning af investeringer og især de aktiver, der dækker hensættelserne i de organer, som betaler ydelserne ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhvervsevnen

iv) virksomhed som omhandlet i nr. iii), når der hertil er knyttet en forsikringsgaranti med sigte på enten bevarelse af kapitalen eller sikring af en minimumsrente

v) virksomhed, som udøves af den slags livsforsikringselskaber, der er omhandlet i den franske »Code des assurances«, bog IV, afsnit 4, kapitel 1

c) på virksomhed, der er afhængig af levetiden, og som er nærmere bestemt eller fastsat i lovgivningen om socialforsikring, såfremt en sådan virksomhed udøves eller forvaltes af livsforsikringselskaber for disses egen risiko, i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning.

Afdeling 2

Udelukkelse fra anvendelsesområdet

Underafdeling 1

Generelt

Artikel 3

Lovbestemte ordninger

Dette direktiv finder ikke anvendelse på direkte forsikring, der omfattes af en lovbestemt social sikringsordning, jf. dog artikel 2, stk. 3, litra c).

Artikel 4

Udelukkelse fra anvendelsesområdet som følge af størrelse

1. Dette direktiv finder ikke anvendelse på et forsikringsselskab, som opfylder alle følgende betingelser, jf. dog artikel 3 og artikel 5-10:
 - a) forsikringsselskabets årlige bruttopræmieindtægter overstiger ikke 5 mio. EUR
 - b) selskabets samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles som omtalt i artikel 76 overstiger ikke 25 mio. EUR
 - c) når selskabet tilhører en koncern, overstiger koncernens samlede forsikringsmæssige hensættelser, der er defineret som bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, ikke 25 mio. EUR
 - d) selskabets virksomhed omfatter ikke forsikrings- eller genforsikringsaktiviteter, der omfatter ansvars-, kredit- og kautionsforsikringsrisiko, medmindre de udgør accessoriske risici i henhold til artikel 16, stk. 1
 - e) selskabets virksomhed omfatter ikke genforsikringsaktiviteter, som overstiger 0,5 mio. EUR af dets bruttopræmieindtægter eller 2,5 mio. EUR af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles eller mere end 10 % af dets bruttopræmieindtægter eller mere end 10 % af dets forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles.
 2. Overskrides de i stk. 1 anførte beløb i tre på hinanden følgende år, finder dette direktiv anvendelse fra det fjerde år.
 3. Uanset stk. 1 finder dette direktiv anvendelse på alle selskaber, som ansøger om tilladelse til at udøve forsikrings- og genforsikringsaktiviteter, hvis årlige bruttopræmieindtægter eller de forsikringsmæssige bruttohensættelser fra genforsikringsaftaler og special purpose vehicles forventes at overskride de stk. 1 anførte beløb i de fem efterfølgende år.
 4. Dette direktiv finder ikke længere anvendelse på de forsikringsselskaber, for hvilke tilsynsmyndigheden har kontrolleret, at alle de følgende betingelser er opfyldt:
 - a) ingen af de i stk. 1 anførte grænseværdier er blevet overskredet i de tre sidste på hinanden følgende år, og
 - b) ingen af de i stk. 1 anførte grænseværdier forventes at blive overskredet i løbet af de fem efterfølgende år.
- Så længe det pågældende forsikringsselskab udøver aktiviteter i henhold til artikel 145-149, finder nærværende artikels stk. 1 ikke anvendelse.
5. Stk. 1 og 4 hindrer ikke et selskab i at ansøge om tilladelse eller bevare sin tilladelse i henhold til dette direktiv.

Underafdeling 2

Skadesforsikring

Artikel 5

Virksomhedsformer

For så vidt angår skadesforsikring vedrører dette direktiv ikke:

- 1) kapitaliseringsvirksomhed, således som denne er nærmere fastlagt i de enkelte medlemsstaters lovgivning
- 2) virksomhed, der udøves af forsørgelses- og understøttelsesorganer, hvis ydelsen varierer efter de disponible midler, mens medlemsbidraget udgør et fast beløb
- 3) virksomhed, der udøves af organisationer, der ikke har status som juridisk person, og hvis formål er gensidig sikring af dens medlemmer uden betaling af præmier og uden oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser, eller
- 4) eksportkreditvirksomhed for statens regning eller med statsgaranti eller de tilfælde, hvor staten står som forsikrer.

Artikel 6

Assistance

1. Dette direktiv vedrører ikke assistancevirksomhed, der opfylder alle de følgende betingelser:
 - a) assistancen ydes i tilfælde af en ulykke eller en skade, der rammer et vejkøretøj, når ulykken eller skaden er sket inden for den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende
 - b) assistanceforpligtelsen er begrænset til følgende opgaver:
 - i) reparation på stedet, hvor yderen af sikkerheden i de fleste tilfælde anvender sit eget personale og materiel
 - ii) transport af køretøjet til det nærmeste eller mest hensigtsmæssige sted, hvor reparation kan foretages, samt eventuel befordring, i almindelighed med samme hjælpe køretøj, af føreren og passagererne til det nærmeste sted, hvorfra de kan fortsætte deres rejse på anden måde, og
 - iii) såfremt den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende, bestemmer det: transport af det pågældende køretøj, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til disses bopæl, udgangspunkt eller oprindelige bestemmelsessted inden for den pågældende medlemsstat, og
 - c) assistancen ydes ikke af en virksomhed, der er omfattet af dette direktiv.
2. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, litra b), nr. i) og ii), skal betingelsen om, at ulykken eller skaden skal være sket inden for den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende, ikke være opfyldt, når den sikrede er medlem af den organisation, der yder sikkerheden, og såfremt reparationen eller transporten af køretøjet blot ved forevisning af medlemskortet og uden betaling af tillægspræmie foretages af en tilsvarende organisation i det pågældende land i henhold til en aftale om gensidighed, eller, i Irlands og Det Forenede Kongeriges tilfælde, når assistancen ydes af en og samme organisation med virksomhed i begge disse stater.
3. Direktivet finder ikke anvendelse på de former for virksomhed, der er omhandlet i stk. 1, litra b), nr. iii), såfremt ulykken eller skaden er sket på Irlands område eller på Nordirlands område, og køretøjet,

eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, transporteres til disses bopæl, udgangspunkt eller oprindelige bestemmelsessted inden for det ene eller det andet af disse områder.

4. Dette direktiv finder ikke anvendelse på assistancevirksomhed, som udøves af Automobile Club du Grand Duché de Luxembourg, når den ulykke eller skade, der har ramt et vej køretøj, er sket uden for Storhertugdømmet Luxembourg, og assistancen består i at transportere det køretøj, der har været udsat for denne ulykke eller skade, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til disses bopæl.

Artikel 7

Gensidige selskaber

Dette direktiv finder ikke anvendelse på gensidige forsikringsselskaber, der udøver skadesforsikringsvirksomhed, og som med andre gensidige forsikringsselskaber har indgået en aftale, der omfatter fuld genforsikring af de forsikringsaftaler, som de indgår, eller indebærer det overtagende selskabs indtræden i det overdragende selskabs sted ved opfyldelsen af forpligtelser i henhold til de nævnte aftaler. I så fald er det overtagende forsikringsselskab dog omfattet af dette direktiv.

Artikel 8

Institutioner

Dette direktiv vedrører ikke følgende institutioner, der udøver skadesforsikringsvirksomhed, medmindre deres vedtægts- eller lovmæssige kompetence ændres for så vidt angår kapacitet:

- 1) i Danmark: Falck Danmark
- 2) i Tyskland, følgende halvstatslige institutioner:
 - a) Postbeamtenkrankenkasse
 - b) Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten
- 3) i Irland: Voluntary Health Insurance Board
- 4) i Spanien: Consorcio de Compensación de Seguros

Underafdeling 3

Livsforsikring

Artikel 9

Virksomhedsformer

For så vidt angår livsforsikring vedrører dette direktiv ikke følgende former for virksomhed:

- 1) virksomhed, der udøves af forsørgs- og understøttelsesorganer, som tildeler ydelser, der varierer efter de disponible midler, og som på forhånd fastsætter medlemsbidraget til et bestemt beløb
- 2) virksomhed, der udøves af andre organer end de i artikel 2 nævnte selskaber, og som har til formål at tildele lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er sammensluttet enten inden for et selskab eller en koncern af selskaber eller inden for en faglig eller tværfaglig sektor, ydelser ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhvervsevnen, uanset om de forpligtelser, der følger af nævnte virksomhed, til enhver tid dækkes fuldt ud af præmiereserven
- 3) virksomhed, der udøves af pensionsforsikringsselskaber, som omhandlet i den finske lov om ansattes pension (TyEL) eller anden finsk lovgivning på området, forudsat at:

a) pensionsforsikringselskaber, der allerede efter finsk lov skal have adskilt bogholderi og forvaltning for deres pensionsvirksomhed, fra den 1. januar 1995 opretter separate juridiske enheder til at udøve disse aktiviteter, og

b) de finske myndigheder uden forskelsbehandling tillader statsborgere og selskaber fra medlemsstaterne i henhold til finsk lovgivning at udøve de i artikel 2 omhandlede former for virksomhed, som er forbundet med denne undtagelse, ved at kunne eje eller deltage i et eksisterende forsikringselskab eller en eksisterende koncern eller ved at kunne oprette eller deltage i nye forsikringselskaber eller -koncerner, herunder pensionsforsikringselskaber.

Artikel 10

Organisationer, virksomheder og institutter

For så vidt angår livsforsikring vedrører dette direktiv ikke følgende organisationer, virksomheder og institutter:

- 1) organisationer, som udelukkende sikrer ydelser ved dødsfald, dersom størrelsen af disse ydelser ikke overstiger de gennemsnitlige begravelsesomkostninger, eller såfremt disse ydelser tager form af naturalydelser
- 2) »Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen« i Tyskland, medmindre dens vedtægtsmæssige kompetence ændres
- 3) »Consortio de Compensación de Seguros« i Spanien, medmindre dens aktiviteter eller vedtægtsmæssige kompetence ændres.

Underafdeling 4

Genforsikring

Artikel 11

Genforsikring

For så vidt angår genforsikring gælder dette direktiv ikke for genforsikringsvirksomhed, der udøves af eller dækkes af en fuldstændig garanti stillet af en medlemsstats regering, når denne regering af grunde, der vedrører væsentlige offentlige interesser, handler som genforsikrer i sidste instans, herunder under omstændigheder, hvor denne rolle er nødvendig som følge af en markedssituation, hvor det er umuligt at opnå tilstrækkelig genforsikringsdækning på markedsvilkår.

Artikel 12

Genforsikringselskaber, som indstiller deres virksomhed

1. Genforsikringselskaber, som den 10. december 2007 er ophørt med at indgå nye genforsikringsaftaler og udelukkende forvalter deres eksisterende portefølje med henblik på at indstille deres virksomhed, er ikke underlagt dette direktiv.
2. Medlemsstaterne udarbejder en liste over de heraf berørte genforsikringselskaber og videregiver denne liste til alle de øvrige medlemsstater.

Afdeling 3

Definitioner

Artikel 13

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forsikringsselskab«: et direkte tegnende livsforsikrings- eller skadesforsikringsselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med artikel 14
- 2) »captive-forsikringsselskab«: et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiell virksomhed end et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller af en forsikrings- eller genforsikringskoncern, som nævnt i litra c) i artikel 212, stk. 1, eller af en ikke-finansiell virksomhed, som har til formål udelukkende at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som den tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som det er en del af
- 3) »tredjelandsforsikringsselskab«: et selskab, som, hvis dets hovedsæde var beliggende i Fællesskabet, skulle have en tilladelse som forsikringsselskab i overensstemmelse med artikel 14
- 4) »genforsikringsselskab«: et selskab, som har opnået administrativ tilladelse til udøvelse af genforsikringsvirksomhed i henhold til artikel 14
- 5) »captive-genforsikringsselskab«: et genforsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiell virksomhed end et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller af en forsikrings- eller genforsikringskoncern som omhandlet i artikel 212, stk. 1, litra c), eller af en ikke-finansiell virksomhed, som har til formål udelukkende at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som den tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som captive-genforsikringsselskabet er en del af
- 6) »tredjelandsgenforsikringsselskab«: et selskab, som, hvis dets hovedsæde var beliggende i Fællesskabet, skulle have en tilladelse som genforsikringsselskab i henhold til artikel 14
- 7) »genforsikring«:
 - a) den form for virksomhed, der består i overtagelse af risici cederet af et forsikringsselskab eller et tredjelandsforsikringsselskab eller af et andet genforsikringsselskab eller et tredjelandsgenforsikringsselskab, eller
 - b) hvad angår assurandørsammenslutningen Lloyd's den form for virksomhed, der består i, at et andet forsikrings- eller genforsikringsselskab end Lloyd's overtager risici cederet af et medlem af Lloyd's
- 8) »hjemland«:
 - a) i forbindelse med skadesforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde
 - b) i forbindelse med livsforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, eller
 - c) i forbindelse med genforsikring den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende
- 9) »værtland«: en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab har en filial eller præsterer tjenesteydelser; i forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring er den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab præsterer tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat

-
- 10) »tilsynsmyndighed«: den eller de nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- 11) »filial«: et forsikrings- eller genforsikringsselskabs agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område end hjemlandets
- 12) »etableret forretningssted«: et selskabs hovedsæde eller en af dets filialer
- 13) »den medlemsstat, hvor risikoen består«: en af følgende:
- a) den medlemsstat, hvor genstanden befinder sig, såfremt forsikringen dækker enten fast ejendom eller fast ejendom og indbo, i det omfang indboet er dækket af samme forsikringspolice
 - b) den medlemsstat, hvor registreringen er sket, såfremt forsikringen dækker transportmidler af enhver art
 - c) den medlemsstat, hvor forsikringstageren har indgået aftalen, hvor der er tale om en aftale med en varighed på højst fire måneder vedrørende risici i forbindelse med rejser eller ferie, uanset hvilken forsikringsklasse der er tale om
 - d) i alle de tilfælde, der ikke eksplicit er dækket af litra a), b) eller c), den medlemsstat, hvor en af følgende er beliggende:
 - i) forsikringstagerens sædvanlige opholdssted eller
 - ii) hvis forsikringstageren er en juridisk person, den i aftalen omhandlede forsikringstagers etablerede forretningssted
- 14) »den medlemsstat, hvor forpligtelsen består«: den medlemsstat, hvor en af følgende er beliggende:
- a) forsikringstagerens sædvanlige opholdssted
 - b) hvis forsikringstageren er en juridisk person, den i aftalen omhandlede forsikringstagers etablerede forretningssted
- 15) »moderselskab«: en modervirksomhed som defineret i artikel 1 i direktiv 83/349/EØF
- 16) »datterselskab«: en dattervirksomhed som defineret i artikel 1 i direktiv 83/349/EØF, inkl. datterselskaber heraf
- 17) »snævre forbindelser«: en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem: kontrol eller kapitalinteresser eller en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er varigt knyttet til den samme person gennem kontrol
- 18) »kontrol«: den forbindelse, der består mellem et moderselskab og et datterselskab, jf. artikel 1 i direktiv 83/349/EØF, eller en forbindelse af samme art mellem en fysisk eller juridisk person og et selskab
- 19) »koncerninterne transaktioner«: alle transaktioner, hvorigennem et forsikrings- eller genforsikringsselskab direkte eller indirekte forlader sig på andre selskaber inden for samme koncern eller på fysiske eller juridiske personer, der er forbundet med selskaberne inden for den pågældende koncern ved hjælp af en »snæver forbindelse«, med hensyn til opfyldelse af en forpligtelse, aftalemæssig eller ikke-aftalemæssig og mod betaling eller gratis
- 20) »kapitalinteresser«: besiddelse af mindst 20 % af stemmerettighederne eller af kapitalen i en virksomhed, enten direkte eller gennem kontrol

21) »kvalificeret deltagelse«: direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 % af kapitalen eller stemmerettighederne eller enhver anden mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på driften af det pågældende selskab

22) »reguleret marked«:

a) i tilfælde af et marked, der ligger i en medlemsstat: et reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 14), i direktiv 2004/39/EF eller

b) i tilfælde af et marked beliggende i et tredjeland: et finansielt marked, der opfylder følgende betingelser:

i) det er anerkendt af forsikringsselskabets hjemland og opfylder krav svarende til dem i direktiv 2004/39/EF, og

ii) de finansielle instrumenter, der omsættes dér, er af en kvalitet, der svarer til kvaliteten af de instrumenter, der omsættes på det eller de regulerede markeder i hjemlandet

23) »nationalt bureau«: et nationalt forsikringsbureau som defineret i artikel 1, stk. 3, i direktiv 72/166/EØF

24) »national garantifond«: det organ, der er omhandlet i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF

25) »finansiell virksomhed«: et af følgende selskaber:

a) et kreditinstitut, et finansieringsinstitut eller en accessorisk bankservicevirksomhed som omhandlet i henholdsvis artikel 4, nr. 1), 5) og 21), i direktiv 2006/48/EF

b) et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab eller et forsikringsholdingselskab, jf. artikel 212, stk. 1, litra f)

c) et investeringsselskab eller finansieringsinstitut, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2004/39/EF, eller

d) et blandet finansielt holdingselskab, jf. artikel 2, nr. 15), i direktiv 2002/87/EF

26) »special purpose vehicle«: ethvert selskab, uanset om der er tale om et aktieselskab eller ej, bortset fra et eksisterende forsikrings- eller genforsikringsselskab, som overtager risici fra forsikrings- eller genforsikringsselskaber, og som finansierer sin dækning af sådanne risici udelukkende ved hjælp af udbyttet fra udstedelse af obligationer eller andre finansieringsordninger, hvor tilbagebetalingsrettighederne for dem, der har stillet lånet eller de andre finansieringsordninger til rådighed, er omfattet af de genforsikringsforpligtelser, der gælder for et sådant selskab

27) »store risici«:

a) risici under forsikringsklasse 4, 5, 6, 7, 11 og 12 i del A i bilag I

b) risici under forsikringsklasse 14 og 15 i del A i bilag I, når forsikringstageren i erhvervmæssigt øjemed udøver industri-, handels- eller liberal virksomhed, og risiciene vedrører denne virksomhed

c) risici under forsikringsklasse 3, 8, 9, 10, 13 og 16 i del A i bilag I, for så vidt forsikringstageren ligger over den talmæssige grænse for mindst to af nedenstående kriterier

i) en balancesum på 6,2 mio. EUR

ii) en nettoomsætning, jf. Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer³⁰⁾, på 12,8 mio. EUR

iii) et gennemsnitligt antal medarbejdere i løbet af regnskabsåret på 250.

Såfremt forsikringstageren indgår i en koncern af virksomheder, for hvilke der udarbejdes konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med direktiv 83/349/EØF, gælder kriterierne i første afsnit, litra c), for de konsoliderede regnskaber.

Medlemsstaterne har mulighed for til den i første afsnit, litra c), omhandlede kategori at tilføje risici, som forsikres af faglige sammenslutninger, joint ventures og ad hoc-sammenslutninger

28) »outsourcing«: et arrangement af en hvilken som helst art mellem et forsikrings- eller genforsikrings-selskab og en tjenesteyder, der kan være en tilsynspligtig enhed eller ej, i kraft af hvilket tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller aktivitet, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet ellers selv ville have udført

29) »funktion« inden for et ledelsessystem: en intern kapacitet til at varetage praktiske opgaver; et ledelsessystem indbefatter risikostyringsfunktionen, compliance-funktionen, den interne revisionsfunktion og aktuarfunktionen

30) »forsikringsrisiko«: risikoen for tab eller en ugunstig udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af u hensigtsmæssige antagelser i forbindelse med prissætning og hensættelser

31) »markedsrisiko«: risikoen for tab eller for negativ forandring i den finansielle situation som direkte eller indirekte følge af bevægelser i niveauet og volatiliteten for markedspriserne på aktiver, passiver og finansielle instrumenter

32) »kreditrisiko«: risikoen for tab eller for en ugunstig forandring i den finansielle situation som følge af bevægelser i kreditværdigheden hos emittenter af værdipapirer, modparter og debitorer, som forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber er udsatte for i form af koncentrationer af modpartsrisici, spredningsrisici eller markedsrisici

33) »operationel risiko«: risikoen for tab som følge af utilstrækkelige eller fejlbehæftede interne processer, medarbejderfejl eller systemfejl eller som følge af udefra kommende begivenheder

34) »likviditetsrisiko«: risikoen for, at forsikrings- og genforsikringsselskaber ikke kan afhænde investeringer og andre aktiver med henblik på at imødekomme deres finansielle forpligtelser rettidigt

35) »koncentrationsrisiko«: alle risikobehæftede engagementer med et potentielt tab, der er stort nok til at kunne true forsikrings- eller genforsikringsselskabets solvens eller finansielle stilling

36) »risikoreduktionsteknikker«: alle teknikker, der sætter forsikrings- og genforsikringsselskaber i stand til at overføre alle eller en del af deres risici til en anden part

37) »diversifikationseffekter«: mindskelsen af forsikrings- og genforsikringsselskabers samt forsikrings- og genforsikringskoncerners risikoeksponering i forbindelse med diversifikationen af deres virksomhed, der er forårsaget af det ugunstige resultat af en risiko, kan opvejes af et mere fordelagtigt resultat af en anden risiko, forudsat at der ikke er fuldstændig korrelation mellem risiciene

38) »forventet sandsynlighedsfordeling«: en matematisk funktion, der til et udtømmende sæt af indbyrdes udelukkende fremtidige begivenheder tildeler en sandsynlighed for, at de rent faktisk vil indtræffe

39) »risikomåling«: en matematisk funktion, der tildeler en given forventet sandsynlighedsfordeling et monetært beløb, og som stiger monotont med den risikoeksponering, der knytter sig til denne forventede sandsynlighedsfordeling.

KAPITEL II

Adgang til udøvelse af virksomhed

Artikel 14

Tilladelse

1. Adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed eller genforsikringsvirksomhed, der er omfattet af dette direktiv, er betinget af en forudgående tilladelse.
2. Ansøgning om den i stk. 1 nævnte tilladelse indgives til hjemlandets tilsynsmyndigheder af følgende:
 - a) selskaber, der etablerer deres hovedsæde på denne medlemsstats område, eller
 - b) forsikringselskaber, der efter at have modtaget tilladelse i overensstemmelse med stk. 1 ønsker at udvide deres virksomhed til en hel forsikringsklasse eller andre forsikringsklasser end dem, som tilladelsen allerede dækker.

Artikel 15

Omfanget af tilladelsen

1. En tilladelse, der gives i henhold til artikel 14, gælder for hele Fællesskabet. Den giver forsikrings- og genforsikringselskaber ret til at udøve virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.
2. Tilladelsen gives særskilt for hver klasse af direkte forsikringsvirksomhed som defineret i del A i bilag I eller i bilag II, jf. dog artikel 14. Den omfatter hele den pågældende forsikringsklasse, medmindre ansøgeren kun ønsker at dække en del af de risici, der hører under denne forsikringsklasse.

Risici, der er omfattet af en forsikringsklasse, klassificeres ikke i en anden forsikringsklasse bortset fra de tilfælde, der er anført under artikel 16.

Der kan gives tilladelse for flere forsikringsklasser, såfremt medlemsstatens nationale lovgivning tillader, at disse forsikringsklasser udøves samtidigt.

3. For så vidt angår skadesforsikring har hver medlemsstat mulighed for at meddele tilladelse for de grupper af forsikringsklasser, der er anført i del B i bilag I.

Tilsynsmyndighederne kan begrænse den tilladelse, der ansøges om for en af disse forsikringsklasser, til de former for virksomhed, der er anført i den i artikel 23 nævnte driftsplan.

4. Virksomheder, der er omfattet af dette direktiv, må kun udøve den i artikel 6 omhandlede assistancevirksomhed, hvis de er godkendt for forsikringsklasse 18 under del A i bilag I, dog med forbehold af artikel 16, stk. 1. I dette tilfælde finder nærværende direktiv anvendelse på denne form for virksomhed.
5. For så vidt angår genforsikring gives tilladelsen til udøvelse af skadesgenforsikringsvirksomhed, livs- og genforsikringsvirksomhed og alle former for genforsikringsvirksomhed.

Ansøgningen om tilladelse vurderes på baggrund af den driftsplan, der skal forelægges i henhold til artikel 18, stk. 1, litra c), og opfyldelsen af de betingelser, der er fastsat for tilladelsen af den medlemsstat, i hvilken der ansøges om tilladelse.

*Artikel 16***Accessoriske risici**

1. Et forsikringselskab, der har opnået tilladelse til en principal risiko, som falder under en forsikringsklasse eller en gruppe af forsikringsklasser som beskrevet i bilag I, kan ligeledes dække de risici, der er omfattet af en anden forsikringsklasse, uden at der skal indhentes tilladelse til dækning af sådanne risici, forudsat at risiciene opfylder alle de følgende betingelser:
 - a) de indgår i den principale risiko
 - b) de angår det objekt, der er dækket mod den principale risiko, og
 - c) de er dækket af den aftale, der dækker den principale risiko.
2. Uanset stk. 1 betragtes de risici, der er omfattet af de under del A i bilag 1 nævnte forsikringsklasser 14, 15 og 17, ikke som accessoriske risici til andre forsikringsklasser.

Retshjælpsforsikring som angivet under forsikringsklasse 17 kan dog betragtes som en accessorisk risiko til forsikringsklasse 18, når betingelserne i stk. 1 og en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) hovedrisikoen vedrører kun assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted, eller
- b) forsikringen vedrører tvister eller risici, som skyldes brug af søfartøjer, eller som kan henføres til sådan brug.

*Artikel 17***Forsikrings- eller genforsikringselskabets retlige form**

1. Hjemlandet kræver, at selskaber, der ansøger om tilladelse i henhold til artikel 14, antager en af de i bilag III anførte retlige former.
2. Medlemsstaterne kan oprette selskaber i en offentligretlig form, når disse virksomheders formål er udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed på samme vilkår som dem, der gælder for privatretlige selskaber.
3. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesforanstaltninger vedrørende udvidelsen af listen over de former, der er beskrevet i bilag III.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

*Artikel 18***Betingelser for tilladelse**

1. Hjemlandet kræver, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse:
 - a) for så vidt angår forsikringselskaber, begrænser deres formål til forsikringsvirksomhed og direkte forbundne forretninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed
 - b) for så vidt angår genforsikringselskaber, begrænser deres formål til genforsikringsvirksomhed og hermed forbundne aktiviteter; dette krav kan omfatte at udøve funktionen som holdingselskab og virksomhed i relation til de aktiviteter i den finansielle sektor, der er omhandlet i artikel 2, stk. 8, i direktiv 2002/87/EF
 - c) fremlægger en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 23
 - d) råder over den anerkendte kernekapital til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet, jf. artikel 129, stk. 1, litra d)

- e) kan godtgøre, at det fremover vil råde over anerkendt egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet, jf. artikel 100
- f) kan godtgøre, at det fremover vil råde over anerkendt egenkapital til dækning af minimumskapitalkravet, jf. artikel 128
- g) kan godtgøre, at det er i stand til at overholde reglerne vedrørende ledelsessystemet, jf. kapitel IV, afdeling 2
- h) for så vidt angår skadesforsikringsselskaber, oplyser navn og adresse på alle skadebehandlingsrepræsentanter, som er udpeget i henhold til artikel 4 i direktiv 2000/26/EF i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I i dette direktiv, bortset fra fragtførerens ansvar.

2. Et forsikringsselskab, der søger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til andre forsikringsklasser eller til udvidelse af en tilladelse, der kun dækker en del af de risici, der er omfattet af en forsikringsklasse, skal fremlægge en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 23.

Det skal endvidere godtgøre, at det råder over den i artikel 100, stk. 1, og artikel 128 fastsatte anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet.

3. Uden at dette i øvrigt berører stk. 2, skal et forsikringsselskab, der udøver livsforsikringsvirksomhed, og som ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til også at omfatte dækning af risiciene under forsikringsklasse 1 eller 2 under del A i bilag I, jf. artikel 73, godtgøre, at det:

- a) råder over den anerkendte kernekapital til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 129, stk. 1, litra d)
- b) også fremover vil opfylde de finansielle mindstekrav, der er omhandlet i artikel 74, stk. 3.

4. Uden at dette i øvrigt berører stk. 2, skal et forsikringsselskab, der udøver skadesforsikringsvirksomhed inden for forsikringsklasse 1 eller 2 i del A i bilag I, og som ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til dækning af livsforsikringsrisici, jf. artikel 73, godtgøre at det:

- a) råder over den anerkendte kernekapital til dækning af det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for livsforsikringsselskaber og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet for skadesforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 129, stk. 1, litra d)
- b) også fremover vil opfylde de finansielle mindstekrav, der er omhandlet i artikel 74, stk. 3.

Artikel 19

Snævre forbindelser

Foreligger der snævre forbindelser mellem forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler tilsynsmyndighederne kun deres tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

Tilsynsmyndighederne afslår ligeledes at meddele tilladelse, hvis de hæmmes i varetagelsen af deres tilsynsopgaver på grund af love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet har snævre forbindelser med, eller på grund af problemer i forbindelse med anvendelsen af disse foranstaltninger.

Tilsynsmyndighederne kræver, at forsikrings- og genforsikringsselskaberne meddeler dem de oplysninger, de har behov for, for at myndighederne til enhver tid kan sikre sig, at de i stk. 1 omhandlede betingelser er opfyldt.

Artikel 20

Forsikrings- og genforsikringsselskabers hovedsæde

Medlemsstaterne kræver, at forsikrings- og genforsikringsselskaber har hovedsæde og vedtægtsmæssigt hjemsted i samme medlemsstat.

Artikel 21

Policebetingelser og tariffer

1. Medlemsstaterne må ikke stille krav om forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som et selskab agter at anvende over for forsikringstagerne eller cederende eller retrocederende selskaber.

Inden for livsforsikring kan hjemlandet dog med det ene formål at kontrollere, at nationale bestemmelser vedrørende de aktuarmæssige principper overholdes, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser. Dette må dog ikke gøres til en forhåndsbetingungelse for, at et livsforsikringsselskab kan opnå tilladelse.

2. Medlemsstaterne må hverken opretholde eller indføre krav om forudgående meddelelse om eller godkendelse af tarifførhøjelser, medmindre krav herom alene er et led i en almindelig priskontrolordning.

3. Medlemsstaterne kan underkaste selskaber, der ansøger om eller har fået tilladelse for forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, tilsyn med de direkte eller indirekte midler i form af personale og materiel, herunder lægeholdenes kvalifikationer og kvaliteten af det udstyr, de råder over med henblik på at opfylde deres forpligtelser i forbindelse med denne forsikringsklasse.

4. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre love eller administrative bestemmelser, der foreskriver godkendelse af vedtægterne og fremlæggelse af alt materiale, der er nødvendigt for den normale gennemførelse af tilsynet.

Artikel 22

Markedets økonomiske behov

Medlemsstaterne må ikke kræve, at ansøgninger om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

Artikel 23

Driftsplan

1. Den i artikel 18, stk. 1, litra c), nævnte driftsplan skal indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

- a) hvilke former for risici eller forpligtelser det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab har til hensigt at dække
- b) hvilke typer genforsikringsarrangementer genforsikringsselskabet agter at indgå med cederende selskaber
- c) grundprincipperne for genforsikring og retrocession
- d) de kernekapitalelementer, der repræsenterer det absolutte minimum for minimumskapitalkravet
- e) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og distributionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler og, hvis de risici, der skal dækkes, henhører under

forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, de midler, som forsikringsselskabet råder over med henblik på at yde den lovede assistance.

2. Ud over kravene i stk. 1 skal driftsplanen for de første tre regnskabsår indeholde:
 - a) en prognosticeret balance
 - b) skøn over det fremtidige solvenskapitalkrav, jf. kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1, på basis af den i litra a) nævnte prognosticerede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
 - c) skøn over det fremtidige minimumskapitalkrav, jf. artikel 128 og 129, på basis af den i litra a) nævnte prognosticerede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
 - d) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet
 - e) for så vidt angår skadesforsikring og genforsikring ligeledes følgende:
 - i) de anslåede administrationsomkostninger bortset fra omkostninger i forbindelse med administrationens opbygning, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner
 - ii) de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter
 - f) for så vidt angår livsforsikringsvirksomhed ligeledes en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, overtagelse af genforsikring og afgivelse i genforsikring.

Artikel 24

Aktionærer og selskabsdeltagere, der besidder en kvalificeret deltagelse

1. Hjemlandets tilsynsmyndigheder meddeler ikke et selskab tilladelse til at påbegynde forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed, før de har fået meddelelse om navnene på alle aktionærer eller selskabsdeltagere, det være sig fysiske eller juridiske personer, der direkte eller indirekte besidder en kvalificeret deltagelse i selskabet, og om størrelsen af deres kapitalandel.

Disse myndigheder nægter at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af et forsikrings- eller genforsikringsselskab ikke er overbevist om aktionærernes eller selskabsdeltagernes egnethed.

2. Med henblik på stk. 1 i denne artikel tages de stemmerettigheder, der er nævnt i artikel 9 og 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked³¹⁾, samt betingelserne for sammenlægning heraf i det nævnte direktivs artikel 12, stk. 4 og 5, i betragtning.

Medlemsstaterne tager ikke hensyn til stemmerettigheder eller aktier, som investeringsselskaber eller kreditinstitutter måtte besidde, som følge af at de har ydet emissionsgaranti for finansielle instrumenter og/eller placering af finansielle instrumenter på grundlag af en fast forpligtelse som omhandlet i bilag I, afsnit A, nr. 6), i direktiv 2004/39/EF, forudsat at sådanne rettigheder dels ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe ind i udstederens ledelse, dels tidligst afhændes et år efter erhvervelsen.

Artikel 25

Afslag på tilladelse

Enhver beslutning om afslag skal indeholde den fulde begrundelse og meddeles det pågældende selskab.

Hver medlemsstat sikrer, at der er adgang til domstolsprøvelse af enhver beslutning om afslag på tilladelse.

Samme adgang til domstolsprøvelse indføres for det tilfælde, at tilsynsmyndighederne endnu ikke har afgivet svar på ansøgningen om tilladelse senest seks måneder fra modtagelsesdatoen.

Artikel 26

Forudgående høring af myndighederne i de andre medlemsstater

1. Der skal finde forudgående høring sted af tilsynsmyndighederne i enhver berørt medlemsstat inden tilladelse meddeles til:
 - a) et datterselskab af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne medlemsstat
 - b) et datterselskab af moderselskabet for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne medlemsstat, eller
 - c) et selskab kontrolleret af samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne medlemsstat.
2. Der skal finde forudgående høring sted af de myndigheder, der i en berørt medlemsstat fører tilsyn med kreditinstitutter eller investeringsselskaber, inden der meddeles tilladelse til et forsikrings eller genforsikringsselskab, der er:
 - a) et datterselskab af et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet
 - b) et datterselskab af et moderselskab for et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet, eller
 - c) et selskab kontrolleret af samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet.
3. De i stk. 1 og 2 omhandlede relevante myndigheder skal især konsultere hinanden ved vurderingen af aktionærernes egnethed samt egnetheds- og hæderlighedskravene til alle personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter i et andet selskab i samme koncern.

De udveksler alle oplysninger om aktionærers egnethed samt om egnetheds- og hæderlighedskravene til alle personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter, som har betydning for de øvrige involverede kompetente myndigheder, for meddelelsen af tilladelse og for den løbende vurdering af, om driftsbetingelserne er opfyldt.

KAPITEL III

Tilsynsmyndigheder og almindelige bestemmelser

Artikel 27

Hovedformål med tilsynet

Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne råder over de nødvendige redskaber og har den relevante ekspertise, kapacitet og mandat til at kunne opfylde hovedformålet med tilsynet, nemlig beskyttelse af forsikringstagerne og de begunstigede.

Artikel 28

Finansiell stabilitet og procyklikalitet

Uden at det berører hovedformålet med tilsyn som nævnt i artikel 27, sikrer medlemsstaterne, at tilsynsmyndighederne, når de udfører deres generelle opgaver, behørigt tager hensyn til den mulige indvirkning af deres afgørelser på stabiliteten i de relevante finansielle systemer i Den Europæiske Union, navnlig i nødsituationer under hensyntagen til de tilgængelige oplysninger på det pågældende tidspunkt.

Tilsynsmyndighederne tager i forbindelse med ekstraordinære bevægelser på de finansielle markeder hensyn til de mulige procykliske virkninger af deres foranstaltninger.

Artikel 29

Generelle principper for tilsynet

1. Tilsynet bygger på en prospektiv og risikobaseret tilgang. Det omfatter en kontinuerlig kontrol af, om forsikrings- eller genforsikringsselskabet drives på korrekt vis og af, om de overholder tilsynsreglerne.
2. Tilsynet med forsikrings- og genforsikringsselskaber indeholder en passende kombination af aktiviteter i og kontrol uden for selskabets forretningslokaler.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de i dette direktiv fastsatte krav håndhæves på en måde, der står i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til et forsikrings- eller genforsikringsselskabs virksomhed.
4. Kommissionen sikrer, at gennemførelsesforanstaltninger tager hensyn til proportionalitetsprincippet og således den hensigtsmæssige anvendelse af dette direktiv, navnlig på små forsikringsselskaber.

Artikel 30

Tilsynsmyndigheder og omfanget af tilsynet

1. Ansvar for det finansielle tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, herunder tilsyn med den virksomhed, de udøver gennem filialer og i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, henhører udelukkende under hjemlandets kompetence.
2. Det finansielle tilsyn, jf. stk. 1, dækker forsikrings- og genforsikringsselskabets samlede virksomhed og omfatter navnlig kontrol med selskabets solvens og afsættelsen af forsikringsmæssige hensættelser, dets aktiver og den anerkendte egenkapital i overensstemmelse med de regler og den praksis, der gælder i hjemlandet, i henhold til bestemmelser, der er vedtaget på fællesskabsplan.

Har det pågældende forsikringsselskab tilladelse til at dække de risici, der er klassificeret under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, omfatter tilsynet også kontrol med de tekniske midler, som forsikringsselskabet råder over for at kunne udføre de assistanceopgaver, det har påtaget sig, dersom hjemlandets lovgivning foreskriver kontrol med disse midler.

3. Hvis tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen eller den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller i tilfælde af et genforsikringsselskab hvis tilsynsmyndigheder i værtslandet har en begrundet formodning om, at et forsikrings- eller genforsikringsselskabs virksomhed vil kunne skade selskabets finansielle soliditet, underretter de tilsynsmyndighederne i forsikringsselskabets hjemland herom.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder kontrollerer, at selskabet overholder de i dette direktiv fastsatte forsigtighedsprincipper.

Artikel 31

Gennemsigtighed og ansvarlighed

1. Tilsynsmyndighederne udfører deres hverv på gennemsigtig og ansvarlig vis og respekterer hensynet til beskyttelse af fortrolige oplysninger.
2. Medlemsstaterne sikrer, at følgende offentliggøres:
 - a) love, administrative bestemmelser og generel vejledning på forsikringsområdet
 - b) de generelle kriterier og metoder, herunder de måder, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 34, stk. 4, der benyttes som led i tilsynsprocessen som beskrevet i artikel 36
 - c) aggregerede statistiske data vedrørende centrale aspekter af anvendelsen af tilsynsreglerne
 - d) den måde, hvorpå der gøres brug af de valgmuligheder, som dette direktiv tillader
 - e) målsætningerne for tilsynet og de vigtigste funktioner og aktiviteter i forbindelse med tilsynet.

De oplysninger, der offentliggøres i overensstemmelse med første afsnit, skal være tilstrækkelige til, at der kan foretages en sammenligning af de tilsynsmetoder, som vælges af tilsynsmyndighederne i de forskellige medlemsstater.

Oplysningerne stilles til rådighed i et fælles format, og de ajourføres regelmæssigt. Der skal være adgang til de oplysninger, der henvises til i litra a)-e) i første afsnit, via en enkelt elektronisk adresse i hver medlemsstat.

3. Medlemsstaterne indfører gennemsigtige procedurer for udpegning og afsættelse af medlemmer af tilsynsmyndighedernes styrende organer og ledelse.
4. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser til stk. 2, hvori specificeres de centrale aspekter, for hvilke der skal offentliggøres aggregerede statistiske data, og oplysningernes format, struktur, indhold og offentliggørelsesdato.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 32

Forbud mod afvisning af genforsikringsaftaler eller retrocessionsaftaler

1. Et forsikringsselskabs hjemland må ikke afvise en genforsikringsaftale indgået med et genforsikringsselskab eller et forsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til artikel 14, af grunde, der direkte vedrører det pågældende genforsikringsselskabs eller forsikringsselskabs finansielle soliditet.
2. Et genforsikringsselskabs hjemland må ikke afvise en retrocessionsaftale indgået af et genforsikringsselskab med et genforsikringsselskab eller et forsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til artikel 14, af grunde, der direkte vedrører det pågældende genforsikringsselskabs eller forsikringsselskabs finansielle soliditet.

Artikel 33

Tilsyn med filialer i andre medlemsstater

Når et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i en anden medlemsstat, udøver virksomhed gennem en filial, skal medlemsstaterne sørge for, at hjemlandets tilsynsmyndigheder efter at have givet værtslandets tilsynsmyndigheder meddelelse herom selv eller ved personer, der er bemyndiget hertil, på stedet kan kontrollere de oplysninger, der er nødvendige for det finansielle tilsyn med selskabet.

Det pågældende værtslands myndigheder kan deltage i denne kontrol.

Artikel 34

Generelle tilsynsbeføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til at træffe forebyggende og korrigerende foranstaltninger med henblik på at sikre, at forsikrings- og genforsikringsselskaber overholder de love og administrative bestemmelser, som de skal overholde i hver medlemsstat.
2. Tilsynsmyndighederne skal have beføjelse til at træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder, hvor det er relevant, administrative eller finansielle foranstaltninger, over for forsikrings- og genforsikringsselskaber og medlemmerne af deres administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan.
3. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til at forlange at få udleveret alle de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet, jf. artikel 35.
4. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til, foruden beregningen af solvenskapitalkravet og i det omfang, det er relevant og nødvendigt, at udvikle kvantitative værktøjer som led i tilsynsprocessen til vurdering af forsikrings- eller genforsikringsselskabers evne til at håndtere eventuelle begivenheder eller fremtidige forandringer i de økonomiske vilkår, der kunne få ugunstige konsekvenser for deres samlede økonomiske stilling. Tilsynsmyndighederne skal have beføjelse til at forlange, at selskaberne gennemfører tilsvarende test.
5. Tilsynsmyndighederne skal have beføjelse til at gennemføre kontroller på stedet i forsikrings- og genforsikringsselskabers forretningslokaler.
6. Tilsynsbeføjelser skal håndhæves rettidigt og på en måde, der står i et rimeligt forhold til formålet.
7. De i stk. 1-5 nævnte beføjelser i forhold til forsikrings- og genforsikringsselskaber skal også gælde i forhold til forsikrings- og genforsikringsselskabers outsourcete aktiviteter.
8. Beføjelserne i stk. 1-5 og stk. 7 udøves om nødvendigt ved håndhævelse og, hvor det er hensigtsmæssigt, ved rettens hjælp.

Artikel 35

Oplysninger, der skal udleveres i tilsynsøjemed

1. Medlemsstaterne kræver, at forsikrings- og genforsikringsselskaber forelægger tilsynsmyndighederne de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet. Disse oplysninger omfatter mindst de oplysninger, der er nødvendige for at kunne udføre følgende i forbindelse med den i artikel 36 omhandlede proces:
 - a) til at vurdere selskabernes ledelsessystem, den virksomhed, de udøver, de værdiansættelsesprincipper, de benytter til solvensformål, deres risici og risikostyringssystemer samt deres kapitalsammensætning, kapitalbehov og kapitalforvaltning
 - b) til at træffe de nødvendige afgørelser i forlængelse af udøvelsen af deres tilsynsmæssige rettigheder og pligter.
2. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne tillægges følgende beføjelser:
 - a) beføjelse til at bestemme arten, omfanget og formatet af de i stk. 1 nævnte oplysninger, som de forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber skal udlevere
 - i) med bestemte mellemrum
 - ii) ved bestemte begivenheder
 - iii) i forbindelse med undersøgelser af et forsikrings- eller genforsikringsselskabs situation

- b) beføjelse til at indhente alle oplysninger om aftaler, som mæglere er i besiddelse af, eller om aftaler indgået med tredjeparter, og
 - c) beføjelse til at forlange oplysninger fra eksterne eksperter såsom revisorer og aktuarer.
3. De i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger skal omfatte følgende:
 - a) kvalitative eller kvantitative elementer eller en passende kombination heraf
 - b) historiske, aktuelle eller prospektive elementer eller en passende kombination heraf, og
 - c) data fra interne eller eksterne kilder eller en passende kombination heraf.
 4. De i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger skal overholde følgende principper:
 - a) de skal afspejle arten, omfanget og kompleksiteten af det pågældende selskabs virksomhed og navnlig de risici, der knytter sig til denne virksomhed
 - b) de skal være tilgængelige, komplette i alle væsentlige henseender, sammenlignelige og konsekvente over tid, og
 - c) de skal være relevante, troværdige og forståelige.
 5. Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører passende systemer og strukturer til overholdelse af kravene i stk. 1-4 og skriftligt fastlægger en af forsikrings- eller genforsikringsselskabets administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan godkendt politik, der kan sikre, at de afgivne oplysninger altid er fyldestgørende.
 6. Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger til præcisering af de i stk. 1-4 nævnte oplysninger med det formål at sikre en passende grad af konvergens i tilsynspraksis.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 36

Tilsynsproces

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne undersøger og evaluerer de strategier, processer og rapporteringsprocedurer, som forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører med henblik på at overholde de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv.

Denne undersøgelse og evaluering skal omfatte en vurdering af de kvalitative krav til ledelsessystemet, en vurdering af de risici, som de pågældende selskaber står overfor eller kan komme til at stå overfor, samt en vurdering af selskabernes evne til at måle disse risici under hensyn til den kontekst, som de opererer inden for.

2. Tilsynsmyndighederne undersøger især, om forsikrings- og genforsikringsselskaber:
 - a) overholder reglerne vedrørende ledelsessystemet, herunder vurdering af egen risiko og solvens som fastsat i kapitel IV, afdeling 2
 - b) overholder reglerne vedrørende forsikringsmæssige hensættelser som fastsat i kapitel VI, afdeling 2
 - c) overholder kapitalkravene som fastsat i kapitel VI, afdeling 4 og 5
 - d) overholder investeringsreglerne som fastsat i kapitel VI, afdeling 6
 - e) overholder reglerne vedrørende egenkapitalens kvalitet og størrelse som fastsat i kapitel VI, afdeling 3
 - f) til stadighed overholder kravene til komplette eller partielle interne modeller, jf. kapitel IV, afdeling 4, underafdeling 3, når de benytter sådanne modeller.

3. Tilsynsmyndighederne indfører passende overvågningsredskaber, der sætter dem i stand til at afsløre en forværring af de finansielle vilkår inden for et forsikrings- eller genforsikringsselskab og til at overvåge, hvordan der rettes op denne forværring.

4. Tilsynsmyndighederne vurderer, om de metoder og den praksis, som forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører til afsløring af mulige begivenheder eller fremtidige ændringer i de økonomiske vilkår, der kunne få negativ indflydelse på selskabets generelle økonomiske situation, er tilstrækkelige.

Tilsynsmyndighederne vurderer, om selskaberne vil være i stand til at modstå sådanne begivenheder eller fremtidige ændringer i de økonomiske vilkår.

5. Tilsynsmyndighederne skal have de fornødne beføjelser til at kunne forlange, at forsikrings- og genforsikringsselskaber retter op de svagheder eller mangler, der afsløres som led i tilsynsprocessen.

6. De i stk. 1, 2 og 4 nævnte undersøgelser, evalueringer og vurderinger foretages med regelmæssige mellemrum.

Tilsynsmyndighederne fastsætter, med hvilket interval og i hvilket omfang disse undersøgelser, evalueringer og vurderinger skal finde sted, under hensyn til arten, omfanget og kompleksiteten af forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed.

Artikel 37

Kapitaltillæg

1. I forlængelse af tilsynsprocessen kan tilsynsmyndighederne i exceptionelle tilfælde og ved begrundet afgørelse stille krav om et kapitaltillæg for et forsikrings- eller genforsikringsselskab. Denne mulighed må kun benyttes i følgende tilfælde:

a) tilsynsmyndighederne finder, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for solvenskapitalkravet som beregnet ved hjælp af standardformlen i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2, og:

i) kravet om at anvende en intern model efter artikel 119 er uhensigtsmæssig eller har været ineffektiv, eller

ii) en partiel eller komplet intern model er under udvikling i overensstemmelse med artikel 119

b) tilsynsmyndighederne finder, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for solvenskapitalkravet som beregnet ved hjælp af en intern model eller en partiel intern model i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 3, fordi visse kvantificerbare risici ikke fanges i tilstrækkelig grad, og det ikke inden for en passende tidsramme er lykkedes at tilpasse modellen, så den bedre afspejler den givne risikoprofil, eller

c) tilsynsmyndighederne finder, at ledelsessystemet i et forsikrings- eller genforsikringsselskab afviger væsentligt fra standarderne i kapitel IV, afdeling 2, at disse afvigelser forhindrer selskabet i at sikre en korrekt identifikation, måling, overvågning, styring og rapportering af de risici, som det er eller kunne blive udsat for, og at gennemførelsen af andre foranstaltninger i sig selv næppe vil kunne udbedre manglerne i tilstrækkelig grad inden for en passende tidshorisont.

2. I de i stk. 1, litra a) og b), nævnte tilfælde beregnes kapitaltillægget på en måde, der sikrer, at selskabet overholder artikel 101, stk. 3.

I de i stk. 1, litra c), nævnte situationer skal kapitaltillægget være proportionalt med de væsentlige risici, som skyldes de mangler, der medførte, at tilsynsmyndigheden besluttede at indføre tillægget.

3. I de i stk. 1, litra b) og c), nævnte situationer sikrer tilsynsmyndighederne, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet gør sit yderste for at rette op på de mangler, der har ført til kravet om et kapitaltillæg.

4. Tilsynsmyndighederne tager det i stk. 1 nævnte kapitaltillæg op til revision mindst én gang årligt, og kravet ophæves, når selskabet her rettet op på de mangler, der har foranlediget det.

5. Solvenskapitalkravet inklusive kapitaltillægget erstatter det utilstrækkelige solvenskapitalkrav.

Uanset afsnit 1 kan solvenskapitalkravet ikke indeholde kapitaltillægget, der kan stilles krav om i henhold til stk. 1, litra c) med henblik på beregning af risikotillægget i artikel 77, stk. 5.

6. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser, der nærmere præciserer, under hvilke omstændigheder der kan stilles krav om et kapitaltillæg, og metoderne for hvordan det skal beregnes.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 38

Tilsyn med outsourcete funktioner og aktiviteter

1. Uden at dette berører artikel 49 sikrer medlemsstaterne, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der outsourcer en funktion eller en forsikrings- eller genforsikringsaktivitet, træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de følgende krav er opfyldt:

- a) at tjenesteyderen samarbejder med de myndigheder, der fører tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, i forbindelse med den outsourcete funktion eller aktivitet
- b) at forsikrings- og genforsikringsselskaber, deres revisorer og tilsynsmyndigheder skal have effektiv adgang til data angående de outsourcete funktioner eller aktiviteter
- c) tilsynsmyndighederne skal have effektiv adgang til tjenesteyderens forretningslokaler og skal være i stand til at udøve disse adgangsrettigheder.

2. Den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er hjemmehørende, giver de myndigheder, der fører tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskabet, ret til enten selv eller gennem personer, de udpeger til dette formål, at gennemføre kontrolundersøgelser i tjenesteyderens lokaler. Tilsynsmyndigheden for forsikrings- eller genforsikringsselskabet underretter den relevante myndighed i tjenesteyderens medlemsstat, inden den gennemfører kontrolundersøgelsen. Såfremt der er tale om en ikke-tilsynspligtig enhed, er tilsynsmyndigheden den relevante myndighed.

Tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsselskabet er hjemmehørende, kan overlade kontrolundersøgelserne til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er hjemmehørende.

Artikel 39

Overdragelse af portefølje

1. Medlemsstaterne tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der har hovedsæde på deres område, overdrager hele eller en del af deres portefølje, hvad enten den består af aftaler indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller aftaler

indgået i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, til et overtagende selskab, der er etableret i Fællesskabet.

Der gives kun tilladelse til denne overdragelse, hvis tilsynsmyndighederne i det overtagende selskabs hjemland godtgør, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet som omhandlet i artikel 100, stk. 1.

2. Når der er tale om forsikringselskaber, finder stk. 3-6 anvendelse.
3. Når en filial påtænker at overdrage hele eller en del af sin portefølje, skal den medlemsstat, hvor den pågældende filial er beliggende, høres.
4. I de i stk. 1 og 3 omhandlede tilfælde meddeler tilsynsmyndighederne i det afgivende forsikringselskabs hjemland tilladelse til overdragelsen efter at have indhentet samtykke fra myndighederne i de medlemsstater, hvor aftalerne blev indgået enten i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.
5. Myndighederne i de hørte medlemsstater meddeler myndighederne i det overdragende forsikringselskabs hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter modtagelsen af høringsanmodningen.

Har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som et stiltiende samtykke.

6. En overdragelse af en portefølje, der tillades i henhold til stk. 1-5, skal offentliggøres enten før eller efter tilladelsen som foreskrevet i hjemlandets lovgivning, i den medlemsstat, hvor risikoen eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de forsikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overdragne aftaler.

Første og andet afsnit berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsigte aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet.

KAPITEL IV

Betingelserne for udøvelse af virksomhed

Afdeling 1

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvar

Artikel 40

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvar

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- eller genforsikringselskabets administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan har det ultimative ansvar for selskabets overholdelse af de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv.

Afdeling 2

Ledelsessystem

Artikel 41

Generelle ledelseskra

1. Medlemsstaterne kræver, at alle forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører et effektivt ledelsessystem, der sikrer en sund og forsigtig ledelse af selskabets virksomhed.

Systemet skal mindst omfatte en hensigtsmæssig og gennemsigtig organisationsstruktur med en klar fordeling og passende adskillelse af ansvarsområder samt et effektivt informationsformidlingssystem. Det skal sikre overholdelse af kravene i artikel 42-49.

Ledelsessystemet tages regelmæssigt op til intern revision.

2. Ledelsessystemet skal stå i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af forsikrings- eller genforsikringsselskabets virksomhed.

3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber fastlægger skriftlige politikker vedrørende mindst risikostyring, intern kontrol, intern revision og eventuelt outsourcing. De sikrer, at disse politikker gennemføres.

Disse skriftlige politikker tages op til revision mindst én gang årligt. De skal forhåndsgodkendes af administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet og justeres i lyset af eventuelle større ændringer af det pågældende system eller inden for det pågældende område.

4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber træffer passende foranstaltninger til at sikre kontinuitet og regelmæssighed i udøvelsen af deres virksomhed, inklusive udarbejdelse af beredskabsplaner. Selskabet anvender med henblik herpå hensigtsmæssige og rimeligt afpassede systemer, ressourcer og procedurer.

5. Tilsynsmyndighederne skal råde over de nødvendige midler, metoder og beføjelser til at kunne verificere forsikrings- og genforsikringsselskabernes ledelsessystem og til at kunne evaluere de nye risici, som selskaberne identificerer, og som vil kunne påvirke selskabernes finansielle soliditet.

Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne har de nødvendige beføjelser til at kunne forlange, at ledelsessystemet forbedres og styrkes med henblik på at sikre overholdelse af kravene i artikel 42-49.

Artikel 42

Egnetheds- og hæderlighedskravene til personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber sikrer, at alle personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter, til enhver tid opfylder følgende betingelser:

- a) deres faglige kvalifikationer, viden og erfaring skal være tilstrækkelig til at muliggøre en sund og forsigtig ledelse (egnethed), og
- b) deres omdømme og integritet skal være af god standard (hæderlighed).

2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne om enhver ændring med hensyn til de personer, der reelt driver selskabet eller er ansvarlige for andre nøgleposter, og fremlægger alle sådanne oplysninger, der er nødvendige for vurdere, om de nyudnævnte ledere opfylder egnetheds- og hæderlighedskravet.

3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne, hvis en af de i stk. 1 og 2 nævnte personer er blevet udskiftet, fordi vedkommende ikke længere opfylder kravet i stk. 1.

Artikel 43

Bevis for hæderlighed

1. Såfremt en medlemsstat af sine statsborgere kræver bevis for hæderlighed, at de ikke tidligere har været erklæret konkurs, eller begge, skal denne medlemsstat som tilstrækkeligt bevis for statsborgere fra de øvrige medlemsstater godkende fremlæggelse af en udskrift af strafferegistret, eller i mangel heraf, et tilsvarende dokument, udstedt af en kompetent retslig eller administrativ myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og hvoraf det fremgår, at disse krav er opfyldt.

2. Såfremt det i stk. 1 omhandlede dokument ikke udstedes i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kan det erstattes af en erklæring under ed — eller i medlemsstater, hvor en sådan edsaflæggelse ikke finder sted, af en højtidelig erklæring — der afgives af den pågældende udenlandske statsborger for en kompetent retslig eller administrativ myndighed, eller i givet fald for en notar i hjemlandet eller den medlemsstat, som den udenlandske statsborger kommer fra.

Denne myndighed afgiver en attestation til bekræftelse af denne edsaflæggelse eller højtidelige erklæring.

Den i første afsnit nævnte erklæring om, at der ikke foreligger eller har foreligget konkurs, kan ligeledes afgives for en kompetent erhvervsorganisation i den pågældende medlemsstat.

3. De i stk. 1 og 2 omhandlede dokumenter må ved deres forelæggelse ikke være ældre end tre måneder.

4. Medlemsstaterne udpeger de myndigheder og organer, der er kompetente med hensyn til udstedelse af de i stk. 1 og 2 omhandlede dokumenter, og underretter straks de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

Ligeledes underretter hver medlemsstat de øvrige medlemsstater og Kommissionen om de myndigheder og organer, for hvilke de i stk. 1 og 2 nævnte dokumenter skal forelægges til støtte for ansøgningen om tilladelse til på denne medlemsstats område at måtte udøve de i artikel 2 nævnte former for virksomhed.

Artikel 44

Risikostyring

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører effektive risikostyringssystemer, der omfatter de strategier, processer og rapporteringsprocedurer, der er nødvendige for til stadighed at identificere, måle, overvåge, styre og, på såvel et individuel som et aggregeret plan, indberette de risici, som de er eller kan blive udsat for, og deres indbyrdes sammenhæng.

Dette risikostyringssystem skal være effektivt og velintegreret i forsikrings- eller genforsikringsselskabets organisationsstruktur og i beslutningstagningsproces under behørig hensyntagen til de personer, som reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter.

2. Risikostyringssystemet skal dække de risici, der skal indgå i beregningen af solvenskapitalkravet, jf. artikel 101, stk. 4, samt se risici, som ikke eller ikke til fulde indgår i beregningen heraf.

Risikostyringssystemet skal dække mindst følgende områder:

- a) forsikringstegning og hensættelser
- b) asset–liability management
- c) investering, navnlig afledte instrumenter og lignende forpligtelser
- d) styring af likviditets- og koncentrationsrisici
- e) styring af operationel risiko
- f) genforsikring og andre risikoreduktionsteknikker.

Den i artikel 41, stk. 3, nævnte skriftlige risikostyringspolitik skal omfatte politikker vedrørende andet afsnit, litra a)-f).

3. For så vidt angår deres investeringsrisiko skal forsikrings- og genforsikringsselskaber påvise, at de overholder bestemmelserne i kapitel VI, afdeling 6.
4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber skal indrette en risikostyringsfunktion med en struktur, der kan lette gennemførelsen af risikostyringssystemet.
5. For forsikrings- og genforsikringsselskaber, der benytter en partiel eller komplet intern model, der er godkendt i overensstemmelse med artikel 112 og 113, skal risikostyringsfunktionen dække følgende supplerende opgaver:
 - a) design og implementering af interne modeller
 - b) afprøvning og validering af interne modeller
 - c) dokumentering af den interne model og efterfølgende ændringer heraf
 - d) analyse af resultaterne af den interne model og udarbejdelse af kortfattede rapporter herom
 - e) underretning af administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet om resultaterne af den interne model med forslag til eventuelle forbedringer samt løbende underretning af dette organ om bestræbelserne på at udbedre tidligere påviste svagheder.

Artikel 45

Vurdering af egen risiko og solvens

1. Som led i deres risikostyringssystem gennemfører alle forsikrings- og genforsikringsselskaber vurderinger af deres egen risiko og solvens.

Denne vurdering skal mindst omfatte følgende:

- a) selskabets samlede solvensbehov under hensyntagen til dets specifikke risikoprofil, godkendte risikotolerancegrænser og forretningsstrategi
 - b) selskabets løbende overholdelse af kapitalkravene som fastsat i kapitel VI, afdeling 4 og 5, og af kravene vedrørende forsikringsmæssige hensættelser som fastsat i kapitel VI, afdeling 2
 - c) det omfang, i hvilket det pågældende selskabs risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for solvenskapitalkravet som omhandlet i artikel 101, stk. 3, og beregnet ved hjælp af standardformlen i kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2, eller ved hjælp af selskabets partielle eller komplette interne model i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 3.
2. Med henblik på stk. 1, litra a), skal selskabet råde over processer, der står i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med dets virksomhed, og som sætter det i stand til på korrekt vis at identificere og vurdere de risici, det står overfor på kort og lang sigt, og som det er eller vil kunne blive udsat for. Selskabet skal demonstrere de metoder, det benytter til at foretage denne vurdering.
 3. I det i stk. 1, litra c), nævnte tilfælde skal vurderingen, når der benyttes en intern model, udføres sammen med den rekalkibrering, der transformerer de interne risikocifre til sådanne risikomål og kalibrerede værdier, der benyttes ved beregning af solvenskapitalkravet.
 4. Vurderingen af egen risiko og solvens skal udgøre en integrerende del af forretningsstrategien, og der skal til stadighed tages hensyn hertil i selskabets strategiske beslutninger.
 5. Forsikrings- og genforsikringsselskaber gennemfører den i stk. 1 nævnte vurdering med regelmæssige mellemrum og straks efter enhver væsentlig ændring i deres risikoprofil.
 6. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne om resultatet af hver vurdering af egen risiko og solvens som led i indberetningen efter artikel 35.

7. Vurderingen af egen risiko og solvens må ikke benyttes til beregning af kapitalkrav. Solvenskapitalkravet korrigeres kun i overensstemmelse med artikel 37, artikel 231, 232 og 233 og 238.

Artikel 46

Intern kontrol

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører et effektivt internt kontrolsystem.

Systemet skal mindst omfatte administrative procedurer og regnskabsprocedurer, en intern kontrolstruktur, passende rapporteringsrutiner på alle niveauer i selskabet og en compliance-funktion.

2. Compliance-funktionen skal bl.a. rådgive administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet om overholdelsen af de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv. Den skal også foretage vurderinger af de potentielle konsekvenser af lovændringer for det pågældende selskabs virksomhed samt identificere og vurdere compliance-risici.

Artikel 47

Intern revision

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører en effektiv intern revisionsfunktion.

Den interne revisionsfunktion skal foretage vurderinger af, om det interne kontrolsystem og andre dele af ledelsessystemet er hensigtsmæssige og effektive.

2. Den interne revisionsfunktion skal være objektiv og være uafhængig af selskabets operationelle funktioner.

3. Den interne revisionsfunktion skal indberette alle sine undersøgelsesresultater og henstillinger til administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet, der afgør, hvilke foranstaltninger der skal træffes for de enkelte resultaters og henstillingeres vedkommende, og sikrer, at disse foranstaltninger iværksættes.

Artikel 48

Aktuarfunktion

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører en effektiv aktuarfunktion til at:

- a) koordinere beregningen af forsikringsmæssige hensættelser
- b) sikre, at de metodologier, underliggende modeller og antagelser, der anvendes og lægges til grund ved beregningen af forsikringsmæssige hensættelser, er fyldestgørende
- c) vurdere, om de data, der benyttes til beregning af forsikringsmæssige hensættelser, er tilstrækkelige og af den påkrævede kvalitet
- d) sammenligne bedste skøn med de hidtidige erfaringer
- e) informere administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet om, hvorvidt beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser er troværdig og fyldestgørende
- f) føre tilsyn med beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser i de i artikel 82 nævnte tilfælde
- g) afgive udtalelse om den overordnede tegningspolitik
- h) afgive udtalelse om, hvorvidt genforsikringsarrangementerne er fyldestgørende, og
- i) bidrage til den effektive gennemførelse af det i artikel 44 omhandlede risikostyringssystem, navnlig med hensyn til de risikomodeller, der ligger til grund for beregningen af kapitalkravene i kapitel VI, afdeling 4 og 5, og den i artikel 45 omhandlede vurdering.

2. Aktuarfunktionen skal varetages af personer, der har kendskab til aktuarmatematik og finansmatematik på et niveau, som står i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med forsikrings- eller genforsikrings-selskabets virksomhed, og som kan påvise, at de har relevant erfaring med gældende faglige standarder og andre standarder.

Artikel 49

Outsourcing

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikrings-selskaber forbliver fuldt ud ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til dette direktiv, når de outsourcer funktioner eller en hvilken som helst forsikrings- eller genforsikringsaktivitet.
2. Outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter må ikke foregå på en måde, der kan:
 - a) medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i det pågældende selskab
 - b) medføre en uretmæssig forøgelse af den operationelle risiko
 - c) forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at selskabet overholder sine forpligtelser
 - d) være til hinder for, at selskabet til stadighed kan tilbyde forsikringstagerne en tilfredsstillende service.
3. Forsikrings- og genforsikrings-selskaber skal i god tid underrette tilsynsmyndighederne om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter og om efterfølgende væsentlige forandringer for så vidt angår disse funktioner eller aktiviteter.

Artikel 50

Gennemførelsesforanstaltninger

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for nærmere at præcisere følgende:
 - a) elementerne i de systemer, der er omhandlet i artikel 41, 44, 46 og 47, særlig de områder, der skal være dækket af forsikrings- og genforsikrings-selskabers asset-liability management og investeringspolitik som omhandlet i artikel 44, stk. 2
 - b) de funktioner, der er nævnt i artikel 44 og 46, 47 og 48
 - c) betingelserne i artikel 42 og de funktioner, der er berørt heraf
 - d) betingelserne for outsourcing, især til tjenesteydere etableret i tredjelande.
2. Kommissionen kan, hvor dette er relevant med henblik på at sikre passende konvergens med hensyn til vurderingen som omhandlet i artikel 45, stk. 1, litra a), vedtage gennemførelsesforanstaltninger for yderligere at præcisere bestanddelene i denne vurdering.
3. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Afdeling 3

Oplysningspligt

Artikel 51

Rapport om solvens og finansiel situation: indhold

1. Medlemsstaterne kræver under hensyn til oplysningerne, der er krævet i stk. 3 og principperne i artikel 35, stk. 4, at forsikrings- og genforsikringsselskaber årligt offentliggør en rapport om deres solvens og finansielle situation.

Rapporten skal indeholde følgende oplysninger, enten i komplet form eller i form af henvisninger til tilsvarende oplysninger, for så vidt angår såvel art og omfang, der er offentliggjort i henhold til andre love eller administrative forskrifter:

- a) en beskrivelse af den virksomhed, der udøves, og en gennemgang af selskabets resultater
- b) en beskrivelse af ledelsessystemet og en vurdering af, om det lever op til selskabets risikoprofil
- c) en for hver risikokategori særskilt beskrivelse af risikoeksponeringen, risikokoncentrationen, risikoreduktionen og risikofølsomheden
- d) særskilte beskrivelser af det grundlag og de metoder, der benyttes til værdiansættelse af aktiver, forsikringsmæssige hensættelser og andre forpligtelser, sammen med en forklaring på større forskelle mellem disse og det grundlag og de metoder, der benyttes til deres værdiansættelse i regnskaber
- e) en beskrivelse af kapitalforvaltningen med nærmere oplysninger om mindst følgende:
 - i) egenkapitalens sammensætning, størrelse og kvalitet
 - ii) beløbene af solvenskapitalkravet og af minimumskapitalkrav
 - iii) valgmuligheden som omhandlet i artikel 304 for beregning af solvenskapitalkravet
 - iv) oplysninger, der gør det muligt at forstå hovedforskellene mellem de antagelser, der ligger til grund for standardformlen, og dem, der ligger til grund for den interne model, som selskabet benytter til beregning af sit solvenskapitalkrav
 - v) omfanget af alle afvigelser fra minimumskapitalkravet eller væsentlige afvigelser fra solvenskapitalkravet i den periode, som rapporten dækker, selv hvis der i mellemtiden er blevet rettet op herpå, med en redegørelse for årsagen til og konsekvenserne af afvigelserne samt en beskrivelse af eventuelle korrigerende foranstaltninger.

2. Den i stk. 1, litra e), nr. i), nævnte beskrivelse skal inkludere en analyse af eventuelle betydelige ændringer i forhold til den forudgående rapporteringsperiode og en forklaring på eventuelle større forskelle i forhold til værdien af sådanne elementer i regnskaberne samt en kort beskrivelse af kapitalens overførbarhed.

De i stk. 1, litra e), nr. ii), nævnte oplysninger om solvenskapitalkravet skal indeholde særskilte angivelser af dels det i henhold til kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2 og 3, beregnede beløb, dels alle krav om kapitaltillæg i henhold til artikel 37 eller konsekvensen af de specifikke parametre, forsikrings- eller genforsikringsselskabet er forpligtet til at benytte i henhold til artikel 110, sammen med kortfattede oplysninger om de pågældende tilsynsmyndigheders begrundelse herfor.

Uden at dette berører den oplysningspligt, der gælder i henhold til anden lovgivning, kan medlemsstaterne, selv om der er afgivet oplysning om det samlede solvenskapitalkrav i stk. 1, litra e), nr. ii), bestemme, at der ikke skal offentliggøres særskilte oplysninger om kapitaltillægget eller konsekvensen af de specifikke parametre, forsikrings- eller genforsikringsselskabet er forpligtet til at benytte i henhold til artikel 110, i en overgangsperiode, der ikke slutter senere end 31. oktober 2017.

Offentliggørelsen af solvenskapitalkravet skal i givet fald ledsages af en angivelse af, at tilsynsmyndighederne endnu ikke har fastsat dets endelige størrelse.

*Artikel 52***Oplysninger til og rapporter fra CEIOPS**

1. Medlemsstaterne kræver, at tilsynsmyndighederne hvert år forelægger CEIOPS følgende oplysninger:
 - a) det gennemsnitlige kapitaltillæg pr. selskab og fordelingen af de kapitaltillæg, som tilsynsmyndigheden har stillet krav om i det foregående år, målt som en procentdel af solvenskapitalkravet og angivet særskilt på følgende vis:
 - i) for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber
 - ii) for livsforsikringsselskaber
 - iii) for skadesforsikringsselskaber
 - iv) for forsikringsselskaber, som udøver både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed
 - v) for genforsikringsselskaber
 - b) for de forskellige oplysninger, der er angivet i litra a): andelen af kapitaltillæg, der er stillet krav om i henhold til artikel 37, stk. 1, litra a), b) og c).
2. CEIOPS offentliggør desuden hvert år følgende oplysninger:
 - a) for alle medlemsstater som helhed: den samlede fordeling af kapitaltillæg målt som en procentdel af solvenskapitalkravet, for hver af følgende:
 - i) alle forsikrings- og genforsikringsselskaber
 - ii) livsforsikringsselskaber
 - iii) skadesforsikringsselskaber
 - iv) forsikringsselskaber, som udøver både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed
 - v) genforsikringsselskaber
 - b) for hver medlemsstat særskilt: fordelingen af kapitaltillæg, målt som en procentdel af solvenskapitalkravet og omfattende samtlige forsikrings- og genforsikringsselskaber i den respektive medlemsstat
 - c) for hver afgivelse af de i litra a) og b) nævnte oplysninger: andelen af kapitaltillæg, der er stillet krav om i henhold til artikel 37, stk. 1, litra a), b) og c).
3. CEIOPS forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen de i stk. 2 omhandlede oplysninger sammen med en rapport, der viser graden af konvergens mellem de nationale tilsynsmyndigheders anvendelse af kapitaltillægskrav.

*Artikel 53***Rapport om solvens og finansiel situation: gældende principper**

1. Tilsynsmyndighederne tillader, at forsikrings- og genforsikringsselskaber ikke offentliggør oplysninger i følgende tilfælde:
 - a) hvis selskabernes konkurrenter opnår en stor og urimelig fordel, hvis oplysningerne udleveres

- b) hvis selskaberne er bundet af tavsheds- eller fortrolighedspligt som følge af forpligtelser over for forsikringstagerne eller enhver forbindelse med en modpart.
2. Når tilsynsmyndighederne tillader, at bestemte oplysninger ikke udleveres, anfører selskaberne dette i rapporten om deres solvens og finansielle situation sammen med en begrundelse herfor.
3. Tilsynsmyndighederne tillader, at forsikrings- og genforsikringsselskaber gør brug af — eller henviser til — oplysninger, der offentliggøres i henhold til andre love eller administrative bestemmelser, forudsat at disse oplysninger er af samme art og har samme rækkevidde som de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 51.
4. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på de oplysninger, der er omhandlet i artikel 51, stk. 1, litra e).

Artikel 54

Rapport om solvens og finansielle situation: ajourføringer og frivillig udlevering af supplerende oplysninger

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaberne offentliggør passende oplysninger om karakteren og virkningerne af større begivenheder, der har væsentlig indflydelse på relevansen af de i henhold til artikel 51 og 53 offentliggjorte oplysninger.

Med henblik på første afsnit anses mindst følgende at udgøre en større begivenhed:

- a) når der konstateres en afvigelse fra minimumskapitalkravet, og tilsynsmyndighederne enten finder, at selskabet ikke vil være i stand til at fremlægge en realistisk kortsigtet finansieringsplan, eller ikke modtager en sådan plan inden for en frist på en måned efter den dato, hvor afvigelsen blev konstateret
- b) når der konstateres væsentlig afvigelse fra solvenskapitalkravet, og tilsynsmyndighederne ikke inden for en frist på to måneder efter den dato, hvor afvigelsen blev konstateret, modtager en realistisk genoprettelsesplan.

For så vidt angår andet afsnit, litra a), forlanger tilsynsmyndighederne, at det pågældende selskab øjeblikkeligt giver meddelelse om afvigelsens omfang sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og om de korrigerende foranstaltninger, det måtte have truffet. Hvis det trods gennemførelsen af en kortsigtet finansieringsplan, der oprindeligt blev betragtet som realistisk, ikke er lykkedes at korrigere afvigelsen fra minimumskapitalkravet senest tre måneder efter konstateringen heraf, offentliggøres dette ved udløbet af den pågældende frist sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og oplysninger om de korrigerende foranstaltninger, selskabet måtte have truffet, samt eventuelle andre planlagte korrigerende foranstaltninger.

For så vidt angår andet afsnit, litra b), forlanger tilsynsmyndighederne, at det pågældende selskab øjeblikkeligt giver meddelelse om afvigelsens omfang sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og om de korrigerende foranstaltninger, det måtte have truffet. Hvis det trods gennemførelsen af en genoprettelsesplan, der oprindeligt blev betragtet som realistisk, ikke er lykkedes at korrigere afvigelsen fra minimumskapitalkravet senest seks måneder efter konstateringen heraf, offentliggøres dette ved udløbet af den pågældende frist sammen med en forklaring på årsagen til og konsekvenserne af afvigelsen og oplysninger om de korrigerende foranstaltninger, selskabet måtte have truffet, samt eventuelle andre planlagte korrigerende foranstaltninger.

2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan frivilligt offentliggøre alle sådanne oplysninger og forklaringer om deres solvens og finansielle situation, som ikke allerede kræves offentliggjort i henhold til artikel 51 og 53 og stk. 1 i denne artikel.

*Artikel 55***Rapport om solvens og finansiel situation: politik og godkendelse**

1. Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører systemer og strukturer, der sikrer, at de opfylder kravene i artikel 51 og 53 og artikel 54, stk. 1, og fastlægger en skriftlig politik, der sikrer, at de oplysninger, der offentliggøres i henhold til artikel 51, 53 og 54, altid er fyldestgørende.
2. Rapporten om solvens og finansiel situation forelægges forsikrings- eller genforsikringsselskabets administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan til godkendelse og offentliggøres først, når godkendelsen er givet.

*Artikel 56***Rapport om solvens og finansiel situation: gennemførelsesforanstaltninger**

Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger til nærmere præcisering af, hvilke oplysninger der skal offentliggøres, og hvordan de skal offentliggøres.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Afdeling 4**Kvalificeret deltagelse***Artikel 57***Erhvervelser**

1. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person eller fysiske eller juridiske personer, som handler samlet, (»den påtænkte erhverver«), der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret deltagelse i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller direkte eller indirekte yderligere at forøge sådan en kvalificeret deltagelse i et forsikrings- eller genforsikringsselskab med det resultat, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når op på eller overstiger 20 %, 30 % eller 50 %, eller at forsikrings- eller genforsikringsselskabet derved bliver vedkommendes datterselskab, (»den påtænkte erhvervelse«), forinden skriftligt skal underrette tilsynsmyndighederne for det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori de søger at erhverve eller forøge en kvalificeret deltagelse, om størrelsen af den kapitalandel, der påtænkes erhvervet, og de relevante oplysninger, der er omhandlet i artikel 59, stk. 4. Medlemsstaterne kan undlade at anvende tærsklen på 30 %, hvis de anvender en tærskel på en tredjedel i henhold til artikel 9, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/109/EF.
2. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at opgive sin besiddelse af en kvalificeret deltagelse i et forsikrings- eller genforsikringsselskab, forinden skriftligt skal underrette hjemlandets tilsynsmyndigheder herom med angivelse af størrelsen af vedkommendes kapitalandel efter den påtænkte opgivelse. En sådan person skal ligeledes underrette tilsynsmyndighederne om en beslutning om at formindske sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når ned under en tærskel på 20 %, 30 % eller 50 %, eller at forsikrings- eller genforsikringsselskabet derved ophører med at være vedkommendes datterselskab. Medlemsstaterne kan undlade at anvende tærsklen på 30 %, hvis de anvender en tærskel på en tredjedel i henhold til artikel 9, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/109/EF.

Artikel 58

Vurderingsperiode

1. Tilsynsmyndighederne anerkender straks og under alle omstændigheder senest to arbejdsdage efter modtagelsen af den i artikel 57, stk. 1, omhandlede underretning eller i forbindelse med eventuel efterfølgende modtagelse af de i stk. 2 omhandlede oplysninger skriftligt modtagelsen heraf over for den påtænkte erhverver.

Tilsynsmyndighederne har en frist på højst tres arbejdsdage fra datoen for den skriftlige anerkendelse af modtagelsen af underretningen og alle de dokumenter, som medlemsstaten kræver vedlagt underretningen på grundlag af den i artikel 59, stk. 4 omhandlede liste (»vurderingsperioden«), til at foretage den i artikel 59, stk. 1, omhandlede vurdering (»vurderingen«).

Tilsynsmyndighederne underretter den påtænkte erhverver om den dato, hvor vurderingsperioden udløber, samtidig med anerkendelsen af modtagelsen.

2. Tilsynsmyndighederne kan om nødvendigt i løbet af vurderingsperioden, men ikke efter den halvtredsindstyvende arbejdsdag i vurderingsperioden, anmode om yderligere oplysninger, der måtte være nødvendige for at afslutte vurderingen. Denne anmodning skal fremsættes skriftligt og præcisere, hvilke supplerende oplysninger der er behov for.

I perioden mellem tilsynsmyndighedernes anmodning om oplysninger og modtagelsen af svar herpå fra den påtænkte erhverver afbrydes vurderingsperioden. Afbrydelsen må ikke overstige tyve arbejdsdage. Eventuelle yderligere anmodninger fra tilsynsmyndighedernes side om at supplere eller præcisere oplysningerne afhænger af de kompetente myndigheders skøn, men må ikke medføre en afbrydelse af vurderingsperioden.

3. Tilsynsmyndighederne kan forlænge afbrydelsen som nævnt i stk. 2, andet afsnit, i indtil tredive arbejdsdage, hvis den påtænkte erhverver er:

a) placeret eller er omfattet af lovgivning uden for Fællesskabet, eller

b) en fysisk eller juridisk person, som ikke er underlagt tilsyn i medfør af dette direktiv, Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter)³²⁾ eller direktiv 2004/39/EF eller direktiv 2006/48/EF.

4. Beslutter tilsynsmyndighederne efter afslutningen af deres vurdering at gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, skal de inden for en frist på to arbejdsdage og uden at overskride vurderingsperioden underrette den påtænkte erhverver skriftligt herom og begrunde denne beslutning. Med forbehold af den nationale lovgivning kan der på den påtænkte erhververs anmodning offentliggøres en passende begrundelse for denne beslutning. Dette forhindrer ikke en medlemsstat i at lade tilsynsmyndigheden offentliggøre en sådan begrundelse, uden at den påtænkte erhverver har anmodet herom.

5. Gør tilsynsmyndighederne ikke i løbet af vurderingsperioden skriftligt indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, anses den for at være godkendt.

6. Tilsynsmyndighederne kan fastsætte en maksimumsperiode for afslutningen af den påtænkte erhvervelse og om nødvendigt forlænge denne.

7. Medlemsstaterne må ikke indføre krav vedrørende underretning af tilsynsmyndighederne om eller tilsynsmyndighedernes godkendelse af direkte eller indirekte erhvervelse af stemmerettigheder eller kapitalandele, der er strengere end kravene i dette direktiv.

8. Kommissionen træffer gennemførelsesforanstaltninger til yderligere specificering af tilpasningen af de i artikel 59, stk. 1, fastsatte kriterier for at tage hensyn til den fremtidige udvikling og sikre en ensartet anvendelse af artikel 57-63.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 59

Vurdering

1. Ved vurderingen af den i artikel 57, stk. 1, omhandlede underretning og de i artikel 58, stk. 2, omhandlede oplysninger vurderer tilsynsmyndighederne for at sikre en sund og forsigtig forvaltning af det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori der påtænkes en erhvervelse, og under hensyntagen til den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse på forsikrings- eller genforsikringsselskabet den påtænkte erhververs egnethed og den påtænkte erhvervelses finansielle sundhed i forhold til alle de følgende kriterier:

a) den påtænkte erhververs omdømme

b) omdømmet og erfaringen hos den person, som vil lede forsikrings- eller genforsikringsselskabet som følge af den påtænkte erhvervelse

c) den påtænkte erhververs forsvarlige og fornuftige forvaltning især i forhold til den type forretninger, der forfølges eller påtænkes forfulgt i det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget

d) om forsikrings- eller genforsikringsselskabet vil kunne overholde og fortsætte med at overholde tilsynskravene på grundlag af dette direktiv og i givet fald andre direktiver, særlig direktiv 2002/87/EF, navnlig om den koncern, som selskabet kommer til at indgå i, har en struktur, der gør det muligt at gennemføre et effektivt tilsyn og en effektiv udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne samt at fastslå, hvordan ansvaret skal fordeles mellem tilsynsmyndighederne

e) om der er rimelige grunde til i forbindelse med den påtænkte erhvervelse at formode, at der foretages eller har været foretaget hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, som omhandlet i artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme³³), eller gøres eller har været gjort forsøg herpå, eller at den påtænkte erhvervelse vil kunne øge risikoen herfor.

2. Tilsynsmyndighederne må kun gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse, hvis der er rimelige grunde dertil på baggrund af kriterierne i stk. 1, eller de af den påtænkte erhverver afgivne oplysninger ikke er fyldestgørende.

3. Medlemsstaterne må hverken pålægge forhåndsbetingelser vedrørende størrelsen af den kapitalandel, der skal erhverves, eller tillade deres tilsynsmyndigheder at vurdere den påtænkte erhvervelse ud fra markedets økonomiske behov.

4. Medlemsstaterne offentliggør en liste med de oplysninger, der er nødvendige for at foretage vurderingen, og som skal stilles til rådighed for tilsynsmyndighederne på tidspunktet for den underretning, der er omhandlet i artikel 57, stk. 1. Omfanget af de nødvendige oplysninger skal stå i rimeligt forhold til og være afpasset efter karakteren af den påtænkte erhverver og den påtænkte erhvervelse. Medlemsstaterne må ikke forlange oplysninger, som ikke er relevante for en tilsynsmæssig vurdering.

5. Har tilsynsmyndigheden modtaget underretning om to eller flere påtænkte erhvervelser eller forøgelser af kvalificerede deltagelser i det samme forsikrings- eller genforsikringsselskab, skal den uanset artikel 58, stk. 1, 2 og 3, behandle alle de påtænkte erhververe uden forskelsbehandling.

Artikel 60

Regulerede finansielle selskabers erhvervelser

1. De relevante tilsynsmyndigheder arbejder i tæt samråd med hinanden, når vurderingen foretages, hvis den påtænkte erhverver er en af følgende:

- a) et kreditinstitut, et forsikrings- eller genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationselskab, jf. artikel 1a, nr. 2), i direktiv 85/611/EØF, (»administrationsselskab for et investeringsinstitut«), der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget
- b) moderselskabet for et kreditinstitut, et forsikrings- eller genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationselskab for et investeringsinstitut, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget, eller
- c) en fysisk eller juridisk person, der kontrollerer et kreditinstitut, et forsikrings- eller genforsikringsselskab, et investeringsselskab eller et administrationselskab for et investeringsinstitut, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat eller i en anden sektor end den, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget.

2. Tilsynsmyndighederne udveksler uden unødigt forsinkelse alle oplysninger, som er væsentlige eller relevante for vurderingen. I denne forbindelse videregiver tilsynsmyndighederne efter anmodning alle relevante oplysninger til hinanden og videregiver på eget initiativ alle væsentlige oplysninger. En beslutning truffet af tilsynsmyndigheden, der har meddelt tilladelse til det forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvori erhvervelsen påtænkes foretaget, skal anføre ethvert synspunkt eller forbehold, som den tilsynsmyndighed, der er ansvarlig for den påtænkte erhverver, har givet udtryk for.

Artikel 61

Forsikrings- og genforsikringsselskabets underretning af tilsynsmyndighederne

Så snart forsikrings- eller genforsikringsselskabet har fået kendskab dertil, giver de hjemlandets tilsynsmyndigheder meddelelse om de erhvervelser eller afhændelser af andele i deres kapital, som bevirker, at disse andele overskrider eller falder under en af de tærskler, som er nævnt i artikel 57 og 58, stk. 1-7.

Endvidere giver forsikrings- eller genforsikringsselskabet mindst én gang årligt tilsynsmyndigheden i hjemlandet meddelelse om identiteten på aktionærer eller selskabsdeltagere, som besidder en kvalificeret deltagelse, samt størrelsen af denne deltagelse, således som disse oplysninger bl.a. fremgår af de registrerede data på den årlige generalforsamling af aktionærer eller selskabsdeltagere eller af de oplysninger, som modtages i henhold til de gældende bestemmelser for børsnoterede selskaber.

Artikel 62

Kvalificeret deltagelse, tilsynsmyndighedernes beføjelser

Medlemsstaterne kræver, at tilsynsmyndighederne i hjemlandet for det selskab, hvori der søges en kvalificeret deltagelse, eller hvori en kvalificeret deltagelse forøges, i tilfælde af, at de i artikel 57, omhandlede personers indflydelse vil kunne være til skade for en sund og forsigtig forvaltning af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, træffer de fornødne foranstaltninger til at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan bestå i f.eks. påbud, sanktioner over for ledelsen eller suspension

af de stemmerettigheder, der er knyttet til de pågældende aktionærers eller selskabsdeltageres aktier eller andele.

Lignende foranstaltninger skal kunne bringes i anvendelse over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder den i artikel 57 omhandlede anmeldelsespligt.

Hvis en kapitalandel erhverves mod tilsynsmyndighedernes vilje, træffer medlemsstaterne uafhængigt af andre sanktioner følgende foranstaltninger:

- 1) de suspenderer de tilhørende stemmerettigheder, eller
- 2) de erklærer de afgivne stemmer ugyldige eller annullerer dem.

Artikel 63

Stemmerettigheder

Ved anvendelsen af dette afsnit tages de stemmerettigheder, der er nævnt i artikel 9 og 10 i direktiv 2004/109/EF samt betingelserne for sammenlægning heraf i det nævnte direktivs artikel 12, stk. 4 og 5, i betragtning.

Medlemsstaterne tager ikke hensyn til stemmerettigheder eller aktier, som investeringsselskaber eller kreditinstitutter måtte besidde, som følge af at de har ydet emissionsgaranti for finansielle instrumenter og/eller placering af finansielle instrumenter på grundlag af en fast forpligtelse som omhandlet i bilag I, afsnit A, nr. 6), i direktiv 2004/39/EF, forudsat at sådanne rettigheder dels ikke udøves eller på anden måde anvendes til at gribe ind i udstederens ledelse, dels tidligst afhændes et år efter erhvervelsen.

Afdeling 5

Tavshedspligt, informationsudveksling og fremme af tilsynsmæssig konvergens

Artikel 64

Tavshedspligt

Medlemsstaterne fastsætter, at alle, der arbejder for eller har arbejdet for tilsynsmyndighederne, samt revisorer og eksperter, der har handlet på disse myndigheders vegne, har tavshedspligt.

Uden at dette berører tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen, videregives fortrolige oplysninger, der modtages af sådanne personer i forbindelse med udøvelsen af deres hverv, ikke til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, således at de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber ikke kan identificeres.

Når et forsikrings- eller genforsikringsselskab er erklæret konkurs eller er genstand for tvangslikvidation, kan fortrolige oplysninger, som ikke vedrører tredjepart, der er involveret i forsøg på at redde genforsikringsselskabet, dog videregives under civile retssager eller handelssager.

Artikel 65

Informationsudveksling mellem medlemsstaternes tilsynsmyndigheder

Artikel 64 er ikke til hinder for, at tilsynsmyndighederne i de forskellige medlemsstater udveksler oplysninger. Disse oplysninger er undergivet den i artikel 64 omhandlede tavshedspligt.

Artikel 66

Samarbejdsaftaler med tredjelande

Medlemsstaterne kan indgå samarbejdsaftaler om udveksling af oplysninger med tredjelandes tilsynsmyndigheder samt med de i artikel 68, stk. 1 og 2, omhandlede myndigheder eller organer i tredjelande, forudsat at de oplysninger, der meddeles, er sikret ved en tavshedspligt, som mindst svarer til den, der er foreskrevet i denne afdeling. Denne udveksling af oplysninger skal være beregnet til at bruges ved udførelsen af de pågældende myndigheders eller organers tilsynsopgaver.

Stammer de oplysninger, som en medlemsstat agter at meddele et tredjeland, fra en anden medlemsstat, videregives de ikke uden udtrykkelig tilladelse fra denne medlemsstats tilsynsmyndigheder og i givet fald udelukkende til det formål, med henblik på hvilket de nævnte myndigheder gav deres tilladelse.

Artikel 67

Brug af fortrolige oplysninger

Tilsynsmyndigheder, der i henhold til artikel 64 eller 65 modtager fortrolige oplysninger, må kun anvende disse i forbindelse med udøvelsen af deres hverv og til følgende formål:

- 1) til undersøgelse af, om betingelserne for adgang til at udøve forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed er opfyldt, og for at lette tilsynet med selskabernes virksomhed, særlig med hensyn til de forsikringsmæssige hensættelser, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet, og ledelsessystemet
- 2) til pålæggelse af sanktioner
- 3) hvis tilsynsmyndighedernes afgørelser påklages til en højere administrativ myndighed
- 4) i forbindelse med domstolsprøvelse i henhold til dette direktiv.

Artikel 68

Informationsudveksling med andre myndigheder

1. Artikel 64 og 67 er ikke til hinder for følgende:
 - a) udveksling af oplysninger mellem flere tilsynsmyndigheder i den samme medlemsstat med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver
 - b) udveksling af oplysninger med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver, mellem tilsynsmyndigheder og en eller flere af følgende, der er hjemmehørende i samme medlemsstat:
 - i) de myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med kreditinstitutter og andre finansieringsinstitutter, samt de myndigheder, der fører tilsyn med kapitalmarkederne
 - ii) de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber og i andre lignende procedurer
 - iii) personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, genforsikringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber
 - c) udlevering til organer, der forvalter tvangslukvidationsprocedurer eller garantifonde, af de oplysninger, som er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde.

De i litra b) og c), omhandlede informationsudvekslinger kan også finde sted mellem forskellige medlemsstater.

Oplysninger, som de pågældende myndigheder, organer og personer modtager, er omfattet af den i artikel 64 omhandlede tavshedspligt.

2. Bestemmelserne i artikel 64-67 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan tillade udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne og en eller flere af følgende:

- a) de myndigheder, der fører tilsyn med de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikrings- eller genforsikringsselskaber og lignende procedurer
- b) de myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med de personer, der står for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, genforsikringsselskabers, kreditinstitutters, investeringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber
- c) uafhængige aktuarer, der fører lovpligtigt tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaber, samt de organer, der er ansvarlige for at føre tilsyn med disse aktuarer.

Medlemsstater, som anvender bestemmelserne i første afsnit, kræver mindst følgende betingelser opfyldt:

- a) oplysningerne skal bruges til udførelse af de tilsynsopgaver, som er beskrevet i første afsnit
- b) de oplysninger, der modtages, skal underlægges den i artikel 64 fastsatte tavshedspligt
- c) stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, må de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, og de må kun videregives til det formål, som nævnte myndigheder har givet deres tilladelse til.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, personer eller organer der kan modtage oplysninger i henhold til første og andet afsnit.

3. Bestemmelserne i artikel 64-67 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne, med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, kan tillade udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndighederne og de myndigheder eller organer, der er ansvarlige for at opspore og efterforske overtrædelser af selskabsretten.

Medlemsstater, som anvender bestemmelserne i første afsnit, kræver mindst følgende betingelser opfyldt:

- a) oplysningerne skal bruges til opsporing og efterforskning som omhandlet i første afsnit
- b) de oplysninger, der modtages, skal underlægges den i artikel 64 fastsatte tavshedspligt
- c) stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, må de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, og de må kun videregives til det formål, som nævnte myndigheder har givet deres tilladelse til.

Udfører de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer i en medlemsstat deres opsporings- eller efterforskningsopgaver med bistand fra dertil bemyndigede, ikke offentligt ansatte personer, fordi disse er i besiddelse af særlig sagkundskab, kan den i første afsnit nævnte mulighed for udveksling af oplysninger udvides til også at gælde sådanne personer på de i andet afsnit fastsatte betingelser.

Ved anvendelsen af andet afsnit, litra c), meddeler de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, hvilke personer oplysningerne vil blive videregivet til med nøjagtig angivelse af disse personers beføjelser.

4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, personer eller organer der kan modtage oplysninger i henhold til stk. 3.

Artikel 69

Videregivelse af oplysninger til statslige forvaltninger med ansvar for den finansielle lovgivning

Artikel 64 og 67 er ikke til hinder for, at medlemsstaterne i henhold til lovbestemmelser kan give tilladelse til, at visse oplysninger meddeles andre enheder i deres centraladministration, som er ansvarlige for lovgivningen vedrørende tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, investeringsservice og forsikrings- og genforsikringsselskaber, samt inspektører, som handler på de pågældende enheders vegne.

Oplysningerne må kun videregives, såfremt det er nødvendigt af hensyn til forsigtighedstilsynet. Medlemsstaterne fastsætter dog, at oplysninger, der modtages i henhold til artikel 65 og artikel 68, stk. 1, samt

oplysninger, der stammer fra kontrol på stedet, jf. artikel 32, kun må videregives, hvis de tilsynsmyndigheder, som oplysningerne stammer fra, eller tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor kontrollen på stedet er foretaget, har givet deres udtrykkelige samtykke.

Artikel 70

Videregivelse af oplysninger til centralbanker og pengepolitiske myndigheder

Uden at dette berører bestemmelserne i denne afdeling, kan tilsynsmyndighederne videregive oplysninger til følgende med henblik på udførelsen af deres opgaver:

- 1) centralbanker og andre organer med tilsvarende opgaver i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder
- 2) i givet fald andre offentlige myndigheder med ansvar for at føre tilsyn med betalingssystemerne.

De pågældende myndigheder eller organer kan også meddele tilsynsmyndighederne de oplysninger, som er nødvendige for dem i henhold til artikel 67. De oplysninger, som modtages i denne forbindelse, er underlagt de i denne afdeling fastlagte bestemmelser om tavshedspligt.

Artikel 71

Tilsynsmæssig konvergens

1. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighedernes mandat på passende vis kommer til at omfatte en Europæisk Unions dimension.
2. Medlemsstaterne sikrer, at tilsynsmyndighederne under udøvelsen af deres opgaver tager hensyn til konvergens i forbindelse med tilsynsredskaber og tilsynspraksis ved anvendelsen af love og administrative bestemmelser vedtaget i henhold til dette direktiv. Medlemsstaterne sikrer med henblik herpå, at tilsynsmyndighederne deltager i arbejdet i CEIOPS i overensstemmelse med afgørelse 2009/79/EF, og tager behørigt hensyn til de retningslinjer og anbefalinger, som dette udvalg udsteder, jf. stk. 3 i denne artikel.
3. CEIOPS udsteder i givet fald ikke-retligt bindende retningslinjer og anbefalinger vedrørende gennemførelsen af bestemmelserne i dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne hertil med henblik på at øge konvergens i forbindelse med den tilsynsmæssige praksis. Derudover forelægger CEIOPS regelmæssigt og mindst hvert andet år Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen en rapport om udviklingen i den tilsynsmæssige konvergens i Fællesskabet.

Afdeling 6

Revisorernes opgaver

Artikel 72

Revisorernes opgaver

1. Medlemsstaterne fastsætter som et minimum, at personer, der er autoriseret i henhold til Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om autorisation af personer, der skal foretage lovpligtig revision af regnskaber³⁴⁾, og som i et forsikrings- eller genforsikringsselskab foretager den lovpligtige revision, der er omhandlet i artikel 51 i Rådets direktiv 78/660/EØF, artikel 37 i direktiv 83/349/EØF eller artikel 31 i direktiv 85/611/EØF, eller udfører ethvert andet lovpligtigt hverv, har pligt til straks at foretage indberetning til tilsynsmyndighederne om ethvert forhold eller enhver beslutning vedrørende dette selskab, som de har fået kendskab til under udførelsen af sit hverv, og som kan:

- a) udgøre en materiel overtrædelse af de love eller administrative bestemmelser, der omhandler betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som specielt omhandler forsikrings- og genforsikringsselskabers udøvelse af virksomhed
- b) skade forsikrings- eller genforsikringsselskabets fortsatte drift
- c) medføre nægtelse af revisionspåtegning eller fremsættelse af forbehold
- d) resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet, eller
- e) resultere i manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet.

De i første afsnit nævnte personer skal ligeledes indberette forhold eller beslutninger, som de måtte få kendskab til som led i udførelsen af et hverv som beskrevet i første afsnit, der udføres i en virksomhed, som gennem kontrol har snævre forbindelser med det forsikrings- eller genforsikringsselskab, i hvilket de udfører det pågældende hverv.

2. Det forhold, at de personer, der er autoriseret i henhold til direktiv 84/253/EØF, i god tro videregiver oplysninger til tilsynsmyndighederne om forhold eller beslutninger som omhandlet i stk. 1, betragtes ikke som brud på den tavshedspligt, som gælder i henhold til aftale eller love eller administrative bestemmelser, og påfører ikke de pågældende personer nogen form for ansvar.

KAPITEL V

Udøvelse af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed

Artikel 73

Udøvelse af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed

1. Forsikringsselskaber meddeles ikke tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed samtidig.
2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne fastsætte at:
 - a) selskaber, der har fået tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed, ligeledes kan få tilladelse til udøvelse af skadesforsikringsvirksomhed for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 under del A i bilag I
 - b) selskaber, der udelukkende har fået tilladelse for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 under del A i bilag I, kan få tilladelse til udøvelse af livsforsikringsvirksomhed.

De to former for virksomhed skal dog forvaltes særskilt i overensstemmelse med artikel 74.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i stk. 2 omhandlede selskaber skal følge de regnskabsregler, der gælder for livsforsikringsselskaber, for så vidt angår deres virksomhed som helhed. Indtil der er sket en samordning på området, kan medlemsstaterne endvidere fastsætte, at den virksomhed, der vedrører de risici, der er omhandlet i nr. 1 og 2 under del A i bilag I, og som udøves af disse selskaber, for så vidt angår reglerne for likvidation ligeledes skal være underlagt de regler, der gælder for livsforsikringsvirksomhed.

4. Når et skadesforsikringsselskab har økonomisk, forretningsmæssig eller administrativ tilknytning til et livsforsikringsselskab, skal hjemlandenes tilsynsmyndigheder påse, at de pågældende selskabers regnskaber ikke forvanskes ved aftaler, der indgås mellem dem, eller ved nogen anden ordning, der kan influere på fordelingen af udgifter og indtægter.

5. Selskaber, som på følgende datoer udøvede såvel livsforsikrings- som skadesforsikringsvirksomhed som omhandlet i dette direktiv, kan fortsætte hermed på betingelse af, at disse former for virksomhed forvaltes særskilt i overensstemmelse med artikel 74:

- a) 1. januar 1981 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Grækenland

- b) 1. januar 1986 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Spanien og Portugal
- c) 1. januar 1995 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Østrig, Finland og Sverige
- d) 1. maj 2004 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovenien og Slovakiet
- e) 1. januar 2007 for selskaber, der er meddelt tilladelse i Bulgarien og Rumænien
- f) 15. marts 1979 for alle andre selskaber.

Hjemlandet kan kræve af forsikringselskaber, at de inden for en af denne medlemsstat fastsat frist ophører med samtidig udøvelse af den livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed, som de udøvede på de i første afsnit nævnte datoer.

Artikel 74

Særskilt forvaltning af livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed

1. Den i artikel 73 nævnte særskilte forvaltning gennemføres således, at der sker en adskillelse af livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed.

De livs- og skadesforsikredes respektive interesser må ikke tilsidesættes, og overskuddet hidrørende fra livsforsikring må kun komme de livsforsikrede til gode på samme måde, som hvis forsikringselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed.

2. Uden at dette berører artikel 100 og 128, beregner de i artikel 73, stk. 2 og 5, nævnte forsikringselskaber:

- a) et teoretisk minimumskapitalkrav i relation til deres forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed på livsforsikringsområdet, der beregnes som om det pågældende selskab kun udøver denne form for virksomhed, på basis af de i stk. 6 nævnte særskilte regnskaber, og
- b) et teoretisk minimumskapitalkrav i relation til deres forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed på skadesforsikringsområdet, der beregnes som om det pågældende selskab kun udøver denne form for virksomhed, på basis af de i stk. 6 nævnte særskilte regnskaber.

3. Som et minimum dækker de i artikel 73, stk. 2 og 5, nævnte forsikringselskaber følgende ved hjælp af et tilsvarende beløb i anerkendte kernekapitalelementer:

- a) det teoretiske minimumskapitalkrav inden for livsforsikring
- b) det teoretiske minimumskapitalkrav inden for skadesforsikring.

De i første afsnit nævnte finansielle minimumsforpligtelser, der kræves opfyldt i relation til livsforsikringsvirksomhed eller skadesforsikringsvirksomhed, må ikke bæres af den anden form for virksomhed.

4. Når de i stk. 3 omhandlede finansielle minimumsforpligtelser er opfyldt, og forudsat at tilsynsmyndighederne underrettes herom, kan selskabet til dækning af det i artikel 100 omhandlede solvenskapitalkrav dog anvende de eksplicitte anerkendte egenkapitalelementer, der fortsat står til rådighed for den ene eller anden form for virksomhed.

5. Tilsynsmyndighederne skal ved gennemgang af resultaterne af både livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomheden påse, at kravene i stk. 1-4 overholdes.

6. Regnskabet føres således, at det særskilt fremgår, hvorledes resultatet for henholdsvis livsforsikring og skadesforsikring er opnået. Samtlige indtægter, bl.a. præmier, indbetalinger fra genforsikrere, finansielt udbytte, og udgifter, bl.a. forsikringsydelse, tillæg til forsikringsmæssige hensættelser, genforsikringspræmier og driftsudgifter til forsikringsvirksomheden, opdeles alt efter deres oprindelse. Poster, der er fælles for de to virksomhedsformer, opføres i regnskabet efter en fordelingsnøgle, der skal godkendes af tilsynsmyndighederne.

Forsikringselskaberne udarbejder på grundlag af regnskabet et dokument, hvori de kernekapitalelementer, der medgår til dækning af hvert af de teoretiske minimumskapitalkrav som omhandlet i stk. 2, er klart identificeret i overensstemmelse med artikel 98, stk. 4.

7. Såfremt de kernekapitalelementer, der henføres til en af virksomhedsformerne, ikke er tilstrækkelige til at opfylde de finansielle minimumsforpligtelser, der er omhandlet i stk. 3, første afsnit, træffer tilsynsmyndighederne over for denne virksomhedsform de i dette direktiv fastsatte foranstaltninger, uanset hvilke resultater der er opnået af den anden virksomhedsform.

Som en undtagelse fra stk. 3, andet afsnit, kan disse foranstaltninger gå ud på at tillade overførsel af eksplicitte anerkendte kernekapitalelementer fra den ene virksomhedsform til den anden.

KAPITEL VI

Regler vedrørende værdiansættelse af aktiver og passiver, forsikringsmæssige hensættelser, egenkapital, solvenskapitalkravet, minimumskapitalkravet og investeringer

Afdeling 1

Værdiansættelse af aktiver og passiver

Artikel 75

Værdiansættelse af aktiver og passiver

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringselskaber, medmindre andet gælder, værdiansætter deres aktiver og passiver som følger:
 - a) aktiver værdiansættes til det beløb, for hvilket de kunne handles mellem vidende og samtykkende parter på markedsvilkår
 - b) passiver værdiansættes til det beløb, for hvilket de kunne overføres eller afvikles mellem vidende og samtykkende parter på markedsvilkår.

Ved værdiansættelsen af passiver jf. litra b), foretages ingen justering for at tage hensyn til forsikrings- eller genforsikringselskabets egen kreditværdighed.

2. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser, hvori den fastlægger de metoder og antagelser, der skal benyttes i forbindelse med den i stk. 1 nævnte værdiansættelse af aktiver og passiver.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Afdeling 2

Regler vedrørende forsikringsmæssige hensættelser

Artikel 76

Almindelige bestemmelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringselskaber afsætter forsikringsmæssige hensættelser til dækning af alle deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og andre begunstigede af forsikrings- eller genforsikringsaftaler.

2. Værdien af de forsikringsmæssige hensættelser skal afspejle det beløb, forsikrings- og genforsikringselskaber reelt ville skulle betale, hvis de på det givne tidspunkt skulle overdrage deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser til et andet forsikrings- eller genforsikringselskab.
3. Beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser skal tage udgangspunkt i og være i overensstemmelse med oplysninger fra de finansielle markeder og almindeligt tilgængelige oplysninger om forsikringsrisici (markedskonformitet).
4. Forsikringsmæssige hensættelser beregnes på forsigtig, troværdig og objektiv vis.
5. I overensstemmelse med principperne i stk. 2, 3 og 4 og under hensyntagen til principperne i artikel 75, stk. 1, beregnes forsikringsmæssige hensættelser efter bestemmelserne i artikel 77-82 og artikel 86.

Artikel 77

Beregning af forsikringsmæssige hensættelser

1. Værdien af forsikringsmæssige hensættelser svarer til summen af et bedste skøn og et risikotillæg, jf. stk. 2 og 3.
2. Det bedste skøn afspejler det sandsynlighedsvægtede gennemsnit af fremtidige cash flows, hvor der tages hensyn til tidsværdien (forventet nutidsværdi af fremtidige cash flows) beregnet ved hjælp af den relevante risikofri rentekurve.

Beregningen af det bedste skøn baseres på ajourførte og troværdige oplysninger og realistiske antagelser og foretages ved hjælp af passende, anvendelige og relevante aktuarmæssige og statistiske metoder.

Den cash flow-fremskrivning, der benyttes ved beregningen af det bedste skøn, skal tage hensyn til den likviditetstilførsel og det likviditetsforbrug, der er nødvendigt for at honorere forsikrings- og genforsikringsforpligtelser frem til afløb.

Det bedste skøn beregnes brutto, dvs. uden fradrag af beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles. Disse beløb beregnes særskilt i overensstemmelse med artikel 81.

3. Risikotillægget beregnes på en måde, der gør det muligt at sikre, at værdien af de forsikringsmæssige hensættelser svarer til det beløb, som forsikrings- og genforsikringselskaber kan forventes at kræve for at overtage og honorere forsikrings- og genforsikringsforpligtelser.
4. Forsikrings- og genforsikringselskaber foretager særskilte værdiansættelser af det bedste skøn og risikotillægget.

Når fremtidige cash flows forbundet med forsikrings- eller genforsikringsforpligtelser kan beregnes pålideligt ved hjælp af finansielle instrumenter, for hvilke der findes en troværdig og observerbar markedsværdi, bestemmes værdien af forsikringsmæssige hensættelser, som er forbundet med disse fremtidige cash flows, dog på basis af markedsværdien af disse finansielle instrumenter. I det tilfælde stilles der ikke krav om særskilte beregninger af det bedste skøn og risikotillægget.

5. Når forsikrings- og genforsikringselskaber værdiansætter det bedste skøn og risikotillægget særskilt, beregner de risikotillægget med udgangspunkt i omkostningerne forbundet med at stille anerkendt egenkapital svarende til solvenskapitalkravet til rådighed til støtte for forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne frem til afløb.

Den sats, der benyttes til at bestemme omkostningerne forbundet med at stille den pågældende anerkendte egenkapital til rådighed (kapitalomkostnings-sats), er den samme for alle forsikrings- og genforsikrings-selskaber, og den skal tages op til revision med regelmæssige mellemrum.

Den kapitalomkostnings-sats, der benyttes, svarer til den supplerende sats i forhold til den relevante risikofri rente, som et forsikrings- eller genforsikrings-selskab med et beløb i anerkendt egenkapital som fastsat i afdeling 3 svarende til solvenskapitalkravet, der er nødvendigt til støtte for forsikrings- og genforsikringsforpligtelser frem til afløb af disse forpligtelser, vil pådrage sig.

Artikel 78

Andre elementer, der skal tages med i betragtning ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser

Foruden bestemmelserne i artikel 77 tager forsikrings- og genforsikrings-selskaber hensyn til følgende elementer ved beregningen af deres forsikringsmæssige hensættelser:

- 1) alle udgifter forbundet med honoreringen af forsikrings- og genforsikringsforpligtelser
- 2) inflation, inkl. inflationseffekten for udgifter og erstatningskrav
- 3) alle betalinger til forsikringstagere og begunstigede, inkl. de fremtidige diskretionære bonusbeløb, som forsikrings- og genforsikrings-selskaber forventes at tilskrive, hvad enten disse betalinger skyldes en aftalegaranti eller ej, medmindre de falder ind under artikel 91, stk. 2.

Artikel 79

Værdiansættelse af finansielle garantier og aftalebestede optioner indeholdt i forsikrings- og genforsikringsaftaler

Ved beregningen af deres forsikringsmæssige hensættelser tager forsikrings- og genforsikrings-selskaber hensyn til værdien af finansielle garantier og eventuelle optioner indeholdt i deres forsikrings- og genforsikringsaftaler.

Alle antagelser, der formuleres af forsikrings- og genforsikrings-selskaber med hensyn til sandsynligheden for, at forsikringstagerne vil udnytte deres aftalebestede optioner, herunder betalingsafbrydelser og tilbagekøb, skal være realistiske og baseret på aktuelle og troværdige oplysninger. Antagelserne skal enten eksplicit eller implicit tage hensyn til de potentielle følger af fremtidige ændringer i de finansielle og ikke-finansielle vilkår for udnyttelsen af disse optioner.

Artikel 80

Segmentering

Forsikrings- og genforsikrings-selskaber segmenterer deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser i homogene risikogrupper og mindst efter branche, når de beregner deres forsikringsmæssige hensættelser.

Artikel 81

Beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles

Ved beregningen af beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, overholder forsikrings- og genforsikrings-selskaber bestemmelserne i artikel 76-80.

Ved beregningen af beløb, der kan kræves tilbagebetalt i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, tager forsikrings- og genforsikrings-selskaber hensyn til tidsforskellen mellem tilbagebetalinger og direkte betalinger.

Resultatet af denne beregning justeres for at tage hensyn til forventede tab som følge af misligholdelse fra modpartens side. Denne justering bygger på en vurdering af sandsynligheden for misligholdelse og det gennemsnitlige tab som følge deraf («loss-given-default»).

Artikel 82

Datakvalitet og anvendelse af approksimative størrelser, herunder individuel tilgang, til beregning af forsikringsmæssige hensættelser

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører interne processer og procedurer til sikring af, at de data, der benyttes til beregning af forsikringsmæssige hensættelser er hensigtsmæssige, komplette og nøjagtige.

Hvis forsikrings- og genforsikringsselskaber i specifikke tilfælde ikke råder over en tilstrækkelig mængde data af tilfredsstillende kvalitet til at kunne anvende en pålidelig aktuarmæssig metode på en mængde eller en delmængde af deres forsikrings- og genforsikringsforpligtelser eller de beløb, der kan tilbagekræves i henhold til genforsikringsaftaler og special purpose vehicles, kan der anvendes relevante approksimative størrelser, herunder individuel tilgang fra sag til sag, ved beregning af det bedste skøn.

Artikel 83

Sammenligning med hidtidige erfaringer

Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører processer og procedurer til at sikre, at de bedste skøn og de antagelser, der ligger til grund for beregningen af de bedste skøn, regelmæssigt sammenlignes med deres hidtidige erfaringer.

Når sammenligningen afslører systematiske forskelle mellem de hidtidige erfaringer og forsikrings- og genforsikringsselskabets beregninger af bedste skøn, foretager selskabet de nødvendige justeringer af de aktuarmæssige metoder og/eller antagelser, der benyttes.

Artikel 84

Forsikringsmæssige hensættelser af en passende størrelse

Efter anmodning fra tilsynsmyndighederne påviser forsikrings- og genforsikringsselskaber, at deres forsikringsmæssige hensættelser er af passende størrelse, at de benytter anvendelige og relevante metoder, og at de underliggende statistiske data er tilstrækkelige.

Artikel 85

Forøgelse af de forsikringsmæssige hensættelser

Såfremt beregningen af forsikrings- og genforsikringsselskabers forsikringsmæssige hensættelser ikke er i overensstemmelse med artikel 76-83, kan tilsynsmyndighederne forlange, at forsikrings- og genforsikringsselskaberne afsætter større forsikringsmæssige hensættelser, således at de svarer til det i henhold til disse artikler fastsatte niveau.

Artikel 86

Gennemførelsesforanstaltninger

Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for at præcisere følgende:

- a) de aktuarmæssige og statistiske metoder til beregning af det bedste skøn som omhandlet i artikel 77, stk. 2
- b) den relevante risikofri rentekurve, der skal anvendes ved beregning af det bedste skøn som omhandlet i artikel 77, stk. 2
- c) de tilfælde, hvor de forsikringsmæssige hensættelser skal beregnes som en helhed eller som summen af et bedste skøn og et risikotillæg, og de metoder, der skal anvendes, når de forsikringsmæssige hensættelser beregnes som en helhed
- d) de metoder og antagelser, der skal benyttes ved beregning af risikotillægget, herunder bestemmelse af den anerkendte egenkapital, der er nødvendig for at kunne dække forsikrings- og genforsikringsforpligtelser, og kalibrering af kapitalomkostningssatsen
- e) de brancher, som forsikrings- og genforsikringsforpligtelser skal fordeles på med henblik på beregning af de forsikringsmæssige hensættelser
- f) de standarder, der skal overholdes for at sikre, at de data, der benyttes ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser, er hensigtsmæssige, komplette og nøjagtige, og de specifikke tilfælde, hvor anvendelse af approksimative størrelser, herunder en individuel tilgang, til beregning af det bedste skøn vil være hensigtsmæssig
- g) de metoder, der skal anvendes ved beregning af den i artikel 81 nævnte justering, der tjener til at indregne det forventede tab som følge af modpartens misligholdelse
- h) hvis nødvendigt, de forenklede metoder og teknikker, der kan benyttes ved beregning af forsikringsmæssige hensættelser for at sikre, at de i litra a) og d) nævnte aktuarmæssige og statistiske metoder står i et rimeligt forhold til arten, kompleksiteten og omfanget af de risici, som forsikrings- og genforsikringsselskaber påtager sig, herunder captive forsikrings- og genforsikringsselskaber (koncerninterne selskaber).

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Afdeling 3

Egenkapital

Underafdeling 1

Bestemmelse af egenkapital

Artikel 87

Egenkapital

Egenkapitalen består af summen af kernekapitalen som omhandlet i artikel 88 og den supplerende kapital som omhandlet i artikel 89.

Artikel 88

Kernekapital

Kernekapitalen består af følgende:

- 1) det beløb, hvormed værdien af aktiver overstiger værdien af passiver som værdiansat i henhold til artikel 75 og afdeling 2
- 2) efterstillet gæld.

Beløbet i nr. 1), reduceres med værdien af egne aktier, der ejes af forsikrings- eller genforsikringsselskabet.

*Artikel 89***Supplerende kapital**

1. Den supplerende kapital består af andre kapitalelementer end kernekapitalen, som kan benyttes til dækning af tab.

Den supplerende kapital kan omfatte følgende elementer, forudsat at de ikke er en del af kernekapitalen:

- a) ikke-indbetalt aktiekapital eller garantikapital
- b) remburs og garantier
- c) andre retligt bindende tilsagn modtaget af forsikrings- og genforsikringsselskaber.

Ved gensidige og gensidiglignende foreninger med variable bidrag kan den supplerende kapital også omfatte fremtidige fordringer, som selskabet kan have på sine medlemmer i form af krav om ekstrabidrag inden for de følgende 12 måneder.

2. Når der er blevet indbetalt eller indkaldt supplerende kapital, behandles denne som et aktiv og ophører med at udgøre en del den supplerende kapital.

*Artikel 90***Tilsynsmyndighedernes godkendelse af den supplerende kapital**

1. De supplerede kapitalelementer, der tages med i betragtning ved beregning af egenkapitalen, skal først godkendes af tilsynsmyndighederne.

2. Det beløb, som fastsættes for hvert supplerende kapitalelement, skal afspejle elementets tabsabsorberingsevne og bygge på forsigtige og realistiske antagelser. Hvis et supplerende kapitalelement har en fast nominel værdi, skal beløbet for det pågældende element svare til dets nominelle værdi, såfremt det på passende vis afspejler elementets tabsabsorberingsevne.

3. Tilsynsmyndighederne skal godkende et af følgende:

- a) et monetært beløb for hvert supplerende kapitalelement
- b) en metode til beregning af størrelsen af hvert supplerende kapitalelement, i hvilket tilfælde tilsynsmyndighedernes godkendelse af det ved hjælp af denne metode fastsatte beløb gives for et bestemt tidsrum.

4. For hvert supplerende kapitalelement baserer tilsynsmyndighederne deres godkendelse på en vurdering af følgende:

- a) de berørte modparters status for så vidt angår deres evne og villighed til at betale
- b) muligheden for at inddrive midlerne i betragtning af det pågældende elements juridiske form samt de forhold, der kunne lægge hindringer i vejen for indkrævningen af kapitalelementet
- c) eventuelle oplysninger om udfaldet af forsikrings- og genforsikringsselskabers tidligere indkaldelser af supplerende kapital, forudsat at sådanne oplysninger kan bruges som pålideligt grundlag for en vurdering af det forventede udfald af fremtidige kapitalindkaldelser.

*Artikel 91***Overskudskapital**

1. Overskudskapital betragtes som akkumuleret fortjeneste, som ikke er afsat til udlodning til forsikringstagerne og de begunstigede.

2. For så vidt den nationale lovgivning tillader det, betragtes overskudskapital ikke som forsikrings- eller genforsikringspassiver, så længe denne kapital opfylder kriterierne i artikel 94, stk. 1.

Artikel 92

Gennemførelsesforanstaltninger

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for at præcisere følgende:

- a) kriterierne for tilsynsmyndighedernes godkendelse som omhandlet i artikel 90
- b) behandlingen af kapitalinteresser som omhandlet i artikel 212, stk. 2, tredje afsnit, i finansierings- og kreditinstitutter med henblik på beregningen af egenkapitalen.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

2. De i stk. 1, litra b), nævnte kapitalinteresser i finansierings- og kreditinstitutter omfatter følgende:

- a) kapitalinteresser, som forsikrings- og genforsikringselskaber besidder i:
 - i) kreditinstitutter og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, nr. 1) og 5), i direktiv 2006/48/EF
 - ii) investeringselskaber eller finansieringsinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2004/39/EF
- b) efterstillede fordringer og de i artikel 63 og artikel 64, stk. 3, i direktiv 2006/48/EF omhandlede instrumenter, som forsikrings- og genforsikringselskaber besidder i de i litra a) definerede institutter og selskaber, i hvilke de har kapitalinteresser.

Underafdeling 2

Bestemmelse af egenkapital

Artikel 93

Karakteristika og andre faktorer, der benyttes til opdeling af egenkapital i tiers

1. Egenkapitalelementer opdeles i tre tiers. Klassificeringen af disse elementer afhænger af, om de er kernekapitalelementer eller supplerende kapitalelementer, og i hvilket omfang de er kendetegnet ved følgende karakteristika:

- a) elementet er tilgængeligt, eller kan kræves indkaldt, til i fuldt omfang at absorbere tab, såvel på going concern-basis som i tilfælde af likvidation (permanent tilgængeligt)
- b) elementets samlede beløb kan benyttes til at absorbere tab i tilfælde af likvidation og elementet ikke tilbagebetales til ejeren, før alle andre forpligtelser er opfyldt, herunder forsikrings- og genforsikringsforpligtelser over for forsikringstagere og de af forsikrings- og genforsikringsaftaler begunstigede personer (efterstillelse).

2. Ved vurderingen af, i hvilket omfang egenkapitalelementer er kendetegnet ved de i stk. 1, litra a) og b) nævnte karakteristika, tages der både på nuværende tidspunkt og fremover behørigt hensyn til elementets varighed, navnlig om det har en løbetid eller ej. Når et egenkapitalelement har en løbetid, tages der hensyn til elementets relative varighed i forhold til varigheden af selskabets forsikrings- og genforsikringsforpligtelser (tilstrækkelig varighed).

Derudover tages følgende faktorer i betragtning:

- a) om elementet er behæftet med krav om eller tilskyndelser til indløsning af det nominelle beløb (indløsningsfrihed)

- b) om elementet er behæftet med obligatoriske faste gebyrer (gebyrfrihed)
- c) om elementet er behæftet med andre byrder (byrdefrihed).

Artikel 94

Hovedkriterier for opdelingen i tiers

1. Kernekapitalelementer klassificeres som tier 1-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved de i artikel 93, stk. 1, litra a) og b), nævnte karakteristika, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.
2. Kernekapitalelementer klassificeres som tier 2-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved det i artikel 93, stk. 1, litra b), nævnte karakteristikum, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.

Supplerende kapitalelementer klassificeres som tier 2-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved de i artikel 93, stk. 1, litra a) og b), nævnte karakteristika, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.

3. Kernekapitalelementer og supplerende kapitalelementer, der ikke falder ind under stk. 1 og 2, klassificeres som tier 3-kapital.

Artikel 95

Opdeling af egenkapital i tiers

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber opdeler deres egenkapitalelementer efter kriterierne i artikel 94.

Med henblik herpå henviser forsikrings- og genforsikringsselskaber, hvor det er relevant, til listen over egenkapitalelementer i artikel 97, stk. 1, litra a).

Når et egenkapitalelement ikke optræder på denne liste, vurderes og klassificeres det af forsikrings- og genforsikringsselskaberne i overensstemmelse med stk. 1. Denne klassificering skal godkendes af tilsynsmyndighederne.

Artikel 96

Klassificering af specifikke egenkapitalelementer

Med henblik på dette direktiv gælder følgende klassificeringer, jf. dog artikel 95 og artikel 97, stk. 1, litra a):

- 1) overskudskapital, der falder ind under artikel 91, stk. 2, klassificeres som tier 1-kapital
- 2) remburser og garantier, som forvaltes af et uafhængigt forvaltningsselskab til fordel for forsikringskreditorer, og som er henholdsvis udstedt og stillet af kreditinstitutter, der har modtaget tilladelse i henhold til direktiv 2006/48/EF, klassificeres som tier 2-kapital
- 3) fordringer, som gensidige eller gensidiglignende redersammenslutninger med variable bidrag, der udelukkende forsikrer risici i klasse 6, 12 og 17 i bilag I, del A, kan gøre gældende over for deres medlemmer i form af indkaldelse af supplerende bidrag inden for de følgende 12 måneder, klassificeres som tier 2-kapital.

Fremtidige fordringer, som gensidige eller gensidiglignende sammenslutninger med variable bidrag kan gøre gældende over for deres medlemmer i form af indkaldelse af supplerende bidrag inden for de følgende 12 måneder, og som ikke falder ind under afsnit 1, nr. 3, klassificeres i overensstemmelse med artikel 94, stk. 2, andet afsnit, som tier 2-kapital, når de i vidt omfang er kendetegnet ved de i artikel 93, stk. 1, litra a) og b), nævnte karakteristika, og der tages hensyn til faktorerne i artikel 93, stk. 2.

*Artikel 97***Gennemførelsesforanstaltninger**

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for at præcisere følgende:
 - a) en liste over de egenkapitalelementer, herunder de i artikel 96 omhandlede elementer, der anses at opfylde kriterierne i artikel 94, og som samtidig for hvert enkelt egenkapitalelement indeholder en præcis beskrivelse af de karakteristika, der har begrundet den pågældende klassificering
 - b) de metoder, som tilsynsmyndighederne skal benytte, når de godkender vurderingen og klassificeringen af egenkapitalelementer, der ikke optræder på den i litra a) nævnte liste.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

2. Kommissionen tager regelmæssigt den i stk. 1, litra a), nævnte liste op til revision og opdaterer den i givet fald i lyset af markedsudviklingen.

Underafdeling 3**Anerkendelse af egenkapital***Artikel 98***Krav og grænseværdier gældende for tier 1, 2 og 3**

1. For så vidt angår opfyldelse af solvenskapitalkravet er der fastsat anerkendte beløbsmæssige grænser for tier 2-kapitalelementer og tier 3-kapitalelementer. Disse grænser skal som minimum sikre, at følgende betingelser er opfyldt:
 - a) at andelen af tier 1-kapitalelementer, der indgår i den anerkendte egenkapital, beløbsmæssigt udgør mere end en tredjedel af den samlede anerkendte egenkapital
 - b) at det anerkendte beløb for tier 3-kapitalelementer udgør mindre end en tredjedel af den samlede anerkendte egenkapital.
2. For så vidt angår opfyldelse af minimumskapitalkravet gælder det, at de kernekapitalelementer, der kan medgå til dækning af minimumskapitalkravet, og som er klassificeret under tier 2, er underlagt beløbsmæssige grænser. Disse grænser skal sikre, at andelen af tier 1-kapitalelementer, der indgår i den anerkendte kernekapital, som minimum udgør mere end halvdelen af den samlede anerkendte kernekapital.
3. Den anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet som fastsat i artikel 100 svarer til summen af tier 1-kapitalelementer, de anerkendte tier 2-kapitalelementer og de anerkendte tier 3-kapitalelementer.
4. Den anerkendte egenkapital til dækning af minimumskapitalkravet som fastsat i artikel 128 svarer til summen af tier 1-kapitalelementer og de anerkendte kernekapitalelementer, der er klassificeret under tier 2.

*Artikel 99***Gennemførelsesforanstaltninger**

Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for at præcisere:

- a) de beløbsmæssige grænser som omhandlet i artikel 98, stk. 1 og 2

- b) de tilpasninger, der skal foretages for at vise, at de egenkapitalelementer, der kun kan anvendes til dækning af tab opstået inden for et særligt segment af forpligtelser eller i forbindelse med særlige risici, ikke kan overføres (afgrænsede fonde).

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Afdeling 4

Solvenskapitalkrav

Underafdeling 1

Almindelige bestemmelser vedrørende solvenskapitalkravet ved anvendelse af standardformlen eller en intern model

Artikel 100

Almindelige bestemmelser

Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber besidder anerkendt egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet.

Solvenskapitalkravet beregnes enten i overensstemmelse med standardformlen i underafdeling 2 eller ved hjælp af en intern model, jf. underafdeling 3.

Artikel 101

Beregning af solvenskapitalkravet

1. Solvenskapitalkravet beregnes i overensstemmelse med stk. 2-5.
2. Solvenskapitalkravet beregnes ud fra den antagelse, at selskabet vil udøve sin virksomhed som en going concern.
3. Solvenskapitalkravet kalibreres på en sådan måde, at der tages hensyn til alle kvantificerbare risici, som et forsikrings- eller genforsikringsselskab udsættes for. Det skal dække den eksisterende virksomhed såvel som ny virksomhed, som forventes sat i værk inden for de følgende 12 måneder. Med hensyn til den eksisterende virksomhed skal det udelukkende dække uforudsete tab.

Det skal svare til Value-at-Risk, der knytter sig til et forsikrings- eller genforsikringsselskabs kernekapital ved et konfidensniveau på 99,5 % over en periode på ét år.

4. Solvenskapitalkravet dækker mindst følgende risici:
 - a) forsikringsrisiko inden for skadesforsikring
 - b) forsikringsrisiko inden for livsforsikring
 - c) forsikringsrisiko inden for sygeforsikring
 - d) markedsrisiko
 - e) kreditrisiko
 - f) operationel risiko.

Den i første afsnit, litra f), nævnte operationelle risiko omfatter juridisk risiko, men ikke risici, der følger af strategiske beslutninger, eller omdømmerisiko.

5. Ved beregning af solvenskapitalkravet tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til virkningen af risikobegrænsende teknikker, forudsat at kreditrisikoen og andre risici forbundet med anvendelsen af sådanne teknikker er korrekt afspejlet i solvenskapitalkravet.

Artikel 102

Beregningshyppighed

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber beregner solvenskapitalkravet mindst én gang årligt og indberetter resultatet af denne beregning til tilsynsmyndighederne.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber skal besidde anerkendt egenkapital, der dækker det senest indberettede solvenskapitalkrav.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber kontrollerer til stadighed deres anerkendte egenkapital og solvenskapitalkravet.

Afviger et forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil væsentligt fra de antagelser, der lå til grund for det senest indberettede solvenskapitalkrav, genberegner selskabet øjeblikkeligt sit solvenskapitalkrav og indberetter det til tilsynsmyndighederne.

2. Når der er tegn på, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets risikoprofil har ændret sig væsentligt siden den dato, hvor solvenskapitalkravet sidst blev indberettet, kan tilsynsmyndighederne forlange, at selskabet genberegner solvenskapitalkravet.

Underafdeling 2

Solvenskapitalkrav — standardformel

Artikel 103

Standardformlens sammensætning

Solvenskapitalkravet beregnet på grundlag af standardformlen udgør summen af følgende:

- a) det primære solvenskapitalkrav, jf. artikel 104
- b) kapitalkravet til dækning af operationel risiko, jf. artikel 107
- c) den justering, der foretages for at tage hensyn til de forsikringsmæssige hensættelsers og de udskudte skatters tabsabsorberende evne, jf. artikel 108.

Artikel 104

Det primære solvenskapitalkrav

1. Det primære solvenskapitalkrav består af risikomoduler, der aggregeres i overensstemmelse med punkt 1 i bilag IV.

Det består mindst af følgende risikomoduler:

- a) forsikringsrisiko inden for skadesforsikring
- b) forsikringsrisiko inden for livsforsikring
- c) forsikringsrisiko inden for sygeforsikring
- d) markedsrisiko
- e) modpartsrisiko.

2. Med henblik på stk. 1, litra a)-c), henføres forsikrings- og genforsikringsforretninger til det forsikringsrisikomodul, der bedst afspejler de underliggende risicis tekniske karakter.

3. De korrelationskoefficienter, der benyttes til den i stk. 1 nævnte aggregering af risikomoduler, samt kalibreringen af kapitalkravet for hvert risikomodul skal resultere i et samlet solvenskapitalkrav, der overholder principperne i artikel 101.

4. Hvert af de i stk. 1 nævnte risikomoduler kalibreres ved hjælp af en Value-at-Risk-værdi med et konfidensniveau på 99,5 % over en periode på ét år.

Der tages, hvor det er hensigtsmæssigt, hensyn til virkningerne af diversifikationseffekter i hvert risikomoduls arkitektur.

5. Der benyttes samme design og specifikationer for alle forsikrings- og genforsikringsselskabers risikomoduler, både med hensyn til det primære solvenskapitalkrav og eventuelle forenklede beregninger som omhandlet i artikel 109.

6. For så vidt angår katastroferisici kan der, hvor det er hensigtsmæssigt, benyttes geografiske specifikationer ved beregning af risikomodulerne livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring.

7. Inden for rammerne af standardformlens arkitektur kan forsikrings- og genforsikringsselskaber, med tilsynsmyndighedernes godkendelse, erstatte en delmængde af parametrene med parametre, der er specifikke for det pågældende selskab, ved beregning af risikomodulerne for livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring.

Disse parametre kalibreres på basis af det pågældende selskabs interne data eller data, der er direkte relevante for et pågældende selskabs virksomhed, ved hjælp af standardiserede metoder.

Før de giver deres godkendelse, verificerer tilsynsmyndighederne, at de anvendte data er fyldestgørende, præcise og relevante.

Artikel 105

Beregning af det primære solvenskapitalkrav

1. Det primære solvenskapitalkrav beregnes i overensstemmelse med stk. 2-6.

2. Forsikringsrisikomodulet for skadesforsikring skal afspejle den risiko, der følger af skadesforsikringsforpligtelser, i relation til de risici, der er dækket, og de processer, der anvendes i forbindelse med udøvelsen af denne virksomhed.

Det skal tage hensyn til usikkerheden omkring forsikrings- og genforsikringsselskabers resultater i betragtning af deres eksisterende forsikrings- og genforsikringsforpligtelser samt ny virksomhed, som forventes sat i værk inden for de følgende 12 måneder.

Det beregnes, i overensstemmelse med punkt 2 i bilag IV, som en kombination af kapitalkravene for mindst følgende undermoduler:

- a) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i timingen, frekvensen og alvoren af forsikrede begivenheder og i timingen og størrelsen af skadeserstatninger (non-life premium and reserve risk)
- b) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af betydelig usikkerhed omkring antagelserne vedrørende præmier og hensættelser relateret til ekstreme eller usædvanlige begivenheder (non-life catastrophe risk).

3. Forsikringsrisikomodulet for livsforsikring skal afspejle den risiko, der følger af livsforsikringsforpligtelser, i relation til de risici, der er dækket, og de processer, der anvendes i forbindelse med udøvelsen af denne virksomhed.

Modulet beregnes, i overensstemmelse med punkt 3 i bilag IV, som en kombination af kapitalkravene for mindst følgende undermoduler:

- a) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller trenden eller volatiliteten i dødelighedsintensiteten, hvor en stigning i dødelighedsintensiteten resulterer i en stigning i værdien af forsikringsforpligtelser (mortality risk)
- b) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i dødelighedsintensiteten, hvor et fald i dødelighedsintensiteten resulterer i en stigning i værdien af forsikringsforpligtelser (longevity risk)
- c) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i invaliditets-, sygdoms- og morbiditetsintensiteten (disability — morbidity risk)
- d) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i omkostningerne til honorering af forsikrings- og genforsikringsaftaler (life expense risk)
- e) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i de revisionsats, der anvendes på annuiteter, der skyldes lovændringer eller en forandring i den forsikredes sundhedstilstand (revision risk)
- f) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller volatiliteten i antallet af betalingsafbrydelser, fornyelser og tilbagekøb (lapse risk)
- g) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af betydelig usikkerhed omkring antagelserne vedrørende præmier og hensættelser relateret til ekstreme eller usædvanlige begivenheder (life catastrophe risk).

4. Forsikringsrisikomodulet for sygeforsikring skal afspejle den risiko, der følger af indgåelsen af sygeforsikringsforpligtelser, uanset om denne virksomhed udøves på samme tekniske grundlag som livsforsikringsvirksomhed eller ej, grundet de risici, der er dækket, og de processer, der anvendes i forbindelse med udøvelsen af denne virksomhed.

Det skal som minimum dække følgende risici:

- a) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i niveauet for eller tendensen eller volatiliteten i udgifterne til honorering af forsikrings- og genforsikringsaftaler
- b) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af ændringer i timingen, frekvensen og alvoren af forsikrede begivenheder og i timingen af og størrelsen af skadeserstatninger på hensættelsestidspunktet
- c) tabsrisiko eller risiko for en negativ udvikling i værdien af forsikringsforpligtelser som følge af betydelig usikkerhed omkring antagelserne vedrørende præmier og hensættelser relateret til udbrud af større epidemier og den usædvanlige akkumulering af risici under sådanne ekstreme omstændigheder.

5. Markedsrisikomodulet skal afspejle den risiko, der følger af volatiliteten i markedsprisen på finansielle instrumenter, der har indflydelse på værdien af selskabets aktiver og passiver. Det skal på korrekt vis afspejle det strukturelle misforhold mellem aktiver og passiver, navnlig med hensyn til deres varighed.

Det beregnes, i overensstemmelse med punkt 4 i bilag IV, som en kombination af kapitalkravene for mindst følgende undermoduler:

- a) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i rentekurven eller over for volatiliteten i rentesatser (interest rate risk)
 - b) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i markedskursen på aktier (equity risk)
 - c) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i markedsprisen på fast ejendom (property risk)
 - d) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i kreditspreads i forhold til den risikofri rentekurve (spread risk)
 - e) den følsomhed, som værdien af aktiver, passiver og finansielle instrumenter har over for ændringer i niveauet for eller volatiliteten i valutakurser (currency risk)
 - f) andre risici for et forsikrings- eller genforsikringsselskab hidrørende fra enten manglende diversifikation af selskabets aktiver eller en betydelig risiko for, at en enkelt værdipapirudsteder eller en gruppe af indbyrdes forbundne udstedere misligholder forpligtelser (market risk concentrations).
6. Modpartsrisikomodulet skal afspejle potentielle tab som følge af, at forsikrings- og genforsikringsselskabers modparter og debitorer uventet misligholder deres forpligtelser eller mister kreditværdighed over de følgende 12 måneder. Modpartsrisikomodulet skal omfatte risikoreducerende aftaler såsom genforsikringsaftaler, securitisationer og derivater, tilgodehavender hos mæglere samt ethvert andet engagement, der ikke falder ind under risikomodulet »spread risk«. Der skal tages behørigt hensyn til sikkerhedsstillelse eller anden form for sikkerhed, der besiddes af forsikrings- eller genforsikringsselskabet eller forvaltes for dettes regning, samt risici i forbindelse hermed.

For hver modpart skal modpartsrisikomodulet tage hensyn til den samlede modpartsrisiko, som forsikrings- eller genforsikringsselskabet løber i forhold til den pågældende modpart, uanset hvilken juridisk form selskabets forpligtelser over for modparten antager.

Artikel 106

Beregning af delmodulet »equity risk«: symmetrisk justeringsmekanisme

1. Delmodulet equity risk beregnet i henhold til standardformlen skal omfatte en symmetrisk justering af aktiekapitalkravet til dækning af risikoen som følge af ændringer i aktiekurserne.
2. Den symmetriske justering af dette standardaktiekapitalkrav, som kalibreres i henhold til artikel 104, stk. 4, og dækker risici som følge af ændringer i aktiekurserne, beregnes som en funktion af det aktuelle niveau for et relevant aktieindeks og et vægtet gennemsnitligt niveau for det pågældende indeks. Det vægtede gennemsnit beregnes over en passende periode, som skal være ens for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber.
3. Den symmetriske justering af standardaktiekapitalkravet, der dækker risici som følge af ændringer i aktiekurserne, må ikke resultere i, at der anvendes et aktiekapitalkrav, som er mere end 10 procentpoint lavere eller 10 procentpoint højere end standardaktiekapitalkravet.

Artikel 107

Kapitalkrav til dækning af operationel risiko

1. Kapitalkravet til dækning af operationel risiko skal stå i forhold til de operationelle risici, der ikke allerede er taget hensyn til i de risikomoduler, der er nævnt i artikel 104. Dette krav kalibreres i overensstemmelse med artikel 101, stk. 3.

2. I forbindelse med livsforsikringsaftaler, hvor investeringsrisikoen bæres af forsikringstagerne, skal beregningen af kapitalkravet til dækning af operationel risiko tage hensyn til de årlige omkostninger, der følger af disse forsikringsforpligtelser.

3. I forbindelse med andre forsikrings- og genforsikringstransaktioner end de i stk. 2 nævnte skal beregningen af kapitalkravet til dækning af operationel risiko tage hensyn til mængden af sådanne transaktioner udtrykt i præmieindtægter og de forsikringsmæssige hensættelser, der rådes over til opfyldelse af disse forsikrings- og genforsikringsforpligtelser. I dette tilfælde må kapitalkravet til dækning af operationel risiko ikke overstige 30 % af det primære solvenskapitalkrav forbundet med disse forsikrings- og genforsikringsforpligtelser.

Artikel 108

Justering for de forsikringsmæssige hensættelsers og de udskudte skatters tabsabsorberende evne

Den justering, der foretages for at tage hensyn til de forsikringsmæssige hensættelsers og de udskudte skatters tabsabsorberende evne, jf. artikel 103, litra c), skal afspejle den potentielle kompensation for uforudsete tab via en reduktion i de forsikringsmæssige hensættelser eller udskudte skatter eller en kombination af de to.

Justeringen skal tage hensyn til den risikoreducerende virkning af fremtidige diskretionære ydelser fra forsikringsaftaler, i det omfang forsikrings- og genforsikringsselskaber kan påvise, at en reduktion af sådanne ydelser kan benyttes til at dække uforudsete tab, når de opstår. Den risikoreducerende virkning af fremtidige diskretionære ydelser kan ikke være større end summen af forsikringsmæssige hensættelser og udskudte skatter forbundet med disse fremtidige diskretionære ydelser.

Med henblik på stk. 2 sammenlignes værdien af fremtidige diskretionære ydelser under ugunstige omstændigheder med værdien af sådanne ydelser i henhold til de antagelser, der danner grundlag for beregningen af bedste skøn.

Artikel 109

Forenklinger af standardformlen

Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan foretage en forenklet beregning for et bestemt undermodul eller risikomodul, når arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, de står overfor, berettiger det, og når det vil være uforholdsmæssigt byrdefyldt at forlange, at alle forsikrings- og genforsikringsselskaber skal anvende standardformlen.

Forenklete beregninger kalibreres i overensstemmelse med artikel 101, stk. 3.

Artikel 110

Betydelige afvigelser fra de antagelser, der ligger til grund for beregning af standardformlen

Såfremt det er u hensigtsmæssigt at beregne solvenskapitalkravet på grundlag af standardformlen som omhandlet i underafdeling 2, fordi det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil afviger betydeligt fra de antagelser, der ligger til grund for beregningen af standardformlen, kan tilsynsmyndighederne ved begrundet afgørelse forlange, at det pågældende selskab erstatter en delmængde af de parametre, der er anvendt til beregning af standardformlen, med parametre, der er specifikke for det pågældende selskab, ved beregning af risikomodulerne for livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring, jf. artikel 104, stk. 7. Disse specifikke parametre beregnes på en måde, der sikrer, at selskabet overholder artikel 101, stk. 3.

Artikel III

Gennemførelsesforanstaltninger

1. Med det formål at sikre en identisk behandling af alle forsikrings- og genforsikringsselskaber, der beregner solvenskapitalkravet ved hjælp af standardformlen, eller for at tage højde for markedsudviklingen vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger, hvori præciseres følgende:

- a) en standardformel, som er i overensstemmelse med artikel 101 og artikel 103-109
- b) de undermoduler, der er nødvendige eller som mere præcist dækker de risici, der falder ind under de forskellige risikomoduler, der er nævnt i artikel 104, og efterfølgende opdateringer
- c) de metoder, antagelser og standardparametre, der skal benyttes ved beregningen af de forskellige risikomoduler og undermoduler i det primære solvenskapitalkrav, jf. artikel 104, 105 og artikel 304, den symmetriske justeringsmekanisme og det hensigtsmæssige tidsrum angivet i antal måneder som omhandlet i artikel 106, samt den hensigtsmæssige strategi for integrering af den i artikel 304 omhandlede metode i solvenskapitalkravet som beregnet i henhold til standardformlen
- d) korrelationsparametrene, herunder om nødvendigt parametrene i bilag IV og procedurerne for ajourføring af disse parametre
- e) de metoder og antagelser, der, når forsikrings- og genforsikringsselskaber benytter risikoreduktionsmetoder, skal benyttes til at vurdere ændringer i det pågældende selskabs risikoprofil og til at tilpasse beregningen af solvenskapitalkravet hertil
- f) de kvalitative kriterier, som de i litra e) nævnte risikoreduktionsteknikker skal opfylde for at sikre, at risikoen reelt er blevet overført til en tredjepart
- g) de metoder og parametre, der skal benyttes til vurdering af kapitalkravet til dækning af operationel risiko som omhandlet i artikel 107, herunder procentsatsen i artikel 107, stk. 3
- h) de metoder og tilpasninger, der skal benyttes for at afspejle forsikrings- og genforsikringsselskabers reducerede mulighed for risikospredning med hensyn til afgrænsede fonde
- i) den metode, der skal benyttes til beregning af justeringen for de forsikringsmæssige hensættelsers eller udskudte skatters tabsabsorberende evne som omhandlet i artikel 108
- j) den delmængde af standardparametre inden for risikomodulerne livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring, som kan erstattes af selskabsspecifikke parametre som omhandlet i artikel 104, stk. 7
- k) de standardmetoder, som skal anvendes af forsikrings- og genforsikringsselskaber til beregning af de i litra h) nævnte selskabsspecifikke parametre, og alle de kriterier, der skal være opfyldt for at sikre, at de anvendte data er fyldestgørende, præcise og relevante, inden tilsynsmyndighederne kan give deres godkendelse
- l) de forenkede beregninger, der kan benyttes i forbindelse med bestemte undermoduler og risikomoduler, og de kriterier, som forsikrings- og genforsikringsselskaber, herunder captive forsikrings- og genforsikringsselskaber, skal opfylde for at være berettiget til at benytte hver af disse forenkede beregninger, jf. artikel 109
- m) den tilgang, der skal benyttes med hensyn til tilknyttede selskaber som omhandlet i artikel 212 ved beregning af solvenskapitalkravet, navnlig beregning af det i artikel 105, stk. 5, nævnte delmodul »equity risk«, under hensyntagen til den sandsynlige reduktion i volatiliteten i disse tilknyttede selskabers værdi som følge af de pågældende investeringers strategiske karakter og den indflydelse, som det deltagende selskab udøver i disse tilknyttede selskaber.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

2. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesforanstaltninger for at fastlægge kvantitative begrænsninger og kriterier for anerkendelse af aktiver med det formål at dække risici, der ikke i tilstrækkelig

grad er dækket af et undermodul. Disse gennemførelsesforanstaltninger finder anvendelse på de aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, dog ikke aktiver med relation til livsforsikringsaftaler, hvor investeringsrisikoen bæres af forsikringstagerne. Disse foranstaltninger skal tages op til behandling af Kommissionen på baggrund af udviklingen i standardformlen og på de finansielle markeder.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Underafdeling 3

Solvenskapitalkrav — komplette og partielle interne modeller

Artikel 112

Almindelige bestemmelser vedrørende godkendelse af komplette og partielle interne modeller

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber kan beregne solvenskapitalkravet ved brug af en af tilsynsmyndighederne godkendt komplet eller partiel intern model.
2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan benytte partielle interne modeller til beregning af et eller flere af følgende:
 - a) et eller flere risikomoduler eller undermoduler, der indgår i det primære solvenskapitalkrav som fastsat i artikel 104 og 105
 - b) kapitalkravet til dækning af operationel risiko, jf. artikel 107
 - c) den i artikel 108 omhandlede justering.

Der kan endvidere benyttes partielle modeller på enten hele forsikrings- og genforsikringsselskabets virksomhed eller blot på en eller flere væsentlige forretningsenheder.

3. I enhver ansøgning om godkendelse, skal forsikrings- og genforsikringsselskaber som et minimum vedlægge dokumentation for, at den interne model opfylder kravene i artikel 120-125.

Når ansøgningen om godkendelse vedrører en partiel intern model, tilpasses kravene i artikel 120-125 for at tage hensyn til modellens begrænsede anvendelsesområde.

4. Tilsynsmyndighederne tager stilling til ansøgningen senest seks måneder fra modtagelsen af den fuldstændige ansøgning.
5. Tilsynsmyndighederne godkender kun ansøgningen, hvis de har sikkerhed for, at forsikrings- eller genforsikringsselskabets systemer til identificering, måling, overvågning, styring og rapportering af risici er tilfredsstillende, og navnlig at den interne model lever op til kravene i stk. 3.
6. Beslutter tilsynsmyndighederne at afvise ansøgningen om tilladelse til at benytte en intern model, skal denne beslutning ledsages af en begrundelse.
7. Efter modtagelsen af tilsynsmyndighedernes tilladelse til at benytte en intern model kan forsikrings- og genforsikringsselskaber ved begrundet afgørelse få pålagt at forelægge tilsynsmyndighederne et estimat over solvenskapitalkravet beregnet ved brug af standardformlen som omhandlet i underafdeling 2.

Artikel 113

Særlige bestemmelser vedrørende godkendelse af partielle interne modeller

1. En partiel intern model godkendes kun af tilsynsmyndighederne, hvis den opfylder betingelserne i artikel 112 og følgende supplerende betingelser:
 - a) modellens begrænsede anvendelsesområde er behørigt begrundet af det pågældende selskab
 - b) det solvenskapitalkrav, der følger af modellen, afspejler bedre selskabets risikoprofil og er navnlig i overensstemmelse med principperne i underafdeling 1
 - c) modellens design er i overensstemmelse med principperne i underafdeling 1, således at den kan integreres fuldstændigt i standardformlen til beregning af solvenskapitalkravet.
2. I vurderingen af en ansøgning om tilladelse til at benytte en partiel intern model, der kun dækker visse undermoduler af et givet risikomodul eller nogle af forsikrings- eller genforsikringsselskabets forretningsenheder inden for et bestemt risikomodul eller dele af begge to, kan tilsynsmyndighederne forlange, at de pågældende forsikrings- og genforsikringsselskaber fremlægger en realistisk overgangsplan med henblik på udvidelse af modellens anvendelsesområde.

Overgangsplanen skal indeholde en beskrivelse af, hvordan forsikrings- eller genforsikringsselskaber agter at udvide modellens anvendelsesområde til andre undermoduler eller forretningsenheder, med det formål at sikre, at modellen dækker hovedparten af deres forsikringsvirksomhed med relation til dette specifikke risikomodul.

Artikel 114

Gennemførelsesforanstaltninger

Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for at præcisere følgende:

- 1) proceduren for godkendelse af en intern model
- 2) de tilpasninger, der skal foretages af de i artikel 120-125 fastsatte normer for at tage hensyn til den partielle interne models begrænsede anvendelsesområde.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 115

Politik for ændring af komplette og partielle interne modeller

Som en del af den indledende proces godkendelse af en intern model skal tilsynsmyndighederne godkende den politik, der skal følges ved ændring af forsikrings- og genforsikringsselskabets model. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan ændre deres interne model i overensstemmelse med denne politik.

Politikken skal indeholde en specifikation af mindre og større ændringer af den interne model.

Større ændringer af den interne model samt ændringer af denne politik kræver altid en forhåndsgodkendelse fra tilsynsmyndighedernes side, jf. artikel 112.

Mindre ændringer af den interne model kræver ikke forhåndsgodkendelse, så længe de er i overensstemmelse med denne politik.

Artikel 116

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganets ansvarsområde

Et forsikrings- eller genforsikringsselskabs administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan skal godkende den ansøgning, der indgives til tilsynsmyndighederne om godkendelse af den interne model som omhandlet i artikel 112, samt alle ansøgninger om godkendelse af efterfølgende større ændringer af modellen.

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet er ansvarligt for indførelsen af systemer, der sikrer, at den interne model til stadighed fungerer korrekt.

Artikel 117

Tilbagevenden til standardformlen

Efter at have modtaget godkendelse i overensstemmelse med artikel 112 må forsikrings- og genforsikringsselskaber kun vende tilbage til at beregne hele eller en del af solvenskapitalkravet ved brug af standardformlen som omhandlet i underafdeling 2 i behørigt begrundede tilfælde og efter godkendelse fra tilsynsmyndighederne.

Artikel 118

Den interne models manglende overholdelse af de gældende bestemmelser

1. Hvis forsikrings- og genforsikringsselskaber, efter at have modtaget tilsynsmyndighedernes tilladelse til at benytte en intern model, ophører med at overholde betingelserne i artikel 120-125, skal de omgående enten forelægge tilsynsmyndighederne en plan for, hvordan de agter at sikre overholdelse af disse betingelser inden for en rimelig frist, eller påvise, at konsekvenserne af den manglende overholdelse af betingelserne er uvæsentlige.
2. Hvis forsikrings- eller genforsikringsselskabet undlader at gennemføre den i stk. 1 nævnte plan, kan tilsynsmyndighederne kræve, at selskabet vender tilbage til at beregne solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformlen som omhandlet i underafdeling 2.

Artikel 119

Betydelige afvigelser fra de antagelser, der ligger til grund for standardformlen

Såfremt det er uhensigtsmæssigt at beregne solvenskapitalkravet i overensstemmelse med standardformlen som omhandlet i underafdeling 2, fordi det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for standardformlen, kan tilsynsmyndighederne ved begrundet afgørelse kræve, at det pågældende selskab benytter en intern model til beregning af solvenskapitalkravet eller de relevante risikomoduler, der indgår heri.

Artikel 120

Anvendelsestest

Forsikrings- og genforsikringsselskaber påviser, at deres interne model er almindeligt anvendt og spiller en vigtig rolle i deres ledelsessystem som omhandlet i artikel 41-50, særlig:

- a) deres risikostyringssystem som omhandlet i artikel 44 og deres beslutningsprocesser
- b) deres processer til vurdering og allokering af økonomisk kapital og solvenskapital, inkl. den i artikel 45 nævnte vurdering.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber påviser endvidere, at den hyppighed, hvormed solvenskapitalkravet beregnes ved brug af den interne model, stemmer overens med den hyppighed, hvormed de benytter deres interne model til de andre formål, der er nævnt i stk. 1.

Administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet er ansvarligt for at sikre, at den interne models design og funktionsmåde til stadighed er hensigtsmæssig, og at den interne model på passende vis afspejler det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs risikoprofil.

*Artikel 121***Statistiske kvalitetsstandarder**

1. Den interne model og navnlig beregningen af den forventede sandsynlighedsfordeling skal overholde kriterierne i stk. 2-9.

2. De metoder, der benyttes til beregning af den forventede sandsynlighedsfordeling, baseres på passende, anvendelige og relevante aktuarmæssige og statistiske teknikker og skal stemme overens med de metoder, der benyttes til beregning af forsikringsmæssige hensættelser.

De metoder, der benyttes til beregning af den forventede sandsynlighedsfordeling, skal baseres på aktuelle og troværdige oplysninger og realistiske antagelser.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber skal være i stand til over for tilsynsmyndighederne at begrunde de antagelser, der danner grundlag for deres interne model.

3. Til den interne model skal benyttes nøjagtige, komplette og hensigtsmæssige data.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber ajourfører de data, der benyttes ved beregningen af den forventede sandsynlighedsfordeling mindst én gang årligt.

4. Der foreskrives ingen bestemt metode til beregning af den forventede sandsynlighedsfordeling.

Uanset hvilken beregningsmetode der vælges, skal den interne metodes evne til at rangere risici være tilstrækkelig til at sikre, at den er almindeligt anvendt og spiller en vigtig rolle i forsikrings- og genforsikringsselskabers ledelsessystem, særlig deres risikostyringssystemer, beslutningsprocesser og kapitalallokering i overensstemmelse med artikel 120.

Den interne metode skal dække alle væsentlige risici, som forsikrings- og genforsikringsselskaber er udsat for. Interne modeller dækker mindst de risici, der er nævnt i artikel 101, stk. 4.

5. Med hensyn til diversifikationseffekter kan forsikrings- og genforsikringsselskaber i deres interne model tage højde for indbyrdes afhængigheder inden for risikokategorier og på tværs af risikokategorier, forudsat at tilsynsmyndighederne er overbevist om, at det system, der benyttes til måling af disse diversifikationseffekter, er fyldestgørende.

6. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan til fulde tage hensyn til effekten af risikoreduktionsteknikker i deres interne model, så længe der i den interne model tages passende højde for kreditrisikoen og andre risici forbundet med brugen af risikoreduktionsteknikker.

7. Forsikrings- og genforsikringsselskaber foretager i deres interne model en præcis vurdering af de særlige risici forbundet med finansielle garantier og eventuelle aftalebestemte optioner, når disse er af væsentlig karakter. De vurderer også risiciene forbundet med både de klausuler, som forsikringstageren kan gøre brug af, og de aftaleklausuler, som forsikrings- og genforsikringsselskaberne kan gøre brug af. Med henblik herpå tager de hensyn til de potentielle følger af fremtidige ændringer i de finansielle og ikke-finansielle vilkår for udnyttelsen af disse klausuler.

8. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan i deres interne model tage hensyn til de fremtidige ledelseshandlinger, som ledelsen med rimelighed kan forventes at udføre under bestemte omstændigheder.

I det i første afsnit nævnte tilfælde tager det pågældende selskab højde for den tid, der er nødvendig for gennemførelsen af sådanne handlinger.

9. I deres interne model tager forsikrings- og genforsikringsselskaber hensyn til alle forventede udbetalinger til forsikringstagere og begunstigede, hvad enten forsikringsaftalen indeholder en garanti for disse udbetalinger eller ej.

Artikel 122

Kalibreringsstandarder

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber kan til brug for deres interne model benytte en anden tidshorisont og et andet risikomål end det, der er fastsat i artikel 101, stk. 3, forudsat at de resultater, der fremkommer ved brug af den interne model, kan benyttes af de pågældende selskaber til beregning af solvenskapitalkravet på en måde, der sikrer forsikringstagerne og de begunstigede et beskyttelsesniveau svarende til det, der er fastsat i artikel 101.
2. Forsikrings- og genforsikringsselskaber udleder om muligt og på basis af den i artikel 101, stk. 3, nævnte Value-at-Risk-værdi solvenskapitalkravet direkte af den forventede sandsynlighedsfordeling, der fremkommer ved brug af selskabernes interne modeller.
3. Når forsikrings- og genforsikringsselskaber ikke kan udlede solvenskapitalkravet direkte af den forventede sandsynlighedsfordeling, der fremkommer ved brug af den interne model, kan tilsynsmyndighederne tillade, at der benyttes approksimationer til beregning af solvenskapitalkravet, så længe de pågældende selskaber kan godtgøre over for tilsynsmyndighederne, at forsikringstagerne er sikret et beskyttelsesniveau svarende til det, der er angivet i artikel 101.
4. Tilsynsmyndighederne kan kræve, at forsikrings- og genforsikringsselskaber kører deres interne modeller på relevante referenceporteføljer og benytter antagelser, der bygger på eksterne snarere end interne data, med det formål at verificere kalibreringen af den interne model og kontrollere, at dens specifikationer er i overensstemmelse med den almindeligt accepterede praksis på markedet.

Artikel 123

Fordeling af overskud og tab

Forsikrings- og genforsikringsselskaber undersøger mindst én gang årligt årsagerne og kilderne til overskud og tab inden for hver væsentlig forretningsenhed.

De påviser, hvordan den kategorisering af risici, der benyttes i den interne model, forklarer årsagerne og kilderne til overskud og tab. Kategoriseringen af risici og fordelingen af overskud og tab skal afspejle forsikrings- og genforsikringsselskabernes risikoprofil.

Artikel 124

Valideringsstandarder

Forsikrings- og genforsikringsselskaber validerer regelmæssigt deres interne modeller, hvilket omfatter overvågning af den interne models funktion, en gennemgang af om modelspecifikationerne fortsat er hensigtsmæssige, og testning af modellens resultater mod de hidtidige realiseringer.

Modelvalideringsprocessen omfatter en effektiv statistisk proces til validering af den interne model, som gør det muligt for forsikrings- og genforsikringsselskaber at påvise over for tilsynsmyndighederne, at de beregnede kapitalkrav er tilstrækkelige.

De anvendte statistiske metoder skal teste hensigtsmæssigheden af den forventede sandsynlighedsfordeling, ikke blot i sammenligning med de hidtidige tab, men også med alle væsentlige nye data og oplysninger med relation hertil.

Modelvalideringsprocessen omfatter en analyse af den interne models stabilitet og især en afprøvning af modelresultaternes følsomhed over for ændringer i de centrale underliggende antagelser. Den omfatter også en vurdering af, om de data, der benyttes i den interne model, er præcise, komplette og hensigtsmæssige.

Artikel 125

Dokumentationsstandarder

Forsikrings- og genforsikringsselskaber fremlægger dokumentation for den interne models design og operationelle detaljer.

Dokumentation skal vise, at modellen overholder bestemmelserne i artikel 120-124.

Dokumentationen skal indeholde en detaljeret beskrivelse af den teori, de antagelser og det matematiske og empiriske grundlag, den interne model bygger på.

Dokumentationen skal indeholde oplysninger om tilfælde, hvor modellen ikke fungerer effektivt.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber fremlægger dokumentation for alle større ændringer af deres interne model, jf. artikel 115.

Artikel 126

Eksterne modeller og data

Anvendelse af en model eller data hentet hos en tredjepart kan ikke begrunde en fritagelse fra en hvilken som helst af de betingelser, som en intern model skal opfylde i henhold til artikel 120-125.

Artikel 127

Gennemførelsesforanstaltninger

Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger til artikel 120-126 med henblik på at sikre en harmoniseret tilgang til brugen af interne modeller i hele Fællesskabet og fremme en bedre vurdering af forsikrings- og genforsikringsselskabers risikoprofil og ledelse.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Afdeling 5

Minimumskapitalkrav

Artikel 128

Almindelige bestemmelser

Medlemsstaterne forlanger, at forsikrings- og genforsikringsselskaber besidder anerkendt kernekapital til dækning af minimumskapitalkravet.

Artikel 129

Beregning af minimumskapitalkravet

1. Minimumskapitalkravet beregnes i overensstemmelse med følgende principper:
 - a) det beregnes på en klar og simpel måde og på en sådan måde, at beregningen kan gøres til genstand for en revision
 - b) det svarer til et beløb i anerkendt kernekapital, under hvilket forsikringstagere og begunstigede vil blive udsat for et uacceptabelt højt risikoniveau, hvis forsikrings- eller genforsikringsselskabet tillades at fortsætte sin virksomhed
 - c) den lineære funktion, der er nævnt i stk. 2, og som benyttes til beregning af minimumskapitalkravet, kalibreres til Value-at-Risk, der knytter sig til et forsikrings- eller genforsikringsselskabs kernekapital ved et konfidensniveau på 85 % over en periode på et år
 - d) den absolutte nedre grænse for minimumskapitalkravet er:
 - i) 2 200 000 EUR for skadesforsikringsselskaber, herunder captive forsikringsselskaber, undtagen hvis alle eller nogle af de risici, der er omfattet af en af klasserne 10-15 på listen i bilag I, del A, er dækket, i hvilket tilfælde grænsen skal være på mindst 3 200 000 EUR
 - ii) 3 200 000 EUR for livsforsikringsselskaber, herunder captive forsikringsselskaber
 - iii) 3 200 000 EUR for genforsikringsselskaber, undtagen for captive genforsikringsselskaber, hvor minimumskapitalkravet skal være på mindst 1 000 000 EUR
 - iv) summen af de beløb, der er anført i nr. i) og ii) for forsikringsselskaber som nævnt i artikel 73, stk. 5.
2. Uden at dette berører stk. 3 beregnes minimumskapitalkravet som en lineær funktion af et sæt bestående af alle eller en del af følgende variabler: selskabets forsikringsmæssige hensættelser, tegnede præmier, risikovillig kapital, udskudte skatter og administrative udgifter. De benyttede variabler måles netto i forhold til genforsikring.
3. Minimumskapitalkravet må hverken falde til under 25 % eller overstige 45 % af selskabets solvenskapitalkrav beregnet i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2 eller 3, og inklusive ethvert kapitaltillæg, der pålægges i overensstemmelse med artikel 37, jf. dog stk. 1, litra d).
Medlemsstaterne tillader i en periode, der slutter senest den 31. oktober 2014, deres tilsynsførende myndigheder at kræve, at et forsikrings- eller genforsikringsselskab anvender procentsatserne i første afsnit udelukkende til selskabets solvenskapitalkrav, beregnet i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 2.
4. Forsikrings- og genforsikringsselskaber beregner minimumskapitalkravet mindst hvert kvartal og indberetter resultatet af denne beregning til tilsynsmyndighederne.
Hvis den ene af grænserne i stk. 3 er bestemmende for et selskabs minimumskapitalkrav, skal selskabet forelægge den tilsynsførende myndighed oplysninger, der i tilstrækkeligt omfang angiver grundene herfor.
5. Kommissionen fremlægger senest 31. oktober 2017 Europa-Parlamentet og Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner, nedsat ved Kommissionens afgørelse 2004/9/EF³⁵⁾, en rapport om medlemsstaternes regler og tilsynsmyndighedernes praksis i henhold til stk. 1-4.

Denne rapport behandler navnlig anvendelsen af og niveauet for den øvre og den nedre grænse i stk. 3 og mulige problemer, som tilsynsmyndighederne og selskaberne stilles over for i forbindelse med anvendelsen af denne artikel.

Artikel 130

Gennemførelsesforanstaltninger

Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger, hvori præciseres, hvordan det i artikel 128 og 129 nævnte minimumskapitalkrav beregnes.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 131

Overgangsbestemmelser vedrørende overholdelse af minimumskapitalkravet

Uanset artikel 139 og 144 gælder det, at når et forsikrings- og genforsikringsselskab overholder den obligatoriske solvensmargen, der er nævnt i henholdsvis artikel 28 i direktiv 2002/83/EF, artikel 16a i direktiv 73/239/EØF og artikel 37, 38 og 39 i direktiv 2005/68/EF den 31. oktober 2012, men ikke er i besiddelse af tilstrækkelig anerkendt kernekapital til dækning af minimumskapitalkravet, skal det pågældende selskab overholde artikel 128 senest den 31. oktober 2013.

Hvis det pågældende selskab ikke overholder artikel 128 inden for den i stk. 1 fastsatte frist, tilbagekaldes selskabets tilladelse i overensstemmelse med de procedurer, der gælder i henhold til national ret.

Afdeling 6

Investeringer

Artikel 132

»Prudent person«-princip

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber investerer alle deres aktiver i overensstemmelse med »prudent person«-princippet som beskrevet i stk. 2, 3 og 4.
2. Med hensyn til den samlede aktivportefølje investerer forsikrings- og genforsikringsselskaber kun i aktiver og instrumenter, hvortil der knytter sig risici, som det pågældende selskab på korrekt vis kan identificere, måle, overvåge, forvalte, kontrollere og rapportere om og tage behørigt hensyn til i vurderingen af dets samlede solvensbehov i overensstemmelse med artikel 45, stk. 1, litra a), andet afsnit.

Alle aktiver, og navnlig dem, der medgår til dækning af minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet, investeres på en måde, der garanterer den samlede porteføljes sikkerhed, kvalitet, likviditet og rentabilitet. Derudover skal disse aktiver være lokaliseret, således at de er tilgængelige.

De aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, investeres også på en måde, der passer til arten og varigheden af forsikrings- og genforsikringsforpligtelserne. Disse aktiver investeres på en måde, der tjener alle forsikringstageres og begunstigedes interesser bedst, under hensyntagen til eventuelle forelagte forsikringsmål.

I tilfælde af en interessekonflikt sikrer forsikringselskaberne eller den enhed, der forvalter deres aktivportefølje, at investeringen foretages på en måde, der tjener forsikringstagernes og de begunstigedes interesser bedst.

3. Uden at dette berører stk. 2, finder andet, tredje og fjerde afsnit i dette stykke anvendelse i forbindelse med aktiver med relation til livsforsikringsaftaler, hvor investeringsrisikoen bæres af forsikringstagerne.

Når ydelserne ifølge en forsikringsaftale er direkte knyttet til værdien af andele i et investeringsinstitut som defineret i direktiv 85/611/EØF eller til værdien af aktiver, der indgår i en intern fond, der indehaves af forsikringselskaber, og som sædvanligvis er opdelt i andele, dækkes de forsikringsmæssige hensættelser vedrørende disse ydelser så tæt som muligt af disse andele eller, hvor der ikke foreligger andele, af disse aktiver.

Når ydelserne ifølge en forsikringsaftale er direkte knyttet til et aktieindeks eller en anden referenceværdi end de i andet afsnit nævnte, dækkes de forsikringsmæssige hensættelser vedrørende disse ydelser så tæt som muligt enten af de andele, som anses for at repræsentere referenceværdien, eller, hvor der ikke foreligger andele, af aktiver med passende sikkerhed og omsættelighed, som så tæt som muligt svarer til de aktiver, som den pågældende referenceværdi er baseret på.

Når de i andet og tredje afsnit nævnte ydelser omfatter en garanti for et investeringsafkast eller et andet garanteret udbytte, er de aktiver, der medgår til dækning af de tilsvarende supplerende forsikringsmæssige hensættelser, omfattet af bestemmelserne i stk. 4.

4. Uden at dette berører stk. 2, finder andet til femte afsnit i dette stykke anvendelse i forbindelse med andre aktiver end dem, der er omfattet af stk. 3.

Brug af derivater er mulig i det omfang, de bidrager til at mindske investeringsrisiciene eller bidrager til en mere effektiv forvaltning af porteføljen.

Investeringer og aktiver, der ikke omsættes på et reguleret finansielt marked, holdes på et forsigtigt niveau.

Aktiverne diversificeres således, at der undgås dels en uforholdsmæssig afhængighed af et bestemt aktiv, en bestemt udsteder, en bestemt koncern eller et bestemt geografisk område, dels en uforholdsmæssig akkumulering af risici i porteføljen som helhed.

Investeringer i aktiver, der er udstedt af den samme udsteder eller af udstedere, der tilhører den samme koncern, må ikke udsætte forsikringselskabet for en uforholdsmæssig risikokoncentration.

Artikel 133

Investeringsfrihed

1. Medlemsstaterne kræver ikke, at forsikrings- og genforsikringselskaber skal investere i bestemte kategorier af aktiver.

2. Medlemsstaterne stiller ikke krav om forudgående godkendelse eller systematisk anmeldelse af investeringsbeslutninger truffet af et forsikrings- eller genforsikringselskab eller dets investeringsforvalter.

3. Denne artikel berører ikke medlemsstaternes krav med hensyn til begrænsning af de former for aktiver og referenceværdier, hvortil der kan være knyttet forsikringsfordele. Enhver bestemmelse af denne

art kan kun finde anvendelse, hvis investeringsrisikoen bæres af en forsikringstager, som er en fysisk person, og den må ikke være mere restriktiv end bestemmelserne i direktiv 85/611/EØF.

Artikel 134

Lokalisering af aktiver og forbud mod pantsætning af aktiver

1. Med hensyn til forsikringsrisici, der består i Fællesskabet, kræver medlemsstaterne ikke, at de aktiver, der medgår til dækning af forsikringsmæssige hensættelser med relation til disse risici, er lokaliseret i Fællesskabet eller i en bestemt medlemsstat.

Derudover, med hensyn til fordringer i henhold til genforsikringsaftaler mod selskaber, der har opnået tilladelse i henhold til dette direktiv, eller som har hovedsæde i et tredjeland, hvis solvensregler betragtes som ækvivalente i overensstemmelse med artikel 172, stiller medlemsstaterne ikke krav om, at de aktiver, der medgår til dækning af disse fordringer, skal være lokaliseret i Fællesskabet.

2. Medlemsstaterne må ikke, med henblik på oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser, bevare eller indføre en ordning med bruttohensættelser, som indebærer, at aktiver stilles som sikkerhed for ikke optjente præmier og udestående erstatningshensættelser, når genforsikreren er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i overensstemmelse med dette direktiv.

Artikel 135

Gennemførelsesforanstaltninger

1. For at sikre en ensartet anvendelse af dette direktiv kan Kommissionen vedtage gennemførelsesforanstaltninger til præcisering af kvalitative krav på følgende områder:

- a) identifikation, måling, overvågning, forvaltning og indberetning af risici i forbindelse med investeringer i relation til artikel 132, stk. 2, første afsnit
- b) identifikation, måling, overvågning, forvaltning og indberetning af risici i forbindelse med investeringer i de derivater og aktiver, der er omhandlet i artikel 132, stk. 4, andet afsnit.

2. For at sikre konsekvens på tværs af sektorer og fjerne manglende afstemning af interesserne for firmaer, der »ompakker« lån til omsættelige værdipapirer og andre finansielle instrumenter (originators), og interesserne for forsikrings- og genforsikringsselskaber, som investerer i sådanne værdipapirer eller instrumenter, vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger, som fastsætter:

- a) krav, som en »originator« skal opfylde for, at et forsikrings- eller genforsikringsselskab kan få lov til at investere i sådanne værdipapirer eller instrumenter udstedt efter 1. januar 2011, herunder krav som sikrer, at denne »originator« bevarer en økonomisk interesse på mindst 5 % netto
- b) kvalitative krav, som skal opfyldes af forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som investerer i sådanne værdipapirer eller instrumenter.

3. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

KAPITEL VII

Forsikrings- og genforsikringsselskaber i vanskeligheder eller med uregelmæssige forhold

Artikel 136

Forsikrings- og genforsikringsselskabets identifikation og indberetning af forværringer af de finansielle vilkår

Forsikrings- og genforsikringsselskaber indfører procedurer, der sætter dem i stand til at identificere en forværring af de finansielle vilkår, og de indberetter omgående sådanne forværringer til tilsynsmyndighederne.

Artikel 137

Manglende opfyldelse af kravet til forsikringsmæssige hensættelser

Hvis et forsikrings- eller genforsikringsselskab ikke efterkommer bestemmelserne i kapitel IV, afdeling 2, kan tilsynsmyndighederne i selskabets hjemland forbyde den frie rådighed over aktiverne efter at have underrettet værtslandenes tilsynsmyndigheder herom. Hjemlandets tilsynsmyndigheder angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

Artikel 138

Manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter omgående tilsynsmyndighederne, så snart de konstaterer, at de ikke længere opfylder solvenskapitalkravet, eller at der er risiko for, at de i løbet af de efterfølgende tre måneder ikke vil være i stand til at opfylde kravet.
2. Senest to måneder efter at have konstateret, at det ikke opfylder solvenskapitalkravet, forelægger det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab en realistisk genoprettelsesplan til godkendelse hos tilsynsmyndighederne.
3. Tilsynsmyndighederne kræver, at det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab tager de nødvendige tiltag til senest seks måneder efter konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet på ny at afsætte den nødvendige anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet eller reducere risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet.

Tilsynsmyndighederne kan om nødvendigt forlænge denne frist med tre måneder.

4. I tilfælde af usædvanligt store fald på de finansielle markeder kan tilsynsmyndighederne forlænge den i stk. 3, andet afsnit, omhandlede periode med en passende periode under hensyn til alle relevante faktorer.

Det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab forelægger hver tredje måned tilsynsmyndigheden en situationsrapport med en redegørelse for de hidtidige foranstaltninger og fremskridt i retning af en genskabelse af den nødvendige anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet eller en reduktion af risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet.

Den i første afsnit omhandlede forlængelse annulleres, hvis situationsrapporten viser, at der ikke er sket betydelige fremskridt i retning af en genskabelse af den nødvendige anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet eller en reduktion af risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet, mellem datoen for konstateringen af den manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet og datoen for forelæggelsen af situationsrapporten.

5. Tilsynsmyndighederne kan undtagelsesvis, hvis de er af den opfattelse, at det pågældende selskabs finansielle situation vil forværres yderligere, desuden begrænse eller forbyde den frie rådighed over selskabets aktiver. Tilsynsmyndighederne underretter i så fald tilsynsmyndighederne i værtslandene om alle trufne foranstaltninger. Disse myndigheder træffer efter anmodning fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet de samme foranstaltninger. Hjemlandets tilsynsmyndigheder angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

*Artikel 139***Manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet**

1. Forsikrings- og genforsikringsselskaber underretter tilsynsmyndighederne, så snart de konstaterer, at de ikke længere opfylder minimumskapitalkravet, eller at der er risiko for, at de i løbet af de efterfølgende tre måneder ikke vil være i stand til at opfylde kravet.
2. Senest en måned efter at have konstateret, at det ikke opfylder minimumskapitalkravet, forelægger det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab, til godkendelse hos tilsynsmyndighederne, en kortfristet realistisk finansieringsplan med henblik på, senest tre måneder efter konstateringen, at forøge den anerkendte kernekapital til et niveau svarende til minimumskapitalkravet eller reducere risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder minimumskapitalkravet.
3. Hjemlandets tilsynsmyndigheder kan endvidere begrænse eller forbyde den frie rådighed over forsikrings- eller genforsikringsselskabets aktiver. De underretter da tilsynsmyndighederne i værtslandene herom. Disse myndigheder træffer efter anmodning fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet de samme foranstaltninger. Hjemlandets tilsynsmyndigheder angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

*Artikel 140***Forbud mod den frie rådighed over aktiver, der befinder sig på en medlemsstats område**

Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for, at de i de tilfælde, der er nævnt i artikel 137-139 og artikel 144, stk. 2 på anmodning af forsikringsselskabets hjemland og i overensstemmelse med deres nationale lovgivning kan forbyde den frie rådighed over de aktiver, der befinder sig på deres område; hjemlandet angiver, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

*Artikel 141***Tilsynsbeføjelser i tilfælde af en forværring af de finansielle vilkår**

Fortsætter forværringen af selskabets solvens, kan tilsynsmyndighederne fortsætte med at træffe alle nødvendige foranstaltninger til at beskytte forsikringstagernes interesser som led i forsikringsaftaler eller sikre overholdelsen af forpligtelser, der følger af genforsikringsaftaler, jf. dog artikel 138 og 139.

Disse foranstaltninger skal stå i et rimeligt forhold til og følgelig afspejle graden og varigheden af forværringen af det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvens.

*Artikel 142***Genoprettelsesplan og finansieringsplan**

1. Den i artikel 138, stk. 2, nævnte genoprettelsesplan og den i artikel 139, stk. 2, nævnte finansieringsplan skal mindst indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:
 - a) anslåede administrationsomkostninger, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisio-
ner
 - b) oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksom-
hed, overtagelse af genforsikring og afgivelse i genforsikring
 - c) en prognosticeret balance
 - d) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser
og solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet

e) den generelle genforsikringspolitik.

2. Hvis tilsynsmyndighederne i henhold til stk. 1 i denne artikel har krævet en genoprettelsesplan som omhandlet i artikel 138, stk. 2, eller en finansieringsplan som omhandlet i artikel 139, stk. 2, undlader de at udstede godkendelsescertifikat i henhold til artikel 39, så længe de er af den opfattelse, at forsikringstagernes rettigheder eller genforsikringsselskabets aftalebestemte forpligtelser er i fare.

Artikel 143

Gennemførelsesforanstaltninger

Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger for at præcisere, hvilke faktorer der skal tages i betragtning med henblik på anvendelsen af artikel 138, stk. 4, herunder den længste passende periode udtrykt i det samlede antal måneder, som skal være ens for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 138, stk. 4, første afsnit.

Kommissionen kan, når det er nødvendigt at øge konvergen, vedtage gennemførelsesforanstaltninger for nærmere at præcisere indholdet af den i artikel 138, stk. 2, nævnte genoprettelsesplan, den i artikel 139, stk. 2, nævnte finansieringsplan, og for så vidt angår artikel 141, idet der drages behørig omsorg for at undgå procykliske virkninger.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 144

Tilbagekaldelse af tilladelse

1. Tilsynsmyndighederne i hjemlandet kan tilbagekalde en tilladelse, der er meddelt et forsikrings- eller genforsikringsselskab, hvis selskabet:

- a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald herpå eller ikke har udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde uden videre bortfalder
- b) ikke længere opfylder betingelserne for at opnå tilladelse
- c) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det i medfør af de bestemmelser, som gælder for det.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet tilbagekalder en tilladelse, der er meddelt et forsikrings- eller genforsikringsselskab, i tilfælde af, at selskabet ikke opfylder minimumskapitalkravet, og tilsynsmyndighederne finder, at den forelagte finansieringsplan tydeligvis er utilstrækkelig, eller det pågældende selskab ikke efterlever den godkendte plan inden for en frist på tre måneder regnet fra det tidspunkt, hvor det blev konstateret, at minimumskapitalkravet ikke var opfyldt.

2. I tilfælde af tilbagekaldelse eller bortfald af tilladelsen underretter tilsynsmyndighederne i hjemlandet tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater herom, og disse myndigheder træffer alle nødvendige foranstaltninger for at forhindre forsikrings- eller genforsikringsselskabet i at påbegynde nye forretninger på deres område.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet træffer sammen med sidstnævnte myndigheder alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de sikredes interesser og begrænser navnlig den frie rådighed over forsikringsselskabets aktiver i medfør af artikel 140.

3. Enhver beslutning om tilbagekaldelse af en tilladelse skal indeholde en udførlig begrundelse og meddeles det pågældende forsikrings- eller genforsikringselskab.

KAPITEL VIII

Fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser

Afdeling 1

Forsikringselskabers etableringsret

Artikel 145

Betingelser for etablering af filial

1. Medlemsstaterne sikrer, at et forsikringselskab, der ønsker at etablere en filial på en anden medlemsstats område, meddeler hjemlandets tilsynsmyndigheder dette.

Et selskabs permanente tilstedeværelse på en medlemsstats område sidestilles med en filial, også selv om denne tilstedeværelse ikke har form af en filial, men blot af et kontor, der ledes af selskabets eget personale, eller af en uafhængig person, som har en fast bemyndigelse til at handle på selskabets vegne i lighed med et agentur.

2. Medlemsstaterne kræver, at et forsikringselskab, som ønsker at etablere en filial i en anden medlemsstat, indgiver følgende oplysninger sammen med den i stk. 1 nævnte meddelelse:

- a) i hvilken medlemsstat, det har til hensigt at etablere en filial
- b) en driftsplan, hvori der mindst angives arten af den påtænkte virksomhed og filialens organisatoriske struktur
- c) navnet på en person, som har tilstrækkelige beføjelser til at forpligte forsikringselskabet over for tredjepart samt til at repræsentere forsikringselskabet eller, i Lloyd's tilfælde, de pågældende forsikringsgivere og til at repræsentere selskabet eller forsikringsgiverne over for filialmedlemsstatens myndigheder og domstole (»generalbefuldægtiget«)
- d) en adresse i værtslandet, hvorfra der kan indhentes, eller hvortil der kan sendes dokumenter, herunder alle meddelelser til den generalbefuldægtigede.

Med hensyn til Lloyd's skal dette, i tilfælde af eventuelle tvister i værtslandet, der hidrører fra indgåede forpligtelser, ikke medføre større vanskeligheder for de sikrede, end hvis tvisterne vedrørte selskaber af sædvanlig type.

3. Hvis et skadesforsikringselskab agter at lade sin filial dække risiciene i forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, bortset fra fragtførernes ansvar, skal det fremlægge en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.

4. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 2, litra b), c) eller d), underretter forsikringselskabet skriftligt tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i den medlemsstat, hvor den pågældende filial er beliggende om den pågældende ændring senest en måned før gennemførelsen af ændringen, således at tilsynsmyndighederne i hjemlandet og i den medlemsstat, hvor filialen er beliggende, kan overholde deres respektive forpligtelser i henhold til artikel 146.

Artikel 146

Meddelelse af oplysninger

1. Medmindre tilsynsmyndighederne i hjemlandet henset til den påtænkte etablering har grund til at nære mistillid til forsikringsselskabets ledelsessystem eller finansielle situation eller den generalbefuld-mægtigedes egnethed og hæderlighed i overensstemmelse med artikel 42, skal de senest tre måneder efter modtagelsen af alle de i artikel 145, stk. 2, nævnte oplysninger videresende disse til tilsynsmyndighederne i værtslandet og underretter det berørte forsikringsselskab herom.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder attesterer ligeledes, at forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnet i overensstemmelse med artikel 100 og 129.

2. Nægter tilsynsmyndighederne i hjemlandet at videresende de i artikel 145, stk. 2, nævnte oplysninger til tilsynsmyndighederne i værtslandet, skal dette afslag begrundes over for det berørte forsikringsselskab inden tre måneder efter modtagelsen af samtlige omhandlede oplysninger.

Et sådant afslag eller manglende svar skal kunne indbringes for domstolene i hjemlandet.

3. Inden forsikringsselskabets filial påbegynder sin virksomhed, har tilsynsmyndighederne i værtslandet en frist på to måneder fra modtagelsen af de i stk. 1 nævnte oplysninger til i givet fald at meddele hjemlandets tilsynsmyndigheder de vilkår, som begrundet i almene hensyn skal gælde for udøvelse af denne virksomhed i værtslandet. Hjemlandets tilsynsmyndigheder meddeler det pågældende forsikringsselskab disse oplysninger.

Forsikringsselskabet kan etablere filialen og påbegynde sin virksomhed fra den dato, hvor tilsynsmyndigheden i hjemlandet har modtaget en sådan meddelelse, eller, hvis der ikke modtages nogen meddelelse, så snart den i første afsnit nævnte frist er udløbet.

Afdeling 2

Fri udveksling af tjenesteydelser: forsikringsselskaber

Underafdeling 1

Generelle bestemmelser

Artikel 147

Forudgående meddelelse til hjemlandet

Ethvert forsikringsselskab, der for første gang i en eller flere medlemsstater agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forinden give tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddelelse herom med angivelse af arten af de risici eller forpligtelser, det har til hensigt at dække.

Artikel 148

Meddelelse fra hjemlandet

1. Tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddeler inden for en frist på en måned efter den i artikel 147 nævnte meddelelse den eller de medlemsstater, på hvis område et forsikringsselskab agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, følgende:

- a) et certifikat, hvori det godtgøres, at forsikringsselskabet opfylder solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnet i overensstemmelse med artikel 100 og 129
- b) de forsikringsklasser, inden for hvilke forsikringsselskabet har ret til at virke
- c) arten af de risici eller forpligtelser, som forsikringsselskabet har til hensigt at dække i værtslandet.

Samtidig underretter hjemlandets tilsynsmyndigheder det berørte forsikringsselskab om denne meddelelse.

2. Medlemsstater, på hvis område et skadesforsikringsselskab agter at præstere tjenesteydelser og i forbindelse hermed dække risiciene i forsikringsklasse 10 i del A i bilag I bortset fra fragtførerens ansvar, kan kræve, at selskabet:

- a) meddeler navn og adresse på den i artikel 18, stk. 1, litra h), nævnte repræsentant
- b) fremlægger en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.

3. Hvis tilsynsmyndighederne i hjemlandet ikke fremsender de i stk. 1 nævnte oplysninger inden for den deri fastsatte frist, skal de inden for samme frist underrette forsikringsselskabet om årsagerne hertil.

Et sådant afslag eller manglende svar skal gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Forsikringsselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet om den i stk. 1, første afsnit, omhandlede meddelelse.

Artikel 149

Ændring i risiciene eller forpligtelserne

Enhver ændring, som forsikringsselskabet agter at foretage i de i artikel 145 omhandlede oplysninger, underkastes fremgangsmåden i artikel 147 og 148.

Underafdeling 2

Ansvarsforsikring for motorkøretøjer

Artikel 150

Lovpligtig ansvarsforsikring for motorkøretøjer

1. Når et skadesforsikringsselskab gennem et etableret forretningssted beliggende i en medlemsstat dækker en risiko, som henhører under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, bortset fra fragtførerens ansvar, og som består i en anden medlemsstat, pålægger værtslandet selskabet at blive medlem af forsikringsbureauet og garantifonden i den pågældende medlemsstat og at medvirke ved finansieringen deraf.

2. Det i dette stk. 1 omhandlede finansielle bidrag ydes kun i relation til risici, bortset fra fragtførerens ansvar, under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, der dækkes gennem levering af tjenesteydelser. Bidraget beregnes på samme grundlag som for skadesforsikringsselskaber, der dækker sådanne risici fra et etableret forretningssted i den pågældende medlemsstat.

Beregningen foretages med udgangspunkt i forsikringsselskabets præmieindtægter inden for denne forsikringsklasse i værtslandet eller det antal risici inden for denne forsikringsklasse, der dækkes i nævnte medlemsstat.

3. Værtslandet kan stille krav om, at et forsikringsselskab, der tilbyder tjenesteydelser, skal overholde den pågældende medlemsstats bestemmelser om dækning af forøgede risici, i det omfang de finder anvendelse på skadesforsikringsselskaber, der er etableret i denne medlemsstat.

Artikel 151

Ligebehandling af personer, der gør krav gældende

Værtslandet pålægger skadesforsikringsselskabet at sikre, at personer, der gør krav gældende som følge af begivenheder på dens område, ikke stilles ringere, fordi virksomheden dækker en risiko, bortset fra fragtførerens ansvar, under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser og ikke ud fra et etableret forretningssted i den pågældende medlemsstat.

Artikel 152

Repræsentant

1. Med henblik på artikel 151 pålægger værtslandet skadesforsikringsselskabet at udpege en repræsentant, der er bosat eller etableret på dens område, som skal indsamle alle nødvendige oplysninger i forbindelse med krav, og som skal have tilstrækkelige beføjelser til at repræsentere virksomheden over for skadelidte personer, der kunne gøre krav gældende, herunder med hensyn til betaling af sådanne krav, og til at repræsentere den eller, om nødvendigt, lade den repræsentere over for den pågældende medlemsstats domstole og myndigheder i forbindelse med disse krav.

Ligeledes kan det pålægges denne repræsentant at repræsentere virksomheden over for tilsynsmyndighederne i værtslandet ved kontrollen af, om der foreligger en forsikringsaftale, der dækker ansvarsforsikring for motorkøretøjer, samt om gyldigheden af denne aftale.

2. Værtslandet må ikke pålægge repræsentanten at udføre andre aktiviteter for det skadesforsikringsselskab, der har udpeget ham, end dem, der er fastsat i stk. 1.

3. Udpegelsen af en repræsentant betragtes ikke i sig selv som oprettelse af en filial i henhold til artikel 145.

4. Har forsikringsselskabet ikke udpeget en repræsentant, kan medlemsstaterne godkende, at den skadebehandlingsrepræsentant, der er udpeget i henhold til artikel 4 i direktiv 2000/26/EF, varetager hvervet som den i stk. 1 i denne artikel nævnte repræsentant.

Afdeling 3

Beføjelser tillagt værtslandets tilsynsmyndigheder

Underafdeling 1

Forsikring

Artikel 153

Sprog

Tilsynsmyndighederne i værtslandet kan kræve, at de oplysninger, som de har lov til at anmode om vedrørende den virksomhed, der udøves af forsikringsselskaber, som opererer på deres område, gives på den pågældende medlemsstats officielle sprog.

Artikel 154

Forudgående anmeldelse og forudgående godkendelse

1. Værtslandet må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringsaftaler, af tariffer eller, i forbindelse med livsforsikring, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige

hensættelser og af de formularer og andre dokumenter, som et forsikringssselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

2. Med henblik på at kontrollere, at deres nationale bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes, kan værtslandet alene kræve, at ethvert forsikringssselskab, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed på dets område, på opfordring skal kunne forelægge de betingelser og andre dokumenter, som det agter at anvende, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at forsikringssselskabet kan udøve sin virksomhed.

3. Værtslandet må hverken opretholde eller indføre krav om forudgående anmeldelse eller godkendelse af tarifforhøjelser, medmindre krav herom alene er et led i en almindelig priskontrolordning.

Artikel 155

Forsikringssselskaber, der ikke efterkommer retsregler

1. Konstaterer tilsynsmyndighederne i et værtsland, at et forsikringssselskab, der på denne medlemsstats område har en filial eller udøver virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, ikke efterkommer de retsregler i nævnte medlemsstat, der gælder for det, stiller de krav om, at det pågældende forsikringssselskab bringer et sådant ulovligt forhold til ophør.

2. Foretager det pågældende forsikringssselskab sig ikke det nødvendige, giver tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat tilsynsmyndighederne i hjemlandet meddelelse herom.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder træffer snarest muligt alle nødvendige foranstaltninger med henblik på, at det pågældende forsikringssselskab bringer de ulovlige forhold til ophør.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder underretter værtslandets tilsynsmyndigheder om de trufne foranstaltninger.

3. Hvis forsikringssselskabet trods de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller ikke er gennemført i det pågældende land, fortsat overtræder de retsregler, der gælder i værtslandet, kan værtslandets tilsynsmyndigheder, efter at have givet hjemlandets tilsynsmyndigheder meddelelse herom, træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller standse yderligere overtrædelser og, såfremt det er strengt nødvendigt, forbyde selskabet at indgå nye forsikringsaftaler på værtslandets område.

Medlemsstaterne sikrer, at det på deres område er muligt at forkynde de retsdokumenter, der er nødvendige for sådanne foranstaltninger, for forsikringssselskaberne.

4. Stk. 1, 2 og 3 berører ikke medlemsstaternes ret til i nødstilfælde at træffe egnede foranstaltninger for at forhindre lovovertrædelser på deres område. Denne ret indebærer også mulighed for at forhindre forsikringssselskaber i at fortsætte med at indgå nye forsikringsaftaler på deres område.

5. Stk. 1, 2 og 3 berører ikke medlemsstaternes ret til at pålægge sanktioner ved overtrædelser på deres område.

6. Hvis det forsikringssselskab, der har gjort sig skyldig i overtrædelser, har et etableret forretningssted eller besidder ejendom i den pågældende medlemsstat, kan denne medlemsstats tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med den nationale lovgivning iværksætte de for sådanne overtrædelser fastsatte nationale administrative sanktioner over for dette forretningssted eller denne ejendom.

7. Enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 2-6, og som omfatter begrænsninger i udøvelsen af forsikringsvirksomhed, skal behørigt begrundes og meddeles det pågældende forsikringsselskab.

8. Forsikringsselskaber forelægger på opfordring tilsynsmyndighederne i værtslandet alle de dokumenter, der forlanges af dem med henblik på gennemførelsen af stk. 1-7, for så vidt som forsikringsselskaber, der har hovedsæde i denne medlemsstat, også er forpligtet dertil.

9. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om antallet og arten af sager, der har ført til afslag i henhold til artikel 146 og 148, eller hvor der er truffet foranstaltninger i henhold til stk. 4 i denne artikel.

På basis af disse oplysninger underretter Kommissionen hvert andet år Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner herom.

Artikel 156

Reklame

Forsikringsselskaber med hovedsæde i en medlemsstat kan ved anvendelse af ethvert foreliggende kommunikationsmiddel reklamere for deres ydelser i værtslandet, så længe de ikke tilsidesætter de regler om sådanne reklamers form og indhold, der er begrundet i almene hensyn.

Artikel 157

Skatter på præmier

1. Uden at det foregriber en senere harmonisering, er alle forsikringsaftaler udelukkende pålagt de indirekte skatter og skattelignende afgifter, hvormed forsikringspræmierne er belastet i den medlemsstat, hvor risikoen består eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Ved anvendelsen af første afsnit betragtes indbo i en ejendom, der er beliggende på en medlemsstats område, med undtagelse af varer i erhvervmæssig transit, som en risiko, der består i denne medlemsstat, selv om ejendommen og dens indbo ikke er dækket af samme forsikringsaftale.

I Spanien pålægges forsikringsaftaler også de ekstragebyrer, der ved lov er fastsat til fordel for det spanske »Consortio de Compensación de Seguros« til udførelse af dets opgaver i forbindelse med godtgørelse af tab på grund af usædvanlige begivenheder i denne medlemsstat.

2. Den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen efter artikel 178 i dette direktiv og efter forordning (EF) nr. 593/2008, har ingen indflydelse på den gældende skattemæssige ordning.

3. Hver medlemsstat anvender på de forsikringsselskaber, som dækker risici eller indgår forpligtelser på dens område, de nationale bestemmelser vedrørende de foranstaltninger, der skal sikre opkrævning af de indirekte skatter og skattelignende afgifter i henhold til stk. 1.

Underafdeling 2

Genforsikring

Artikel 158

Genforsikringsselskaber, der ikke efterkommer retsregler

1. Konstaterer tilsynsmyndighederne i en medlemsstat, at et genforsikringsselskab, der på denne medlemsstats område har en filial eller udøver virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, ikke efterkommer de retsregler i nævnte medlemsstat, der gælder for det, kræver de, at det

pågældende genforsikringsselskab bringer disse uregelmæssige forhold til ophør. Samtidig forelægger de disse forhold for tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

2. Hvis genforsikringsselskabet trods de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandet, fortsat overtræder de retsregler, der gælder for det i værtslandet, eller fordi disse retsregler viser sig at være utilstrækkelige, kan værtslandets tilsynsmyndigheder, efter at have givet hjemlandets tilsynsmyndigheder meddelelse herom, træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller sanktionere yderligere overtrædelser og, såfremt det er strengt nødvendigt, forbyde selskabet at indgå nye genforsikringsaftaler på værtslandets område.

Medlemsstaterne sikrer, at det på deres område er muligt at forkynde de retsdokumenter, der er nødvendige for sådanne foranstaltninger, for genforsikringsselskaberne.

3. Enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 1 og 2, og som omfatter sanktioner eller begrænsninger i udøvelsen af genforsikringsvirksomhed, skal behørigt begrundes og meddeles det pågældende genforsikringsselskab.

Afdeling 4

Statistiske oplysninger

Artikel 159

Statistiske oplysninger om grænseoverskridende virksomhed

Forsikringsselskaber meddeler særskilt for henholdsvis forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret, og forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, den kompetente tilsynsmyndighed i hjemlandet beløbet for præmier, skadesudgifter og provisioner, uden fradrag af genforsikringsandelen, således:

- a) for skadesforsikring: for hver gruppe af forsikringsklasser som anført i bilag V
- b) for livsforsikring: for hver af forsikringsklasserne I til IX som anført i bilag II.

For så vidt angår forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, bortset fra fragtførerens ansvar, underretter det pågældende selskab også tilsynsmyndighederne om skadesfrekvensen og de gennemsnitlige skadesudgifter.

Hjemlandets tilsynsmyndigheder videregiver inden for en rimelig frist og i samlet form de i stk. 1 og 2 nævnte oplysninger til tilsynsmyndighederne i de berørte medlemsstater efter anmodning fra disse.

Afdeling 5

Behandling af aftaler indgået af filialer i forbindelse med likvidation

Artikel 160

Likvidation af forsikringsselskaber

Træder et forsikringsselskab i likvidation, skal forpligtelserne i forbindelse med aftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, opfyldes på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre forsikringsaftaler, uanset de sikredes eller begunstigedes nationalitet.

Artikel 161

Likvidation af genforsikringsselskaber

Træder et genforsikringsselskab i likvidation, skal forpligtelserne i forbindelse med aftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, opfyldes på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre genforsikringsaftaler.

Afdeling 5

Behandling af aftaler indgået af filialer i forbindelse med likvidation

Artikel 160

Likvidation af forsikringsselskaber

Træder et forsikringsselskab i likvidation, skal forpligtelserne i forbindelse med aftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, opfyldes på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre forsikringsaftaler, uanset de sikredes eller begunstigedes nationalitet.

Artikel 161

Likvidation af genforsikringsselskaber

Træder et genforsikringsselskab i likvidation, skal forpligtelserne i forbindelse med aftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, opfyldes på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre genforsikringsaftaler.

KAPITEL IX

Filialer, der er etableret inden for fællesskabet, og som hører under forsikrings- eller genforsikringsselskaber med hovedsæde uden for fællesskabet

Afdeling 1

Adgang til udøvelse af virksomhed

Artikel 162

Principper for at opnå tilladelse og betingelser

1. Medlemsstaterne gør adgangen til den i artikel 2, stk. 1, første afsnit, omhandlede form for virksomhed på deres område betinget af en tilladelse for alle selskaber med hovedsæde uden for Fællesskabet.
2. Medlemsstaten kan give denne tilladelse, såfremt selskabet mindst opfylder følgende betingelser:
 - a) det er beføjet til at udøve forsikringsvirksomhed i medfør af den nationale lovgivning, det er undergivet
 - b) det opretter en filial på den medlemsstats område, hvor tilladelse søges
 - c) det forpligter sig til på filialens hjemsted at føre særskilt regnskab for den virksomhed, der udøves der, samt opbevare alle forretningsdokumenter sammesteds
 - d) det udpeger en generalagent, som skal godkendes af tilsynsmyndighederne
 - e) det råder i den medlemsstat, hvor det søger om tilladelse, over aktiver af en størrelse, der mindst er lig med halvdelen af det i artikel 129, stk. 1, litra d), foreskrevne absolutte minimum for minimumskapitalkravet og deponerer en fjerdedel af dette absolutte minimum som sikkerhed
 - f) det forpligter sig til at overholde solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet i overensstemmelse med artikel 100 og 128

- g) det oplyser navn og adresse på den skadebehandlingsrepræsentant, som er udpeget i enhver anden medlemsstat end den, hvor tilladelsen søges, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i del A i bilag I, bortset fra fragtførerens ansvar
 - h) det fremlægger en driftsplan i henhold til artikel 163
 - i) det overholder de ledelseskra, der er fastsat i kapitel IV, afdeling 2.
3. Med henblik på dette kapitel forstås ved »filial« en permanent tilstedeværelse på en medlemsstats område af et selskab som omhandlet i stk. 1, der opnår tilladelse i denne medlemsstat og udøver forsikringsvirksomhed.

Artikel 163

Driftsplan for filialen

1. Den i artikel 162, stk. 2, litra h), nævnte driftsplan for filialen skal indeholde følgende:
 - a) oplysninger om arten af de risici eller forpligtelser, som selskabet har til hensigt at påtage sig
 - b) oplysninger om grundprincipperne for genforsikring
 - c) skøn over det fremtidige solvenskapitalkrav, jf. kapitel VI, afdeling 4, på basis af den forventede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
 - d) skøn over det fremtidige minimumskapitalkrav, jf. kapitel VI, afdeling 5, på basis af den forventede balance samt oplysninger om den metode, der anvendes til beregning af disse skøn
 - e) oversigt over selskabets anerkendte egenkapital og kernekapital til dækning af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet som omhandlet i kapitel VI, afdeling 4 og 5
 - f) anslåede omkostninger ved opbygningen af administrationen og akquisitionsnettet, de dertil bestemte finansielle midler og, hvis de risici, der skal dækkes, henhører under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I, de midler, der står til rådighed til levering af assistancen
 - g) oplysninger om strukturen i ledelsessystemet.
2. Ud over kravene i stk. 1 skal driftsplanen for de første tre regnskabsår indeholde følgende:
 - a) en prognosticeret balance
 - b) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, minimumskapitalkravet og solvenskapitalkravet
 - c) for skadesforsikringsvirksomhed:
 - i) de anslåede administrationsomkostninger bortset fra omkostninger i forbindelse med administrationens opbygning, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner
 - ii) de anslåede præmier eller bidrag og skadesudgifter
 - d) for livsforsikringsvirksomhed skal driftsplanen indeholde en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, overtagelse af genforsikring og afgivelse i genforsikring.
3. Medlemsstaterne kan, for så vidt angår livsforsikringer, kræve, at forsikringsselskaber foretager løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingung for, at et livsforsikringsselskab kan udøve sin virksomhed.

Artikel 164

Overdragelse af portefølje

1. Medlemsstaterne tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at filialer, der er etableret på deres område og omhandlet i dette kapitel, overdrager hele eller en del af deres forsikrings-

portefølje til et overtagende selskab, der er etableret i samme medlemsstat, hvis tilsynsmyndighederne i denne medlemsstat eller i givet fald i den i artikel 167 omhandlede medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne anerkendte egenkapital til dækning af det i artikel 100, stk. 1, omhandlede solvenskapitalkrav.

2. Medlemsstaterne tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at filialer, der er etableret på deres område og omhandlet i dette kapitel, overdrager hele eller en del af deres forsikringsportefølje til et forsikringsselskab med hovedsæde i en anden medlemsstat, hvis tilsynsmyndighederne i denne medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne anerkendte egenkapital til dækning af det i artikel 100, stk. 1, omhandlede solvenskapitalkrav.

3. Såfremt en medlemsstat på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser tillader, at filialer, der er etableret på dens områder og omhandlet i dette kapitel, overdrager hele eller en del af deres forsikringsportefølje til et agentur eller en filial, som er omhandlet i dette kapitel og etableret på en anden medlemsstats område, skal den sikre sig, at tilsynsmyndighederne i det overtagende selskabs hjemland eller i givet fald i den i artikel 167 omhandlede medlemsstat bekræfter at:

- a) det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet
- b) en sådan overdragelse er mulig efter loven i det overtagende selskabs hjemland, og
- c) sidstnævnte er indforstået med overdragelsen.

4. Den medlemsstat, hvor den overdragende filial er beliggende, giver i de i stk. 1, 2 og 3 nævnte tilfælde tilladelse til overdragelsen efter at have modtaget godkendelse fra tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består, såfremt denne ikke er den medlemsstat, hvor den overdragende filial er beliggende.

5. Tilsynsmyndighederne i de hørte medlemsstater meddeler tilsynsmyndighederne i det overdragende filials hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter anmodningens modtagelse. Har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som en positiv udtalelse eller et stiltiende samtykke.

6. En overdragelse, der tillades i henhold til stk. 1-5, skal i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning.

Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de forsikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overdragne aftaler.

Artikel 165

Forsikringsmæssige hensættelser

Medlemsstaterne pålægger selskaberne at oprette tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser til dækning af de på deres område indgåede forsikrings- og genforsikringsforpligtelser beregnet i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 2. Medlemsstaterne pålægger selskaberne at værdiansætte aktiver og passiver i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 1, og beregne egenkapitalen i overensstemmelse med kapitel VI, afdeling 3.

Artikel 166

Solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav

1. Hver medlemsstat pålægger de filialer, der er oprettet på dens område, at råde over en anerkendt egenkapital, der er sammensat som beskrevet i artikel 98, stk. 3.

Solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet beregnes i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel VI, afdeling 4 og 5.

Ved beregning af solvenskapitalkravet og minimumskapitalkravet, både i forbindelse med skadesforsikring og i forbindelse med livsforsikring skal imidlertid kun filialens forretninger tages i betragtning.

2. Den anerkendte kernekapital, der kræves til dækning af minimumskapitalkravet og det absolutte minimum for minimumskapitalkravet sammensættes i overensstemmelse med artikel 98, stk. 4.
3. Den anerkendte kernekapital må ikke være mindre end halvdelen af det i artikel 129, stk. 1, litra d), fastsatte absolutte minimum.

Den sikkerhed, der stilles i overensstemmelse med artikel 162, stk. 2, litra e), medregnes i den anerkendte kernekapital til dækning af minimumskapitalkravet.

4. De aktiver, der dækker solvenskapitalkravet, skal op til et beløb på størrelse med minimumskapitalkravet være lokaliseret i den medlemsstat, hvor virksomheden udøves og, for så vidt angår det resterende beløb, inden for Fællesskabet.

Artikel 167

Fordele for selskaber med tilladelse i flere medlemsstater

1. Selskaber, der har anmodet om eller opnået tilladelse fra flere medlemsstater, kan anmode om følgende fordele, som kun kan ydes samlet:
 - a) det i artikel 166 omhandlede solvenskapitalkrav beregnes på grundlag af den samlede virksomhed, som de udøver inden for Fællesskabet
 - b) den i artikel 162, stk. 2, litra e), omhandlede sikkerhed stilles kun i én af disse stater
 - c) de aktiver, der dækker minimumskapitalkravet, kan i overensstemmelse med artikel 134 lokaliseres i hvilken som helst af de medlemsstater, hvor de udøver deres virksomhed.

I de i første afsnit, litra a), nævnte tilfælde tages kun den virksomhed, som udøves af samtlige filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, i betragtning ved denne beregning.

2. Anmodning om opnåelse af de i stk. 1 nævnte fordele fremsættes over for tilsynsmyndighederne i de pågældende medlemsstater. I anmodningen anføres den myndighed, der fremover skal efterprøve de i Fællesskabet etablerede filialers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed. Selskabets valg af myndighed skal begrundes.

Den sikkerhed, der er omhandlet i artikel 162, stk. 2, litra e), stilles i den pågældende medlemsstat.

3. De i stk. 1 nævnte fordele må kun ydes med samtykke fra tilsynsmyndighederne i samtlige de medlemsstater, hvor anmodningen er fremsat.

Disse fordele får virkning fra det tidspunkt, på hvilket den valgte tilsynsmyndighed over for de øvrige tilsynsmyndigheder har erklæret sig rede til at efterprøve de i Fællesskabet etablerede filialers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed.

Den valgte tilsynsmyndighed modtager fra de øvrige medlemsstater de oplysninger, der er nødvendige for at efterprøve den samlede solvens for filialer, der er etableret på deres område.

4. Tilladelsen til at anvende de i medfør af stk. 1, 2 og 3 ydede fordele tilbagekaldes af samtlige berørte medlemsstater samtidig på foranledning af en eller flere af de berørte medlemsstater.

*Artikel 168***Beretning, tilsynsmæssigt og statistisk materiale og kriseramte selskaber**

Med henblik på denne afdeling finder artikel 34 og artikel 139, stk. 3, samt artikel 140 og 141 anvendelse.

Ved anvendelsen af artikel 137-139 i tilfælde af en virksomhed, der har opnået de i artikel 167, stk. 1, 2 og 3, omhandlede fordele, ligestilles den tilsynsmyndighed, der har til opgave at efterprøve solvensen i de filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, for så vidt angår deres samlede virksomhed, med tilsynsmyndigheden i den medlemsstat, på hvis område virksomheden har sit vedtægtsmæssige hjemsted.

*Artikel 169***Adskillelse af skades- og livsforsikringsvirksomhed**

1. De i denne afdeling omhandlede filialer må ikke samtidig udøve livsforsikrings- og skadesforsikringsvirksomhed i samme medlemsstat.
2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne fastsætte, at de i denne afdeling omhandlede filialer, som på den i artikel 73, stk. 5, første afsnit, nævnte relevante dato udøvede de to former for virksomhed på en medlemsstats område, kan fortsætte deres virksomhed dér på betingelse af, at der i overensstemmelse med artikel 74 oprettes særskilt forvaltning for hver af disse former for virksomhed.
3. Enhver medlemsstat, som i medfør af artikel 73, stk. 5, andet afsnit, kræver af de selskaber, der er etableret på dens område, at de ophører med samtidig at udøve de former for virksomhed, som de udøvede på den i artikel 73, stk. 5, første afsnit, nævnte relevante dato, skal kræve, at denne afgørelse ligeledes finder anvendelse på de i denne afdeling omhandlede filialer, som er etableret på dens område, og som dér udøver begge former for virksomhed samtidig.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i denne afdeling omhandlede filialer, hvis hovedkontor udøver begge former for virksomhed samtidig, og som på de i artikel 73, stk. 5, første afsnit, nævnte datoer på en medlemsstats område udelukkende udøvede skadesforsikringsvirksomhed, kan fortsætte deres virksomhed dér. Hvis selskabet ønsker at udøve skadesforsikringsvirksomhed på dette område, må det kun udøve livsforsikringsvirksomhed gennem et datterselskab.

*Artikel 170***Tilbagekaldelse af tilladelse for selskaber med tilladelse i flere medlemsstater**

Såfremt den i artikel 167, stk. 2, nævnte myndighed tilbagekalder tilladelsen, underretter den tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, hvor selskabet udøver sin virksomhed, herom, og disse træffer hensigtsmæssige foranstaltninger.

Såfremt beslutningen om tilbagekaldelse begrundes med utilstrækkelig samlet solvens, således som den er fastsat ved det i artikel 167 omhandlede samtykke foranstalter de medlemsstater, der deltager i dette samtykke, ligeledes tilbagekaldelse af deres tilladelse.

*Artikel 171***Aftaler med tredjelande**

Fællesskabet kan i de aftaler, det i overensstemmelse med traktaten indgår med et eller flere tredjelande, blive enige om anvendelse af bestemmelser, der afviger fra de i denne afdeling fastsatte, med det

formål på betingelse af gensidighed at garantere en tilstrækkelig beskyttelse af forsikringstagerne og de forsikrede i medlemsstaterne.

Afdeling 2

Genforsikring

Artikel 172

Ækvivalens

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger til præcisering af kriterierne for vurdering af, hvorvidt de solvensregler, som et tredjeland anvender på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er ækvivalente med reglerne i afsnit I.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

2. Kommissionen kan i overensstemmelse med den i artikel 301, stk. 2, nævnte forskriftsprocedure og under hensyntagen til de i henhold til stk. 1 fastlagte kriterier træffe afgørelse om, hvorvidt de solvensregler, som et tredjeland anvender på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er ækvivalente med reglerne i afsnit 1.

Disse afgørelser tages op til regelmæssig revision.

3. Når det i overensstemmelse med stk. 2 er blevet fastslået, at et tredjelands solvensregler er ækvivalente med reglerne i dette direktiv, behandles genforsikringsaftaler indgået med selskaber med hovedsæde i dette tredjeland på samme måde som genforsikringsaftaler indgået med selskaber, der har opnået tilladelse i henhold til dette direktiv.

Artikel 173

Forbud mod at stille aktiver som sikkerhed

Medlemsstaterne må ikke med henblik på oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser bevare eller indføre en ordning med bruttohensættelser, som indebærer, at aktiver stilles som sikkerhed for ikke optjente præmier og udestående erstatningshensættelser, hvis genforsikreren er et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab beliggende i et land, hvis solvensregler betragtes som ækvivalente med reglerne i dette direktiv, jf. artikel 172.

Artikel 174

Principper og betingelser for udøvelse af genforsikringsvirksomhed

En medlemsstat må ikke på tredjelandsgenforsikringsselskaber, som påbegynder eller udøver genforsikringsvirksomhed på dens område, anvende bestemmelser, som indebærer en gunstigere behandling end den, der indrømmes genforsikringsselskaber med hovedsæde i den pågældende medlemsstat.

Artikel 175

Aftaler med tredjelande

1. Kommissionen kan fremsætte forslag for Rådet om at indlede forhandlinger med et eller flere tredjelande om aftaler vedrørende de nærmere vilkår for, hvordan tilsynet skal anvendes på:

a) tredjelandsgenforsikringsselskaber, som udøver genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet

- b) Fællesskabsgenforsikringselskaber, som udøver genforsikringsvirksomhed i et tredjeland.
2. De i stk. 1 omhandlede aftaler skal bl.a. bestræbe sig på at sikre en effektiv markedsadgang på basis af ækvivalens i forsigtighedsbaseret regulering for genforsikringselskaber på hver kontraherende parts område og gensidig anerkendelse af tilsynsregler og tilsynspraksis i forbindelse med genforsikring. De skal også bestræbe sig på at sikre:
- at medlemsstaternes tilsynsmyndigheder kan indhente de nødvendige oplysninger for tilsynet med genforsikringselskaber, som har hovedsæde i Fællesskabet og udøver virksomhed på de pågældende tredjelandes område
 - at tredjelandes tilsynsmyndigheder kan indhente de nødvendige oplysninger for tilsynet med genforsikringselskaber, som har hovedsæde på deres område og udøver virksomhed i Fællesskabet.
3. Med forbehold af traktatens artikel 300, stk. 1 og 2, undersøger Kommissionen bistået af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner resultatet af de i stk. 1 omhandlede forhandlinger og den deraf opståede situation.

KAPITEL X

Datterselskaber af forsikrings- og genforsikringselskaber, der henhører under et tredjelandes lovgivning, og sådanne selskabers erhvervelse af kapitalinteresser

Artikel 176

Medlemsstaternes underretning af Kommissionen

Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstaters tilsynsmyndigheder om enhver meddelelse af tilladelse til et direkte eller indirekte datterselskab, hvis moderselskab eller moderselskaber henhører under et tredjelandes lovgivning.

Der gives i den forbindelse også oplysninger om den pågældende koncerns opbygning.

Når et selskab henhørende under et tredjelandes lovgivning erhverver kapitalinteresser i et forsikrings- eller genforsikringselskab, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet, som bevirker, at forsikrings- eller genforsikringselskabet bliver et datterselskab af dette tredjelandsselskab, underretter hjemlandets tilsynsmyndigheder Kommissionen og de øvrige medlemsstaters tilsynsmyndigheder herom.

Artikel 177

Tredjelandes behandling af forsikrings- og genforsikringselskaber fra Fællesskabet

- Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle generelle vanskeligheder, som deres forsikrings- eller genforsikringselskaber har mødt i forbindelse med etablering eller udøvelse af virksomhed i et tredjeland.
- Kommissionen forelægger med jævne mellemrum Rådet en rapport, hvori den gennemgår behandlingen i tredjelande af forsikrings- eller genforsikringselskaber, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet, med hensyn til følgende:
 - etableringen i tredjelande af forsikrings- eller genforsikringselskaber, der er meddelt tilladelse i Fællesskabet
 - deres erhvervelse af kapitalinteresser i forsikrings- eller genforsikringselskaber i tredjelande
 - deres udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsvirksomhed
 - deres grænseoverskridende levering af forsikrings- eller genforsikringsydelser fra Fællesskabet til tredjelande.

Kommissionen forelægger Rådet disse rapporter, om nødvendigt ledsaget af passende forslag eller henstillinger.

AFSNIT II

SÆRLIGE BESTEMMELSER VEDRØRENDE FORSIKRING OG GENFORSIKRING

KAPITEL I

Gældende lovgivning og betingelser i direkte forsikringsaftaler

Afdeling 1

Gældende lovgivning

Artikel 178

Gældende lovgivning

Medlemsstater, der ikke er omfattet af forordning (EF) nr. 593/2008, anvender bestemmelserne i den forordning til at afgøre, hvilken lovgivning der finder anvendelse på forsikringsaftaler, der falder ind under artikel 7 i nævnte forordning.

Afdeling 2

Lovpligtig forsikring

Artikel 179

Andre forpligtelser

1. Skadesforsikringsselskaber kan tilbyde og indgå aftaler om lovpligtig forsikring på de i denne artikel fastsatte betingelser.
2. Påbyder en medlemsstat forsikringspligt, opfylder forsikringsaftalen kun dette påbud, hvis den overholder de særlige bestemmelser, der gælder for forsikringen i den pågældende medlemsstat.
3. Kræver en medlemsstat lovpligtig forsikring, og skal forsikringsselskabet meddele tilsynsmyndighederne, at dækningen er bortfaldet, kan dette bortfald kun gøres gældende over for skadelidte tredjeparter på de i denne medlemsstat fastsatte betingelser.
4. Hver medlemsstat underretter Kommissionen om de risici, for hvilke der kræves lovpligtig forsikring, med angivelse af følgende:
 - a) de særlige bestemmelser vedrørende denne forsikring
 - b) de oplysninger, som skal indeholdes i den attest, som skadesforsikringsselskabet skal udstede til den forsikrede, når den pågældende medlemsstat kræver bevis for, at forsikringspligten er opfyldt.

En medlemsstat kan kræve, at de i første afsnit, litra b), omhandlede oplysninger omfatter en erklæring fra forsikringsselskabet om, at forsikringsaftalen er i overensstemmelse med de særlige bestemmelser, der gælder for denne forsikring.

Kommissionen offentliggør de i første afsnit, litra b), omhandlede oplysninger i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Afdeling 3

Almene hensyn

Artikel 180

Almene hensyn

Hverken den medlemsstat, hvor risikoen eller den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, må forhindre forsikringstageren i at indgå en aftale med et forsikringsselskab, der har fået tilladelse i henhold til artikel 14, når indgåelsen af aftalen ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i den medlemsstat, hvor risikoen eller forpligtelsen består.

Afdeling 4

Betingelser i forsikringsaftaler og beregning af tariffer

Artikel 181

Skadesforsikring

1. Medlemsstaterne må ikke stille krav om forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringsaftaler, af tariffer og af formularer og andre trykte dokumenter, som et forsikringsselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Medlemsstaterne kan kræve, at de pågældende betingelser og de øvrige dokumenter på opfordring skal kunne forelægges, alene med henblik på at kontrollere, at nationale bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes. Disse krav må ikke gøres til en forhåndsbetingelse for, at et forsikringsselskab kan udøve sin virksomhed.

2. En medlemsstat, der pålægger forpligtelse til at tegne en forsikring, kan kræve, at forsikringsselskaber meddeler tilsynsmyndighederne de almindelige og specielle betingelser i sådanne forsikringer, før de anvendes.

3. Medlemsstaterne skal hverken opretholde eller indføre krav om forudgående meddelelse om eller godkendelse af tarifforhøjelser, medmindre krav herom alene er et led i en almindelig priskontrolordning.

Artikel 182

Livsforsikring

Medlemsstaterne må ikke stille krav om forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringsaftaler, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som et livsforsikringsselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Hjemlandet kan dog med det ene formål at kontrollere, at de nationale bestemmelser vedrørende de aktuarmæssige principper overholdes, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser. Disse krav må ikke gøres til en forhåndsbetingelse for, at et forsikringsselskab kan udøve sin virksomhed.

Afdeling 5

Oplysninger til forsikringstagere

Underafdeling 1

Skadesforsikring

Artikel 183

Generelle oplysninger til forsikringstagere

1. Inden en skadesforsikringsaftale indgås, skal skadesforsikringsselskabet oplyse forsikringstageren om følgende:

- a) hvilken lovgivning der skal gælde for aftalen, hvis parterne ikke kan vælge frit
- b) at parterne frit kan vælge lovgivning, og hvilken lovgivning forsikringsselskabet foreslår.

Forsikringsselskabet skal også underrette forsikringstageren om bestemmelserne vedrørende behandling af klager fra forsikringstagere vedrørende aftalen, herunder om der findes en klageinstans, uden at dette berører forsikringstagerens adgang til at anlægge retssag.

2. Den i stk. 1 omhandlede pligt gælder kun, hvis forsikringstageren er en fysisk person.
3. Gennemførelsesbestemmelserne til stk. 1 og 2 fastsættes af den medlemsstat, hvor risikoen består.

Artikel 184

Supplerende oplysninger i forbindelse med skadesforsikringer, der tilbydes i henhold til reglerne om fri etableringsret eller fri udveksling af tjenesteydelser

1. Når en skadesforsikring tilbydes i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forsikringstageren, inden forpligtelsen indgås, gøres bekendt med, i hvilken medlemsstat hovedsædet eller i givet fald den filial, hvormed aftalen skal indgås, er beliggende.

Udleveres der dokumenter til forsikringstageren, skal de indeholde de i første afsnit nævnte oplysninger.

De i første og andet afsnit omhandlede forpligtelser gælder ikke for store risici.

2. Aftalen eller alle andre dokumenter, der yder dækning, samt forsikringsbegæringen, dersom den er bindende for forsikringstageren, skal angive adressen på hovedsædet for og i givet fald på filialen af det skadesforsikringsselskab, der yder dækningen.

Medlemsstaterne kan kræve, at navn og adresse på den repræsentant for skadesforsikringsselskabet, der er nævnt i artikel 148 stk. 2, litra a), også anføres i de dokumenter, der er nævnt i dette stykkes første afsnit.

Underafdeling 2

Livsforsikring

Artikel 185

Oplysninger til forsikringstageren

1. Inden en livsforsikringsaftale indgås, forelægges forsikringstageren mindst de i stk. 2, 3 og 4 nævnte oplysninger.
2. Der meddeles følgende oplysninger om livsforsikringsselskabet:
 - a) selskabets navn og juridiske form
 - b) angivelse af, i hvilken medlemsstat selskabets hovedsæde er beliggende, og i givet fald i hvilken medlemsstat den filial, som aftalen indgås med, er beliggende
 - c) hovedsædets adresse samt i givet fald adressen på den filial, som aftalen indgås med

- d) en konkret henvisning til rapporten om solvens og økonomisk situation som fastlagt i artikel 51, der giver forsikringstageren let adgang til denne information.
3. Der meddeles følgende oplysninger vedrørende forpligtelsen:
- a) definitionen af de enkelte garantier og optioner
 - b) aftalens løbetid
 - c) betingelserne for opsigelse af aftalen
 - d) betingelserne for indbetaling af præmier, herunder over hvilken årrække
 - e) de nærmere vilkår for beregning og tildeling af bonus
 - f) en angivelse af tilbagekøbsværdi og fripoliceværdi og arten af de hertil knyttede garantier
 - g) oplysninger om præmier for de enkelte garantier, herunder for hovedforsikringen og supplerende garantier, når sådanne oplysninger viser sig hensigtsmæssige
 - h) en angivelse af anvendte referenceværdier i forsikringsaftaler tilknyttet investeringsfonde
 - i) en angivelse af arten af de underliggende aktiver i forbindelse med unit-linked aftaler
 - j) betingelser for udøvelse af opsigelsesretten
 - k) generelle angivelser vedrørende den skatteordning, der gælder for den pågældende type aftale
 - l) bestemmelserne vedrørende behandling af klager vedrørende aftalen fra forsikringstagerne, de forsikrede eller de begunstigede, herunder om der findes en klageinstans, uden at dette berører retten til at anlægge retssag
 - m) den lovgivning, der skal gælde for aftalen, hvis parterne ikke kan vælge frit, eller, når parterne frit kan vælge lovgivning, den lovgivning livsforsikringsselskabet foreslår.
4. Der forelægges endvidere særlige oplysninger med henblik på at sikre, at forsikringstageren virkelig kan forstå aftalens underliggende risici, som bæres af forsikringstageren.
5. Forsikringstageren informerer under hele forsikringsaftalens løbetid om enhver ændring af følgende oplysninger:
- a) de almindelige og særlige betingelser
 - b) livsforsikringsselskabets navn og juridiske form samt hovedsædets adresse og i givet fald adressen på den filial, som aftalen er indgået med
 - c) alle oplysninger vedrørende stk. 3, litra d)-j), i tilfælde af tillæg til aftalen eller i tilfælde af ændring af den lovgivning, der finder anvendelse på den
 - d) årligt oplysninger om bonussituationen.

Når forsikringsselskabet i forbindelse med et tilbud om eller indgåelse af en kontrakt om livsforsikring forelægger tal vedrørende beløbet på potentielle betalinger, der overstiger og går ud over de kontraktmæssigt fastlagte betalinger, forsyner forsikringsselskabet forsikringstageren med en standardberegning med angivelse af den potentielle betaling på udløbsdatoen under anvendelse af præmieberegningsgrundlaget ved tre forskellige rentesatser; dette finder ikke anvendelse på ophørende forsikringer og kontrakter; forsikringsselskabet informerer klart og forståeligt forsikringstageren om, at standardberegningen kun er en beregningsmodel, der er baseret på teoretiske antagelser, og at forsikringstageren ikke kan gøre kontraktmæssige krav gældende på grundlag af standardberegningen.

Ved forsikringer med gevinstandele underretter forsikringsselskabet én gang årligt skriftligt forsikringstageren om status for forsikringstagerens krav, herunder gevinstandele. Når forsikringsselskabet har forelagt tal om gevinstandelens potentielle fremtidige udvikling, underretter forsikringsselskabet endvidere forsikringstageren om forskellene mellem den faktiske udvikling og de oprindelige data.

6. Oplysningerne i stk. 2-5 skal forelægges skriftligt og være klart og præcist formuleret og affattet på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Oplysningerne kan dog affattes på et andet sprog, hvis forsikringstageren anmoder derom, og det er tilladt i henhold til medlemsstatens lovgivning, eller forsikringstageren frit kan vælge, hvilken lovgivning der skal anvendes.

7. Den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, må kun kræve, at livsforsikringselskaberne giver andre oplysninger end dem, der er anført i stk. 2-5, hvis sådanne oplysninger er nødvendige for, at forsikringstageren virkelig kan forstå de væsentligste elementer af forpligtelsen.
8. Gennemførelsesbestemmelserne til stk. 1-7 fastsættes af den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Artikel 186

Opsigelsesperiode

1. Medlemsstaterne sørger for, at forsikringstagere, der tegner individuelle livsforsikringer, har en frist på mellem 14 og 30 dage fra det tidspunkt, hvor de fik meddelelse om, at forsikringsaftalen er indgået, til at opsiges aftalen.

Forsikringstagernes meddelelse om, at aftalen opsiges, medfører, at de fremover frigøres for alle forpligtelser i henhold til den pågældende aftale.

Betingelserne for opsigelse og de heraf affødte øvrige retsvirkninger bestemmes efter den lovgivning, der finder anvendelse på forsikringsaftalen, navnlig hvad angår retningslinjerne for, hvorledes forsikringstageren underrettes om, at forsikringsaftalen er indgået.

2. Medlemsstaterne kan undlade at anvende stk. 1 i følgende tilfælde:
 - a) når aftalen har en løbetid på seks måneder eller derunder
 - b) når forsikringstageren på grund af sin særlige situation eller de omstændigheder, hvorunder aftalen er indgået, ikke har brug for særlig beskyttelse.

Når medlemsstaterne gør brug af muligheden i første afsnit, angiver de dette i deres lovgivning.

KAPITEL II

Særlige bestemmelser vedrørende skadesforsikring

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 187

Policebetingelser

De almindelige og særlige policebetingelser omfatter ikke de betingelser, der er beregnet på i de enkelte tilfælde at tage hensyn til de særlige omstændigheder ved den risiko, der skal dækkes.

Artikel 188

Ophævelse af monopolstillinger

Medlemsstaterne sørger for at ophæve den monopolstilling med hensyn til adgang til udøvelse af virksomhed inden for bestemte forsikringsklasser, der er indrømmet organer, der er etableret på deres område, og som er nævnt i artikel 8.

Artikel 189

Deltagelse i nationale garantiordninger

Værtslande kan kræve, at skadesforsikringsselskaber på samme vilkår som de skadesforsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse på deres område, skal være medlemmer af og deltage i enhver ordning, der skal garantere de forsikrede eller de skadelidte tredjeparter betaling af erstatningsydelser.

Afdeling 2

Coassurance inden for fællesskabet

Artikel 190

Coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet

1. Bestemmelserne i denne afdeling finder anvendelse på sådan coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet, der angår en eller flere af de risici, der er opført under forsikringsklasse 3-16 i del A i bilag I, og som opfylder følgende betingelser:

- a) risikoen er en stor risiko
- b) risikoen er ved en enkelt aftale med en samlet præmie og for samme tidsrum dækket af flere forsikringsselskaber, der som coassurandører ikke hæfter solidarisk, og hvoraf et er det ledende forsikringsselskab
- c) risikoen består inden for Fællesskabet
- d) for at kunne dække risikoen behandles det ledende forsikringsselskab som et forsikringsselskab, der selv ville kunne dække hele risikoen
- e) mindst en af coassurandørerne deltager i aftalen gennem sit hovedsæde eller en filial, der er etableret i en anden medlemsstat end den, hvor det ledende forsikringsselskab er etableret
- f) det ledende forsikringsselskab varetager fuldt ud den rolle, som tilkommer det ifølge praksis inden for coassurancevirksomhed og fastsætter navnlig forsikringsbetingelser og tariffer.

2. Artikel 147-152 finder kun anvendelse på det ledende forsikringsselskab.

3. Coassurancevirksomhed, som ikke opfylder de i stk. 1 nævnte betingelser, henhører fortsat under bestemmelserne i dette direktiv, dog med undtagelse af bestemmelserne i denne afdeling.

Artikel 191

Deltagelse i coassurancevirksomhed i Fællesskabet

Forsikringsselskabers ret til at deltage i coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet må ikke gøres betinget af andre bestemmelser end dem, der er fastsat i denne afdeling.

Artikel 192

Forsikringsmæssige hensættelser

Størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser fastsættes af de forskellige coassurandører i henhold til de regler, der er fastsat af deres hjemlande, eller i mangel af sådanne i henhold til den i denne stat gældende praksis.

Dog skal de forsikringsmæssige hensættelser være mindst lige så store som de hensættelser, som er fastsat af det ledende forsikringsselskab i henhold til reglerne i selskabets hjemland.

Artikel 193

Statistiske oplysninger

Hjemlandene sørger for, at coassurandører råder over statistiske oplysninger, der viser omfanget af den coassurancevirksomhed inden for Fællesskabet, de deltager i, samt hvilke medlemsstater der er tale om.

Artikel 194

Behandling af coassuranceaftaler i forbindelse med likvidation

I tilfælde af et forsikringssselskabs likvidation opfyldes forpligtelser i forbindelse med deltagelse i en coassuranceaftale inden for Fællesskabet på samme måde som forpligtelser i forbindelse med dette selskabs andre forsikringsaftaler, uanset de forsikredes eller de begunstigedes nationalitet.

Artikel 195

Udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder

Med henblik på gennemførelsen af bestemmelserne i denne afdeling meddeler medlemsstaternes tilsynsmyndigheder hinanden alle nødvendige oplysninger som led i det samarbejde, der er omhandlet i afsnit I, kapitel IV, afdeling 5.

Artikel 196

Samarbejde om gennemførelse

Kommissionen og medlemsstaternes tilsynsmyndigheder samarbejder tæt med henblik på at undersøge de vanskeligheder, der eventuelt kan opstå ved gennemførelsen af bestemmelserne i denne afdeling.

Som led i dette samarbejde undersøges navnlig mulige fremgangsmåder, som viser, at det ledende forsikringssselskab ikke opfylder den rolle, som tilkommer det ifølge praksis inden for coassurancevirksomhed, eller fordi dækningen af de pågældende risici tydeligvis ikke kræver deltagelse af to eller flere forsikringssselskaber.

Afdeling 3

Assistance

Artikel 197

Virksomhed svarende til turistassistance

Medlemsstaterne kan lade virksomhed i form af assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under andre omstændigheder end de i artikel 2, stk. 2, omhandlede, være underlagt dette direktiv.

Gør en medlemsstat brug af denne mulighed, skal den sidestille de nævnte former for virksomhed med dem, der er klassificeret under forsikringsklasse 18 i del A i bilag I.

Stk. 2 påvirker på ingen måde de i bilag I fastsatte klassificeringsmuligheder for de former for virksomhed, der klart henhører under andre forsikringsklasser.

Afdeling 4

Retshjælpforsikring

Artikel 198

Anvendelsesområdet for bestemmelserne i denne afdeling

1. Bestemmelserne i denne afdeling gælder for den retshjælpsforsikring, som er omhandlet under forsikringsklasse 17 i del A i bilag I, hvorved et forsikringssselskab mod præmiebetaling forpligter sig til at dække omkostninger ved retssager og at præstere andre tjenesteydelser, der følger af forsikringsdækningen, blandt andet med henblik på:

- a) at opnå erstatning for den skade, som den forsikrede har lidt, enten ved forlig eller under en civilretlig sag eller en straffesag
- b) at forsvare eller repræsentere den forsikrede under en civilsag, en straffesag eller en sag behandlet administrativt eller på lignende måde, eller i anledning af et krav, som er rejst mod vedkommende.

2. Bestemmelserne i denne afdeling finder ikke anvendelse:

- a) på retshjælpsforsikring, der er knyttet til tvister eller risici hidrørende fra brugen af søgående fartøjer, eller som har forbindelse med sådan brug
- b) på den virksomhed, der udøves af et ansvarsforsikringssselskab i forbindelse med den forsikredes forsvar eller repræsentation i en hvilken som helst sag behandlet retsligt eller administrativt, for så vidt denne virksomhed udøves samtidig med varetagelsen af det pågældende forsikringssselskabs egne interesser i henhold til denne dækning
- c) såfremt en medlemsstat foreskriver det, på den retshjælpsforsikringsvirksomhed, der udøves af et forsikringssselskab, der tilbyder assistance, og som opfylder følgende betingelser:
 - i) virksomheden udøves i en anden medlemsstat end den, hvor den forsikrede har sit faste opholdssted
 - ii) virksomheden indgår i en aftale, der kun vedrører assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejser, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted.

Med henblik på første afsnit, litra c), skal det af aftalen klart fremgå, at den pågældende dækning er begrænset til de i nævnte litra omhandlede forhold og er accessorisk i forhold til assistancen.

Artikel 199

Særskilte aftaler

Retshjælpsdækning skal være omfattet af en i forhold til de øvrige forsikringsklasser særskilt aftale eller af et særskilt kapitel i en enkelt police med angivelse af omfanget af retshjælpsdækningen, og, hvis medlemsstaten kræver det, af den dertil svarende præmie.

Artikel 200

Behandling af krav

1. Hjemlandet sikrer, at forsikringssselskaber, efter den mulighed, som medlemsstaten har valgt, eller efter eget valg, hvis medlemsstaten giver sit samtykke hertil, vedtager mindst en af de metoder til behandling af krav, der er beskrevet i stk. 2-4.

Uanset hvilken mulighed der vælges, anses de retshjælpsvikredes interesser for at være omfattet af ækvivalente garantier i henhold til bestemmelserne i denne afdeling.

2. Forsikringssselskaber sikrer, at ingen medarbejder, der beskæftiger sig med behandlingen af retshjælpsforsikringskrav eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, samtidig udøver en lignende aktivitet i et andet selskab, som har finansiel, forretningsmæssig eller administrativ tilknytning til førstnævnte forsikringssselskab, og som omfatter en eller flere andre forsikringsklasser henhørende under bilag I.

Forsikringselskaber, der tegner flere forsikringsklasser, sikrer, at ingen medarbejder, der beskæftiger sig med behandlingen af retshjælpsforsikringskrav eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, samtidig udøver en lignende aktivitet inden for en anden forsikringsklasse omfattet af samme selskaber.

3. Forsikringselskabet overlader behandlingen af skadessager under klassen for retshjælpsforsikring til et i juridisk henseende selvstændigt selskab. Dette selskab angives i den særskilte aftale eller det særskilte kapitel, der er nævnt i artikel 199.

Er dette i juridisk henseende selvstændige selskab knyttet til et andet forsikringselskab, som udøver forsikringsvirksomhed i en eller flere af de forsikringsklasser, der er anført under del A i bilag I, skal de medarbejdere i det i juridisk henseende selvstændige selskab, der beskæftiger sig med behandling af skadessager eller med juridisk rådgivning i forbindelse med denne behandling, ikke samtidig udøve den samme eller en lignende aktivitet i det andet forsikringselskab. Medlemsstaterne kan bestemme, at dette krav også skal gælde for medlemmerne af administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet.

4. Aftalen foreskriver, at de forsikrede kan, så snart forsikringselskabets intervention kan påberåbes, overdrage forsvaret af deres interesser til en advokat efter eget valg, eller, for så vidt den nationale lovgivning tillader dette, til enhver anden behørigt kvalificeret person.

Artikel 201

Frit advokatvalg

1. Enhver forsikringsaftale om retshjælp skal indeholde udtrykkelig bestemmelse om at:
 - a) den forsikrede frit kan vælge sin advokat eller enhver anden person, som er behørigt kvalificeret i henhold til den nationale lovgivning, når det er påkrævet for at forsvare, repræsentere eller varetage hans interesser i en sag behandlet retsligt eller administrativt
 - b) de forsikrede frit kan vælge en advokat eller, hvis de foretrækker det og for så vidt den nationale lovgivning tillader dette, enhver anden behørigt kvalificeret person til at varetage deres interesser, når der foreligger en interessekonflikt.
2. Med henblik på denne afdeling forstås ved »advokat« enhver person, der har ret til at udøve virksomhed under en af de betegnelser, der er anført i Rådets direktiv 77/249/EØF af 22. marts 1977 om lettelse med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser³⁶).

Artikel 202

Undtagelse fra reglen om frit advokatvalg

1. Medlemsstaterne kan undtage retshjælpsforsikring fra artikel 201, stk. 1, hvis samtlige nedenstående betingelser er opfyldt:
 - a) forsikringen vedrører udelukkende sager, der skyldes brug af vejretøjer på den pågældende medlemsstats område
 - b) forsikringen er knyttet til en aftale om ydelse af assistance i tilfælde af ulykke eller uheld, hvor et vejretøj er impliceret
 - c) hverken retshjælpsforsikreren eller assistanceforsikreren dækker ansvarsklasser
 - d) der er truffet forholdsregler, for at den juridiske rådgivning og hver parts repræsentation i en tvist varetages af totalt uafhængige advokater, når disse parter er retshjælpsforsikrede hos det samme forsikringselskab.
2. En undtagelse, som indrømmes i medfør af stk. 1, berører ikke anvendelsen af artikel 200.

*Artikel 203***Voldgift**

Medlemsstaterne skal med henblik på bilæggelse af en tvist mellem retshjælpsforsikreren og den forsikrede og med forbehold af enhver ret til at indbringe en sag for en retsinstans i henhold til den nationale lovgivning fastsætte bestemmelser om voldgift eller andre procedurer, som giver tilsvarende sikkerhed for objektivitet.

Forsikringsaftalen skal indeholde bestemmelse om, at den forsikrede har ret til at bringe sådanne procedurer i anvendelse.

*Artikel 204***Interessekonflikt**

Når der opstår en interessekonflikt, eller hvis der er uenighed med hensyn til tvistens bilæggelse, skal retshjælpsforsikreren eller i givet fald det organ, der behandler skadessagerne, underrette den forsikrede om den i artikel 201, stk. 1, omhandlede ret og om muligheden for at anvende den i artikel 203 nævnte procedure.

*Artikel 205***Ophævelse af krav om specialisering i retshjælpsforsikring**

Medlemsstaterne ophæver enhver bestemmelse, der forbyder forsikringsselskaber at udøve retshjælpsforsikring og forsikring i andre forsikringsklasser samtidig på deres område.

Afdeling 5**Sygeforsikring***Artikel 206***Sygeforsikring som alternativ til socialsikring**

1. Medlemsstater, hvor aftaler til dækning af de risici, der er nævnt under forsikringsklasse 2 i del A i bilag I, delvist eller fuldstændigt kan erstatte den sygesikring, der er indbygget i den lovpligtige sociale sikringsordning, kan kræve at:

- a) aftalen er i overensstemmelse med de specifikke retsfor skrifter til beskyttelse af almene hensyn i forbindelse med den pågældende type forsikring, som medlemsstaten har fastsat,
- b) de almindelige og specielle betingelser, der er forbundet med denne forsikring, meddeles medlemsstatens tilsynsmyndigheder, før de anvendes.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at sygeforsikring i henhold til stk. 1 teknisk set skal fungere på lignende måde som livsforsikring, når alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) de betalte præmier beregnes på grundlag af sygelighedstavler og andre relevante statistiske oplysninger, som gælder for den medlemsstat, hvor risikoen består, efter de matematiske metoder, der anvendes i forsikring
- b) der afsættes hensættelser for stigende alder
- c) forsikringsselskabet kun kan opsige aftalen inden for et bestemt tidsrum, som fastsættes af den medlemsstat, hvor risikoen består
- d) aftalen åbner mulighed for at hæve præmierne eller nedsætte ydelserne selv for bestående aftaler

- e) aftalen åbner mulighed for, at forsikringstagerne kan ændre deres bestående aftale til en ny aftale i henhold til stk. 1, der tilbydes af det samme forsikringsselskab eller den samme filial, idet der tages hensyn til deres erhvervede rettigheder.

I det i første afsnit, litra e), nævnte tilfælde skal der tages hensyn til hensættelserne for stigende alder, og der kan kun kræves ny lægeundersøgelse ved øget dækning.

I så fald skal medlemsstatens tilsynsmyndigheder offentliggøre de i første afsnit, litra a), omhandlede sygelighedstavler og andre relevante statistiske oplysninger og sende dem til hjemlandets tilsynsmyndigheder.

Præmierne skal ud fra rimelige aktuarmæssige antagelser være tilstrækkelige til, at forsikringsselskaberne kan opfylde alle deres forpligtelser vedrørende alle aspekter af deres finansielle situation. Hjemlandet kræver, at det tekniske grundlag for beregningen af præmierne meddeles dens tilsynsmyndigheder, inden produktet tages i brug.

Tredje og fjerde afsnit gælder også, når bestående aftaler ændres.

Afdeling 6

Arbejdsskedeforsikring

Artikel 207

Lovpligtig arbejdsskedeforsikring

Medlemsstaterne kan kræve af alle forsikringsselskaber, der på deres område for egen risiko tegner lovpligtige arbejdsskedeforsikringer, at de overholder de specifikke bestemmelser for denne form for forsikring i de nationale lovgivninger, bortset fra bestemmelserne om finansielt tilsyn, som udelukkende henhører under hjemlandets kompetence.

KAPITEL III

Særlige bestemmelser vedrørende livsforsikring

Artikel 208

Forbud mod obligatorisk afgivelse af en del af de tegnede forsikringer

Medlemsstaterne må ikke pålægge livsforsikringsselskaber, at de skal afgive en del af deres tegnede forsikringer vedrørende de i artikel 2, stk. 3, omhandlede forsikringsformer til et eller flere organer, som er fastsat ved national lov.

Artikel 209

Præmier for nye forretninger

Præmierne for nye forretninger skal, vurderet ud fra rimelige aktuarmæssige antagelser, være tilstrækkelige til, at livsforsikringsselskabet kan opfylde alle sine forpligtelser, herunder navnlig afsætte forsikringsmæssige hensættelser i overensstemmelse hermed.

I den forbindelse kan der tages hensyn til alle aspekter af livsforsikringsselskabets økonomiske situation, idet det skal undgås, at tilførslen af andre midler end præmier og afkastet heraf bliver systematisk og permanent, hvilket på længere sigt kunne bringe det pågældende selskabs solvens i fare.

KAPITEL IV

Særlige bestemmelser vedrørende genforsikring

Artikel 210

Finite reinsurance

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der indgår finite reinsurance-aftaler eller udøver finite reinsurance-virksomhed, kan identificere, måle, overvåge, styre, kontrollere og rapportere de risici, der følger af disse aftaler eller denne virksomhed.
2. For at sikre, at der fastlægges en harmoniseret tilgang til finite reinsurance-virksomhed, kan Kommissionen vedtage gennemførelsesbestemmelser, hvori bestemmelserne i stk. 1 præciseres med hensyn til overvågning, styring og kontrol af risici, der opstår som følge af finite reinsurance-virksomhed.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, herunder ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

3. Med henblik på stk. 1 og 2 forstås ved finite reinsurance genforsikring, hvor den eksplicite maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede:
 - a) eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi
 - b) aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.

Artikel 211

Special purpose vehicles

1. Medlemsstaterne tillader, at der på deres område stiftes special purpose vehicles efter forudgående tilsynsmæssig godkendelse heraf.
2. For at sikre en harmoniseret tilgang til special purpose vehicles, vedtager Kommissionen gennemførelsesbestemmelser, der fastsætter følgende:
 - a) tilladelsens omfang
 - b) obligatoriske bestemmelser til indsættelse i alle udstedte aftaler
 - c) de i artikel 42 omhandlede krav til egnethed og hæderlighed, der stilles til lederne af en special purpose vehicle
 - d) krav til egnethed og hæderlighed blandt aktionærer og medlemmer med kvalificeret deltagelse i en special purpose vehicle
 - e) krav til sunde administrative og regnskabsmæssige procedurer, tilstrækkelige interne kontrolmekanismer og risikostyring
 - f) krav til regnskabsføring, forsigtigheds- og statistiske oplysninger
 - g) solvenskrav.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, herunder ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

3. Special purpose vehicles, som er godkendt inden 31. oktober 2012, er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, som har godkendt den pågældende special purpose vehicle. Enhver ny aktivitet, som er indledt af en sådan special purpose vehicle efter denne dato, er omfattet af bestemmelserne i stk. 1 og 2.

AFSNIT III

TILSYN MED FORSIKRINGS- OG GENFORSIKRINGSSLELSKABER I EN KONCERN

KAPITEL I

Koncerntilsyn: definitioner, anvendelsestilfælde, -område og -niveauer

Afdeling 1

Definitioner

Artikel 212

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

- a) »deltagende selskab«: et selskab, som enten er et moderselskab eller et andet selskab, der besidder en kapitalinteresse, eller et selskab, der er knyttet til et andet selskab som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF
- b) »tilknyttet selskab«: et selskab, som enten er et datterselskab eller et andet selskab, hvori der besiddes en kapitalinteresse, eller et selskab, der er knyttet til et andet selskab som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF
- c) »koncern«: en gruppe af selskaber der:

i) består af et deltagende selskab, dets datterselskaber og de enheder, i hvilke det deltagende selskab eller dets datterselskaber besidder en kapitalinteresse, og virksomheder, der er tilknyttet hinanden som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF, eller

ii) er baseret på indgåelsen aftalemæssigt eller på anden vis af en stærk og holdbar finansiel tilknytning mellem selskaberne, og som kan omfatte gensidige eller gensidiglignende foreninger, på betingelse af at:

— et af disse selskaber gennem en centraliseret samordning udøver en faktisk bestemmende indflydelse på afgørelserne, herunder de finansielle afgørelser, i de øvrige selskaber, der er en del af koncernen, og

— oprettelsen og ophævelsen af sådanne forbindelser, hvad angår dette afsnit, er underlagt forudgående godkendelse af den koncerntilsynsførende

når det selskab, som udfører den centraliserede samordning, betragtes som moderselskab, og de andre selskaber betragtes som datterselskaber

- d) »koncerntilsynsførende«: den tilsynsmyndighed, der er ansvarlig for koncerntilsyn som fastsat i overensstemmelse med artikel 247
- e) »tilsynskollegium«: en permanent men fleksibel struktur til sikring af samarbejdet mellem og samordningen af de berørte medlemsstaters tilsynsmyndigheder
- f) »forsikringsholdingselskab«: et moderselskab, som ikke et blandet finansielt holdingselskab som omhandlet i direktiv 2002/87/EF, og hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalinteresser i datterselskaber, når disse datterselskaber udelukkende eller hovedsagelig er forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskaber, men hvor dog mindst ét af disse datterselskaber er et forsikrings- eller genforsikringsselskab

g) »blandet forsikringsholdingselskab«: et moderselskab, som ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab i den i direktiv 2002/87/EF anvendte betydning, og som omfatter mindst ét datterselskab, der er et forsikrings- eller genforsikringsselskab.

2. I dette afsnit betragter tilsynsmyndighederne som moderselskab også ethvert selskab, der efter tilsynsmyndighedernes opfattelse udøver en faktisk bestemmende indflydelse på et andet selskab.

De betragter ligeledes som datterselskab ethvert selskab, på hvilket et moderselskab efter tilsynsmyndighedernes opfattelse udøver en faktisk bestemmende indflydelse.

De betragter desuden som kapitalinteresse enhver direkte eller indirekte besiddelse af stemmerettigheder eller kapital i et selskab, på hvilket der efter tilsynsmyndighedernes opfattelse udøves en faktisk bestemmende indflydelse.

Afdeling 2

Anvendelsestilfælde og -område

Artikel 213

Anvendelsestilfælde for koncerntilsyn

1. Medlemsstaterne påser, at der på koncernniveau udøves tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, der i henhold til dette afsnit er del af en koncern.

Bestemmelserne i dette direktiv, der fastsætter reglerne om tilsyn med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber, finder fortsat anvendelse på sådanne selskaber, medmindre andet er fastsat i dette afsnit.

2. Medlemsstaterne påser, at der udøves koncerntilsyn med:

- a) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som er deltagende selskaber i mindst et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab som omhandlet i artikel 218-258
- b) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, som omhandlet i artikel 218-258
- c) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde uden for Fællesskabet, eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab som omhandlet i artikel 260-263
- d) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et blandet forsikringsholdingselskab som omhandlet i artikel 265.

3. I de anvendelsestilfælde, der er anført i stk. 2, litra a) og b), hvor det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, er et tilknyttet selskab under en tilsynspligtig enhed eller et blandet finansielt holdingselskab, der er underlagt supplerende tilsyn i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i direktiv 2002/87/EF, kan den koncerntilsynsførende, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder, beslutte ikke at lade det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet være omfattet af tilsyn med koncentrationsrisiko som omhandlet i artikel 244 i dette direktiv eller af tilsyn med koncerninterne transaktioner som omhandlet i artikel 245 i dette direktiv eller beslutte ikke at udøve nogen af disse former for tilsyn.

Artikel 214

Anvendelsesområde for koncerntilsyn

1. Udøvelse af koncerntilsyn i overensstemmelse med artikel 213 indebærer på ingen måde, at tilsynsmyndighederne har pligt til at udøve en tilsynsfunktion over for det enkelte tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskab eller blandede forsikringsholdingselskab, jf. dog artikel 257 med hensyn til forsikringsholdingselskaber.

2. Den koncerntilsynsførende kan beslutte fra sag til sag ikke at medtage et selskab i koncerntilsynet som omhandlet i artikel 213, når:

- a) selskabet er beliggende i et tredjeland, hvor der er retlige hindringer for videregivelsen af de nødvendige oplysninger, jf. dog artikel 229
- b) selskabet, der påtænkes medtaget, kun er af ringe betydning set ud fra formålene med koncerntilsynet, eller
- c) det under hensyntagen til formålene med koncerntilsynet ville være uhensigtsmæssigt eller vildledende at medtage det pågældende selskab.

Når flere selskaber i samme koncern, enkeltvist betragtet, kan udelukkes i henhold til første afsnit, litra b), kan de dog medtages, dersom de som helhed er af ikke uvæsentlig betydning.

Når den koncerntilsynsførende ikke mener, at et forsikrings- eller genforsikringsselskab bør medtages i koncerntilsynet, jf. første afsnit, litra b) eller c), konsulterer den de øvrige kompetente myndigheder, inden der træffes en afgørelse.

Når den koncerntilsynsførende ikke medtager et forsikrings- eller genforsikringsselskab i koncerntilsynet, jf. første afsnit, litra b) eller c), kan tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor det pågældende selskab er beliggende, anmode selskabet, der er moderselskab i koncernen, om enhver oplysning, der kan fremme tilsynet med det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

Afdeling 3

Anvendelsesniveauer

Artikel 215

Det endelige moderselskab på fællesskabsniveau

1. Når det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a) og b), selv er et datterselskab under et andet forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et andet forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, finder artikel 218-258 kun anvendelse på det endelige moderforsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde i Fællesskabet.

2. Når det i stk. 1 omhandlede endelige moderforsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, er et datterselskab under et selskab, der er underlagt supplerende tilsyn i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i direktiv 2002/87/EF, kan den koncerntilsynsførende, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder, beslutte ikke at lade det endelige moderselskab være omfattet af tilsyn med koncentrationsrisiko som omhandlet i artikel 244, tilsyn med koncerninterne transaktioner som omhandlet i artikel 245 eller ikke at udøve nogen af disse former for tilsyn.

Artikel 216

Det endelige moderselskab på nationalt niveau

1. Når det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a) og b), ikke har sit hovedsæde i samme medlemsstat som det endelige moderselskab på fællesskabsniveau som omhandlet i artikel 215, kan medlemsstaterne tillade deres tilsynsmyndigheder at beslutte, efter konsultation af den koncerntilsynsførende og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau, at udøve koncerntilsyn med det endelige moderforsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskab på nationalt niveau.

I så fald begrundes tilsynsmyndigheden sin afgørelse over for både den koncerntilsynsførende og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

Artikel 218-258 finder tilsvarende anvendelse, jf. dog stk. 2-6.

2. Tilsynsmyndigheden kan begrænse koncerntilsynet med det endelige moderselskab på nationalt niveau til et eller flere afsnit i kapitel II.

3. Når tilsynsmyndigheden beslutter at lade det endelige moderselskab på nationalt niveau være omfattet af bestemmelserne i kapitel II, afdeling 1, betragtes valget af metode, der træffes af den koncerntilsynsførende i overensstemmelse med artikel 220 med hensyn til det endelige moderselskab på fællesskabsniveau som omhandlet i artikel 215, som endeligt, og den anvendes af tilsynsmyndigheden i den berørte medlemsstat.

4. Når tilsynsmyndigheden beslutter at lade det endelige moderselskab på nationalt niveau være omfattet af bestemmelserne i kapitel II, afdeling 1, og når det endelige moderselskab på fællesskabsniveau som omhandlet i artikel 215 i overensstemmelse med artikel 231 eller 233, stk. 5, har fået tilladelse til at beregne solvenskapitalkravet for koncernen og solvenskapitalkravet for koncernens forsikrings- og genforsikringsselskaber på basis af en intern model, betragtes denne afgørelse som endelig, og den anvendes af tilsynsmyndigheden i den berørte medlemsstat.

I en sådan situation, hvor tilsynsmyndigheden finder, at risikoprofilen for det endelige moderselskab på nationalt niveau afviger væsentligt fra den interne model, der er godkendt på fællesskabsniveau, og så længe det pågældende selskab ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som tilsynsmyndigheden har påpeget, kan tilsynsmyndigheden beslutte at lægge et kapitaltillæg til koncernens solvenskapitalkrav for det pågældende selskab, der er beregnet på basis af den pågældende model, eller den tilsynsførende kan i særlige tilfælde, hvor et sådan kapitaltillæg ikke vil være hensigtsmæssigt, pålægge selskabet at beregne koncernens solvenskapitalkrav på basis af en standardformel.

Tilsynsmyndigheden redegør for sådanne afgørelser over for både selskabet og den koncerntilsynsførende.

5. Når tilsynsmyndigheden beslutter at lade det endelige moderselskab på nationalt niveau være omfattet af bestemmelserne i kapitel II, afdeling 1, kan dette selskab ikke i overensstemmelse med artikel 236 eller 243 indgive en ansøgning om tilladelse til at lade sine datterselskaber være omfattet af bestemmelserne i artikel 238-239.

6. Når medlemsstaterne tillader deres tilsynsmyndigheder at træffe en afgørelse som omhandlet i stk. 1, fastsætter de bestemmelser om, at sådanne afgørelser ikke kan træffes eller opretholdes, når det endelige moderselskab på nationalt niveau er et datterselskab under det endelige moderselskab på fællesskabsniveau som omhandlet i artikel 215 og sidstnævnte i overensstemmelse med artikel 237 eller 243 har opnået en tilladelse til at lade dette selskab være omfattet af bestemmelserne i artikel 238 og 239.

7. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesbestemmelser, der præciserer, under hvilke omstændigheder afgørelser som omhandlet i stk. 1 kan træffes.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 217

Moderselskab beliggende i flere medlemsstater

1. Når medlemsstaterne giver deres tilsynsmyndigheder tilladelse til at træffe en afgørelse som omhandlet i artikel 216, giver de dem samtidig tilladelse til at beslutte at indgå en aftale med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater, hvor et andet tilknyttet endeligt moderselskab på nationalt niveau er beliggende, med henblik på at udøve koncerntilsyn med den koncerndel, der omfatter flere medlemsstater.

Når de kompetente tilsynsmyndigheder har indgået en aftale som omhandlet i første afsnit, udøves der ikke koncerntilsyn med noget andet endeligt moderselskab som omhandlet i artikel 216, der er beliggende i andre medlemsstater end i den medlemsstat, hvor koncerndelen som omhandlet i første afsnit er beliggende.

2. Artikel 216, stk. 2-6, finder tilsvarende anvendelse.

3. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesbestemmelser, der præciserer, under hvilke omstændigheder afgørelser som omhandlet i stk. 1 kan træffes.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

KAPITEL II

Finansiell situation

Afdeling 1

Koncernsolvens

Underafdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 218

Tilsyn med koncernsolvens

1. Tilsynet med koncernsolvensen udøves i overensstemmelse med stk. 2 og 3 i denne artikel samt artikel 246 og kapitel III.

2. Medlemsstaterne påser i det i artikel 213, stk. 2, litra a), omhandlede tilfælde, at de deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskaber sørger for, at koncernen er i besiddelse af en anerkendt egenkapital, der hele tiden mindst svarer til koncernens solvenskapitalkrav, der beregnes i overensstemmelse med underafdeling 2-4.

3. Medlemsstaterne påser i det i artikel 213, stk. 2, litra b), omhandlede tilfælde, at forsikrings- eller genforsikringsselskaber i en koncern sørger for, at koncernen er i besiddelse af en anerkendt egenkapital,

der hele tiden mindst svarer til koncernens solvenskapitalkrav, der beregnes i overensstemmelse med underafdeling 5.

4. Kravene i stk. 2 og 3 er underlagt tilsynsmæssig kontrol af den koncerntilsynsførende i overensstemmelse med kapitel III. Artikel 136 og artikel 138, stk. 1-4, finder tilsvarende anvendelse.

5. Så snart det deltagende selskab har konstateret og underrettet den koncerntilsynsførende om, at koncernen ikke længere opfylder solvenskapitalkravet, eller at der er risiko for, at den i løbet af de efterfølgende tre måneder ikke vil være i stand til at opfylde kravet, underretter den koncerntilsynsførende de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet, der analyserer koncernens situation.

Artikel 219

Beregningshyppighed

1. Den koncerntilsynsførende sikrer, at beregningerne som omhandlet i artikel 218, stk. 2 og 3, foretages mindst én gang årligt, enten af det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller af forsikringsholdingselskabet.

Det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller, når koncernens moderselskab ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, forsikringsholdingselskabet eller det selskab i koncernen, der udpeges af den koncerntilsynsførende efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen selv, fremlægger de relevante oplysninger for og resultaterne af beregningen for den koncerntilsynsførende.

2. Forsikrings- og genforsikringsselskabet og forsikringsholdingselskabet udøver løbende tilsyn med koncernens solvenskapitelkrav. Såfremt koncernens risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for det senest rapporterede solvenskapitalkrav, genberegnes koncernens solvenskapitalkrav omgående, hvorefter det rapporteres til den koncerntilsynsførende.

Når der er tegn på, at koncernens risikoprofil har ændret sig væsentligt siden den dato, hvor solvenskapitalkravet sidst blev rapporteret, kan den koncerntilsynsførende kræve en ny beregning af solvenskapitalkravet.

Underafdeling 2

Valg af beregningsmetode og generelle principper

Artikel 220

Valg af metode

1. Solvenssituationen for koncernen af forsikrings- og genforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a), beregnes i overensstemmelse med de tekniske principper og en af metoderne i artikel 221-233.

2. Medlemsstaterne påser, at solvenssituationen for koncernen af forsikrings- og genforsikringsselskaber som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a), beregnes i overensstemmelse med metode 1 som omhandlet i artikel 230, 231 og 232.

Medlemsstaterne giver imidlertid deres tilsynsmyndigheder, der fungerer som koncerntilsynsførende med hensyn til en bestemt koncern, mulighed for efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen selv at beslutte at anvende metode 2 som omhandlet i artikel 233 og 234 eller en kombination af metode 1 og 2, når det ikke er hensigtsmæssigt udelukkende at anvende metode 1.

*Artikel 221***Medtagelse af den forholdsvise andel**

1. Ved beregningen af koncernsolvensen medtages den forholdsmæssige andel, som det deltagende selskab besidder i sine tilknyttede selskaber.

Den forholdsmæssige andel i forbindelse med første afsnit omfatter et af følgende elementer:

- a) hvis metode 1 anvendes: de procentdele, der anvendes ved opstillingen af de konsoliderede regnskaber, eller
- b) hvis metode 2 anvendes: den del af den tegnede kapital, som direkte eller indirekte besiddes af det deltagende selskab.

Når det tilknyttede selskab er et datterselskab, og det ikke er i besiddelse af tilstrækkelig anerkendt egenkapital til dækning af sit solvenskapitalkrav, tages datterselskabets samlede solvensunderskud i betragtning, uanset den anvendte metode.

Når tilsynsmyndighederne er af den opfattelse, at et moderselskab, der besidder en kapitalandel, helt klart udelukkende hæfter for denne kapitalandel, kan den koncerntilsynsførende imidlertid tillade, at datterselskabets solvensunderskud medregnes forholdsmæssigt.

2. Den koncerntilsynsførende fastsætter, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen selv, den forholdsmæssige andel, der tages i betragtning i følgende tilfælde:

- a) når der ikke er nogen kapitaltilknytning mellem nogle af selskaberne i en koncern
- b) når en tilsynsmyndighed har fastslået, at enhver direkte eller indirekte besiddelse af stemmerettigheder eller kapital i et datterselskab betragtes som en deltagelse, fordi der efter denne myndigheds opfattelse udøves en faktisk bestemmende indflydelse på dette selskab
- c) når en tilsynsmyndighed har fastslået, at et selskab er moderselskab for et andet selskab, fordi det efter tilsynsmyndighedens opfattelse udøver en faktisk bestemmende indflydelse på det andet selskab.

*Artikel 222***Eliminering af dobbelt anvendelse af anerkendt egenkapital**

1. Dobbelt anvendelse af anerkendt egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet blandt de forskellige forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der tages i betragtning ved beregningen, er ikke tilladt.

Med henblik herpå elimineres følgende beløb ved beregningen af koncernsolvensen, såfremt anvendelsen af metoderne i underafdeling 4 ikke resulterer heri:

- a) værdien af ethvert aktiv tilhørende det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør finansierede elementer af den anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet for et af de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- b) værdien af ethvert aktiv tilhørende et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør finansierede elementer af den anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet for det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab
- c) værdien af ethvert aktiv tilhørende et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør finansierede elementer af den anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet for ethvert andet tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det pågældende deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

2. Følgende elementer kan kun indgå i beregningen, hvis de er anerkendt til dækning af solvenskapitalkravet for det pågældende tilknyttede selskab, jf. dog stk. 1:

- a) overskudskapital, der falder ind under artikel 91, stk. 2, i et tilknyttet livsforsikrings- eller livs-genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen
- b) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen.

Dog holdes følgende elementer under alle omstændigheder uden for beregningen:

- i) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele, der udgør en potentiel forpligtelse for det deltagende selskab
- ii) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør en potentiel forpligtelse for et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab
- iii) tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab, der udgør en potentiel forpligtelse for et andet tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det samme deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

3. Finder tilsynsmyndighederne, at visse andre end de i stk. 2 nævnte elementer, der kan indgå i den anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet for et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab, faktisk ikke er til rådighed til dækning af solvenskapitalkravet for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, kan disse elementer kun medtages i beregningen, hvis de kan anvendes til dækning af solvenskapitalkravet for det tilknyttede selskab.

4. Summen af egenkapitalelementer som omhandlet i stk. 2 og 3 skal ikke overstige solvenskapitalkravet for det tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskab.

5. Enhver anerkendt egenkapital i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, og som er underlagt forudgående tilladelse fra tilsynsmyndigheden i overensstemmelse med artikel 90, skal kun medtages i beregningen, såfremt de er blevet behørigt godkendt af tilsynsmyndigheden, der er ansvarlig for tilsynet med det pågældende tilknyttede selskab.

Artikel 223

Eliminering af kapital, der er skabt inden for en koncern

1. Ved beregningen af koncernsolvensen tages der ikke hensyn til anerkendt egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet, som hidrører fra indbyrdes finansiering mellem det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab og et af følgende:

- a) et tilknyttet selskab
- b) et deltagende selskab
- c) et andet tilknyttet selskab under et af dets deltagende selskaber.

2. Der tages ved beregningen af koncernsolvensen ikke hensyn til anerkendt egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet for et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, når den pågældende egenkapital hidrører fra indbyrdes finansiering med ethvert andet tilknyttet selskab under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab.

3. Det betragtes som indbyrdes finansiering, når et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tilknyttet selskab herunder besidder andele i eller yder lån til et andet selskab, som direkte eller indirekte besidder anerkendt egenkapital til dækning af førstnævnte selskabs solvenskapitalkrav.

Artikel 224

Værdiansættelse

Aktiver og passiver værdiansættes i overensstemmelse med artikel 75.

Underafdeling 3

Anvendelse af beregningsmetoder

Artikel 225

Tilknyttede forsikrings- og genforsikringsselskaber

Når det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab har mere end ét tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab, medregnes hvert af disse tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber ved beregningen af koncernsolvensen.

Medlemsstaterne fastsætter, at der, når det tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskab har sit hovedsæde i en anden medlemsstat end det forsikrings- eller genforsikringsselskab, for hvilket der foretages beregning af koncernsolvensen, ved beregningen skal tages hensyn til det tilknyttede forsikringsselskabs solvenskapitalkrav og den anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet som fastsat i denne anden medlemsstat.

Artikel 226

Mellemliggende forsikringsholdingselskaber

1. Ved beregningen af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, som gennem et forsikringsholdingselskab har en kapitalinteresse i et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, tages der hensyn til dette forsikringsholdingselskabs situation.

Udelukkende med henblik på denne beregning behandles det mellemliggende forsikringsholdingselskab som et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af reglerne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1-3, for så vidt angår solvenskapitalkrav og som værende underlagt samme krav som fastsat i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1-3, for så vidt angår egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet.

2. Når et mellemliggende forsikringsholdingselskab besidder efterstillet gæld eller anden anerkendt egenkapital, der er begrænset i overensstemmelse med artikel 98, godkendes det som anerkendt egenkapital op til de i artikel 98 fastsatte grænseværdier, for koncernens samlede anerkendte egenkapital i forhold til koncernens solvenskapitalkrav.

Enhver anerkendt egenkapital, som besiddes af et mellemliggende forsikringsholdingselskab, og som kræver forudgående tilladelse fra tilsynsmyndigheden i overensstemmelse med artikel 90, hvis den besiddes af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, kan kun medtages i beregningen af koncernsolvensen, hvis den er blevet behørigt godkendt af den koncerntilsynsførende.

Artikel 227

Tilknyttede tredjelandsforsikrings- og genforsikringsselskaber

1. Udelukkende ved beregningen i overensstemmelse med artikel 233 af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er et deltagende selskab i et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, behandles sidstnævnte som et tilknyttet forsikrings- eller genforsikringsselskab.

Når det tredjeland, hvor selskabet har sit hovedsæde, stiller krav om tilladelse og anvender solvensregler, der mindst svarer til dem, der er fastsat i afsnit I, kapitel VI, kan medlemsstaterne dog fastsætte bestemmelser om, at beregningen for så vidt angår dette selskab tager hensyn til solvenskapitalkravet og egenkapitalen til dækning af solvenskapitalkravet i henhold til reglerne i det pågældende tredjeland.

2. Kontrollen af, hvorvidt reglerne i tredjelandet mindst er ækvivalente, foretages af den koncerntilsynsførende efter anmodning fra det deltagende selskab eller på eget initiativ.

Den koncerntilsynsførende konsulterer i denne forbindelse de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og CEIOPS, inden der træffes afgørelse om ækvivalens.

3. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesforanstaltninger til præcisering af kriterierne for vurdering af, hvorvidt reglerne om solvens i et tredjeland er ækvivalente med reglerne i afsnit I, kapitel VI.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

4. Kommissionen kan, efter at have konsulteret Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner og i overensstemmelse med proceduren i artikel 301, stk. 2, og under hensyntagen til de kriterier, der er vedtaget i henhold til stk. 3 i denne artikel, træffe afgørelse om, hvorvidt reglerne om solvens i et tredjeland betragtes som ækvivalente i forhold til reglerne i afsnit I, kapitel VI.

Disse afgørelser tages regelmæssigt op til fornyet overvejelse for at tage hensyn til eventuelle ændringer i reglerne om solvens i afsnit I, kapitel VI, og i tredjelandet.

5. Stk. 2 finder ikke anvendelse, når det i en afgørelse truffet af Kommissionen i overensstemmelse med stk. 4 konkluderes, at et tredjelands regler om solvens er ækvivalente.

Konkluderes det i en afgørelse truffet af Kommissionen i overensstemmelse med stk. 4, at et tredjelands regler om solvens ikke kan betragtes som ækvivalente, finder muligheden i stk. 1, andet afsnit, for at tage hensyn til solvenskapitalkravet og egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet i henhold til reglerne i det pågældende tredjeland, ikke anvendelse, og tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskabet behandles i så fald udelukkende i overensstemmelse med stk. 1, første afsnit.

Artikel 228

Tilknyttede kreditinstitutter, investeringsselskaber og finansieringsinstitutter

Ved beregning af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, som er et deltagende selskab i et kreditinstitut, investeringsselskab eller finansieringsinstitut, giver medlemsstaterne deres deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab mulighed for en tilsvarende anvendelse af metode 1 eller 2 som fastsat i bilag I til direktiv 2002/87/EF. Metode 1 som fastsat i dette bilag anvendes dog kun, hvis den koncerntilsynsførende er overbevist om niveauet for integreret ledelse og intern kontrol for så vidt angår de enheder, der vil være omfattet af konsolideringen. Den metode, der vælges, anvendes ensartet over tid.

Medlemsstaterne tillader dog deres tilsynsmyndigheder, når de fungerer som koncerntilsynsførende for en bestemt koncern, efter anmodning fra det deltagende selskab eller på eget initiativ at beslutte at trække enhver deltagelse som omhandlet i første afsnit fra egenkapitalen, der kan indgå i koncernsolvensen for det deltagende selskab.

Artikel 229

Manglende nødvendige informationer

Når de kompetente tilsynsmyndigheder ikke kan få adgang til de oplysninger, som er nødvendige for beregningen af koncernsolvensen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, og som vedrører et tilknyttet selskab med hovedsæde i en medlemsstat eller et tredjeland, trækkes dette selskabs bogførte værdi i det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab fra den egenkapital, der kan indgå i koncernsolvensen.

Overskud ved deltagelsen kan i så fald heller ikke anerkendes som egenkapital, der kan indgå i koncernsolvensen.

Underafdeling 4

Beregningsmetoder

Artikel 230

Metode 1 (standardmetode): Metode baseret på regnskabskonsolidering

1. Beregningen af koncernsolvensen for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab sker på basis af de konsoliderede regnskaber.

Koncernsolvensen for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab er forskellen mellem:

- a) den anerkendte egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet, der beregnes på basis af konsoliderede regnskabsoplysninger
- b) solvenskapitalkravet for koncernen beregnet på basis af konsoliderede regnskabsoplysninger.

Reglerne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1-3, og i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1-3, finder anvendelse ved beregningen af egenkapitalen til dækning af solvenskapitalkravet, og af koncernens solvenskapitalkrav, der beregnes på basis på konsoliderede regnskabsoplysninger.

2. Koncernens solvenskapitalkrav, der er baseret på konsoliderede regnskabsoplysninger (koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav), beregnes på basis af enten standardformlen eller en godkendt intern model på en måde, der er i overensstemmelse med de generelle principper i henholdsvis afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1 og 2, og afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1 og 3.

Koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav indeholder mindst følgende elementer:

- a) det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskabs minimumskapitalkrav som omhandlet i artikel 129
- b) den forholdsvise andel af minimumskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- og genforsikringsselskaber.

Dette minimum dækkes af anerkendt kernekapital som fastsat i artikel 98, stk. 4.

Principperne i artikel 221-229 finder tilsvarende anvendelse med henblik på at fastslå, om sådan anerkendt egenkapital er egnet til at dække koncernens konsoliderede minimumsolvenskapitalkrav. Artikel 139, stk. 1 og 2, finder tilsvarende anvendelse.

*Artikel 231***Koncernintern model**

1. Når et forsikrings- eller genforsikringsselskab og dets tilknyttede selskaber eller de tilknyttede selskaber under et forsikringsholdingselskab i fællesskab ansøger om tilladelse til at beregne koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav og solvenskapitalkravet for koncernens forsikrings- og genforsikrings-selskaber på basis af en intern model, samarbejder de kompetente tilsynsmyndigheder med henblik på at beslutte, hvorvidt der kan gives tilladelse, og fastsætte eventuelle betingelser og vilkår for en sådan tilladelse.

En ansøgning som omhandlet i første afsnit kan kun indgives til den koncerntilsynsførende.

Den koncerntilsynsførende underretter omgående de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder herom.

2. De kompetente tilsynsmyndigheder bestræber sig så vidt muligt på at træffe en fælles afgørelse om ansøgningen senest seks måneder efter datoen for den koncerntilsynsførendes modtagelse af den fuldstændige ansøgning.

Den koncerntilsynsførende videregiver omgående den fuldstændige ansøgning til de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

3. Den koncerntilsynsførende kan i løbet af perioden som omhandlet i stk. 2 efter anmodning fra det deltagende selskab og enhver af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder konsultere CEIOPS. CEIOPS konsulteres også, hvis det deltagende selskab anmoder herom.

Konsulteres CEIOPS, underrettes alle de berørte tilsynsmyndigheder herom, og den i stk. 2 nævnte periode forlænges med to måneder.

4. Anmodes CEIOPS ikke om en udtalelse i overensstemmelse med artikel 3, første afsnit, og træffer de kompetente tilsynsmyndigheder ikke en fælles afgørelse senest seks måneder efter datoen for den koncerntilsynsførendes modtagelse af den fuldstændige ansøgning, anmoder den koncerntilsynsførende CEIOPS om inden yderligere to måneder at fremsende en udtalelse til alle kompetente tilsynsmyndigheder. Den koncerntilsynsførende træffer en afgørelse senest tre uger efter at have modtaget udtalelsen under fuld hensyntagen hertil.

5. Uanset om CEIOPS er blevet anmodet om en udtalelse, skal den koncerntilsynsførendes afgørelse anføre den fulde begrundelse, og tage hensyn til de synspunkter, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for.

Den koncerntilsynsførende fremsender sin afgørelse til ansøgeren og de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

De kompetente tilsynsmyndigheder skal overholde afgørelsen.

6. Træffes der ingen fælles afgørelse inden for de perioder, der er fastsat i henholdsvis stk. 2 og 3, træffer den koncerntilsynsførende selv afgørelse om ansøgningen.

Den koncerntilsynsførende træffer afgørelse under behørigt hensyntagen til følgende:

- a) eventuelle synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af den gældende periode
- b) en eventuel udtalelse fra CEIOPS.

Afgørelsen skal anføre den fulde begrundelse og skal indeholde en redegørelse for enhver væsentlig afvigelse fra udtalelsen fra CEIOPS.

Den koncerntilsynsførende fremsender afgørelsen til ansøgeren og de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

Afgørelsen anerkendes som bestemmende og anvendes af de kompetente tilsynsmyndigheder.

7. Når en af de kompetente tilsynsmyndigheder finder, at risikoprofilen for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, som den har tilsynet for, afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for den interne model, der er godkendt på koncernniveau, kan denne tilsynsmyndighed, så længe det pågældende selskab ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som tilsynsmyndigheden har påpeget, beslutte i overensstemmelse med artikel 37 at lægge et kapitaltillæg til det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af en sådan intern model.

Når et sådant kapitaltillæg ikke vil være hensigtsmæssigt, kan tilsynsmyndigheden undtagelsesvis kræve, at det pågældende selskab beregner sit solvenskapitalkrav på basis af standardformlen som omhandlet i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1 og 2. Tilsynsmyndigheden kan i overensstemmelse med artikel 37, stk. 1, litra a) og c), beslutte at lægge et kapitaltillæg til det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af standardformlen.

Tilsynsmyndigheden redegør for enhver afgørelse som omhandlet i første og andet afsnit over for både forsikrings- eller genforsikringsselskabet og den koncerntilsynsførende.

Artikel 232

Kapitaltillæg på koncernniveau

Den koncerntilsynsførende tager i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav på passende vis afspejler koncernens risikoprofil, særlig hensyn til tilfælde, hvor de i artikel 37, stk. 1, litra a)-c) omhandlede omstændigheder kan opstå på koncernniveau, navnlig hvor:

- a) en specifik risiko på koncernniveau ikke på tilstrækkelig vis er dækket af standardformlen eller den interne model, fordi den er vanskelig at værdiansætte
- b) et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber er pålagt af de kompetente tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med artikel 37 og 231, stk. 7.

Hvis der ikke i tilstrækkeligt omfang er taget højde for koncernens risikoprofil, kan der lægges et kapitaltillæg til koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav.

Artikel 37, stk. 1-5, finder sammen med de i henhold til artikel 37, stk. 6, truffne gennemførelsesforanstaltninger tilsvarende anvendelse.

Artikel 233

Metode 2 (alternativ metode): Metode med fradrag og aggregering

1. Koncernsolvensen for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab er forskellen mellem:
 - a) koncernens aggregerede anerkendte egenkapital som omhandlet i stk. 2
 - b) værdien af de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber under det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab og koncernens aggregerede solvenskapitalkrav som omhandlet i stk. 3.
2. Koncernens aggregerede anerkendte egenkapital er summen af følgende:

- a) egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab
 - b) det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskabs forholdsvise andel i egenkapitalen til dækning af solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber.
3. Koncernens aggregerede solvenskapitalkrav er summen af følgende:
- a) solvenskapitalkravet for det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab
 - b) den forholdsvise andel af solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber.
4. Når kapitalinteresserne i de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber helt eller delvis indebærer et indirekte ejerskab, omfatter værdien af de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber i det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab værdien af et sådant indirekte ejerskab, idet der tages hensyn til de relevante successive interesser, og de elementer, der er anført i stk. 2, litra b), og stk. 3, litra b), omfatter de tilsvarende forholdsmæssige andele i egenkapitalen til dækning af henholdsvis solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber og solvenskapitalkravet for de tilknyttede forsikrings- eller genforsikringsselskaber.
5. Artikel 231 finder tilsvarende anvendelse, når et forsikrings- eller genforsikringsselskab og dets tilknyttede selskaber, eller når de tilknyttede selskaber under et forsikringsholdingselskab ansøger om tilladelse til at beregne solvenskapitalkravet for koncernens forsikrings- eller genforsikringsselskaber på basis af en intern model.
6. Tilsynsmyndighederne tager i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt koncernens aggregerede solvenskapitalkrav, der beregnes som fastsat i stk. 3, på passende vis afspejler koncernens risikoprofil, særlig hensyn til enhver specifik risiko, der forefindes på koncernniveau, og som ikke er tilstrækkelig dækket ind, fordi den er vanskelig at værdiansætte.

Når koncernens risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for koncernens aggregerede solvenskapitalkrav, kan der lægges et kapitaltillæg til koncernens aggregerede solvenskapitalkrav.

Artikel 37, stk. 1-5, finder sammen med de i henhold til artikel 37, stk. 6, truffne gennemførelsesforanstaltninger tilsvarende anvendelse.

Artikel 234

Gennemførelsesforanstaltninger

Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger, der præciserer de tekniske principper og metoder som omhandlet i artikel 220-229 og gennemførelsen af artikel 230-233 for at sikre en ensartet anvendelse i hele Fællesskabet.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Underafdeling 5

Tilsyn med koncernsolvensen for forsikrings- og genforsikringsselskaber, der er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab

Artikel 235

Koncernsolvens for et forsikringsholdingselskab

Når forsikrings- eller genforsikringsselskaber er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab, sikrer den koncerntilsynsførende, at koncernsolvensen beregnes for forsikringsholdingselskabet i overensstemmelse med artikel 220, stk. 2, – 233.

Udelukkende med henblik på denne beregning behandles moderselskabet som et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af reglerne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 1, 2 og 3, for så vidt angår solvenskapitalkravet og som værende underlagt samme krav som fastsat i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1, 2 og 3, for så vidt angår egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet.

Underafdeling 6

Tilsyn med koncernsolvensen for koncerner med centraliseret risikostyring

Artikel 236

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: betingelser

Medlemsstaterne fastsætter, at reglerne i artikel 238 og 239 finder anvendelse på ethvert forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er datterselskab af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, når følgende betingelser er opfyldt:

- a) datterselskabet, for hvilket den koncerntilsynsførende ikke har truffet en afgørelse som omhandlet i artikel 214, stk. 2, er omfattet af koncerntilsynet, der udøves af den koncerntilsynsførende på moderselskabsniveau i overensstemmelse med dette afsnit
- b) moderselskabets risikostyringsprocedurer og interne kontrolmekanismer omfatter datterselskabet, og tilsynsmyndighederne anser moderselskabets ledelse af datterselskabet for at være sund og forsigtig
- c) moderselskabet har modtaget den i artikel 246, stk. 4, afsnit 3, nævnte godkendelse
- d) moderselskabet har modtaget den i artikel 256, stk. 2, nævnte godkendelse
- e) moderselskabet har indgivet en ansøgning om tilladelse til at blive omfattet af artikel 238 og 239, og der er truffet en positiv afgørelse herom i overensstemmelse med proceduren i artikel 237.

Artikel 237

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: afgørelse om ansøgningen

1. I forbindelse med ansøgninger om tilladelse til at blive omfattet af reglerne i artikel 238 og 239 arbejder de kompetente tilsynsmyndighederne sammen inden for tilsynskollegiet i fuldt samråd med henblik på at afgøre, om der skal gives tilladelse, og fastsætte eventuelle vilkår og betingelser for en sådan tilladelse.

En ansøgning som omhandlet i første afsnit kan kun indgives til den tilsynsmyndighed, som har godkendt til datterselskabet. Denne tilsynsmyndighed underretter omgående de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet herom og videregiver straks den fuldstændige ansøgning til disse.

2. De kompetente tilsynsmyndigheder bestræber sig så vidt muligt på at træffe en fælles afgørelse om ansøgningen senest tre måneder efter datoen for alle tilsynskollegiets medlemmers modtagelse af den fuldstændige ansøgning.

3. I løbet af den i stk. 2 omhandlede periode kan den koncerntilsynsførende eller enhver af de øvrige berørte tilsynsmyndigheder i tilfælde af uenighed om godkendelse af den i stk. 1 omhandlede ansøgning høre CEIOPS. Når CEIOPS konsulteres, skal alle de berørte tilsynsmyndigheder underrettes, og den i stk. 2 omhandlede periode forlænges med en måned.

Er CEIOPS blevet konsulteret, tager de kompetente tilsynsmyndigheder behørigt hensyn til tilsynsudvalgets udtalelse, inden de træffer en fælles afgørelse.

4. Den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, underretter ansøgeren om den i stk. 2 og 3 omhandlede fælles afgørelse, hvori den fulde begrundelse anføres indeholdende en redegørelse for enhver væsentlig afvigelse fra udtalelsen fra CEIOPS, hvis dette er blevet hørt. Den fælles afgørelse betragtes som endelig og anvendes af de berørte tilsynsmyndigheder.

5. Træffes der ingen fælles afgørelse af de kompetente tilsynsmyndigheder inden for de perioder, der er fastsat i stk. 2 og 3, træffer den koncerntilsynsførende selv afgørelse i forhold til ansøgningen.

Den koncerntilsynsførende træffer afgørelsen under behørigt hensyn til følgende:

- a) eventuelle synspunkter og forbehold, som de berørte kompetente tilsynsmyndigheder har givet udtryk for i løbet af den relevante periode
- b) eventuelle forbehold, som de øvrige tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet har givet udtryk for i løbet af den relevante periode
- c) en eventuel udtalelse fra CEIOPS, hvis dette er blevet hørt.

Afgørelsen anfører den fulde begrundelse og indeholder en redegørelse for enhver væsentlig afvigelse fra de forbehold, som de øvrige tilsynsførende myndigheder har givet udtryk for, og udtalelsen fra CEIOPS. Den koncerntilsynsførende fremsender en kopi af afgørelsen til ansøgeren og de øvrige berørte tilsynsmyndigheder.

Artikel 238

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: fastsættelse af solvenskapitalkravet

1. Med forbehold af artikel 231 beregnes datterselskabets solvenskapitalkrav som beskrevet i stk. 2, 4 og 5 i denne artikel.

2. Når datterselskabets solvenskapitalkrav beregnes på basis af en intern model, der er godkendt på koncerntniveau i overensstemmelse med artikel 231, og når den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, finder, at selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra denne interne model, kan den pågældende myndighed, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som tilsynsmyndigheden har påpeget, i de tilfælde, der er anført i artikel 37, foreslå den koncerntilsynsførende at fastsætte et kapitaltillæg til dette datterselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af den pågældende model, eller i særlige tilfælde, hvor et sådan kapitaltillæg ikke vil være hensigtsmæssigt, at pålægge selskabet at beregne sit solvenskapitalkrav på basis af en standardformel. Tilsynsmyndigheden drøfter sit forslag med de andre medlemmer af tilsynskollegiet og meddeler begrundelsen for sådanne forslag til både datterselskabet og tilsynskollegiet.

3. Når datterselskabets solvenskapitalkrav beregnes på basis af standardformlen og den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, finder, at selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for standardformlen, kan den pågældende myndighed, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som tilsynsmyndigheden har påpeget, i særlige tilfælde foreslå den koncerntilsynsførende at erstatte en del af de parametre, der anvendes i beregningsmetoden, med parametre, der er specifikke for disse selskaber, i forbindelse med beregningen af risikomodulene livsforsikring, skadesforsikring og sygeforsikring, jf. artikel 110, eller i de tilfælde, der er anført i artikel 37, foreslå den koncerntilsynsførende at fastsætte et kapitaltillæg til dette datterselskabs solvenskapitalkrav.

Tilsynsmyndigheden drøfter sit forslag med de andre medlemmer af tilsynskollegiet og meddeler begrundelsen for sådanne forslag til både datterselskabet og tilsynskollegiet.

4. Tilsynskollegiet gør alt, hvad der står i dets magt, for at opnå enighed om forslaget fra den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, og om andre mulige foranstaltninger.

5. Når der ikke er enighed mellem tilsynsmyndigheden og den koncerntilsynsførende, henvises sagen senest en måned efter modtagelsen af forslaget fra tilsynsmyndigheden til høring hos CEIOPS, der afgiver udtalelse senest inden for to måneder efter henvisningen.

Den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, tager behørigt hensyn til en sådan udtalelse, inden den endelige afgørelse træffes.

Afgørelsen anfører den fulde begrundelse og tager hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet har givet udtryk for, og udtalelsen fra CEIOPS.

Afgørelsen meddeles til datterselskabet og tilsynskollegiet.

Artikel 239

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringselskab: manglende opfyldelse af solvens- og minimumskapitalkravet

1. I tilfælde af manglende overholdelse af solvenskapitalkravet og med forbehold af bestemmelserne i artikel 138 fremsender den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet straks tilsynskollegiet den genoprettelsesplan, som er forelagt af datterselskabet, med henblik på senest seks måneder efter den første konstatering af manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet på ny at afsætte den nødvendige anerkendte egenkapital eller forbedre sin risikoprofil for at sikre, at selskabet opfylder solvenskapitalkravet.

Tilsynskollegiet gør alt, hvad der står i dets magt, for at opnå enighed om tilsynsmyndighedens forslag vedrørende godkendelse af genoprettelsesplanen senest fire måneder efter datoen hvor manglende opfyldelse af solvenskravet først blev konstateret.

Opnås der ikke enighed, træffer den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, selv afgørelse om hvorvidt genoprettelsesplanen skal godkendes under behørigt hensyn til de andre tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet og disses synspunkter og forbehold.

2. Konstaterer den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, i overensstemmelse med artikel 136 en forværring af de finansielle betingelser, underretter den straks tilsynskollegiet om de foreslåede foranstaltninger. Med undtagelse af nødsituationer skal de foranstaltninger, der planlægges, drøftes i tilsynskollegiet.

Tilsynskollegiet gør alt, hvad der står i dets magt, for at opnå enighed om tilsynsmyndighedens foreslåede foranstaltninger senest en måned efter der er givet meddelelse herom.

Opnås der ikke enighed, træffer den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet, selv en afgørelse om hvorvidt de foreslåede foranstaltninger skal godkendes under behørigt hensyn til de andre tilsynsmyndigheder i tilsynskollegiet og disses synspunkter og forbehold.

3. I tilfælde af manglende overholdelse af minimumskapitalkravet og med forbehold af bestemmelserne i artikel 139 fremsender den tilsynsmyndighed, der har godkendt datterselskabet straks tilsynskollegiet den kortfristede finansieringsplan, som er forelagt af datterselskabet, med henblik på senest tre måneder efter den manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet først blev konstateret på ny at afsætte den nødvendige anerkendte egenkapital til dækning af minimumskapitalkravet eller forbedre risikoprofilen for at sikre, at selskabet opfylder minimumskapitalkravet. Tilsynskollegiet skal også underrettes om alle foranstaltninger, der træffes for at håndhæve minimumskapitalkravet på datterselskabsniveau.

Artikel 240

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: ophør af undtagelser for et datterselskab

1. Bestemmelserne i artikel 238 og 239 finder ikke længere anvendelse når:
 - a) betingelsen i artikel 236, litra a) ikke længere er opfyldt
 - b) betingelsen i artikel 236, litra b), ikke længere er opfyldt, og koncernen ikke inden for en passende periode træffer foranstaltninger til igen at opfylde betingelsen
 - c) betingelserne i artikel 236, litra c) og d), ikke længere er opfyldt.

Den koncerntilsynsførende underretter omgående den kompetente tilsynsmyndighed og moderselskabet, når det som omhandlet i første afsnit, litra a), efter konsultation af tilsynskollegiet besluttes ikke længere at lade datterselskabet være omfattet af koncerntilsynet.

Moderselskabet er i forbindelse med artikel 236, litra b), c) og d), ansvarlig for at sikre, at betingelserne løbende er opfyldt. Moderselskabet underretter omgående den koncerntilsynsførende og datterselskabets tilsynsførende, når betingelsen ikke længere er opfyldt. Moderselskabet fremlægger en plan for, hvordan det agter at sikre overholdelse af disse betingelser inden for en rimelig frist.

Den koncerntilsynsførende kontrollerer mindst én gang årligt på eget initiativ, at betingelserne i artikel 236, litra b), c) og d), fortsat er opfyldt, jf. dog tredje afsnit. Den koncerntilsynsførende foretager ligeledes denne kontrol efter anmodning fra den kompetente tilsynsmyndighed, når sidstnævnte har betydelige betænkligheder med hensyn til, hvorvidt disse betingelser fortsat er opfyldt.

Når der ved kontrollen påvises eventuelle mangler, pålægger den koncerntilsynsførende moderselskabet at fremlægge en plan for, hvordan det agter at sikre overholdelse af disse bestemmelser inden for en rimelig frist.

Når den koncerntilsynsførende efter konsultation af tilsynskollegiet finder, at planen som omhandlet i tredje eller femte afsnit er utilstrækkelig, eller efterfølgende finder, at den ikke gennemføres inden for den aftalte tidsfrist, konkluderer den koncerntilsynsførende, at betingelserne i artikel 236, litra b), c) og d), ikke længere er opfyldt, og den koncerntilsynsførende underretter omgående den kompetente tilsynsmyndighed herom.

2. Ordningen i artikel 238 og 239 finder igen anvendelse, når moderselskabet forelægger en ansøgning og opnår en positiv afgørelse i henhold til proceduren i artikel 237.

Artikel 241

Datterselskaber af et forsikrings- eller genforsikringsselskab: gennemførelsesforanstaltninger

For at sikre en ensartet anvendelse af artikel 236-240 vedtager Kommissionen gennemførelsesbestemmelser, der præciserer:

- a) de kriterier, der finder anvendelse ved vurderingen af, hvorvidt betingelserne i artikel 236 er opfyldt
- b) de kriterier, der finder anvendelse ved vurderingen af, hvad der skal betragtes som nødsituationer, jf. artikel 239, stk. 2, og
- c) de procedurer, som tilsynsmyndighederne anvender ved udveksling af oplysninger, udøvelsen af deres beføjelser og gennemførelsen af deres opgaver i overensstemmelse med artikel 237-240.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

*Artikel 242***Revisionsklausul**

1. Kommissionen foretager senest den 31. oktober 2014 en bedømmelse af anvendelsen af afsnit III, navnlig i forhold til samarbejdet mellem tilsynsmyndighederne i tilsynskollegiet og disses funktionsdygtighed, CEIOPSs retlige status og tilsynspraksisser i forbindelse med fastsættelse af kapitaltillæg, og forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der i relevant omfang ledsages af forslag til ændringer af dette direktiv.

2. Kommissionen foretager senest den 31. oktober 2015 en bedømmelse af fordelene ved at styrke koncerntilsyn og kapitalforvaltning inden for en koncern af forsikrings- eller genforsikrings-selskaber, herunder en henvisning til KOM(2008)0119 og betænkningen fra Europa-Parlamentets Økonomi- og Valutaudvalg om dette forslag af 16. oktober 2008 (A6-0413/2008). Denne bedømmelse omfatter mulige foranstaltninger til forbedring af god grænseoverskridende ledelse af forsikringskoncerner, navnlig hvad angår risikostyring og kapitalforvaltning. Kommissionen tager i sin bedømmelse blandt andet højde for nye tiltag og fremskridt vedrørende:

- a) en harmoniseret ramme for tidlig indgriben
- b) fremgangsmåder inden for centraliseret risikostyring i koncerner og koncerninterne modellers funktionsdygtighed, herunder gennemførelse af stresstest
- c) koncerninterne transaktioner og risikokoncentrationer
- d) egenskaber ved diversifikations- og koncentrationseffekter set over tid
- e) en retligt bindende ramme for mægling i tilsynstvister
- f) en harmoniseret ramme for aktivers overførbarhed, insolvens- og likvidationsprocedurer, hvilket overflødiggør de relevante nationale selskabsretlige forhindringer for aktivers overførbarhed
- g) et ensartet beskyttelsesniveau for forsikringstagere og de begunstigede i virksomheder inden for samme koncern, navnlig i krisesituationer
- h) en harmoniseret og tilstrækkeligt finansieret fælles EU-løsning for forsikringsgarantiordninger
- i) en harmoniseret og retligt bindende ramme mellem kompetente myndigheder, centralbanker og finansministerier om krisestyring og -løsning samt finansiell byrdefordeling, som bringer tilsynsbeholdelserne på linje med det finansielle ansvar.

Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der i relevant omfang ledsages af forslag til ændringer af dette direktiv.

*Artikel 243***Datterselskaber af et forsikringsholdingselskab**

Artikel 236-242 finder tilsvarende anvendelse på forsikrings- eller genforsikrings-selskaber, som er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab.

Afdeling 2**Risikokoncentration og koncerninterne transaktioner***Artikel 244***Tilsyn med risikokoncentration**

1. Tilsynet med risikokoncentrationen på koncernniveau udøves i overensstemmelse med stk. 2 og 3 i denne artikel samt artikel 246 og kapitel III.

2. Medlemsstaterne pålægger forsikrings- og genforsikringsselskaber eller forsikringsholdingselskaber regelmæssigt og mindst én gang årligt at aflægge rapport til den koncerntilsynsførende om enhver væsentlig risikokoncentration på koncernniveau.

De nødvendige oplysninger skal indgives til den koncerntilsynsførende af det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er moderselskab i koncernen, eller, når moderselskabet ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, af forsikringsholdingselskabet eller det forsikrings- eller genforsikringsselskab i koncernen, som den koncerntilsynsførende har udpeget efter at have konsulteret de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen.

Den koncerntilsynsførende udøver tilsyn med risikokoncentrationer.

3. Den koncerntilsynsførende fastsætter efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen den type risici, som forsikrings- eller genforsikringsselskaber i en bestemt koncern under alle omstændigheder skal rapportere om.

Når den koncerntilsynsførende og de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder definerer eller udtaler sig om typen af risici, tager de hensyn til den specifikke koncern og dens risikostyringsstruktur.

For at identificere en væsentlig risikokoncentration, der skal rapporteres om, fastsætter den koncerntilsynsførende, efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen, passende tærskelværdier baseret på solvenskapitalkrav, forsikringsmæssige hensættelser eller begge.

I forbindelse med tilsynet med risikokoncentrationer kontrollerer den koncerntilsynsførende især den eventuelle smittefare i koncernen, risikoen for interessekonflikt og risikoniveauet eller –volumen.

4. Kommissionen kan i forbindelse med stk. 2 og 3 vedtage gennemførelsesbestemmelser med hensyn til definitionen og identificeringen af en væsentlig risikokoncentration samt rapporteringen af en sådan risikokoncentration.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 245

Tilsyn med koncerninterne transaktioner

1. Tilsynet med koncerninterne transaktioner udøves i overensstemmelse med denne artikels stk. 2 og 3 i denne artikel samt artikel 246 og kapitel III.

2. Medlemsstaterne pålægger forsikrings- og genforsikringsselskaber eller forsikringsholdingselskaber regelmæssigt og mindst én gang årligt at aflægge rapport til den koncerntilsynsførende om enhver væsentlig koncernintern transaktion mellem forsikrings- og genforsikringsselskaber i koncernen, herunder dem, der er gennemført med en fysisk person med tætte forbindelser til et selskab inden for koncernen.

Medlemsstaterne stiller desuden krav om, at meget væsentlige koncerninterne transaktioner rapporteres så hurtigt som praktisk muligt.

De nødvendige oplysninger skal indgives til den koncerntilsynsførende af det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er moderselskab i koncernen, eller, når moderselskabet ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab, af forsikringsholdingselskabet eller det forsikrings- eller genforsikringsselskab i koncernen, som den koncerntilsynsførende har udpeget efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen.

Den koncerntilsynsførende udøver tilsyn med koncerntilsvarende transaktioner.

3. Den koncerntilsynsførende fastsætter efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og koncernen den type koncerntilsvarende transaktioner, som forsikrings- og genforsikringsselskaber i en bestemt koncern under alle omstændigheder skal rapportere om. Artikel 244, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

4. Kommissionen kan i forbindelse med stk. 2 og 3 vedtage gennemførelsesbestemmelser med hensyn til definitionen og identificeringen af en væsentlig koncerntilsvarende transaktion og rapporteringen af en sådan koncerntilsvarende transaktion.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Afdeling 3

Risikostyring og intern kontrol

Artikel 246

Tilsyn med ledelsessystemet

1. Kravene i afsnit I, kapitel IV, afdeling 2, finder tilsvarende anvendelse på koncerntilsvarende niveau.

Risikoforvaltningen og de interne kontrolsystemer gennemføres på samme måde i alle datterselskaber, der er omfattet af koncerntilsynet som omhandlet artikel 213, stk. 2, litra a) og b), jf. dog første afsnit, således at disse systemer og rapporteringsprocedurer kan kontrolleres på koncerntilsvarende niveau.

2. De koncerntilsvarende kontrolmekanismer omfatter mindst følgende, jf. dog stk. 1:

- a) passende mekanismer med hensyn til koncernsolvens med henblik på at identificere og måle alle væsentlige risici samt opnå et passende forhold mellem den anerkendte egenkapital og de pågældende risici
- b) gode rapporterings- og regnskabsmæssige procedurer til overvågning og forvaltning af de koncerntilsvarende transaktioner og risikokoncentration.

3. Den koncerntilsynsførende udøver tilsyn med de i stk. 1 og 2 omhandlede systemer og rapporteringsprocedurer i overensstemmelse med reglerne i kapitel III.

4. Medlemsstaterne pålægger det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet at foretage vurderingen som omhandlet i artikel 45 på koncerntilsvarende niveau. Den koncerntilsynsførende udøver tilsynsmæssig kontrol med vurderingen af egen risiko og solvens på koncerntilsvarende niveau i overensstemmelse med kapitel III.

Såfremt solvenssituationen for koncernen beregnes i overensstemmelse med metode 1 som omhandlet i artikel 230, forelægger det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet den koncerntilsynsførende oplysninger, der gør det muligt at forstå forskellen mellem summen af solvenskapitalkravene for alle koncernens forsikrings- eller genforsikringsselskaber og koncernens konsoliderede solvenskapitalkrav.

Det deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskabet kan, såfremt den koncerntilsynsførende giver sin godkendelse, beslutte at foretage enhver vurdering som omhandlet i artikel 45 på koncerntilsvarende niveau og for ethvert datterselskab i koncernen på samme tid samt udarbejde et enkelt dokument indeholdende alle vurderinger.

Inden en godkendelse gives i overensstemmelse med tredje afsnit, konsulterer den koncerntilsynsførende medlemmerne af tilsynskollegiet og tager behørigt hensyn til disses synspunkter og forbehold.

Når koncernen vælger at anvende muligheden i tredje afsnit, fremlægger den det pågældende dokument for alle kompetente tilsynsmyndigheder samtidig. Anvendelsen af denne valgmulighed fritager ikke de pågældende datterselskaber fra forpligtelsen til at sikre, at kravene i artikel 45 er opfyldt.

KAPITEL III

Foranstaltninger til fremme af koncerntilsyn

Artikel 247

Den koncerntilsynsførende

1. En enkelt tilsynsførende med ansvar for samordning og udøvelse af koncerntilsyn (den koncerntilsynsførende) udpeges blandt de berørte medlemsstaters tilsynsmyndigheder.

2. Når den samme tilsynsmyndighed er kompetent for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern, udøves den koncerntilsynsførendes opgaver af denne tilsynsmyndighed.

I alle andre tilfælde, jf. dog stk. 3, udøves den koncerntilsynsførendes opgaver:

- a) når moderselskabet i koncernen er et forsikrings- eller genforsikringsselskab: af den tilsynsmyndighed, der har godkendt det pågældende selskab
- b) når moderselskabet i koncernen ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab: af den tilsynsmyndighed, der opfylder følgende kriterier:

i) når moderselskabet for et forsikrings- eller genforsikringsselskab er et forsikringsholdingselskab: af den tilsynsmyndighed, der har godkendt dette forsikrings- eller genforsikringsselskab

ii) når mere end ét forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, har samme forsikringsholdingselskab som moderselskab, og når et af disse selskaber er blevet godkendt i medlemsstaten, hvor forsikringsholdingselskabet har sit hovedsæde: af tilsynsmyndigheden for det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er godkendt i denne medlemsstat

iii) når koncernens moderselskab er mere end ét forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde i forskellige medlemsstater, og når der forefindes et forsikrings- eller genforsikringsselskab i hver af disse medlemsstater: af tilsynsmyndigheden for forsikrings- eller genforsikringsselskabet med den største samlede balancesum

iv) når mere end ét forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, har samme forsikringsholdingselskab som moderselskab, og når ingen af disse selskaber er blevet godkendt i medlemsstaten, hvor forsikringsholdingselskabet har sit hovedsæde: af den tilsynsmyndighed, der har godkendt forsikrings- eller genforsikringsselskabet med den største samlede balancesum, eller

v) når koncernen ikke har noget moderselskab eller i alle andre tilfælde der ikke er omhandlet i nr. i) til iv): af den tilsynsmyndighed, der har godkendt forsikrings- eller genforsikringsselskabet med den største samlede balancesum.

3. De kompetente tilsynsmyndigheder kan i særlige tilfælde efter anmodning fra en af myndighederne træffe en fælles afgørelse om at fravige kriterierne i stk. 2, når anvendelsen heraf ville være uhensigtsmæssig under hensyntagen til koncernens struktur og den relative størrelse af forsikrings-

og genforsikringsselskabets aktiviteter i forskellige lande, og udpege en anden tilsynsmyndighed som koncerntilsynsførende.

Til dette formål kan enhver af de kompetente tilsynsmyndigheder anmode om, at der indledes drøftelser om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at anvende kriterierne som omhandlet i stk. 2. Sådanne drøftelser finder højst sted én gang årligt.

De kompetente tilsynsmyndigheder bestræber sig så vidt muligt på at træffe en fælles afgørelse om valget af koncerntilsynsførende senest tre måneder efter, at der er indgivet anmodning om drøftelse. Tilsynsmyndighederne indhenter udtalelse fra koncernen, inden de træffer afgørelse.

4. De kompetente tilsynsmyndigheder kan i løbet af den i stk. 3 omhandlede tremåneders periode anmode om, at CEIOPS konsulteres. Konsulteres CEIOPS, forlænges denne periode med to måneder.

5. Konsulteres CEIOPS, tager de kompetente tilsynsmyndigheder behørigt hensyn til CEIOPS' udtalelse, inden de træffer en fælles afgørelse. Den fælles afgørelse anfører den fulde begrundelse og indeholder en redegørelse for enhver væsentlig afvigelse fra CEIOPS udtalelse.

6. Træffes der ingen fælles afgørelse om at fravige de i stk. 2 fastsatte kriterier, varetages den koncerntilsynsførendes opgaver af tilsynsmyndigheden, der opfylder kriterierne i dette stykke.

7. CEIOPS underretter mindst én gang årligt Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af stk. 2, 3 og 6.

I tilfælde af væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af kriterierne i stk. 2 og 3, vedtager Kommissionen gennemførelsesforanstaltninger, der præciserer disse kriterier.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

8. Når der i en medlemsstat er mere end én tilsynsmyndighed, der er bemyndiget til at udøve tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, træffer denne medlemsstat de fornødne foranstaltninger til etablering af en samordning mellem disse myndigheder.

Artikel 248

Den koncerntilsynsførendes og andre tilsynsførendes rettigheder og pligter — Tilsynskollegiet

1. Den koncerntilsynsførendes rettigheder og forpligtelser med hensyn til koncerntilsyn omfatter:
 - a) samordning af indsamlingen og formidlingen af relevante eller væsentlige oplysninger i »going concern«-situationer og nødsituationer, herunder formidling af oplysninger af betydning for en tilsynsmyndigheds tilsynsopgave
 - b) tilsyn med og vurdering af koncernens finansielle situation
 - c) vurdering af, hvorvidt koncernens opfylder reglerne om solvens, risikokoncentration og koncerninterne transaktioner som omhandlet i artikel 218-245
 - d) vurdering af koncernens ledelsessystem som omhandlet i artikel 246 og af, hvorvidt medlemmerne af det deltagende selskabs administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan opfylder kravene i artikel 42 og 257
 - e) planlægning og samordning gennem regelmæssige møder, der afholdes mindst én gang årligt, eller gennem lignende af tilsynsaktiviteterne i »going concern«-situationer og nødsituationer i samarbejde med de kompetente tilsynsmyndigheder, samtidig med at der tages højde for karakteren, omfanget og kompleksiteten af de risici, der knytter sig til virksomheden i alle de selskaber, som er en del af koncernen

f) andre opgaver, foranstaltninger og afgørelser, som pålægges den koncerntilsynsførende i henhold til dette direktiv eller som følge af anvendelsen af dette direktiv, særlig styring af proceduren for validering af enhver intern model på koncernniveau som omhandlet i artikel 231 og 233 og styring af proceduren for tilladelse til anvendelsen af den ordning, der er fastlagt i artikel 237-240.

2. Med henblik på at fremme de i stk. 1 omhandlede opgaver omkring koncerntilsynet etableres et tilsynskollegium under forsæde af den koncerntilsynsførende.

Tilsynskollegiet sikrer, at samarbejdet, udvekslingen af oplysninger og konsultationen mellem tilsynskollegiets tilsynsmyndigheder gennemføres effektivt i henhold til afsnit III med henblik på at fremme konvergens mellem deres respektive afgørelser og aktiviteter.

3. Tilsynskollegiet består af den koncerntilsynsførende og tilsynsmyndighederne i alle de medlemsstater, hvor datterselskaberne har deres hjemsted.

Tilsynsmyndighederne for betydelige filialer og tilknyttede selskaber skal også have mulighed for at deltage i tilsynskollegiet. Deres deltagelse har dog alene til formål at sikre målsætningen om en effektiv informationsudveksling.

For at tilsynskollegiet kan fungere effektivt, kan det blive nødvendigt at lade et begrænset antal tilsynsmyndigheder heri udføre visse opgaver.

4. Uanset de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til dette direktiv, baseres tilsynskollegiernes oprettelse og funktion på samordningsaftaler indgået af den koncerntilsynsførende og de andre berørte tilsynsmyndigheder.

Er der uenighed om samordningsaftalerne, kan ethvert medlem af tilsynskollegiet forelægge sagen for CEIOPS.

Den koncerntilsynsførende tager efter konsultation af de kompetente tilsynsmyndigheder behørigt hensyn til en eventuel udtalelse afgivet af CEIOPS inden for en frist på to måneder efter modtagelse heraf, inden der træffes en endelig afgørelse. Afgørelsen anfører den fulde begrundelse og indeholder en redegørelse for enhver væsentlig afvigelse i forhold til rådgivningen fra CEIOPS. Den koncerntilsynsførende fremsender afgørelsen til de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

5. Med forbehold af foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv, angiver samordningsordningerne, jf. stk.4, procedurene for:

- a) beslutningsprocessen for de kompetente tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med artikel 231, 232 og 247
- b) den i denne artikels stk. 4 og artikel 218, stk. 5, omhandlede konsultation.

Med forbehold af de rettigheder og pligter den koncerntilsynsførende og de andre tilsynsmyndigheder gives med dette direktiv, kan der med samordningsordningerne overlades yderligere opgaver til den koncerntilsynsførende eller de andre tilsynsmyndigheder, hvor dette ville føre til et mere effektivt tilsyn med koncernen og ikke ville være til hinder for tilsynskollegiets medlemmers tilsynsaktiviteter med hensyn til deres respektive ansvarsområder.

Samordningsordningerne kan desuden indeholde præciseringer vedrørende:

- a) konsultation af de kompetente tilsynsmyndigheder som nævnt navnlig i artikel 213-217, 219-221, 227, 244-246, 250, 256, 260 og 262
- b) samarbejde med andre tilsynsmyndigheder.

6. CEIOPS udarbejder retningslinjer for tilsynskollegiernes operationelle funktion på grundlag af grundige gennemgange af deres arbejde med henblik på at vurdere graden af konvergens mellem disse. En sådan gennemgang foretages mindst hvert tredje år. Medlemsstaterne sikrer, at den koncerntilsynsførende fremsender oplysningerne om tilsynskollegiernes funktion og om eventuelle vanskeligheder, der måtte være relevante for disse gennemgange, til CEIOPS.

7. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser for samordningen af koncerntilsynet med henblik på anvendelsen af stk. 1–6, herunder definitionen af »betydelig filial«.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 249

Samarbejde og udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder

1. Myndighederne med ansvar for tilsyn med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern og den koncerntilsynsførende indgår i et tæt samarbejde, navnlig når et forsikrings- eller genforsikringsselskab har finansielle vanskeligheder.

Med det formål at sikre, at tilsynsmyndighederne, herunder den koncerntilsynsførende, råder over de samme relevante oplysninger, uden at det i øvrigt berører deres respektive beføjelser og uanset, om de er etableret i samme medlemsstat, udveksler de sådanne oplysninger for at muliggøre og gøre det lettere for de øvrige myndigheder at udøve tilsyn i henhold til dette direktiv. Med henblik herpå udveksler de kompetente tilsynsmyndigheder og den koncerntilsynsførende omgående alle relevante oplysninger, så snart de bliver tilgængelige. Oplysningerne i dette afsnit omfatter, men er ikke begrænset til, oplysninger om koncernens og tilsynsmyndighedernes handlinger og oplysninger, som koncernen har stillet til rådighed.

2. Myndighederne med ansvar for tilsynet med de enkelte forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern og den koncerntilsynsførende indkalder hver især øjeblikkelig til et møde mellem alle de tilsynsmyndigheder, der deltager i koncerntilsyn, i hvert fald i følgende tilfælde:

- a) når de får kendskab til en tungtvejende tilsidesættelse af solvenskapitalkravet eller minimumskapitalkravet i et forsikrings- eller genforsikringsselskab
- b) når de får kendskab til en tungtvejende tilsidesættelse af solvenskapitalkravet på koncernniveau beregnet på grundlag af konsoliderede data eller det aggregerede koncernsolvenskapitalkrav i overensstemmelse med hvilken beregningsmetode anvendes, jf. afsnit III, kapitel II, afdeling 1, underafdeling 4
- c) når der er eller har været tale om særlige omstændigheder.

3. Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser, hvori fastsættes de oplysninger, der på systematisk vis skal indsamles af den koncerntilsynsførende og formidles til andre kompetente tilsynsmyndigheder eller videregives til den koncerntilsynsførende af andre kompetente tilsynsmyndigheder.

Kommissionen vedtager gennemførelsesbestemmelser, hvori præciseres de oplysninger, der er væsentlige eller relevante for koncerntilsynet, for at fremme en passende grad af konvergens i tilsynspraksis.

Disse foranstaltninger, som omhandlet i dette stykke, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 250

Konsultation mellem tilsynsmyndigheder

1. Inden de træffer enhver afgørelse, der kan have betydning for de øvrige tilsynsmyndigheders tilsynsopgaver, og med forbehold af artikel 248 konsulterer de kompetente tilsynsmyndigheder hinanden inden for tilsynskollegiet med hensyn til følgende:

- a) ændringer i aktionær-, organisations- eller ledelsesstrukturen i forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern, som kræver tilsynsmyndighedernes godkendelse eller tilladelse, og
- b) større sanktioner eller ekstraordinære foranstaltninger, som tilsynsmyndighederne har iværksat, herunder pålæg af kapitaltillæg til solvenskapitalkravet i henhold til artikel 37 og pålæg af begrænsninger i brugen af en intern metode til beregning af solvenskapitalkravet i henhold til afsnit I, kapitel VI, afdeling 4, underafdeling 3.

Den koncerntilsynsførende konsulteres altid i forbindelse med anvendelsen af litra b).

De kompetente tilsynsmyndigheder konsulterer desuden hinanden, inden de træffer en afgørelse på grundlag af oplysninger fra andre tilsynsmyndigheder.

2. En kompetent myndighed kan beslutte at undlade at konsultere, når der er tale om nødsituationer, eller hvis en sådan konsultation kan forringe det resultat, der tilsigtes med afgørelserne, jf. dog artikel 248. I så fald underretter tilsynsmyndigheden omgående de øvrige kompetente myndigheder herom.

Artikel 251

Anmodninger fra den koncerntilsynsførende til andre tilsynsmyndigheder

Den koncerntilsynsførende kan opfordre tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor et moderselskab har sit hovedsæde, og som ikke selv udøver koncerntilsyn i henhold til artikel 247, til at anmode det pågældende moderselskab om oplysninger, der kan være relevante for gennemførelsen af sine samordningsrettigheder og -forpligtelser som omhandlet i artikel 248, og til at fremsende disse oplysninger.

Når den koncerntilsynsførende har brug for oplysninger som omhandlet i artikel 254, stk. 2, som allerede er videregivet til en anden tilsynsmyndighed, kontakter den koncerntilsynsførende så vidt muligt den pågældende myndighed med henblik på at forhindre dobbelt rapportering til de forskellige myndigheder, der er involveret i tilsynet.

Artikel 252

Samarbejde med myndigheder med ansvar for kreditinstitutter og investeringsselskaber

Er et forsikrings- eller genforsikringsselskab og enten et kreditinstitut som defineret i direktiv 2006/48/EØF eller et investeringsselskab som defineret i direktiv 2004/39/EF eller begge direkte eller indirekte tilknyttet hinanden, eller har de et fælles deltagende selskab, etableres der et nært samarbejde mellem de kompetente tilsynsmyndigheder og de myndigheder, der udøver tilsyn med disse andre selskaber.

Uden at det i øvrigt berører disse myndigheders respektive beføjelser, udveksler disse myndigheder alle de oplysninger, der kan lette udøvelsen af deres hverv, især i forbindelse med dette afsnit.

Artikel 253

Tavshedspligt og fortrolighed

Medlemsstaterne tillader udvekslingen af oplysninger mellem deres tilsynsmyndigheder indbyrdes og mellem deres tilsynsmyndigheder og andre myndigheder som omhandlet i artikel 249-252.

Oplysninger, der modtages inden for rammerne af koncerntilsynet, især enhver udveksling af oplysninger mellem tilsynsmyndigheder indbyrdes og mellem tilsynsmyndigheder og andre myndigheder i henhold til dette afsnit, er underlagt bestemmelserne i artikel 295.

Artikel 254

Adgang til oplysninger

1. Medlemsstaterne påser, at de fysiske og juridiske personer, der er omfattet af koncerntilsynet, og deres tilknyttede og deltagende selskaber, er i stand til at udveksle oplysninger, der kan være relevante for gennemførelsen af koncerntilsyn.
2. Medlemsstaterne foreskriver, at deres myndigheder med ansvar for koncerntilsyn skal have adgang til enhver oplysning, der er relevant for dette tilsyn, uanset arten af det pågældende selskab. Artikel 35 finder tilsvarende anvendelse.

De kompetente tilsynsmyndigheder kan kun henvende sig direkte til et selskab i en koncern for at opnå de nødvendige oplysninger, når det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.

Artikel 255

Kontrol af oplysninger

1. Medlemsstaterne påser inden for deres område, at deres tilsynsmyndigheder enten selv eller ved personer, de bemyndiger dertil, på stedet kan kontrollere de i artikel 254 omhandlede oplysninger hos:
 - a) forsikrings- eller genforsikringsselskabet, der er omfattet af koncerntilsyn
 - b) tilknyttede selskaber under dette forsikrings- eller genforsikringsselskab
 - c) moderselskaber til dette forsikrings- eller genforsikringsselskab
 - d) tilknyttede selskaber under dette forsikrings- eller genforsikringsselskabs moderselskab.
2. Når tilsynsmyndigheder i særlige tilfælde ønsker at verificere oplysningerne vedrørende et selskab, som er del af en koncern og er beliggende i en anden medlemsstat, anmoder de tilsynsmyndighederne i denne anden medlemsstat om at få verificeret oplysningerne, uanset om det pågældende selskab er tilsynspligtigt eller ej.

De myndigheder, som modtager en sådan anmodning, behandler denne inden for rammerne af deres beføjelser enten ved selv at foretage verifikation, ved at lade en auditor eller anden sagkyndig foretage denne eller ved at tillade den myndighed, der har anmodet herom, selv at foretage denne. Den koncerntilsynsførende informeres herom.

Tilsynsmyndigheden, der har fremsat anmodningen, kan, hvis den ønsker det, deltage i verifikationen, hvis den ikke selv foretager den.

Artikel 256

Rapport om koncernens solvens og finansielle situation

1. Medlemsstaterne pålægger deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller forsikringsholdingselskaber årligt at offentliggøre en rapport om solvensen og den finansielle situation på koncernniveau. Artikel 51 og 53-55 finder tilsvarende anvendelse.

2. Et deltagende forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et forsikringsholdingselskab kan, såfremt den koncerntilsynsførende giver sin godkendelse, beslutte at fremlægge en enkelt rapport om solvens og finansiell situation, der omfatter følgende:

- a) oplysninger på koncernniveau, der skal oplyses i henhold til stk. 1
- b) oplysninger om ethvert datterselskab i koncernen, der skal være individuelt identificerbare og oplyses i henhold til artikel 51 og artikel 53-55.

Inden godkendelsen gives i overensstemmelse med første afsnit, konsulterer den koncerntilsynsførende medlemmerne af tilsynskollegiet og tager behørigt hensyn til disses synspunkter og forbehold.

3. Indeholder rapporten som omhandlet i stk. 2 ikke oplysninger, som tilsynsmyndigheden, der har godkendt et datterselskab inden for koncernen, har pålagt lignende selskaber at videregive, og når denne udeladelse har væsentlig betydning, har den kompetente tilsynsmyndighed beføjelse til at pålægge det pågældende datterselskab at videregive de nødvendige supplerende oplysninger.

4. Kommissionen vedtager gennemførelsesforanstaltninger til nærmere præcisering af, hvilke oplysninger der skal offentliggøres, og hvordan de skal offentliggøres, for så vidt angår den samlede rapport om solvens og finansiell situation.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 257

Forsikringsholdingselskabers administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan

Medlemsstaterne foreskriver, at alle personer, der faktisk driver forsikringsholdingselskabet, skal opfylde de krav til egnethed og hæderlighed, der kræves for at udøve deres hverv.

Artikel 42 finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 258

Tvangsfuldbyrdelsesforanstaltninger

1. Når et forsikrings- eller genforsikringsselskab i en koncern ikke opfylder kravene som omhandlet i artikel 218-246, eller når kravene opfyldes, men solvenssituationen imidlertid er i fare for at blive kritisk, eller når de koncerninterne transaktioner eller risikokoncentrationerne udgør en fare for forsikrings- eller genforsikringsselskabernes finansielle situation, kræves det af nedenstående, at der træffes passende foranstaltninger for at genoprette situationen hurtigst muligt:

- a) den koncerntilsynsførende for så vidt angår forsikringsholdingselskabet
- b) tilsynsmyndighederne for så vidt angår forsikrings- eller genforsikringsselskaberne.

Når den koncerntilsynsførende som anført i første afsnit, litra a), ikke er en af tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringsholdingselskabet har sit hovedsæde, underretter den koncerntilsynsførende disse tilsynsmyndigheder om sine undersøgelsesresultater for at give dem mulighed for at træffe de nødvendige foranstaltninger.

Når den koncerntilsynsførende som anført i første afsnit, litra b), ikke er en af tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsselskabet har sit hovedsæde, underretter den koncerntilsynsførende disse tilsynsmyndigheder om sine undersøgelsesresultater for at give dem mulighed for at træffe de nødvendige foranstaltninger.

Medlemsstaterne fastsætter de foranstaltninger, som deres tilsynsmyndigheder kan træffe for så vidt angår forsikringsholdingselskaber, jf. dog stk. 2.

De kompetente tilsynsmyndigheder, herunder den koncerntilsynsførende, samordner om nødvendigt deres tvangsfuldbyrdsforanstaltninger.

2. Medlemsstaterne fastsætter, uden at dette i øvrigt tilsidesætter deres strafferetlige bestemmelser, at der kan iværksættes sanktioner eller andre foranstaltninger mod forsikringsholdingselskaber for overtrædelse af love og administrative bestemmelser, som er vedtaget til gennemførelse af dette afsnit, eller mod de personer, som faktisk driver disse selskaber. Tilsynsmyndighederne arbejder tæt sammen for at sikre, at disse sanktioner eller foranstaltninger fører til det tilsigtede resultat, navnlig når et forsikringsholdingselskabs hovedsæde ikke befinder sig samme sted som dets centrale administration eller hovedforretningssted.

3. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesbestemmelser for samordningen af tvangsfuldbyrdsforanstaltninger som omhandlet i stk. 1 og 2.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

Artikel 259

Rapportering fra CEIOPS

1. CEIOPS deltager årligt i en almindelig udvalgshøring i Europa-Parlamentet. Falder denne deltagelse sammen med CEIOPS' rapporteringskrav, jf. artikel 71, stk. 3, anses dette krav for at være opfyldt for så vidt angår Europa-Parlamentet ved CEIOPS' deltagelse i denne høring.

2. I forbindelse med høringen, der er omhandlet i stk. 1, rapporterer CEIOPS herunder om alle relevante og signifikante erfaringer fra tilsynsaktiviteterne og samarbejdet mellem de tilsynsførende inden for rammerne af afsnit III, og navnlig om:

- a) processen i forbindelse med udnævnelsen af den koncerntilsynsførende, antallet af koncerntilsynsførende og den geografiske spredning
- b) tilsynskollegiernes arbejde, navnlig inddragelsen af tilsynsmyndigheder og disses engagement, når de ikke er koncerntilsynsførende.

3. Med henblik på stk. 1 kan CEIOPS ligeledes rapportere om de vigtigste erfaringer fra den i artikel 248, stk. 6, omhandlede gennemgang, hvor dette er passende.

KAPITEL IV

Tredjelande

Artikel 260

Moderselskaber uden for Fællesskabet: kontrol af ækvivalens

1. De kompetente tilsynsmyndigheder kontrollerer i det i artikel 213, stk. 2, litra c), anførte tilfælde, om de forsikrings- og genforsikringselskaber, hvis moderselskab har sit hovedsæde uden for Fællesskabet, er underlagt et tilsyn, som udøves af et tredjelandts tilsynsmyndighed, og som er ækvivalent i forhold til det, der foreskrives i dette afsnit om koncerntilsyn med forsikrings- og genforsikringselskaber som omhandlet i artikel 213, stk. 2, litra a) og b).

Denne kontrol foretages af den tilsynsmyndighed, som ville være koncerntilsynsførende, hvis kriterierne i artikel 247, stk. 2, fandt anvendelse, efter anmodning fra moderselskabet eller et af de forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der har fået tilladelse i Fællesskabet, eller på eget initiativ, medmindre Kommissionen tidligere har konkluderet, at det pågældende tredjelands ordning er ækvivalent. Denne tilsynsmyndighed konsulterer i denne forbindelse de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og CEIOPS, inden der træffes afgørelse om ækvivalens.

2. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesbestemmelser, der præciserer kriterierne for vurderingen af, hvorvidt reglerne om koncerntilsyn i et tredjeland er ækvivalente i forhold til reglerne i dette afsnit. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 301, stk. 3.

3. Kommissionen kan efter at have konsulteret Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner og i overensstemmelse med proceduren i artikel 301, stk. 2, og efter at have taget højde for de kriterier, der er vedtaget i henhold til stk. 2, træffe afgørelse om, hvorvidt reglerne om koncerntilsyn i et tredjeland er ækvivalente i forhold til reglerne i dette afsnit.

Disse afgørelser skal regelmæssigt tages op til fornyet overvejelse for at tage hensyn til eventuelle ændringer i reglerne om koncerntilsyn i dette afsnit og i tredjelands og alle andre regelændringer, der kan få indflydelse på afgørelsen om ækvivalens.

Når Kommissionen træffer en afgørelse i overensstemmelse med første afsnit for så vidt angår et tredjeland, betragtes denne afgørelse som endelig i forbindelse med kontrollen i stk. 1.

Artikel 261

Moderselskaber uden for Fællesskabet: ækvivalens

1. Når der forefindes ækvivalent tilsyn som omhandlet i artikel 260 forlader medlemsstaterne sig i overensstemmelse med stk. 2 på det ækvivalente koncerntilsyn, der udøves af tilsynsmyndighederne i tredjelandet.
2. Artikel 247-258 finder tilsvarende anvendelse på samarbejdet med tilsynsmyndigheder i tredjelands.

Artikel 262

Moderselskaber uden for Fællesskabet: manglende ækvivalens

1. Når der ikke forefindes ækvivalent tilsyn som omhandlet i artikel 260, anvender medlemsstaterne enten artikel 218-258 analogt over for forsikrings- og genforsikringsselskaberne, dog undtagen artikel 236-243, eller en af metoderne i stk. 2.

De generelle principper og metoder i artikel 218-258 finder anvendelse på forsikringsholdingselskaber og tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskaber.

Udelukkende med henblik på beregning af koncernsolvensen behandles moderselskabet som et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af samme regler som i afsnit I, kapitel VI, afdeling 3, underafdeling 1, 2 og 3, for så vidt angår anerkendt egenkapital til dækning af solvenskapitalkravet og et af følgende:

- a) et solvenskapitalkrav, der fastsættes i overensstemmelse med principperne i artikel 226, når det drejer sig et forsikringsholdingselskab
- b) et solvenskapitalkrav, der fastsættes i overensstemmelse med principperne i artikel 227, når det drejer sig et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab.

2. Medlemsstaterne giver deres tilsynsmyndigheder mulighed for at anvende andre metoder, der sikrer passende tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskab i en koncern. Disse metoder skal godkendes af den koncerntilsynsførende efter konsultation af de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder.

Tilsynsmyndighederne kan især kræve, at der etableres et forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde i Fællesskabet, og anvende dette afsnit på forsikrings- og genforsikringsselskaber i den koncern, som har dette forsikringsholdingselskab som moderselskab.

De valgte metoder skal gøre det muligt at nå målsætningerne med hensyn til koncerntilsyn som defineret i dette afsnit og skal meddeles til de øvrige kompetente tilsynsmyndigheder og Kommissionen.

Artikel 263

Moderselskaber uden for Fællesskabet: niveauer

Når moderselskabet som omhandlet i artikel 260 selv er et datterselskab under et forsikringsholdingselskab, der har sit hovedsæde uden for Fællesskabet, eller under et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab, anvender medlemsstaterne udelukkende kontrollen som omhandlet i artikel 260 over for det endelige moderselskab, der er et tredjelandsforsikringsholdingselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab.

Medlemsstaterne giver imidlertid deres tilsynsmyndigheder mulighed for i mangel af ækvivalent tilsyn som omhandlet i artikel 260 at beslutte at foretage en ny kontrol på et lavere niveau, når der forefindes et moderselskab for forsikrings- eller genforsikringsselskaber, uanset om det drejer sig om et tredjelandsforsikringsholdingselskab eller et tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskab.

I så fald begrundes tilsynsmyndigheden som omhandlet i artikel 260, stk. 1, andet afsnit, sin afgørelse over for koncernen.

Artikel 262 finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 264

Samarbejde med tredjelandes tilsynsmyndigheder

1. Kommissionen kan fremsætte forslag for Rådet om at indlede forhandlinger med et eller flere tredjelande om aftaler vedrørende de nærmere vilkår for, hvordan tilsynet skal udøves på:

- a) forsikrings- eller genforsikringsselskaber, der som deltagende selskaber har selskaber som omhandlet i artikel 213 med hovedsæde i et tredjeland, og
- b) tredjelandsforsikrings- eller genforsikringsselskaber, der som deltagende selskaber har selskaber som omhandlet i artikel 213 med hovedsæde i Fællesskabet.

2. De i stk. 1 omhandlede aftaler skal navnlig sikre:

- a) at medlemsstaternes tilsynsmyndigheder er i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber, der har deres hovedsæde i Fællesskabet, og som har datterselskaber eller besidder kapitalinteresser i selskaber uden for Fællesskabet, og
- b) at tredjelandes tilsynsmyndigheder er i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsyn med tredjelandsforsikrings- og genforsikringsselskaber, der har deres hovedsæde på deres område, og som har datterselskaber eller besidder kapitalinteresser i selskaber i en eller flere medlemsstater.

3. Kommissionen undersøger, bistået af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner, resultatet af de i stk. 1 omhandlede forhandlinger, jf. dog artikel 391, stk. 1 og 2, i traktaten.

KAPITEL V

Blandede forsikringsholdingselskaber

Artikel 265

Koncerninterne transaktioner

1. Medlemsstaterne påser, når moderselskabet for et eller flere forsikrings- eller genforsikringsselskaber er et blandet forsikringsholdingselskab, at tilsynsmyndighederne med ansvar for tilsynet med disse forsikrings- eller genforsikringsselskab udøver generelt tilsyn med transaktioner mellem disse forsikrings- eller genforsikringsselskab og det blendede forsikringsholdingselskab og dets tilknyttede selskaber.
2. Artikel 245, 249-255 og 258 finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 266

Samarbejde med tredjelande

Hvad angår samarbejdet med tredjelande finder artikel 264 tilsvarende anvendelse.

AFSNIT IV

SANERING OG LIKVIDATION AF FORSIKRINGSSELSKABER

KAPITEL I

Anvendelsesområde og definitioner

Artikel 267

Anvendelsesområde for dette afsnit

Dette afsnit finder anvendelse på saneringsforanstaltninger for og likvidation af:

- a) forsikringsselskaber
- b) de på Fællesskabets område beliggende filialer af tredjelandsforsikringsselskaber.

Artikel 268

Definitioner

1. I dette afsnit forstås ved:
 - a) »kompetente myndigheder«: de administrative eller retslige myndigheder i medlemsstaterne, som er kompetente med hensyn til saneringsforanstaltninger eller likvidation
 - b) »filial«: en permanent tilstedeværelse på en anden medlemsstats område end hjemlandets af et forsikringsselskab, som udøver forsikringsvirksomhed
 - c) »saneringsforanstaltninger«: foranstaltninger, som indebærer indgriben fra de kompetente myndigheds side, som har til formål at bevare eller genoprette et forsikringsselskabs finansielle situation, og som berører andre parter end selve forsikringsselskabets bestående rettigheder, herunder, men ikke begrænset til, foranstaltninger, som indebærer mulighed for betalingsstandsning, udsættelse af tvangsfuldbyrdesforanstaltninger eller nedbringelse af fordringerne

- d) »likvidation«: en kollektiv procedure, som medfører, at et forsikringssselskabs aktiver realiseres, og at provenuet heraf i givet fald udloddes blandt kreditorerne, selskabsdeltagerne eller medlemmerne, og som nødvendigvis indebærer en eller anden form for indgriben fra de kompetente myndigheder, herunder afslutning af den kollektive procedure med en tvangsakkord eller en anden tilsvarende foranstaltning, uanset om den er baseret på insolvens, og uanset om den er frivillig eller tvungen
- e) »administrator«: enhver person eller ethvert organ, som er udpeget af de kompetente myndigheder med henblik på at administrere saneringsforanstaltninger
- f) »likvidator«: en person eller ethvert organ, som er udpeget af de kompetente myndigheder eller af et forsikringssselskabs vedtægtsmæssige organer med henblik på at administrere likvidationer
- g) »forsikringskrav«: et beløb, som et forsikringssselskab skylder forsikrede, forsikringstagere, begunstigede eller enhver skadelidt, der har mulighed for at rejse krav direkte mod forsikringssselskabet, og som følger af en forsikringsaftale eller en transaktion som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b) og c), i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed, herunder et beløb, som er hensat til disse personer, når det skyldige beløb ikke kan opgøres på grund af ukendte faktorer.

Den præmie, som et forsikringssselskab skylder som følge af, at den i første afsnit, litra g), nævnte forsikringsaftale eller transaktion ikke er blevet indgået eller er blevet annulleret i overensstemmelse med den lov, der finder anvendelse på en sådan aftale eller transaktion, inden indledningen af likvidationen, betragtes også som et forsikringskrav.

2. Med henblik på anvendelsen af dette afsnit på saneringsforanstaltninger og likvidationer i forbindelse med de i medlemsstaterne beliggende filialer af tredjelandsforsikringssselskaber forstås ved:

- a) »hjemland«: den medlemsstat, hvor filialen har fået sin tilladelse i overensstemmelse med artikel 145-149
- b) »tilsynsmyndigheder«: tilsynsmyndighederne i hjemlandet
- c) »kompetente myndigheder«: de kompetente myndigheder i hjemlandet.

KAPITEL II

Saneringsforanstaltninger

Artikel 269

Vedtagelse af saneringsforanstaltninger Lovgivning, der finder anvendelse

1. Kun hjemlandets kompetente myndigheder kan træffe afgørelse om saneringsforanstaltninger for et forsikringssselskab, herunder for dets filialer.
2. Saneringsforanstaltninger udelukker ikke, at der indledes likvidation i hjemlandet.
3. Saneringsforanstaltninger er underlagt hjemlandets love og administrative bestemmelser og procedurer, medmindre andet er fastsat i artikel 285-292.
4. Saneringsforanstaltninger truffet i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning har uden videre fuld retsvirkning i hele Fællesskabet, også over for tredjepart i andre medlemsstater, uanset om de andre medlemsstaters lovgivning ikke indeholder bestemmelser om sådanne saneringsforanstaltninger eller, alternativt, at betingelserne for at anvende dem ikke er opfyldt.
5. Saneringsforanstaltninger har retsvirkning i hele Fællesskabet, så snart de har retsvirkning i hjemlandet.

Artikel 270

Underretning af tilsynsmyndighederne

De kompetente myndigheder i hjemlandet underretter straks tilsynsmyndighederne i hjemlandet om enhver afgørelse om saneringsforanstaltninger, om muligt inden de vedtager sådanne foranstaltninger og ellers umiddelbart derefter.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet underretter straks tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater om afgørelsen om at vedtage saneringsforanstaltninger, herunder om de mulige konkrete følger af de pågældende foranstaltninger.

Artikel 271

Offentliggørelse af afgørelser om saneringsforanstaltninger

1. Såfremt det i hjemlandet er muligt at anke afgørelsen om saneringsforanstaltninger, skal hjemlandets kompetente myndigheder, administrator eller enhver anden person, som i hjemlandet er bemyndiget dertil, offentliggøre afgørelsen om indledning af en saneringsforanstaltning i overensstemmelse med de procedurer for offentliggørelse, som gælder i hjemlandet, og desuden snarest muligt offentliggøre et uddrag af det dokument, hvori saneringsforanstaltningen er hjemlet, i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater, som er blevet underrettet om afgørelsen om indledning af en saneringsforanstaltning, jf. artikel 270, kan sikre, at en sådan afgørelse offentliggøres på deres område på en måde, de finder passende.

2. Offentliggørelsen i henhold til stk. 1 skal indeholde oplysninger om hjemlandets kompetente myndighed, hvilken lovgivning der finder anvendelse, jf. artikel 269, stk. 3, og i givet fald den udpegede likvidator. Offentliggørelsen skal finde sted på det eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor oplysningerne offentliggøres.

3. Saneringsforanstaltningerne træder i kraft uden hensyn til bestemmelserne om offentliggørelse i stk. 1 og 2 og har fuld retsvirkning over for kreditorerne, medmindre de kompetente myndigheder i hjemlandet eller den dér gældende lov fastsætter andet.

4. Stk. 1, 2 og 3 finder ikke anvendelse, når saneringsforanstaltningerne udelukkende berører rettigheder, som tilhører et forsikringsselskabs aktionærer, medlemmer eller ansatte i deres egenskab heraf, medmindre andet er fastsat i den lovgivning, som finder anvendelse på saneringsforanstaltningerne.

De kompetente myndigheder fastsætter, hvorledes de i første afsnit nævnte parter skal underrettes i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse.

Artikel 272

Underretning af kendte kreditorer Ret til at anmelde fordringer

1. Kræver hjemlandets lovgivning, at en fordring skal anmeldes for at blive anerkendt, eller foreskriver den, at kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i denne medlemsstat skal underrettes om en saneringsforanstaltning, underretter hjemlandets kompetente myndigheder eller administratoren ligeledes de kendte kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 281 og artikel 283, stk. 1.

2. Giver hjemlandets lovgivning kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i denne medlemsstat ret til at anmelde deres fordringer eller indgive bemærkninger til fordringerne,

nyder kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat samme rettighed i overensstemmelse med artikel 282 og artikel 283, stk. 2.

KAPITEL III

Likvidation

Artikel 273

Indledning af likvidation Underretning af tilsynsmyndighederne

1. Kun de kompetente myndigheder i hjemlandet kan træffe afgørelse om indledning af likvidation af et forsikringsselskab, herunder dets filialer i andre medlemsstater. En sådan afgørelse kan træffes, uden at der eller efter at der er vedtaget saneringsforanstaltninger.
2. En afgørelse om indledning af likvidation af et forsikringsselskab, herunder dets filialer i andre medlemsstater, vedtaget i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning anerkendes uden videre i hele Fællesskabet og får retsvirkning dér, så snart den får retsvirkning i den medlemsstat, hvor likvidationen indledes.
3. De kompetente myndigheder i hjemlandet underretter straks hjemlandets tilsynsmyndigheder om afgørelsen om at indlede likvidation, om muligt inden den indledes og ellers umiddelbart derefter.

Tilsynsmyndighederne i hjemlandet underretter straks tilsynsmyndighederne i de øvrige medlemsstater om afgørelsen om at indlede likvidation, herunder de mulige konkrete følger af den pågældende likvidation.

Artikel 274

Lovvalg

1. Afgørelsen om at indlede likvidation af et forsikringsselskab, likvidationsbehandlingen og dennes retsvirkninger er underlagt hjemlandets lovgivning, medmindre andet er fastsat i artikel 285-292.
2. Hjemlandets lovgivning fastlægger mindst følgende:
 - a) hvilke aktiver der indgår i boet, og hvordan der skal forholdes med hensyn til aktiver, som er erhvervet af forsikringsselskabet efter indledningen af likvidationen
 - b) forsikringsselskabets og likvidators respektive beføjelser
 - c) på hvilke betingelser der kan foretages gyldig modregning
 - d) likvidationens følger for løbende aftaler, som forsikringsselskabet er part i
 - e) likvidationens følger for søgsmål, som enkeltstående kreditorer har indledt, bortset fra verserende retssager som omhandlet i artikel 292
 - f) de fordringer, der skal anmeldes i forsikringsselskabets bo, og hvordan der skal forholdes med hensyn til fordringer, som er opstået efter indledningen af likvidationen
 - g) reglerne for anmeldelse, prøvelse og anerkendelse af fordringer
 - h) reglerne for udlodning af provenuet ved realisation af aktiverne, rangordenen, samt hvilke rettigheder de kreditorer har, som har opnået delvis fyldestgørelse efter indledningen af likvidationen på grundlag af en tinglig rettighed eller ved modregning
 - i) betingelserne for og virkningerne af afslutningen af likvidationen, navnlig ved tvangsakkord
 - j) kreditorers rettigheder efter afslutningen af likvidationen
 - k) hvilken part der skal betale omkostninger og udgifter i forbindelse med likvidationen, og

- l) reglerne for nullitet, omstødelse eller anfægtelse af retshandler, som er til skade for samtlige kreditorer.

Artikel 275

Behandling af forsikringskrav

1. Medlemsstaterne påser, at forsikringskrav har forrang for andre fordringer mod forsikringselskabet på en eller begge af følgende måder:
 - a) med hensyn til aktiver, som medgår til dækning af forsikringsmæssige hensættelser, skal forsikringskrav have absolut forrang for alle andre fordringer mod forsikringselskabet, eller
 - b) med hensyn til alle forsikringselskabets aktiver skal forsikringskrav have forrang for alle andre fordringer mod forsikringselskabet, idet de eneste mulige undtagelser herfra er:
 - i) fordringer fra arbejdstagere, som følger af arbejdsaftaler og arbejdsforhold
 - ii) skattekrav fra offentlige organer
 - iii) fordringer fra sociale sikringsordninger
 - iv) fordringer vedrørende aktiver, som er omfattet af en tinglig rettighed.
2. Medlemsstaterne kan foreskrive, at alle eller en del af de udgifter, der er opstået i forbindelse med likvidationsproceduren som fastsat i deres nationale lovgivning, får forrang for forsikringskrav, jf. dog stk. 1.
3. Medlemsstater, som har valgt metoden i stk. 1, litra a), kræver, at forsikringselskaberne udarbejder og ajourfører et særligt register i overensstemmelse med artikel 276.

Artikel 276

Særligt register

1. Et forsikringselskab skal på sit hovedsæde føre et særligt register over de aktiver, som modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser, der er beregnet og placeret i overensstemmelse med hjemlandets lovgivning.
2. Udøver et forsikringselskab både livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed, skal selskabet på sit hovedsæde føre et særskilt register for hver af de pågældende forsikringskategorier.

Når en medlemsstat tillader forsikringselskaber at drive livsforsikringsvirksomhed og dække de risici, som er opført under forsikringsklasse 1 og 2 i del A i bilag I, kan den dog fastsætte, at disse selskaber kun skal føre ét register, som er fælles for alle deres aktiviteter.
3. De samlede opførte aktiver — værdiansat i overensstemmelse med lovgivningen i hjemlandet — skal til enhver tid mindst svare til størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser.
4. Dersom et aktiv, som er opført i registret, behæftes med en tinglig rettighed til fordel for en kreditor eller en tredjepart, således at en del af dette aktiv ikke er disponibelt til dækning af forpligtelserne, anføres dette i registeret, og det ikke-disponible beløb medregnes ikke i det i stk. 3 nævnte samlede beløb.
5. Behandlingen af et aktiv i tilfælde af likvidation af forsikringselskabet for så vidt angår metoden i artikel 275, stk. 1, litra a), afgøres i henhold til hjemlandets lovgivning, undtagen i de tilfælde, hvor artikel 286, 287 eller 288 finder anvendelse på dette aktiv, dersom:

- a) det aktiv, der anvendes til at dække forsikringsmæssige hensættelser, er behæftet med en tinglig rettighed til fordel for en kreditor eller en tredjepart uden at opfylde betingelserne i stk. 4
 - b) et sådant aktiv er behæftet med et ejendomsforbehold til fordel for en kreditor eller en tredjepart, eller
 - c) en kreditor har ret til at kræve sin fordring modregnet i forsikringsselskabets fordring.
6. Er der først indledt en likvidation, kan sammensætningen af de aktiver, der er opført i registeret i overensstemmelse med stk. 1-5, ikke ændres, og der kan heller ikke foretages ændringer i registrene, bortset fra rettelser af rene skrivefejl eller lignende, undtagen med den kompetente myndigheds godkendelse.
- Dog skal likvidatorerne til de pågældende aktiver medregne provenuet heraf og værdien af rene præmieindtægter, der er blevet opkrævet inden for den pågældende forsikringsklasse mellem indledningen af likvidationen og tidspunktet for betalingen af forsikringskravet, eller indtil en eventuel overdragelse af forsikringsporteføljen har fundet sted.
7. Er provenuet af de realiserede aktiver mindre end den værdi, hvortil de er opført i registrene, skal likvidatorerne begrunde dette over for hjemlandenes tilsynsmyndigheder.

Artikel 277

Subrogation til en garantifond

Hjemlandet kan bestemme, at når en garantifond, som er oprettet i hjemlandet, er indtrådt i forsikringskreditorens rettigheder, kan denne fonds fordringer ikke være omfattet af bestemmelserne i artikel 275, stk. 1.

Artikel 278

Privilegerede krav knyttet til aktiver

De medlemsstater, som vælger metoden i artikel 275, stk. 1, litra b), forlanger af ethvert forsikringsselskab, at de sikrer, at fordringer, som kan have forrang for forsikringskrav i henhold til artikel 275, stk. 1, litra b), og som er registreret i forsikringsselskabets regnskaber, til enhver tid og uafhængigt af en eventuel likvidation modsvares af aktiver.

Artikel 279

Inddragelse af tilladelsen

1. Når der er truffet afgørelse om at indlede likvidation af et forsikringsselskab, inddrages selskabets tilladelse efter proceduren i artikel 144, undtagen i det omfang, det er nødvendigt for udøvelsen af de i stk. 2 omhandlede aktiviteter.
2. Likvidator eller enhver anden person, som er udpeget af de kompetente myndigheder, kan uanset inddragelsen af tilladelsen, jf. stk. 1, fortsætte med at udøve visse af forsikringsselskabets aktiviteter, såfremt dette er nødvendigt eller hensigtsmæssigt af hensyn til likvidationen.

Hjemlandet kan bestemme, at udførelsen af disse aktiviteter kræver samtykke fra og skal foregå under kontrol af tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

Artikel 280

Offentliggørelse af afgørelser om likvidation

1. Den kompetente myndighed, likvidator eller enhver person, som er udpeget hertil af den kompetente myndighed, skal offentliggøre afgørelsen om indledning af likvidationen i overensstemmelse med de procedurer for offentliggørelse, som gælder i hjemlandet, og også offentliggøre et uddrag af likvidationsafgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Tilsynsmyndighederne i alle andre medlemsstater, som er blevet underrettet om afgørelsen om indledning af likvidationen, jf. artikel 273, stk. 3, kan sikre, at en sådan afgørelse offentliggøres på deres område på en måde, de finder passende.

2. Den i stk. 1 nævnte offentliggørelse skal indeholde oplysninger om hjemlandets kompetente myndighed, hvilken lovgivning der finder anvendelse, og hvilken likvidator der er udpeget. Offentliggørelsen skal finde sted på det eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor oplysningerne offentliggøres.

Artikel 281

Underretning af kendte kreditorer

1. Når en likvidation er indledt, underretter hjemlandets kompetente myndigheder, likvidator eller enhver person, som er udpeget hertil af de kompetente myndigheder, straks og individuelt ved en skriftlig meddelelse alle kendte kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat.

2. Den i stk. 1 omhandlede underretning skal omfatte frister, der skal overholdes, sanktionerne i tilknytning til disse frister, hvilket organ eller hvilken myndighed der har beføjelse til at modtage anmeldelse af fordringer eller bemærkninger vedrørende fordringer og andre foranstaltninger.

Det skal ligeledes fremgå af meddelelsen, om kreditorer med privilegerede fordringer eller tinglig sikkerhed skal anmelde deres fordring.

Når det drejer sig om forsikringskrav, skal meddelelsen endvidere oplyse om likvidationens generelle følger for forsikringsaftalerne, herunder især, på hvilken dato forsikringsaftalerne eller transaktionerne ophører med at have virkning, og de forsikredes rettigheder og pligter med hensyn til forsikringsaftalen eller transaktionen.

Artikel 282

Ret til at anmelde fordringer

1. Kreditorer, herunder medlemsstaternes offentlige myndigheder, med sædvanlig bopæl, hjemsted eller hovedsæde i en anden medlemsstat end hjemlandet har ret til at anmelde deres fordringer eller indgive skriftlige bemærkninger til fordringerne.

2. Fordringer fra alle de i stk. 1 nævnte kreditorer behandles på samme måde og med samme rangorden som tilsvarende fordringer, som kan anmeldes af kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i hjemlandet. De kompetente myndigheder handler derfor uden forskelsbehandling på fællesskabsplan.

3. Bortset fra de tilfælde, hvor hjemlandets lov tillader andet, skal kreditor indsende en genpart af eventuel dokumentation til den kompetente myndighed og anføre følgende:

- a) fordringens art og størrelse
- b) hvornår fordringen er opstået
- c) om det påberåbes, at der er tale om en privilegeret fordring, en tinglig sikkerhed eller et ejendomsforbehold

d) eventuelt hvilke formuegenstande denne sikkerhed omfatter.

Det er ikke nødvendigt at anføre den forrang, som er indrømmet forsikringskrav i henhold til artikel 275.

Artikel 283

Sprog og form

1. Underretningen i den i artikel 281, stk. 1, omhandlede meddelelse skal finde sted på det eller et af de officielle sprog i hjemlandet.

Til dette formål benyttes en formular med en af følgende overskrifter på alle Den Europæiske Unions officielle sprog:

- a) »Opfordring til anmeldelse af fordringer. Angivne frister skal overholdes« eller
- b) når der efter hjemlandets lovgivning skal indgives bemærkninger til fordringerne, »Opfordring til at indgive bemærkninger til en fordring. Angivne frister skal overholdes«.

Har en kendt kreditor et forsikringskrav, skal underretningen i den i artikel 281, stk. 1, omhandlede meddelelse dog gives på det eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor kreditors sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende.

2. Kreditorer hvis sædvanlige bopæl, hjemsted eller hovedsæde er beliggende i en anden medlemsstat end hjemlandet, kan anmelde deres fordringer eller indgive deres bemærkninger til fordringerne på det eller et af de officielle sprog i denne medlemsstat.

I så fald skal dog henholdsvis anmeldelsen af fordringen eller indgivelsen af bemærkninger til fordringen være forsynet med overskriften »Anmeldelse af fordring« eller »Indgivelse af bemærkninger til en fordring« på det eller et af de officielle sprog i hjemlandet.

Artikel 284

Regelmæssig underretning af kreditorer

1. Likvidatorerne underretter regelmæssigt og i en passende form kreditorerne om likvidationens forløb.
2. Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder kan anmode hjemlandets tilsynsmyndigheder om at blive underrettet om likvidationens forløb.

KAPITEL IV

Fælles bestemmelser

Artikel 285

Virkninger for visse aftaler og rettigheder

Uanset artikel 269 og 274 afgøres virkningerne af en saneringsforanstaltning eller af indledning af en likvidation som følger:

- a) ved arbejdsaftaler og arbejdsforhold udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse på arbejdsaftalen eller arbejdsforholdet
- b) ved aftaler, som giver brugs- eller købsret til fast ejendom, udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende, og
- c) ved forsikringsselskabets rettigheder til fast ejendom, et skib eller et luftfartøj, som kræves noteret i et offentligt register, udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, under hvis myndighed registeret føres.

*Artikel 286***Tredjeparts tinglige rettigheder**

1. Indledning af saneringsforanstaltninger eller af en likvidation berører ikke en kreditors eller en tredjeparts tinglige ret til fysiske eller immaterielle formuegenstande, løsøre eller fast ejendom — såvel specifikke aktiver som en række uspecificerede aktiver under ét med varierende sammensætning — som tilhører forsikringselskabet, og som på tidspunktet for likvidationens indledning befinder sig på en anden medlemsstats område.
2. Rettigheder efter stk. 1 omfatter mindst:
 - a) retten til at realisere aktivet eller lade det realisere og til at lade sig fyldestgøre af proventet eller udbyttet heraf, navnlig ved pant, herunder pant i fast ejendom
 - b) eneretten til at inddrive en fordring, navnlig en ret sikret ved pant i fordringen eller ved overdragelse til sikkerhed
 - c) retten til at forlange aktivet udleveret eller kræve erstatning af enhver, som besidder eller anvender det mod rettighedshaverens vilje
 - d) retten til at oppebære afkastet af et aktiv.
3. Retten til at opnå en tinglig rettighed som nævnt i stk. 1, som er noteret i et offentligt register og kan gøres gældende over for tredjepart, sidestilles med en tinglig rettighed.
4. Stk. 1 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l).

*Artikel 287***Ejendomsforbehold**

1. Indledning af saneringsforanstaltninger for eller likvidation af et forsikringselskab, som køber et aktiv, berører ikke en sælgers rettigheder, som bygger på et ejendomsforbehold, når genstanden på tidspunktet for behandlingens indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor behandlingen er indledt.
2. Indledning af saneringsforanstaltninger for eller likvidation af et forsikringselskab, som sælger et aktiv, efter levering af aktivet berettiger ikke til ophævelse eller annullering af salget og forhindrer ikke køberen i at erhverve ejendomsretten til det solgte aktiv, når dette på tidspunktet for behandlingens indledning befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor behandlingen er indledt.
3. Stk. 1 og 2 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l).

*Artikel 288***Modregning**

1. Indledning af saneringsforanstaltninger eller af en likvidation berører ikke en kreditors ret til at kræve sin fordring modregnet i forsikringselskabets fordring, når den lovgivning, der gælder for forsikringselskabets fordring, tillader en sådan modregning.
2. Stk. 1 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l).

Artikel 289

Regulerede markeder

1. Virkningerne af en saneringsforanstaltning eller af indledning af en likvidation for de rettigheder og forpligtelser, som henholdsvis tilkommer og påhviler deltagerne i et reguleret marked, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse på det pågældende marked, jf. dog artikel 286.
2. Stk. 1 udelukker ikke søgsmål om nullitet, omstødelse eller anfægtelighed som omhandlet i artikel 274, stk. 2, litra l), af betalinger eller transaktioner i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på det pågældende marked.

Artikel 290

Handlinger, som kan skade kreditorerne

Artikel 274, stk. 2, litra l), finder ikke anvendelse, når den, der har nydt godt af en handling, som er til skade for alle kreditorerne, kan godtgøre, at denne handling er undergivet lovgivningen i en anden medlemsstat end hjemlandet, og at denne lovgivning i det pågældende tilfælde ikke åbner nogen mulighed for at anfægte denne handling.

Artikel 291

Beskyttelse af erhvervende tredjepart

Følgende lovgivning finder anvendelse, når et forsikringssselskab ved en retshandel indgået efter vedtagelsen af en saneringsforanstaltning eller indledningen af en likvidation mod modydelse afhænder:

- a) ved fast ejendom: lovgivningen i den medlemsstat, hvor den faste ejendom er beliggende
- b) ved skibe eller luftfartøjer, som kræves noteret i et offentligt register: lovgivningen i den medlemsstat, under hvis myndighed registret føres
- c) ved værdipapirer eller andre papirer, hvis eksistens eller overførsel forudsætter notering i et register eller på en konto, der er reguleret ved lov, eller som er placeret i en værdipapircentral, der er reguleret af en medlemsstats lovgivning: lovgivningen i den medlemsstat, under hvis myndighed registret, kontoen eller værdipapircentralen føres eller administreres.

Artikel 292

Verserende retssager

Virkningerne af en saneringsforanstaltning eller en likvidation for en verserende retssag om et aktiv eller en rettighed i massen, afgøres udelukkende efter lovgivningen i den medlemsstat, hvor retssagen verserer.

Artikel 293

Administratorer og likvidatorer

1. Udpegelsen af en administrator eller likvidator godtgøres ved en bekræftet genpart af den afgørelse, hvorved den pågældende er udpeget, eller ved enhver anden attest udstedt af hjemlandets kompetente myndigheder.

Den medlemsstat, i hvilken administratoren eller likvidatoren ønsker at handle, kan forlange en oversættelse til det eller et af de officielle sprog i den pågældende medlemsstat. Der stilles ikke krav om en formel bekræftelse af denne oversættelse eller andre lignende formaliteter.

2. Administratorer og likvidatorer kan på samtlige medlemsstaters område udøve alle de beføjelser, de kan udøve på hjemlandets område.

Desuden kan der efter hjemlandets lovgivning udpeges personer til at bistå eller repræsentere administratorerne og likvidatorerne under saneringsforanstaltningen eller likvidationen, især i værtslandene og specielt med henblik på at afhjælpe de vanskeligheder, som kreditorer måtte støde på i disse lande.

3. Ved udøvelsen af deres beføjelser i henhold til hjemlandets lovgivning skal administratorer eller likvidatorer overholde lovgivningen i de medlemsstater, i hvilke de ønsker at handle, især for så vidt angår bestemmelserne om realisering af formuegenstande og underretning af ansatte.

Disse beføjelser omfatter ikke anvendelse af tvangsmidler eller retten til at afgøre voldgiftsspørgsmål eller bilægge tvister.

Artikel 294

Notering i offentligt register

1. Administrator, likvidator eller enhver anden myndighed eller person med den behørig bemyndigelse i hjemlandet kan anmode om at få en saneringsforanstaltning eller afgørelsen om indledning af en likvidation noteret i ethvert relevant offentligt register, som føres i de øvrige medlemsstater.

Foreskriver en medlemsstat obligatorisk notering, træffer den i første afsnit omhandlede myndighed eller person de nødvendige foranstaltninger til, at tinglysningen eller registreringen kan finde sted.

2. Omkostningerne i forbindelse med notering betragtes som procedureomkostninger.

Artikel 295

Tavshedspligt

Alle, som modtager eller giver oplysninger som led i de i artikel 270, 273 og 296 fastlagte procedurer, er underlagt bestemmelserne om tavshedspligt som fastlagt i artikel 64-69, dog med undtagelse af de retslige myndigheder, som er omfattet af de gældende nationale bestemmelser.

Artikel 296

Behandling af filialer af tredjelandsforsikringselskaber

Når et tredjelandsforsikringselskab har filialer i mere end én medlemsstat, behandles hver filial individuelt med hensyn til anvendelsen af dette afsnit.

De kompetente myndigheder og tilsynsmyndighederne i disse medlemsstater bestræber sig på at samordne deres aktioner.

Alle administratorer og likvidatorer bestræber sig ligeledes på at samordne deres aktioner.

AFSNIT V

ANDRE BESTEMMELSER

Artikel 297

Ret til domstolsprøvelse

Medlemsstaterne påser, at alle afgørelser, der træffes over for et forsikrings- eller genforsikringsselskab i henhold til de love og administrative bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af dette direktiv, kan gøres til genstand for domstolsprøvelse.

Artikel 298

Samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen

1. Medlemsstaterne samarbejder med hinanden med henblik på at lette tilsynet med forsikrings- og genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet og anvendelsen af dette direktiv.
2. Kommissionen og medlemsstaternes tilsynsmyndigheder arbejder snævert sammen med henblik på at lette tilsynet med forsikrings- og genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet og undersøge de vanskeligheder, der måtte opstå ved anvendelsen af dette direktiv.
3. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv.

Kommissionen og tilsynsmyndighederne i de pågældende medlemsstater gennemgår disse problemer så hurtigt som muligt for at finde en hensigtsmæssig løsning.

Artikel 299

Euro

Hver gang der i dette direktiv henvises til euroen, er den modværdi i national valuta, som skal tages i betragtning fra den 31. december hvert år, modværdien på den sidste dag i oktober samme år, på hvilken der foreligger modværdier af euro i alle Fællesskabets valutaer.

Artikel 300

Revision af beløb udtrykt i euro

Beløb udtrykt i euro i dette direktiv revideres hvert femte år ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentuelle ændring i samtlige medlemsstaters almindelige harmoniserede forbrugerprisindeks, som offentliggøres af Eurostat, med start den 31. oktober 2012 indtil revisionstidspunktet, og rundes op til et multiplum af 100 000 EUR.

Er ændringen siden sidste revision mindre end 5 %, revideres beløbene ikke.

Kommissionen offentliggør de således reviderede beløb i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Medlemsstaterne gennemfører de reviderede beløb senest 12 måneder efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 301

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.
3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7, i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

*Artikel 302***Underretninger foretaget, inden de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme artikel 57-63 sættes i kraft**

Den vurderingsprocedure, der anvendes i forbindelse med påtænkte erhvervelser, som der i henhold til artikel 57 er givet underretning om til de kompetente myndigheder, inden de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme artikel 57-63 sættes i kraft, gennemføres efter gældende national lovgivning i medlemsstaterne på tidspunktet for underretningen.

*Artikel 303***Ændringer til direktiv 2003/41/EF**

Direktiv 2003/41/EF ændres således:

1) Artikel 17, stk. 2, affattes således:

»2. Ved beregning af mindstebeløbet for disse yderligere aktiver finder reglerne i artikel 17a-17d anvendelse.«.

2) Følgende artikler indsættes:

*»Artikel 17a***Faktisk solvensmargen**

1. Hver medlemsstat pålægger de i artikel 17, stk. 1, omhandlede pensionskasser, som er beliggende på dens område, til enhver tid at råde over en i forhold til dens samlede virksomhed tilstrækkelig faktisk solvensmargen, der mindst svarer til kravene i dette direktiv.

2. Den faktiske solvensmargen består af pensionskassens formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier, herunder bl.a.:

a) de indbetalte kapitalandele, eller hvis pensionskassen er et gensidigt selskab, den effektive garantikapital samt alle konti tilhørende medlemmerne af det gensidige selskab, der opfylder følgende kriterier:

i) vedtægterne skal fastsætte, at betalinger fra disse konti til medlemmerne af det gensidige selskab kun kan foretages, hvis den faktiske solvensmargen ikke herved falder under det krævede niveau, eller hvis hele selskabets øvrige gæld efter selskabets opløsning er afviklet

ii) vedtægterne skal fastsætte, for så vidt angår de i nr. i) omhandlede betalinger, når disse sker af andre årsager end individuelle medlemsophør i det gensidige selskab, at de kompetente myndigheder underrettes herom mindst en måned i forvejen, og at de inden for denne frist kan forbyde betalingen, og

iii) de relevante bestemmelser i vedtægterne kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvending mod ændringen, jf. dog kriterierne i nr. i) og ii)

b) lovmæssige og frie reserver, der ikke modsvarer forpligtelser, og

c) det udbytte eller tab efter fradrag af dividende, der skal betales

d) i det omfang national lovgivning tillader det: de bonusreserver, der er opført på balancen, for så vidt de kan anvendes til dækning af eventuelle tab og ikke er afsat til udlodning til medlemmer og begunstigede.

Den faktiske solvensmargen reduceres med pensionskassens direkte besiddelse af egne aktier.

3. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at den faktiske solvensmargen også kan udgøres af:

a) kumulative præferenceaktier og ansvarlig indskudskapital op til 50 % af det mindste af beløbene for den faktiske solvensmargen og for den obligatoriske solvensmargen, hvoraf ansvarlig indskudskapital med fast løbetid eller kumulative præferenceaktier med fast løbetid højst må udgøre 25 %, forudsat at der i tilfælde af pensionskassens konkurs eller likvidation findes bindende aftaler om, at ansvarlig indskudskapital eller præferenceaktier efterstilles alle andre fordringer og først fyldestgøres, når al anden udestående gæld er betalt

b) værdipapirer med ubestemt løbetid og andre instrumenter — herunder andre kumulative præferenceaktier end de i litra a) omhandlede — op til 50 % af den faktiske solvensmargen eller den obligatoriske solvensmargen, alt efter hvilken der er lavest, for alle de værdipapirer, og den ansvarlige indskudskapital, der er omhandlet i litra a), forudsat at de opfylder følgende betingelser:

i) de skal ikke kunne tilbagebetales på ihændehaverens initiativ eller uden den kompetente myndigheds forhåndsgodkendelse

ii) aftaler i forbindelse med gældsstiftelsen skal give pensionskassen mulighed for at udskyde betaling af renter af gælden

iii) långiverens krav mod pensionskassen skal efterstilles al anden ikke efterstillet gæld

iv) de for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke betalte renter skal kunne anvendes til dækning af tabene, samtidig med at pensionskassen skal kunne fortsætte sin virksomhed, og

v) kun faktisk indbetalte beløb tages i betragtning.

Med henblik på litra a) skal ansvarlig indskudskapital ligeledes opfylde følgende betingelser:

i) kun faktisk indbetalte midler tages i betragtning

ii) for indskudskapital med fast løbetid skal den oprindelige løbetid være mindst fem år. Senest et år inden tilbagebetalingsdatoen forelægger pensionskassen med henblik på godkendelse de kompetente myndigheder en plan over, hvorledes den faktiske solvensmargen vil blive fastholdt på eller bragt op på det krævede niveau ved løbetidens udløb, medmindre den andel, den ansvarlige indskudskapital kan udgøre af den faktiske solvensmargen, nedsættes gradvis i løbet af mindst de sidste fem år inden den aftalte tilbagebetalingsdag. De kompetente myndigheder kan give tilladelse til anticiperet tilbagebetaling af sådanne midler, når anmodning herom indgives af den emitterende pensionskasse, og dens faktiske solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau

iii) for indskudskapital, for hvilken der ikke er fastsat nogen løbetid, skal der gælde et opsigelsesvarsel på fem år, medmindre indskudskapitalen ikke længere medregnes som et element i den faktiske solvensmargen, eller medmindre de kompetente myndigheders forudgående samtykke specielt kræves for tilbagebetaling før tiden. I sidstnævnte tilfælde underretter pensionskassen mindst seks måneder inden

datoen for den foreslåede tilbagebetaling de kompetente myndigheder med angivelse af den faktiske solvensmargen og den obligatoriske solvensmargen før og efter denne tilbagebetaling. De kompetente myndigheder kan kun give tilladelse til tilbagebetaling af sådanne midler, hvis pensionskassens faktiske solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau

iv) låneaftalen indeholder ikke nogen klausul om, at gælden under nærmere angivne omstændigheder, bortset fra likvidation af pensionskassen, skal tilbagebetales inden de aftalte forfaldsdatoer, og

v) låneaftalen kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvendinger mod ændringen.

4. Efter ansøgning og dokumentation herfor fra pensionskassen rettet til den kompetente myndighed i hjemlandet og med denne kompetente myndigheds indforståelse kan den faktiske solvensmargen også bestå af følgende:

a) såfremt der ikke anvendes zillmering, eller såfremt der anvendes zillmering, som ikke når op på de akkvisitionstillæg, som indgår i præmien: forskellen mellem den præmiehensættelse, der ikke er zillmeret eller delvis zillmeret, og en præmiehensættelse, der er zillmeret med en zillmeringssats, der er lig med de akkvisitionstillæg, som indgår i præmien

b) de skjulte nettoreserver, der er opstået som følge af ansættelsen af aktiver, i det omfang sådanne skjulte nettoreserver ikke har karakter af et undtagelsestilfælde

c) halvdelen af den ikke indbetalte aktiekapital eller grundfond, når den indbetalte del udgør 25 % af denne kapital eller fond, højst med et beløb svarende til 50 % for den faktiske solvensmargen eller for den obligatoriske solvensmargen, alt efter hvilket er mindst.

Beløbet omhandlet i litra a) må ikke overstige 3,5 % af summen af forskellen mellem livsforsikringskapitalerne samt de arbejdsmarkedsrelaterede pensioner og præmiehensættelserne for alle de kontrakter, hvor zillmering er mulig. Denne forskel nedsættes med et beløb, som svarer til eventuelle ikke afskrevne akkvisitionstillæg, der er opført som et aktiv.

5. Kommissionen kan træffe gennemførelsesforanstaltninger i forbindelse med stk. 2, 3 og 4 med henblik på at tage højde for udviklinger, der kan begrunde tekniske justeringer af elementer, som kan indgå i den faktiske solvensmargen.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv ved at supplere det, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 21b.

Artikel 17b

Obligatorisk solvensmargen

1. Med forbehold af artikel 17c bestemmes den obligatoriske solvensmargen som anført i stk. 2–6, alt efter hvilke forpligtelser, der udøves.

2. Den obligatoriske solvensmargen er lig med summen af følgende to resultater:

a) det første resultat:

det tal, der svarer til 4 % af præmiehensættelserne, vedrørende direkte forsikringsvirksomhed og overtager af genforsikring uden fradrag af afgivelse i genforsikring, multipliceres med det forhold, på mindst

85 %, der i det sidste regnskabsår bestod mellem præmiehensættelsernes samlede beløb, med fradrag af afgivelserne i genforsikring, og præmiehensættelsernes bruttobeløb

b) det andet resultat:

for de kontrakter, hvor risikosummen ikke er negativ, multipliceres det tal, der udgør 0,3 % af risikosummen, som pensionskassen har påtaget sig ansvaret for, med det forhold, på mindst 50 %, der i det sidste regnskabsår bestod mellem størrelsen af risikosummen, for hvilken kassen forbliver ansvarlig efter afgivelse og retrocession i genforsikring, og størrelsen af risikosummen uden fradrag af afgivelse i genforsikring.

For ophørende dødsfaldsforsikringer med en løbetid på højst tre år udgør procentsatsen 0,1 %. For dødsfaldsforsikringer med en løbetid på over tre år, men ikke over fem år, udgør procentsatsen 0,15 %.

3. For den i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. iii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)³⁷⁾ omhandlede tillægsgenforsikring er den obligatoriske solvensmargen lig med den obligatoriske solvensmargen for pensionskasser, jf. artikel 17d.

4. For den i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), i direktiv 2009/138/EF omhandlede kapitaliseringsvirksomhed er den obligatoriske solvensmargen lig med 4 % af præmiehensættelserne, beregnet som angivet i stk. 2, litra a).

5. For de i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. i), i direktiv 2009/138/EF omhandlede operationer er den obligatoriske solvensmargen lig med 1 % af deres aktiver.

6. For forsikringer omfattet af artikel 2, stk. 3, litra a), nr. i) og ii), i direktiv 2009/138/EF, som er knyttet til investeringsfonde, og for de i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. iii)-iv), i direktiv 2009/138/EF omhandlede operationer er den obligatoriske solvensmargen lig med summen af følgende:

a) i det omfang pensionskassen påtager sig en investeringsrisiko, 4 % af de forsikringsmæssige hensættelser, beregnet som angivet i stk. 2, litra a),

b) i det omfang pensionskassen ikke påtager sig en investeringsrisiko, men det beløb, der skal dække driftsomkostningerne, fastsættes for en periode på over fem år, 1 % af de forsikringsmæssige hensættelser, beregnet som angivet i stk. 2, litra a),

c) i det omfang pensionskassen ikke påtager sig en investeringsrisiko, og det beløb, der skal dække driftsomkostningerne, ikke fastsættes for en periode på over fem år, et beløb svarende til 25 % af de administrative nettoomkostninger for det sidste regnskabsår i forbindelse med dens virksomhed

d) i det omfang pensionskassen påtager sig en dødsrisiko, 0,3 % af risikosummen, beregnet som angivet i stk. 2, litra b).

Artikel 17c

Garantifond

1. Medlemsstaterne kan fastsætte, at en tredjedel af den obligatoriske solvensmargen som fastsat i artikel 17b, udgør garantifonden. Denne fond består af de bestanddele, der er nævnt i artikel 17a, stk. 2 og 3 samt — med forbehold af samtykke fra hjemlandets kompetente myndighed — i artikel 17, stk. 4, litra b).

2. Garantifonden skal være på mindst 3 mio. EUR. Hver medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at minimumsgarantifonden reduceres med 25 % for gensidige selskaber og selskaber af gensidiglignende karakter.

Artikel 17d

Obligatorisk solvensmargen, jf. artikel 17b, stk. 3

1. Den obligatoriske solvensmargen bestemmes i forhold til enten det årlige præmie- eller bidragsbeløb eller til gennemsnittet af fordringer i de tre sidste regnskabsår.
2. Den obligatoriske solvensmargens størrelse er lig med det højeste af de to resultater, der er anført i stk. 3 og 4.
3. De præmier eller bidrag, der benyttes, skal være den største af følgende størrelser: bruttoværdien af de tegnede præmier eller bidrag som beregnet nedenfor eller bruttoværdien af de optjente præmier eller bidrag.

De præmier eller bidrag, inklusive accessoriske tillæg, der indgår i direkte forsikringsforretning i løbet af det sidste regnskabsår, lægges sammen.

Hertil lægges beløbet for de præmier, der er overtaget for al genforsikring i løbet af det sidste regnskabsår.

Herfra fradrages det samlede beløb for de i løbet af det sidste regnskabsår annullerede præmier eller bidrag samt det samlede beløb for skatter og afgifter af de præmier og bidrag, der indgår i den samlede indtægt.

Det således fremkomne beløb deles i to rater, hvoraf den første går op til 50 mio. EUR, og den anden omfatter det resterende beløb; der beregnes brøkdele på henholdsvis 18 % og 16 % af disse rater, som lægges sammen.

Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der for summen af de sidste tre regnskabsår består mellem størrelsen af de forsikringsydelse, der påhviler pensionskassen efter fradrag af inddrivelige beløb i forbindelse med genforsikring, og forsikringsydelseernes bruttobeløb. Dette forhold skal under ingen omstændigheder være under 50 %.

4. Beregning af grundlaget for krav:

De beløb, der er udbetalt i direkte forsikring (uden fradrag af krav, som påhviler genforsikrere og retrocessionarer) for krav i løbet af de i stk. 1 omhandlede perioder, lægges sammen.

Hertil lægges det beløb for krav, der er udbetalt i løbet af de samme perioder for forpligtelser, der er overtaget i genforsikring eller retrocession, og beløbet for de hensættelser til endnu ikke afviklede krav, der er fastlagt ved slutningen af det sidste regnskabsår for såvel direkte forretninger som for de ved genforsikring overtagne forpligtelser.

Herfra fradrages de regresbeløb, der er modtaget i løbet af de i stk. 1 omhandlede perioder.

Herfra fradrages beløbet for hensættelser til endnu ikke afviklede krav, som er fastlagt ved begyndelsen af det andet regnskabsår, der går forud for det sidst afsluttede regnskabsår, for såvel direkte forretninger som for de ved genforsikring overtagne forpligtelser.

En tredjedel af det således fremkomne beløb deles i to rater, hvoraf den første går op til 35 mio. EUR, og den anden omfatter det resterende beløb; der beregnes brøkdele på henholdsvis 26 % og 23 % af disse rater, som lægges sammen.

Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der for summen af de sidste tre regnskabsår består mellem størrelsen af de forsikringsydelse, der påhviler pensionskassen efter fradrag af inddrivelige beløb i forbindelse med genforsikring, og forsikringsydelsernes bruttobeløb. Dette forhold skal under ingen omstændigheder være under 50 %.

5. Er den obligatoriske solvensmargen som beregnet i stk. 2, 3 og 4 lavere end den obligatoriske solvensmargen for det foregående år, er den obligatoriske solvensmargen mindst lig med den obligatoriske solvensmargen for det foregående år multipliceret med forholdet mellem de forsikringsmæssige hensættelser til udestående erstatningsudgifter ved det sidste regnskabsårs afslutning og de forsikringsmæssige hensættelser til udestående erstatningsudgifter ved det sidste regnskabsårs begyndelse. Som led i disse beregninger beregnes de forsikringsmæssige hensættelser som et nettobeløb af genforsikring, men forholdet må ikke være højere end 1.

3) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 21a

Revision af garantifondens størrelse

1. Det beløb i euro, der er fastsat i artikel 17c, stk. 2, tages årligt og første gang 31. oktober 2012 op til revision for at tage hensyn til ændringerne i medlemsstaternes harmoniserede forbrugerprisindekser, der offentliggøres af Eurostat.

Dette beløb tilpasses automatisk ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentændring i nævnte indeks, der er sket i perioden mellem 31. december 2009 og undersøgelsestidspunktet, og afrundes opad til et multiplum af 100 000 EUR.

Er ændringen siden sidste tilpasning mindre end 5 %, foretages ingen tilpasning.

2. Kommissionen underretter årligt Europa-Parlamentet og Rådet om undersøgelsen og det tilpassede beløb, der er nævnt i stk. 1.

Artikel 21b

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner, som er nedsat ved Kommissionens afgørelse 2004/9/EF³⁸⁾.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Artikel 304

Løbetidsbaseret »equity risk«-delmodul

1. Medlemsstaterne kan tillade livsforsikringsselskaber, der yder:

a) arbejdsmarkedsrelaterede pensioner i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2003/41/EF, eller

- b) pensionsydelse, der udbetales ved pensionsalderens indtræden eller forventede indtræden, såfremt de præmier, der er indbetalt for disse ydelser, er forbundet med et skattefradrag, der tildeles forsikringstagerne i henhold til den nationale lovgivning i den medlemsstat, der har godkendt selskabet,

hvor:

- i) alle aktiver og passiver svarende til virksomheden afgrænses, forvaltes og organiseres adskilt fra forsikrings- selskabets andre aktiviteter uden mulighed for overførsel
- ii) selskabets aktiviteter for så vidt angår litra a) og b), i forbindelse med hvilke den i dette stykke omhandlede metode finder anvendelse, kun udføres i den medlemsstat, hvor selskabet er godkendt, og
- iii) den gennemsnitlige løbetid for de passiver, der svarer til virksomheden, og som indehaves af selskabet, overstiger et gennemsnit på 12 år,

at anvende et »equity risk«-delmodul fra solvenskapitalkravet, der er afstemt ved at anvende en Value-at-Risk-værdi i et tidsrum, der svarer til den typiske ihændeleverperiode for det pågældende selskabs investeringer i aktier med et konfidensniveau, som sikrer forsikringstagerne og de begunstigede et beskyttelsesniveau svarende til det, der er fastsat i artikel 101, såfremt den i denne artikel omhandlede metode kun anvendes med henblik på de i nr. i) omhandlede aktiver og passiver. Ved beregningen af solvenskapitalkravet tages der fuldt ud højde for disse aktiver og passiver med henblik på bedømmelse af diversifikationseffekterne uanset behovet for at beskytte interesserne for forsikringstagere og begunstigede i andre medlemsstater.

Metoden i første afsnit benyttes kun — med tilsynsmyndighedernes godkendelse — hvis såvel solvens- og likviditetsstillingen som det pågældende selskabs strategier, processer og rapporteringsprocedurer for forvaltningen af aktiver og passiver er i stand til løbende at sikre, at den kan indehave aktieinvesteringer i en periode, der svarer til den typiske ihændeleverperiode for det pågældende selskab investeringer i aktier. Selskabet skal over for tilsynsmyndigheden kunne godtgøre, at denne forudsætning er til stede med det nødvendige konfidensniveau til at give forsikringstagerne og de begunstigede et beskyttelsesniveau svarende til niveauet i artikel 101.

Forsikrings- og genforsikringselskaber må ikke vende tilbage til anvendelse af metoden i artikel 105 undtagen under behørigt begrundede omstændigheder og med tilsynsmyndighedernes godkendelse.

2. Kommissionen forelægger senest den 31. oktober 2015 Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsrelaterede Pensioner og Europa-Parlamentet en rapport om gennemførelsen af metoden i stk. 1 og tilsynsmyndighedernes praksis i henhold til stk. 1 og vedføjer, hvor det er relevant, passende forslag. Denne rapport skal navnlig behandle de grænseoverskridende virkninger af anvendelsen af denne metode med henblik på at forebygge regularbitrage fra forsikrings- og genforsikringselskabers side.

AFSNIT VI

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

KAPITEL I

Overgangsbestemmelser

Afdeling 1

Forsikring

*Artikel 305***Undtagelser og ophævelse af restriktive foranstaltninger**

1. Medlemsstaterne kan fritage skadesforsikringsselskaber, som den 31. januar 1975 ikke opfyldte kravene i artikel 16 og 17 i direktiv 73/239/EØF, og som den 31. juli 1978 endnu ikke havde nået en årlig indbetaling af præmier eller bidrag på det seksdobbelte af den i artikel 17, stk. 2, i direktiv 73/239/EØF nævnte minimumsgarantifond, for forpligtelsen til at oprette denne fond før udgangen af det regnskabsår, i hvilket præmierne eller bidragene udgør det seksdobbelte af denne garantifond. På grundlag af resultaterne af den i artikel 298, stk. 2, nævnte undersøgelse beslutter Rådet med enstemmighed på forslag af Kommissionen, hvornår medlemsstaterne skal ophæve denne fritagelse.

2. Skadesforsikringsselskaber, der er oprettet i Det Forenede Kongerige »by Royal Charter« eller »by private Act« eller »by special Public Act«, kan fortsætte deres virksomhed i den retlige form, hvori de var oprettet den 31. juli 1973 uden tidsbegrænsning.

Livsforsikringsselskaber, der er oprettet i Det Forenede Kongerige »by Royal Charter« eller »by private Act« eller »by special Public Act«, kan fortsætte deres virksomhed i den juridiske form, hvori de var oprettet den 15. marts 1979 uden tidsbegrænsning.

Det Forenede Kongerige opstiller en liste over de i første og andet afsnit omhandlede selskaber og meddeler den til de øvrige medlemsstater og til Kommissionen.

3. Selskaber, der er registreret i Det Forenede Kongerige under »the Friendly Societies Acts«, kan fortsætte med at drive livsforsikrings- og opsparingsvirksomhed, som de i overensstemmelse med deres formål udøvede den 15. marts 1979.

4. Efter anmodning fra de skadesforsikringsselskaber, der opfylder forpligtelserne i afsnit I, kapitel VI, afdeling 2, 4 og 5, ophæver medlemsstaterne restriktive foranstaltninger såsom pantehæftelser, deponering eller sikkerhedsstillelse.

*Artikel 306***Rettigheder erhvervet af eksisterende filialer og forsikringsselskaber**

1. Filialer, der inden den 1. juli 1994 har påbegyndt deres virksomhed efter de i filialmedlemsstaten gældende bestemmelser, anses for at have fulgt fremgangsmåden i artikel 145 og 146.

2. Artikel 147 og 148 berører ikke de velerhvervede rettigheder, som tilkommer et forsikringsselskab, der inden den 1. juli 1994 har udøvet virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Afdeling 2**Genforsikring***Artikel 307***Overgangsperiode for artikel 57, stk. 3, og artikel 60, nr. 6, i direktiv 2005/68/EF**

En medlemsstat kan udsætte gennemførelsen af bestemmelserne i artikel 57, nr. 3, i direktiv 2005/68/EF om ændring af artikel 15, stk. 3, i direktiv 73/239/EØF og af bestemmelsen i artikel 60, nr. 6, i direktiv 2005/68/EF indtil den 10. december 2008.

*Artikel 308***Rettigheder erhvervet af eksisterende genforsikringsselskaber**

1. Genforsikringsselskaber, som er omfattet af dette direktiv, og som i overensstemmelse med bestemmelserne i den medlemsstat, hvor de har hovedsæde, har opnået tilladelse til at udøve genforsikringsvirksomhed inden den 10. december 2005, anses for at have opnået tilladelse i overensstemmelse med artikel 14.

De er dog underlagt bestemmelserne i dette direktiv vedrørende udøvelse af genforsikringsvirksomhed og kravene i artikel 18, stk. 1, litra b) og d) til g), artikel 19, 20 og 24 samt afsnit I, kapitel VI, afdeling 2, 3 og 4.

2. Medlemsstaterne kan dog indrømme de i stk. 1 omhandlede genforsikringsselskaber, der den 10. december 2005 ikke opfyldte bestemmelserne i artikel 18, stk. 1, litra b), artikel 19 og 20 samt afsnit I, kapitel VI, afdeling 2, 3 og 4, indtil den 10. december 2008 til at opfylde sådanne krav.

KAPITEL II**Afsluttende bestemmelser***Artikel 309***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 4, 10, 13, 14, 18, 23, 26-32, 34-49, 51-55, 67, 68, 71, 72, 74-85, 87-91, 93-96, 98, 100-110, 112, 113, 115-126, 128, 129, 131-134, 136-142, 144, 146, 148, 162-167, 172, 173, 178, 185, 190, 192, 210-233, 235-240, 243-258, 260-263, 265, 266, 303 og 304 samt bilag III og IV senest den 31. oktober 2012.

Bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal også omfatte en erklæring om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til de direktiver, der ophæves ved dette direktiv, skal anses som henvisninger til dette direktiv. De nærmere regler for henvisningen og formuleringen af erklæringen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 310***Ophævelse**

Direktiv 64/225/EØF, 73/239/EØF, 73/240/EØF, 76/580/EØF, 78/473/EØF, 84/641/EØF, 87/344/EØF, 88/357/EØF, 92/49/EØF, 98/78/EF, 2001/17/EF, 2002/83/EF og 2005/68/EF, som ændret ved de retsakter, der er nævnt i bilag VI, del A, ophæves med virkning fra 1. november 2012, dog uden at medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag VI, del B, anførte frister for gennemførelse og anvendelse af direktiverne berøres heraf.

Henvisninger til de ophævede direktiver gælder som henvisninger til dette direktiv og læses i overensstemmelse med den i bilag VII anførte sammenligningstabel.

Artikel 311

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 1-3, 5-9, 11, 12, 15-17, 19-22, 24, 25, 33, 56-66, 69, 70, 73, 143, 145, 147, 149-161, 168-171, 174-177, 179-184, 186-189, 191, 193-209, 267-300, 302, 305-308 samt bilag I, II, V, VI og VII finder anvendelse fra 1. november 2012.

Artikel 312

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 25. november
2009

På Europa-Parlamentets vegne

Formand

J. BUZEK

På Rådets vegne

Formand

Åsa TORSTENSSON

BILAG I

SKADESFORSIKRINGSKLASSER

A. Klassifikation af risici ved hjælp af forsikringsklasser

1. Ulykker (herunder arbejdsulykker og erhvervssygdomme):

- fastsatte ydelser
- skadeserstatninger
- kombinationer
- passagerers tilskadekomst.

2. Sygdom:

- fastsatte ydelser
- skadeserstatninger
- kombinationer.

3. Kaskoforsikring for landkøretøjer (bortset fra jernbaners rullende materiel)

Alle skader på:

- motordrevne landkøretøjer

— ikke-motordrevne landkøretøjer.

4. Kaskoforsikring for jernbanekøretøjer

Alle skader på jernbanekøretøjer.

5. Kaskoforsikring for luftfartøjer

Alle skader på luftfartøjer.

6. Kaskoforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder

Alle skader på:

— flodfartøjer

— indsøfartøjer

— havfartøjer.

7. Godstransport (herunder varer, bagage og alt andet gods)

Alle skader på transporterede varer eller bagage, uanset arten af transportmidlet.

8. Brand og naturkræfter

Alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når de er forårsaget af:

— brand

— eksplosion

— storm

— naturkræfter bortset fra storm

— kerneenergi

— jordskred.

9. Andre skader på ejendom

Alle skader på ejendom (bortset fra ejendom omfattet af klasserne 3, 4, 5, 6 og 7), når disse skader skyldes hagl eller frost samt årsager af enhver art, f.eks. tyveri, bortset fra dem, der er anført i klasse 8.

10. Ansvarsforsikring for motordrevne landkøretøjer

Ethvert ansvar hidrørende fra brugen af motordrevne landkøretøjer (herunder førerens ansvar).

11. Ansvarsforsikring for luftfartøjer

Ethvert ansvar hidrørende fra brugen af luftfartøjer (herunder førerens ansvar).

12. Ansvarsforsikring for fartøjer til sejlads på have, indsøer og floder

Ethvert ansvar hidrørende fra anvendelsen af flod-, indsø- og havfartøjer (herunder førerens ansvar).

13. Almindelig ansvarsforsikring

Ethvert ansvar, der ikke er anført under klasse 10, 11 og 12.

14. Kredit:

- almindelig insolvens
- eksportkredit
- salg på afbetaling
- hypotekforsikring
- landbrugsforsikring.

15. Kaution:

- direkte kaution
- indirekte kaution.

16. Diverse økonomiske tab:

- arbejdsløshedsrisici
- incassotab (almindeligt)
- dårligt vejr
- tab af fortjeneste
- vedblivende almindelige omkostninger
- uforudsete handelsudgifter
- tab af salgsværdi
- husleje- eller indtægtstab
- andre indirekte handelstab
- andre ikke forretningsmæssige økonomiske tab
- andre økonomiske tab.

17. Retshjælpsforsikring

- Retshjælpsforsikring.

18. Assistance

Assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under rejse, under fravær fra deres bopæl eller deres sædvanlige opholdssted.

B. Benævnelse af den tilladelse, der gives samtidig for flere klasser

Følgende navne benyttes om tilladelser, som samtidig omfatter nedenstående klasser:

- a) klasserne 1 og 2: »ulykke- og sygdomsforsikring«

- b) klasserne 1 (fjerde led), 3, 7 og 10: »motorkøretøjsforsikring«
- c) klasserne 1 (fjerde led), 4, 6, 7 og 12: »sø- og transportforsikring«
- d) klasserne 1 (fjerde led), 5, 7 og 11: »luftfartsforsikring«
- e) klasserne 8 og 9: »brand og andre skader på ejendom«
- f) klasserne 10, 11, 12 og 13: »ansvarsforsikring«
- g) klasserne 14 og 15: »kredit og kaution«
- h) alle klasser: den af medlemsstaterne valgte benævnelse, der meddeles de øvrige medlemsstater og Kommissionen.

BILAG II

LIVSFORSIKRINGSKLASSER

- I. Livsforsikringsformer som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. i), ii) og iii), undtagen de i punkt II og III omhandlede
- II. Forsikring, som kommer til udbetaling ved ægteskab. Forsikring, som kommer til udbetaling ved fødsel
- III. Forsikring, der er tilknyttet investeringsfonds, og som er omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. i) og ii)
- IV. »Permanent health insurance« som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra a), nr. iv)
- V. Tontinevirksomhed som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. i)
- VI. Kapitaliseringsvirksomhed som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii)
- VII. Forvaltning af kollektive pensionsmidler som omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. iii) og iv)
- VIII. De former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra b), nr. v)
- IX. De former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, litra c).

BILAG III

SELSKABSFORMER

A. Skadesforsikringselskabsformer:

- 1) i Kongeriget Belgien: »société anonyme/naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging«, »société coopérative/coöperatieve vennootschap«, »société mutualiste/maatschappij van onderlinge bijstand«
- 2) i Republikken Bulgarien: »акционерно дружество«
- 3) i Den Tjekkiske Republik: »akciová společnost«, »družstvo«
- 4) i Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«
- 5) i Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«

- 6) i Republikken Estland: »aktsiaselts«
- 7) i Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«
- 8) i Den Høllenske Republik: »ανώνυμη εταιρία«, »αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός«
- 9) i Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«, »sociedad mutua«, »sociedad cooperativa«
- 10) i Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la Sécurité Sociale«, »institution de prévoyance régie par le Code rural«, »mutuelle regie par le Code de la Mutualité«
- 11) i Den Italienske Republik: »società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«
- 12) i Republikken Cypern: »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές«, »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο«
- 13) i Republikken Letland: »apdrošināšanas akciju sabiedrība«, »savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība«
- 14) i Republikken Litauen: »akcinė bendrovė«, »uždaroji akcinė bendrovė«
- 15) i Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«
- 16) i Republikken Ungarn: »biztosító részvénytársaság«, »biztosító szövetkezet«, »biztosító egyesület«, »külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe«
- 17) i Republikken Malta: »limited liability company/kumpannija b »responsabbilta« limitata«
- 18) i Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«
- 19) i Republikken Østrig: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«
- 20) i Republikken Polen: »spółka akcyjna«, »towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych«
- 21) i den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«
- 22) i Rumænien: »societăți pe acțiuni«, »societăți mutuale«
- 23) i Republikken Slovenien: »delniška družba«, »družba za vzajemno zavarovanje«
- 24) i Republikken Slovakiet: »akciová spoločnosť«
- 25) i Republikken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag«, »vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag«, »vakuutusyhdistys/försäkringsförening«
- 26) i Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidiga försäkringsbolag«, »understödsföreningar«
- 27) i Det Forenede Kongerige: »companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«
- 28) under alle omstændigheder og som alternativ til de skadesforsikringselskaber, der er angivet i punkt 1) til 27), kan et selskab tage form af et europæisk selskab, jf. Rådets forordning (EF) nr. 2157/2001 (*1).

(*1) EFT L 294 af 10.11.2001, s. 1.

B. Livsforsikringselskabsformer:

- 1) i Kongeriget Belgien: »société anonyme/naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging«, »société coopérative/cooperatieve vennootschap«
- 2) i Republikken Bulgarien: »акционерно дружество«, »взаимозастрахователна кооперация«
- 3) i Den Tjekkiske Republik: »akciová společnost«, »družstvo«;
- 4) i Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«, »pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)«
- 5) i Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«

- 6) i Republikken Estland: »aktsiaselts«
- 7) i Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«
- 8) i Den Hellske Republik: »ανώνυμη εταιρία«
- 9) i Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«, »sociedad mutua«, »sociedad cooperativa«
- 10) i Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale«, »institution de prévoyance régie par le code rural«, »mutuelles régies par le code de la mutualité«
- 11) i Den Italienske Republik: »società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«
- 12) i Republikken Cypern: »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές«, »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο«
- 13) i Republikken Letland: »apdrošināšanas akciju sabiedrība«, »savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība«
- 14) i Republikken Litauen: »akcinė bendrovė«, »uždaroji akcinė bendrovė«
- 15) i Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«
- 16) i Republikken Ungarn: »biztosító részvénytársaság«, »biztosító szövetkezet«, »biztosító egyesület«, »külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe«
- 17) i Republikken Malta: »limited liability company/kumpannija b »responsabbilta« limitata«
- 18) i Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«
- 19) i Republikken Østrig: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«
- 20) i Republikken Polen: »spółka akcyjna«, »towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych«
- 21) i den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«
- 22) i Rumænien: »societăți pe acțiuni«, »societăți mutuale«
- 23) i Republikken Slovenien: »delniška družba«, »družba za vzajemno zavarovanje«
- 24) i Republikken Slovakiet: »akciová spoločnosť«
- 25) i Republikken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag«, »vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag«, »vakuutusyhdistys/försäkringsförening«
- 26) i Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidiga försäkringsbolag«, »understödsföreningar«
- 27) i Det Forenede Kongerige: »companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«
- 28) under alle omstændigheder og som alternativ til de livsforsikringselskaber, der er angivet i punkt (1) til (27), kan et selskab tage form af et europæisk selskab, jf. forordning (EF) nr. 2157/2001.

C. Genforsikringselskabsformer:

- 1) i Kongeriget Belgien: »société anonyme/naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging«, »société coopérative/cooperatieve vennootschap«
- 2) i Republikken Bulgarien: »акционерно дружество«
- 3) i Den Tjekkiske Republik: »akciová společnost«
- 4) i Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«
- 5) i Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«
- 6) i Republikken Estland: »aktsiaselts«
- 7) i Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«

- 8) i Den Helleniske Republik: »ανώνυμη εταιρία«, »αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός«
- 9) i Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«
- 10) i Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale«, »institution de prévoyance régie par le code rural«, »mutuelles régies par le code de la mutualité«
- 11) i Den Italienske Republik: »società per azioni«
- 12) i Republikken Cypern: »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές«, »εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση«
- 13) i Republikken Letland: »akciju sabiedrība«, »sabiedrība ar ierobežotu atbildību«
- 14) i Republikken Litauen: »akcinė bendrovė«, »uždaroji akcinė bendrovė«
- 15) i Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«
- 16) i Republikken Ungarn: »biztosító részvénytársaság«, »biztosító szövetkezet«, »harmadik ország-beli biztosító magyarországi fióktelepe«
- 17) i Republikken Malta: »limited liability company/kumpannija ta' responsabbiltà limitata«
- 18) i Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«
- 19) i Republikken Østrig: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«
- 20) i Republikken Polen: »spółka akcyjna«, »towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych«
- 21) i den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«
- 22) i Rumænien: »societate pe actiuni«
- 23) i Republikken Slovenien: »delniška družba«
- 24) i Republikken Slovakiet: »akciová spoločnosť«
- 25) i Republikken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag«, »vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag«, »vakuutusyhdistys/försäkringsförening«
- 26) i Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesidigt försäkringsbolag«
- 27) i Det Forenede Kongerige: »companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«
- 28) under alle omstændigheder og som alternativ til de genforsikringsselskaber, der er angivet i punkt (1) til (27), kan et selskab tage form af et europæisk selskab som defineret i forordning (EF) nr. 2157/2001.

BILAG IV

STANDARDFORMEL FOR SOLVENSKAPITALKRAVET (SCR)

1. Beregning af det primære solvenskapitalkrav

Det primære solvenskapitalkrav, jf. artikel 104, stk. 1, beregnes på følgende måde:

$$\text{Basic SCR} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times \text{SCR}_i \times \text{SCR}_j}$$

hvor SCR_i betegner risikomodul i , SCR_j betegner risikomodul j , og hvor » i, j « betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j . I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- $\text{SCR}_{\text{non-life}}$ betegner risikomodulet for skadesforsikringer
- SCR_{life} betegner risikomodulet for livsforsikringer
- $\text{SCR}_{\text{health}}$ betegner risikomodulet for sygeforsikringer
- $\text{SCR}_{\text{market}}$ betegner markedsrisikomodulet

— SCR_{default} betegner risikomodul for »modparts misligholdelse«.

Faktoren $\text{Corr}_{i,j}$ betegner den post, der er fastlagt i række i og i kolonne j i den følgende korrelationsmatrix:

j	Marked	Misligholdelse	Liv	»Health«	Skade
i					
Marked	1	0,25	0,25	0,25	0,25
Misligholdelse	0,25	1	0,25	0,25	0,5
Liv	0,25	0,25	1	0,25	0
»Health«	0,25	0,25	0,25	1	0
Skade	0,25	0,5	0	0	1

2. Beregning af risikomodul for skadesforsikringer

Risikomodul for skadesforsikring, jf. artikel 105, stk. 2, beregnes på følgende måde:

$$SCR_{\text{non-life}} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times SCR_i \times SCR_j}$$

hvor SCR_i betegner delmodul i, SCR_j betegner delmodul j, og hvor »i, j« betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j. I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- $SCR_{\text{nl premium and reserve}}$ betegner delmodul »non-life premium and reserve risk«
- $SCR_{\text{nl catastrophe}}$ betegner delmodul »non-life catastrophe risk«.

3. Beregning af tegningsrisikomodul for livsforsikringer

Risikomodul for livsforsikring, jf. artikel 105, stk. 3, beregnes på følgende måde:

$$SCR_{\text{life}} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times SCR_i \times SCR_j}$$

hvor SCR_i betegner delmodul i, SCR_j betegner delmodul j, og hvor »i,j« betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j. I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- $SCR_{\text{mortality}}$ betegner delmodul »mortality risk«
- $SCR_{\text{longevity}}$ betegner delmodul »longevity risk«
- $SCR_{\text{disability}}$ betegner delmodul »disability — morbidity risk«
- $SCR_{\text{life expense}}$ betegner delmodul »life expense risk«
- SCR_{revision} betegner delmodul »revision risk«
- SCR_{lapse} betegner delmodul »lapse risk«
- $SCR_{\text{life catastrophe}}$ betegner delmodul »life catastrophe risk«.

4. Beregning af markedsrisikomodul

Markedsrisikomodulets struktur

Markedsrisikomodul, jf. artikel 105, stk. 5, beregnes på følgende måde:

$$SCR_{\text{market}} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times SCR_i \times SCR_j}$$

hvor SCR_i betegner delmodul i, SCR_j betegner delmodul j, og hvor »i,j« betyder, at summen af de forskellige led bør omfatte alle mulige kombinationer af i og j. I beregningen erstattes SCR_i og SCR_j af følgende:

- $SCR_{\text{interest rate}}$ betegner delmodulet »interest rate risk«
- SCR_{equity} betegner delmodulet »equity risk«
- SCR_{property} betegner delmodulet »property risk«
- SCR_{spread} betegner delmodulet »spread risk«
- $SCR_{\text{concentration}}$ betegner delmodulet »market risk concentrations«
- SCR_{currency} betegner delmodulet »currency risk«.

BILAG V

GRUPPER AF SKADESFORSIKRINGSKLASSER, JF. ARTIKEL 159

1. ulykker og sygdom (1 og 2 i bilag I)
2. bilforsikring (3, 7 og 10 i bilag I; tallene vedrørende klasse 10, bortset fra fragtførerens ansvar, præciseres senere)
3. brand og andre skader på ejendom (8 og 9 i bilag I)
4. luftfarts-, sø- og transportforsikring (4, 5, 6, 7, 11 og 12 i bilag I)
5. almindelig ansvarsforsikring (13 i bilag I)
6. kredit og kaution (14 og 15 i bilag I)
7. øvrige klasser (16, 17 og 18 i bilag I).

BILAG VI

DEL A

Ophævede direktiver med ændringer

(jf. artikel 310)

Rådets direktiv 64/225/EØF	
(EFT 56 af 4.4.1964, s. 878)	
Tiltrædelsesakten af 1973, artikel 29, bilag I, punkt III, nr. G. 1	
(EFT L 73 af 27.3.1972, s. 89)	
Rådets første direktiv 73/239/EØF	
(EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3)	
Tiltrædelsesakten af 1994, artikel 29, bilag I, nr. XI. B, artikel 29, bilag I, nr. XI. B. II. 1	
(EFT C 241 af 29.8.1994, s. 197)	
(som erstattet ved Rådets afgørelse 95/1/EF)	

(EFT L 1 af 1.1.1995, s. 1)	
Tiltrædelsesakten af 2003, artikel 20, bilag II, nr. 3.1	
(EUT L 236 af 23.9.2003, s. 335)	
Tiltrædelsesakten af 1985, artikel 26, bilag I, nr. II.c. 1.a	
(EFT L 302 af 15.11.1985, s. 156)	
Rådets direktiv 76/580/EØF	kun artikel 1
(EFT L 189 af 13.7.1976, s. 13)	
Rådets direktiv 84/641/EØF	kun artikel 1 til 14
(EFT L 339 af 27.12.1984, s. 21)	
Rådets direktiv 87/343/EØF	kun artikel 1 og bilag
(EFT L 185 af 4.7.1987, s. 72)	
Rådets direktiv 87/344/EØF	kun artikel 9
(EFT L 185 af 4.7.1987, s. 77)	
Rådets andet direktiv 88/357/EØF	kun artikel 9, 10 og 11
(EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1)	
Rådets direktiv 90/618/EØF	kun artikel 2, 3 og 4
(EFT L 330 af 29.11.1990, s. 44)	
Rådets direktiv 92/49/EØF	kun artikel 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13, 14, 17, 18, 24, 32, 33 og 53
(EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF	kun artikel 1, 2, stk. 2, tredje led, og artikel 3, stk. 1
(EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF	kun artikel 8
(EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF	kun artikel 1
(EFT L 77 af 20.3.2002, s. 17)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF	kun artikel 22
(EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF	kun artikel 4
(EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF	kun artikel 57
(EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/101/EF	kun artikel 1 og bilagets punkt I
(EUT L 363 af 20.12.2006, s. 238)	
Rådets direktiv 73/240/EØF	
(EFT L 228 af 16.8.1973, s. 20)	
Rådets direktiv 76/580/EØF	
(EFT L 189 af 13.7.1976, s. 13)	
Rådets direktiv 78/473/EØF	

(EFT L 151 af 7.6.1978, s. 25)	
Rådets direktiv 84/641/EØF	
(EFT L 339 af 27.12.1984, s. 21)	
Rådets direktiv 87/344/EØF	
(EFT L 185 af 4.7.1987, s. 77)	
Rådets andet direktiv 88/357/EØF	
(EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1)	
Rådets direktiv 90/618/EØF	kun artikel 5 til 10
(EFT L 330 af 29.11.1990, s. 44)	
Rådets direktiv 92/49/EØF	kun artikel 12, stk. 1, og artikel 19, 23, 27, 30,
(EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1)	stk. 1, 34, 35, 36, 37, 39, stk. 1, 40, stk. 1, 42, stk. 1, 43, stk. 1, 44, stk. 1, 45, stk. 1, og 46, stk. 1
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF	kun artikel 9
(EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF	kun artikel 3
(EUT L 149 af 11.6.2005, s. 14)	
Rådets direktiv 92/49/EØF	
(EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF	kun artikel 1, andet led, 2, stk. 1, første led, arti- kel 4, stk. 1, 3 og 5, og artikel 5, andet led
(EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF	kun artikel 2
(EFT L 290 af 17.11.2000, s. 27)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF	kun artikel 24
(EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF	kun artikel 6
(EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF	kun artikel 58
(EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF	kun artikel 1
(EUT L 247 af 21.9.2007, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF	
(EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF	kun artikel 28
(EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF	kun artikel 7
(EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF	kun artikel 59

(EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/17/EF	
(EFT L 110 af 20.4.2001, s. 28)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF	
(EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1)	
Rådets direktiv 2004/66/EF	kun bilagets punkt II
(EUT L 168 af 1.5.2004, s. 35)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF	kun artikel 8
(EUT L 79 af 24.3.2005, s. 9)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF	kun artikel 60
(EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/101/EF	kun artikel 1 og bilagets punkt 3
(EUT L 363 af 20.12.2006, s. 238)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF	kun artikel 2
(EUT L 247 af 21.9.2007, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/19/EF	kun artikel 1
(EUT L 76 af 19.3.2008, s. 44)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/68/EF	
(EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF	kun artikel 4
(EUT L 247 af 21.9.2007, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/19/EF	kun artikel 1
(EUT L 76 af 19.3.2008, s. 44)	
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/37/EF	kun artikel 1
(EUT L 81 af 20.3.2008, s. 1)	

DEL B**Frister for gennemførelse i national ret**

(jf. artikel 310)

Direktiv	Gennemførelsesfrist	Anvendelsesfrist
64/225/EØF	26. august 1965	
73/239/EØF	27. januar 1975	27. januar 1976
73/240/EØF	27. januar 1975	
76/580/EØF	31. december 1976	
78/473/EØF	2. december 1979	2. juni 1980

nr. 1, li- tra a)-c)										
Arti- kel 2, nr. 1, li- tra d)							Arti- kel 3, stk. 4			Artikel 3
Arti- kel 2, nr. 1, li- tra e)										—
Arti- kel 2, nr. 2, li- tra a)										Arti- kel 5, nr. 1)
Arti- kel 2, nr. 2, li- tra b)										Arti- kel 5, nr. 2)
Arti- kel 2, nr. 2, li- tra c)										Arti- kel 5, nr. 3)
Arti- kel 2, nr. 2, li- tra d)										Arti- kel 5, nr. 4)
Arti- kel 2, nr. 3, første — fjerde afsnit										Artikel 6
Arti- kel 2, nr. 3, femte af- snit										Arti- kel 15, stk. 4
Arti- kel 3, stk. 1, første og andet af- snit										—
Arti- kel 3, stk. 1,										Arti- kel 4, stk. 5

tredje afsnit										
Artikel 3, stk. 2										Artikel 7
Artikel 4, første punktum										Artikel 8, første punktum
Artikel 4, litra a)										Artikel 8, nr. 2)
Artikel 4, litra b)										—
Artikel 4, litra c)										Artikel 8, nr. 3)
Artikel 4, litra e)										—
Artikel 4, litra f)										Artikel 8, nr. 1)
Artikel 4, litra g)										Artikel 8, nr. 4)
Artikel 5, litra a)										—
Artikel 5, litra b)							Artikel 1, stk. 1, litra o)			—
Artikel 5, litra c)							Artikel 1, stk. 1, litra p)			Artikel 134, stk. 1
Artikel 5, litra d)										—
Artikel 6				Artikel 4			Artikel 4	Artikel 3		Artikel 14, stk. 1, og stk. 2, li-

										tra a) og b)
Arti- kel 7, stk. 1 og stk. 2, første af- snit				Arti- kel 5, stk. 1 og stk. 2, første af- snit			Arti- kel 5, stk. 1 og stk. 2, første af- snit			Arti- kel 15, stk. 1 og stk. 2, første af- snit
Arti- kel 7, stk. 2, andet af- snit, li- tra a)				Arti- kel 5, stk. 2, andet af- snit, li- tra a)						Arti- kel 15, stk. 3, første af- snit
Arti- kel 7, stk. 2, andet af- snit, li- tra b)				Arti- kel 5, stk. 2, andet af- snit, li- tra b)						—
Arti- kel 8, stk. 1, li- tra a)				Arti- kel 6, stk. 1, li- tra a)			Arti- kel 6, stk. 1, li- tra a)	Bilag I		Bilag IIIA og B
Arti- kel 8, stk. 1, li- tra a), sidste af- snit								Arti- kel 5, stk. 2		Arti- kel 17, stk. 2
Arti- kel 8, stk. 1, li- tra b)				Arti- kel 6, stk. 1, li- tra b)			Arti- kel 6, stk. 1, li- tra b)	Arti- kel 6, li- tra a)		Arti- kel 18, stk. 1, li- tra a)
								Arti- kel 6, li- tra a)		Arti- kel 18, stk. 1, li- tra b)
Arti- kel 8, stk. 1, li- tra c)				Arti- kel 6, stk. 1, li- tra c)			Arti- kel 6, stk. 1, li- tra c)	Arti- kel 6, li- tra b)		Arti- kel 18, stk. 1, li- tra c)
Arti- kel 8, stk. 1, li- tra d)				Arti- kel 6, stk. 1, li- tra d)			Arti- kel 6, stk. 1, li- tra d)	Arti- kel 6, li- tra c)		Arti- kel 18, stk. 1, li- tra d)

Artikel 8, stk. 1, litra e)				Artikel 6, stk. 1, litra e)			Artikel 6, stk. 1, litra e)	Artikel 6, litra d)		Artikel 18, litra g)
Artikel 8, stk. 1, litra f)										Artikel 18, litra h)
Artikel 8, stk. 1, andet til fjerde afsnit							Artikel 6, stk. 2)	Artikel 7		Artikel 19
Artikel 8, stk. 1a							Artikel 6, stk. 3	Artikel 8		Artikel 20
Artikel 8, stk. 2				Artikel 6, stk. 2			Artikel 6, stk. 4			Artikel 18, stk. 2
Artikel 8, stk. 3, første afsnit				Artikel 6, stk. 3, første afsnit			Artikel 6, stk. 5, tredje afsnit	Artikel 9, stk. 1		Artikel 21, stk. 4
Artikel 8, stk. 3, andet afsnit				Artikel 6, stk. 3, andet afsnit, og artikel 29, første afsnit, første punktum			Artikel 6, stk. 5, første afsnit	Artikel 9, stk. 2		Artikel 21, stk. 1, første afsnit
Artikel 8, stk. 3, tredje afsnit				Artikel 6, stk. 3, tredje afsnit, og artikel 29, andet afsnit						Artikel 21, stk. 2

Arti- kel 8, stk. 3, fjerde afsnit				Arti- kel 6, stk. 3, fjerde afsnit						Arti- kel 21, stk. 3
Arti- kel 8, stk. 4				Arti- kel 6, stk. 4			Arti- kel 6, stk. 6	Arti- kel 10		Arti- kel 22
Arti- kel 9, li- tra a)-d)				Arti- kel 7, li- tra a)-d)			Arti- kel 7, li- tra a)-d)	Arti- kel 11, stk. 1, li- tra a), c), d) og e)		Arti- kel 23, stk. 1, li- tra a), c), d) og e)
Arti- kel 9, li- tra e) og f)				Arti- kel 7, li- tra e) og f)				Arti- kel 11, stk. 2, li- tra a) og b)		Arti- kel 23, stk. 2, li- tra e)
Arti- kel 9, li- tra g) og h)				Arti- kel 7, li- tra g) og h)			Arti- kel 7, li- tra f) og g)	Arti- kel 11, stk. 2, li- tra c) og d)		Arti- kel 23, stk. 2, li- tra a) og d)
Arti- kel 10, stk. 1				Arti- kel 32, stk. 1			Arti- kel 40, stk. 1			Arti- kel 145, stk. 1, første af- snit
Arti- kel 10, stk. 2, første af- snit				Arti- kel 32, stk. 2, første af- snit			Arti- kel 40, stk. 2			Arti- kel 145, stk. 2
Arti- kel 10, stk. 2, andet af- snit				Arti- kel 32, stk. 2, andet af- snit						Arti- kel 145, stk. 3
Arti- kel 10, stk. 3				Arti- kel 32, stk. 3			Arti- kel 40, stk. 3			Arti- kel 146, stk. 1 og 2
Arti- kel 10, stk. 4				Arti- kel 32, stk. 4			Arti- kel 40, stk. 4			Arti- kel 146, stk. 3

Arti- kel 10, stk. 5				Arti- kel 32, stk. 5			Arti- kel 40, stk. 5			Arti- kel 146, stk. 3, andet af- snit
Arti- kel 10, stk. 6				Arti- kel 32, stk. 6			Arti- kel 40, stk. 6			Arti- kel 145, stk. 4
Arti- kel 11				Arti- kel 33						—
Arti- kel 12				Arti- kel 56			Artikel 9	Arti- kel 13		Arti- kel 25, andet af- snit
Arti- kel 12a							Arti- kel 9a	Arti- kel 14 og arti- kel 60, stk. 2		Arti- kel 26
Arti- kel 13, stk. 1 og stk. 2, første af- snit				Arti- kel 9, stk. 1 og stk. 2, første af- snit			Arti- kel 10, stk. 1, første punktum og stk. 2, første af- snit	Arti- kel 15, stk. 1, første af- snit, og stk. 2		Arti- kel 30, stk. 1 og stk. 2, første af- snit
Arti- kel 13, stk. 2, andet af- snit				Arti- kel 9, stk. 2, andet af- snit						Arti- kel 30, stk. 2, andet af- snit
							Arti- kel 10, stk. 1, andet og tredje punktum	Arti- kel 15, stk. 1, andet af- snit		Arti- kel 30, stk. 3
Arti- kel 13, stk. 2, tredje af- snit							Arti- kel 10, stk. 2, andet af- snit	Arti- kel 60, stk. 3		Arti- kel 32, stk. 1
Arti- kel 13, stk. 3				Arti- kel 9, stk. 3			Arti- kel 10, stk. 3	Arti- kel 15, stk. 4		—

Arti- kel 14				Arti- kel 10			Arti- kel 11	Arti- kel 16		Arti- kel 33
Arti- kel 15, stk. 1, stk. 2 og stk. 3, andet af- snit				Arti- kel 17			Arti- kel 20, stk. 1-3, og stk. 4, andet af- snit	Arti- kel 32, stk. 1 og 3		Arti- kel 76-8 6
Arti- kel 15, stk. 3, første af- snit							Arti- kel 20, stk. 4, første af- snit	Arti- kel 32, stk. 2		Arti- kel 134, stk. 2, og arti- kel 173
Arti- kel 15a				Arti- kel 18				Arti- kel 33		—
Arti- kel 16							Arti- kel 27	Arti- kel 35 og 36 og arti- kel 60, stk. 8		Arti- kel 87-9 9
Arti- kel 16a							Arti- kel 28	Arti- kel 37-3 9 og arti- kel 60, stk. 9		Arti- kel 100- 127
Arti- kel 17, stk. 1							Arti- kel 29, stk. 1	Arti- kel 40, stk. 1		Arti- kel 128 og arti- kel 129, stk. 1, li- tra a)-c), og stk. 2
Arti- kel 17, stk. 2							Arti- kel 29, stk. 2	Arti- kel 40, stk. 2		Arti- kel 129, stk. 1, li- tra d)
Arti- kel 17a							Arti- kel 30	Arti- kel 41		—
Arti- kel 17b							Arti- kel 28 og 28a	Arti- kel 60, stk. 10		—
Arti- kel 18							Arti- kel 31			—
Arti- kel 14							Arti- kel 11	Arti- kel 16		Arti- kel 33

Arti- kel 19, stk. 2				Arti- kel 11, stk. 2			Arti- kel 13, stk. 2	Arti- kel 17, stk. 2		Arti- kel 35
Arti- kel 19, stk. 3, første af- snit og andet af- snit, li- tra a) og b)			Arti- kel 10	Arti- kel 11, stk. 3, første af- snit og andet af- snit, li- tra a) og b)			Arti- kel 13, stk. 3, første af- snit og andet af- snit, li- tra a) og b)	Arti- kel 17, stk. 3 og stk. 4, første af- snit, li- tra a) og b)		Arti- kel 34, stk. 1-3, og 5-7
Arti- kel 19, stk. 3, andet af- snit, li- tra c)			Arti- kel 10	Arti- kel 11, stk. 3, andet af- snit, li- tra c)			Arti- kel 13, stk. 3, andet af- snit, li- tra c)	Arti- kel 17, stk. 4, første af- snit, li- tra c)		Arti- kel 34, stk. 8
Arti- kel 19, stk. 3, tredje af- snit			Arti- kel 10	Arti- kel 11, stk. 3, tredje af- snit			Arti- kel 13, stk. 3, tredje af- snit	Arti- kel 17, stk. 4, andet af- snit		Arti- kel 35, stk. 2, li- tra b)
Arti- kel 20, stk. 1							Arti- kel 37, stk. 1	Arti- kel 42, stk. 1		Arti- kel 137
Arti- kel 20, stk. 2, første af- snit				Arti- kel 13, stk. 2, første af- snit			Arti- kel 37, stk. 2, første af- snit	Arti- kel 42, stk. stk. 2, første af- snit		—
Arti- kel 20, stk. 2, andet af- snit				Arti- kel 13, stk. 2, andet af- snit			Arti- kel 37, stk. 2, andet af- snit	Arti- kel 42, stk. stk. 2, andet af- snit		Arti- kel 138, stk. 5
Arti- kel 20, stk. 3, første af- snit				Arti- kel 13, stk. 3, første af- snit			Arti- kel 37, stk. 3, første af- snit	Arti- kel 42, stk. stk. 3, første af- snit		—
Arti- kel 20, stk. 3,				Arti- kel 13, stk. 3,			Arti- kel 37, stk. 3,	Arti- kel 42, stk.		Arti- kel 139, stk. 3

andet af- snit				andet af- snit			andet af- snit	stk. 3, andet af- snit		
Arti- kel 20, stk. 4				Arti- kel 13, stk. 4						—
Arti- kel 20, stk. 5				Arti- kel 13, stk. 2, andet af- snit, og stk. 5			Arti- kel 37, stk. 2, andet af- snit, og stk. 5	Arti- kel 42, stk. 2, andet af- snit, og stk. 4		Arti- kel 138, stk. 5
Arti- kel 20a, stk. 1, første af- snit, første punktum							Arti- kel 38, stk. 1, første punktum	Arti- kel 43, stk. 1		Arti- kel 138, stk. 2, og arti- kel 139, stk. 2
Arti- kel 20a, stk. 1, første af- snit, an- det punk- tum, li- tra a)-e)							Arti- kel 38, stk. 1, andet punk- tum, li- tra a)-e)	Arti- kel 43, stk. 2, li- tra a)-e)		Arti- kel 142, stk. 1
Arti- kel 20a, stk. 2							Arti- kel 38, stk. 2			Arti- kel 141
Arti- kel 20a, stk. 3							Arti- kel 38, stk. 3	Arti- kel 43, stk. 4		Arti- kel 140, stk. 2
Arti- kel 20a, stk. 4							Arti- kel 38, stk. 4	Arti- kel 43, stk. 5		—
Arti- kel 20a, stk. 5							Arti- kel 38, stk. 5	Arti- kel 43, stk. 6		Arti- kel 142, stk. 2
Arti- kel 21			Arti- kel 11, stk. 1							—
Arti- kel 22, stk. 1, første af-				Arti- kel 14			Arti- kel 39, stk. 1, første af-	Arti- kel 44, stk. 1, første af-		Arti- kel 14, stk. 1, li-

snit, li- tra a), b) og d)							snit, li- tra a), b) og d)	snit, li- tra a), b) og d)		tra a), b) og c)
Arti- kel 22, stk. 1, andet af- snit, første punktum							Arti- kel 39, stk. 1, andet af- snit, første punktum	Arti- kel 44, stk. 1, andet af- snit		Arti- kel 14, stk. 2, første af- snit
Arti- kel 22, stk. 1, andet af- snit, an- det punktum							Arti- kel 39, stk. 1, andet af- snit, første punktum			Arti- kel 14, stk. 2, andet af- snit
Arti- kel 22, stk. 2							Arti- kel 39, stk. 2	Arti- kel 44, stk. 2		Arti- kel 14, stk. 3
Arti- kel 23, stk. 1							Arti- kel 51, stk. 1			Arti- kel 162, stk. 1
Arti- kel 23, stk. 2, li- tra a)-g)							Arti- kel 51, stk. 2			Arti- kel 162, stk. 2, li- tra a)-f) og h)
Arti- kel 23, stk. 2, li- tra h)										Arti- kel 162, stk. 2, li- tra g)
Arti- kel 24, første af- snit, første punktum							Arti- kel 54, første af- snit, første punktum			Arti- kel 165, første punktum
Arti- kel 24, første af- snit, an- det punk- tum, og tredje af- snit							Arti- kel 54, første af- snit, an- det punk- tum, og tredje af- snit			—

Arti- kel 25							Arti- kel 55			Arti- kel 166
Arti- kel 26							Arti- kel 56			Arti- kel 167
Arti- kel 27, første af- snit							Arti- kel 52, stk. 2, første af- snit			Arti- kel 168, første af- snit
Arti- kel 27, andet af- snit							Arti- kel 52, stk. 2, andet af- snit			Arti- kel 168, andet af- snit
Arti- kel 28							Arti- kel 52, stk. 3			Arti- kel 170
Arti- kel 28a				Arti- kel 53			Arti- kel 53			Arti- kel 164
Arti- kel 29							Arti- kel 57			Arti- kel 171
Arti- kel 29a							Arti- kel 58			Arti- kel 176, første til tredje af- snit
Arti- kel 29b, stk. 1 og 2							Arti- kel 59, stk. 1 og 2	Arti- kel 52, stk. 1 og 2		Arti- kel 177, stk. 1 og 2
Arti- kel 29b, stk. 3-6							Arti- kel 59, stk. 3-6	Arti- kel 52, stk. 3 og 4		—
Arti- kel 30, stk. 1 og stk. 2, li- tra a)										—
Arti- kel 30, stk. 2, li- tra b)										Arti- kel 305, stk. 1
Arti- kel 30, stk. 4										Arti- kel 305, stk. 2

Arti- kel 30, stk. 5										Arti- kel 305, stk. 4
Arti- kel 31										—
Arti- kel 32										—
Arti- kel 33			Arti- kel 28				Arti- kel 62	Arti- kel 54, stk. 2		Arti- kel 298, stk. 2 og 3
Arti- kel 34	Artikel 9		Arti- kel 29		Arti- kel 11, stk. 5		Arti- kel 6, stk. 5, fjerde afsnit		Artikel 6	—
Arti- kel 35	Arti- kel 10	Arti- kel 10	Arti- kel 32	Arti- kel 57, stk. 1	Arti- kel 11, stk. 1-3	Arti- kel 31, stk. 1 og 2	Arti- kel 69, stk. 1-4	Arti- kel 64, stk. 1	Arti- kel 7, stk. 1	Arti- kel 309, stk. 1
Arti- kel 36	Arti- kel 11	Arti- kel 11	Arti- kel 33	Arti- kel 57, stk. 2	Arti- kel 11, stk. 4	Arti- kel 31, stk. 3	Arti- kel 70	Arti- kel 64, stk. 2	Arti- kel 7, stk. 2	Arti- kel 309, stk. 2
Arti- kel 37			Arti- kel 34							—
Arti- kel 38	Arti- kel 12	Arti- kel 12	Arti- kel 35	Arti- kel 58	Arti- kel 13	Arti- kel 33	Arti- kel 74	Arti- kel 66	Artikel 9	Arti- kel 312
Bilag, del A										Arti- kel 15, stk. 2, andet af- snit, og bilag I, del A
Bilag, del B										Bilag I, del A og B
Bilag, del C										Arti- kel 16
Bilag, del D										—
	Arti- kel 1, stk. 1, første af- snit									Arti- kel 190, stk. 1

	Arti- kel 1, stk. 1, andet af- snit									Arti- kel 190, stk. 2
	Arti- kel 1, stk. 2									—
	Arti- kel 2, stk. 1									Arti- kel 190, stk. 1
	Arti- kel 2, stk. 2									Arti- kel 190, stk. 3
	Artikel 3									Arti- kel 191
	Arti- kel 4, stk. 1									Arti- kel 192, første og andet af- snit
	Arti- kel 4, stk. 2									—
	Artikel 5									Arti- kel 193
	Artikel 6									Arti- kel 195
	Artikel 7									Arti- kel 194
	Artikel 8									Arti- kel 196
		Artikel 1								—
		Artikel 2								Arti- kel 198
		Arti- kel 3, stk. 1								Arti- kel 199
		Arti- kel 3, stk. 2, første af- snit, første punktum								Arti- kel 200, stk. 1, første af- snit

		Arti- kel 3, stk. 2, li- tra a)-c)							Arti- kel 200, stk. 2-4
		Arti- kel 3, stk. 3							Arti- kel 200, stk. 1, andet af- snit
		Artikel 4							Arti- kel 201
		Artikel 5							Arti- kel 202
		Artikel 6							Arti- kel 203
		Artikel 7							Arti- kel 204
		Artikel 8							Arti- kel 205
		Artikel 9							Arti- kel 16, stk. 2
			Artikel 1						—
			Arti- kel 2, li- tra a), b) og e)						—
			Arti- kel 2, li- tra c)				Arti- kel 1, stk. 1, li- tra c)	Arti- kel 2, stk. 1, li- tra e)	—
			Arti- kel 2, li- tra d)						Arti- kel 13, nr. 13
			Arti- kel 2, li- tra f)	Arti- kel 1, li- tra e)			Arti- kel 1, stk. 1, li- tra h)		—
			Artikel 3				Arti- kel 1, li- tra b), andet punktum		Arti- kel 145, stk. 1, andet af- snit
			Artikel 4						Arti- kel 187
			Artikel 6						—

			andet til sjette af- snit						
			Arti- kel 14	Arti- kel 34			Arti- kel 41		Arti- kel 147
			Arti- kel 16, stk. 1, første og andet af- snit	Arti- kel 35			Arti- kel 42		Arti- kel 148
			Arti- kel 16, stk. 1, tredje af- snit	Arti- kel 35					Arti- kel 148, stk. 2
			Arti- kel 17	Arti- kel 36			Arti- kel 43		Arti- kel 149
			Arti- kel 26						—
			Arti- kel 27						—
			Arti- kel 31						Arti- kel 299
			Arti- kel 31				Arti- kel 68, stk. 2		Arti- kel 300
			Bilag I	Arti- kel 23			Bilag II		—
			Bilag 2 A						—
			Bilag 2 B						—
			Arti- kel 5, 9, 10 og 11						—
				Arti- kel 1, li- tra a)	Arti- kel 1, li- tra a)	Arti- kel 2, li- tra a)	Arti- kel 1, stk. 1, li- tra a)		Arti- kel 13, nr. 1)
				Arti- kel 1, li- tra b)			Arti- kel 1, stk. 1, li- tra b)	Arti- kel 2, stk. 1, li- tra d)	Arti- kel 13, nr. 11)
				Arti- kel 1, li- tra c)		Arti- kel 2, li- tra e)	Arti- kel 1, Arti- kel 2,		Arti- kel 13,

							stk. 1, li- tra e)	stk. 1, li- tra f)		nr. 8), li- tra a)
				Arti- kel 1, li- tra d)			Arti- kel 1, stk. 1, li- tra f)	Arti- kel 2, stk. 1, li- tra g)		—
				Arti- kel 1, li- tra f)			Arti- kel 1, stk. 1, li- tra i)	Arti- kel 2, stk. 1, li- tra i)		Arti- kel 13, nr. 18)
				Arti- kel 1, li- tra g)			Arti- kel 1, stk. 1, li- tra j)	Arti- kel 2, stk. 1, li- tra j)		Arti- kel 13, nr. 21), arti- kel 24, stk. 2, og arti- kel 63
				Arti- kel 1, li- tra h)	Arti- kel 1, li- tra d)		Arti- kel 1, stk. 1, li- tra k)	Arti- kel 2, stk. 1, li- tra k)		Arti- kel 13, nr. 15)
				Arti- kel 1, li- tra i)	Arti- kel 1, li- tra e)		Arti- kel 1, stk. 1, li- tra l)	Arti- kel 2, stk. 1, li- tra l)		Arti- kel 13, nr. 16)
				Arti- kel 1, li- tra j)			Arti- kel 1, stk. 1, li- tra m)			Arti- kel 13, nr. 22)
				Arti- kel 1, li- tra k)	Arti- kel 1, li- tra k)	Arti- kel 2, li- tra h)	Arti- kel 1, stk. 1, li- tra n)	Arti- kel 2, stk. 1, li- tra m)		Arti- kel 13, nr. 10)
				Arti- kel 1, li- tra l)			Arti- kel 1, stk. 1, li- tra r)	Arti- kel 2, stk. 1, li- tra n)		Arti- kel 13, nr. 17)
				Arti- kel 1, li- tra l), underli- tra a)	Arti- kel 1, li- tra f)		Arti- kel 1, stk. 1, li- tra r), nr. i)	Arti- kel 2, stk. 1, li- tra n), nr. i)		Arti- kel 13, nr. 20)
				Arti- kel 1, li- tra l),			Arti- kel 1, stk. 1, li-	Arti- kel 2, stk. 1, li-		Arti- kel 13, nr. 18)

				underli- tra b)			tra r), nr. ii)	tra n), nr. ii)		
				Artikel 3						Arti- kel 188
				Artikel 8				Arti- kel 12		Arti- kel 24, stk. 1
				Arti- kel 12, stk. 2			Arti- kel 14, stk. 1	Arti- kel 18		Arti- kel 39, stk. 1
				Arti- kel 12, stk. 3-6			Arti- kel 14, stk. 2-5			Arti- kel 39, stk. 2-6
				Arti- kel 15, stk. 1 og 2			Arti- kel 15, stk. 1 og 2	Arti- kel 19, stk. 1		Arti- kel 57
				Arti- kel 15, stk. 3			Arti- kel 15, stk. 3	Arti- kel 22		Arti- kel 61
				Arti- kel 15, stk. 4			Arti- kel 15, stk. 4	Arti- kel 23		Arti- kel 62
				Arti- kel 15a			Arti- kel 15a	Arti- kel 19, stk. 2-8		Arti- kel 58, stk. 1-7
				Arti- kel 15b			Arti- kel 15b	Arti- kel 19a		Arti- kel 59
				Arti- kel 15c			Arti- kel 15c	Arti- kel 20		Arti- kel 60
				Arti- kel 16, stk. 1			Arti- kel 16, stk. 1	Arti- kel 24		Arti- kel 64
				Arti- kel 16, stk. 2			Arti- kel 16, stk. 2	Arti- kel 25		Arti- kel 65
				Arti- kel 16, stk. 3			Arti- kel 16, stk. 3	Arti- kel 26		Arti- kel 66
				Arti- kel 16, stk. 4			Arti- kel 16, stk. 4	Arti- kel 27		Arti- kel 67
				Arti- kel 16, stk. 5			Arti- kel 16, stk. 5	Arti- kel 28, stk. 1		Arti- kel 68, stk. 1

				Arti- kel 16, stk. 5b, første til fjerde afsnit			Arti- kel 16, stk. 7, første til fjerde afsnit	Arti- kel 28, stk. 3, første til fjerde afsnit		Arti- kel 68, stk. 3
				Arti- kel 16, stk. 5b, femte af- snit			Arti- kel 16, stk. 7, femte af- snit	Arti- kel 28, stk. 3, femte af- snit		Arti- kel 68, stk. 4
				Arti- kel 16						Arti- kel 66
				Arti- kel 16, stk. 5c			Arti- kel 16, stk. 8	Arti- kel 29		Arti- kel 70
				Arti- kel 16, stk. 5a			Arti- kel 16, stk. 6	Arti- kel 28, stk. 2		Arti- kel 68, stk. 2
				Arti- kel 16a, stk. 1, li- tra a)			Arti- kel 17, stk. 1, li- tra a)	Arti- kel 31, stk. 1, første af- snit		Arti- kel 72, stk. 1, li- tra a)-c)
				Arti- kel 16a, stk. 1, li- tra b)			Arti- kel 17, stk. 1, li- tra b)	Arti- kel 31, stk. 1, andet af- snit		Arti- kel 72, stk. 1, andet af- snit
				Arti- kel 16a, stk. 2			Arti- kel 17, stk. 2	Arti- kel 31, stk. 2		Arti- kel 72, stk. 2
				Arti- kel 20			Arti- kel 22			—
				Arti- kel 21			Arti- kel 23	Arti- kel 34, stk. 1-3		—
				Arti- kel 22			Arti- kel 24	Arti- kel 34, stk. 4		—
				Arti- kel 25						—
				Arti- kel 28			Arti- kel 33			Arti- kel 180
				Arti- kel 29						Arti- kel 181,

									stk. 1 og 3
				Arti- kel 30, stk. 2					Arti- kel 181, stk. 2
				Arti- kel 31					Arti- kel 183
				Arti- kel 38			Arti- kel 44		Arti- kel 153
				Arti- kel 39, stk. 2 og 3			Arti- kel 45		Arti- kel 154
				Arti- kel 40, stk. 2			Arti- kel 46, stk. 1		Arti- kel 155, stk. 8
				Arti- kel 40, stk. 3			Arti- kel 46, stk. 2		Arti- kel 155, stk. 1
				Arti- kel 40, stk. 4, 6-8 og 10			Arti- kel 46, stk. 3, 5-7 og 9		Arti- kel 155, stk. 2, 4-6 og 9
				Arti- kel 40, stk. 5			Arti- kel 46, stk. 4		Arti- kel 155, stk. 3
				Arti- kel 40, stk. 9			Arti- kel 46, stk. 8		Arti- kel 155, stk. 7
				Arti- kel 41			Arti- kel 47		Arti- kel 156
				Arti- kel 42, stk. 2			Arti- kel 48		Arti- kel 160
				Arti- kel 43, stk. 2 og 3					Arti- kel 184
				Arti- kel 44, stk. 2			Arti- kel 49		Arti- kel 159 og bi- lag V
				Arti- kel 45, stk. 2					Arti- kel 189

				Arti- kel 46, stk. 2, første til tredje af- snit			Arti- kel 50, stk. 1, første og tredje af- snit, og stk. 2			Arti- kel 157
				Arti- kel 47-5 0						—
				Arti- kel 51			Arti- kel 64	Arti- kel 56		—
				Arti- kel 51, sidste led					Arti- kel 1, stk. 4	Arti- kel 58, stk. 8
				Arti- kel 52						—
				Arti- kel 54						Arti- kel 206
				Arti- kel 55						Arti- kel 207
				Arti- kel 24 og 26						—
				Arti- kel 12, stk. 1, arti- kel 19, arti- kel 33, arti- kel 37, arti- kel 39, stk. 1, arti- kel 40, stk. 1, arti- kel 42, stk. 1, arti- kel 43, stk. 1, arti-						—

				kel 44, stk. 1, arti- kel 45, stk. 1, og arti- kel 46, stk. 1					
					Arti- kel 1, li- tra b)				Arti- kel 13, nr. 3)
					Arti- kel 1, li- tra c)		Arti- kel 1, stk. 1, li- tra s)	Arti- kel 2, stk. 1, li- tra c)	Arti- kel 13, nr. 4)
					Arti- kel 1, li- tra g)				Arti- kel 212, stk. 1, li- tra a)
					Arti- kel 1, li- tra h)				Arti- kel 212, stk. 1, li- tra b)
					Arti- kel 1, li- tra i)			Arti- kel 59, stk. 2, li- tra a), underli- tra i)	Arti- kel 210, stk. 1, li- tra f)
					Arti- kel 1, li- tra j)			Arti- kel 59, stk. 2, li- tra a), underli- tra j)	Arti- kel 210, stk. 1, li- tra g)
					Arti- kel 1, li- tra l)			Arti- kel 59, stk. 2, li- tra b)	Arti- kel 13, nr. 6)
					Artikel 2			Arti- kel 59, stk. 3	Arti- kel 214, stk. 1
					Artikel 3			Arti- kel 59, stk. 3	Arti- kel 214, stk. 1 og stk. 2, første og

									andet afsnit
					Artikel 4			Artikel 59, stk. 3	Artikel 247, stk. 1
					Artikel 5, stk. 1			Artikel 59, stk. 4	Artikel 246
					Artikel 5, stk. 2				Artikel 254, stk. 1
					Artikel 6			Artikel 59, stk. 5	Artikel 254, stk. 2, og artikel 255, stk. 1 og 2
					Artikel 7			Artikel 59, stk. 5	Artikel 249, stk. 1, og artikel 252 og 253
					Artikel 8			Artikel 59, stk. 5	Artikel 245 og 246 og artikel 258, stk. 1
					Artikel 9			Artikel 59, stk. 6	Artikel 218 og 219 og artikel 258, stk. 1
					Artikel 10			Artikel 59, stk. 7	Artikel 218 og 219, artikel 258, stk. 1, og artikel 260-263

					Arti- kel 10a			Arti- kel 59, stk. 8		Arti- kel 264
					Arti- kel 10b					Arti- kel 257
					Arti- kel 12	Arti- kel 32	Arti- kel 73	Arti- kel 65	Arti- kel 8, stk. 1	Arti- kel 311
					Bilag I			Arti- kel 59, stk. 9, og bi- lag II		Arti- kel 213- 215 og 218-2 46
					Bilag II			Arti- kel 59, stk. 9, og bi- lag II		Arti- kel 215- 217 og 220-2 43
						Arti- kel 1, stk. 2				Arti- kel 267
						Arti- kel 2, li- tra b)				Arti- kel 268, stk. 1, li- tra b)
						Arti- kel 2, li- tra c)				Arti- kel 268, stk. 1, li- tra c)
						Arti- kel 2, li- tra d)				Arti- kel 268, stk. 1, li- tra d)
						Arti- kel 2, li- tra f)		Arti- kel 2, stk. 1, li- tra h)		Arti- kel 13, nr. 9)
						Arti- kel 2, li- tra g)				Arti- kel 268, stk. 1, li- tra a)
						Arti- kel 2, li- tra i)				Arti- kel 268, stk. 1, li- tra e)

						Arti- kel 2, li- tra j)				Arti- kel 268, stk. 1, li- tra f)
						Arti- kel 2, li- tra k)				Arti- kel 268, stk. 1, li- tra g)
						Artikel 3				—
						Artikel 4				Arti- kel 269
						Artikel 5				Arti- kel 270
						Artikel 6				Arti- kel 271
						Artikel 7				Arti- kel 272
						Artikel 8				Arti- kel 273
						Artikel 9				Arti- kel 274
						Arti- kel 10				Arti- kel 275
						Arti- kel 11				Arti- kel 277
						Arti- kel 12				Arti- kel 278
						Arti- kel 13				Arti- kel 279
						Arti- kel 14				Arti- kel 280
						Arti- kel 15				Arti- kel 281
						Arti- kel 16				Arti- kel 282
						Arti- kel 17				Arti- kel 283
						Arti- kel 18				Arti- kel 284
						Arti- kel 19				Arti- kel 285
						Arti- kel 20				Arti- kel 286
						Arti- kel 21				Arti- kel 287

						Arti- kel 22				Arti- kel 288
						Arti- kel 23				Arti- kel 289
						Arti- kel 24				Arti- kel 290
						Arti- kel 25				Arti- kel 291
						Arti- kel 26				Arti- kel 292
						Arti- kel 27				Arti- kel 293
						Arti- kel 28				Arti- kel 294
						Arti- kel 29				Arti- kel 295
						Arti- kel 30, stk. 1				Arti- kel 268, stk. 2
						Arti- kel 30, stk. 2				Arti- kel 296
						Bilag				Arti- kel 276
							Arti- kel 1, stk. 1, li- tra d)			—
							Arti- kel 1, stk. 1, li- tra g)			Arti- kel 13, nr. 14)
							Arti- kel 1, stk. 1, li- tra q)			—
							Arti- kel 1, stk. 2	Arti- kel 2, stk. 3		—
							Arti- kel 2, stk. 1			Arti- kel 2, stk. 3
							Arti- kel 3, nr. 2)-3) og 8)			Artikkel 9

							Arti- kel 3, nr. 5) og 7)			Arti- kel 10
							Arti- kel 3, nr. 6)			—
							Arti- kel 5, stk. 2, andet og tredje af- snit			Arti- kel 15, stk. 2, tredje af- snit og stk. 3, andet af- snit
							Arti- kel 6, stk. 5, første og andet af- snit			Arti- kel 21, stk. 1
							Arti- kel 7, li- tra e)			Arti- kel 23, stk. 2, li- tra f)
							Artikel 8	Arti- kel 12		Arti- kel 24, stk. 1
							Arti- kel 12			Arti- kel 208
							Arti- kel 16, stk. 9	Arti- kel 30		Arti- kel 69
							Arti- kel 18, stk. 1-6			Arti- kel 73
							Arti- kel 18, stk. 7			—
							Arti- kel 19, stk. 1, første af- snit, første led			Arti- kel 74, stk. 1

							Arti- kel 19, stk. 1, andet af- snit, an- det led			Arti- kel 74, stk. 3, andet af- snit
							Arti- kel 19, stk. 1, andet af- snit, samt stk. 2 og 3			Arti- kel 74, stk. 4-7
							Arti- kel 21			Arti- kel 209
							Arti- kel 25			—
							Arti- kel 26			—
							Arti- kel 32			—
							Arti- kel 34			Arti- kel 182
							Arti- kel 35			Arti- kel 186
							Arti- kel 36, stk. 1			Arti- kel 185, stk. 1
							Arti- kel 36, stk. 2			Arti- kel 185, stk. 4, første punktum
							Bilag III A			Arti- kel 185, stk. 6
							Arti- kel 36, stk. 3			Arti- kel 185, stk. 7
							Arti- kel 41			Arti- kel 147
							Arti- kel 42, stk. 1-3			Arti- kel 148, stk. 1, 3 og 4

							Arti- kel 43			Arti- kel 149
							Arti- kel 45			—
							Arti- kel 48			Arti- kel 160
							Arti- kel 49			Arti- kel 159
							Arti- kel 51, stk. 2, li- tra a)-g)			Arti- kel 162, stk. 2, li- tra a)-e), g) og h)
							Arti- kel 51, stk. 3 og 4			Arti- kel 163
							Arti- kel 52, stk. 1			Arti- kel 169
							Arti- kel 55, stk. 1 og 2			Arti- kel 166, stk. 1 og 2
							Arti- kel 56			Arti- kel 167
							Arti- kel 59, stk. 1 og 2	Arti- kel 52, stk. 1 og 2		Arti- kel 177, stk. 1 og 2
							Arti- kel 59, stk. 3 og 6	Arti- kel 52, stk. 3 og 4		—
							Arti- kel 60, stk. 1			Arti- kel 305, stk. 2, andet og tredje af- snit
							Arti- kel 60, stk. 2			Arti- kel 305, stk. 3
			Arti- kel 31				Arti- kel 61			Arti- kel 43
							Arti- kel 65	Arti- kel 55		Arti- kel 301,

									stk. 1 og 3
							Arti- kel 66		Arti- kel 308
							Arti- kel 67	Arti- kel 53	Arti- kel 297
							Arti- kel 68, stk. 1		—
							Arti- kel 71		—
							Arti- kel 72		Arti- kel 310
							Bilag I		Bilag II
							Bilag III		Arti- kel 185, stk. 2, li- tra a)-c), stk. 3 og stk. 5, første af- snit
							Bilag IV		—
							Bilag V		Bilag VI
							Bilag VI		Bi- lag VII
								Arti- kel 1, stk. 2, li- tra d)	Arti- kel 11
								Arti- kel 2, stk. 1, li- tra a)	Arti- kel 13, nr. 7)
								Arti- kel 2, stk. 1, li- tra b)	—
								Arti- kel 2, stk. 1, li- tra h)	Arti- kel 13, nr. 9)
								Arti- kel 2, stk. 1, li- tra o)	Arti- kel 13, nr. 25)

								Arti- kel 2, stk. 1, li- tra p)		Arti- kel 13, nr. 26)
								Arti- kel 2, stk. 1, li- tra q)		Arti- kel 210, stk. 3
								Arti- kel 2, stk. 2		—
								Arti- kel 4, stk. 2		Arti- kel 15, stk. 5
								Arti- kel 5, stk. 1, første af- snit og stk. 2		Arti- kel 17, stk. 1 og 2, og bi- lag IIIC
								Arti- kel 9, nr. 1		Arti- kel 21, stk. 4
								Arti- kel 11, stk. 1, li- tra b)		Arti- kel 23, stk. 1, li- tra b)
								Arti- kel 15, stk. 3		Arti- kel 32, stk. 2
								Arti- kel 21		—
								Arti- kel 45		—
								Arti- kel 46		Arti- kel 211, stk. 1 og 2
								Arti- kel 47		Arti- kel 158
								Arti- kel 48		Arti- kel 161
								Arti- kel 50		Arti- kel 175
								Arti- kel 51		Arti- kel 176

								Arti- kel 54, stk. 1		Arti- kel 298, stk. 1
								Arti- kel 61		Arti- kel 308
								Arti- kel 62		Arti- kel 12
								Arti- kel 63		Arti- kel 307
								Arti- kel 57-6 0 og bi- lag II		—
									Arti- kel 1, nr. 4, ar- tikel 2, nr. 4, og artikel 4, nr. 6	Arti- kel 58, stk. 8
									Arti- kel 8, stk. 2	Arti- kel 312

- 1) EUT C 224 af 30.8.2008, s. 11.
- 2) Europa-Parlamentets udtalelse af 22.4.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 10.11.2009.
- 3) EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3.
- 4) EFT L 151 af 7.6.1978, s. 25.
- 5) EFT L 185 af 4.7.1987, s. 77.
- 6) EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1.
- 7) EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1.
- 8) EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1.
- 9) EFT L 110 af 20.4.2001, s. 28.
- 10) EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1.
- 11) EUT L 323 af 9.12.2005, s. 1.
- 12) EFT L 103 af 2.5.1972, s. 1.
- 13) EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1.
- 14) EFT L 8 af 11.1.1984, s. 17.
- 15) EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1.
- 16) EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1.
- 17) EFT L 181 af 20.7.2000, s. 65.
- 18) EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1.
- 19) EUT L 25 af 29.1.2009, s. 28.
- 20) EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87.
- 21) EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6.
- 22) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.
- 23) EFT 56 af 4.4.1964, s. 878.
- 24) EFT L 228 af 16.8.1973, s. 20.
- 25) EFT L 189 af 13.7.1976, s. 13.
- 26) EFT L 339 af 27.12.1984, s. 21.
- 27) EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10.
- 28) EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3.
- 29) EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.
- 30) EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11.
- 31) EUT L 390 af 31.12.2004, s. 38.
- 32) EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3.
- 33) EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15.
- 34) EFT L 126 af 12.5.1984, s. 20.
- 35) EUT L 3 af 7.1.2004, s. 34.
- 36) EFT L 78 af 26.3.1977, s. 17.
- 37) EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1«.
- 38) EUT L 3 af 7.1.2004, s. 34.«.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2021/2118**af 24. november 2021****om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ansvarsforsikring for motorkøretøjer («motorkøretøjsforsikring») er af særlig betydning for Europas borgere, uanset om de er forsikringstagere eller kan blive skadelidte som følge af en ulykke. Den har ligeledes væsentlig betydning for forsikringsselskaberne, da den udgør et væsentligt segment af skadesforsikringsmarkedet i Unionen. Motorkøretøjsforsikring har også en væsentlig indflydelse på fri bevægelighed for personer, varer og køretøjer og dermed på det indre marked. Styrkelse og konsolidering af det indre marked for motorkøretøjsforsikring bør derfor være et centralt mål for Unionens indsats på området for finansielle tjenesteydelser.

(2) Kommissionen foretog i 2017 en evaluering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF³⁾, herunder af dets effektivitet, virkningsfuldhed og sammenhæng med andre EU-politikker. Konklusionen på evalueringen var, at direktiv 2009/103/EF i det store og hele er velfungerende, og at der kun er behov for få ændringer. Der blev imidlertid identificeret fire områder, hvor det ville være hensigtsmæssigt at foretage målrettede ændringer: erstatning til skadelidte som følge af ulykker, hvis det pågældende forsikringsselskab er insolvent, obligatoriske mindstebeløb for forsikringsdækning, medlemsstaternes kontrol af køretøjers forsikring og et nyt forsikringsselskabs brug af forsikringstageres erklæringer om erstatningshistorikken. Ud over disse fire områder er følgende, køretøjer, der sendes, ulykker med et påhængskøretøj trukket af et køretøj, uafhængige prissammenligningsværktøjer for motorkøretøjsforsikring og informationscentre og information til skadelidte, også blevet udpeget som områder, hvor målrettede ændringer ville være hensigtsmæssige. Derudover bør direktiv 2009/103/EF præciseres ved at udtrykket »offer«, der i nævnte direktiv anvendes som synonym for »skadelidte«, erstattes med udtrykket »skadelidte«, hvor det måtte være nødvendigt, ved hjælp af passende ændringer. Disse ændringer har udelukkende til formål at harmonisere den terminologi, der anvendes i nævnte direktiv, og udgør ikke en indholdsmæssig ændring.

(3) Siden direktiv 2009/103/EF trådte i kraft, er der kommet mange nye typer af motorkøretøjer på markedet. Nogle af dem er drevet af en rent elektrisk motor, og nogle af dem af hjælpeudstyr. Sådanne

køretøjer bør tages med i betragtning ved definitionen af begrebet »køretøj«. Denne definition bør baseres på sådanne køretøjers generelle karakteristika, navnlig deres konstruktivt bestemte maksimalhastigheder og nettovægt, og bør fastsætte, at kun køretøjer, der udelukkende drives af mekanisk energi, er omfattet. Definitionen bør gælde uanset antallet af hjul, som køretøjet har. Kørestole beregnet til personer med fysisk funktionsnedsættelse bør ikke medtages i definitionen.

(4) Lette elektriske køretøjer, der ikke falder ind under definitionen af »køretøj«, bør udelukkes fra anvendelsesområdet for direktivet 2009/103/EF. Intet i nævnte direktiv bør imidlertid forhindre medlemsstaterne i at kræve ansvarsforsikring for motorkøretøjer i henhold til deres nationale ret på betingelser, som de selv fastsætter, for så vidt angår enhver form for motoriseret udstyr anvendt på land, som ikke er omfattet af nævnte direktivs definition af »køretøj«, og for hvilket nævnte direktiv derfor ikke kræver en sådan forsikring. Direktivet bør heller ikke forhindre medlemsstaterne i at fastsætte bestemmelser i deres nationale ret om, at ofre for ulykker forårsaget af andet motoriseret udstyr skal have adgang til medlemsstatens erstatningsorgan som fastsat i kapitel 4. Medlemsstaterne bør også kunne beslutte, at hvis personer, der er bosat på deres område, er skadelidte ved en ulykke forårsaget af sådant andet motoriseret udstyr i en anden medlemsstat, hvor der ikke kræves ansvarsforsikring for motorkøretøjer for dette motoriserede udstyr, skal disse personer have adgang til erstatningsorganet som fastsat i kapitel 4 i den medlemsstat, hvor de er bosat. Medlemsstaternes erstatningsorganer bør have mulighed for at indgå en gensidig aftale om, hvordan de vil samarbejde i en sådan situation.

(5) Den Europæiske Unions Domstol har i nylige domme, dvs. i sagerne Vnuk⁴⁾, Rodrigues de Andrade⁵⁾ og Torreiro⁶⁾, præciseret betydningen af begrebet »færdsel med køretøjer«. Domstolen præciserede navnlig, at motorkøretøjer normalt er bestemt til at tjene som transportmiddel, uanset et sådant køretøjs karakteristika, og at færdsel med sådanne køretøjer omfatter enhver anvendelse af et køretøj, som er i overensstemmelse med dets almindelige brug som transportmiddel, uanset det terræn, hvorpå motorkøretøjet anvendes, og uanset om det er stationært eller i bevægelse. Direktiv 2009/103/EF finder ikke anvendelse, hvis et sådant køretøjs normale funktion på ulykkestidspunktet er »anden anvendelse end som transportmiddel«. Dette kan være tilfældet, hvis køretøjet ikke anvendes som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, stk. 1, idet dets normale funktion f.eks. er »anvendelse som industriel eller landbrugsmæssig energikilde«. Af hensyn til retssikkerheden er det hensigtsmæssigt at afspejle denne retspraksis i direktiv 2009/103/EF ved at tilføje en definition af »færdsel med køretøj«.

(6) Nogle motorkøretøjer er mindre og er derfor mindre tilbøjelige end andre til at forårsage betydelig personskade eller tingsskade. Det ville være uforholdsmæssigt og ikke fremtidssikret at medtage dem i anvendelsesområdet for direktiv 2009/103/EF. Hvis de blev medtaget, ville det også underminere udbredelsen af nyere køretøjer, som f.eks. elcykler, der ikke udelukkende drives af mekanisk kraft, og modvirke innovation. Derudover er der ikke fyldestgørende dokumentation for, at sådanne mindre køretøjer kan forårsage ulykker med skadelidte i samme omfang som andre køretøjer, f.eks. biler eller lastbiler. I overensstemmelse med nærheds- og proportionalitetsprincippet bør kravene på EU-plan derfor kun omfatte de køretøjer, der er defineret som sådanne i direktiv 2009/103/EF.

(7) Motorkøretøjsforsikring bør principielt dække ulykker overalt i medlemsstaterne. Nogle medlemsstater har imidlertid bestemmelser for køretøjer, der udelukkende anvendes i bestemte områder med begrænset adgang. Det bør være muligt for disse medlemsstater at gøre begrænsede undtagelser fra artikel 3 i direktiv 2009/103/EF for så vidt angår områder med begrænset adgang, hvor uautoriserede personer ikke bør komme ind, såsom lokalitetspecifikke områder og områder med udstyr i havne og lufthavne. En

medlemsstat, der beslutter at indføre sådanne undtagelser, bør også træffe passende foranstaltninger for at sikre, at der ydes erstatning for tab eller skade forårsaget af et sådant køretøj.

(8) Det bør også være muligt for en medlemsstat at undlade at kræve lovpligtig motorkøretøjsforsikring for køretøjer, der ikke er tilladt til brug på offentlig vej, i overensstemmelse med dens nationale ret. En sådan medlemsstat bør ikke desto mindre træffe passende foranstaltninger for at sikre, at der ydes erstatning for tab eller skade forårsaget af sådanne køretøjer, medmindre medlemsstaten også beslutter at vedtage undtagelser fra artikel 10 i direktiv 2009/103/EF for så vidt angår erstatning for skader forårsaget af sådanne køretøjer i områder, der ikke er tilgængelige for offentligheden som følge af en retlig eller fysisk begrænsning af adgangen til sådanne områder, som defineret i dens nationale ret. En sådan undtagelse fra artikel 10 bør gælde for køretøjer, for hvilke en medlemsstat har besluttet at vedtage undtagelser fra forsikringspligten, fordi disse køretøjer ikke er tilladt til brug på offentlig vej i henhold til dens nationale ret, selv om forsikringspligten for disse køretøjer også kan være omfattet af en anden undtagelse, jf. artikel 5 i direktiv 2009/103/EF.

(9) I visse medlemsstater findes der bestemmelser om anvendelse af køretøjer som et middel til forsætligt at forvolde personskade eller tingsskade. Hvor det er relevant, bør medlemsstaterne i forbindelse med de groveste lovovertrædelser have lov til at fortsætte deres retlige praksis med at udelukke sådanne skader fra den lovpligtige motorkøretøjsforsikring eller kræve den forsikringserstatning, der udbetales til de skadelidte, tilbagebetalt fra de personer, som er ansvarlige for denne skade. For ikke at reducere den beskyttelse, der ydes i henhold til direktiv 2009/103/EF, bør en sådan retlig praksis dog kun tillades, hvis en medlemsstat sikrer, at skadelidte i sådanne tilfælde får erstatning for sådanne skader på en måde, der ligger så tæt som muligt på, hvordan de ville blive ydet erstatning i henhold til direktiv 2009/103/EF. Medmindre medlemsstaten har fastsat bestemmelse om en sådan alternativ erstatningsordning eller -garanti, der sikrer erstatning til skadelidte for sådanne skader på en måde, der ligger så tæt som muligt på, hvordan de ville blive ydet erstatning i henhold til direktiv 2009/103/EF, bør sådanne skader dækkes i overensstemmelse med nævnte direktiv.

(10) Medlemsstaterne bør ikke anvende direktiv 2009/103/EF på færdsel med køretøjer i forbindelse med motorsportsbegivenheder og -aktiviteter, herunder væddeløb og konkurrencer, samt træning, afprøvning og demonstrationer, herunder vedrørende hastighed, pålidelighed eller færdigheder, som er tilladt i henhold til deres nationale ret. Sådanne fritagne aktiviteter bør finde sted inden for et begrænset og afgrænset område på en sådan måde, at det sikres, at hverken den almindelige trafik, offentligheden eller en part, der ikke har forbindelse til aktiviteten, kan komme til reelt eller potentielt at færdes på den rute, der køres. Sådanne aktiviteter omfatter normalt aktiviteter på særligt udlagte motorsportsbaner eller -ruter og områderne i umiddelbar nærhed, såsom sikkerhedsområder, pit stop-områder og garager, hvor risikoen for en ulykke er meget højere sammenlignet med normale veje, og som uautoriserede personer ikke bør komme ind på.

(11) En sådan fritagelse af motorsportsbegivenheder og -aktiviteter bør kun finde anvendelse, hvis medlemsstaten sikrer, at arrangøren af begivenheden eller aktiviteten eller en anden part har tegnet en alternativ forsikring eller garantiordning, der dækker skade på tredjemand, herunder tilskuere og andre tilstedeværende, men ikke nødvendigvis skade på de deltagende førere og deres køretøjer. Medmindre arrangørerne eller andre parter som betingelse for denne fritagelse har tegnet en alternativ forsikring eller garantiordning, eventuelt med undtagelse af skade på de deltagende førere og deres køretøjer, bør skaden dækkes i overensstemmelse med direktiv 2009/103/EF.

(12) For ikke at reducere den beskyttelse, der ydes i henhold til direktiv 2009/103/EF, bør medlemsstaterne sikre, at skadelidte i forbindelse med de motorsportsbegivenheder og -aktiviteter, som er tilladt i henhold til deres nationale ret, og som falder ind under denne fritagelse, får erstatning for sådanne skader på en måde, der ligger så tæt som muligt på, hvordan de ville blive ydet erstatning i henhold til direktiv 2009/103/EF.

(13) Under fremstilling og transport mangler køretøjerne transportfunktioner og anses ikke for at blive anvendt i henhold til artikel 3, stk. 1, i direktiv 2009/103/EF. Vælger en medlemsstat imidlertid ikke at anvende kravet om ansvarsforsikring for motorkøretøjer for sådanne køretøjer i henhold til artikel 28, stk. 1, i direktiv 2009/103/EF, bør der være en erhvervsansvarsforsikring til dækning af den skade, som disse køretøjer måtte forårsage.

(14) I dag knytter mange medlemsstaters nationale ret forsikringspligten til færdsel med et køretøj som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2009/103/EF. I sådanne medlemsstater er færdsel med et køretøj kun tilladt, når køretøjet er indregistreret. Disse medlemsstaters ret foreskriver, at køretøjet skal være dækket af en motorkøretøjsforsikring under den aktive registrering og anvendelse af køretøjet, jf. artikel 3, stk. 1, i direktiv 2009/103/EF. Følgelig stiller disse medlemsstater ikke krav om forsikringsdækning for færdsel med køretøjer, som er permanent eller midlertidigt afmeldt, f.eks. fordi de står på et museum, er ved at blive istandsat eller af andre grunde ikke har været i brug i et længere tidsrum, f.eks. sæsonpræget anvendelse. Sådanne medlemsstater skal træffe passende foranstaltninger for at sikre, at der ydes erstatning i overensstemmelse med den erstatning, der er fastsat i direktiv 2009/103/EF, for tab eller skade, der er forårsaget på deres område og på andre medlemsstaters område af køretøjer som defineret i nævnte direktiv, der anvendes i henhold til artikel 3, stk. 1, i nævnte direktiv.

(15) I dag vælger nogle medlemsstater, hvori forpligtelsen til at tegne ansvarsforsikring for motorkøretøjer ikke er knyttet til indregistreringen af et køretøj, at undlade at kræve lovpligtig motorkøretøjsforsikring for køretøjer, der formelt er taget ud af brug i overensstemmelse med deres nationale ret. Eksempler på, at de således formelt tages ud af brug, omfatter fremsendelse af en meddelelse til den kompetente myndighed eller andre udpegede parter, der varetager den kompetente myndigheds funktion, eller at der træffes andre verificerbare fysiske foranstaltninger. Disse medlemsstater skal træffe passende foranstaltninger for at sikre, at der ydes erstatning i overensstemmelse med den erstatning, der er fastsat i direktiv 2009/103/EF, for tab eller skade, der er forårsaget på deres område og på andre medlemsstaters område af sådanne køretøjer.

(16) Medlemsstaterne skal på indeværende tidspunkt afholde sig fra at foretage kontrol med forsikring for køretøjer, der er hjemmehørende på en anden medlemsstats område, og for køretøjer, der er hjemmehørende på et tredjelands område, når de kommer ind på deres område fra en anden medlemsstats område. Ny teknologisk udvikling såsom teknologien til automatisk nummerpladegenkendelse gør det muligt at foretage diskret kontrol med forsikring for køretøjer uden at standse dem og således uden at gribe ind i personers frie bevægelighed. Der er derfor hensigtsmæssigt at give tilladelse til at foretage denne kontrol med forsikring for køretøjer, men kun hvis kontrollen er ikkediskriminerende, nødvendig og forholdsmæssig, udgør en del af et generelt kontrolsystem på medlemsstatens område, som også køretøjer, der er hjemmehørende på den kontrollerende medlemsstats område, er omfattet af, og ikke kræver, at køretøjet standses.

(17) Medlemsstater, der vælger at indføre et system til behandling af personoplysninger, som derefter kan deles med andre medlemsstater, f.eks. data fra nummerpladegenkendelsesteknologi, skal vedtage

lovgivning, som baner vej for behandling af personoplysninger med henblik på at bekæmpe kørsel med uforsikrede køretøjer, samtidig med at der træffes passende foranstaltninger til at beskytte den registreres rettigheder og legitime interesser. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679⁷⁾ finder anvendelse på behandling af personoplysninger med henblik på at bekæmpe kørsel med uforsikrede køretøjer. Medlemsstaternes lovgivning bør navnlig præcisere det nøjagtige formål, henvise til det relevante retsgrundlag, opfylde de relevante sikkerhedskrav og overholde principperne om nødvendighed, proportionalitet og formålsbegrænsning og bør fastsætte en rimelig dataopbevaringsperiode. Endvidere bør principperne om »beskyttelse af personoplysninger gennem design« og »databeskyttelse gennem standardindstillinger« finde anvendelse på alle databehandlingssystemer, der udvikles og anvendes inden for rammerne af medlemsstaternes lovgivning.

(18) I overensstemmelse med disse principper bør medlemsstaterne ikke opbevare personoplysninger, der behandles udelukkende med henblik på at klare et forsikringscheck, længere end den periode, der er nødvendig for at kontrollere, om et køretøj har en gyldig forsikringsdækning. Når det konstateres, at et køretøj er dækket, bør alle oplysninger vedrørende denne kontrol slettes. Når et verifikationssystem ikke er i stand til at fastslå, om et køretøj er forsikret, bør disse oplysninger kun opbevares i en begrænset periode, som ikke overstiger det antal dage, der er nødvendigt for at fastslå, om der er forsikringsdækning. For køretøjer, for hvilke det er fastslået, at de ikke er dækket af en gyldig forsikringspolice, er det rimeligt at kræve, at sådanne oplysninger opbevares, indtil eventuelle administrative eller retslige procedurer er afsluttet, og køretøjet er dækket af en gyldig forsikringspolice.

(19) Direktiv 2009/103/EF omfatter på indeværende tidspunkt forskellige referencedatoer for den periodebestemte genberegning af mindstebeløbene for dækning i de forskellige medlemsstater, hvilket fører til forskellige mindstebeløb for dækning alt afhængigt af medlemsstaten. Disse mindstebeløb bør harmoniseres med henblik på at sikre ens mindstebeskyttelse af skadelidte i hele Unionen, og der bør indføres en ensartet justeringsbestemmelse, som tager udgangspunkt i det harmoniserede forbrugerprisindeks fra Eurostat samt procedureregler for en sådan justering og fastsættelse af en ensartet tidsramme.

(20) Effektiv beskyttelse af skadelidte som følge af trafikulykker forudsætter, at disse skadelidte har ret til at kræve erstatning i den medlemsstat, hvor de er bosat, og til at modtage et svar inden for en rimelig frist. Den forudsætter også, at disse skadelidte, når deres erstatningskrav er berettigede, altid modtager de skyldige beløb for personskader eller for eventuelle tingsskader, uanset om den ansvarlige parts forsikringssselskab er solvent. Medlemsstaterne bør derfor oprette eller godkende et organ til i første omgang at udbetale erstatning til skadelidte, der er bosat på deres område, som derefter har ret til at kræve denne erstatning godtgjort af det organ, der er oprettet eller godkendt til samme formål i hjemlandet for det insolvente forsikringssselskab, der udstedte forsikringspolice for den ansvarlige parts køretøj. Hvis en medlemsstat har en eksisterende erstatningsordning, bør medlemsstaten kunne tillade, at den fortsætter.

(21) Et forsikringssselskab kan blive insolvent på forskellige måder, f.eks. ved at blive erklæret konkurs, hvis det misligholder sine forpligtelser, når det har givet afkald på sin autorisation i hjemlandet, eller fordi det har været genstand for en tilbagekaldelsesforanstaltning eller en afgørelse om forbud mod dets virksomhed. Når der afgives kendelse eller træffes afgørelse om at indlede konkurs- eller likvidationsproceduren, bør kendelsen eller afgørelsen offentliggøres. Det organ, der er oprettet eller godkendt til at yde erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringssselskabs insolvens i forsikringssselskabets hjemland, bør underrette sådanne organer i alle andre medlemsstater om denne kendelse eller afgørelse.

(22) Medlemsstaterne bør sikre, at det organ, der er oprettet eller godkendt til at yde erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringssselskabs insolvens i den medlemsstat, på hvis område skadelidte er bosat, i alle faser af proceduren har beføjelse til at anmode om oplysninger, til at informere og blive informeret af og til at samarbejde med andre relevante organer, myndigheder og interessenter i Unionen. Sådanne oplysninger bør være tilstrækkelige til, at modtageren i det mindste kan opnå en generel forståelse af situationen. Sådanne oplysninger er vigtige for at sikre, at det organ, der yder erstatning til skadelidte, inden udbetaling af erstatningen på egen hånd eller sammen med alle de relevante parter i henhold til den nationale lovgivning er i stand til at fastslå, om forsikringssselskabet allerede har ydet erstatning til klageren for dennes krav. Det erstatningskrav, der indgives til dette organ, kan endog videresendes til forsikringssselskabet med henblik på yderligere undersøgelse eller afgørelse, hvis de nationale procedurer kræver det. Medlemsstaterne bør sikre, at organet anmoder om og modtager mere detaljerede oplysninger om konkrete erstatningskrav.

(23) Ordningen med efterfølgende refusion bør ikke berøre den gældende ret vedrørende skadelidtes dækningsgrad. Der bør gælde samme principper for erstatningskrav, uanset om forsikringssselskabet er solvent eller insolvent. Organet i hjemlandet for det forsikringssselskab, der har udstedt den ansvarlige parts forsikringspolice, bør indbetale beløbet til organet i den medlemsstat, på hvis område skadelidte er bosat, inden for en rimelig frist efter, at organet i forsikringssselskabets hjemland har modtaget et krav om refusion af en betaling, som organet i skadelidtes hjemland har udbetalt til skadelidte.

(24) Afhængigt af de forskellige stadier i behandlingen af erstatningskrav, betalinger til skadelidte og refusionsprocedurerne i forskellige organer kan der være udestående forpligtelser mellem organer, der er oprettet eller godkendt til at yde erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringssselskabs insolvens. Retten til indtræden i rettigheder bør overgå fra det organ, der i første omgang har udbetalt erstatning, til organet i den anden medlemsstat, efterhånden som refusionen af organerne skrider frem. Organet, i det omfang dette organ har ydet erstatning for det lidte tab eller den lidte skade og endnu ikke har modtaget refusion, bør derfor indtræde i skadelidtes rettigheder over for skadevolderen, eller over for dennes forsikringssselskab. Organet bør dog ikke indtræde i skadelidtes rettigheder over for forsikringstageren eller den anden forsikrede person, der er ansvarlig for ulykken, for så vidt som forsikringstagerens eller den forsikrede persons ansvar dækkes af det insolvente forsikringssselskab i overensstemmelse med gældende national ret. Hver medlemsstat bør have pligt til at anerkende en sådan indtræden i rettigheder, der er fastsat af en anden medlemsstat.

(25) For at sikre en effektiv og virkningsfuld beskyttelse af skadelidte i tilfælde af et forsikringssselskabs insolvens er det nødvendigt, at medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre, at de midler, der er nødvendige for at yde erstatning til skadelidte, er til rådighed, når de har krav på erstatning. I overensstemmelse med nærhedsprincippet bør disse ordninger fastlægges af hjemlandene på nationalt plan. De bør imidlertid være i overensstemmelse med EU-retten og navnlig med principper som *lex specialis* og *lex posterior*. For at undgå at pålægge forsikringssselskaberne en urimelig og uforholdsmæssigt stor byrde, hvis en medlemsstat kræver finansielle bidrag fra forsikringssselskaber, bør disse bidrag kun opkræves fra forsikringssselskaber, der er godkendt af denne medlemsstat. Dette bør ikke berøre finansieringen af eventuelle andre funktioner, der kan tildeles det organ, som er oprettet eller godkendt til at yde erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringssselskabs insolvens.

(26) For at sikre, at kravene i dette direktiv vedrørende erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringssselskabs insolvens gennemføres effektivt, bør organerne, som har fået overdraget denne opgave, tilstræbe at indgå en aftale om deres funktioner og forpligtelser og om procedurerne for refusion. Hvis der ikke

er indgået en sådan aftale senest 24 måneder efter datoen for dette direktivs ikrafttræden, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) for så vidt angår fastlæggelse af sådanne organers proceduremæssige opgaver og forpligtelser med hensyn til refusion.

(27) I tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens bør skadelidte have ret til at kræve erstatning fra et organ i den medlemsstat, hvor de er bosat, også når de lider skade som følge af ulykker, der indtræffer i en anden medlemsstat end den, hvor de er bosat. Medlemsstaterne bør kunne tildele opgaven med at udbetale erstatning til skadelidte til et nyt organ eller til et organ, der allerede findes, herunder til det erstatningsorgan, der er oprettet eller anerkendt i henhold til artikel 24 i direktiv 2009/103/EF. Medlemsstaterne bør også kunne pålægge ét organ opgaverne med at yde erstatning, i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens, til skadelidte som følge af ulykker i den medlemsstat, hvor de er bosat, og skadelidte som følge af ulykker i andre medlemsstater end den, hvor de er bosat. For skadelidte i andre medlemsstater end den, hvor de er bosat, er det også vigtigt at sikre udveksling af oplysninger og samarbejde med de erstatningsorganer, der er oprettet eller anerkendt i henhold til artikel 24 i direktiv 2009/103/EF i alle medlemsstater, og med repræsentanter bemyndiget til at behandle skadessager.

(28) Medlemsstaterne kan oprette eller godkende mere end ét erstatningsorgan i henhold til direktiv 2009/103/EF, hvilket potentielt kan gøre det vanskeligere for skadelidte at finde frem til det organ, som de skal indgive deres krav til. Medlemsstater, der opretter eller godkender mere end ét erstatningsorgan, bør derfor sikre, at skadelidte har adgang til nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning på en måde, der gør det let for dem at forstå, hvilket organ de skal ansøge hos.

(29) Hvis der er tale om et køretøj, der sendes, bør det være muligt for den person, der har ansvar for dækning af en ansvarsforsikring, at vælge at tegne en forsikringspolice i den medlemsstat, hvor køretøjet er indregistreret eller, i en periode på 30 dage fra datoen for køberens accept af leveringen, i bestemmelsesmedlemsstaten, selv hvis køretøjet ikke formelt er blevet indregistreret i bestemmelsesmedlemsstaten. Oplysningscentret i den medlemsstat, hvor køretøjet er indregistreret, og, når denne ikke er den samme, i bestemmelsesmedlemsstaten, samt i en hvilken som helst anden relevant medlemsstat, såsom den medlemsstat, på hvis område ulykken indtraf, eller hvor en skadelidt er bosat, bør samarbejde om at sikre, at de nødvendige oplysninger, som de ligger inde med i overensstemmelse med artikel 23 i direktiv 2009/103/EF, om det køretøj, der sendes, er tilgængelige.

(30) I tilfælde af ulykker med påhængskøretøjer, for hvilke der er udstedt en ansvarsforsikring, som er særskilt fra det trækkende køretøjs, bør skadelidte kunne kræve erstatning af påhængskøretøjets forsikringsselskab, hvis dette er fastsat i national ret. Skadelidte bør på anmodning kunne indhente oplysninger fra påhængskøretøjets forsikringsselskab om det trækkende køretøjs forsikringsselskab eller, hvis påhængskøretøjets forsikringsselskab trods en rimelig indsats ikke er i stand til at identificere det trækkende køretøjs forsikringsselskab, oplysninger om den erstatningsordning, der er fastsat i artikel 10 i direktiv 2009/103/EF.

(31) Erstatningshistorikken for forsikringstagere, som har til hensigt at indgå nye forsikringsaftaler med forsikringsselskaber, bør let kunne autentificeres med henblik på at fremme anerkendelse af en sådan erstatningshistorik, når der indgås en ny forsikringsaftale. For at kunne forenkle verifikationen og autentificeringen af erklæringer om erstatningshistorikken er det vigtigt, at deres indhold og form er ens i alle medlemsstaterne. Endvidere bør forsikringsselskaber, som tager hensyn til erklæringer om erstatningshistorikken ved fastsættelse af motorkøretøjers forsikringspræmier, ikke diskriminere på grund

af nationalitet eller udelukkende på grund af den medlemsstat, hvor forsikringstageren tidligere havde sin bopæl. Endvidere bør forsikringsselskaber behandle en erklæring om erstatningshistorikken fra en anden medlemsstat på lige fod med en national erklæring om erstatningshistorikken og anvende enhver rabat, der ville være til rådighed for en i øvrigt identisk national kunde, herunder de rabatter, der kræves i henhold til en medlemsstats nationale lovgivning, såsom »bonus-malus«-rabatter. Medlemsstaterne bør fortsat frit kunne vedtage national lovgivning vedrørende »bonus-malus«-ordninger, da sådanne ordninger er af national karakter og uden noget grænseoverskridende element, og beslutningstagningen vedrørende dem derfor i henhold til nærhedsprincippet bør forblive hos medlemsstaterne. For at gøre det muligt for medlemsstaterne at verificere, om og hvordan forsikringsselskaberne behandler erklæringer om erstatningshistorikken, bør forsikringsselskaber offentliggøre et overordnet sammendrag af deres politik med hensyn til deres brug af erklæringer om erstatningshistorikken, når de beregner præmier. Uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943⁸⁾, er forsikringsselskaber ikke forpligtet til at offentliggøre forretningsmæssigt følsomme oplysninger såsom detaljer om takstregler.

(32) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af direktiv 2009/103/EF bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser vedrørende formen og indholdet af erklæringen om erstatningshistorikken. Disse gennemførelsesbeføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁹⁾.

(33) Medlemsstaterne bør kunne vælge at certificere værktøjer, der sætter forbrugerne i stand til at sammenligne priser, takster og dækning mellem udbydere af ansvarsforsikring for motorkøretøjer, som opfylder betingelserne i direktiv 2009/103/EF. Hvis de er behørigt certificeret, kan sådanne værktøjer betegnes som »uafhængige prissammenligningsværktøjer for motorkøretøjsforsikring«. Medlemsstaterne bør også kunne oprette offentlige prissammenligningsværktøjer, der drives af en offentlig myndighed.

(34) For at sikre, at erstatningskrav behandles problemfrit, er det, når der i henhold til national ret kræves en ulykkesrapport og skadelidte i henhold til loven har ret til at få udleveret en kopi af ulykkesrapporten fra de kompetente myndigheder, vigtigt, at skadelidte har rettidig adgang til den.

(35) For at sikre, at mindstebeløbene for dækning af ansvarsforsikring for motorkøretøjer ikke udhules med tiden, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår justering af disse mindstebeløb for at afspejle udviklingen i den økonomiske realitet.

(36) Ved vedtagelse af delegerede retsakter efter beføjelser i henhold til dette direktiv er det navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning¹⁰⁾. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.

(37) Europa-Kommissionen bør som led i evalueringen af, hvordan direktiv 2009/103/EF fungerer, overvåge nævnte direktivs anvendelse under hensyntagen til antallet af skadelidte, omfanget af udestående erstatningskrav som følge af forsinket udbetaling på tværs af grænser i insolvenssager, omfanget af mindstebeløbene for dækning i medlemsstaterne, omfanget af erstatningskrav som følge af kørsel med

uforsikrede køretøjer på tværs af grænser og antallet af klager vedrørende erklæringer om erstatningshistorikken.

(38) Desuden bør Kommissionen udarbejde en rapport der evaluerer, hvordan de erstatningsorganer, der er oprettet eller godkendt til at erstatte skadelidte i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens, fungerer, og hvordan samarbejdet mellem dem og finansieringen af dem fungerer. Om nødvendigt bør rapporten ledsages af et forslag til retsakt.

(39) For at sikre, at direktiv 2009/103/EF fortsat tjener sit formål, som er at beskytte eventuelle skadelidte fra ulykker, der involverer motorkøretøjer, bør Kommissionen også overvåge og revidere nævnte direktiv i lyset af den teknologiske udvikling, herunder den øgede færdsel med autonome og halvautonome køretøjer. Den bør også analysere forsikringsselskabernes anvendelse af ordninger, hvor præmierne påvirkes af forsikringstagernes erklæringer om erstatningshistorikken. Kommissionen bør desuden vurdere effektiviteten af udvekslingen af de informationssystemer, der anvendes til grænseoverskridende forsikringskontrol.

(40) Målene for dette direktiv, nemlig at sikre ens mindstebeskyttelse af skadelidte som følge af trafikulykker i hele Unionen, at sikre beskyttelse af dem i tilfælde af forsikringsselskabers insolvens og at sikre ligebehandling i forbindelse med forsikringsselskabers autentificering af erklæringer om erstatningshistorikken for potentielle forsikringstagere, der rejser på tværs af de indre EU-grænser, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres virkninger, bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(41) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter¹¹⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiveren, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(42) Direktiv 2009/103/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 2009/103/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 foretages følgende ændringer:

a) Nr. 1) affattes således:

»1) »køretøj«:

a) ethvert motordrevet køretøj, der udelukkende drives frem ved mekanisk kraft på land, men som ikke kører på skinner, med:

i) en konstruktivt bestemt maksimalhastighed på mere end 25 km/t eller

ii) en maksimal nettovægt på over 25 kg og en konstruktivt bestemt maksimalhastighed på mere end 14 km/t

b) ethvert påhængskøretøj, der skal anvendes sammen med et køretøj som omhandlet i litra a), uanset om det er tilkoblet eller afkoblet.

Med forbehold af litra a) og b) betragtes kørestolskøretøjer, der udelukkende er beregnet til personer med fysiske handicap, ikke som køretøjer som omhandlet i dette direktiv«.

b) Følgende nummer indsættes:

»1a) »færdsel med køretøj«: færdsel med et køretøj på en måde, der er i overensstemmelse med køretøjets funktion som transportmiddel på ulykkestidspunktet, uanset køretøjets karakteristika og uanset det terræn, hvorpå motorkøretøjet anvendes, og om det er stationært eller i bevægelse«.

c) Nr. 2) affattes således:

»2) »skadelidte«: enhver person, der har ret til erstatning for tab eller skade forvoldt af et køretøj«.

d) Følgende nummer tilføjes:

»8) »hjemland«: »hjemland« som defineret i artikel 13, nr. 8), litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF (*1).

(*1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).«"

2) I artikel 3 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»Hver medlemsstat træffer med forbehold af artikel 5 passende foranstaltninger til at sikre, at erstatningsansvaret for færdsel med et køretøj, der er hjemmehørende i det pågældende land, er dækket af en forsikring.«

b) Følgende stykke indsættes efter stk. 1:

»Dette direktiv finder ikke anvendelse på færdsel med et køretøj i forbindelse med motorsportsbegivenheder og -aktiviteter, herunder væddeløb, konkurrencer, træning, afprøvning og demonstrationer inden for et begrænset og afgrænset område i en medlemsstat, når medlemsstaten sikrer, at arrangøren af aktiviteten eller en anden part har tegnet en alternativ forsikring eller

garantiordning, der dækker skade på enhver tredjemand, herunder tilskuere og andre tilstedeværende, men ikke nødvendigvis dækker skade på de deltagende førere og deres køretøjer.«

3) Artikel 4 affattes således:

»Artikel 4

Kontrol med forsikring

1. Medlemsstaterne fører ikke kontrol med ansvarsforsikring for køretøjer, der er hjemmehørende på en anden medlemsstats område, eller for køretøjer, der er hjemmehørende på et tredjelandets område, når de kommer ind på deres område fra en anden medlemsstats område.

De kan dog føre en sådan kontrol med forsikringer, såfremt denne kontrol ikke er diskriminerende og er nødvendig og forholdsmæssig i forhold til at nå de tilstræbte mål, og

a) foretages som led i en kontrol, som ikke alene vedrører forsikringskontrol, eller

b) udgør en del af et generelt kontrolsystem på medlemsstatens område, som også køretøjer, der er hjemmehørende på den kontrollerende medlemsstats område, er omfattet af, og som ikke kræver, at køretøjet standses.

2. Personoplysninger kan på grundlag af den lovgivning i medlemsstaten, som kontrolinstansen er underlagt, behandles, hvis det er nødvendigt, med henblik på at bekæmpe kørsel med uforsikrede køretøjer i andre medlemsstater end dem, på hvis område de er hjemmehørende. Nævnte lovgivning skal være i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 (*2) og endvidere omfatte foranstaltninger, som er egnede til at beskytte den registreredes rettigheder og legitime interesser.

Disse foranstaltninger fra medlemsstaternes side skal navnlig præcisere det nøjagtige formål, med hvilket oplysningerne skal behandles, henvise til det relevante retsgrundlag, opfylde de relevante sikkerhedskrav og overholde principperne om nødvendighed, proportionalitet og formålsbegrænsning samt fastsætte en rimelig dataopbevaringsperiode. Personoplysninger, der behandles i henhold til denne artikel udelukkende med henblik på at foretage en forsikringskontrol, opbevares kun, så længe de er nødvendige til dette formål, og så snart dette er opnået, slettes de fuldstændigt. Hvis en forsikringskontrol viser, at et køretøj er dækket af en lovpligtig forsikring i henhold til artikel 3, skal den kontrolansvarlige omgående slette de pågældende oplysninger. Hvis det ved en kontrol ikke er muligt at fastslå, om et køretøj er dækket af en lovpligtig forsikring i henhold til artikel 3, må oplysningerne kun opbevares i en begrænset periode, som ikke overstiger det antal dage, der er nødvendigt for at fastslå, om der er forsikringsdækning.

(*2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).«

4) I artikel 5 tilføjes følgende stykker:

»3. En medlemsstat kan fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der midlertidigt eller permanent er taget ud af brug og forbudt at anvende, forudsat at der er indført en formel

administrativ procedure eller anden verificerbar foranstaltning i overensstemmelse med national ret.

Medlemsstater, der tillader denne undtagelse, sikrer, at køretøjerne i første afsnit behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring ikke er tegnet.

Garantifonden i den medlemsstat, hvor ulykken har fundet sted, kan herefter søge regres hos garantifonden i den medlemsstat, hvor køretøjet er hjemmehørende.

4. En medlemsstat kan i overensstemmelse med sin nationale ret fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der udelukkende anvendes på områder med begrænset adgang.

Medlemsstater, der tillader denne undtagelse, sikrer, at køretøjerne i første afsnit behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den lovpligtige forsikring, der henvises til i artikel 3, ikke er tegnet.

Garantifonden i den medlemsstat, hvor ulykken har fundet sted, kan herefter søge regres hos garantifonden i den medlemsstat, hvor køretøjet er hjemmehørende.

5. En medlemsstat kan i overensstemmelse med sin nationale ret fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der ikke er tilladt til brug på offentlig vej.

Medlemsstater, der fraviger artikel 3 for så vidt angår de køretøjer, der er henvist til i første afsnit, sikrer, at disse køretøjer behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring ikke er tegnet.

Garantifonden i den medlemsstat, hvor ulykken har fundet sted, kan herefter søge regres hos garantifonden i den medlemsstat, hvor køretøjet er hjemmehørende.

6. Når en medlemsstat i henhold til stk. 5 fraviger artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der ikke er tilladt til brug på offentlig vej, kan denne medlemsstat også fravige artikel 10 for så vidt angår erstatning for skade forårsaget af sådanne køretøjer i områder, der ikke er tilgængelige for offentligheden som følge af en retlig eller fysisk begrænsning af adgangen til sådanne områder, som defineret i dens nationale ret.

7. For så vidt angår stk. 3-6 underretter medlemsstaterne Kommissionen om anvendelsen af undtagelsen og om de særlige ordninger for dens gennemførelse. Kommissionen offentliggør en liste over disse undtagelser.«

5)

Artikel 9 affattes således:

»Artikel 9

Mindstebeløb

1. Medlemsstaterne skal med forbehold af eventuelle bestemmelser om mere omfattende forsikringsdækning, der måtte gælde i medlemsstaterne, kræve den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring for følgende mindstebeløb:

a) for personskader: 6 450 000 EUR pr. ulykke, uanset antallet af skadelidte, eller 1 300 000 EUR pr. skadelidt

b) for tingsskader: 1 300 000 EUR pr. ulykke, uanset antallet af skadelidte.

For medlemsstater, der ikke har indført euroen, omregnes mindstebeløbene til deres nationale valuta ved anvendelse af vekselkursen den 22. december 2021 offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Hvert femte år fra den 22. december 2021 justerer Kommissionen de beløb, der er omhandlet i stk. 1, i overensstemmelse med det harmoniserede forbrugerprisindeks (HICP), jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/792 (*3).

Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 28b vedrørende justeringen af disse beløb til HICP senest seks måneder efter udløbet af hver femårsperiode.

For medlemsstater, som ikke har indført euroen, omregnes beløbene til deres nationale valuta ved anvendelse af den vekselkurs, der blev fastsat på den dato, hvor de nye mindstebeløb blev beregnet, og offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*.

(*3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/792 af 11. maj 2016 om harmoniserede forbrugerprisindeks og det harmoniserede boligprisindeks og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2494/95 (EUT L 135 af 24.5.2016, s. 11).«

6) I Kapitel 4 affattes overskriften således:

»KAPITEL 4

ERSTATNING FOR SKADE FORVOLDT AF ET UKENDT KØRETØJ ELLER ET KØRETØJ, FOR HVILKET DER IKKE ER TEGNET LOVPLIGTIG FORSIKRING, JF. ARTIKEL 3, OG ERSTATNING I TILFÆLDE AF INSOLVENS«.

7) I artikel 10 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Første afsnit berører ikke medlemsstaternes ret til at tillægge eller undlade at tillægge erstatning fra dette organ en subsidiær karakter samt til at fastlægge regler for regresretten mellem dette organ, den eller de personer, som er ansvarlige for ulykken, og andre forsikringsselskaber eller organer inden for social sikring, der skal yde skadelidte erstatning for samme skade. Medlemsstaterne må imidlertid ikke tillade, at organet gør udbetalingen af erstatning betinget af, at skadelidte på en eller anden måde godtgør, at skadevolderen er ude af stand til eller nægter at betale.«

b) Stk. 2, første afsnit, affattes således:

»2. Skadelidte kan under alle omstændigheder henvende sig direkte til organet, som på grundlag af de oplysninger, skadelidte giver efter anmodning fra organet, er forpligtet til at give vedkommende et begrundet svar vedrørende betaling af eventuel erstatning.«

c) Stk. 3, andet afsnit, affattes således:

»Hvis organet har betalt erstatning for en væsentlig personskade til en skadelidt for en ulykke, hvor der samtidig er forvoldt tingsskade af et uidentificeret køretøj, kan medlemsstaterne imidlertid ikke udelukke betaling af erstatning for tingsskade med den begrundelse, at køretøjet ikke er identificeret. Medlemsstaterne kan dog fastsætte en selvrisiko på højst 500 EUR, som skadelidte kan pålægges ved en sådan tingsskade.«

d) Stk. 4 affattes således:

»4. Hver medlemsstat anvender sine love og administrative bestemmelser på organets betaling af erstatning med forbehold af enhver anden praksis, som måtte være mere gunstig for skadelidte.«

8)

Følgende artikel indsættes:

»Artikel 10a

Beskyttelse af skadelidte mod skader som følge af ulykker, der indtræffer i den medlemsstat, hvor de er bosat, i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens

1. Hver medlemsstat opretter eller godkender et organ, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte, der er bosat på dens område, i det mindste inden for forsikringspligtens grænser, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab, fra det tidspunkt, hvor:

a) forsikringsselskabet er under konkursbehandling, eller

b) forsikringsselskabet er omfattet af likvidation som defineret i artikel 268, stk. 1, litra d), i direktiv 2009/138/EF.

2. Hver medlemsstat træffer passende foranstaltninger til at sikre, at det i stk. 1 omhandlede organ råder over tilstrækkelige midler til at yde erstatning til skadelidte i overensstemmelse med reglerne i stk. 10, når der skal betales erstatning i de situationer, der er omhandlet i stk. 1, litra a) og b). Disse foranstaltninger kan omfatte krav om økonomiske bidrag, forudsat at de kun pålægges forsikringsselskaber, som er godkendt af den medlemsstat, der pålægger dem.

3. Uden at det berører en eventuel forpligtelse efter artikel 280 i direktiv 2009/138/EF, sikrer hver medlemsstat, at en kendelse eller en afgørelse offentliggøres, når en kompetent ret eller anden kompetent myndighed afgiver kendelse eller træffer afgørelse om at indlede den procedure, der er omhandlet i stk. 1, litra a) eller b), over for et forsikringsselskab, som denne medlemsstat er hjemland for. Det i stk. 1 omhandlede organ, der er etableret i forsikringsselskabets hjemland, sikrer, at alle de i stk. 1 omhandlede organer i alle medlemsstater straks underrettes om nævnte kendelse eller afgørelse.

4. Skadelidte kan anmode om erstatning direkte hos det i stk. 1 omhandlede organ.

5. Ved modtagelsen af kravet underretter det i stk. 1 omhandlede organ det tilsvarende organ i hjemlandet for forsikringsselskabet og det forsikringsselskab, der er under konkursbehandling

eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator, jf. henholdsvis artikel 268, stk. 1, litra e) og f), i direktiv 2009/138/EF, om, at det har modtaget et krav fra skadelidte.

6. Det forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator underretter det i stk. 1 omhandlede organ, når det yder erstatning eller afviser ansvar for et krav, som det i stk. 1 omhandlede organ også har modtaget.

7. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede organ på grundlag af bl.a. oplysninger, som den skadelidte har indgivet på dets anmodning, senest tre måneder fra det tidspunkt, hvor skadelidte indgav sit erstatningskrav til organet, giver skadelidte et begrundet erstatningstilbud eller et begrundet svar, jf. andet afsnit i dette stykke, i overensstemmelse med gældende national ret.

Med henblik på første afsnit skal organet:

a) give et begrundet erstatningstilbud, hvis det har fastslået, at det er forpligtet til at yde erstatning i henhold til stk. 1, litra a) eller b), at kravet ikke bestrides, og at erstatningen er blevet helt eller delvist opgjort

b) give et begrundet svar på de ting, der er anført i kravet, hvis det har fastslået, at det ikke er forpligtet til at yde erstatning i henhold til stk. 1, litra a) eller b), eller hvis erstatningspligten afvises eller ikke er klart fastslået, eller skaden ikke er fuldt opgjort.

8. Hvis der skal betales erstatning i henhold til stk. 7, andet afsnit, litra a), udbetaler det i stk. 1 omhandlede organ erstatningen til skadelidte uden unødigt ophold og under alle omstændigheder senest tre måneder efter, at skadelidte har accepteret det begrundede erstatningstilbud, jf. stk. 7, andet afsnit, litra a).

Hvis skaden kun er delvist opgjort, finder kravene vedrørende udbetalingen af erstatningen i første afsnit anvendelse på denne delvist opgjorte skade og fra det tidspunkt, hvor det tilsvarende begrundede erstatningstilbud accepteres.

9. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede organ har alle de nødvendige beføjelser og kompetencer til rettidigt at kunne samarbejde med andre tilsvarende organer i andre medlemsstater, med organer, der er oprettet eller godkendt i henhold til artikel 25a i alle medlemsstater, og med andre berørte parter, herunder et forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, dets administrator eller likvidator og de nationale kompetente myndigheder i medlemsstaterne, i alle faser af den procedure, der er omhandlet i denne artikel. Dette samarbejde skal omfatte anmodning om, modtagelse og tilvejebringelse af oplysninger, herunder nærmere oplysninger om specifikke krav, hvor det er relevant.

10. Hvis den skadelidte er bosat i en anden medlemsstat end det i stk. 1 omhandlede forsikringsselskabs hjemland, kan det i stk. 1 omhandlede organ i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, som har ydet erstatning til den skadelidte i overensstemmelse med stk. 8, kræve fuld refusion af den udbetalte erstatning af det i stk. 1 omhandlede organ i forsikringsselskabets hjemland.

Det i stk. 1 omhandlede organ i forsikringsselskabets hjemland foretager betalingen til det i stk. 1 omhandlede organ i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, og som har ydet erstatning til skadelidte i overensstemmelse med stk. 8, inden for en rimelig frist på højst seks måneder,

medmindre andet er aftalt skriftligt af disse organer, efter at det har modtaget et krav om en sådan refusion.

Det organ, der har ydet erstatning i henhold til første afsnit, indtræder i skadelidtes rettigheder over for skadevolderen eller dennes forsikringsselskab, med undtagelse af forsikringstageren eller den anden forsikrede person, der har forårsaget ulykken, i det omfang forsikringstagerens eller den forsikrede persons ansvar ville være blevet dækket af det insolvente forsikringsselskab i overensstemmelse med gældende national ret. Hver medlemsstat har pligt til at anerkende denne ret til indtræden i rettigheder, der er fastsat af en anden medlemsstat.

11. Stk. 1-10 berører ikke medlemsstaternes ret:

a) til at tillægge eller undlade at tillægge erstatning udbetalt af det i stk. 1 omhandlede organ en subsidiær karakter

b) til at fastlægge regler for regresretten for samme skade mellem:

i) det i stk. 1 omhandlede organ

ii) den eller de personer, som er ansvarlige for ulykken

iii) andre forsikringsselskaber eller organer inden for den sociale sikring, der skal yde skadelidte erstatning.

12. Medlemsstaterne må ikke tillade, at det i stk. 1 omhandlede organ gør udbetalingen af erstatning betinget af andre krav end dem, der er fastsat i dette direktiv. Navnlig må medlemsstaterne ikke tillade, at det i stk. 1 omhandlede organ gør udbetalingen af erstatning betinget af et krav om, at skadelidte godtgør, at den ansvarlige juridiske eller fysiske person er ude af stand til at betale eller nægter at betale.

13. De i stk. 1 omhandlede organer eller de i nærværende stykkes andet afsnit omhandlede enheder tilstræber at indgå en aftale senest den 23. december 2023 til gennemførelse af denne artikel for så vidt angår deres funktioner og forpligtelser og procedurerne for refusion i henhold til denne artikel.

Med henblik herpå skal hver medlemsstat senest den 23. juni 2023:

a) oprette eller godkende det i stk. 1 omhandlede organ og bemyndige det til at forhandle om og indgå en sådan aftale eller

b) udpege en enhed og bemyndige det til at forhandle om og indgå en sådan aftale, som det i stk. 1 omhandlede organ vil blive en part i, når de er oprettet eller godkendt.

Den i første afsnit omhandlede aftale meddeles omgående til Kommissionen.

Hvis den i første afsnit omhandlede aftale ikke er indgået senest den 23. december 2023 tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med proceduren i artikel 28b med henblik på at definere de proceduremæssige opgaver og proceduremæssige forpligtelser for de organer, der er omhandlet i stk. 1, vedrørende refusion.«

9) Artikel 11, stk. 1, affattes således:

»I tilfælde, hvor der opstår en tvist mellem det i artikel 10, stk. 1, nævnte organ og et ansvarsforsikringsselskab om, hvem der skal yde erstatning til skadelidte, træffer medlemsstaterne passende foranstaltninger til, at en af disse parter udpeges til straks og i første omgang at yde erstatning til skadelidte.«

10) I kapitel 5 affattes overskriften således:

»KAPITEL 5

SÆRLIGE KATEGORIER AF SKADELIDTE, EKSKLUSIONSKLAUSULER, ENKELT PRÆMIE, KØRETØJER DER SENDES FRA EN MEDLEMSSTAT TIL EN ANDEN«.

11) Overskriften på artikel 12 affattes således:

»Særlige kategorier af skadelidte«.

12) I artikel 13 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1:

i) Indledningen i første afsnit affattes således:

»1. De enkelte medlemsstater træffer alle passende foranstaltninger for at sikre, at enhver lovbestemmelse eller enhver klausul i en forsikringspolice, der er udstedt i overensstemmelse med artikel 3, og som bestemmer, at forsikringen ikke dækker nedenstående personers anvendelse af eller kørsel med køretøjet, ikke har nogen indvirkning på krav fra tredjemand, der lider skade ved en ulykke:«

ii) Tredje afsnit affattes således:

»Medlemsstaterne kan — for så vidt angår skader, der indtræffer på deres område — undlade at anvende bestemmelsen i første afsnit, såfremt og i det omfang den skadelidte kan opnå dækning af den lidte skade i medfør af regler om social sikkerhed.«

b) Stk. 2, andet afsnit, affattes således:

»Medlemsstater, der bestemmer, at det i artikel 10, stk. 1, omhandlede organ skal intervenere i tilfælde, hvor køretøjet er stjålet eller tilegnet ved vold, kan for tingsskade fastsætte en selvrisiko på op til 250 EUR, der kan gøres gældende over for skadelidte.«

13) Artikel 15, stk. 1, affattes således:

»1. Når et køretøj sendes fra en medlemsstat til en anden, betragtes, uanset artikel 13, nr. 13), litra b), i direktiv 2009/138/EF, afhængig af hvor den person, der har ansvar for dækning af en ansvarsforsikring, har valgt at tegne forsikring, enten registreringsmedlemsstaten eller, fra det tidspunkt hvor køber har accepteret leveringen, bestemmelsesmedlemsstaten i 30 dage, som den medlemsstat, hvori risikoen foreligger, selv om køretøjet ikke formelt er registreret i bestemmelsesmedlemsstaten.

Medlemsstaterne sikrer, at det i artikel 23 omhandlede oplysningscenter i den medlemsstat, hvor køretøjet er indregistreret, i bestemmelsesmedlemsstaten, når denne ikke er den samme, samt i en hvilken som helst anden relevant medlemsstat, såsom den medlemsstat, hvor ulykken indtraf, eller hvor en skadelidt er bosat, samarbejder om at sikre, at de nødvendige oplysninger, som de ligger inde med i overensstemmelse med artikel 23, om det køretøj, der sendes, er tilgængelige.«

14)

Følgende artikel indsættes:

»Artikel 15a

Beskyttelse af skadelidte ved ulykker, der involverer et påhængskøretøj, som trækkes af et køretøj

1. I tilfælde af en ulykke forårsaget af et sæt køretøjer bestående af et køretøj, der trækker et påhængskøretøj, og hvor påhængskøretøjet har en særskilt ansvarsforsikring, kan skadelidte indbringe sit krav direkte for det forsikringssselskab, der har forsikret påhængskøretøjet, hvis:

- a) påhængskøretøjet, men ikke det køretøj, der trak det, kan identificeres, og
- b) den gældende nationale ret fastsætter, at påhængskøretøjets forsikringssselskab yder erstatning.

Et forsikringssselskab, der har ydet erstatning til skadelidte, skal have mulighed for at gøre regres mod det selskab, der har forsikret det trækkende køretøj, eller mod det organ, der er omhandlet i artikel 10, stk. 1, hvis og i det omfang dette er fastsat i den gældende nationale ret.

Dette stykke berører ikke gældende national ret, der fastsætter regler, som er gunstigere for skadelidte.

2. I tilfælde af en ulykke forårsaget af et sæt køretøjer bestående af et køretøj, der trækker et påhængskøretøj, skal påhængskøretøjets forsikringssselskab, medmindre det i henhold til gældende national ret skal yde fuld erstatning, efter anmodning fra skadelidte uden unødigt ophold underrette vedkommende om:

- a) identiteten af det trækkende køretøjs forsikringssselskab, eller
- b) hvis påhængskøretøjets forsikringssselskab ikke kan identificere det trækkende køretøjs forsikringsgiver, om den erstatningsordning, der er fastsat i artikel 10.«

15)

Artikel 16 affattes således:

»Artikel 16

Erklæring om erstatningskrav fra tredjemand

Medlemsstaterne sikrer, at forsikringstager på ethvert tidspunkt har ret til at anmode om en erklæring om erstatningskrav fra tredjemand for skader, som berører det eller de køretøjer, der har været omfattet af forsikringsaftalen i mindst de seneste fem år af aftaleforholdet, eller om, at der ikke foreligger sådanne krav (»erklæring om erstatningshistorikken«).

Forsikringssselskabet eller et organ, som en medlemsstat har udpeget med henblik på at sørge for obligatorisk forsikring eller levere sådanne erklæringer, sørger for, at forsikringstager modtager denne erklæring om erstatningshistorikken inden 15 dage fra anmodningen.

Medlemsstaterne sikrer, at forsikringssselskaber ikke, når de tager hensyn til erklæringer om erstatningshistorikken udstedt af andre forsikringssselskaber eller andre organer som omhandlet i stk. 2, behandler forsikringstagerne på en diskriminerende måde eller forhøjer deres præmier på grund af deres nationalitet eller udelukkende på grund af den medlemsstat, hvor de tidligere havde deres bopæl.

Medlemsstaterne sikrer, at et forsikringsselskab, når det tager hensyn til erklæringer om erstatningshistorikken ved fastsættelsen af præmier, behandler dem, der er udstedt i andre medlemsstater, på lige fod med dem, der er udstedt af et forsikringsselskab eller -organer som omhandlet i andet afsnit i samme medlemsstat, herunder ved anvendelse af eventuelle rabatter.

Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsselskaberne offentliggør et generelt overblik over deres politik med hensyn til deres brug af erklæringer om erstatningshistorikken, når de beregner præmier.

Kommissionen vedtager senest den 23. juli 2023 gennemførelsesretsakter, der ved hjælp af en skabelon præciserer formen og indholdet af den i stk. 2 omhandlede erklæring om erstatningshistorikken. Denne skabelon skal indeholde oplysninger om følgende:

- a) identiteten af det forsikringsselskab eller organ, som udsteder erklæringen om erstatningshistorikken
- b) forsikringstagerens identitet, herunder dennes kontaktoplysninger
- c) det forsikrede køretøj og køretøjets identifikationsnummer
- d) begyndelses- og udløbsdatoen for køretøjets forsikringsdækning
- e) antallet af erstatningskrav fra tredjemand, der er afregnet i henhold til forsikringstagerens forsikringsaftale i den periode, som erklæringen om erstatningshistorikken omfatter, herunder datoen for hvert krav
- f) supplerende oplysninger, som er relevante i henhold til de regler eller den praksis, der gælder i medlemsstaterne.

Kommissionen hører alle interessenter og samarbejder tæt med medlemsstaterne, inden den vedtager disse gennemførelsesretsakter.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 28a, stk. 2.«
Følgende artikel indsættes:

16)

»Artikel 16a

Prissammenligningsværktøjer for motorkøretøjsforsikring

1. Medlemsstaterne kan vælge at certificere værktøjer, der giver forbrugerne mulighed for gratis at sammenligne priser, takster og dækning mellem udbydere af den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring som »uafhængige prissammenligningsværktøjer for motorkøretøjsforsikring«, hvis betingelserne i stk. 2 er opfyldt.

2. Et sammenligningsværktøj i henhold til stk. 1 skal:

- a) kunne benyttes uafhængigt af udbydere af den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring og sikre, at tjenesteudbydere behandles lige i søgeresultaterne
- b) tydeligt angive identiteten af ejerne og operatørerne af sammenligningsværktøjet

c) angive klare, objektive kriterier, som sammenligningen bygger på

d) benytte et enkelt og utvetydigt sprog

e) levere præcise og ajourførte oplysninger med angivelse af tidspunktet for den seneste ajourføring

f) være åbent for enhver udbyder af den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring, stille den relevante information til rådighed, indeholde en bred vifte af tilbud, som dækker en væsentlig del af markedet for motorkøretøjsforsikring, og, såfremt den viste information ikke giver et fuldstændigt overblik over dette marked, give brugeren en tydelig erklæring herom, inden resultaterne vises

g) skabe en effektiv procedure for indberetning af ukorrekte oplysninger

h) indeholde en erklæring om, at priserne er baseret på de modtagne oplysninger og ikke er bindende for forsikringsselskaberne.«

17) I artikel 23 foretages følgende ændringer:

a) Følgende stykke indsættes:

»1a. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsselskaber eller andre enheder er forpligtet til at give de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), nr. i), ii) og iii), til informationscentrene og underrette dem, når en forsikringspolice bliver ugyldig eller på anden måde ikke længere dækker et køretøj med et registreringsnummer.«

b) Stk. 6 affattes således:

»6. Behandlingen af personoplysninger som følge af stk. 1-5, skal udføres i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679.«

18) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 25a

Beskyttelse af skadelidte mod skader som følge af ulykker, der indtræffer i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor de er bosat, i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens

1. Hver medlemsstat opretter eller godkender et organ, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte, der er bosat på dens område, i de tilfælde, som er omhandlet i artikel 20, stk. 1, i det mindste inden for forsikringspligtens grænser, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab, fra det tidspunkt, hvor:

a) forsikringsselskabet er under konkursbehandling, eller

b) forsikringsselskabet er omfattet af likvidation som defineret i artikel 268, stk. 1, litra d), i direktiv 2009/138/EF.

2. Hver medlemsstat træffer passende foranstaltninger til at sikre, at det i stk. 1 omhandlede organ råder over tilstrækkelige midler til at yde erstatning til skadelidte i overensstemmelse med reglerne i stk. 10, når der skal betales erstatning i de situationer, der er omhandlet i stk. 1, litra

a) og b). Disse foranstaltninger kan omfatte krav om økonomiske bidrag, forudsat at de kun pålægges forsikringsselskaber, som er godkendt af den medlemsstat, der pålægger dem.

3. Uden at det berører en eventuel forpligtelse efter artikel 280 i direktiv 2009/138/EF, sikrer hver medlemsstat, at kendelsen eller afgørelsen offentliggøres, når en kompetent ret eller anden kompetent myndighed afgiver kendelse eller træffer afgørelse om at indlede den procedure, der er omhandlet i stk. 1, litra a) eller b), over for et forsikringsselskab, som denne medlemsstat er hjemland for. Det i stk. 1 omhandlede organ, der er etableret i forsikringsselskabets hjemland, sikrer, at alle de i stk. 1 omhandlede organer og alle de i artikel 24 omhandlede erstatningsorganer i alle medlemsstater straks underrettes om nævnte kendelse eller afgørelse.

4. Skadelidte kan anmode om erstatning direkte hos det i stk. 1 omhandlede organ.

5. Ved modtagelsen af kravet underretter det i stk. 1 omhandlede organ det tilsvarende organ i forsikringsselskabets hjemland, erstatningsorganet i henhold til artikel 24 i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, og det forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator, jf. henholdsvis artikel 268, stk. 1, litra e) og f), i direktiv 2009/138/EF, om, at det har modtaget et krav fra skadelidte.

6. Det forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator underretter det i stk. 1 omhandlede organ, når det yder erstatning eller afviser ansvar for et krav, som det i stk. 1 omhandlede organ også har modtaget.

7. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede organ på grundlag af bl.a. oplysninger, som den skadelidte har indgivet på dets anmodning, senest tre måneder fra det tidspunkt, hvor skadelidte indgav sit erstatningskrav til organet, giver skadelidte et begrundet erstatningstilbud eller et begrundet svar, jf. andet afsnit i nærværende stykke, i overensstemmelse med gældende national ret.

Med henblik på første afsnit skal organet:

a) give et begrundet erstatningstilbud, hvis det har fastslået, at det er forpligtet til at yde erstatning i henhold til stk. 1, litra a) eller b), at kravet ikke bestrides, og at erstatningen er blevet helt eller delvist opgjort

b) give et begrundet svar på de pointer, der fremsættes i kravet, hvis det har fastslået, at det ikke er forpligtet til at yde erstatning i henhold til stk. 1, litra a) eller b), eller hvis erstatningspligten afvises eller ikke er klart fastslået, eller skaden ikke er fuldt opgjort.

8. Hvis der skal betales erstatning i henhold til stk. 7, andet afsnit, litra a), udbetaler det i stk. 1 omhandlede organ erstatningen til skadelidte uden unødigt ophold og under alle omstændigheder senest tre måneder efter, at skadelidte har accepteret det begrundede erstatningstilbud, jf. stk. 7, andet afsnit, litra a).

Hvis skaden kun er delvist opgjort, finder kravene vedrørende udbetalingen af erstatningen i første afsnit anvendelse på denne delvist opgjorte skade og fra det tidspunkt, hvor det tilhørende begrundede erstatningstilbud accepteres.

9. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede organ har alle de nødvendige beføjelser og kompetencer til rettidigt at kunne samarbejde med andre tilsvarende organer i andre medlems-

stater, med organer, der er oprettet eller godkendt i henhold til artikel 10a og artikel 24, i alle medlemsstater, og med andre berørte parter, herunder et forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, dets repræsentant, som er bemyndiget til at behandle skadessager, dets administrator eller likvidator og de nationale kompetente myndigheder i medlemsstaterne, i alle faser af den procedure, der er omhandlet i denne artikel. Dette samarbejde skal omfatte anmodning om, modtagelse og tilvejebringelse af oplysninger, herunder nærmere oplysninger om specifikke krav, hvor det er relevant.

10. Hvis den skadelidte er bosat i en anden medlemsstat end det i stk. 1 omhandlede forsikringsselskabs hjemland, kan det i stk. 1 omhandlede organ, i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, som har ydet erstatning til den skadelidte i overensstemmelse med stk. 8, kræve fuld refusion af den udbetalte erstatning af det i stk. 1 omhandlede organ i forsikringsselskabets hjemland.

Det i stk. 1 omhandlede organ i forsikringsselskabets hjemland foretager betalingen til det i stk. 1 omhandlede organ i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, og som har ydet erstatning til skadelidte i overensstemmelse med stk. 8, inden for en rimelig frist på højst seks måneder, medmindre andet er aftalt skriftligt af disse organer, efter at det har modtaget et krav om en sådan refusion.

Det organ, der har ydet erstatning i henhold til første afsnit, indtræder i skadelidtes rettigheder over for skadevolderen eller dennes forsikringsselskab, med undtagelse af forsikringstageren eller den anden forsikrede person, der har forårsaget ulykken, i det omfang forsikringstagerens eller den forsikrede persons ansvar ville være blevet dækket af det insolvente forsikringsselskab i overensstemmelse med gældende national ret. Hver medlemsstat har pligt til at anerkende denne ret til indtræden i rettigheder, der er fastsat af en anden medlemsstat.

11. Stk. 1-10 berører ikke medlemsstaternes ret til:

- a) at tillægge eller undlade at tillægge erstatning udbetalt af det i stk. 1 omhandlede organ en subsidiær karakter
- b) at fastlægge regler for regresretten for samme skade mellem:
 - i) det i stk. 1 omhandlede organ
 - ii) den eller de personer, som er ansvarlige for ulykken
 - iii) andre forsikringsselskaber eller organer inden for social sikring, der skal yde skadelidte erstatning.

12. Medlemsstaterne må ikke tillade, at det i stk. 1 omhandlede organ gør udbetalingen af erstatning betinget af andre krav end dem, der er fastsat i dette direktiv. Navnlige må medlemsstaterne ikke tillade, at det i stk. 1 omhandlede organ gør udbetalingen af erstatning betinget af et krav om, at skadelidte godtgør, at den ansvarlige juridiske eller fysiske person er ude af stand til at betale eller nægter at betale.

13. De i stk. 1 omhandlede organer eller de i nærværende stykkes andet afsnit omhandlede enheder tilstræber at indgå en aftale senest den 23. december 2023 til gennemførelse af denne

artikel for så vidt angår deres funktioner og forpligtelser og procedurerne for refusion i henhold til denne artikel.

Med henblik herpå skal hver medlemsstat senest den 23. juni 2023:

- a) oprette eller godkende organet omhandlet i stk. 1 og bemyndige det til at forhandle om og indgå en sådan aftale eller
- b) udpege en enhed og bemyndige det til at forhandle om og indgå en sådan aftale, som det i stk. 1 omhandlede organ vil blive en part i, når de er godkendt.

Den i første afsnit omhandlede aftale meddeles omgående til Kommissionen.

Hvis den i første afsnit omhandlede aftale ikke er indgået senest den 23. december 2023 tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med proceduren i artikel 28b med henblik på at definere de proceduremæssige opgaver og proceduremæssige forpligtelser for de organer, der er omhandlet i stk. 1, vedrørende refusion.«

19) Artikel 26, stk. 1, affattes således:

»Medlemsstaterne træffer alle passende foranstaltninger med henblik på at lette skadelidtes, deres forsikringsselskabers eller deres juridiske repræsentanternes rettidige adgang til de grundlæggende oplysninger, som er nødvendige for behandlingen af skadesager.«

20) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 26a

Underretning af skadelidte

Medlemsstater, der opretter eller godkender forskellige erstatningsorganer i henhold til artikel 10, stk. 1, artikel 10a, stk. 1, artikel 24, stk. 1, og artikel 25a, stk. 1, sikrer, at skadelidte har adgang til nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning.«

21) I artikel 28, stk. 1, tilføjes følgende afsnit:

»Medlemsstaterne kan kræve motorkøretøjsansvarsforsikring, som opfylder kravene i dette direktiv, for enhver type af motoriseret udstyr, der anvendes på land og ikke er omfattet af definitionen af »køretøj« i artikel 1, nr. 1), og som artikel 3 ikke finder anvendelse på.«

22) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 28a

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsorienterede Pensioner oprettet ved Kommissionens afgørelse 2004/9/EF (*4). Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 (*5).

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 28b

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 9, stk. 2, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 22. december 2021.

Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 10a, stk. 13, fjerde afsnit, og artikel 25a, stk. 13, fjerde afsnit, tillægges Kommissionen for en periode på syv år fra den 22. december 2021. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 9, stk. 2, artikel 10a, stk. 13, fjerde afsnit, og artikel 25a, stk. 13, fjerde afsnit, omhandlede uddelegering af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af denne afgørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning (*6).
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 9, stk. 2, artikel 10a, stk. 13, fjerde afsnit, og artikel 25a, stk. 13, fjerde afsnit, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 28c

Evaluering og gennemgang

1. Senest fem år efter de respektive anvendelsesdatoer for artikel 10a og 25a, jf. artikel 30, stk. 2, 3 og 4, aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om funktionen af, samarbejdet mellem og finansieringen af de organer, der er omhandlet i artikel 10a og 25a. Om nødvendigt ledsages rapporten af et forslag til retsakt. Hvad angår finansieringen af disse organer skal rapporten mindst indeholde:
 - a) en vurdering af erstatningsorganernes finansieringskapacitet og finansieringsbehov i forhold til deres potentielle erstatningsansvar under hensyntagen til risikoen for bilforsikringsselskabers insolvens på medlemsstaternes markeder
 - b) en vurdering af harmoniseringen af erstatningsorganernes finansieringstilgang

c) hvis rapporten ledsages af et forslag til retsakt, en vurdering af bidragenes indvirkning på præmierne for ansvarsforsikring for motorkøretøjer.

2. Senest den 24. december 2030 forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, som indeholder en evaluering af gennemførelsen af dette direktiv, med undtagelse af de elementer, der er omfattet af evalueringen omhandlet i stk. 1, bl.a. vedrørende:

a) anvendelsen af dette direktiv for så vidt angår den teknologiske udvikling, navnlig med hensyn til autonome og halvautonome køretøjer

b) tilstrækkeligheden af dette direktivs anvendelsesområde i betragtning af de ulykkesrisici, der er forbundet med forskellige motorkøretøjer

c) i form af en kritisk gennemgang, informationsudvekslingssystemernes effektivitet med henblik på kontrol af forsikringer i grænseoverskridende situationer, herunder om nødvendigt en vurdering af muligheden for i sådanne tilfælde at anvende eksisterende informationsudvekslingssystemer og under alle omstændigheder en analyse af målene for informationsudvekslingssystemerne og en vurdering af deres omkostninger og

d) forsikringsselskabers brug af ordninger, hvor præmierne påvirkes af forsikringstagernes erklæringer om erstatningshistorikken, bl.a. »bonus-malus«-ordninger eller »bonus for skadefri år«.

Rapporten ledsages om nødvendigt af et forslag til retsakt.

(*4) Kommissionens afgørelse 2004/9/EF af 5. november 2003 om nedsættelse af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsorienterede Pensioner (EUT L 3 af 7.1.2004, s. 34)."

(*5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13)."

(*6) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.«"

23) I artikel 30 tilføjes følgende stykker:

»Artikel 10a, stk. 1-12, finder anvendelse fra datoen for den i artikel 10a, stk. 13, første afsnit, omhandlede aftale eller fra anvendelsesdatoen for Kommissionens delegerede retsakt, jf. artikel 10a, stk. 13, fjerde afsnit.

Artikel 25a, stk. 1-12, finder anvendelse fra datoen for den i artikel 25a, stk. 13, første afsnit, omhandlede aftale eller fra anvendelsesdatoen for Kommissionens delegerede retsakt, jf. artikel 25a, stk. 13, fjerde afsnit.

Artikel 10a, stk. 1-12, og artikel 25a, stk. 1-12, finder dog ikke anvendelse før den 23. december 2023.

Artikel 16, stk. 2, andet punktum, og stk. 3, 4 og 5, finder anvendelse fra den 23. april 2024 eller fra anvendelsesdatoen for Kommissionens gennemførelsesretsakt, jf. artikel 16, stk. 6, alt efter hvilken dato der er den seneste.«

Artikel 2

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 23. december 2023 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 23. december 2023.

Uanset nærværende stykkes første afsnit vedtager medlemsstaterne senest den 23. juni 2023 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme ændringerne fastsat i dette direktivs artikel 1, nr. 8) og 18) for så vidt angår henholdsvis artikel 10a, stk. 13, andet afsnit og artikel 25a, stk. 13, andet afsnit, i direktiv 2009/103/EF.

De i dette stykke omhandlede bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 4

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 24. november 2021.

På Europa-Parlamentets vegne

D. M. SASSOLI

Formand

På Rådets vegne

A. LOGAR

Formand

Erklæring fra Kommissionen

Kommissionen er fortsat fast besluttet på at forsvare et højt beskyttelsesniveau for ofre inden for rammerne af direktivet om motorkøretøjsforsikring. Vores mål er at sikre, at ofre, herunder i grænseoverskridende situationer, får erstatning så hurtigt som muligt og ikke underlægges uforholdsmæssige proceduremæssige krav, som kan vanskeliggøre deres adgang til erstatning. Effektiviteten af erstatningen afhænger i høj grad af, om den sker på en rettidig måde. Vi noterer os i den forbindelse de betænkeligheder, som Europa-Parlamentet gentagne gange har givet udtryk for med hensyn til de forskelle, som findes mellem medlemsstaterne med hensyn til forældelsesfrister, dvs. det relevante tidsrum, inden for hvilket en skadelidt kan fremsætte et krav. Kommissionen vil nøje overveje dette spørgsmål og undersøge mulighederne for, hvordan dette eventuelt kan afhjælpes, med henblik på at styrke beskyttelsen af ofre yderligere, hvis det viser sig, at det er hensigtsmæssigt med en indsats på EU-plan.

- 1) EUT C 440 af 6.12.2018, s. 85.
- 2) Europa-Parlamentets holdning af 21.10.2021 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 9.11.2021.
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF af 16. september 2009 om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (EUT L 263 af 7.10.2009, s. 11).
- 4) Domstolens dom af 4. december 2014, Vnuk, C-162/13, ECLI:EU:C:2014:2146.
- 5) Domstolens dom af 28. november 2017, Rodrigues de Andrade, C-514/16, ECLI:EU:C:2017:908.
- 6) Domstolens dom af 20. december 2017, Torreiro, C-334/16, ECLI:EU:C:2017:1007.
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (Generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 af 8. juni 2016 om beskyttelse af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger (forretningshemmeligheder) mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse (EUT L 157 af 15.6.2016, s. 1).
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).
- 10) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.
- 11) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.